

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CELESTIALS OF ARCADIA
BOOK ONE

A
TOUCH
OF
GOLD &
MADNESS

K. L. DEVORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
TOUCH
OF
GOLD &
MADNESS

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by K.L. DeVore

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı Bianca Bordianu tarafından Moonpress

Designs'da Yayına Hazırlayan Kirsty McQuarrie tarafından

Let's Get Proofed'de

İlk baskı Kasım 2023

OceanofPDF.com

İçindekiler

İthaf Feragatname

Giriş Sözlük

Kinetik Güçler

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29

- 30. Bölüm 30
- 31. Bölüm 31
- 32. Bölüm 32
- 33. Bölüm 33
- 34. Bölüm 34
- 35. Bölüm 35
- 36. Bölüm 36
- 37. Bölüm 37
- 38. Bölüm 38
- 39. Bölüm 39
- 40. Bölüm 40
- 41. Bölüm 41
- 42. Bölüm 42
- 43. Bölüm 43
- 44. Bölüm 44
- 45. Bölüm 45
- 46. Bölüm 46
- 47. Bölüm 47
- 48. Bölüm 48
- 49. Bölüm 49
- 50. Bölüm 50

51. Bölüm 51

52. Bölüm 52

53. Bölüm 53

54. Bölüm 54

55. Bölüm 55

56. Bölüm 56

57. Bölüm 57

58. Bölüm 58

59. Bölüm 59

60. Bölüm 60

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

Dışarıdaki tüm Anakin, Damon, Draco ve Erik Northman severler için- Her zaman kötü adamdaki kurtuluğu desteklediğiniz için. Travmamızın bizi şekillendirdiğini ama tanımlamadığını bilenler için. Asla çok geç değildir.

Sen buna değersin.

Ve parabatai'm, ruh kardeşim Tory için.

OceanofPDF.com

Sorumluluk Reddi

T *ltın ve Deliliğin Dokunuşu*'ndaki temalar ağırdır ve okumaya hazır olmayanlar için potansiyel olarak tetikleyici veya zararlı olabilir. Yazar için, okuyucunun travma ve iyileşme hakkındaki bu hikayeye dalmadan önce en tetikleyici içerik hakkında bilgilendirilmesi önemlidir. Bu hiçbir şekilde tam ve kapsamlı bir liste değildir, çünkü her birey için potansiyel olarak tetikleyici olabilecek her şeyi listelemek neredeyse imkansızdır. Bir kişi için hassas olan bir konu bir başkası için hassas olmayabilir, çünkü herkes Onları farklı şekillerde etkileyen travmalar.

İntihar düşüncesi, çocuk istismarından bahsedilmesi, çocuk cinsel istismarını ima eden sahne (gösterilmemiştir), zihinsel ve duygusal istismar, aile içi şiddet, uyuşturucu kullanımı, başa çıkmak için alkol tüketimi, ölüm (kan, vahşet, işkence, kafa kesme, vb.), bir yan karakterin intihar etmiş olarak bulunması, anksiyete, depresyon, partner kaybından kaynaklanan keder, kaba dil, 18+ yetişkinlere yönelik açık sahneler, insan kaçakçılığından bahsedilmesi, zorbalık, "tecavüz" kelimesinin ilerleyen bölümlerde açıkça söylenmesi ve adam kaçıрма.

Giriş

Fya da bin yıldan uzun bir süredir, iki büyüü ırk insanların arasında yaşamış, saklanmış ve uygarlıkları arasında bilinmezliğe karışmıştır. Zamanla, kökenleri insanlar için kayboldu, çünkü onlar Terraguard olarak da bilinen Dünya'yı evleri yaptılar.

İki ırk yıllar boyunca birbirleriyle birlikte var oldular, ancak arada sırada insan toplumuna yansıyacak bir anlaşmazlık yaşadılar. Böyle bir olay on yıl önce, 2015 yılında, iki ırk -Elementaller ve Kinetikler- arasında bir savaş patlak verdiğinde, insan nüfusu arasında bir dizi olayın meydana gelmesine neden oldu.

Haber yayıncıları ve hükümet gerçekte neler olduğunu biliyordu, ancak saldırıları terörist saldırılar, doğal afetler olarak geçiştirdiler ve yanlış bir şekilde akıl hastalığını suçladılar.

Savaştan üç yıl sonra, Kinetik Kral, Kral Orman, ırkların varlığını duyurmak ve insanları Elementallerin tehlikeleri konusunda uyarmak için halka göründü ve onlara en kötüsüne hazırlanmaları gerektiğini söyledi.

Öyle de yaptılar. İnsanlar her zaman korktukları kıyamet için hazırlandıkları yeraltı sığınakları inşa ettiler.

İki yıl sonra, 24 Nisanth , 2020 tarihinde, akıl almaz bir EMP dünyayı vurdu. Tüm dünyanın elektrik şebekelerini tek bir darbede yok edecek kadar güçlüydü ve insan nüfusunun dörtte üçünden fazlasını yok etti. Bu, hayatta kalan insanlar tarafından Devrim Günü olarak adlandırıldı.

Şimdi, Devrim Günü'nden beş yıl sonra, insanlar yeraltında yaşarken Kinetikler ve Elementaller dünyalarını geri almak için umutsuzca savaşıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sözlük

Akımlar - Kinetiklerin kollarında ve boyunlarında aşağı yukarı hareket eden renkli elektrik akımları. Belirli renkler, sihirlerini elektromanyetik spektrumdaki hangi enerjik kaynaktan aldıklarını belirtir.

Cazibe - Kinetiklerin ve Elementallerin fiziksel özelliklerini gizleme yeteneği. Kinetikler için gümüş, manyetik bilezikler fiziksel özelliklerini gizlemenin yanı sıra büyülü yeteneklerini de bastırır. Elementaller için, siyah-kristal aşılınmış bilezikler fiziksel özelliklerini gizlemenin yanı sıra büyü yeteneklerini de bastırır.

Speakeasy - Evrim Gününden önce insanlar tarafından inşa edilen yeraltı barları veya meyhaneler. Burası, üst taraftaki kasvetli gerçeklikten kaçmak için toplandıkları yerdir. Tipik olarak, bir tarlada derme çatma bir tahta haçla işaretlenirler.

Revel - Kinetics arasında kraliyet kutlamaları.

İskele - Takas için temel yaşam ihtiyaçlarını sunan insan ticaret noktaları. Bununla birlikte, skorlar aynı zamanda yasadışı uyuşturucuların, insan kaçakçılığının, ölüm maçlarının ve

fuhuş yaygındır.

Tüketmek - Elementaller büyü rezervlerini yenilerken, yaşayan bir varlığın aurasından gelen enerjiyle beslenmek zorundadırlar. Bunu tamamen tüketmek, yaşayan varlığı öldürür ve Endarkened olma evrimine itilmesiyle sonuçlanır. Aynı zamanda kişinin büyülu kuyusunu boşaltmak anlamına da gelir.

Endarkened - Üç aurayı tüketmiş ve artık sadece bir sonraki aurayı tüketmeye çalışan akılsız, kuduz varlıklar olan elementaller. Güçlerini artıran güçlü büyülu auraları tercih ederler.

Etki Alanı - Kinetikler arasındaki bölgeler tüm dünyada etki alanlarına ayrılmıştır.

Kraliyet **Alanı** - Dünyadaki tüm Kinetik alanların merkezinde yer alan, kralın ikamet ettiği ve yönettiği alan. Atlanta, Georgia'da bulunur ve insanların arasına karışmak için lüks bir yüksek katlı otelde yaşarlar.

The King's Palace - Kraliyet Kinetik ailesine ve Atlanta bölgesinde bulunanlara ev sahipliği yapan yüksek katlı otel.

Hollows - Dünya genelinde medeniyetten uzakta gizlenmiş ve Elementallere ev sahipliği yapan küçük topluluklar.

Mushweed - Elementaller tarafından bin yıldan uzun bir süre önce küçük köylerde yaratılan ve auranın tükenme riskini azaltmaya yardımcı olmak için yenilenme sürecini hızlandıran bir bitki.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kinetik Güçler

Kinetikler sihirlerini elektromanyetik spektrumdaki enerjik dalgalardan birine dayanan enerjiden alırlar. Her enerji kaynağı Kinetik'in akımlarının rengiyle gösterilir. Aynı enerji kaynağını paylaşan Kinetiklerin çoğu büyülerini kendilerine özgü yollarla kullanırlar.

Sonik - Sihirlerini ses dalgalarından alan Kinetikler tüm sesleri kontrol edebilir, manipüle edebilir veya iptal edebilirler. Son derece deneyimli Sonik Kinetikler belirli bir hedefi tam olarak belirleyebilir ve neyi duyup duyamayacaklarını kontrol edebilirler.

Akıntılar: Mavi

Işık - Büyülerini görünür ışık dalgalarından elde eden Kinetikler tüm görüşü kontrol edebilir, manipüle edebilir veya iptal edebilir. Son derece deneyimli Işık Kinetikler belirli bir hedefi tam olarak belirleyebilir ve neyi görüp neyi göremeyeceklerini kontrol edebilirler.

Akımlar: Altın

Termal - Büyülerini termal dalgalardan türeten Kinetikler ısıyı kontrol edebilir, manipüle edebilir veya yaratabilir. Çoğu Termal Kinetik bu yeteneğini rakiplerinin iç vücut ısını kontrol ederek kullanır. Ayrıca dış sıcaklığı da kontrol edebilirler.

Akımlar: Sarı

Mikrodalga - Sihirlerini mikrodalga radyasyonundan alan kinetikler mikrodalga enerjilerini kontrol edebilir, manipüle edebilir veya absorbe edebilirler. Bu yetenek en çok istihbarat amaçlı kullanılır. Ayrıca bir kişiyi dışarıdan içeriye doğru kızartabilecek patlamalar şeklinde de kullanılabilir.

Akımlar: Yeşil

Gama - Sihirlerini gama dalgalarından alan kinetikler gama enerjilerini kontrol edebilir, manipüle edebilir veya absorbe edebilir. Bu yetenek, bir radyasyon türü olduğu için genellikle zehir olarak kullanıldığından özellikle tehlikelidir. Gama Kinetikler hedeflerini ne kadar hızlı etkileyeceğini kontrol edebilir.

Akımlar: Beyaz

X-ışınları - Büyülerini X-ışını dalgalarından alan kinetikler X-ışını görüşüyle görebilir ve/veya X-ışını radyasyonu yayarak hedeflerini zehirleyebilirler.

Akımlar: Siyah

Ultraviyole - Sihirlerini ultraviyole dalgalardan alan kinetikler vücutlarından ultraviyole ışık yayma veya ultraviyole yanıklar oluşturma yeteneğine sahiptir.

Akımlar: Kırmızı

Kızılötesi - Sihirlerini kızılötesi dalgalardan alan kinetikler, çevrelerindeki dış ısıyı kontrol ederek belirli bir hedefi izleme, görme veya üzerine ısı yayma yeteneğine sahiptir.

Akımlar: Turuncu

Nükleer - Sihirlerini nükleer dalgalardan alan kinetikler elektrik yaratabilirler.

Akımlar: Mor

Elektromanyetik Darbeler - Büyülerini elektromanyetik dalgalardan alan Kinetikler darbeleri elektronik olarak veya basınçlı patlamalar yoluyla kontrol edebilir ve elektrik yaratabilir. Kinetikler arasında tüm yetenekler arasında en nadir olanıdır.

Akımlar: Gümüş

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

GRI

T Milis kadının kafatası sertleşmiş toprağa çarptı, çarpmanın etkisiyle kemik çatırdadı. Yine de mücadelesinden vazgeçmedi. Üstüne bindim Arkamdan kalçalarını savuruyor, bacakları altımda çırpınıyor ve yumruklarını çaresizce yüzüme savuruyordu ama nafile.

Pozisyonumu ayarladım, hançerime uzanırken dizlerimi yanlarına batırarak leğen kemiğini yere sabitledim. Genelde insanlarla dövüşmekten kaçınırdım ama o beni tanımış ve saldırmıştı. Gizliliğimi ve görevimi mahvetmeden önce kontrol altına alınması gerekiyordu.

Kadının kafası yana döndü, dakikalar önce elinden aldığım silahı arıyordu. Silahı birkaç metre ötede gördüm ve göğsümden bir kıkırdama yükseldi. "Siz insanlar neden bize karşı silah kullanmakta ısrar ediyorsunuz anlamıyorum," dedim, hançerin ucunu boğazına dayadığımda vücudu hareketsizleşti. "Bizim türümüze karşı işe yaramadıklarını biliyorsun. Birkaç dakika içinde iyileşiriz." Kurşun çıkarıldıktan sonra yani.

Üst dudağı dişlerinin arasından sıyrılırken gözlerinde meydan okuma parlıyordu. "Öyle sanıyorsun," diye tükürdü. Kıkırdama sırası ondaydı, "Bir an için

"Kim olduğunu bilmiyorum." Hanerim sallandı ve narin deriyi sıyırdı, bıçağın altından bir damla koyu sıvı sızdı. "Kinetik doğanı sakladığın için görünmez olduğunu sanıyorsun ama bu senin içten içe kötü olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Senin türünün kökünün kazınması gerekiyor." Bileğimdeki gümüş bileziğe baktı ve cazibemin farkında olduğunu belli etti.

"Yanlış tarafa kızgınsın. Elementallerdi..." "Saçmalık! Senin türün her şeyi yok etti," diye tısladı.

Dişler. "Ve aşağıdaki içkili mekana varlığınızı haber verdiğimde, daha adımıınızı atmadan ölmüş olacaksınız..."

Hayır.

Bıçağımı boğazına doğru salladım, soluk borusunda derin bir kesik açarak tehdidini susturdum. "Bunu yapmana izin veremem," diye homurdandım ve arkama yaslandım, suçluluğun kurşun ağırlığı anında göğsümden ekirdeğime düştü.

Gevşek cesedi sırt üstü yatırdım; askeri kamuflaj giymiş kollar bir gümbürtüyle yere düştü. Açık arazideki uzun otlar cesedini sadece kısa bir süreliğine gizleyecekti. İnsan isyancının buğulu gözleri yıldızsız geceye bakarken, boğazındaki kesik çizgiden koyu kırmızı akıyordu.

Bulutlu gökyüzüne rağmen, ay aydınlatıcı ışıltısını yayarak bu kasvetli dünyada sadece bir parça ışık sağlıyordu. Mevsimler sert yaz aylarından sonbahara geçerken soğuk bir esinti omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve saçlarımın buz sarısı tellerini gözüme doğru savurdu.

Silah kemerini karıştırarak takas edebileceğim herhangi bir insan silahı ya da mühimmat aradım. Kadının tabancasına ait dolu bir şarjör yumruğumdaki ay ışığından yansıyarak silahımın içine ittim.

Silah kemeri. Üç adım ötede, namlusu toprağa saplanmış, yere düşmüş bir silah duruyordu. Emniyetini kontrol ettim ve kemerime sıkıca soktum.

Neden bana saldırmanın iyi bir karar olduğuna inanıyordu? Zaten zavallı kadının benim eğitimim karşısında hiç şansı yoktu.

Kadının başının yanına çömelip parmak uçlarımla göz kapaklarını kapattım, koyu renk kirpikleri güneşten kavrulmuş tenine yaslanmıştı. "Kendini bu cehennem çukurundan çıkabilen şanslı insanlardan biri olarak gör," diye mırıldandım daha çok kendime, başım öne eğikti. İçgüdüsel olarak, beni rahatlatması için boynumdaki deri kayıştan sarkan siyah taşı kavradım.

Doğanın çürümesi ile kokan berrak havayı içime çektim. Cığerlerimi rahatlattı ve göğsümdeki yükü hafifletmeye yetecek kadar gerginliği bir nebze olsun azalttı.

Ölü kadına tekrar baktım. Ancak gözlerimi cesedine diktiğimde artık isyancı insanı göremiyordum. Onun yerine Slate'in koyu, kül rengi saçlarını ve cansız ela gözlerini hayal ettim. Onun kaybindan duyduğum keder kalbimin etrafını sardı ve sıktı.

Kulaklarımda çınlayan bir ses, beni tekrar dibe çekmekle tehdit eden yaklaşan duyguların alarmini çalıyordu. Çenemi ağrıyana kadar sıktım ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Ağlamak zayıflıktı. Duygular tehlikeliydi. Tıpkı hayatım boyunca yapmak için eğitildiğim gibi onları bastırmaya çalıştım.

Zihnimi elimdeki göreve geri dönmeye zorlayarak bir nefes verdim. Sadece modern toplumun çöküşünden değil, Slate'in ölümünden de sorumlu olan adamı öldürmek. Öfkenin kaynamasına ve öfkeli bir cehenneme dönüşmesine izin verdim, beni hayatımın vuruşu için hazırladım. Birden fazla açıdan önemli olan tek vuruş.

Bu görev sadece bir görev değildi; hayatımdaki tek ışığı elimden alan adama karşı kendi kişisel intikamımdı. Slate benim kayam, dayanağım olmuştu; halkımdan gördüğüm nefreti bir güce dönüştürmem gerektiğini hatırlatıyordu.

Ve Griffin Silas, arkasında sertleşmiş bir prenses suikastçısı bırakarak beni bundan mahrum etti.

Her saniyesinden nefret ederek kadının soluk askeri kıyafetlerini çıkarmaya başladım, onun yerine kendi siyah deri kıyafetlerimi giydim. Silah kemerimi görünmemesi için bol üniformanın altına bağlarken, ceplerine ve koluna birkaç Kinetik bıçak ve hançer saklamayı başardım.

Karmaşık Kinetik mühürlerle işlenmiş gümüş manyetik bilezik büyümü ve genellikle kollarımda ve boynumda aşağı yukarı hareket eden ışıldayan mavi akımları bastırdı. Etkin bir şekilde insan gibi görünüyordum.

İhtişam, gri görünmek için bir araya getirilmiş çift tonlu, siyah-beyaz dalgalarımı gizledi ve ismimi kazandı. Bu kimsenin kaçamadığı bir Kinetik geleneğiydi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, babam bana halkımız arasındaki en yaratıcı isimlerden birini verecek kadar önemseyemezdi.

Bileziğimin sağlam ve cazibemin yerinde olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra ayağa kalktım ve ayaklarımın dibindeki neredeyse çıplak cesede doğru döndüm. Başarısız olamazdım. Çok fazla şey tehlikedeydi. Kollarımda yirmi dört öldürme izi taşımama rağmen, bu Griffin Silas'tı - acımasız ve kurnaz Elemental prensi. Dokuz yıl önce Kral'ın Sarayı'na sızarak ve en iyi Kinetik savaşçılarımızın çoğunu öldürerek iki ırk arasındaki savaşı ateşleyen adam. Ailesinin ölümünden Kinetikler'i sorumlu tuttu. Yanlış yönlendirilmiş bir intikam arayışı içinde, Kinetiklerin ölümüne yol açan bir savaşın fitilini ateşledi.

Modern toplum sadece birkaç yıl sonra, herkes tarafından Devrim Günü olarak bilinir.

İsyan ettiği gün en kayda değer ölüm efsanevi Krom Freyr'imizdi. Benden en az iki kat daha fazla Elemental öldürme işaretiyle sahip tek kişiydi. Yanılmaz olduğu düşünülüyordu. Sevgili kahramanımızın ölümü neredeyse savaş ilan etmek için yeterliydi.

Birçok Kinetik suikastçı Griffin'i öldürmeyi denedi ve başarısız oldu, hepsi de aynı kaderi paylaştı: ölüm. Şimdi sıra bendeydi. Aradığım sadece intikam değildi. Eğer Griffin'i öldürürsem, belki, sadece belki, babamın saygısını kazanabilirdim.

Arazide ilerlerken kralın veda sözleri zihnimde yankılanıyor, dar siyah deri yerine bol askeri kıyafetlerin verdiği hisse alışmaya çalışıyordum. *"Eğer geri dönersen ve o ölmemişse, henüz tecrübe etmediğin türden sonuçlarla karşılaşacaksın, çocuğum."*

Yumruklarının kafatasımda sektirdiği acıyı hatırlayınca midemde bir düğüm oluştu. Ondan nefret ediyordum. Ve onu gururlandırmak istememden de nefret ediyordum. Ama şimdilik ortak bir amacımız vardı: Griffin'in ölümü.

Başarısız olamazdım.

Önümde, terk edilmiş bir çiftlik arazisinde, bir yeraltı barını işaret eden ahşap bir haç ironik ihtişamıyla duruyordu. Arabaların çalıştığı ve haçların sevilen birinin kaza yerini işaret ettiği günleri hatırlatan el yapımı yapıyı ve oturduğu zemini inceledim.

Yıkık haçın etrafından dolanırken, kapının üzerinde durmamaya dikkat ederek kenarda durdum. Kapıyı birkaç metre sağa doğru ittim ve toprağın açılmasını izledim.

Altımda bir dizi ahşap merdiven ortaya çıktı.

Dünyanın çöküşünden önce, Elemental ve Kinetik savaşın en yoğun olduğu dönemde, insanlar hazırlık moduna geçerek uzun zamandır korktukları kıyamete hazırlandılar.

Yeraltı evleri ve takas işletmeleri inşa edildi. Ancak en yaygın olanları, insanların kaçak içki içmek ve gevşemek için toplandıkları içki evleriydi.

Ayrıca Griffin'in favori uğrak yerleri olduğu söylendi.

Çarpık basamaklardan birkaçını inerek dar dikey tünele girdim. Beni nemli bir boşlukta bıraktı. Ahşap merdivenler bir şekilde sağlam beton duvarlara tutturulmuştu.

Neyse ki, yüksek görüşümüz sayesinde zifiri karanlığı görebiliyordum. Büyüyü engelleyen manyetik bileklik bile bu özelliğimi bastıramadı.

Derme çatma merdiven boşluğu yerin en az yirmi beş metre altına iniyordu; aşağı indikçe hava daha da yoğunlaşıyor, Georgia kırmızı kilinin küf kokusu kapalı alana siniyordu. En dibe indiğimde, insanların inşa ettiği boru sisteminden gelen havalandırılmış hava ciğerlerime doldu.

Duvarın diğer tarafından boğuk kahkahalar ve gürültülü sesler geliyordu. İçkili mekanın girişine giden tüneli takip ettim.

Tünelin sonuna ulaştığımda, cilasız ahşaptan yapılmış kalın ve ağır kapıyı çektim. İçkili mekan 1920'leri anımsatan eski, rustik bir havaya sahipti. Beş yıl önce Devrim Günü'nde gerçekleşen güçlü EMP saldırısı nedeniyle elektrik olmadığı için ışık kaynağını mumlar ve fenerler sağlıyordu. Eski bir korsan meyhanesinin nasıl görüneceğini hayal etmiştim.

Derme çatma masaların etrafında toplanmış, kıskandığım bir neşe içinde bir araya gelen kadın ve erkek yığınları arasında zorlu hedefimi aradım. İnsanlar bu gece üst taraftaki yaşamın yorgunluğunu atarken oldukça neşeliydiler.

Dikkatim arka köşede oturan pelerinli bir figüre takılmadan önce yırtık pırtık kot pantolon ve eski püskü bir tişört giymiş bir adamın yıpranmış gitarıyla neşeli bir pop şarkısı çalmasına takıldı. Sırtı bana dönüktü, U şeklindeki barın arka tarafını kaplayan tahta fiçılara bakıyordu. Cam kavanozlardaki renkli kaçak içki kutuları, tahta kasalar üzerinde taş duvara dizilmişti.

Mekândaki müşterilerin çoğu gitarist gibi darmadağınktı. Ancak bu dağınıklığın arasından sıyrılan, soluk ve lekeli askeri kıyafetler giymiş milis isyancılar diğerlerinin arasına karışırken görülebiliyordu.

Bir asi gibi ortama uyum sağlayarak içkili mekanın arka tarafındaki bara doğru yürüdüm ve sarhoş çiftlerin arasından geçerek koşucunun dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. Barın diğer ucundan, başını yukarı doğru eğerek beni onayladı ve bana doğru ilerledi. Kirli bir bezi omzuna attı ve koluyla alındaki teri sildi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ön kollarımla cilasız bar tezgahına yaslanarak gülümsedim. "Neyin varsa."

İçki dükkânının işletmecisi gezinen gözlerini saklamaya çalışmadı. Bu bol üniformayla bir kadını nasıl inceleyebildiğinden emin değildim ama gördüklerinden memnun görünüyordu. Başını salladı, duvara çivilenmiş kasalara doğru yürüdü ve uzanıp mavi kaçak içkiyle dolu cam bir kavanoz aldı.

Döndüğünde onu yere bıraktı ve içini çekti. Kalın sakalını kaşıyarak, "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama takas nedir hayatım?" diye sordu.

İçimdeki kadınlığı çağırarak başımı salladım ve onu başından savdım. "Oh, elbette." Belimdeki kılıftan dolu şarjörü ve tabancayı çıkardım. "Bu olur mu?"

İçki dükkânının işletmecisinin gözleri büyüdü. "Bu biraz parlaklık için yüksek bir fiyat. Şarjör yeterli olur, tatlım." Lanet bir silaha ihtiyacım olmadığı için başımı salladım. "Hayır, ısrar ediyorum. En azından bunu yapabilirim," dedim masumca, tabancayı ve şarjörü barın diğer tarafına kaydırarak. "Yerleşkeden her zaman bir tane daha alabilirim," dedim omuz silkerek.

Koşucu kuşkulu görünüyordu ama yumuşadı. "O zaman sana bir içki daha borçluyum." Ne kadar cazip olsa da reddettim. Buradaki tek amacım Griffin'i bulup öldürmektir, kaçak içkiyle kafayı bulmak değil. "Sadece bir tane yeterli. Teşekkür ederim ama... adınızı duyamadım sanırım?" Zoraki bir flört havasıyla cevap verdim.

"Jensen." Elini uzattı ve bir gülümseme sundu.

Parmaklarımı onun sert avucunun üzerine kapattım. Nazikçe sıktı. "Burası senin mi?"

Başını sallayarak cevap verdi, "Öyle. Ailem burayı Evrim Günü'nden önce inşa ettirdi. Onlar ölünce benim oldu." Jensen barın arkasına geçti, silahı ve şarjörü tezgâhın altına koydu. Bu dünyada insanlar asla çok fazla silaha sahip olamazdı.

"Ailen için üzgünüm," dedim, geri çekilip içkimden bir yudum almadan önce barın üzerindeki bağcıklı parmaklarımı inceleyerek. Alkol içeriği insanın ateş püskürmesine neden olacak kadar güçlüydü.

Jensen omuz silktilti. "Evrim Günü'nde oldu. Uçaktaydılar."

Bir yudum daha almadan önce Mason kavanozumun kenarından "Siktir," diye fısıldadım. Geçtiğimiz beş yıl boyunca sert yanıklara alışmıştım.

o günlerde alkollü içeceklerde fazla çeşitlilik yoktu.

Devir Gününden sonra, kaçak içki satıcıları kendileri için gelişen bir iş alanı yarattılar. Çiftçiler kadar onlar da ticaretlerinde başarılı oldular. Bira ve diğerk likrler üretilirken, kaçak içki post-modern çağımızın en önde gelen alkollü ikisi haline geldi.

Jensen barı sildi ve gözlerimle buluştu. "Bir şeye ihtiyaın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Başımı salladım. "Teşekkürler, Jensen. Görüşürüz." Küçük bir gülümsemeyle bardan uzaklaştım, içkimi yanıma aldım ve kalabalığın arasından geçerek köşedeki karanlığa bürünmüş adama doğru ilerledim.

Griffin.

Bir suikastçi olarak hızlı ve ihtiyatlı davranabilirdim, kimse içkili mekanda bir ceset olduğunu anlamadan ve suçlunun ben olduğumu anlamadan içeri girip ıkabilirdim. İnsanların oğ u zaten kendi işleriyle ilgileniyor, ben ilerlerken bana aldırış etmiyorlardı.

Elimdeki soğuk cam yoluma çıkacaktı; onu atmam gerektiğini biliyordum. Bunu sadece insan milislerinin bir parçası olduğum görüntüsünü korumak için almıştım. Beni olumsuz bir şekilde ne çıkaracak bir yanlış adımı göze alamazdım. Umarım ondan kurtulmak herhangi bir şüphe uyandırmazdı.

Uzun ahşap bir fiının üzerinde oturan bir adam ben yaklaşırken bana baktı. Masanın önünde durdum ve içten bir gülümsemeyle sert içkimi ona uzattım. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bunu ister misin?" Tatlı bir gülümseme yaratmak için o mide bulandırıcı kadınsı cazibemi kanalize ederek sordum.

Kaşlarını şüpheyle çatarak içkiyi inceledi. "Ticareti nedir?"

"Takas yok. Sadece istemiyorum. Zıyan etmeye de gönlüm el vermiyor."

Kavanozu kokladıktan sonra kirli olup olmadığını düşündü, riske değdiğine karar vermiş olmalı ki sonunda omuz silkti ve elini uzattı. Başımı sallayarak kavanozu ona verdim, o da bana karşılık verdi ve gözümü tekrar köşedeki yalnız figüre diktim.

Üç hafta boyunca onu takip ettikten sonra, onu her yerde tanıyabilirdim, özellikle de siyah peri tarzı peleriniyle dağınık insanlardan oluşan odada göze çarparken. Rahatlamış ve masanın üzerine eğilmiş olsa bile, omuzlarında hala milis üyeleri tarafından kuşatılmaktan endişe duymadığını gösteren bir çalım vardı.

Başka bir çiftin etrafında manevra yaparak Griffin'in eğik sırtına birkaç santim yaklaştığımda botlarımı tahta zeminde hafifçe kaydardım. Siyah kukuletası kuzguni saçlarının üzerinden sarkıyor, sadece birkaç teli çene çizgisinin etrafında sallanıyordu. İçkisinden bir yudum almak için başını arkaya eğdi. Kibri beni hayrete düşürmüştü.

Açıkta kalan boğazından yararlanma fırsatını yakaladım. Kolumdan bir bıçak çıkarıp sol kolumu hızla omzuna doladım ve bıçağı soluk borusuna bastırdım. Griffin Silas'ın boğazı titredi. Daha sert ittim.

Tehditten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sağ omzunun üzerinden bakmak için başını eğdi. Gözlerimle buluştuğunda boğazından aşağı ince bir kan damlası süzüldü. Elimdeki acımasız katilin beklenmedik güzelliği karşısında nefesim kesildi. Prens'in, yaşayan tarihin en çok aranan varlığı haline geldiği Dönüşüm Günü'nden önce çekilmiş pek çok fotoğrafını görmüştüm. Ama daha gençti ve onu bu kadar yakından, içki salonundaki sıcak ışıltıyı yansıtan Elemental yaldızlı teniyle görünce tereddüt ettim.

Lanet olsun, ruhani bir şeydi.

Güzelliği karşısında büyülenmiş ve yüzünü tanımaktan daha derinlere inen, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi ondan yayılan bir aşinalık karşısında sersemlemiş bir halde durdum. Erimiş metal gibi dönen gümüş rengi gözbebekleri ona bir *öteki* hissi veriyor, beni içine çekiyordu. Altın rengi aldatıcı derecede güzeldi, Elemental ruhunuzun enerjisini tüketmeden önce sizi cezbetmek içindi. En azından benim teorim buydu.

Anormal gözlerinde heyecanlı bir pırıltı parlıyordu, ona eşlik eden dengesiz bir sırtış vardı. "Çık dışarı küçük vahşi," dedi boğuk bir bariton sesiyle. "Seni çalarken görmek istiyorum."

İlk şokumu atlattım ve boğazına derin bir çizgi çekmeye hazırlandım. Işık hızıyla elini uzattı ve eldivenli bileğimi kavrayarak beni durdurdu. "Prenses Gray," diye seslendi. "Ne zaman harekete geçeceğinizi merak ediyordum."

Soğuk korku beni rehin aldı. "Seni takip ettiğimi biliyor muydun?"

Griffin düz, beyaz dişlerini göstererek güldü. "Uzak arkadaşlığınızdand oldukça keyif aldım." Bir sarsıntıyla sandalyeden öyle hızlı kalktı ki sandalyeyi devirdi, sonra sırtımı duvara yasladı. Dizini kalçalarımın arasına koyarak önünü benimkine bastırdı ve ellerimi üstümdeki duvara sabitledi, bıçak hâlâ avucumdaydı.

Griffin, nefesinin kulağımın kabuğunu okşadığı yere doğru eğildi ve fısıldadı, "Oyun oynamak istediğini sanıyordum, küçük prenses."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Siktir git."

"Mmm..." diye inledi, sesi kemiklerimde yankılandı. Bana dokunmadan burnu boynumda gezindi, nefesinin sıcaklığı omurgamda karıncalanmalara neden oldu.

Sihrime erişebilmeyi diledim. Elektriksel doğası damarlarımda çatırdıyor, onu serbest bırakmam için yalvarıyordu. Ellerine vuracağım küçük bir darbe bana karşılık vermem için gereken alanı açmaya yetecekti ama bir içkili mekanın dar sınırları içinde insan olmadığımı dair herhangi bir belirti epik boyutlarda bir felakete yol açabilirdi. İnsanların çoğu dünyalarını mahvettikleri için büyü türleri suçluyordu, bu yüzden onlara kendi alanlarında bana saldırmaları için bir neden vermek akıllıca değildi. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: *Griffin neden Elemental özelliklerini göstermiyordu?*

Düşünmek için kendime biraz zaman tanımam gerekiyordu.

"Yani," dedim nefes nefese. "Ailenin ölümü için duyduğun yanlış kan davası dünyamızın yok olmasına değer miydi?"

"Benim sorumlu olduğumu kim söyledi?" "Kelimenin tam anlamıyla herkes."

"Herkesi" tanımla. Çünkü eğer bu babanı da içeriyorsa, sayılmaz." Ben bir şey söylemeyince devam etti, "Dur tahmin edeyim. Erkek arkadaşını da benim öldürdüğüm konusunda hemfikir miyiz?"

Beyaz alevler Slate'in cinayetinden bahsedildiğinde duyulan buz gibi korkuyu yakıp yok etti. "Sakin onun hakkında konuşma."

Griffin kıkırdadı. "Ben sadece dedikodulardan yola çıkıyorum, küçük prenses." "Yani onu öldürmediğini mi iddia ediyorsun?"

"Bunun yüksek bir olasılık olduğunu söylüyorum. Emin olamam."

Yalancı.

Griffin'le konuşmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki, içkili mekâna sessizliğin çöktüğünü fark etmemiştim. Omzunun üzerinden bir bakışla, her insanın bize doğru baktığını gördüm. Asiler silahlarını çekmiş ve bize doğrultmuşlardı. Griffin etkilenmemiş görünüyordu.

"Bu çok eğlenceliydi Prens, ama korkarım artık yollarımızı ayırma vakti geldi." Mümkin olduğunu bilmediğim bir hızla, ellerini kullanmadan bıçağımı kaptı ve bir milisaniye sonra bıçak uyluğuma saplandı. Geri adım attı ve dizim sert zemine çarparak bacağıma keskin bir acı daha gönderdi.

Neredeyse anında, yaranın bıçağın değdiği yeri yanmaya başladı, yanık her nefeste artıyordu.

Bu olmamalıydı.

"Görüşürüz Gray." Göz kırparak döndü ve kendinden emin bir havayla içkili mekanda gezinerek kafamı koparmalarına üç saniye kalan insanlara seslendi: "Bırakın onu serbest bıraksınlar. O benim."

Acı dışında tek düşündüğüm, *insanların onu neden dinlediği*ydi. *Onların düşmanı olması gerekiyordu.*

Sırt çantamı boş vagonun zeminine bıraktım ve başımı zonklatan yüksek yankıyı duymazdan geldim. Kinetics ve enerjik sihrimiz tarafından işletilen yük trenleri, Devrim Günü'nden bu yana en verimli ulaşım yöntemiymi ve beni Atlanta'ya geri dönmek için günlerce yürümekten kurtarıyordu. Yaramın iyileşme hızına bakılırsa -ya da *iyileşmediğine*- bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Kinetik bıçaklar Elementalleri zehirlemek içindir. Bıçağın içindeki aşılınmış siyah kristal yeterince güçlüyse onlar için ölümcül olurken, Elemental kılıçlara aşılınmış kırmızıferi Kinetiklere eşdeğerti. Kaynaklarımızı kendimiz için harcayarak riske atmak istemediğimizden Kinetik kılıçlarla eğitim yapmadık.

Paslanmış alüminyum duvara yaslanmış tahta bir bank beni çağırdı. Sürünerek üzerine çıktım ve sırt üstü uzandım. Yara için hazırladığım turnike kana bulanmış, başımın dönmesine neden olmuştu. Kalçamdaki yanma hissi yavaşça tüm vücuduma yayılırken alt dudağımı ısırdım. En yakın tren istasyonuna kadar olan yarım millik yürüyüş bana hiç iyi gelmemişti.

Onu kaybettim. Başarısız oldum. Ve ya acıdan ya da eksikliklerimin utancından kusmak istedim. Belki de ikisi birden; emin olamadım.

Bu başarısızlık Kinetik mahkemesindekilere beni aşağılamak için daha fazla neden verdi. Yarın akşamki yıllık doğum günü eğlencemde onaylamadıklarını göstereceklerini varsayabilirdim. Bu, babam ve Ametist için mükemmel bir cephaneydi; beni diğerlerinden ayrı tutmak için daha fazla yalan uyduracaklardı.

Uzuvlarım uyuşmaya başlarken organlarımdaki yakıcı acı şiddetlendi. Kulaklarımdaki çınlamanın işaret ettiği yaklaşan bayılmayla savaşırken görüşüm tünelleşti. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen amansız bir acıydı bu.

Ölüyor muydum?

Karanlık beni altına çekerken, mücadeleden yorgun düşmüş bir halde kendi isteğimle derinliklerine daldım.

En azından bir konuda babamı haklı çıkardım. Hayal kırıklığına uğratmak için yaşadım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

GRIFFIN

T Trenin gürültüsü kafamın içindeki o lanet sesi neredeyse susturacak kadar yüksekti. Neredeyse.

Öldür onu.

O bir tehdit.

Bizim olanı al.

Tren vagonunda bir ileri bir geri volta atarken bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, vücudumda zonklayan ve harekete geçmem için bana yalvaran huzursuzluktan kaçmaya çalıştım - yanımdaki tren vagonundaki Kinetik Prensesi öldürmek için.

Onun o lanet büyüü.

Mm, çok güçlü.

O bir tehdit.

En azından bana söyleyip durduğu şey buydu. Başka birinin sesi olmasını diledim.

Ellerimi iki yana sallayarak yürümeye devam ettim.

Hepsi senin olabilir. Tüm dünya ayaklarınızın altında Prens.

Kafam ikimiz için yeterince büyük değildi. Göğsümden vahşi bir hırıltı fişkırıırken onu bir o yana bir bu yana salladım. Sesi zihnimden kovma girişimi işe yaramayınca, ellerimi saçlarıma soktum ve köklerinden çektim. Sanki bu boku beynimden saç tellerinden çekerek çıkarabilirmişim gibi. Ben daha iyi biliyordum. Bu... *hastalık*, aldığım tek ertelemeenin en iyi ihtimalle geçici olduğunu bilecek kadar uzun süredir benimle birlikteydi.

Öld

ür.

Öld

ür.

Öld

ür.

Tekrarlanan bir mantra. Beni hem tiksindiren hem de neşelendiren, yaklaşan ölümün savaş tamtamları. Bugünlerde, hangi düşüncelerin gerçekten bana ait olduğunu ve hangilerinin hastalıktan kaynaklandığını söylemek giderek zorlaşıyordu. Hafızamın her geçen gün siliniyor olması, bir zamanlar olduğum adamı da beraberinde götürüyordu. Önceden o kadar da onurlu biri değildim...

Ama şu anda, *her* zamankinden daha yüksek sesle ve daha geveze bir şekilde kıza takılmıştı. Çok tuhaf bir kız. Eğer ona canlı ihtiyacım olmasaydı, onu içkili mekanda ölüme terk ederdim.

Küçük suikastçı son üç haftadır beni takip ederken ihtiyatlı davrandığını sanıyordu. Peşinde olduğu canavar hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu hissettim... ama aurasının enerjisini değil. Hayır, hayır. *Onu* hissettim. Genelde başkalarını hissetmediğim şekilde.

Tanıdık. O buz sarısı saçlar çok tanıdıktı. Sikmek için yumruklamak mı yoksa duvara mı vurmak istediğimi bilemiyordum. Ama o saçları daha önce gördüğümü biliyordum.

Onunla ilgili en tuhaf şey, ne zaman onun yanında olsam aklımdan çıkmaya başlamasıydı. Bu geceye kadar ona karşı bir hamle yapmamamın nedenlerinden biri de buydu. Elimde kalan azıcık huzurun tadını çıkarmak

istiyordum.

herhangi bir madde tüketmeden ya da aşırı miktarda kaçak içki içmeden idare edebiliyordum. Ama zaman tükeniyordu ve onu zorlamam gerekiyordu.

Kalçasına bıçaklarından birini hediye ettikten sonra onu alabilirdim ama bunu yapmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Onu alsaydım, onu öldürebilirdim. Ve sonra plan ölmüş olacaktı. Ölürdü. Ölmüş olacaktı. Öldü. Tıpkı...

Çıglık attım, bal rengi gözlerin ve ısıltılı bir gülümsemenin zihnimde yanıp sönen görüntüsü karşısında yumruğumu duvara vurdum.

Neyin tehlikede olduğunu unutma. Senden aldıklarını.

"Senin boktan hatırlatmalarına ihtiyacım yok!" Yumruğumu derin çıkıntılara tekrar tekrar vururken sesim, hırçın ve derinden, alüminyum duvarlarda gümbürdüyordu. Kaskatı kesilmiştim ve başka bir şeye vurmak istiyordum. Açılan çukurlar bana kontrolümü ne kadar kaybettiğimi gösteriyordu. Bir zamanlar çıplak yumruğumla tek bir yumrukta o duvarda bir delik açabilirdim.

Duvarı tamir edebilirdim ama kırık halini daha çok sevdim.

Önümdeki duvardaki neredeyse deliklere baktım, yumruğumdaki parçalanmış parmak eklemlerini görmezden geldim. *Neredeyse delik. Neredeyse bütün.* Benim gibi. Ne kadar şiirsel.

Fiziksel acıyı kabul ederdim. O benim yoldaşımdı. Eğer işe yarayacağını düşünseydim, fiziksel acıyı sonsuza dek zihnimin parçalanmasına tercih ederdim.

Kendi üzerimde yaptığım tüm o çalışmalar. Gitti. Bir hiç uğruna.

Bunu herkesten daha ne kadar saklayabileceğimden emin değildim. Forest ölene ve Kinetikler artık bu dünyanın kaderini kontrol edemeyene kadar olmalıydı. Ondan sonra her şeyi oluruna bırakabilirdim. Ama o zamana kadar kendimi toparlamam gerekiyordu.

Sanki bana kişisel bir haksızlık yapılmış gibi duvara bakmaya devam ettim. Ama sonra onu hissettim. Bir titreşim kalbimi çekti, ardından dizginlenemez bir his

korku göğsüme çarptı. Bu his zihnimin derinliklerine işledi ve beni birkaç adım geriye attı. Bir ip gibi beni duvara doğru çekti. Onun pes ettiğini hissettim.

Ölüyordu.

Hayır, henüz değil, küçük suikastçı.

Amaçlarıma hizmet edene kadar olmaz.

Korkusu azalıyordu ve onun yerine teslimiyet, yani özgürlük umudu geliyordu. *Hayır.*

Lanet olsun. Kondüktörü varlığımdan haberdar etmemek buraya kadarmış. Sihrimin yaydığı enerjik iz bir işaret olabilirdi. Titreyen ellerime lanet okuyarak, Elemental sihrimi bastıran siyah bileziği çözmem sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Büyümün geri geldiği kısa anlarda kendimi sağlam ve topraklanmış hissetmenin tadını çıkardım. Bir elimi uzatıp metale dokundum ve onu istediğim gibi çalıştırarak üzerimdeki konteynerin tavanını patlattım.

Trenin yüksek hızından kaynaklanan rüzgâr bana çarptı. Soğuk. İçim gibi soğuk. Kanım gibi. Ruhum gibi.

Sihrimi kullanarak, tepeye tırmanabilmem için el ve ayak dayanakları oluşturacak kadar büyük oyuklar açtım. Bu eylem, düşüncelerimi *onunla* baş başa bırakmak yerine bedenimi kullanarak içimde kabaran endişeyi hafifletmeye yardımcı oldu. Yukarı doğru tırmanarak kendimi ince kenara çektim ve rüzgârın saldırısına karşı dikkatli bir dengeyle yükseldim.

Kahretsin, keşke şu anda bir hava elementali olsaydım.

Ölüme atılma ihtimali beni korkutmuyordu. Bir parçam acıma son verilmesini arzuluyordu ama önce başarmam gereken önemli işler vardı - küçük suikastçı prensesi, canlı yaşam gücünü söndürmeye yönelik tüm cazibeye karşı kurtarmakla başlamak.

Hareket halindeki vagonun ince kenarından sıkı bir şekilde yürüdüm, sonra ilerideki metal kutuya sıçradım. Çömelip hançerimi çıkardım ve metale sapladım. Malzemeyi zayıflatmak için elementimi çağırdım, bu da çerçevemi alacak kadar büyük dairesel bir delik açmamı kolaylaştırdı. Boşluktan düşen alüminyum, ben arkasına düşmeden önce yere çarparak tıngırdadı.

İnişimi susturdum ve hemen duvarın dibindeki derme çatma bankın üzerine yayılmış baygın prensesi fark ettim; zehirli bıçağın acısı onu ölümün eşiğine getirmişti. Yüksek görme gücüm karanlığın içinden onun bronz tenini boyayan korkunç soluk tonu görebilmeme yetti. Göğsü sık ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyordu.

Öldür onu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve boğazını kesme dürtüsüyle savaşmak için elimden geleni yaptım. Tanrım, çok güçlüydü. Yine de bir parçam bu fikirden iğreniyordu. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum. İkisini de görmezden geldim ve elimdeki işe odaklandım.

Pantolonumun ceplerinden birine uzanarak bir şırınga çıkardım ve üzerimde açtığım delikten içeri süzülen zayıf ışık şeridine tuttum. Şişe doluydu.

Suikastçıya doğru ölçülü adımlar attım ve kendimi onun azalan yaşam gücüne doğru yönlendirilmesine izin verdim. Her adım göğsüme duygusal bir darbe indiriyordu; nedenini bilmem gerektiğini hissettiğim ama bir türlü hatırlayamadığım bir darbe.

O her şey için bir tehdit. Ölmeli.

Yanında diz çökerken sessiz karanlığa "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Çok güzeldi. Sert ve ölümcül bir şekilde, ama saklamaya çalıştığını söyleyebileceğim bir kırılganlığı vardı. Küçük bir savaşçı. Sonunda ölmek zorunda kalması çok kötü.

Şıngayı sağ elime alarak boynuna dökülmüş saçlarını bir kenara ittim. Tenim onunla temas ettiği anda *huzur* bombardımanına tutuldum. İçimde saatlerce süren kargaşa eriyip gitti. Ses sustu. Okul üniforması içinde, buz sarısı saç telleriyle, diğer tüm çocuklar ondan kaçarken oyun alanında cenin pozisyonunda yatan küçük bir kızın görüntüsü gözümün önüne geldi.

Nefes nefese kaldım ve elimi yakıcı bir yanıkmiş gibi ondan çektim. Bu hatırlamadığım bir anıydı.

Bu da neydi böyle? Parçalanmış zihnimin ve ruhumun normalliği, temasın kesilmesiyle geri döndü.

O bir tehdit. Öldürün onu! Öldürün onu, hemen!

Hayır. Bir şekilde *onun* için bir tehditti, bu da ona olan ilgimi daha da artırdı. Orada oturup az önce olanları düşünürsem pişman olmayacağım bir şey yapmak için kendime güvenmiyordum. Fazla düşünmeden şıngayı aldım, boynunda hayata tutunmaya çalışan çılgın damara soktum ve içindekileri kan dolaşımına boşalttım.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak, ayağa kalkmadan önce boş şişeyi cebime soktum, yaşadığım anlık rahatlamayı şimdiden özlüyordum. Çünkü şimdi, hastalık bana on kat geri dönüyordu ve tek umut şansımı öldürmeden önce trenden inmeme gerekiyordu.

Kendimi kızıdan uzaklaştırarak vagonun sürgülü kapısına doğru yöneldim. Alma, alma ve alma ihtiyacı zihnimde derin yaralar açtı. Kapıyı iterek sığabileceğim kadar açtım ve çakılların üzerine atladım.

Aşağıda. Prensesle bir sonraki karşılaşmamı beklerken bu dünyadan götüreceğ bir Kinetik bulmanın zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

GRI

"N Bunu başka kimse bilmiyor Forest." Bunu bıkkın bir iç çekiş izledi.
"Yani, ondan farklı bir şey mi bekliyordun?"

Yatağımda uyandım. Endişe, göğsümün kontrolünü acımasızca ele geçirdi. Ametist Freyr'in zarif sesi, babamın en üst katın tamamını kaplayan kişisel süiti olan Kral Dairesi'nde çınılıyordu. Lüks otel bu bölgedeki Kinetiklere ev sahipliği yapıyordu, ya da biz buna alan diyorduk. Yirmi bir yaşına girdiğimde Kral Dairesi'ndeki kendi süitimi bana hediye etti. Bana mahremiyet sağlayacak kadar yeterli bir yerdi, ancak bana göz kulak olması için yeterince yakındı.

Aklımdan bir sürü soru geçiyordu.

Buraya nasıl geldim? Nasıl hayatta kaldım?

İçimi yakan acıyı hatırlayarak ürperdim. Nasıl iyileştiğim beni aşıyordu. Vücudum Kinetik bıçağa verdiği tepkiyi vermemeliydi. Bir Kinetik olarak bedenlerimiz, Elementallere zarar vermek için kullanılan bıçaklara aşılarmış siyah kristale tepki vermiyordu; bu benim için sıradan bir bıçak yarası olmalıydı.

Her iki ırkın da doğuştan gelen iyileştirme yetenekleri, bıçağın çıkarılmasından sonraki saniyeler içinde yarayı iyileştirmiş olmalıydı. Bu beni daha da fazla soruyla baş başa bıraktı: Beni kim iyileştirmişti? Ve nasıl? Belki Hazel ya da Scarlett bir şeyler biliyordu.

Acımasız bir ceza bekliyordum. Her zamanki gibi uzun ve işkenceli olacaktı. Büyük olasılıkla babam vücudumda farklı türde bıçaklarla kendi sanatını yaratacaktı, ancak böyle bir durumda kolay kurtulacağımı biliyordum. Babamın önceki uyarısı, görevimde başarısız olursam en kötüsünü vaat ediyordu.

Zayıf tarafım çoktan ölmüş olmayı diledi.

Griffin'in yüzünü çizmek için eskiz defterime ve kalemlerime ihtiyacım vardı, öldürmeyi başaramadığım adamın ayrıntılarını hafızama kazımak istiyordum - babamın intikamının sonucu ne olursa olsun yakıtı canlı tutmak için bir hatırlatma.

Sesleri yatak odamın kapısının dışında daha da yükseldi ve komodinin üzerindeki defteri almamı engelledi. Resim çizmek babamın kontrol edemediği tek şeydi, bu yüzden onu kendime saklamıştım. Kaçınılmaz olana hazırlanmak için gözlerimi sıkıca kapattım ve derin bir nefes aldım. Yaklaşan yüzleşmeden kaçış yoktu.

Krem rengi çift kapılar açılıp duvar kaplamasına çarparak duvarları sarsarken onlara baktım. Kral Forest kötülüğe batmış bir enerjiyle odaya girerken irkilme dürtüsüyle savaştım. Ametist karanlık zarafeti ve aldatıcı güzelliğiyle arkasından yaklaştı.

Babam otuzlu yaşlarının sonunda yaşlanmış görünüyordu. O çok daha yaşlıydı ama Kinetikler ve Elementaller yaşlanma süreçlerini istedikleri yaşta yavaşlatabiliyorlardı. İnsanlardan çok daha uzun yaşam sürelerimiz vardı - neredeyse iki yüzyıla kadar uzanıyordu - bu yüzden çoğumuz sonsuza kadar genç görünüyorduk.

Babamın yeşil sakalları çenesinin bir hareketiyle titriyordu. Kapı aralığında bana bakarken, tertemiz koyu renk takım elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Midem bulandı. Bu bakış öldürücüydü.

Babamın Eli ve merhum Krom Freyr'in annesi olan Ametist'e bakmak için başımı eğmeden önce yeşil saçlı krala bir kaşımı kaldırdım. Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Düz bir at kuyruğu şeklinde toplanmış koyu menekşe rengi saçları, babamın orman yeşili saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Başarısız oldun." Kralın otoriter baritonu göğsüme gömüldü.

"Hayattayım, değil mi?" Omuz silktim ve ardından içimdeki çalkantıyı göstermeyi reddederek sııttım. "Bir şey değil."

Derinliksiz kahverengi gözler bana odaklandı. "Görünüşe göre sonuçların senin için geçerli olduğunu düşünmüyorsun, kızım." Yüzük parmağındaki kalın gümüşü döndürürken bakışlarını eline çevirdi. "Basit talimatları uygulamaktan aciz olduğunu bilmeliydim. Ne kadar beceriksiz olduğunu defalarca kanıtladın." Parmağındaki yüzüğü rahat bir hareketle döndürerek devam etti: "*Öldür onu* çocuk. Emir buydu. Yoksa o kısmı kaçırdın mı?" Yüzüğünden başını kaldırıp tiksintisinin ağırlığıyla beni yatağa yapıştırdı. "Sanırım Slate'in katili olmak yeterli bir motivasyon değildi?"

İçimi çektim. "Madem bana bu kadar az güveniyordun, neden en başta beni o göreve gönderme zahmetine girdin?" Avuç içlerim tırnaklarımın keskin acısından sızlarken ona düz bir ifadeyle baktım.

Ametist onun yanına gitmek için bir adım öne çıktı ve boğazını temizledi. Koyu erik rengi dudakları düşünceli bir şekilde büzülürken tek ve keskin bir kaşını kaldırdı. Bakışlarını dolabımın kapısından kaçırdı, dudağını eğerek ve kendini beğenmiş bir sırıtışla zayıflamış halimi değerlendirdi. "Bu sefer doğru motivasyonla adım atabileceğini umuyorduk ama sanırım hiç kimse

Chrome'umun başarılarına yetişmek için." Burnunu çekti ve sahte bir üzüntüyle başını yana eğdi.

Gösterisi karşısında gözlerimi devirmiştim. Oğlunun ölümü her zaman onun kozu olmuş, kötü kişiliğini maskelemek için halkımızdan sempati toplamasına yardımcı olmuştu. Dekolteli, A kesim erik rengi elbisesi omuzlarını ve kollarını açıkta bırakıyor, vahşi, kırmızı dalgalarını sergiliyordu. Duygularını toparlıyormuş gibi yaparken pençe gibi bir tırnağını çapraz koluna vurdu.

Ölümünden önce on dört yıl boyunca aynı yerde yaşamış olmama rağmen Chrome'la hiç tanışmamıştım. O bir efsaneydi ve yakın tarihin en iyi savaşçısıydı. Ondan bir şeyler öğrenmek istemiştim. Bir keresinde babama birlikte antrenman yapmamızın harika bir fikir olacağını önermiştim. Cevabı uzun süreli bir ıstırap olmuştu ve bir daha asla benim için en iyisini bildiğini sorgulamadım.

Ametist'in kulaklarında gösterişli küpeler sallanırken o dalgın bir şekilde kakma yakutla oynuyordu. "Ama sorun değil," diye ekledi, sesi canlanarak. "Bu gece senin doğum günü kutlaman var. En azından tahtın varisini bu gece alenen onurlandırabiliriz." Krala yan gözle bakarak, "Başarısızlığının sonuçlarıyla daha sonraki bir tarihte uğraşmak zorunda kalmadan önce," diye detaylandırdı. Zehirli bala batırılmış ses tonu midemi bulandırdı. Çok sahteydi.

İçimden, yirmi dördüncü yaş günüm için yaklaşan "kutlama" ihtimaline karşı homurdandım.

Babam başını eğerek gözlerini Ametist'e dikti. İki Kinetik lider sessiz bir iletişim biçimine girerken Ametist sırtarak ellerini kalçalarının üzerine koydu. Kralın giydiği koyu renk takım elbise güçlü fiziksel hünerlerini vurgularken beyaz akımlarını gizliyordu.

Her Kinetik, farklı bir ışıldayan renkte parlayan akımlar taşıyordu. Her renk, büyülerinin kontrol ettiği elektromanyetik spektruma dayalı dış enerji biçimini temsil ediyordu. Kralın durumunda beyaz, zehirli radyasyon olarak kullandığı gama ışınlarını temsil ederken, Ametist'in kırmızı akımları ultraviyole üzerindeki gücü temsil ediyordu. Benim mavilerim ise ses dalgalarının gücünü kullanmam gerektiği anlamına geliyordu ama büyüm en ufak bir şekilde buna uygun davranmıyordu. Bu, beni türümden istemediğim şekilde daha fazla ayıran bir muammaydı.

Kadınlar Kral Forest Monroe'nun çekici görünüşüne ve karizmasına akın ediyordu. Haftada birkaç kez Kral'ın Karargâhı'na gelip gidiyorlardı ama Ametist asla onlardan biri olmadı. Kocasısı Grim -ne kadar ahlaksız olsa da- onun ihtiyaçlarını karşılıyordu. Bunun neleri gerektirdiğini öğrenmek umurumda değildi.

Kral Forest sessizliği bozdu ve dikkatini bana yöneltti. "İyi. Ama bir an bile bu işin hallolduğunu düşünme Gray. Bu akşam için hazırlanmak için üç saatin var. Beni utandırma."

Ametist'in fırtına mavisini gözleri sonra bana dikildi. Erik dudaklarının kenarlarında sinsi bir sırıtiş, keskin güzelliğinin ardına gizlenmiş uğursuz bir vaat vardı. "Mutlu Yıllar Prenses," dedi sahte bir hayranlıkla. "Umarım unutamayacağın bir gece olur. İş hayatında ne zaman son gecen olacağını asla bilemezsin."

Bakışlarımı ona diktim, en kötüsünü yapması için ona meydan okudum. "Oh, seni temin ederim, Ametist. Eğlenmek için senin iyi dileklerine ihtiyacım yok."

Ametist babama bilmiş bir gülümseme göndermeden önce bir kez daha sırıttı. Yatak odamdan gelen ölümcül topuklu ayakkabı sesleri göğsümdeki gerginliği bir nebze olsun hafifletti.

Kral Forest geride kaldı, ellerini pantolonunun ön ceplerine sokmuş, rahat bir görüntü sergiliyor, zorba enerjisini yayıyordu. Bakışlarını üzerimde tuttum ve varlığımdan özür dilemesini bekledim. "Hazel elbiseni getirecek. En azından vahşi bir kâfir gibi değil de kraliyet ailesinden biri gibi görünmeye çalış. Buna saçını düzeltmek de dahil," dedi ve benim perişan halimi değerlendirirken burnunu kırıştırdı. "Sanki bir çift pterodaktil çiftleşmiş ve sonra da ölümüne dövuşmüş gibi görünüyor."

"Elbette, Majesteleri." Ona orta parmağımı gösterme ya da göğsüne bir hançer saplama dürtüsüyle savaşıırken sesim düzdü.

"Bekle!" Kapıya doğru uzanırken seslendim. Durakladı, omzunun üzerinden baktı. "Bana ne oldu?"

Kralın üst dudağı geriye doğru kıvrılırken bakışlarını bıçağımın saplandığı noktaya yöneltti. Sessizlik, bakışlarının ağırlığı altında beni ezmekle tehdit ediyordu.

Sesinde hiçbir duygu yoktu, "Sen zayıfsın. Bir kusur."

Cevap vermeme fırsat vermeden odadan çıktı ve beni yıllar önce arkamda bıraktığım kırık dökük küçük kız gibi hissettirdi.

"Ugh, Hazel. Bu şeyden nefret ediyorum. Bu tam bir saçmalık," dedim. "Hayatımı alacak ölüm tuzağı olmayı topuklu ayakkabılara bırak." Stilettolar çok kötüydü, ayaklarım ve bileklerim dik kemer yüzünden şimdiden ağrıyordu.

Hazel kıkırdayarak saçımın bir tutamını daha yüzümden geriye doğru tutturdu ve bir adım geri çekilerek saçımın tamamını inceledi.

Yere kadar uzanan aynadaki yansımama baktım, parıldayan ışıktan parıldayan askılı altın rengi elbiseyi fark ettim. Tüm kıvrımlarım belirginleşmişti,

ve bronz tenimin altındaki zeytin rengi mükemmel bir kontrastla parlıyordu. Yular, sıkı fiziğimi ve ensemdeki kraliyet armasını ortaya çıkarıyordu; bir güneşin içine yerleştirilmiş hilal, Monroe soyunun, yani Kinetics'in yüzyıllar öncesine dayanan yönetici ailesinin damgasıydı.

"Oh, sus, Gray. Seni öldürmek için bir stiletto'dan çok daha fazlası gerekir," dedi Hazel Helair, biz eğlenceye hazırlanırken beni azarlayarak.

Yirmi dört küçük öldürme izi -ortasında bir kesik bulunan çapraz iki rakamı- omzumdan dirseğime kadar dikey olarak damgalanmıştı ve yaptığım Elemental öldürme sayısını gösteriyordu. Akımlarımız dövmeleri reddettiğinden, vücut sanatımızı sergilemek için damgaları kullanırdık. Akımlarımız onların içinden her geçtiğinde, kabarık deri yanıyor ve bedenlerimizde renkli bir görüntü oluşturunuyordu.

Telif hakkı markası sağ pazumdan geçen akımlarla mavi renkte parladı -Üstü ve altı elmaslarla kaplı kalın bir bant kolumu çevreliyor, her Kinetik'in hiyerarşimizdeki rütbemi ve gücümü bilmesini sağlıyordu. Onu kesmek istedim.

Her Kinetik ailesinin armasını vücudunun seçtiği bölgesine damgalar. Pozisyonlarını veya rütbelerini sağ pazularına, başarılarını ise sol pazularına damgalarlardı, örneğin benim öldürme izlerim gibi.

İç çekerek bronz, metalik saçlarından bir tutamı kulağının arkasına kaydırды. "Biliyorsun... Slate burada olsaydı, sana karşı koyamazdı. Sırf köşeye kusmak istemem için seni gözümün önünde bilerek okşardı." Şaşkın bir göz devirmeyle kardeşinin gülünç maskaralıklarını özlediğini belli etti.

Kıkırdadım, başımı çevirip pencereden dışarı bakarak eskimiş Atlanta silüetini seyrettim ve o güzel anların benimle alay etmesine izin verdim.

Slate Helair hayattayken, herkes beni yıkarken o beni inşa etmeyi hayatının misyonu haline getirmişti. Kalbimi kazandığında ve sahip olmama asla izin verilmeyen bir güven duygusu aşıladığında on dört yaşındaydım. Onun sert ama sevgi dolu sesini hâlâ duyabiliyorum: "*Prencesler sinmez. Diğerleri senden korkar. Bunu asla unutma, güzelim.*"

"Hâlâ burada seninle olduğunu biliyorsun, değil mi?" Hazel güven veren eliyle çıplak kolumu rahatlatıcı bir jestle okşarken sordu. "O senin yanından asla ayrılmaz Gray. Ölüm bile onu senden uzaklaştıramaz. Bırak bu sana vahyi atlatman için güç versin, tamam mı?" Hazel elini işaretli pazularımın üzerine koyarak umut ve umutsuzluk karışımı bir ifade takındı. Şüphesiz o da hâlâ onun kaybının yasını tutuyordu.

Başımı salladım ve beyaz halıyı inceledim. Slate hakkındaki düşüncelerimle çok uzun süre kalırsam duygusal boşluk beni yutacaktı.

Kalbimdeki özlemi silkeleyerek bakışlarımı yansıtmama çevirdim. Hazel haklıydı. Kinetiklerin çoğu beni ne kadar küçümsemiş olursa olsun, ağabeyi yanımda durur ve beni dünyaya gururla gösterirdi.

Görünüşümü son bir kez daha kontrol ettim. Saçımı tutan gevşek düğüm, ebruli siyah ve beyaz telleri sergiliyordu. Pırıltılı altın rengi göz farı, dumanlı bir efektle zenginleştirilmiş göz kapaklarımı boyuyordu.

"Tehlikeli derecede güzel görünüyorsun. Şimdi geç kalmadan gidelim," dedi Hazel sivri bir bakışla, babama inat kendi gösterime bilerek geç kalacağımı biliyordu. Geç kalmamamı sağlamak onun göreviydi.

Omuzlarımı sarkıttım ve aynada Hazel'ın yansımasına bakarken alt dudagımı dışarı çıkardım. "Ama bu çok sıkıcı, Hazel. Scarlett de benimle aynı fikirde olurdu."

Hazel gözlerini devirdi ve başını salladı, muhtemelen neden üçümüz arasında sorumlu olanın kendisi olması gerektiğini merak ediyordu.

Aynadan yüzümü çevirip ona baktım. "Ah!" Sorularım olduğunu hatırlayınca yüzüm aydınlandı. "Sana sormak istiyordum, Ametist'ten buraya nasıl döndüğümle ilgili bir şey duydun mu?"

Hazel kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. Yumuşak yeşil gözleri endişeyle bana baktı. "Pek sayılmaz. Amethyst son birkaç haftadır beni çok sıkı kontrol altında tutuyor, sadece günlük programlarını teslim etmek ya da ayak işlerine göndermek için ofisine girmeme izin veriyor." Ses tonunda aynı zamanda teyzesi olan patronuna karşı bir kızgınlık vardı.

Açıklamasını tuhaf buldum. Ametist Hazel'ı her zaman yanında tutar, onu bir kayıt cihazı ve bilgi yöneticisi olarak kullanırdı. "Bu rahatsız edici derecede sıra dışı," dedim şaşkınlıkla.

Hazel başını salladı, yumuşak porselen yüz hatları endişeyle boyanmıştı. Bakışlarını Roma rakamlı analog saate çevirdi. "Baban cezana ceza eklemekten önce gitmeliyiz."

Haklı olduğunu bilerek bıkkın bir iç geçirdim. Hızla yaklaşan olay karşısında içime ağır bir yük çöktü. "Pekâlâ," dedim kaderime razı olarak. "Hadi şu işi bitirelim."

Kraliyet protokolüne uyarak çift kapıya doğru yürürken Hazel arkamdan geliyordu. Onun sakinleştirici varlığı her zaman hoş karşılanırdı ve oturma alanından geçerken bunun tadını çıkardım. Eşiğe ulaştığımda durakladım, kolu çevirmekte tereddüt ettim, önümdeki geceyle yüzleşmek için yeterli cesareti toplamaya çalıştım.

"O burada seninle, Gray. Bunu bilerek gücünü topla," diye fısıldadı Hazel omzumun üzerinden.

Derin bir nefes aldım, tırnaklarım avuçlarıma battı ve oksijenin korkumu yok etmesine izin verdim. Büyük kalabalıklar bende sakatlayıcı bir endişe yaratırdı. Belki de bunun beni genellikle dışladıkları gerçeğiyle bir ilgisi vardı. Ama bu insanlar benim o yönümü *asla* göremeyeceklerdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

GRIFFIN

"Name?" Benim üç katım genişlikte duran sakallı insan bana dik dik baktı. Şişkin pazuları ve gözlerindeki cansızlıkla

Bu geceki dövüşler için kayıt yaptırmaktansa ringde olmayı tercih ederdi.

"Trevor. Eski gizli operasyoncu," diye yalan söyledim, onun boş bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim, daha az vahşi görünmek için öfkemi ve ölüme olan açlığımı bastırdım.

İri yarı adam gözlerini vücudumda gezdirdi, sırtarak yüz ifadesini renklendirdi. Vücut tipim "steroid" demiyordu, yani görünüşe göre bu benim ümitsiz vaka olduğum anlamına geliyordu. Kılık değiştirmek heyecan vericiydi. İnsanların beni hafife almasına bayılırdım.

"Tercihiniz?" diye

sordu. "Kinetik."

"Pekâlâ, Trevor," dedi ve sahte ismimi ve tercihimizi kayıt kâğıdına not etti. Bana üzerinde kırk numara yazan bir kâğıt uzattı.

üzerinde iki işaret vardı. "Arka tarafa gidin ve hazırlanın. Zamanı geldiğinde numaranızı arayacaklar."

Tek kelime etmeden yanından ayrıldım ve adamı iterek terk edilmiş depoya girdim. Geniş alanın içi karanlık ve boştu. Toz ve çöpler etrafı kaplamıştı ama bu beklenen bir şeydi. Arka tarafa doğru yürüdüm ve merdiven boşluğuna açılan metal kapıyı açarak bodrum katına inen basamakları indim. Yerin birkaç kat altında, sesin ölüm mantrasına devam etmesine ve beni gelecek dövüş için heyecanlandırmasına izin verdim.

Öldürmeme izin verdiklerim sadece Kinetiklerdi. Hepsine karşı bir kan davası güttüğümünden değil, ama insanları öldürmeyi kendime yediremiyordum. Savaşımızın sonuçlarından yeterince acı çekmişlerdi. Ve tabii ki halkımı da öldüremezdim. Bu yüzden Kinetics şimdilik kontrol edilemeyen dürtü ve açlığını bastırdı.

Sonunda merdiven boşluğunun dibine ulaştım ve kan ve toz kokusunu içime çektim. Burası pis bir yerdi ve küf, yeraltı işletmesinin duvarlarını ve tavanını istila etmeye başlamıştı. Yoldaşlık ve umut hissi uyandıran içkili yerlerin aksine, burası ölüm, umutsuzluk ve nefretle doluydu.

Bu alçağı hareket etmeden önce yakalamayı başardım. Neyse ki Hogan'la bağlantıları olan bir insan asi son anda beni bilgilendirdi. İskorpitler gündelik eşyaların ticaretini yaparken insanlığın bel altı kesimini barındırmalarıyla bilinirdi ancak bu olay en karanlık kısımlarından biriydi. Buranın sahibi Çavuş Hogan'dı ama bu özel takaslar yapılırken onun bile söz hakkı yoktu. Onlara ev sahipliği yapıp yapmama konusunda daha da az söz sahibiydi.

İçeri girmek için gereken belirli ritme uygun olarak yumruğumla kapıya beş kez vurdum. Bir, iki, üç, dört, uzun bir duraklama, beş.

Öldürün.

Öld

ürü

n.

Öld

ürü

n.

Kapının diğer tarafındaki metal çubuk, insan gardiyan onu geri kaydırırken protesto amacıyla gıcırdadı. Diğer tarafta beni elinde silahıyla kızıl saçlı bir adam karşıladı. Alaycı bir ifadeyle, tıpkı ön taraftaki iri yarı adam gibi beni eğlenerek değerlendirdi.

Çılgınca görüldüğünden emin olduğum bir sırıtışla onu selamlayarak suçlu kalabalığına doğru ilerledim. Sağ tarafta bir bar vardı. Bir bardak kaçak içki içme isteği beni çağırdı ama bu gece karanlığı susturmak istemediğim için elimin tersiyle ittim.

Kalabalığın arasından geçerken az giyimli kadınlar bana bakıyor ve çoğu zaman içlerinden biri kollarıma ya da omuzlarıma vurarak beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Bazı geceler, bu amansız çılgınlığı kovma umuduyla işe yarardı. Ancak bu sefer sekse ihtiyacım yoktu.

Bir grup insanı pürüzlü aynalardan beyaz toz çizgileri çekerken yakaladım. Başka bir bakışta, yakınlardaki diğerlerinin kollarına iğneler soktuklarını ve koltuklarında gevşediklerini gördüm. Coşkudan gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kadınlar erkeklerin kucaklarında sıkı duruşları ve perili gözleriyle oturuyorlardı. Köleler.

Tamam, öldürmeyi umursamayacağım *bazı* insanlar vardı. Yavaşça. Korkunç bir şekilde. Ve onların işkence taktiklerinin yanında soluk kalacak şekilde. Seks ticareti devrelerinde kadın ve çocuk ticareti yapanlar beni en ahlaksız halimle hak ediyordu.

İçimde bir öfke dalgası daha yükseldi. Ellerimi sıkıca yumruk yaparak kendimi soysuzların yanından geçmeye zorladım ve dövüş kafeslerinin bulunduğu arka tarafa doğru ilerledim.

İlerideki kalabalıktan kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi. İnsanlığın en aşağılık kesiminin pür dikkat izlediği, kan-ölüm çağrısı yaptığı büyük odanın ortasındaki kafes en iyi zamanını yaşıyordu.

Kemik kemiğe çarparken kalabalığın üzerine hızla sessizlik çöktü. Kafese yaklaşırken, kalabalığın kafalarının üstünden bir bakış yakaladım. Gömleksiz bir adam diğerini dövüyordu. Dövüştükleri beton zemini kan kaplamıştı. Dövüşün kaybeden tarafındaki baygın yatıyordu, yüzü şişmiş ve yakut yaşam gücüyle parlıyordu. Üstte olan, işi bitirmek için çaresizce yumruk atarken durmadan sallamaya devam etti.

Bu yeni dünyanın insan kaçakçılığı kısmı Kinetikler ve Elementallerde değer gördü. Onları yakalayıp büyülerini kısıtlıyorlar ve bu yeraltı ölüm maçlarında - genellikle insanlara karşı - savaşmaları için türlerini köle olarak satıyorlardı.

Kalabalığın toplu tiksintisine bakılırsa, Elemental bu dövüşü kazanmış gibi görünüyordu.

Elemental köleyi tanıyabileceğimi umarak kafese yaklaştırmaya çalıştım. Tanımadım ama bu gecenin sonunda onu serbest bırakmama engel olmayacaktı. İnsanın öldüğü kabul edildiğinde, Elemental başını çıplak göğsüne eğdi, derisinde morluklar oluşmaya başlamıştı bile. Umutsuzca yaptığı işe bakarken yüzünü pişmanlık kaplamıştı.

Kalabalık yeniden canlandı ve kendilerinden birini öldüren Elemental'e nefretle bağırmaya başladı. Buraya dostlarının ölümünü izlemeye gelmemişlerdi; Elemental ya da Kinetik kanı görmek istiyorlardı.

İri yarı bir adam kafese doğru ilerledi ve Elemental'i ayağa kaldırdı. Bitkin bir halde sallanıyor, yaralarını iyileştiremiyordu. Bileğindeki siyah bileziğin onu daha da zayıflatarak büyüsunü ne kadar süredir bastırdığını kim bilebilirdi?

Siyah eldivenler giymiş başka bir adam kafese girdi ve ölü insanı ayak bileğinden tutup sürükleyerek dışarı çıkardı, arkasında iğrenç bir kan izi bıraktı. Yeraltıdan gelen bir ses çimento duvarlarda yankılanıyordu. "Kırk iki numara. Ana kafesteki yerini al."

Büyü ile çalışan Kinetik Alanlar ve Elemental Hollow'lar dışında dünyanın diğer her yerinde elektrik yoktu. Bu özel insan faaliyetleri nadir bulunan güneş enerjili jeneratörlerle çalışıyordu. En çok masumların acı çekmesi saçmalık.

İnsan kılığında ana kafese doğru yürüdüm. İnsanlar yanımdan geçerken beni inceliyor, dövüşte bir şansım olup olmadığını ölçüyorlardı. Ne düşündükleri önemli değildi, buraya onların onayını almak için gelmemiştim. Bir şeye ihtiyacım vardı. Ve bunu elde etmenin tek yolu kazanmaktı. Bonus olarak bir Kinetik öldürecek ve içimdeki bu dengesiz hastalığı besleyecektim.

Saatli bir bombaydım. Bu noktada birinin bana dokunması ya da yanlış bir şekilde bakması yeterli oluyordu ve ben de patlıyordum. Bu dövüş birden fazla açıdan gerekliydi.

Attığım her adımda karanlık beni şiddet, intikam ve ölüm vaatleriyle heyecanlandırıyordu. Almak, almak, almak için vaatler. Öldür, öldür, öldür.

Kafese yaklaştığımda insanlar yolumdan çekildi, sanki bende bir terslik olduğunu sezmişlerdi. Keşke aralarında yürümesine izin verdikleri kişi hakkındaki gerçeği bilselerdi.

Kül bloklu basamakları tırmanarak birinci sınıf kafese çıktım. Birisi bir önceki dövüşten kalan kan gölünü temizlemeyi bitirmiş, ben içeri girerken ringi terk etmişti. Son iki adam gibi ben de gömleksiz olacaktım. Benim gibi insanlar arasında hile yapan ya da kılık değiştirmiş Elemental ya da Kinetik olmadığından emin olmak için bu salonlarda bir gereklilikti.

Terk edilmiş depoya girmeden önce, büyü bastırıcı bilekliğimle yaratıcı olmak zorunda kalmıştım. Fiziksel özellikleri gizlemek ve sihrimizi kapatmak için tenle temas gerekiyordu. Yıldızlı tenim ve dönen gümüş gözlerim bunu ele verirdi. Atılmış bir silah kemerinin parçasıyla bileziği pantolonumun altından uyluğuma bağladım. Kolaydı.

Kafes boştu, bu yüzden bir sandalye ile bir köşe seçtim, gövdem çıplak olana kadar soyundum ve gerinmeye başladım. Boynumu, kollarımı ve göğsümü işaretleyen dövmeler, birkaç yıl önce yaptırdığım Elemental mühürlerin ve normal insan dövmelerinin bir karışımıydı. Neyse ki bileklik mühürleri gizliyor ve mürekkep dövmelerini görünür kılıyordu.

Gergin değildim, en ufak bir gerginlik bile yoktu. Ayağa kalkıp kolumu göğsümün üzerine çekmeden önce bir tarafa doğru eğildim, hamstringlerim gerildi, sırt ve omuz kaslarımın gevşediğini hissettim. "Kafesteki yeni adam" hakkındaki meraklı konuşmalar kalabalığın içinde yankılandı. Keşke bilselerdi.

Bekledikçe karanlık on kat artıyor, kan ve ölüm için haykırıyordu. Hastalığın kana susamışlığının gerilime ihtiyacı vardı. *Benim* de rahatlamaya ihtiyacım vardı. Endişeli enerji beni sabırsızca ayaklarımın üzerinde zıplattı.

Kafamın içinde kaybolduğum için kafese getirilen devasa Kinetik köleyi fark etmedim. Yakalanmış bir savaşçı olmalı. İyi olmuş. Daha zorlu bir iş.

"Bayanlar ve baylar!" diye anons etti hoparlörden konuşan erkek sesi. "Kendinizi gözden düşmüş Kinetik Savaşçı Matte ile eski kara operasyoncu Trevor arasındaki maça hazırlayın!"

İçimde uğuldayan yoğunluğa daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Öld

ür.

Öld

ür.

Öld

ür.

Sonunda bir düdük çaldı ve başlama işaretini verdi. Çıplak göğüslerimizi ve yumruklarımızı sıktık. Bu Kinetik tanıdık geliyordu ama ben onu tanıyamadım. Ancak o, teninin solgunluğuna ve gözlerinin irileşmesine bakılırsa dehşete düşmüş görünüyordu. Kim olduğumu çok iyi biliyordu.

Yumrukları savunma pozisyonunda yüzünü kapatırken, "Nasıl?" diye sordu.

Omuz silktilim. "Kendi yöntemlerim var." Sonra kaburgalarına dört kez hızlıca vurdum ve kalçasına bir tekme atmadan önce geri çekilmesini sağladım.

Matte homurdandı ama kısa sürede toparlandı. Saldırıya geçti, karnıma bir darbe indirmek için yanlış yönlendirme olarak çeneme saldırdı ve bunu yaptı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ama yine de gülümsedim.

Matte'ye doğru atıldım, omuzlarımı vücudumun ters döndüğü yere düşürerek bir açıyla zıpladım. Ayak bileklerimi boynuna kilitleyerek döndüm, dönerken onu yere yapıştırdım ve ellerimin üzerinde kendimi yakaladım.

Onu sıkı bir kısıpaca almak için çabaladım. Sıkışmıştı, neredeyse bayılmak üzereydi. Ama onu aşağıda tutarken ve yan taraftan hava akışını engellerken, dizimi nereye çarpacaksa oraya sıkıştırdım. Bilincini kaybetmeden hemen önce onu bıraktım ve ayağa fırladım. Şimşek hızıyla göğsüne bindim ve yüzünü yumruklamaya başladım, karanlığın çılgınlığını beslemek için ilk gerçek kan damlasını aldığını hissettim.

Durmadım. Matte karşı koymaya çalıştı ama faydası yoktu. Onu yakalamıştım ve kudurmuştum. Her damla kan daha fazlasını, daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Al. Al. Al. Hepsini al!

Denedim. Bu katta Kinetik ölümün güzel, kırmızı bir resmini çizmek istedim. Acı çekmesini istedim. İnlemesini. Çılgılık atmasını. Kulaklarıma müzik gibi geliyordu. İhtiyacım vardı... İhtiyacım vardı...

Matte'nin cesedinin yüzünde feryat ederken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kendime ancak cesetten çıkarıldığımda gelebildim.

Artık tanınmaz haldeydi. Parçalanmış.

Bu manzara karşısında kendimi ele geçirilmiş bir deli gibi hissederek gülümsedim. Ne kadar cafcacı görüldüğümü hayal edebiliyordum. Siyah saçlarım yüzüme ve vücudumun üst kısmına bulaşan parlak kanla çarpışıyordu. Ayaklarımın dibindeki Kinetik ölüm için en ufak bir suçluluk duymadan, coşkuyu ve öfkeyi içime çektim.

Hoşnutluk.

Karanlık hafif bir rahatlama sağlayacak kadar dağılmıştı. Açlık ve öfke hala ruhumun üzerinde ağır bir şekilde asılı dursa da, "Almak" dışında daha derin düşünceler oluşturabiliyordum. Al. Al" mantrası dışında daha derin düşünceler oluşturabiliyordum. Asla tam olarak tatmin olmayacaktı ama en azından bu noktada beni boğmuyordu.

Yerleşkenin derinliklerindeki ticaret kabinlerinde duran, kar kadar solgun tenli bir kadın, yönettiği masadan bana baktı. Vahşi görünüşüm üzerinde gezinirken gözlerinde şehvetli bir açlık parıltıyordu. Seks buralarda başka bir para birimiydi. "Tebrikler. Birazdan kutlamak ister misin?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle.

Dudaklarımı yaladım ve başımı yana eğdim. "Teklif ne kadar cazip olsa da, yola koyulmam gerekiyor."

Gözle görülür bir şekilde somurttu ve koltuğuna yığıldı. "Emin misiniz? Çabucak halledebiliriz..."

Eğildim ve parmak uçlarımla yanağının kremi tenini okşadım, "Sana söz veriyorum, acele etmeyeceğim," diye fısıldadım.

Nefesi kesildi ve gözleri arzuyla parladı, ama uzaklaşmadan önce ona sadece küçük bir gülümseme sundum. "Kazandığım için ödülümü almaya geldim.

Ve sonra gitmeliyim." Ama daha önce kazanan Elemental'i serbest bırakmadan önce değil.

Kadın şehvet dolu halinden sıyrılır gibi oldu ve boğazını temizledi. "Pekâlâ. Ne istiyorsun?"

"Kokain ve kloroform," dedim, onu almak için harekete geçtiğimde bana kesinlikle cehennemi yaşatacak olan prensesi düşünerek.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

GRI

TVarışım la birlikte balo salonunun kapıları açıldı. Royal Domain'in Yüce Eğitimci Smokey Valor beni eşikte karşıladı, ayakta duruyordu Sert ve zeki. Sert dış görünüşünün ötesinde, gözlerinin derinliklerinde bir pişmanlık belirtisi olduğuna yemin edebilirim. Hazel yanıma yaklaştı ve katlanmak zorunda kaldığım boğucu konuşmayı atlatabilmem için ihtiyacım olan rahatlığı sağladı.

"Mutlu yıllar Prenses Gri," dedi Smokey saygılı bir selamla. Duman grisi saçları yanlardan kısa kesilmişti ve mavi akımlarını engelleyen lonca kıyafetlerini giymişti. Sürekli kederle dolup taşan koyu kahverengi gözleriyle karşılaştım. Otuz beş yaşından bir gün bile fazla göstermiyordu.

Nefes almak için savaştım ama ayakta kalmaya yetecek kadar nefes alabildim. Bir dizi görünmez zincir göğsümü sıkıyor, her bir çift gözle daha da sıkılaşıyor, kemiklerimi parçalamakla tehdit ediyordu.

İçeri girdiğimde, özenle hazırlanmış balo salonunu bir sessizlik kapladı. Beyaz mermer duvarlar bozulmamış bir güzellikle parlıyordu ve gösterişli kristal avizeler

Kemerli bir tavandan yüksek ve alçak bir şekilde sarkan freskler, eğlenen ve ziyafet çeken Kinetikleri tasvir ediyordu.

Lüks bir bar bütün bir duvarı kaplıyor, sonsuz miktarda kaçak içkiyle beni çağırıyordu. Eninde sonunda geceyi orada geçirmeyi planlıyordum. Sadece alkolün sağlayabileceği rahatlama beni kurtaracaktı.

Cıvalı siyah zemin görkemli bir ışıltıyla parlıyordu. Monroe kraliyet armasını tasvir eden, yerden tavana kadar uzanan mavi ve gri duvar halıları, terk edilmiş şehre bakan pencereleri kapatacak şekilde, uzak duvar boyunca hassasiyetle yerleştirilmişti. Barok şamdanlar, siyah damarları kanayan beyaz duvarlara ürkütücü bir parıltı yayıyordu.

Tüm Kinetikler hep bir ağızdan diz çöktü ve başlarını öne eğdi. Bundan nefret ettim; pek çoğunun sıkı duruşlarında samimiyet eksikliğinin açıkça görülmesinden nefret ettim. *Herkes* küçümseme dolu değildi. Beni incelemeyenler acıyan bakışlar atıyordu. Yine de, çok yaklaşırlarsa ya da durumumun ne kadar berbat olduğunu kabul ederlerse kralın siteminden korkuyorlardı. Babam beni halkımızdan başarılı bir şekilde soyutlamak için çok çalışmış ve başarılı olmuştu.

Önümde beyaz bir kürsü yükseliyor, iki yanı orkestra tarafından kuşatılıyordu. Kral Forest'ın süslü tahtı, büyük egosunu kucaklamaya hazır bir şekilde kürsünün üzerine tünemişti.

Sırtımı dikleştirdim ve çenemi yukarı doğru eğdim. Dişlerim sıkıığım çenemden kırılacakmış gibi hissediyordum. Önümde diz çöken insanları incelerken, hiçbiriyle göz teması kurmaktan kaçındım.

Umutsuz bir acıma duygusuyla birleşen acı kızgınlığın tınısı, beni bütünüyle yutmayı vaat ederek onlardan akarken, kendimi kendi evimde davetsiz misafir gibi hissettim.

Yüce eğitmene teşekkür etmek için belli belirsiz bir gülümseme sundum.

Smokey Valor Kinetiklerin en sıcakkanlısı değildi ama bana karşı hiçbir zaman saygısızlık yapmamıştı. En üst düzey eğitmen olan babam, beni bir suikastçı olarak hazırlamak için gençlik yıllarımdaki eğitimimi denetlemesi için onu görevlendirmişti. Özünde bir savaşçıydı, onurluydu ama pek cana yakın değildi. Onu anlayabilirdim. Birkaç yıl önce tek oğlu Onyx'in şok edici bir şekilde ortadan kaybolmasıyla, sert tavrı karanlık b i r hal aldı. Yüce eğitmenin saygın oğluna ne o l d u ğ u n u kimse bilmiyordu ama biz y i n e de onun kaybına üzüldük ve ölümün onu ele geçirdiğini kabul ettik. Bu kayıp Smokey'i bir zamanlar olduğu yiğit adamın kabuğuna dönüştürdü. Kayıp bir çocuğa eşlik eden keder türünü kavrayamıyordum, bu yüzden Smokey'e Başkalarına vermediğim yumuşaklığı.

Eğlenenler hep bir ağızdan patikayı ayırdı, böylece mavi yolluk beni kürsüye doğru yönlendirdi. Küçümseyen her yüzün yanından süzülerek geçerken kayıtsızmışım gibi davrandım. Yıllar boyunca mükemmelleştirdiğim kendini beğenmiş havamı koruyarak, bana meydan okuyan herkese meydan okudum. Üst dudağım ince bir hırıltıyla kıvrıldı ve karşılığında onlara karşı duyduğum hoşnutsuzluğu gösterdi.

Babamın ve Amethyst'in yalanlarına inananlar beni sevmiyordu ama benimle de açıkça uğraşmıyorlardı. En azından artık değil. Geçtiğimiz iki yıl boyunca neredeyse her gün, birçok kişi halkımıza benim bir sahtekâr olduğumu ve prensesleri olmaya layık olmadığımı kanıtlamaya çalıştı. Babamın destekleyici olmayan davranışlarından cesaret alan bazı korkaklar gruplar halinde üzerime atlıyor ya da yalnızken bana pusu kuruyorlardı. Ama onları yeterince ölümün kıyısına getirdikten ve sakat bıraktıktan sonra beni yalnız bırakıyorlardı. Sonunda, söylentilere göre halkımın ölmesini istediğim dışında hiçbir şeyi "kanıtlayamadım". Yalanlar güvensizliklerini derinleştirdikçe kavgaları başlatanın ben olduğum yaygın bir inanç haline geldi

Doğal olarak, ağır yaraladığım her Kinetik babamı daha da kızdırdı. Kendimi savunmadaki başarım, halkın tanıklık etmesi için bana acımasız cezalar kazandırdı. Kral tüm bunların adalet adına ve kraliyet ailesinin bile kanunlarımızdan muaf olmadığına örnek teşkil etmek için yapıldığını iddia etti. Ama bunun nasıl bir mesaj verdiğini biliyordu. Benim yanımda olmadığını.

Kürsüye ulaştığımda kalabalığa baktım. Hazel, Kinetik kraliyet geleneğinde olduğu gibi başımın tepesine sade, gümüş bir diadem yerleştirdi. Canlı orkestra grubu, gelişimi duyuran yavaş ve melodik melodiyi azaltarak kalabalıktaki herkesin ayağa kalkıp hep birlikte selam vermesini işaret etti.

Kral Forest solumda duruyordu. Geniş göğsü ihtişam ve bencillikle kabarmıştı. Sanki benim bilmediğim bir şaka yapıyormuş gibi kenarlarda bir gülümseme kıvrılıyordu. Kömür rengi takım elbisesi ve kan kırmızısı kravatıyla halkının önünde tertemiz duruyordu. Orman yeşili saçları ve sakalı herkesin dikkatini çekerken, dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Zorla nefes aldım. Büyüleyici enerjisi odadaki tüm oksijeni emerken o da bu etkinin tadını çıkarıyordu.

"İyi akşamlar, benim heyecan *verici* Kinetiklerim," diye gürledi Baba'nın bariton sesi saray duvarlarında. Kalabalık, çekici ve karizmatik liderleri karşısında şaşkınlık içinde kalmış, sanki bir halüsinasyonmuş gibi ona bakıyordu. "Bu gece, sevgili kızımın yirmi dört yıllık kutsanmış hayatını kutlamak üzere doğum günü şenliği için toplandık. Kısa yıllarının çoğunu türümüz için savaşmaya adadı," dedi ve ince bir hakarete bulunmadan önce anı askıda bıraktı, "bir gün atımdaki bir sonraki seçkin lideriniz olmak için." Belli belirsiz alaycılığını sadece ben fark edebiliyordum.

Babamın ikiyüzlü iddiaları karşısında gülümsemeye zorlandım. Yanaklarım bunun sahteliğinden dolayı acıdı ve titredi.

Beni neden sadece varlığımdan nefret etmek için evlat edindiği çözülmemiş bir sır olarak kaldı.

Kral devam etmeden önce uzun bir ara verdi. Kimse onun enerjisine kuklalarıymış gibi sarılmış, her isteğine boyun eğerken nefes almaya cesaret edemiyordu. "Bu gece," diye devam etti, sanki kuklalarını hayata döndürüyormuş gibi ileri geri sallanan birleşik transın tadını çıkararak. "Prenses Gray Monroe benim kanımdan olmayabilir ama biyolojik bir kızın olabileceğinden çok daha fazlası. Elementalleri aramak ve onları yok etmek için bu duvarların ötesine *her* adım attığında hayatını feda etmeye hazır." Kralın dipsiz maun gözleri, son zamanlardaki eksikliklerimin sessiz bir hatırlatıcısı olarak bana doğru çevrildi.

Doğrama tahtasında satılık bir rehine gibi durmaya devam ettim.

Kral Dairesi'ndeki özel aşçılardan biri, babamın bir varise ihtiyacı olduğu için beni evlat edindiğini söylemişti. Hayatının aşkının doğum sırasında ölü bir bebek doğurarak nasıl öldüğünü anlatmıştı. Görünüşe göre onu o kadar çok sevmiş ki başka bir kadınla asla yetinememiş.

Babama göre, öz ailem bir çift Endarkened Elemental tarafından enerjik yaşam güçlerini veya aurlarını tüketmek için çılgınca bir ihtiyaç duydukları sırada öldürülmüş. Canavar yaratıklar aileme saldırdığında ben sadece bir bebekmişim. Beni bir çöp konteynerinin arkasına saklayarak hayatımı kurtardılar, ancak daha sonra Ametist tarafından bulundum ve babama çocuksuz çıkmazına bir çözüm sağladı.

Babamın sivri bakışlarını üzerimde tuttum. Onu incelerken, yanık sarı beneklerin çeşitli tonları, irislerinin daha koyu, daha toprak tonlarıyla tezat oluşturuyordu. O gözlerin ardında pek çok sır benimle alay ediyordu. Ateşe dayanıklı bir pelerinle gizlenmiş öfke, şiddetli alevlerle kükrüyordu. Uzaktan bile olsa, yoğunluğundan kaynaklanan ısı tenimi yaladı.

Kral, otoritesinin tüm ağırlığını üzerime yüklerken tüm numaraları bıraktı, sessiz gerilim derinleştikçe beni iradesine boyun eğdirmeye kararlıydı. Gelenek olduğu için, halkımıza karşı önünde eğilmemi istiyordu. Sinmemi. Yönetilebileceğimi göstermek için. Kontrol edilebileceğimi. Ve eğer yapmazsam, bakışları bunun bedelini ödeyeceğimi garantiliyordu. Ama bana ne kadar acı çektirirse çektirsin, bir daha asla ondan etkilenmeyecektim.

Yerimde durdum, meydan okurcasına başımı geriye eğdim, ayaklarımın altındaki mermer kürsüye ince topuklu ayakkabılarımı sabitledim ve eğilmeyi reddettim. Bunun yerine, ona hınzırca bir sırıtış hediye ettim ve en kötüsünü yapması için onunla alay ettim.

Böylesine kamuya açık ve geleneksel bir forumda tepki veremediği için çenesini sıkarken zengin yeşil sakalı kendi hayatıyla titreşiyordu. Bu onun büyüleyici imajını zedeleyecekti. Şaşkın kalabalığa bir kez daha bakmak için sessiz alışverişi kesti. Şok olmuş sessizliğin ağırlığı her şeyi tüketiyordu. Kimse krala alenen meydan okuyamazdı.

Kalabalığa bakarken babama katıldım ve dikkatimi açığındaki akımların değişen renklerine odakladım. Kırmızı, mor, mavi, beyaz, turuncu, sarı ve yeşil parlıyor, kollardan ve boyunlardan aşağı ve yukarı doğru kıvrılıyordu. Halkımızın çoğu bana küçümseyerek baksa da, elimde olmadan bu asılsız güzelliğimizi takdir ettim.

Bilinçaltımda, kalabalığın içinde arduvaz rengi saçları ve altın rengi akımları olan bir Kinetik aradım. Slate'i ya da onun ışık sihrini temsil eden altın akımlarını bulamayacağımı geç de olsa fark ettiğimde midem de aynı hızla battı. Özlem ve hüznün göğsüme yerleşti ve bu gece burada olmasını her şeyden çok diledim.

Doğal halimizde saç rengimiz çok sayıda tuhaf renkten oluşuyordu. Tarihimizin bir noktasında, çocuklarımıza alışılmadık renk tonlarına göre isim vermek adetimiz haline geldi. Kinetiklerin çoğu monoton tonlar taşırdı,

Ama nadir istisnalar da vardı. Siyah-beyaz saç tellerim gri görünecek şekilde karışmış halde ben de onlardan biriydim. Kalabalık kısa süre içinde krallarının şişirilmiş bir konuşmayla meydan okumasına tanık olmanın şokunu atlattı. Ben odayı dolduran renkli akımlar karşısında hipnotize olurken onlar da bir kez daha büyülenmişti.

"Haydi eğlenelim!" dedi babam ve beni içinde bulunduğum dissosiyatif durumdan kopardı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Sadece ayak bileklerimin ve ayaklarımın, beni giymeye zorladıkları çengelsiz stiletolar yüzünden kilitlendiğini fark ettim. Bir adım attığımda acıdan tısladım.

"Ay! Revel!" tezahüratlarının kakofonisi mermer duvarlarda yankılanıyordu. Sanki post-apokaliptik zamanlarda yaşamıyormuşuz gibi, formaliteler biter bitmez herkes edep yerlerini terk etmeye başladı.

Babamın bakışlarının sıcaklığını profilimde hissettim. Yüzümü ona döndüğümde çoktan kürsüdeki tahtına doğru ilerlediğini gördüm. Ayrılmak için harekete geçtim ama bir şey beni adımlarımın ortasında durdurdu. Dönerek, kralın yırtıcı bir zarafetle tahtın üzerine inişini, elektriklenmiş ellerini kolçaklara yerleştirişini izledim; karanlık gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Ametist ve Orman'ın arasına sıkışmış Hazel'ı gördüm. Kehribar rengi gözleri benimkilerle kilitlendi. Bana verdiği ciddi ifade kalbimin bağırsaklarımın derinliklerine inmesine neden oldu. Porselen teni üç ton daha soluklaşmıştı. Hazel bir şeyler biliyordu ama bütün gece Ametist'in asistanı olarak onların yanında kilitli kalmıştı.

Tırnaklarım avuçlarıma battı. Şüpheli bir şey bulma umuduyla gruplara ayrılan neşeli eğlenceleri inceledim. Paniğe neden olabilecek hiçbir şey göze çarpmıyordu ama yine de kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu.

Bir sorun vardı.

Kral'ın Sarayı'nda tehlike zenginlikle iç içeydi ve mükemmel gülümsemelerin ardına gizlenmişti. Bu gece kurtlar dışarıdaydı ve ben de avlandım.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

GRI

"H "Doğum günün kutlu olsun Stoney!" Pazularıma inen sarsıcı bir yumruk beni paranoyak düşüncelerden uzaklaştırdı. İsim.

"Scarlett," diye sahte bir ilgisizlikle selamladım. "Ben yokken dokunuşunu kaybetmişsin." En az kişiliği kadar ateşli görünen yakut saçlı arkadaşşıma sııttım.

Bir homurdanmayla uzun, koyu kırmızı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Yerinde olsam bu konuda ukalalık yapmazdım. Golden bana bazı yeni teknikler öğretiyor," dedi çapkın bir sırıtışla.

Scarlett Kittle hem erkeklerin hem de kadınların fantezisiydi. Uzun boylu ve bronz tenliydi, yeşil gözleri uzun kırmızı saçlarına çok yakışuyordu. Menekşe rengi elbisesi ayak bileğinden kalçasına kadar uzanan kum saati figürünü sergiliyordu. Kendine güvenini bir onur nişanı gibi taşıyordu ve ben onu bu yüzden seviyordum.

"Ew. Midemi bulandırdığın için teşekkürler," diye mırıldandım onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Sırıtışını derinleştirdi. "Mide bulandırmaktan bahsetmişken," dedim, ona bakarak

"Parlatıcı nerede? Bu boku atlatmak için ona ihtiyacım olacak."

Scarlett kıkırdayarak balo salonunun arka tarafındaki barı işaret etti. "Hadi olay çıkaralım, Stoney. Bugün senin doğum günün ve istersen ağlayabilirsin. Ya da tahtın üzerine kusabilirsin. İkisi de olur."

Daha iyi bir karar vermeme rağmen, Forest'ı ve Kinetik türünün çoğunu kızdırma fikri bana çok çekici geldi. Gecenin maskaralıklarını hayal ederken yanaklarımda bir gülümseme belirdi.

Gürültülü kalabalığın arasından bara doğru yürürken bakışların beni dürttüğünü hissettim. Bakışları vücudumun üzerinde kayıyor, inşa ettiğim iç zırhı delmekle tehdit ediyordu. Alkol çağrısı daha da güçlendi.

Eğlenceler Kinetikler arasında sevilen bir gelenektir. Resmi kıyafetler giymek ve ardından kalplerimiz yanana kadar parti yapmak için bir bahaneydi. Çoğu zaman, gece ilerledikçe vahşi ve ahlaksız bir hal alırlardı. Bu ikiyüzlülüğü hiç sevmemiştim.

Işık söndü, şamdanlardan gelen yumuşak bir aydınlatma balo salonuna şehvetli bir hava kattı. Cesur klasik müzik eşliğinde bedenler birbirlerine sürtünüyordu. Akımlardan gelen parlak renkler, kulüp benzeri bir his yayan çok renkli bir parıltı ekledi. Çiftler ve grupların birbirlerinin vücutlarının tadını çıkarması sadece bir kıyafet katmanı tarafından engelleniyordu. Eğlence henüz on beş dakika bile olmamıştı ve pornografik olmaya doğru hızla yaklaşıyordu.

Scarlett ve ben bara doğru yürürken kendimizi kıvranan bedenlerin ve baş döndürücü enerjilerin arasında kaybolmuş bulduk. Dans pistinin ortasında, Scarlett avucunu bir erkeğin kıkına vururken, o da kalçasını neon yeşili saçlı bir kadına dayadı. Adam kafasını çevirip

Scarlett'e şehvet dolu gözlerle bakıyordu. Koyu esmer teni, ateş gibi turuncu saçlarıyla tezat oluşturunuyordu. Neon saçlı kadın Scarlett'e sert bir bakış fırlattı. Kollarında ve boynunda kızılötesi ısı sihrini gösteren turuncu akımlar dikkatimi çekti.

Kahretsin. Scarlett'i gideceğimiz yere doğru sürüklerken yüzümü buruşturdum.

Dönen bedenlerin arasından pençelerimizle geçtik. Kabile davullarının nabız gibi atan ritmi, hareket edenlerin hayvani coşkusu daha da artırıyor. Kan dolaşımdaki ritmin beni baştan çıkarıcı çılgınlığın içinde kaybolmaya çağırdığını hissettim. Bedenimi melodiye teslim etmek bana nadiren tanınan bir özgürlüktü. Son zamanlarda olanları ve olacakları unutmak umuduyla bu gece bunu gerçekleştirmeyi planladım.

Dans pistinin kenarındaki bir açıklıktan zorla geçtikten sonra nihayet bara ulaştık. Vücutlarımız bara doğru itilirken ellerimiz birbirininkini kavradı. Birbirimizin gözleriyle karşılaştığımızda midemizi sıkıştıran kahkahalara boğulduk.

Scarlett ve ben her zaman arkadaş değildik. On üç yaşında eğitimime ilk başladığımda, halkımızın geri kalanı gibi o da benim hakkımda aynı yanlış düşüncelere sahipti. Ama bir gün, babamın bana attığı özel bir dayağa rastladı ve ne kadar yanıldığını anladı. Tanık olduğu ve kulak misafiri olduğu şeyleri kabullenmesi birkaç gününü aldı. Bu onun gerçekliğini ve doğru olduğuna inandığı şeyleri mahvetmişti. Ancak içten bir özürle, eğitimimiz sırasında kısa sürede yakınlaştık ve Slate ve Hazel ile tanışana kadar birkaç yıl boyunca tek arkadaşım oldu.

Scarlett'in Kraliyet Etki Alanı Elçisi olarak üstlendiği rol, savaş konusunda son derece eğitilmiş olmasını gerektiriyordu. En az onlar kadar sertti ve buna uygun şımarık bir tavrı vardı. Elçi olarak, toprakları farklı bölgelere seyahat etti

kıta boyunca. Tehlikeliydi. Özellikle karanlık zamanlarda, elçilik pozisyonunun son yıllarda en çok değiştirilen pozisyon olmasına neden oldu.

Bir dürtme kaburgalarımı dürttü. "Şuradaki Kardinal'e bak," dedi başıyla ağabeyini işaret ederek. Bir adamın kulağına eğilme şekline bakılırsa, lavanta rengi saçlı, seksi ve kaslı bir savaşçıyı tavlamaya çalışıyordu. Kardinal Scarlett'e çok benziyordu, kısa kesilmiş saçları onunkilerden sadece bir ton daha açıktı. Scarlett, "Bahse girerim o da vuruyordur," diye güldü. "Benim ondan daha fazla sık çekmeme dayanamıyor."

Başımı salladım ve çubuğu yeniden yerleştirdim.

Scarlett tezgâhın arkasındaki barmeni uyarmak için elini art arda bar tezgahına vurdu. Pembe saçlı erkek başını kaldırdı: "İki elmalı turta, barmen! Bu gece havaya uçurmamız gereken bir kraliyet eğlencemiz var. Ve siz, nazik beyefendi, patlatıcı olacaksınız." Scarlett ona en hınzır sırıtışını verdi.

Barmen bizi endişeyle inceledi. Zamparalık planlarımıza boyun eğerse cezalandırılma riskini ölçmesini izledim. Onu analiz ederek, eğlence gecemden caydırılmayı reddederek yararlanabileceğim herhangi bir çatlak aradım. Beyaz düğmeli kollu ceketin kumaşından sızan yeşil akıntıları fark edince aklıma bir fikir geldi.

"Hey," dedim dikkatini çekerek. Ela gözleri bana bakmak için kaydı. Tembel bir hareketle dirseğimi bardağın üstüne koydum ve çenemi avucumun içine aldım. "Mikrodalga büyüsünden geliyorsun, değil mi?"

Barmen başını salladı, gergin gözleri sağa sola kayıyordu.

"Peki, gizlice de olsa bize biraz 'shine' çekmeye devam ederek olay çıkarmamıza izin vermeye ne dersiniz..." Yanımdaki Scarlett'in yeşil gözleriyle ona çapkın bakışlar fırlattığını fark ettim. "Ben de sana loncalar içinde büyüünün en çok işe yarayacağı güvenli bir rol sağlayacağım." I

Düşünce sürecini sergileyişini, sunduğum seçeneğin risklerini tartışını izledim. "Ne diyorsun?"

Barmen avuçlarını pantolonuna sildi. Endişeli bir bekleyişle kralın tahtında oturduğu yere bakmaya devam etti. "Uh..." dedi ve sonra alt dudağını ısırdı. Düşünceleri yıpranmış sabrımı sınıdı. Sonunda sert bir nefes aldı ve omuzlarını çökertti. Başını salladı. "Siktir et. Ama yakalanırsan, bu benim suçum değil. Seni ayık tutmam için talimat aldım."

Babam ve Ametist'in doğum günü eğlencemde beni ayık tutmak istemelerine şaşırmayarak *gözlerimi* devirdim. "Bir adın var mı?"

"Vermillion. Vermillion Pringle, Majesteleri. Çoğu insan bana sadece Mills der." Mills parmaklarını somon rengi saçaklarında gezdirerek saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Tezgâhın altına uzanıp iki sert bardak aldı.

"Seninle iş yapmak bir zevkti Mills," dedim kendimi bar tezgahının üzerinden itip duruşumu düzeltirken. "Eminim bu içkiler ekstra güçlü olacaktır, değil mi?"

Mills insan yapımı kaçak içkilerin istiflendiği kasaları karıştırmaya ara verdi. Mal olarak takas ettiğimiz Mason kavanozların üzerinde çeşitli tatların isimleri yazılıydı. "İki elmalı turta dememiş miydin?"

"Aw. Sevimli, akıllı ve söz dinliyor. Onu alabilir miyim Gray?" Scarlett gözlerini kısarak başını yana eğdi ve onu değerlendirir gibi yaptı, açıkça onu üzerinde hayal ediyordu.

Mills'in kulaklarını boyayan pembe renk tonuna bakarak kıkırdadım. "Scarlett," dedim dirseğimi kaburgalarına doğru iterek. "Adamı rahat bırak. Zaten ona karşı yeterince şey var."

Scarlett cevabım karşısında hayal kırıklığına uğrayarak dramatik bir iç çekti, ama bana doğru eğilerek, "Onu cebime koyabilirim. Kimsenin haberi olmaz. Yemin ederim."

Başımı sallayarak homurdandım. "Tanrılar yukarıda, Scar. Yumurtalıklarını kontrol et, olur mu?"

"İyi," diye sızlandı. "İçerideler," dedi, iç geçirdikten sonra adamın kışını saran dar, siyah pantolonu kontrol etti.

Scarlett ve ben, Mills içkilerimizi getirirken onu bekledik. Griffin'le yaşadığım başarısızlıktan ve babamın yaklaşan cezasından sonra, sadece bir gece eğlenmeyi arzuluyordum. Pişmanlığın ya da endişenin beni bombardımana tutmadığı bir gece. Alkol yeterince hızlı gelmiyordu.

Arkamızdan güçlü bir enerji bize katıldı. Ben daha dönüp bakamadan Scarlett erkeğe doğru hamle yaptı ve kollarını boynuna doladı. Onun tarafından dengesiz bir şekilde itilmemek için sırtımı bara yasladım. Taze kar renginde bir saç parıltısı dikkatimi çekti.

"Cotton!" Scarlett yüzünü onun boynunun yan tarafına gömdü ve dostça bir şefkatle ona saldırdı.

Cotton Sjodin ender rastlanan bir gülümsemeyle Scarlett'i sıcak bir şekilde kucakladı. Onu bir kol boyu uzaktan incelemek için geri çekildi. Zeytin gözleri önce yüzünde, sonra da vücudunda geziniyor, Scarlett'de bir şey arıyordu. Emin değildim. Tatmin olmuş görüldüğü zaman, onun deniz yeşili gözleriyle karşılaştı ve sorgulayıcı beyaz bir kaşını kaldırdı.

Scarlett başını salladı, kan kırmızısı bukleleri hareketle birlikte zıplıyordu. "Evet, ben iyiyim Cotton. Sadece en eski arkadaşımı gördüğüm için mutluyum."

Cotton eğik bir sırtıyla saçının tepesini karıştırdı ve karnına bir yumruk indirdi. "Cotton! Bu işi halletmenin ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Saçlarım böyle mi?" Scarlett saçlarını şefkatli bir dokunuşla düzeltirken homurdandı. Cotton sessiz bir eğlence içinde durdu, tükürük ateşinden beklediği tepkiyi almaktan memnundu.

Mills arkadan, "Prenses ve arkadaşı için iki elmalı turta," diye araya girdi.

Gergin barmenle tanışmak için topuklarımın üzerinde döndüm ve "Ona dikkat et Mills. Başta çok şirin ama yanlış yerlerinden dürtüklenirse biraz bıçak gibi olabilir."

Bana en yakın bardağı kaptım ve kaçak içkinin sıvı ateşini yuttum. Görünüşe göre Mills beni takip etmiş ve bana ekstra güçlü bir içki sağlamıştı. Boğazımı yaktığında irkildim ama mideme yerleşirken vücuduma getirdiği sıcaklığı memnuniyetle karşıladım. İçimde bir sakinlik hissi oluşmaya başladı ve rahatlayarak iç çektim.

Mills söylediklerim karşısında dehşete düşmüş bir ifade takındı. Omuz silktim ve Scarlett ile Cotton'a katılmak için geri döndüm.

Cotton dilsizdi. Kimse konuşma yetisini neden ve nasıl kaybettiğini bilmiyordu ve ben de onu hiçbir zaman soracak kadar iyi tanımadım. Sosyal biri değildim, bu yüzden arkadaşlığımız da pek gelişmedi. İkimiz de Scarlett ile yakındık ve bağımız burada sona erdi.

Çoğu insan Cotton'dan rahatsız oluyordu. Dilsiz olması gözlem yeteneğini artırıyor, bu da insanların kendilerini daha derin bir seviyede görmelerini sağlayarak onları rahatsız ediyordu. Kraliyet Bölgesi'nin Soruşturmacısı olmasının nedenlerinden biri de buydu. Ancak sorgulama sırasında vücut ısısının duygulara göre nasıl değiştiğini görme yeteneği ile birleştiğinde, bu onu yaşayan bir yalan dedektörü haline getiriyordu. İnsanların sırlarını sadece onları gözlemleyerek bildiğine şüphe yoktu.

Sanki geldiğinden beri varlığımı ilk kez fark ediyormuş gibi, sağ kolunu göbeğine sardı ve saygılı bir selam vererek belini büktü. Ona minnettar bir gülümseme ve küçük bir el sallama teklif ettim. "Hey, Cotton."

Scarlett, Golden Figgaro ile antrenman odasındaki maceralarını anlatırken kulak kesildim. Cotton'ın kısık yüz ifadesi bu konudaki tiksintimi paylaştığını gösteriyordu. Golden'ın canı cehenneme. O kadar dindar bir hıyardı ki, babamın kışına öyle bir girmişti ki, dikkatli olmazsa lavman görevi görebilirdi. Scarlett'in kirlenmek için başka birini seçmesini dilerdim.

İçkimden büyük yudumlar aldım, dikkatim cümbüşe doğru kayıyordu. Her geçen an daha gürültülü ve müstehcen bir hal alıyordu. Çiftler ve küçük gruplar kendilerini dans pistinden uzaklaştırıyor, köşelerde ya da karşı duvardaki masalarda toplanıp birbirlerini yiyorlardı. Birbirlerinin enerjisinden beslenerek kendi enerjilerini körüklüyor, sarhoş ve erotik coşkularını artırıyorlardı.

Balo salonunu taradım ve Hazel'ın hâlâ Ametist'in yanında rehin tutulduğunu gördüm. Bana attığı bakışı hatırlayarak ne bildiğini merak ettim. Onu Ametist'ten ayırıp öğrenmem gerekiyordu.

Farkına varmadan içkimi bitirdim ve Mills'ten bir tane daha istemek için arkamı döndüm. Bu gece niyetlendiğim açıklamayı yapmayı umuyorsam, çok daha fazla sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

"Hey, Mills!" Arkasından seslendim.

Dikkatini bana verdi, ben de boş bardağı havaya kaldırdım ve salladım, böylece buz bardağa çarparak şingirdadı.

Mills başını salladı, pembe saçakları gözüne kaçtı ve barın arkasındaki mermer duvara yığılmış sandıklara döndü.

Beklerken düşüncelerim dağıldı ve Griffin'le ilgili destansı başarısızlığımı tekrar oynatarak her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Dengesiz davranışlarına bakılırsa, kafasında birkaç gevşek vida olduğu açıktı. Etkileşimlerimizin hiçbirinin gerçekleşmemiş olması gerekiyordu. Ölmüş olmalıydı.

Onun da neden tanıdık geldiğini anlayamamak beni huzursuz ediyordu. Daha önce tanışmış olmamızın imkânı yoktu. Böyle bir adamı unutamazdım. O erimiş gümüş gözler zihnimde bana bakıyor, bana zayıflığımı hatırlatıyordu. Ama dün gecenin en can sıkıcı sorusu, vücudumun hançerime verdiği tepkiydi. Beni etkilememesi gerekirdi. Ve trende ölümün kucağındayken nasıl olmuştu da birden iyileşmişim?

Uzuvlarımda yavaş yavaş bir karıncalanma yayılmaya başladı. Kollarımı salladım ve kan akışıma yardımcı olmak için duruşumu ayarladım. Mills'in bu kadar uzun süren neydi? Ağzım her nefeste bir sigara tiryakisinin derisi gibi kuruyordu.

Ve sonra, her şey tersine döndü.

Boşalan ciğerlerime hava girmesi için mücadele ederken uyuşan bir elimle daralan göğsümü kavradım. İç organlarım her geçen saniye ısınyordu. Alev alev yanıyorlardı, bütün sinirlerim yanıyordu.

Sonunda Mills elmalı turta kaçak içki bardağını bana doğru kaydırды, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Teşekkürler," diye hırıltılı bir ses çıkardım ve şiddetli susuzluğumu gidermek için sıvı ateşi höpürdeterek içtim. Bunun bir faydası olmadı. Mills'in endişeli ifadesine bakılırsa, hissettiğim kadar boktan göründüğümü varsayıyordum.

Başım boşluktaymış gibi hissederken, tünel görüşü yaklaşmakla tehdit ediyordu. Kaslarım pelteye dönmüştü, azalan gücümle bardağa zar zor tutunurken ayakta durmak büyük bir zorluktu.

Dizlerimin bağı çözülürken kendi kendime küfrettim. Bıçaklanmamın ve yaramın iyileşmesinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti. Ne oluyordu bana böyle?

Kulaklarım çınlıyor, müziği ve gürültülü eğlenceyi bastırıyordu. Ritim, kulaklarımda zonklayan umutsuz nabzıma dönüştü ve solmakta olan yaşam gücümün ölüm çanını çaldı. Sert bir yüzey yüzüme çarpmadan önce diz kapaklarıma çarptı. Vücudum uyuşmuştu ama tıpkı trende olduğu gibi içim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Kördüm ve duyduğum tek ses kafamın içindeki çekiç sesiydi. Yapabildiğim tek şey panik içinde nefes alış verişimi yavaşlatmaya odaklanmaktı. Ne zaman tek bir düşünceye tutunmaya çalışsam, elimden kayıp gidiyor ve beni geri dönmesi için hırıltılı bir şekilde bırakıyordu.

Kulaklarımdaki davul seslerinin arasından bozuk ve boğuk sesler yakaladım. "Gri..." Duydum. "Onu almama yardım et, Cotton..." Tanıdık sesin yerini belirlemek zordu, çünkü sesi eriyormuş gibi geliyordu.

Karanlık bir kez daha beni kendi derinliklerine çekmeye çalıştı - bu sefer daha karardı. Başarısız olmayacaktı; iradesi güçlüydü. Gölgelemlerin pençeleri ruhuma battı ve çekiştirdi, eriyen bir sesin "Kral tarafından zehirlendi" sözlerini duymadan önce değil.

Bölüm 7

GRIFFIN

"B e hazır."

"Buradayım, değil mi?" Etrafımızda likenlerin binalara tırmandığı ıssız şehir manzarasını seyrederek söylendim. Çürüyen gökdelenlerin arasında, batan güneşin gölgesinde duruyorduk. Her ikimizin de kapüşonları yüzümüzü iyice kapatmış, bizi kimsenin görmesini engellemişti.

Yanımdaki adam homurdandı. "Etrafindan tamamen habersiz bir şekilde buradan geçip gidecek. Dağınık olacak, o yüzden dikkatli olun," dedi sanki onu tanıyormuş gibi, sanki geçmişte prensesle birlikte eğitim almış gibi.

Onu hatırlamam, hatta ona güvenmem gerektiğini biliyordum. Plan için önemli olduğunu ve şu anki rolünün ne olduğunun farkındaydım, ancak onu geçmişten ve bugün oynadığı rolün önemine yerleştirmeye çalışmak, daha fazla anı solurken havayı kavramaya çalışmak gibiydi.

O sabah, eski bankacılık ve telekomünikasyon binaları arasındaki ara sokakta bir buluşma noktası olduğunu belirten bir mesaj almıştım. Mesajı göndereni tanımaya çalışırken saatlerce beynimi zorladığım için bu çılgınlık beni neredeyse dibe çekiyordu. Sanki ne kadar zorlarsam

onu anılarıma yerleştirdikçe, zihnim daha fazla kırılma tehdidiyle karşı karşıya kalıyordu. Kafatasımı kesen keskin acı beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti, avuçlarım başımı kavradı.

şimdi onun yanında dururken, kesin olan bir şey vardı: tanıdık yabancı bir Kinetikti.

"Valik sizi sabırlı olmanız konusunda temin etmemi istedi. Her şey bittiğinde..." "Sen neden bahsediyorsun?" *Valik mi?* Dikkatimi dümdüz ileriye verdim,

çatlakların arasından büyüyen yabancı otlarla dolu ıssız sokağa bakıyordu. Yıpranmış bir ayakkabı, kaldırımdaki bir metal parçasının birkaç metre ötesine atılmıştı.

"Biliyorsun..." dedi adam, ses tonuna endişe karışmıştı, "senin durumunla..." Hayır, hiçbir fikrim yoktu. "Daha açık ol," diye çıkıştım.

"Kahretsin. Boş ver dostum," dedi sanki bu bilmem gereken bir bilgiymiş gibi. Benim rahatsızlığımdan mı bahsediyordu? Kimse bunu bilmiyordu, bu yüzden durumun böyle olduğundan şüpheliydim. Anılarımin kaybolması bir başka hayal kırıklığı dalgasıyla göğsümü ısıttı. Konuyu zorlamamaya karar vererek ekledi, "Sadece acele et. İşleri hızlandırmak ve onu buradan daha çabuk çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

Başımı salladım. "Evet, öyle yap. Eve gitmeye hazırım." Kahretsin, Hollow'un dinginliğini özlemiştim. Çektiğim acıyı herkesten saklayabilecek kadar hafifletiyordu.

"Gözden uzak durun ve yapmanız gerekeni yapın. Her şey tehlikede."

Sadece başımı sallayarak yaslandığım duvarı tekmeledim ve prensesi beklemek üzere uzaklaştım.

Kral Sarayı'ndan altı blok ötede, şehrin içinde terk edilmiş bir nargile dükkanında saklanırken birkaç saat geçti. Mavi kanepede sert, tozlu ve kurşun delikleriyle doluydu - sol tarafımda da kurumuş kan olduğundan emindim. Parçalanmış ahşap masaya doğru eğildim. İşimi görmek için yeterince düz bir yüzey sunuyordu.

Tozu ve döküntüleri temizledikten sonra, beyaz tozu kararsız ellerle bir bıçağın ağzı boyunca dizdim. Hollow'dan sakladığım, tahta konusunda uzmanlaşmış bazı yeryüzü koruyucuları tarafından yapılmış tahta kamışı aldım ve beş dakikalık bir süre içinde üçüncü bir satır çektim. Göğsümde, yüzümde ve zihnimde bir uyuşukluk oluştu, rahatlama ve ardından adrenalin beni sardı ve rahatsızlığı bir kenara itti. Tek düşüncem prensesi alıp eve dönmek ve kralı öldürmektir. Sarmal halimden kurtulmanın tek yolu aşırı önlemlere başvurmak gibi görünüyordu.

Ses hâlâ oradaydı, arka planda gevezelik ediyordu ama şimdilik bir bariyer onu odak noktamdan uzaklaştırarak geçici bir yara bandı görevi gördü. Toz, istenmeyen düşünceleri bulanıklaştırırken, çözmem gereken kavramları tanımlıyordu.

Derin bir nefes aldım, nefes verirken mırıldandım ve göğsümü ısıtan kısa süreli coşkunun tadını çıkardım. Kaslarımı gevşeterek ve sert minderin üzerine çökerek kanepeye geri yaslandım. Diyaframımdan alçak bir kıkırdama yükseldi. Gittikçe yükseldi ve histerik kahkahanın zirvesine ulaştı. Kramp yüzünden karnımı sıktım ama bu beni daha çok gülmeye teşvik etti.

Dışarıdan bakınca, kıkırdamalarımın hiçbir anlamı yoktu. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen deli gibi görünüyordum. Ama ben anlıyordum. Son birkaç haftadır tutunduğum tüm kısıtlamalar, damarlarımda yüzen tozun acelesiyle dağıldı.

Birkaç dakika süren sebepsiz kahkahalardan sonra nihayet nefeslerim yavaşlamaya başladı ve göğsümdeki ve omuzlarımdaki ağırlığın bir kısmı kalktı. Dudaklarımı yaladım. Güzeldi. Uyuşmuşlardı; önemli olan tüm parçalarımın bu şekilde kalmasına ihtiyacım vardı.

Kafamın içindeki uğultu bir yana, sessizliğin yankıları zihnimin iç girintilerini okşuyordu. Karanlıktan gelen sataşmalar etkili bir şekilde kesilmişti ve pudra için minnettar olmaktan kendimi alamıyordum. Geçmişte hiçbir zaman uyuşturucuya düşkün biri olmamıştım ama bu zihnimi ve ölümcül dürtülerimi uyuşturmaya yardımcı oluyor, bana düşünme şansı veriyordu. Bir plan oluşturmama. *Yavaşlamak*. Hazırlanmak.

Prensesin kaçması için ne kadar beklemem gerektiğinden emin değildim ama eninde sonunda kaçacağını biliyordum. Kral onun beni öldürmemesine göz yummazdı. Çok fazla Kinetik, prensesin hayatının artık değersiz olduğu o anı bekliyordu. Kinetikler kendi halklarına karşı bu şekilde soğuktu.

İçgüdüsel bir öfke dalgası yüzeye çıktı. Kadına karşı herhangi bir koruma duygusu hissetmek için hiçbir nedenim yoktu, ama yine de başkalarının ona zarar verme düşüncesi beni çok kızdırdı. Yumruklarımı ve çenemi sıktım, başımı bir o yana bir bu yana eğdim, bu hareket yüzünden boynumda çatlaklar oluştu.

Trende onunla yaşadığım o an hakkında pek düşünmemiştim. Potansiyel bir kayıp anının onun tenine temas ederek su yüzüne çıktığı anı yani. Bilincinin yerinde olmadığı ve varlığımdan habersiz olduğu bir *ana anı* denebilir miydi? O anı muhtemelen ses tarafından beni kontrol etmek, kafamı daha da karıştırmak ve sonunda beni uçurumun kenarına itmek için uydurulmuş bir şeydi.

Ön kapının yanındaki camlar çatırdadı ve ıssız nargile dükkanındaki sessizliği yok etti. Kıpırdamadan, davetsiz misafirin bana yaklaşmasını bekledim. Avucumdaki bıçağın tutuşunu ayarlarken, içimdeki yırtıcının yükseldiğini hissederek ağzımın kenarlarından yavaşça bir sırıtış yükselmeye başladı.

"İşte buradasın." Genç çocuk köşeyi döndü ve beni görünce yüzümdeki vahşi sırıtışa karşılık olarak gözleri büyüdü. "Ah... neden beni öldüreceğin için heyecanlı görünüyorsun?"

"Sen olduğunu bilmiyordum," dedim, omuzlarım düştü ve tekrar masaya doğru döndüm. "Şimdi üzgünüm."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Dash, kanepede yanıma oturmak için hareket ederken iç çekerek. "Hogan onun hareketlerini izleyebilmeniz için beni telsizle gönderdi."

Başımı sallayarak doğruldum ve yanımdaki, insan isyancılar arasında kendisinden beklenenleri fazlasıyla aşmış olan genç çocuğa odaklandım. Çoğu insan gibi o da genç yaşta gençliğini ve masumiyetini kaybetmişti. Şimdi ise Hogan'ın ekibindeki en iyi nişancıydı. "Bana eşlik etmeye mi geldin, evlat?"

Küçük, asi saçları, çıkardığı aşırı dramatik homurtuyla birlikte zıpladı. "Lütfen, Griffin." Kollarını kavuşturarak kanepeye yaslandı ve bakışlarımı donuk bir ifadeyle karşıladı. Kalın çerçeveli gözlüklerinin büyüttüğü kocaman kahverengi gözleriyle, "Ne kadar aygır olsan da, kadınsı bir arkadaşlığı tercih ederim," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Kadınların yanında nasıl davranılacağını biliyor musun ki?" Küçümseyen Dash alay etti. "Elbette! Kendine güvenen erkeklere bayılırlar.

Yağcılık çok işe yarar, bilirsin. Mesela, özelliklerinden birini seçiyorsun ve onu aletini ne kadar sertleştirdiğine boğuyorsun. Senden hoşlanıp hoşlanmadıklarını sorgulamaları için onlara yer bırakmazsın."

"Ah, Tanrı aşkına," dedim burnumun kenarını sıkarak. Tanrım, bugünlerde kadınlar için kötü hissediyordum. Azalan nüfusla birlikte erkekler çaresizleşiyordu - Devrim Günü'nden önce olduklarından bile daha çaresiz. "Dash, benim başlıca eğlence kaynağım olmak üzeresin." Başımı sallayarak yüzümü okşarken sesim ellerimin arasında boğuklaşıyordu.

Neyse ki, üreyip bu berbat dünyaya bir çocuk getirmek ve aynı zamanda onları genetiğimi paylaşmaları için lanetlemek gibi bir arzum yoktu. Ve bir kadına kendim gibi canavar bir adamı sevmesi için yük olmaya hiç niyetim yoktu. Demek istediğim, eğer istediği bensem, içinde ciddi anlamda çarpık bir şeyler olması gerekirdi.

Her zaman böyle değildim. Aslında kendimi geçmişimden kurtarmak için çok çalışmışım ama bu hastalık zihnimi ve duygularımı öyle bulandırmıştı ki çoğu zaman neyin gerçek olup olmadığını bilmiyordum ve işin korkutucu kısmı da buydu. Sevdiklerime her an düşman olabilirdim çünkü iblis beni onların bir tehdit olduğuna inandırmıştı.

"Not al, Griff-Daddy," dedi Dash, beni iç düşüncelerimden çekip çıkararak, "İzle ve öğren. Bu yeni bir çağ, yaşlı adam. Şövalyelik, D-Day'de nüfusun yarısıyla birlikte öldü."

Bunun doğru olduğunu ne kadar da iyi biliyordum. "Evet, hiçbir fikrin yok evlat."

Bölüm 8

GRI

"S zirve!" Jacob Smart, benim kişisel zorbam, bana bağırdı. Kaburgalarım kırılmış gibiydi. Bu sabah babamdan kalan çürükler acımı daha da arttırdı. Bırakın konuşmayı, nefes almak bile acı veriyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Jacob tekrar konuştu. "Tamam. O zaman seni ben yapacağım."

Bir sonraki acı dalgasına hazırlandım. Gözlerim kapandı ve ağrıyan kaburgalarımı sıkıca kavradım.

Sanki biri bir savaşçının kılıcının kabzasını kemiğime vurmuş gibi kaval kemiğimden ani bir acı fişkırdı. Ama bu sadece Jacob'ın botunun burnuydu - sekiz yaşındaki bir insan için çok güçlü bir tekme idi.

Zaten ciğ olan boğazımdan bir ciğlik koptu.

Bir günde iki kez. Rekor sayılmazdı ama sık rastlanan bir şey de değildi. Genelde dayaklar arasında iyileşmek için zamanım olurdu. O gün o kadar şanslı değildim.

Büyümüz uyanmamış olsa bile, bedenlerimiz bir insanınkinden daha hızlı iyileşiyordu. Ancak, güçleri ortaya çıkmış bir Kinetikten daha yavaştı.

Sessiz gözyaşlarım kirli yanaklarımdan süzülürken nefes almakta zorlanıyordum. Tek yapabildiğim bunun uzun sürmemesini ummaktı.

Öğretmenler neredeydi? Nasıl oldu da bunu hiç durdurmadılar?

Bir sonraki saldırının gelmesini bekledim ama çevredeki sesler gittikçe azaldı ve sessizleşti. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca kum havuzunda yattım, aşağılanmışım. Ama başka darbe gelmedi. Gözlerimi endişeyle açtım.

Jacob dahil herkes ortadan kaybolmuştu. Onun yerinde daha önce hiç görmediğim bir çocuk duruyordu. Benden yaklaşık iki yaş büyük görünüyordu, belki de beşinci sınıf öğrencisiydi. Kısa siyah saçları ve çarpıcı mavi gözleriyle kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Mavi gözleri ne kadar güzel olsa da, ona aitmiş gibi hissettirmiyordu, daha çok bir kılık değiştirmiş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu çocuk. Sırlar o gözlerin ardına saklanmıştı ama içimde garip bir tanıdıklık yankılanıyordu. Maskelenmiş duyguyu tanıdım: acı. Başkaları öfke görebilirdi, ama ben? Ben onun acısını gördüm. Benimkini yansıtıyordu.

Titrek bir nefes aldım ve başımı salladım. "Evet. Hepsi nereye gitti?" Yutkundum, biriken tükürük kum parçalarını da beraberinde götürüp boğazımı tırmalayınca irkildim.

"Gittiler. Artık seni rahatsız edeceklerini sanmıyorum," dedi çocuk benimle göz hizasına kadar çömelirken. "Bir dahaki sefere kışlarına tekmeyle basacağım."

"Burada kalamaz. Asla vazgeçmeyecek." Sessiz sesler zayıf bilincime doğru sürüklendi.

Yorgunluktan ağırlaşmış gözlerimi açmak için mücadele ettim. Parlak bir ışık, göz kapaklarımdaki çatlaklardan gözbebeklerime saplandı ve

tekrar kapattım. Vücuduma hareketin geri dönüp dönmediğini görmek için uzuvlarımı test ettim. Kalan gücümü kullanarak kolumu şilteden birkaç santim kaldırdım, ancak tekrar çarşafın üzerine düştü.

Bedenim iyileşmeye çalıştı ama büyü rezervlerim zarar görmüştü ve iyileşmenin gerektiği gibi gerçekleşmesine izin vermiyordu. Zayıf ve tükenmiş bir halde, beni buraya getiren olayları hatırladığımda acı dolu bir inilti çıkardım - *burası* her neresiyse.

Damarlarımı ve organlarımı kavuran ateşin hatırası aklıma gelen ilk şeydi. Beni saran siyahlık bu gerçeklikte var olmayan bir gölgeydi. Ruhuma sızıp onu umutsuzlukla kirletirken hiçbir ışık ona nüfuz edemiyordu.

İnleme sesimle fısıltılar kesildi.

Ayak sesleri yanıma yaklaştı. "Gray?" buyurgan bir kadın sesi odayı yarıp geçti.

Vücudumun her zerresi ağrırken, çarpan başımı Scarlett'e doğru çevirdim.

"Kahretsin Gray," dedi Scarlett, ses tonunda rahatlamayla karışık bir endişe vardı. "Hareket edemiyor musun?"

"Elbette yapamaz, Kittle. Enerjisini sisteminden kalan redfern'i temizlemek için harcadı. Yenilenmeye ihtiyacı var ama şu anda kendi başına emecek enerjisi bile yok." Hazel'ın her zamanki sakinleştirici tonu kesilmişti, ama dikkatimi çeken şey kırmızıfernden bahsetmesiydi.

Birkaç başarısız denemeden sonra, kısık bir göz açtım. Bu ikisinin ihtiyacım olan cevaplara sahip olduğunu umuyordum.

"Ne... ne oldu?" Sesimi tanınmaz hale getiren derin bir cızırtıyla sordum.

"Hazel," diye tersledi Scarlett. "Bence prensese birkaç lanet şeyi açıklamaya başlamalısın. *Şimdi*." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Uzun, canlı bukleleri başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmişti. Her nasılsa hâlâ büyüleyici görünüyordu.

Yabancı yatakta yattığım süre uzadıkça görüşüm açıldı. İki gözüm de tamamen açıldığında bulunduğum yeri tespit etmeye çalıştım. Zifiri geceye bakan büyük pencereleri olan küçük, çıplak bir odada yatıyordum. Krem rengi duvarları hiçbir fotoğraf ya da sanat eseri süslemiyordu ve mekânda sadece temel siyah mobilyalar vardı. Üzerinde dinlendiğim yatak sertti ve çarşafların eksikliğine ve üzerime örtülen tek battaniyeye bakılırsa kullanılmamış gibiydi.

"Peki," dedi Hazel iç çekerek. Bronz saçları hâlâ revelden kalma kabarıklığıyla duruyordu ama bu operasyonu yönetirken tetikte ve odaklanmıştı. "Önce enerjimin bir kısmını onunla paylaşmama izin ver. Bunun için hazır bulunması gerekiyor ve eminim bir sürü sorusu olacaktır." Durakladı. "Siz ikiniz bana katılmak isteyebilirsiniz."

Kurşuni bedenim odayı taramama izin vermiyordu. Üçüncü kişiyi görebilmek için bakışlarımı kaydırdım ama her kimse görüş alanımın dışında kaldı ve merakımı daha da arttırdı.

"Tamam, ama acele et. Fazla zamanımız yok Helair," dedi Scarlett sabırsızlığını gizleyemeyerek.

Yatağın kenarı Hazel'ın narin bedeninin ağırlığıyla eğildi. Sıcak ellerini buz gibi ellerime dolamadan önce nazik bir gülümseme sundu. Vücudundan enerji dalgaları yayılıyor, enerjisini emmem için aurama iterken siyah akımları soluk kollarında titreşiyordu. Buz gibi bedenimi yıkarken onunki sıcak bir rahatlığın vücut bulmuş haliydi.

Açlıktan ölüyordum, bu yüzden onun sunduğu enerjiyi kendime çektim ve kendim için aldım. Ne kadar yoksun olsam da etkilerini hemen hissedemedim. Birkaç

Dakikalar geçtikten sonra hafiflediğimi hissettim.

"Bu kadar yeter. Birazını kendime saklamalıyım," dedi Hazel, nefesi kesilmiş bir halde.

Boğazını temizledi ve yakut saçlı arkadaşımıza baktı. "Scarlett?" Hazel'in ellerinin sıcaklığı kayboldu ve ben onların yokluğunda titredim.

Yataktan kalkıp yanımda durdu. Başlangıç seviyesine dönmüş olmama rağmen, hâlâ iyileşme gücüm gerekenleri yapamayacak kadar düşüktü. Büyü rezervlerimi yenilemenin en hızlı yolu enerji paylaşımı olurdu.

Scarlett, Hazel'in yatakta boşalttığı yere düşerek ağrıyan bedenimi sarstı. "Kahretsin, Scar," diye homurdandım sinirle. Ellerimi sıkıca kavrarken bana bir sırtıfırlattı.

Onun nükleer büyüünün yüksek voltajlı enerjisi beni elektriklendirdi. Hazel'in enerjisiyle yaptığım gibi, Scarlett'inkini de emdim ve Hazel'in bana sağladığı temel seviyeye muazzam bir destek ekledim. Artık kendimi bataklıkta sıkışmış hissetmiyordum ve iyileşmem kemiklerimi saran ağrıları hafifletmeye başladı.

Bu erteleme karşısında inledim ve Scarlett'in elini takdirle hafifçe sıktım. O paylaşmaya devam etti, ben de almaya devam ettim. "Pekala, Stoney," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Sanırım bu kadar yeter." Scarlett ellerimi bıraktı. Hazel'in yanına gitmek için ayağa kalkarken yatak kaydı.

Vücudumun işlevselliği geri döndüğünden odayı daha iyi tarayabiliyordum. Zemini kül grisi bir halı kaplıyordu. Mekâna kişilik kazandıran herhangi bir lamba ya da perde yoktu. Yatağım odanın uzak duvarına yaslanmıştı ve köşedeki ayak ucunda bir çekmeceli dolap duruyordu.

Kendimi çok daha hafif hissetmeme rağmen, uyuşukluk beni hâlâ ağırlaştırıyordu. Scarlett'in büyüü beni üç mil koşmaya hazır hale getirmeliydi, ama o noktaya yakın bile değildim.

Üçüncü bir kişi olduğunu hatırlayarak başımı sola çevirdim ve beni her zaman hazırlıksız yakalayan o güçlü aurayı hissettim. "Pamuk mu?" Sürpriz

onun varlığıyla yüz hatlarımı kapladı. Dürüst olmak gerekirse, Cotton sanki GQ dergisinin kapağına aitmiş gibi görünüyordu - en azından GQ dergisinin var olduğu zamanlarda. Kısa beyaz saçları yana taranmıştı ve takım elbisesinde görünürde tek bir kırıksıklık bile yoktu.

Kraliyet Bölgesi'nin Engizisyoncusu sessizce onaylayarak başını eğdi. Scarlett ve Hazel onun iki yanında, kendilerine özgü auralarını yayıyorlardı.

Scarlett büyük bir kararlılıkla duruyordu; menekşe rengi elbisesi artık tek yerine bacaklarının iki yanından yırtılıyordu. Cotton'ın sağında Hazel duruyordu ve ne fiziksel ne de görünür olan ciddi bir güç yayıyordu.

"Ne oldu?" Üçüne de bakarak sordum.

Hazel başını salladı. "Hayır. Her şeye bulaşmadan önce Cotton'ın enerjisinin bir kısmını em."

Gözlerimi devirdim. "Hep bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir."

Başını eğmeden önce Cotton'un sertleşmiş yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ellerime baktı, sonra kaşlarını kaldırarak bana dokunmak için izin istedi. "Evet. Ellerin iyi, Cotton. Teşekkürler."

Cotton dikkatli bir hassasiyetle avuçlarını benimkilerin üzerine sardı. Sarı akımları solgun ellerinin sırtında parlıyordu. Cotton'un termal tabanlı büyüünden gelen enerji beni iliklerime kadar ısıttı. Onu auramın içine çekmek için zaman kaybetmedim ve rezervlerimi doldurmasına izin verdim.

Onun enerjisinden gelen derin sıcaklık beni inletti. Canlandırıcıydı. Onun sihrinin neden olduğu küçük uyarılma sarsıntılarıyla içim karıncalanırken hepsini almak istedim.

Cotton ellerini benimkilerden çekerek içime dolan sıcaklık akışını kesti.

"Bir kızı *böyle* duygularla şaşırtmadan önce onu uyar, Cotton," dedim kendimi yelpazeleyerek. Derin nefesler alarak karıncalanma hissini yatıştırmaya çalıştım. "Oldukça yeteneklisiniz, Cezacı."

Cotton göz kırptı, dudaklarının bir köşesinde bilmiş bir gülümseme vardı. Ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Onu hiç bu kadar kendini beğenmiş görmemiştim.

Kendimi yenilenmiş hissettim, bu yüzden diğerleriyle birlikte olmak için oturdum.

Scarlett homurdanarak onun omzuna bir şaplak indirdi. "Tanrılar aşkına, Cotton. Bu sadece bir enerji çarpmasıydı, orgazm değil. Sakin ol."

"Eğer devam etmeme izin verseydi, kesinlikle orgazm olurdum," dedim omuz silkerek. "Şimdi siz burada olsanız da olmasanız da kendi başımın çaresine bakmak istiyorum."

Hazel pencereden geceye bakarken solgun yüzü pembeleşti. Slate'le beni bastığı zamanı hatırladığına dair üç elmas yüzüğüne bahse girebilirdim. Bu sefer ona bu konuda takılmamayı tercih ettim.

Scarlett kıkırdadı, kedi gözlerinin kenarları kırıştı. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Prenses."

Yüz ifadem donuklaştı. "Belki başka zaman Scar," diye şaka yaptım, "ama bazı cevaplara ihtiyacım var." Arkadaşlarıma dönmek için bacaklarımı yatağın kenarından salladım.

Boynumdan göğsüme doğru bir ağırlık sarkıyordu. Aşağıya baktım ve deri bir iple asılı duran duygusal siyah taşı fark ettim. Cilalı büyük parça üzerimden nadiren çıkardı. Yularlı elbisem yüzünden onu cümbüşte takamıyordum. Bir zamanlar biyolojik anneme ait olan bu taşı her zaman üzerimde taşımamaktan nefret ederdim. Peki, nasıl oldu da şimdi elime geçti?

Scarlett sormamı engelledi. "Tekrar hoş geldin Gray. Ödümüzü kopardın dostum." Aradaki mesafeyi kapatarak beni kucakladı. Hiçbir zaman pek sarılan biri olmamıştım ama Scarlett durdurulamazdı. Ayrıca harika sarılıyordu.

"Teşekkürler," dedim ve her bir arkadaşına bakmak için geri çekildim. "Hepinize. Ne olduğunu ya da bana yardım etmek için neler çektiğinizi bilmiyorum ama size minnettarım." Minnettarlığımın ağırlığının çökmesine izin verdim. "Peki," dedim ve en çok merak ettiğim konuya döndüm. "Redfern'ün tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Hazel zorla nefes aldı ve dikkatli bir zarafetle yanımdaki yatağa oturdu. Parmaklarını kucağında birleştirerek düşüncelerini toplar gibi yaptı.

Dikkatimi önümüzde omuz omuza duran Scarlett ve Cotton'a çevirdim. "Peki ben neredeyim?" Boş odaya bakarak sordum.

Scarlett başını eğerek Cotton'a doğru baktı. Başparmağını ona doğru uzattı. "Onun süiti. Burası onun boş odası."

"Oh." Şaşkınlık içimde çınladı. Cotton'a hiç yakın olmamıştım, bu yüzden evini özgürce teklif etmesi kalbimi ısıttı.

"Ne kralın ne de Ametist'in sizden şüphelenmeyeceği bir yere ihtiyacımız vardı. Bunun bize birkaç saat kazandıracağını düşündük," diye açıkladı Scarlett.

Babamdan ve Ametist'ten neden saklanmam gerektiğini merak ederek kaşlarımı çatmıştım.

Cotton bir elini Scarlett'in omzuna koydu. Kapıya baktı ve bir parmağını kaldırdı. Scarlett anlamıştı. Cotton arkasını dönüp odadan çıkmadan önce başını sallayarak, "Tamam, teşekkürler," dedi ve kapıyı arkasından kapatma zahmetine katlanmadı.

Hazel eğildi ve kollarını omuzlarıma dolayarak sarıldı. "İyi olmana çok sevindim Gray. Ben de seni kaybetmekten çok korkuyordum." Elim güven verici bir şekilde koluna yerleşirken başını omzuma yasladı.

Birkaç dakika sonra Cotton elinde iki siyah deri sandalyeyle kapıda belirdi. Scarlett'in yanına varınca onları halının üzerine bıraktı ve bize bakacak şekilde yerleştirdi.

Konuşmamız için koltuklara yerleşirlerken Scarlett Soruşturmacı'ya teşekkür etti.

Scarlett boğazını temizledi, "Yani, olay çıkaracağımızı söylediğimizde, Stoney, senin neredeyse ölmeni kastetmemiştim."

Bir kahkaha attım. Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirerek onları zar zor tutan tokaları aradım. "Tam bir gösteriydi, değil mi?" Yüzümü buruşturdum.

Hazel içini çekti. "Öyle de diyebilirsin." Dik oturdu ve bana baktı. "Scarlett'in barmeni tehdit etmesi ve Cotton'un seni dışarı taşıması arasında, burada bizimle olduğun ve şifacılarla birlikte olmadığın için şanslıyız," dedi, umursamaz bir tavırla omuz silkmiş olan Scarlett'e sitem dolu bir bakış atarak. "Herkes senin çöküşüne tanık oldu. Ve çığlıklarına..." Hatırladıkça ürperdi.

"Keşke bunun bir daha asla olmayacağını söyleyebilseydim, ama..." Neredeyse ölmek üzere olan bir örüntünün oluşmaya başladığını fark ederek söyledim.

"Ama ne?" Hazel sordu.

"Bu tür şeyler sürekli başıma geliyor," dedim omuz silkerek.

Scarlett işin özüne inerek, "Kral seni kızılağaçla zehirledi, Stoney," dedi.

Sözleri karşısında donup kalarak saçımı karıştırmayı bıraktım. "Ne yaptı?" "Seni zehirledi. Seni öldürmeye çalıştı."

Ne beklediğimden emin değildim ama beklediğim bu değildi. Evlatlık olsun ya da olmasın, babamın beni öldürmeye çalıştığını duymak, ayaklarımın altından tekmelenmiş gibi hissetmeme neden oldu. Diğerleri devam etmeden önce gerçeğin ortaya çıkmasına izin verdiler. "Beni cezalandıracağını biliyordum ama her zamanki gibi dayak falan bekliyordum. *Ölümü* değil."

"Seni ne için cezalandıracağım?" Scarlett başını yana eğerek sordu.

Avuçlarımı yüzümde gezdirerek, "Griffin'i öldürmeyi başaramadım," diye cevap verdim. Ellerimi bıraktım ve dirseklerimi dizlerime dayadım. Elbisenin ipeksi altın rengi kumaşı birden boğucu gelmeye başladı, rengi bana onu hatırlatıyordu. "Başarısız olursam, 'daha önce hiç yaşamadığım sonuçlar' yaşayacağıma söz vermişti."

"Bundan daha fazlası var," dedi Hazel. İnatçı bir kararlılıkla duruşunu düzeltti.

Başımı eğdim ve gözlerimi ona diktim, ses tonundan içime korku sızıyordu.

"Pekâlâ," diye başladı, ciddi bir ifadeyle yüzüme bakarak. "Slate göreve gitmeden bir gün önce bana geldi." Hazel'ın geyik gözleri benimkilerle buluştu, kardeşinden bahsedince içine bir hüznün çöktü.

"Slate'in bununla ne ilgisi var?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak sordum.

"Biraz-um-çok mu?" diye özür dileyen bir tonda cevap verdi.

"Tamam mı?" Bize bakmayan Scarlett'e bakarak, "Tamam mı?" diye sordum.

"Slate'in babanın sana davranış biçiminden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun, onun bir şeyler sakladığından hep şüphelenirdi." Hazel ilerlemek için derin bir nefes aldı. "Bulduğu her fırsatta onun arkasını araştırmaya başladı. Konuşmalara kulak misafiri oluyor, Amethyst Teyze'nin ofisine gizlice giriyor, dosyaları, kitapları, defterleri, çekmeceleri... her şeyi karıştırıyordu. Bir gün, onu sarsan bazı şeyler keşfetti. Detayları bilmiyorum.

Ama bana bir şeylerin peşinde olduklarını söyledi. Çok büyükmüş ve görünüşe göre uzun zamandır hazırlanıyormuş. Ve bunun merkezinde sen varmışsın." Hazel durakladı, düşünmem için bana zaman tanıdı.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve bir kez daha nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Söyle bana Hazel," diye tersledim ve sonra gözlerimi sıkarak kapattım. "Lütfen," diye ekledim daha yumuşak bir tonda, istemeden de olsa sertliğimi hafifletmek için.

Hazel başını salladı. "Belli ki kralın ve teyzemin her şeyi yok edebilecek planları var ama onlar için sana ihtiyaç var. Bir şekilde. Ancak," dedi, tereddütle alt dudağını ısırarak, "eğer *yararlı* olduğunu kanıtlayamazsan, seni bir yük olarak görecekları için ortadan kaldırmayı planladılar."

Avuçlarım tırnaklarımdan acıyordu. Acıya odaklandım ve daha sert bastırarak dikkatimi dönen düşüncelerimden uzaklaştırdım. "Bu planların ne olduğunu söyledi mi?" diye sordum, sesim neredeyse bir fısıltı kadar yumuşaktı. Beni nasıl bu kadar uzun süre karanlıkta tutmuşlardı?

Hazel başını salladı. "Hayır. Slate gittiği gün bana berbat bir halde geldi. Görevden döndüğünde bana her şeyi anlatacağını söyledi..." diye devam etti ve parmaklarını kucağında birbirine geçirerek gözlerini kapattı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı, "Gitmeden önce sana göz kulak olmam, seni olabildiğince güvende tutmam için bana söz verdirdi. Ne pahasına olursa olsun."

"Sanırım benim faydam bitti, o zaman?" diye sordum. "Griffin'i öldürmeyi başaramamak benim son şansımdı."

Hazel ciddiyetle başını salladı. "Evet, seni neredeyse öldürüyordu, bu da anlaşmayı mühürledi," dedi ve gözlerini kucağına indirdi.

"Ne olduğu hâlâ belirsiz," diye düşündüm. "Kinetik bıçakların bizi etkilemesi mümkün mü?" Üçüne de umutla ileri geri bakarak sordum.

Aralarında ortak bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Sen neden bahsediyorsun, Stoney?"

Hazel'a baktım. "Yani bir Kinetik bıçak yüzünden neredeyse öleceğimi bilmiyor muydun?"

Hazel'ın yüzü soldu ve yüz hatlarında korku belirdi. "Hayır Gray. Kimse bana o kısmı anlatmadı."

Griffin ile aramızda geçen olayları anlattım, trende ölüme ne kadar yaklaştığımı ve sonra yatağımda iyileşmiş olarak uyandığımı açıkladım.

"Kara kristal ve Kinetik aşılarmış büyü seni böyle etkilememeli. Bu işte gördüğümüzden daha fazlası olmalı," dedi Hazel, yüksek sesle düşünürken kaşları aşağı doğru kıvrılmıştı.

Hazel'ın aktardığı yeni bilgilere rağmen, cevaplardan çok sorularla baş başa kalmıştım. Babam ve Ametist neyin peşindeydi? Ve ben bunun neresindeydim? Slate hayattayken beni neden uyarmadı? Kral ve Ametist şimdi hangi cehennemdeydi? Elbette beni arıyorlardı.

Kralın ölmemi istediğini öğrenmek beni pek şaşırtmadı. Başka bir yanımda, her zaman babasının sevgisini ve onayını arayan yanımda ihanete uğramış hissediyordu... ve öfkeliydi.

Bu kısım en gürültülüydü.

"Kral, başkalarını etkilemeden beni nasıl kırmızı şarapla zehirledi?" diye sordum.

Scarlett, "Mills," diye alay etti, kendi ihanet biçimi sert yüz hatlarını renklendiriyordu. Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bu çok üzücü, çünkü onun için çok büyük umutlarım vardı." İfadesi daha sonra onaylamaya benzer bir şeye dönüştü. "Yine de böyle bir şeyi başarabileceğini sanmıyordum. Tuhaf küçük adam, ha?"

Hazel, Cotton ve ben ona düz ifadelerle baktık. Hazel arkadaşımızın aşırı aktif seks dürtüsü karşısında gözlerini devirdi. "Kralın Amethyst'e 'oğlanın' içkilerinizi dantelleyeceğini söylediğini duydum, çünkü bu gece isyan edeceğinizi ve sarhoş olacağınızı tahmin etmiş."

Parçalar bir araya geldi. Tüm işaretler başından beri oradaydı. Ametist bu sabah bana iyi vakit geçirtmek için çok hevesliydi. Art niyetli olduğunu biliyordum ama cinayet listemde yoktu.

"Sanırım panzehirden bir doz aşırdın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Hazel başını salladı, halinden oldukça memnun görünüyordu. "Evet, teyzemin ofisinden bir şırınga karışık nikel çaldım. Bu sabah masasının üzerinde gördüm ve bunu tuhaf buldum."

"Nikelin vücudunuzdaki kırmızı tüyleri temizleyişini izlemenin ne kadar acımasız olduğunu unutmuşum. Kendine zarar vermemen için seni zapt etmek zorunda kaldık," dedi Scarlett, yüzünde perişan bir ifadeyle.

Cotton her zamanki sert sessizliğinde otururken çenesi esniyordu.

Başımı salladım ve kısık sesimin nereden geldiğini fark ederek onlara teşekkür ettim. "İnsanlar seni ve Cotton'ı beni balo salonundan taşıırken görürse," dedim,

Scarlett'e bakarak, "O zaman babam ve Amethyst ikinizin ilişkisini bilmeyecek mi?"

"Şart değil," diye yanıtladı Hazel. "Sen bayılmadan hemen önce gittiler. Ben de size katılmak için bu şekilde serbest kaldım. Tam bir kaostu. Ama tabii ki dikkatini çeken birkaç kişi oldu."

Kalbimin her atışında öfkem artarken, dördümüzün üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

"Onu öldüreceğim," dedim. Gri halıya baktım, artan öfkeme rağmen zihnimde Cotton'u ne kadar temiz olduğu için övdüm.

"Ve o psikopat kaltak da."

Scarlett, "Bunun neden berbat bir fikir olduğunun nedenlerini sıralamama gerek olmadığına eminim," dedi.

Ayağa kalktım, içimde kabaran duygu denizini zapt edemiyordum. "Ve neden umurumda olmadığını bildiğine eminim." Ellerimi başımın arkasına götürdüm ve kalan tokaları çözdüm. Ebruli saçlarım keçeleşmiş dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı döküldü. "Benden bu kadar Scarlett. Hizaya gelmekten de bıktım. Artık buna mecbur değilim. Onun ölmesi gerekiyor, sadece diğerlerini dünya için yaptığı çılgınca planlardan korumak için bile olsa. Hayatım boyunca bana cehennemi yaşatmaktan başka bir şey yapmadı. Ama artık karşılık verebilirim. Ve onun oyunlarını oynamaktan bıktım."

Hazel yanımda durarak, "Anlıyoruz Gray," diye teselli etti. Kolumun ön kısmına nazik bir el koydu. "Ve şu anda üzgün olmak için her türlü hakka sahipsin. Neler hissettiğini hayal bile edemiyorum ama bu konuda aceleci davranmamalısın. Bu onun ekmeğine yağ sürebilir."

"Yani, ne diyorsun? Burada dolaşıp babam beni öldürmeye çalışmamış gibi mi davranmalıyım? Muhtemelen bu girişimden sağ kurtulduğum için kızgın olduğunu mu? Öylece oturup tekrar denemesini mi beklemeliyim?" Sesim her soruyla birlikte yükseliyor, nefeslerim sertleşiyordu. Bu odada ne kadar uzun süre kalırsam kendimi o kadar kapana kısılmış hissediyordum.

Hazel önce Scarlett'e, sonra da Cotton'a bakarak, "Kesinlikle hayır," dedi. Gözleri ve yüz ifadeleri aracılığıyla konuşurlarken önümde sessiz bir iletişim gerçekleşti.

Bu tuhaf sahnenin ortaya çıkışını izledim. Yeterince zaman geçtikten sonra dikkatlerini çekmek için boğazımı temizledim. "Eee?"

Hazel dudağının kenarını büktü ve tek kaşını kaldırdı. "Seni buradan çıkaracağız."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

GRIFFIN

MBileziğimin benden çaldığı sihrin yokluğunda damarlarım kaşınıyordu. Gücümü geri kazanmam gerekiyordu. İçime çektiğim beyaz tozun etkileri

daha önce azalmaya başladı ve beni gergin bıraktı. İlaç her şeyi ortadan kaldırmadı ama düşüncelerime somut bir yön vermeme ve susmak bilmeyen alaycı sesi susturmama yardımcı oldu.

Parçalanmış düşüncelerimi ve duygularımı yönlendirmek için kemanıma ihtiyacım vardı. Bu bana her zaman biraz huzur verirdi.

Hiçbir şeyden korkan biri değildim. Yine de, beni tekrar ele geçirmekle tehdit eden yaklaşan zihin parçalanması karşısında panik pençeleri göğsümün derinliklerine battı. Biraz stres atmak için sihrime sahip olmamak sadece bu hızı körüklüyordu.

Bütün kokainim gitmişti. Dash ne zaman dükkânın önündeki amatör telsizden mesaj almak için odadan çıksa koklardım. Gece saatler önce çökmüştü. Artık sadece bir bekleme oyunuydu. Ve ödülü yakalamak için yeterince uzun süre dayanabileceğimi umuyordum.

Düşüncelerim Hollow'daki halkıma, yani sorumluluğuma kaydı. Onların lideriydim, yirmi yedi yıl önce kral ve kraliçenin ölümüyle Elemental krallığının tamamı yıkıldığından beri artık resmi bir prens değildim. Zihnimi paramparça eden deliliğin altında, onlara derinden değer veriyordum ve onları güvende tutmak için her şeyi yapardım.

Ancak sarmal olmadığımı göstermek gittikçe zorlaşıyordu. İnsanlarım bana rehberlik, güç ve dostluk için bakıyordu. Ve ilişkilerimi özel kılan anıları kaybetmeye devam ettikçe, her konudaki ilgisizliğimin ilerleyişi de yoğunlaştı. Hatıralarıma tutunmaya çalışıyordum ama onlar da duman gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyordu. Hepsi gittiğinde, bana en yakın olanlar için korktum.

"Kaynağımız bize kralın onu öldürmeye çalıştığını söyledi." Dash'in derin sesi beni sıçrattı. Şakaklarımdan boncuk boncuk terler süzölmeye başladı ama içimdeki soğuk boşluğun intikamını almak için geri döndüğünü hissederek ürperdim. "Görünüşe göre, kendi doğum günü partisinde onu zehirlemeye çalışmış. O yüzden kaçmaya çalışması çok uzun sürmez."

Forest'ın kendi kızını acımasızca öldürmesi beni şaşırtmamış olsa da, bunun bahsi geçtiğinde soğuk ruhumu cehenneme çeviren vahşi öfke beni şaşırtmıştı. Nefeslerim kesik kesik geliyor, habere tepki göstermemek için kendimi zor tutarken burun deliklerim şişiyordu. Kendim bile anlayamazken, onun zarar görüp görmemesinin beni neden rahatsız ettiğini nasıl açıklayabilirdim ki?

Ciğerlerimin derinliklerindeki havayı zorladıktan sonra boğazımı temizleyerek, "Güzel. Kral'ın Sarayı'ndan çıktığını öğrendiğinizde, onu takip etmem gerekecek."

"Ben de seninle geliyorum Griffin," dedi Dash. Sırtını dikleştirmiş ve kollarını cılız göğsünün üzerinde kavuşturmuş inatçı duruşuyla yüzleşmek için döndüm.

"Tüm eğlenceyi sen yaşayamazsın. Elemental olup olmaman umurumda bile değil."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Hayır." Sesimi sertleştirerek devam ettim: "Çok gençsin. Prenses beni yenemeyebilir ama seni kolayca öldürebilir. O en iyilerden biri, Dash. Muhtemelen babası gibi acımasız olmak için eğitilmiştir," diye açıkladım, onu bu korkunç fikri tekrar düşünmeye ikna etmeyi umarak. "Hazır değilsin."

Dash başını salladı. "Hayır, ben de seninle birlikte bu işin bir parçasıyım. Yardım edebilirim. Ve ben hazırım."

"Hayır, değilsin. Sen iyisin ama o bir Kinetik. Yüksek eğitilmiş ve halkı arasında korkulan biri." Kanepeden ayağa kalkarak boyumun uzunluğuna ulaştım. "Hayatta kalmaya çalışan başıboş bir insandan başka bir şey olduğundan şüphelenirse seni öldürür. O zaman bile size nezaket göstermeyebilir."

"O zaman gerçekten ikna edici olmam gerekecek." Dash keskin kahverengi bakışlarını masum bir köpek yavrusu bakışına çevirmeden önce sinsice sırttı. Onun acınası ve zararsız bir ergene dönüştüğünü ikna edici bir şekilde göstermesi karşısında ağzım açık kaldı.

Gözlerimi kısarak onun oyunculuk yeteneklerini değerlendirdim. "Pratik mi yapıyordun?"

Dash bilmiş bir sırıtışla karakterini bozdu. "Bu iyi, değil mi?"

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdirdim, hâlâ gittikçe yaklaşan karanlıkla savaşıyordum. Ses geri dönüyor, her zamanki gibi öldür, öldür, öldür diyordu. "İyi ama yine de seni görür görmez öldürmeyeceğinin garantisi yok."

Dash gözlerini devirdi. "Dinle, bu mükemmel bir plan olacak. Zararsız bir çocuk gibi görünerek onun güvenini kazanabilirim. Onu yerleşkeye götürebilirim, sonra da

onu alıp Hollow'a götürebilirsiniz."

Dudağımı çiğniyor, sisli beynimde bu senaryonun tüm açılarını düşünmek için elimden geleni yapıyordum. Pek çok açıdan korkunç bir şekilde yanlış gidebilirdi. Ancak, doğru da gidebilir ve işimi çok daha kolay hale getirebilirdi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Gece yarısını geçmişti. Bu kadarını biliyordum ama bunun ötesinde hiçbir fikrim yoktu. Tenimin sınırları içinde yuvalanan soğuk beni uyuşturdu ve zihnim manyakça düşüncelerden oluşan bir bulanıklıktı. Enerjim saklanmaya ve tetikte olmaya harcanması gerekirken delilikle savaşmaya harcanıyordu.

Dash ve ben ayrılarak Kral'ın Sarayı'nın arazisine yaklaştık, alarmların ulaşamayacağı bir yere. Prensesin kaçışının ardından koşacağını tahmin ettiğimiz yöne doğru gökyüzünde yükselen otelin önünden ilerledik. Binalar gecenin zifiri karanlığında siper görevi görüyordu. Her zamanki gibi gölgelerin arasına karıştım ve karanlığın derinliklerinin beni kucaklamasına izin verdim.

Uyuşukluk, etrafımızdaki herhangi bir harekete odaklanmaya çalışırken doğaüstü bir şekilde hareketsiz kalmamı sağladı. Büyüm bastırıldığı için duyularım biraz engellenmişti. Bu yüzden, neyse ki ikinci doğam gibi olan eğitimime güveniyordum.

Sessiz bir nefes verme sesi kulaklarıma ulaşmadan hemen önce ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı.

Öldür, öldür, öldür. Kafamın içindeki sesi duymazdan geldim ve olduğum yerde donup kaldım, davetsiz misafirin bana doğru attığı her sessiz adımı dinledim.

Arkamdan tenime değen nefesinin fısıltılarını hissedene kadar yaklaşmasını bekledim. Aramızda sadece milimetreler olduğunu hissetmeden önce

Kıyafetlerinin hıştısını duydum, muhtemelen bir çeşit bıçak kaldırıyordu.

Silahı neredeyse boğazımı delip geçtiği anda döndüm. Ve bu hareketle kemerimden bir hançer çıkardım, saldırmaya hazırdım. Yüzümü görünce tanıyarak gözleri büyüdü. "Sen..."

Hançerim boğazına saplandı ve bana dehşetle bakarken bir sonraki sözlerini susturdu. Vücudu bir yığın halinde betona çarptı ve kanlar içinde yere yığıldı.

Hayatı yavaş yavaş sönerken Kinetik Savaşçı'dan uzaklaştım. *Güzel*. Şiddet sadece içimdeki karanlığı heyecanlandırıyor gibiydi ve şimdi, kan dökmenin aralıksız çağrısı zihnimde bir savaş davulu gibi gürliyordu, amansız.

Sağımda hızlı bir gölge yakalarken, solumdaki ara sokakta gevşek çakıl taşları üzerindeki ayak sesleri yankılandı. Boynumu kıvırdım, gerçek bir dövüş için yüzümün kenarlarında bir sırıtış belirdi.

Kulaklarımı yırtan bir çığlık kulaklarımı deldi ve hemen ellerimle onları kavradım. Bunun bir sonik güçlendirme yeteneği olduğunu çok iyi biliyordum; Kinetikler olmayan ses dalgaları yaratabiliyordu. Çok yetenekli olanlar büyülerini belirli bir hedefe yönlendirebiliyorlardı ki şu anda durumun bu olduğunu tahmin ediyordum. Oktavlar yükseldi ve beni sert betonun üzerinde dizlerimin üstüne çöktürdü.

Tek olumlu yanı, hiç susmayan o kötü sesi susturmuş olmasıydı. Ama ne pahasına? Dikkatim sonik işkenceye katlanmaya zorlanırken, duyularım diğer her şeye boğuldu. Hazırlıksız yakalandığım bir patlama beni birkaç metre ötedeki sıva duvara çarptı. Tiz çığlık hiç kesilmedi.

Bir inilti ile yerde uzun süre kalmama izin vermedim. Büyüm olmadan, bu adil bir dövüş değildi ve onlar da bunu biliyordu.

Korkaklar.

Onları çıplak ellerimle öldürmek her halükarda çok daha tatmin edici olurdu. İçimdeki canavar zihnimdeki çığlıkların üzerine kükrüyor, barbarlığı ve kan dökmeye olan susuzluğuyla sonik tizliği bastırıyordu. Başım patlamak üzereyken, damarlarımda beni tüketen yozlaşmaya boyun eğmeye teşvik eden bir güç dalgası hissettim.

Karanlığa rağmen, her açıdan bana yaklaşan gölgeli formları görebiliyordum. Bir tanesi yukarıdaki binanın tepesinden sıçradı ve bir gümbürtüyle yanıma indi. Darbeyi savuşturdum, bu sırada diğer ikisi de ara sokağın her iki ucundan bana doğru yaklaştı.

Görüşüm kırpışarak beni bir hiçlik boşluğuna sürükledi, kısa süreliğine irkildim ama bu benim için yeni bir şey değildi. Işık enerjisinin gücünü kanalize eden bir Kinetik görüşümü manipüle ederek görme yetimi elimden almıştı. Bu ilk değildi ve son olmayacağına da adım gibi emindim.

Geriye kalan iki duyumu kullanarak yaklaşımlarını ölçtüm. Zihnimdeki çığlıkları bastıran uğultudan onları duyamıyordum, bu yüzden koku ve dokunma duyularıma odaklandım. Kokuları yaklaştıkça hava tenime fisıldadı ve dikkatsiz adımlarından dolayı çakıl taşları botlarımdan sekti. Meydan okumanın tadını çıkarırken yüzümü kaplayan sırtış en iyi ihtimalle vahşiydi.

Uzaktan Dash'in nasıl olduğunu ve onun da takip edilip edilmediğini merak ettim. Uzaktan silah sesleri gelip gelmediğini duyamıyordum, bu yüzden bilmem mümkün değildi. Sadece çocuğun benim ona ulaşmama yetecek kadar uzun süre kendini idare edebilmesini umuyordum.

Niyetim asla Kinetik Prenses'i kendi halkından korumak değildi. Kaçınılmaz kaçışının önünü açarak tam da bunu yaptığım ironisine kendi kendime kıkırdadım.

Solumdaki adamın statik yükünü hissettim, bir saldırıya hazırlanıyordu. Gülümsemem bozulmadan mikrodalgayı karnıma aldım ve gücünün vücudumda zonklamasına izin verdim. Tekrar duvara çarptım. Vücudumun çarpmasıyla dökülen sıvalar etrafımdaki zemine çarptı ve bu sefer acının tadını çıkardım.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

GRI

WHepimizin rolleri vardı; benimki en riskli olanıydı. Scarlett benim için silah toplarken ve Cotton muhafızların dikkatini dağıtırken, Hazel

Ametist'in ofisine gizlice girip çok değerli panzehirleri bulacaktı. Bunu yapabilmesi için babamın dikkatinin dağılması gerekiyordu.

Herkes itiraz etti ama diğerleri üzerlerine düşeni yaparken Kral Orman'ı meşgul etmenin başka yolu yoktu. Ayrıca, bu bana baba dediğim adamla yüzleşme şansı verecekti.

Kral'ın Kamarası'na girme ihtimali midemi bulandırıyordu. Kapının önünde durdum, lüks alana girmek için sinirlerimi çelikleştirdim. Şifreyi tuş takımına girdim ve bir klik sesiyle kolu aşağı ittim. Ağır kapının gıcırtısı sessiz fuayede çılgılık çılgılığa yankılandı.

Korkumu bastırmak için derin bir nefes alarak eşiği geçtim ve yaşam alanına doğru yürürken içimdeki en karanlık parçaları çağırdım.

Babamın zehirli enerjisi oturma odasından yayılıyordu ve ben onun sihrinden bahsetmiyordum.

"Nerelerdeydin?" Beyaz halıya yaklaştığımda Kral Forest'ın zarif sesi bana ulaştı. Sırtını bana dönmüş, harabeye dönmüş şehrini yönetirken giydiği aynı kömür rengi takım elbiseyle duruyordu.

Balkona açılan cam kapıların ardından güneş, yıpranmış Atlanta silüetinin üzerinden yükseliyordu. Yosun ve yeşillik, yapıları parçalanmaya başlayan binalara tırmanıyordu.

Sinmezdim ama gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bu dünyada nihai güce sahipti. Ben kimdim ki onu durduracaktım?

Arkadan onun sıkılmış duruşunu izledim. Onu balkon kapısından içeri fırlatma düşüncesi aklımdan geçti. Çok cazipti. Tüm binayı yerle bir edebilir ve kesin bir öfke dışında hiçbir şey hissetmeyebilirdim ama şu anki hedefim bu değildi.

Buz küpleri kristal bir bardakta şingırdıyor, Devrim Günü öncesinden kalma yıllanmış viskiyi soğutuyordu. Kinetik Kral, uzun zamandır gömülü sırları saklayan bir heykel gibi, porselen şöminenin yanında asılı duran pembe saçlı güzel kadının büyütülmüş resmine bakarken gururla duruyordu. Ne zaman kadının kimliğini sorsam, bana onun sadece bir model olduğunu söylerdi. Ona hiç inanmadım.

Topuklularımı tekmeledim ve halıya düşmeden önce antrenin mermer zeminine çarparak yuvarlandılar. "Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırdım. Bir yerde ya da... *biriyle* uyumak zorunda kaldım," diye kuru bir şekilde cevap verdim, ikimiz de yalanın farkındaydık. Onu kışkırtmak, planım buydu.

"Sarhoş bir fahişe olmanın bir prensesin iş tanımında olduğunu bilmiyordum," diye tersledi ve yüzünü bana döndü. Darmadağınık halimi görünce kibar yüzünü ekşi bir ifade kapladı. "Yine de şaşırmamalıyım. Başkalarını memnun etmek için her zaman çok hevesliydin."

"Beni kalçalarımın arasından memnun ediyorlar, o yüzden ben buna galibiyet diyorum" diye alay ettim.

"O lanet olası ağzın tam bir sik yatıştırıcı," diye tükürdü babam, üst dudağını geriye doğru sıyrarak. "Eminim o konuda bile başarısızsındır."

Kıkırdadım ve oturma odasına doğru yumuşak adımlar attım, pelüş halı ayak parmaklarımın arasına sıkışıyor, ayaklarımın tabanlarını yastıklıyordu. Aramızda birkaç santim vardı. Onunla sadece göğüs hizasına gelmişim ama yine de bakışlarını üzerimde tuttum. Gözlerinin dipsiz derinlikleri beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. "Eminim senin de bir sik canlandırıcıya ihtiyacın vardır, ihtiyar. Ancak..." Onunla alay eder gibi konuştum. "Memnun ettiğim erkekler benim pis ağzıma *bayılıyor*."

Yumruğu elmacık kemiğime çarptı. Çarpmanın etkisiyle sersemlememe neden olan güçlü bir darbeydi. Birkaç adım geriye tökezledim ve keskin, morartıcı acıyı kavradım. Gülümsemem vahşileşti.

Bunu ben istemiştim. Kralla kavga etmek için bir sebep bulmayı umuyordum. Onu yavaşça ve acı çektirerek öldürmek için bir şansım olmasını. Asıl amaç bu olmasa bile, hoş bir bonus olurdu. Onu sakın dış görünüşünü kırmaya zorlamak bunu yapmanın yoluydu.

"Sinirime dokundu, değil mi baba?" Diye sordum, ardından aklı başında olmayan bir kıkırdama geldi. Yıllardır bastırılmış kızgınlık ve duygusal acıyı serbest bırakma dürtüsü beni mahvetti. Kısa bir an için Griffin'in deliliğini anlayabildim.

Kral başını salladı ve gözlerini kapatarak burnunun kenarını sıktı. "Sen bir hataydın Gray."

"Son on beş yıldır her gün yediği dayakların bu noktayı aşıladığından oldukça eminim."

Kral kaskatı kesildi ve soğukkanlılığını yeniden kazanarak kol düğmelerini düzeltti. "Her zaman çok inatçı bir öğrenci oldun, canım."

"Her zaman hayalini kurduğun mükemmel küçük çocuk asker olmayı başaramadığım için özür dilerim," dedim sesimden duyguyu uzak tutmaya çalışarak. I

Omuzlarımı dikleştirdim ve avuç ilerimi yanlarımda dışa dönük tuttum. Onun için bir sonraki Chrome Freyr olmak için ne kadar uğraşmıştım. Sonunda, asla yeterli olmadı.

Aurama enerji çektim ve büyük bir elektrik patlaması için rezervlerimi oluşturdum. Scarlett, Cotton ve Hazel enerjilerini bana dn verdikleri için minnettardım, ama babamı yenmek için daha fazlasına ihtiyaım olacaktı.

"zr dilemek için biraz geç kaldın kızım," dedi kral küçümseyici bir ses tonuyla. "Sence de öyle değil mi?" Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş koyu yeşil saçlarından bir tutam gözüne düştü. Mavi alt tonlar yükselen güneşin ışınlarına takıldı. Sakince, hassas bir hassasiyetle yerine itti.

"Belki de." Avuçlarımda emdiğim enerji dalgaları yüzünden titreşti. Elektriği kendim için çaldığımda hava soğudu ve ışıklar karardı.

Babam bilmiş bir sırtışla odaya baktı, zmsememin sihrimin gücünü artırdığını hissedebiliyordu. "Gördüğüm kadarıyla hl meydan okuyorsun."

Dişlerimi sıktım ve avuçlarımda açtım, büyük bir patlamanın ona çarpmasını bekliyordum. Hiçbir şey olmayınca kalbim yere düştü.

Sihrim yok oldu. ylece yok oldu.

Ve bu sadece şu anlama gelebilir.

"Grim..." Deşet iimin derinliklerine işledi. Başımı salladım ve onun tuzağına doğru yürüdüğümü fark ettim - bir başka başarısızlık.

Ametist'in kocası Grim Valor arkamda duruyordu. Sadece bir hamle yapmam için pusuya yattığını tahmin edebiliyordum. Karanlık, boş enerjisi yaklaştıkça büyümü tüketiyordu. "Merhaba Prenses. Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil."

Grim'in mokasenleri yaklaşırken mermer döşemeyi gıcırdattı. Onun enerjik aurasının soğuk boşluğu beni boğdu. Her saniye kendimi

daha orak. Kulağıma eğildi ve mırıldandı, "Hayır. Çok uzun zaman oldu, kğm. Çok uzun zaman."

Kokuşmuş nefesi kulağımdan boynuma doğru ilerlediğinde damarlarım buz keşti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kibirli bir şekilde duran babama baktım.

Grim'in arkamda gezinen yırtıcı parıltısını hayal ettim. Uzun siyah saçlarını her zaman parlatan yağ tabakasını, zayıflığı avlayan boncuk gözlerini ve kalıcı olarak hasar görmüş gibi korkunç bir sağa doğru kancalanan keskin burnunu neredeyse görebiliyordum. Ametist'in onda ne bulduğunu hiç anlamamıştım. Belki de kendisinininkini yansıtan bozuk ruhuydu.

"Dediğim gibi Gray. Sen bir hataydın," dedi babam Grim'in zehirli parmakları kollarımda gezinirken.

Onu sarsmamam gerektiğini bildiğim için irkilmedim. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, Grim? Ametist senden bir şeyler saklıyor olmalı."

Soğuk eller bileklerimi kavradı ve arkamda sabitledi. Onlara karşı mücadele ettim ama sağ kulağımda karanlık bir kıkırdama duyuldu. "Kim dayanacak göreceğiz, Prenses."

"Bu nedir, baba?" diye sordum.

Grim'in elinde ırpındım. Bileklerimden çekerek çırpınırken tökezlememe neden oldu. Babam bana baktı. Kazandığına inanıyordu.

Bir kolumu kurtardım ve dirseğimi Grim'in göğüs kafesine vurdum. Darbe onu diğer bileğimdeki tutuşunu gevşetmeye zorladı. Tutuşundan kurtulunca döndüm ve solgun çenesine bir yumruk attım. Tökezlerken bir homurtu çıktı. Bileğini kavrayarak dizimi yukarı doğru ittim ve onu kalçalarının arasından iviledim. Bir gümbürtüyle haliya düştü.

Yere uzanıp kendini tutmaya çalışırken kara gözlerinde nefret kaynıyordu. "Seni lanet olası orospu!" diye bağırdı, ince dudaklarından tükürükler uçuşuyordu.

Boğazıma bir yumruk atmaya çalıştım ama saçlarımdan geriye doğru çekildim. Bir bıçak hızla boğazıma dayandı. Donup kaldım. Acı kafa derimden yayılıyordu. Her nefes alışımda yemek borum bıçağa daha fazla bastırıyor, keskin bir acıyla yanıyor ve derimden aşağıya doğru kayan bir kan izi bırakıyordu. Güçlü bir kol etrafımı sararak beni geniş bir göğse bağladı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bu oldukça eğlenceliydi," diye alay etti Baba arkadan. "Grim, kelepçeleri getir."

Grim homurdanarak sırtını dikleştirdi, sallantılı bacakları üzerinde yükselirken parmaklarını yağlı saçlarında gezdirdi. Topallayarak odadan çıktı ve içimi kaplayan geçici gurur duygusuna engel olamadım. Boğazıma dayanan bıçağa rağmen sııttım.

"Başarısız oldun Gray," dedi babam. "Seni uyarmadığımı söyleyemem."

Yutkundum, boğazım bıçağa karşı titriyordu. "Sanırım bu en büyük hayal kırıklığıydı."

"Gerçekten."

Süiti bir sessizlik kapladı ve odadaki oksijeni boğdu.

Grim dakikalar sonra manyetik metal bilek kelepçeleriyle geri döndü. Bize doğru topallayarak gelirken homurdandı, saldırımdan dolayı hâlâ öfkeliydi.

Kral, "Ellerinizi uzatın," diye talimat verdi.

Gözlerimi devirdim ve kızgınlıkla Grim'e bileklerimi uzattım. "Kurbanlarını böyle mi seviyorsun, Grim?" Alay ettim. "Bağlı ve güçsüz mü?"

Grim'in burun delikleri alevlendi. Yankılanan bir çatırtıyla yanağıma ters bir vuruş yaptı. Kafatasım babamın omzuna çarparak kör edici etkiyi daha da artırdı.

Bir önceki saldırısından kalan migreni. Yakıcı acıya rağmen kıs kıs güldüm. Yaralar sadece ateşimi körüklüyor gibiydi.

"Tüm yapabildiğin bu mu, Grim?" Kanın metalik tadı dilimi kapladı. Hepsini toplayıp yüzüne tükürdüm. Kan ve tükürük çarpık burnundan aşağı sızdı, koyu kırmızı yanaklarına ve alınına sıçrayarak ona daha da cafcacflı bir görünüm verdi.

Bıçak boğazıma daha derin saplandı. "Devam et baba," diye alay ettim. "Lütfen, ön sevişmeyi bir kenara bırak ve sadece öldür beni, Tanrı aşkına."

"Ama Gray, işleri nasıl yaptığımı biliyorsun. Acele etmemeyi severim," dedi Kral Forest yumuşak ama tedirgin edici bir ses tonuyla.

Homurdandım. "Daha önemli şeyler yapmak için harcayabileceğin değerli zamanını boşa harcıyorsun. Ama sen bilirsin."

"Pis işleri senin için yapmaları konusunda başkalarına güvenemezsin," dedi, kalın metal kelepçeler yerine kilitlenirken. Büyüm damarlarımda söndü. "Önemli olan her şeyi kendim yapmak zorundayım. Ve *bu* benim için çok önemli, kızım." Kral sırtımı iterek, yanında Grim olduğu halde kapıya doğru yürüdü. Beni ileriye doğru yönlendirdi, ellerim sertçe önümde kelepçeliydi.

Beni nereye götürmeyi planladığını anladığımda içim daraldı. Hapishane hücreleri hainleri, Elementalleri veya Endarkened'ları tutmaktan daha fazlası için kullanılıyordu. Kral onları mahkûmlarına işkence etmek için kullanırdı ve bu olaylarda her zaman kendisinin de hazır bulunmasını sağlardı.

Asansör sarsılarak durdu.

Arkamda babamla yer değiştiren Grim beni ileri doğru iterken, kral da yanımda yürüdü. Yolumuza devam ettik

hapishanenin yeraltı katı. Loş ışık yolumuzu zar zor aydınlatıyordu ve beton zeminde yılların getirdiği yıpranmadan dolayı ince çatlaklar oluşmuştu.

Nemli, soğuk hava iliklerime kadar işliyor, beni iliklerime kadar ürpertiyordu. Nefes alıp vermeyi sürdürmek ve zihnimi yavaşlatmak için mücadele ederken oksijen daha yoğundu. Çürümenin ve bedensel atıkların korkunç kokusundan dolayı tıkanmamak için kendimi zor tutuyordum.

Hapishane birbirine bağlı sayısız hücre bloğundan oluşuyordu. Yaklaştıkça, metal parmaklıkların arasından gelen inilti ve hırıltılar, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Hastalıklı merakım beni ele geçirdi ve hücrenin içine bir göz attım. Gölgelelerin arasında gizlenmiş bir kadın bana geniş ve uzak gözlerle bakıyordu. Uzun, yağlı saçları kel bölgeler halinde kafatasına yapışmıştı. Bir Elemental'in gümüş gözleri bana bakıyordu. Derisinin altın rengi tabakası çatlayıp büyük parçalar halinde soyulurken, kalan tabakalar korkunç donuk bir renk alarak onu tüm canlılığından mahrum bırakmıştı. Parmaklıklar arasındaki boşluktan çelimsiz kolunu uzatırken, zayıf yüz hatlarını boyayan gölgelere dehşet içinde baktım.

Sonra, beni hayrete düşüren bir hareketle, Endarkened kadın tek dizinin üzerine çöktü, nefesleri hırıltılıydı. Hiçbir şey söylemedi. Ama alnını dizine bastırduğunda, bu yabancı gelenek karşısında adımlarımda duraksadım.

Grim ve babam, farklı türden mahkûmların yanından geçerken bana rehberlik ederken sanki o orada değilmiş gibi yanından geçip gittiler. Çoğu duvara yaslanmıştı, biz geçerken bizi fark etmediler.

Koridorun sonuna vardığımızda yukarıda ağır metal bir kapı belirdi. Babam bir kod yazdı, ardından sefil sessizliği kesen sarsıcı bir vızıltı duyuldu. Bir ölüm çanı gibi, sert bir klik sesi betonda yankılandı.

Sırtıma bir başka sert itiş beni sorgu odasına itti, kelepçeler bileklerime saplandı. Öne doğru tökezledim.

Kaçmam gerekiyordu. Aksi takdirde, bu rutubetli zindanda ölecektim. Babama bu zaferi veremezdim.

Kinetikler arasında bile her zaman üstün bir görüşüm olmuştur. Yani odadaki boşluğa rağmen hareketlerini görebiliyordum. Bu küçük gerçeği krala hiç açıklamamıştım ve şu anda bu kararım için minnettarım.

"Grim, biraz ışığa ihtiyacım var. Biraz geri çekil," dedi kral, Grim'in büyüü odadaki tüm aydınlığı emerken. Bunun kendilerine avantaj sağladığına inanıyorlardı.

Ama ışığa sahip olmalarına izin verirsem, canlı çıkma umudum yok olacaktı. Onların dehşet odasında kalmayı planlamıyordum.

Kısa süreli üstünlükten yararlanarak, tüm gücümle Grim'in burnuna bir dirsek attım. Bileklerim hâlâ kelepçeliydi ama bunun beni dövüşmekten alıkoymasına izin vermeyecektim. Babam darbeyi duydu ve bana doğru hamle yaptı. Siluetini gördüm ve kenara çekildim. Grim'le çarpıştı ve o da çürümüş zemine düştü. Öfkelenen kral daha önce durduğum noktaya doğru döndü ama ben onun arkasına geçmiştim.

Pozisyonumun farkında olmadığı için babamın boğazıma dayadığı bıçağı sessizce kaptım. Bileklerim bağlıyken bıçağı ensesine sapladım, sonra da sırtının alt kısmına batırdım. Omuriliğini ıskaladım ama yine de kral dizlerinin üzerine çöktü.

"Seni meydan okuyan orospu," diye bağırdı Forest.

Kralın iyileşmesi için yeterince uzun süre oyalanamazdım. Kapıya doğru aceleci adımlar atarken bir şey bileğimi yakaladı. Avuç içlerimi soğuk zemine vurarak öne doğru sıçradım. "*Sakin bana dokunma,*" dedim hırslayarak ve topuğumu Grim'in şakağına vurdum.

Dizlerimin morarmasına ve avuçlarımla acımasına aldırmadan ayağa kalkmaya çalıştım. Görüş alanımdaki kapıya ulaşmak için çabaladım.

"Hayır." Kralın güçlükle çıkan sesi karanlığın içinden kulaklarıma ulaştı, hala bıçak yarası tarafından engelleniyordu. "Sen de mi?"

Sözleri *neredeyse* beni durduruyordu.

"Eminim tekrar görüşeceğiz, baba," diye tükürdüm, kısa ve tatlı tutarak.

Sonunda kapıya ulaştım ve kodu girdim, Cotton'a işler ters giderse ezberlemem için yazarken ileriye düşündüğü için sessizce teşekkür ettim - ki öyle oldu. Kapıyı çekip açtım.

İrkildim. Gözlerim sorgu odasının boşluğuna alışırken koridordaki loş ışık beni kör etti.

Ama sonra koştum.

Çürümeye yüz tutmuş mahkûmların tutulduğu hücrelerin yanından hızla geçtim ve onların özgürlük taleplerini görmezden geldim.

Asansör önümde belirdi, ben de ona ulaşmak için bedenimi eşiğine kadar ittim. Grim ya da babamın peşimde olmasından korktuğum için arkama bakmadım. Kelepçelerin bir an önce çıkarılması gerekiyordu.

Cotton'a gidebilseydim.

Şiddetli bir çaresizlik içinde asansörün düğmesine bastım ve arızalı kutuyu istediğim hızda hareket etmeye zorlayabilmeyi diledim. Beklerken çıplak ayaklarımla tabanlarında zıpladım, üzerimde hâlâ revelden kalma altın rengi elbise vardı.

Koridorun sonundaki ağır kapı gümbürdedi. İrkilerek başımı salladım ve omzumun üzerinden baktım. Grim'in burnundan akan ve boğazını boyayan kanla bana doğru koştuğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Asansör bana ulaşmadan önce sadece beş kat daha vardı. Bıçağın kabzasını sıkıca kavradım ve Grim'le yüzleşmek için döndüm. Beni tekrar hazırlıksız yakalamasına izin veremezdim.

Aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam etti. Bileklerim önümde bağlı olmasına rağmen savunma pozisyonuna geçtim,

Asansör çaldı - Griffin Silas'la yüzleştiğim andan beri aldığım en büyük merhamet. Kendimi metal kutunun içine geri attım ve yarışan Grim'e odaklandım. Yaklaşmasını izlerken kalbim göğsüme çarpıyordu.

Asansörün kapıları metalik bir cınlamayla kapandı. Bir üst kata, Scarlett'le buluşacağım bodrum katına çıkmak için düğmeye bastım.

Ciğerlerime hava dolmasına izin verdim ve eğitim odasına giden kısa yolculuk sırasında başımı asansörün duvarına yasladım. Kralın muhafızları uyaracak zamanı olmamıştı, bu yüzden gerekli malzemeleri almakta özgür olacaktım. Büyüm engellendiği için Scarlett, Cotton ve Hazel'a görevimin bittiğini işaret edemiyordum.

Onları bulmayı ve kaçmak için ihtiyacım olan şeyi almayı umuyordum. Eğer bulamazsam, o zaman en iyi yaptığım şeyi yapacaktım: tek başıma devam edecektim.

Bölüm 11

GRI

I Scarlett'i aramak için asansörden fırladı.

Kral'ın Sarayı'nın her katında muhafızlar devriye geziyordu, bu yüzden bağlı bileklerimin şüphe uyandıracığını bilerek tetikte kaldım.

Eğitim odasında birkaç Kinetik mankenler üzerinde ısınıyor, bıçaklarını keskinleştiriyor ve belirlenmiş alanlarda enerjik büyülerini geliştiriyorlardı. Koşarak yanlarından geçerken onları görmezden geldim. Ancak her bir gözün üzerime dikildiğini hissettiğimde paranoyaya kapıldım. Gelişigüzel bir telaşla koşarken, dikkatli bakışları kelepçeli bileklerimin üzerinden kayıyordu. Zaman tükeniyordu.

Scarlett bıçakların depolandığı yerde olacağını söyledi, ben de silahlara giden koridoru kestirmeden geçtim. Babam ve Grim'le neredeyse bir saattir oyalanıyordum, onunla buluşmam gereken zaman dilimini çoktan geçmişti. Hâlâ orada olması için dua ettim.

Bıçaklar eğitim odasının diğer ucunda konuşlanmıştı. Makyajıma bulaşan ter ve cildimi kaplayan kurumuş kanla rastgele Kinetik'e nasıl göründüğümü merak etmekten kendimi alamadım. Saçlarım sanki bir armadillo ailesine ev sahipliği yapıyormuş gibi görünüyordu - tam olarak prenses gibi bir görünüm değil.

Eğitim odasının sonuna ulaştım. Sağımda, pembe ve beyaz çift tonlu saçlarını geriye doğru topuz yapmış iri yarı bir savaşçı durmuş beni izliyordu. Beni fark etti ve onun cüssesindeki bir adam için doğal olmayan bir zarafetle hareketlerini durdurdu. İkimiz de irkilmedik. Sessizlik içinde donup kaldık, diğerinin ilk hamleyi yapmasına cesaret ediyorduk. Sırtındaki kılıcı fark ettim ve kelepçeli bileklerime baktım.

Sikeyim.

"Gray!" Scarlett'in sesi beni sessiz bekleyişimden kopardı. "Oh, Tanrı aşkına! Nerelerdeydin sen?" Scarlett yüzümü ona dönmem için beni omuzlarımdan tutup çevirdi. Dikkatinin bileklerime yönelmesi için sert duruşuma bir göz atması yetti.

Scarlett sessiz bir küfür savurarak pazularımdan tuttu ve beni sürükleyerek götürdü. "Hey!" diye seslendi savaşçı arkamızdan.

Durmadık, arkamızda beliren şüpheci savaşçıya omuzlarımızın üzerinden bakmadık bile. "Durun!"

"Siktir git, seni kaba herif!" Scarlett bir adım bile atmadan konuştu.

Cildimde hafif bir güneş yanığı gibi düşük dereceli bir yanık kaynadı ama kısa sürede acı verici bir ağrıya dönüştü. Tökezledim ve dizlerimin üzerine çökerek haykırdım.

Hâlâ kolumu tutan Scarlett'in durumu biraz daha iyiydi. Dişlerini sıkarak acı dolu bir inilti çıkardı. "Lanet olası ultraviyole büyüü."

Çaresizce kaçmaya çalışırken, savaşçının kollarında dans eden kırmızı akımları hiç fark etmedim. Sırtımdaki yanma artmaya devam etti. "Bu lanet kelepçelerle... hiçbir şey yapamıyorum."

Scarlett acıya dayanabilmek için gözlerini sıkıca yumdu.

Savaşçı üzerimize geldi. Kılıcını çekerken metal sesleri yükseldi. Zihnim bir plan yapmak için acele ediyordu ama sırtımdaki sıcaklık ipek elbisemi eritip tenimi sarmakla tehdit ediyordu. İçimi burkan çığlıkla savaştım.

patlayacak.

Savaşçının gölgesi üzerimde belirdi. Kılıcındaki mühürlerden çıkan mavi ışıltılar etrafı aydınlatıyordu.

Çarpışmaya hazırlandım -ölümüm için.

Menekşe rengi bir elektrik patlaması yanımdan geçerek savaşçıya çarptı. Scarlett'in büyüü onu gücünün kontrolünü bırakmaya zorladı ve ultraviyole yanığın şiddetinin azalmasına izin verdi.

Yüksek voltaj savaşçının vücudunu kontrolsüz kasılmalarla kilitledi. Gırtlaktan hırıltılar çıkarırken gözleri kafatasından fırlamıştı. Bu sesle içim burkuldu.

Scarlett, adam bir gümbürtüyle beton zemine yığıldıktan sonra bile, içgüdüsel gücünü onun üzerine salmaya devam etti.

"Scarlett!" Savaşçının gözleri cansızlıktan donuklaştı. "O öldü. Dur!" Scarlett bütün sihrini lanet olası bir ceset için harcayacaktı; kendini kaybetmişti. Bazı Kinetiklerin güçleri, enerji kaynağının uçucu doğası nedeniyle diğerlerinden daha bağımlılık yapıcıydı. Scarlett'inki de onlardan biriydi.

Dikkatimi mor voltalarla sarılmış cesetten Scarlett'e kaydırdım. Yeşil gözleri odaklanmamıştı, nükleer güçle çalışan büyüünün transında kaybolmuştu. Uzattığı avuçlarından ölü savaşçıya mor elektrik akımları akıyordu. Bağırışlarım sağır kulaklarda kaldı. "Scar!" Tekrar denedim. "Bırak onu!"

Bütün bu kargaşa eğitim odasındaki Kinetiklerin dikkatini çekti. Sesler yaklaşıyordu ve benim tek seçeneğim Scarlett'i trans halinden çıkarmaktı. Savaşçının vücudu, etini kömürleştiren elektrik yüzünden tütüyordu ve pis kokusu midemi bulandırıyordu.

Scarlett'in büyüü, gücünü kullanırken tenine dokunan herkese saldırıyordu. Bağlı ellerimi çenesine doğru savururken daha fazla acıya hazırlandım.

Çarpışmanın ardından kendi elektriksel saldırıyla kendime geldim. Mor voltlar yumruklarımınla onun yüzü arasında köprü kurarken, o hâlâ savaşçının üzerine salınıyordu.

Yüksek voltajlı akımlar yüzünden homurdanırken vücudum kasıldı; damarlarım ve arterlerim kızardı. Onun gücüne yenik düşmeden önce saniyelerim vardı, karşı koyacak hiçbir yolum olmadığını düşünürsek.

Elektrik organlarıma doğru ilerlerken acı hızlı dalgalar halinde geldi. Ya derimden çıkmak ya da olduğum yerde donup kalmak istiyordum ki bu da dayanılmaz bir ikilem yaratıyordu.

Babamdan kaçmaya çalışırken Scarlett'in ellerinde ölecek olmamdaki ironi gözümünden kaçmadı.

Scarlett aniden kızıl bir saç havuzunun içinde yere yığıldı. Mor voltlar tekrar akımlarının içine çekildi. Floresan ışıkları yüzünden teninde parlayan ter, sihrini kullanmak için ne kadar çaba harcadığını gösteriyordu.

Acıdan ve kaslarımın gerilmesinden zayıf düşmüş bir halde yanıma yığıldım. Görüş alanıma giren bir çift cilalı siyah botu görünce dudaklarımdan bir inilti döküldü. Bulanık görüşüm sayesinde önümdeki Kinetik'e odaklandım.

Grim'in orada durduğunu ve beni bir kat aşağıdaki sorgu odasına götürmeye hazır olduğunu hayal ettim. Karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. Bu kadar kısa sürede çok şey olmuştu.

Soğuk, sert zemine uzanmış, beni hayata döndürecek başka bir acı turunu bekliyordum. Düzensiz nefesler beni ayakta tutmak için ciğerlerimi tırmalıyordu. Mucizevi bir şekilde bilincim yerindeydi.

Adam önümde çömeldi. Silüetini zar zor seçebiliyordum ama şık botları ön plandaydı. Nazik parmaklar şah damarıma bastırdı.

geri çekilmeden önce birkaç vuruş boyunca arter. Ama sonra Kinetik kelepçeli bileklerime yöneldi.

Beyaz bir saç parıltısı dikkatimi çekti. "Pamuk?"

Sözlü bir yanıt vermedi ama ellerinin kelepçelerle oynadığını hissettim. Savaşçı ve Scarlett'in büyüü yüzünden hâlâ acı çekiyordum ama kelepçeler çıkarıldığında daha hızlı iyileşecektim. İyileşme yeteneklerimizi tamamen bastırmıyorlardı; bunun yerine sadece yavaşlatıyorlardı.

Pamuk, nazik olma zahmetine bile girmeden bileklerimi salladı. Vücudum itiraz etti; her bir lifim azap içinde çığlık attı. Bu konuda özür dilemiş gibi görünmüyordu. Sadece omuz silkti.

Bileklerim sonunda büyüü kısıtlayan kelepçelerden kurtuldu. Sert bir el ön kolumu kavradı ve beni dengesiz ayaklarımın üzerine çekti. Büyümün serbest kalmasıyla iyileştirme yeteneklerim devreye girdi ve vücudumun yanmış bölgelerini soğutmaya başladı.

Cotton eğilip Scarlett'i kucağına aldı ve asansörlere doğru yürümeye başladı. Yanlarından geçerken meraklı bakışlar üzerimize dikildi, ama yürüyüşümüz sırasında onlardan kaçtık. Cotton'un gardiyanlarla bize ne kadar zaman kazandırdığını merak ediyordum.

Biz asansörü beklerken Scarlett Cotton'un kollarında gevşek bir şekilde yatıyordu. Ayaklarımın üzerinde zıplıyor, boşa geçen değerli saniyeler yüzünden sabırsızlıkla içimi kemiriyordum. Asansörün yavaşlığı karşısında içimde büyüyen panik dürtüsüyle savaştım. Hayatlarımızın kaderinin cansız bir nesnenin ellerinde olmasından nefret ediyordum.

Paranoya bizi bütünüyle yutarken kimse yaklaşmadı. Birkaç saniyede bir, birimiz takip edilmediğimizden emin olmak için omzumuzun üzerinden bakıyorduk.

Asansörün geliş sesi *nihayet* duyuldu. Asansöre adım attığımızda, Scarlett'in ölü ağırlığını taşımaktan Cotton'un nefesleri daraldı. Onun

Fiziksel gücü uzun, ince fiziğinin ardına saklanmıştı ve yüz ifadesindeki sertlik insanların duraksamasına neden oluyordu. Yine de bunu kırabilen tek kişi Scarlett gibi görünüyordu.

Cotton'un varlığında her zaman var olan kısa sessizliği içime çektim. Sakin ve soğukkanlı görünüyordu ama gözlerindeki ağırlık endişesini açığa vuruyordu.

Şu an için güvendeydik ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim.

Bu ertelemeyi derin, yavaş nefesler almak ve sihrimin geri dönüşünün tadını çıkarmak için kullandım. Kelepçelerin beni bağladığı bileklerimi salladım. A planı tam bir fiyaskoydu. Cotton muhafızları oyalarken ve Scarlett silahlarını alırken ben sadece Forest'ın peşimden bir arama ekibi göndermesini engelleyecektim, ama bu plan

Grim ile yan döndü.

Asansör durma noktasına geldi.

Kapıların diğer tarafında bekleyen sürprizlere karşı hazırlandım. Kapılar açıldı ve... Tanrılara şükür, bizi pusuya düşürecek kimse yoktu.

Cotton bana baktı ve başını sallayarak önden gitmemi işaret etti. Hiç tereddüt etmedim.

Koşan ayaklar aşağıdaki seviyeleri seslendirdi. Ama kısıtlı zamanımız olduğu için temizdik.

Kral Dairesi'nin sadece birkaç kat altına indiğimizde Cotton'un katında, yüksek rütbeli Kinetiklerin ikamet ettiği yerde olduğumuzu anladım. Süitinden sadece bir saat önce ayrıldıktan sonra, koridorun sonundaki kapının ona ait olduğunu fark ettim.

Scarlett'i kollarında dengede tutmaya çalışarak süitinin tuş takımına şifreyi yazdı.

İçeri girdikten sonra Cotton'u misafir odasına kadar takip ettim, orada Scarlett'i daha önce benim yattığım yatağa yatırdı.

"O iyi mi?" Yatağın yanına gidip onun baygın halini görünce sordum. Ona bakarken az önce yaşadıklarımızın gerçekliği yüzüme çarptı.

Son bir taramadan sonra Cotton başını salladı ve odadan çıktı. Omzunun üzerinden el sallayarak onu takip etmemi işaret etti.

Cotton tertemiz süitten ana yatak odasına doğru ilerledi. Kral'ın Sarayı'nın geri kalanı gibi burası da beyaz mermer mutfak zemini, son teknoloji aletleri ve Devrim Günü'nden önceki tadilatlardan kalma güzel mobilyalarıyla oldukça şatafatlıydı. Kral'ın Süiti'nden çok daha küçüktü ama sorgulayıcı pozisyonu nedeniyle halktan birininkinden daha büyüktü.

Yatak odasının kapısında durdum ve yaşam alanını inceledim. Misafir odası gibi, kişisel değeri olan hiçbir şey yoktu.

Dolabını karıştırırken yorum yapmadım. Birkaç dakika sonra elinde içi dolu bir spor çantasıyla tekrar ortaya çıktı ve çantayı kollarıma itti. Çantaya başıyla işaret ederek içindekileri incelememi istedi.

Genellikle görevlerde giydiğim siyah deriler, kepler ve parmaksız eldivenler buldum. Eşarplar, ince kapüşonlular ve savaş botları da onlara eşlik etmek üzere buraya tıkıştırılmıştı. İnsanların arasına karışmak için ihtiyacım olan tayt ve tişört gibi rahat kıyafetler de vardı. Ayrıca daha küçük ceplere diğer gerekli eşyaları da doldurmuşlardı. En altta ise tercih ettiğim silahlar saklıydı: Elementalleri zayıflatmak ve öldürmek için tasarlanmış kinetik hançerler ve fırlatma bıçakları ile doğamı gizlemek için manyetik bilezikler.

Cotton'a baktım, içime bir rahatlama yayılıyordu. Cotton cevap olarak başını eğdi ve yanımdan geçerek mutfağa girdi. Onu sarı bir kâğıda bir şeyler karaladığı tezgâha kadar takip ettim.

Muhafızlar temizlendi. Onları rotadan çıkardım. Onlara doğu çıkışını izlemelerini söyledim. En azından ben seni eğitim odasında bulmadan önce oraya gidiyorlardı. Şimdi gitmen gerekiyor.

Başımı sallayarak onayladım ama üzerime parçalanmış gibi yapışan harap elbiseyi fark ettim. Üstümü değiştirmem gerekiyordu. Cotton anladı ve banyonun yönünü işaret etti.

Çantayı karıştırarak, tuvalete koşmadan önce derileri ve görev teçhizatını aldım. Yaklaşık beş dakika sonra işim bitmişti ve önümdeki engellerle yüzleşmek için çok daha yetenekli hissederek geri döndüm.

Profilini inceledim. Açık zeytin rengi bakışları benimkileri buldu. Düşünceli düşünceli kaşlarını çatmaktan alnında sertleşmiş çizgiler oluşmuştu, sanki hep satır aralarına bakıyormuş gibiydi. Gümüş rengi bir yara izi dudaklarının kıvrımını içe doğru bir kavisle çiziyordu. Bunu ilk kez fark ediyordum ve sebebinin ne olduğunu merak ediyordum.

"Gitmeden önce biraz enerji emmem mümkün mü? İçimde buna ihtiyacım olacağına dair bir his var," diye sordum, dikkatimi tekrar onun yoğun bakışlarına yönlendirerek.

Cotton kaşlarını çattı ve tavana baktı. Bunun yeterli olup olmayacağını sorgular gibi bir parmağıyla ışıkları işaret etti.

Başımı salladım. "Evet, bu mükemmel. Teşekkürler." Scarlett kendine geldiğinde iyileşmek için onun enerjisine ihtiyaç duyacaktı, bu yüzden enerji paylaşmak istemediği için onu suçlamadım.

Derin bir nefes alarak, armatürlerdeki LED ampullerden yayılan ışık dalgalarına odaklandım ve onları emdim. Odadaki ışıklar birkaç nefes boyunca kararmadan önce titredi ve söndü. Odak noktamı pencerelerden içeri giren ultraviyole ışığa çevirdim, ta ki

başka bir enerji dalgası beni gençleştirdi. Güneş ışığı her zaman güçlü bir kaynaktı, ancak yenilenmek için spektrumdaki farklı enerji biçimlerini emebilme gibi alışılmadık bir lükse sahiptim. Ve son olarak, elektriğin uğultusunu dinledim ve onu auramın içine çektim.

Enerjik büyüümün tamamen geri kazanılmasıyla, mavi akımlar kollarımda yukarı ve aşağı doğru hızlandı.

Nerede olduğumu unutarak bu coşkulu hisle şehvetli bir inilti çıkardım. Bir gözümü açtım. Cotton'ın yüzünde, yüzünü gerçekte olduğu gibi çekici bir adama dönüştüren gülümsemelerin en küçüğü vardı.

Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım. Cotton'ın bilmiş sırıtışı benimle dalga geçerek utancımı daha da artırdı. "Tamam," dedim elimi kaldırarak. "İnsanları okumakta son derece iyi olman benimle böyle alay edebileceğin anlamına gelmiyor. İyi bir sevişme yaşamayalı uzun zaman oldu."

Pamuk alt dudağını ısırırken gülümsemesini gizlemek için elini ağzının üzerinde gezdirdi. Üç saat içinde onun yanında ikinci kez tahrik oluyordum. Eğer dikkatli olmazsam yanlış bir fikre kapılacaktı.

Bencilce, keşke konuşabilseydi de kendimi buna mecbur hissetmeseydim diye düşündüm. Kalçalarımı sıkarak, sanki beni bu aşağılayıcı durumdan kurtaracakmış gibi kapıya baktım.

Ama gerçek, kapının ardında beni neyin beklediğini görünce buz gibi su serpti. Cotton'ın yüz ifadesi, yüzündeki çekici gülümsemeyi silip atarak sertliğine geri döndü.

"Ben gidiyorum. Bana şans dile. Yardımınız için tahmin ettiğinizden daha fazla minnettarım." Cevap olarak aldığım tek şey hızlı bir baş sallama oldu.

Onun anlayışlı gözleriyle karşılaştım. "Scar'a her şey için teşekkür ettiğimi söyle." Bir baş sallaması daha. "Ve krala söyle, bir şeyden şüphelenirse yardımına ihtiyacım var.

Benim adıma başını belaya sokma. Bilincinin kapalı olmasının sebebinin ben olduğuma onu ikna et."

Çatık kaşları kafa karışıklığıyla derinleşti.

"Eminim Cotton," diye söz verdim. "O zaten benim ölmemi istiyor. Bu değişmeyecek. İkinizin onun listesinde olması bu konuda hiç yardımcı olmuyor. Sadece... yap, tamam mı? Yemin et."

Cotton bakışlarını yere indirdi, kaçmama yardım etmek için feda ettiği onca şeyden sonra krala ihanet etmekten hoşlanmıyordu ama çenesini sıkarak ve çenesini yukarı doğru eğerek kabul etti.

"Tamam," dedim nefesimi dışarı üfleyerek. "Teşekkürler." Siyah spor çantasını omzuma aldım ve bir kez daha bakmadan kapıya doğru yürüdüm.

Neyin yanlış gidebileceğine odaklanmak yerine özgürlüğüme odaklandım. Beni sabit tutan sihrime odaklandım. Ve bir gün kralın işini bitirmek için geri dönmeyi hayal ettim. Sadece onun ölümü ve benim intikamım için değil, değer verdiğim birkaç Kinetiği geri almak için.

İçimde var olmak için yetiştirilmiş olan karanlığa uzandım. Çocukken, hasarlı parçam zayıflığımı gizlemek için bir maske oluşturdu. Ancak bu maske kısa sürede kendi başına soğuk ve acımasız bir varlığa dönüştü. Çağrıldığında, öfkesi sınır tanımıyordu.

Tanrılar yoluma çıkan herkese yardım etsin.

Bölüm 12

GRIFFIN

Bir tanesi yanağıma aldığım başka bir darbeyele çıtırdadı. Acının tadını çıkardım, içimdeki zalimliği körüklemesine izin verdim. Neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya itilmeme izin vermek riskliydi ama bunun üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Çarpık bir parçam mazoşistti, yaptığım şey için cezalandırılmayı arzuluyordu.

suçlar. Ama çoğunlukla, her vuruşta karanlığı daha fazla besledim.

Kılıçlarını henüz kullanmamışlardı ama geliyorlardı. Yine de, tüm Savaşçı Loncası'nı varlığımdan haberdar etmek istemediğim sürece büyümü kullanamazdım. Uzak mesafelerden enerjik imzaları takip edebilen özel Kinetiklere sahiplerdi. Eğer bileziğimi çıkarırsam benimki bir flaş bombası gibi yanacaktı.

Kaburgalarımın inen tekme darbesi ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve bir acı homurtusu da beraberinde kaçtı. Güldüm.

Görüşüm kararmış ve dış sesler bastırılmışken, dokunsal duyularımı etrafımdaki havanın hareketine odaklamaya devam ettim. Yıllarca kör ve sağır olarak eğitim görmek beni bu gibi anlara hazırladı. Yani, bir tutam

yanağıma değdiğinde, sonunda bir bıçağın çekildiğini anladım. Kinetik bir bıçağın zehrine yenik düşmeden önce lanetlenirdim.

Dilimin yüzüme inmek üzere olduğunu hissettiğim anda, stratejik olarak kolumda tuttuğum bıçağı çıkarırken yana doğru sarsıldım. Bıçağım Kinetik'in bileğini oydu. O geriye sıçradı ve ben hâlâ kör bir şekilde yana yuvarlandım.

Dizlerimin üzerine yükseldiğimde kafamdaki uğultu hafifledi. Ve Kinetik'i kestiğimde kulaklarımdaki çığlıkların kesildiğini fark ettim. İşitme duyum yavaşça geri dönerken, kestiğim adamın küfürleri sağımda kaydedildi ve botların yaklaştığını duydum.

Vızıldayan enerji havayı titreştirdi ve bir başka patlama kafama doğru uçarken tekrar döndüm. Duyularımı açık tutarken, kafamın içindeki puştun sesi ölüm ilahisine devam etti.

Öldür. Öldür. Öldür.

Tersledim.

Göğsümü saran vahşet sonunda kazandı.

Arkama uzanarak çift ağızlı kılıcımı sırtımdaki kınından çıkardım. Her iki bıçağın üzerindeki mühürler turuncu renkte parlıyordu. Kılıcımın tanıdıklığı beni toprakladı, ama damarlarımda şarkı söyleyen caniliği kontrol etmeye yetmedi. Kör bir aceleyle onlara saldırdım. Ama diğer duyularım olduğu sürece asla gerçekten kör değildim.

Tam sıçramanın ortasındaiken, kınlarından sıyrılan iki kılıcın sesi ara sokakta yankılandı. Gücümü ve bedenimi ne kadar yükseğe sıçradığımı anlayacak kadar iyi tanıyordum. Ayaklarının sürçmesi, ben üzerlerine inerken duruşlarını düzelttiklerini gösteriyordu. Birinin göğsüne tekme atarken diğerinin üstüne düştüm.

Dizlerim sert betona çarparak kemiklerime yakıcı bir acı gönderdi. Acıyı içime çektim ve beni deliliğimin zirvesine çıkarmasına izin verdim. Kılıcımı başımın üzerinde tuttum ve bir dönüşle bıçağı aşağı doğru bir açıyla kavislendirdim. Parlayan silah kasları ve kıkırdakları, abalarımaya daha fazla direnemeyecek hale gelene kadar keserek kafasını boynundan kurtardı.

O anda, altımdaki zeminde biriken kızılığa tanık olamamaktan her şeyden çok nefret ettim. Neyse ki kanın metalik kokusu ve yüzümden aşağı damlayan ılık ıslaklığının birleşimi, içimdeki canavarı sadece bir nefeslik bir süre için yatıştırmaya yetti.

Büyük, katı bir güç vücuduma çarptı ve beni yere düşürdü. Görüşüm hala karardığı için suçlunun bu Kinetik olduğunu düşündüm. Kollarımı onun elinden kurtarmak için mücadele ettim ama yine de kılıcımı tutmaya devam ettim.

Sağ bacağıım onun vücut ağırlığının altında sıkışmıştı ama sol bacağıım serbest kalınca dizimle yan tarafına vurdum. Bu hareket kollarımdaki tutuşunu gevşetmeye yetti ve pozisyon değıştirdiğimiz yere doğru yuvarlanmamı sağladı. Kılıcımı bıraktım. Büyüklüğü bu pozisyonda etkisizdi ve altımdaki yetenekli savaşçıyla dövüşmek için en azından bir elimin boşta olması gerekiyordu

-Özellikle de gözlerim olmadan.

Yüzünün nerede olacağını bildiğim genel yöne doğru yumruk attım. Mide bulandırıcı bir ıtırtı yüzüme vahşi bir sırtış getirirken pantolonumun paçasından bir hançer kaptım. Bu hareket Kinetik bıçağın yan tarafıma saplanmasına yol açtı.

"Allah kahretsın!"

O altımda debelenirken Kinetik'i dizlerimin arasına sıkıca kilitledim. Serbest kalan elimle vücudunun kalın deriyle kaplı bölgelerini okşadım.

ve korunmasız her yüzeyi hızlı, stratejik hareketlerle kesmeye başladım. Durmadım. Kalçama, koluma, omzuma ve yan tarafıma saplanan keskin darbeler, elimden kurtulmak için gösterdiği çaresiz çılgınlık yüzünden acı içinde patladığında da durmadım.

Ölümünün ardından görüşüm netleştğinde, parçalanmış ve sakatlanmış bir bedenin bulanık hatlarını seçebildim. Görüntü netleştğinde, savaşçının parçalanmış yüzü ve boynu koyu bir yakuta boyanmıştı. İçimdeki canavar katliamla alay ediyordu ama tatmin olmamıştı. *Daha fazlasını* istiyordu.

Kinetik bıçağın zehri beni sakat bırakmadan önce en fazla birkaç dakikam vardı. Etkilerinin damarlarımda yanmaya başladığını ve vücudumda bir nefret ateşi yaktığını hissedebiliyordum. Ama daha önce pek çok kez yaptığım gibi bunu da üzerimden attım, kendimi ölü Kinetik'in üzerinden kalkmaya zorladım ve bıçağı koluma geri soktum.

Ayağa kalkarak genişlemiş ara sokağa baktım. Bıçak yaraları ve kan kaybından dolayı başım dönüyordu ama geride bıraktığım manzarada karanlık bir vahşet kalbimi yerinden oynattı. Baş kesilmiş, koyu kana bulanmış bir ceset benden bir metre ötede yatıyordu, kırpışmayan gözleri korkudan donmuştu.

Kılıcımı almak için eğildim ve tekrar kınına sokmadan önce kanlı bıçağı pantolonuma sürdüm.

Bir bıçak daha şakladı ve dikkatimi duvara yaslanmış yalnız figüre verdim. Bir eliyle boynunu kavrarken inledi. Yaşam gücü boynundan aşağı fışkırıyor ve siyah üniformasının içine işliyordu. Yumruğunda tuttuğu Kinetik bıçağı bana doğru fırlatmaya hazırlanıyordu.

Onu incelerken başımı yana eğdim. "Ah," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayattasın." Ölmekte olan Kinetik oturmak için çabaladı

Daha da dikleşti ve yüzünü buruşturdu. Onun bu durumu karşısında yüzümü buruşturdum. "Bu kk *yara* ok acınası değil mi?"

"Siktir git," diye tükürdü savaşçı, kelimeleri karmakarışıktı. Elemental kılıcımın kızılılığı damarlarında dolaşırken, büyüsü bastırılmıştı, bu yüzden patlamaları beni ilgilendirmiyordu.

Ona doğru yavaş ve ölçülü adımlarla ilerledim, çünkü her geçen saniye zayıfladığımı hissediyordum ama en azından tüm yaralarımaya rağmen hl ayaktaydım. Kendimi toparlamam gerekiyordu, hem de hızlıca. "Sanırım beni tanıdınız."

Savaşcının nefes alış verişleri hırıltılı ve boğuktu. Ona yaklaştığımda solgun teni boynuna indireceğim tek bir darbenin ölümcül olacağını belli ediyordu. "Sen ldn." Beni değerlendirirken yüz hatlarında korku, nefret ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi.

nnde durdum ve uyluğumdaki ve yan tarafımdaki dayanılmaz acıyı görmezden gelerek meldim. Nasıl olsa yakında iyileşecekti. "Görünüşe göre aslında lmemişim, öyle *değil* mi?" Kıkırdadım. "te yandan sen, birazdan aynı şeyi syleyemeyeceksin."

Kalan azıcık gücüyle, bıçağıyla bana dikkatsizce bir hamle yaptı. Bileğini kavrayıp bıçağı kendime almadan önce ondan kaçtım. Bıçağı iki avucumun arasında düz bir şekilde tutarken keskin, köşeli işaretlerini inceledim.

"Bahse girerim kralınız hibirinize kan dolaşımınızı zehirleyen kızılkurt için ezilmiş nikel panzehiri vermiyordur, değil mi?" Puslu bakışlarımı elimdeki bıçaktan ayırmadan sordum.

"Seni öldürecek," diye homurdandı savaşçı. Dikkatimi benden birkaç santim ötedeki adama yönelttim. Kısa lacivert saçları görüş alanımda bulanıklaşıyor, boynunu ve ellerini boyayan kızıyla sarsıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Önce ben onu öldürürsem olmaz."

Siyah kargomun iyi korunan bir cebine uzanmak için duruşumu ayarladım. Titreyen elimle kazdıktan sonra panzehiri içeren son şırıngayı bulduğumda rahat bir nefes aldım. Onun önünde salladım. "Senin markan olmaması çok kötü. Bunun için düello yapabilirdik. Şimdi, bu oldukça güzel bir manzara olurdu." İğneyi örten plastik kılıfı çıkarırken kendi sözlerime güldüm.

"Senin ölmeni istemesine şaşmamalı. Sen lanet olası bir canavarsın."

"Evet," dedim bir yandan kabı yumruklarken bir yandan da hava kabarcıklarının yüzeye çıkmasını izledim. "Öyleyim. Ve hiçbiriniz bunu asla unutmamalısınız." Tıpkı prensese yaptığım gibi, açıktaki iğneyi boynumda çıkıntı yapan ana damara soktum ve içindekileri kan dolaşıma boşaltmak için başparmağımla bastırdım.

Anlık rahatlamayla soluk soluğa kalırken, saniyeler içinde bunaltıcı cehennemden soğumaya başladığını hissedebiliyordum. Ölümü ve acıyı arzulayan karanlık hâlâ içimde soğuk öfkesini barındırıyordu. Yine de çok geçmeden siyah kristalin ısısı azaldı ve geride sadece açık yaralardan gelen hoş bir acı bıraktı. Dramatik bir nefes aldım. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Sen de denemelisin..."

Sonunda görüşüm eski berraklığına kavuştu ve Kinetik'in ne kadar küllenmiş olduğunu gördüm. En iyi ihtimalle birkaç dakikası kalmıştı. "Öldür beni artık," diye fısıldadı, başı yana doğru eğilip omzuna yaslandı.

Bu düşünceyi düşünüyormuş gibi yaptım çünkü gerçekten de onun canını almak için başka bir bahaneden başka bir şey istemiyordum ama ona istediğini veremezdim. Acı çekmesi gerekiyordu.

Yoksa yaptı mı?

Ah! Kararlar...

Birkaç dakika bu zor seçimi düşündükten sonra, nihai kararım ile iç çektim. "Sanırım," dedim, boş şırıngayı cebime sokup silah kemerimden bir hançer daha çıkararak, "beni iyi bir günümde yakaladın. Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme." Dudaklarım kulağına değene kadar yaklaştım ve "Ona sevgilerimi ilet" diye mırıldandım.

Hançerimi göğüs kafesine saplayıp çekerken çenemi sıktım ve bıçağı göğsünün derinliklerine saplayarak kalbini deldim.

Karanlık, eylemlerimin acımasızlığını emdi. Her saniyeyi sevdi, dökülen her damla kanın tadını çıkardı, ama yeterli değildi. Ellerimde kaç kişi ölmek zorunda kalırsa kalsın asla yetmeyecekti. Ama şimdilik, düşük bir uğultuya dönüşen ölümün aralıksız davul sesinden bana hafif bir zihinsel rahatlama sunmaya doymuştu.

Ayağa kalkmak için bir elimi duvara dayadım, uyluğumdaki ve oblik kemiğimdeki acıyı bastırmaya çalıştım. Artık panzehirim sonuncusu da gittiğine göre, bundan sonra dikkatli olmalıydım. Kinetik bir bıçaktan daha fazla yara almayı göze alamazdım.

Kulakları sağır eden bir silah sesi, terk edilmiş şehrin karanlık sessizliğini paramparça etti. Dash'i hatırlayarak başımı o yöne çevirdim. Göğsümden bir korku şoku geçti. Canavarın sakinleşmesi ve dövüşün adrenalininin azalmasıyla birlikte, yaralarımın acısı ve baş döndürücü kan kaybı zihnimde ön plana çıktı.

Duvarı ittim ve on altı yaşındaki insan çocuğu aramak için ara sokaktan sendeleyerek çıktım. Kral Sarayı'nın yakın çevresinin karşı taraflarını kuşatmak için ayrılmıştık. Daha hızlı iyileşebilmek için bileziğimi çıkarabileceğim kadar uzak bir yere gitmem gerekiyordu.

Başka bir silah sesi binalarda yankılanarak beni sokakta koşmaya itti. Unutulmuş arabaların arasından sıyrıldım, kırık camların üzerinden geçtim ve

kavşaklardaki çöpleri attım. Birkaç dakika sonra sessizce kılıcımı aldım ve binaların arasında ilerideki dövüşün sesine doğru saklanmaya çalıştım. Bu noktada adrenalin geri gelmişti ama yaralarım görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle çığlık atıyordu. Daha önce daha kötü koşullarda savaşmıştım ama beni neyin beklediğini bilmiyordum. Ağır yaralıyken ve kara kristal zehirlenmesinden kurtulmaya çalışırken büyüm olmadan dövüşe girmek beni büyük bir dezavantaja soktu.

Acı dolu bir çığlık havayı deldi. Canavar ne kadar çabuk sakinleştiyse, Dash'in çırpınısını duyunca o kadar çabuk başını kaldırdı. Dash'i savunmak için ortaya çıkan şey karanlık değildi; onu hayata döndüren şey kan dökmenin çağrısıydı.

Dash'in karşısında kaç saldırgan olduğunu anlamaya çalışarak yakındaki kavgayı dinledim. Başka silah sesi duyulmadı, bu yüzden söz konusu Kinetiklerin onu bastırmak için büyü kullandığını varsaydım. Dash de panik halinde ateş edecek kadar eğitimsiz bir insan değildi. Bugünlerde mermi o kadar nadir bulunan bir şeydi ki, kimse umutlu atışlar için mermi harcamazdı. Eğer ateş etmiyorsa, bunun için sağlam bir nedeni olmalıydı.

Hareket eden ayaklara bakarak, iki Kinetik'in Dash'e karşı sayıca üstün olduğunu anladım. Ve büyüleriyle, bu adil bir dövüş olmayacaktı. Boştaki elimi saçlarımın arasından geçirerek riskli bir karar verdim.

Elemental büyülerimi bastıran siyah bileziği çözdüm. Onu pelerininin içindeki bir cebe sokarak, metalin soğuk yakınlığı duyularıma yayılırken rahat bir nefes aldım. Güçlü, boyun eğmez özü beni topraklarken, yaralarımı iyileştirmeye başlamak için bedenimi besledi. Tenim her zamanki sıcak bronzluğundan yaldızlı parlaklığına dönüştü.

Baş dönmesi zihnimden uzaklaşırken ara sokaktan biraz daha dengeli adımlarla çıktım.

Öldür. Öldür. Öldür.

Terk edilmiş bir salonun arkasında gerçekleşen sahneye yaklaştıkça bacağımdaki acı yavaş yavaş azaldı. Sesler daha belirgin hale geldi ve durumu değerlendirmek için durakladım.

"Onu esir olarak geri alıyoruz," diye derin bir ses duyuldu.

Bir duraklama. "Hayır," dedi ikinci bir erkek, "onu öldürmeliyiz. Kral insanlardan nefret eder."

"Ama o bir isyancı, milislerin bir parçası. Kral Forest ondan bilgi almak isteyecektir."

"*Hayır* dedim amına koyayım. Emir emirdir. Çocuk ölür... ya da biz ölürüz."

"Lanet olsun. Aklından ne geçiyordu? Bize zarar vereceğini mi düşündü? Silahla mı?" diye sordu ilk ses, ses tonuna şaşkınlık karışmıştı.

Ortağı alay etti, "O bir insan evladı. Ne bekliyordun ki?"

İnsanlardan bir hiçmişler gibi bahsettiklerini duymak, göğsümde yeni bir ateş dalgası yarattı. Kılıcımı sıkıca kavradım ve kendime bunun onların suçu olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım; daha iyisini bilmiyorlardı. Forest bu dünyayla ilgili herkesin beynini tamamen sikmişti. Ama insan müttefikime zarar verdiklerinde ölüm cezalarını hak etmişlerdi.

"Hadi Russ," dedi ilki, "şu işi bir an önce bitirelim. Diğerlerini bulmalı ve dağılmalıyız. O küçük amcık bu gece bir şeylerin peşinde."

O *küçük amcık* sadece Prenses Gray olabilirdi. Ve içgüdüsel bir parçam bu saygısızlık karşısında hırladı, bu da beni daha çok kızdırdı çünkü amacına ulaştıktan sonra yaşasa da ölse de umurumda değildi. O da kulak misafiri olduğum bu iki kapı tokmağı kadar suçluydu.

Russet'in kısaltması olduğunu tahmin ettiğim Russ adındaki sert adam, "Bekle," dedi. "Bunu hissediyor musun? Bu enerjiyi?"

"Evet, kim..."

"Kahretsin," diye mırıldandı Sert Kış panik içinde. "Git. Çocuğu yakala; işini sonra bitiririz."

Bunu kendimi ortaya çıkarmak için bir fırsat olarak değerlendirdim. Bu sikik herifleri dinlemek vücuduma iyileşme şansı verirken içimdeki karanlığı da alevlendiriyordu. Omzumu salonun tuğla duvarından kaydırarak köşeden sıvıştım ve kendimi gölgelerin arasında gizledim.

Adamlar çocuğu ve silahını toplamakla meşguldü. Varlığını hissettiklerinde, gelişimi kaçırarak kadar hızlı olmadıklarını bildiklerinden, çılgınca hareketlerini dondurdular.

"Siz kralın savaşçıları *mısınız*?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Beni öldürme şansından kaçtığınızı bilseydi, size dayanılmaz derecede yavaş işkence yapardı herhalde." Alt dudağımı ısırdım ve onları izlerken gözlerimi kısıtım. "Kaçırдыңın onca zaferi bir düşünsene."

Her iki adam da kılıçlarını çıkarmadan önce birbirlerine baktı, bir kılıç ve iki hançer.

"Çocuğu bırak," dedim, sesim sertti, bütün numaraları bırakmıştım. "Sadece korkaklar kolayca alt edebilecekleri kişileri öldürürler." Dash'i hızlıca değerlendirirken bilincinin yerinde olmadığını fark ettim. Büyüyle hızlı bir kontrol yaparak, kanındaki demirin hâlâ kan dolaşımına pompalandığını fark ettim. Yaşıyor.

Hard-Ass, "Senin gibi mi demek istiyorsun?" dediğinde görünüşe göre bir çift büyütme karar verdi.

Çılgınlık ve öfkeyi uzak tutmak için savaşırken yüzüme yayılan gülümseme kuduzdan başka bir şey değildi. "Bakın... Ben bu küçük kuralın istisnası olabilirim." Uzatılmış bir uzuv gibi uzanan elementimle, silah kemerimden dört bıçak çıkardım ve onları havada asılı tuttum.

önümde. Zihnimde ölümün savaş davulunun ritmiyle dönüp duruyorlar, mühürlerinin mavi ışıltısı karanlık alanı aydınlatıyordu.

"Sizin gibi cahilleri öldürmek zorunda kalmam gerçekten üzücü. Ama içinde yaşadığımız dünya bu, efendinizin özenle yarattığı dünya."

Karanlıktı ve bu sokak bir öncekinden çok daha dardı. Saçlarının tonlarını göremiyordum ama boyunlarında parlayan akımlar turuncu ve altın rengindeydi: kızılötesi ve ışık kaynağı büyüler.

"Sen delirmişsin. Hepsi sendin dostum. Bütün bunları sen başlattın."

Gözlerimi devirdim ve içimi çektim, "Lanet olsun, bunu duymaktan çok sıkıldım." Babam Kral Jonas'ı öldürdüğü için intikam almak amacıyla Kral Forest'ın ölmesini istediğim kısmen doğru olsa da, bu onların anlayabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Çocuğu yere bırak. *Şimdi*." Bıçaklardan ikisi önümdeki iki savaşçıyı işaret edecek şekilde yön değiştirdi.

"Hayır, o bizimle geliyor" dedi ve ardından sırtımdan başlayarak vücuduma yayılan bir sıcaklık hissettim. *Kızılötesi büyü*. Haşlayıcı hale gelene kadar gücü hızla arttı. Berbattı ama beni buna hazırlayan eğitimimin geçmişini bilmiyorlardı, kimse bilmiyordu.

Zaman yanımda olmadığı için, adamlara doğrulttuğum iki bıçağı mini füzeler gibi uçurdum. Son saniyede bıçaklardan biri Sert Kıç'ı, diğeri de yardımcısını hedef alacak şekilde ayrıldılar. Islak bir *gümbürtüyle* bıçaklardan biri kabzasına kadar Hard-Ass'in gözüne saplanırken, diğeri arkadaşının şahdamarına battı. Yere düştüler ve Dash'i bilinçsiz bir yığın halinde önlerindeki betona düşmek zorunda bıraktılar.

Bıçak beynini delip geçtiği için Sert-Ass çarpmanın etkisiyle öldü. Güvende olmak için, yardımcısının boğazına bir bıçak daha gönderdim ve boğazını keserek açtım.

Bıçaklarımı geri aldığımda iyileştim. Karanlığım zafer ılığını attı ama her zamanki gibi daha fazlasını istiyordu.

Ve bunu anlayabilirdi çünkü daha fazla savaşçı ve muhafız yaklaştı, sesleri ve büyüleri duyularımı tırmaladı. Bileziğimi çıkardıktan sonra enerjik imzamı algıladıklarını varsaydım.

Güzel. O zaman hepsini öldürürüm.

Büyümü kullanarak bıçakları Kinetiklerin bedenlerinden çıkardım ve onları bir kez daha önüme getirdim. Diğer bıçaklarımı beni çevrelemeleri için ağırduğımda canavar olacaklar için kükreken, kılıcımı serbest bıraktım ve soğuk gücüm içimde titreşirken onu döndürdüm. Önümdeki tehditleri hissettikçe elementim acıkiyordu.

Sağımdaki düz çatıdan gelen ok sesiyle kulaklarım dikildi. Yukarı doğru bir hançer gönderdim. Gölgeler, en seçkinleri olan loncanın çeşitli yetenekleriyle ara sokağın her iki ucunu da kapattı.

Çatıdaki suikastçı, kemiklerin grotesk ıtırıtısıyla yere düştü.

Kalbim ölümün vahşi çağrısına eşlik ediyordu. Belki de bu sunular, kendimi tamamen kaybetmeden prensesle birlikte Kovuk'a dönmeme yetecek kadar uzun süre canavarı yatıştırabilirdi.

Bölüm 13

GRI

S Asansörden lobiye indiğimde beni ilence karşıladı. Pusuda bekleyen enerjileri aradım. Yakınlarda sadece bir tane vardı ve onun aurasını iyi tanıyordum.

Birkaç adım ötede bir köşenin arkasına saklandı. Ben rahat bir kayıtsızlıkla çıkışa doğru yürüdüm.

Bir silahın enerjisinin havayı yararak sırtıma yöneldiğini hissettim. Kenara çekilerek, avuçlarıma mavi elektrik büyüğü çağırırken vızıldayarak geçti. Döndüğümde Altın Figgaro'nun kibirli alaycılığını gördüm. Saçları Kaliforniya altın madenlerinden çıkarılmış cilalı bir külçe gibi parlıyordu.

Korkak pislik.

Kinetik Turnuvası'nın son şampiyonu boş gözlerle bana baktı. Scarlett'in onda çekici bulduğu şeyin ne olduğunu merak ederek bulutlu bir denizin karanlık derinliklerine baktım. Yüzünde nazik bir çizgi bile yoktu.

"Kral beni durdurmak için son umudu olarak seni gönderdi." Bu bir soru değildi. Turuncu akımlar kollarını ve boynunu izlerken Golden'ın sırtışı benimle alay ediyordu, kızılötesi yeteneklerini göstererek. "Asla onun gibilerle kıyaslanamazsın.

Krom. Kinetik Turnuvası'na bile katılmadın," dedi ve bana geçen yıl babamın beni bu fırsattan mahrum bıraktığı zamanı hatırlattı. "Bir gün Chrome'un mirasını geçeceğim ama seni öldürmek Kral Forest'ın güvenini kazanmak için harika bir başlangıç olacak. Zamanını neden seninle harcadığını merak edecek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ben de Scarlett için aynı şeyi merak ediyorum. Eminim çantada daha büyük penisler vardır."

Golden'ın dudağı dişlerinden geri çekildi ve göğsüme kırmızı, enerjik bir mızrak fırlattı. Tekrar kaçtım ama bu sefer bir savaşçının kaslı kollarına doğru. Kalın pazılar boğazımı sıkıca kavradı.

Beni hazırlıksız yakaladı. Yine de Golden'a odaklanmaya devam ettim ve büyülerimden oluşan küçük bir topu ona doğru fırlattım.

Düşük eğitimine bakarak beni tutanın bir muhafız olduğunu düşündüm.

Arkamdan botumun topuğuyla tekme attım ve kaval kemiğine çarptım. Bağırdı ve tutuşunu gevşetti. Kolunun altından eğilip döndüm ve silah kemerimden Kinetikler'i değil, Elementaller'i öldürmek için tasarlanmış mavi ışıklı hançerimi kaptım. Bıçak boğazından geçti ve gözleri şok içinde açıldı. Kan tabakaları boğazından aşağı aktı ve siyah muhafız üniformasını ıslattı.

Vücudu acı içinde yere yığıldı. Bu onu öldürmezdi ama en azından yoldan çekilmişti.

Zaferim kısa sürdü, arkamdan gelen bir saldırı hissettim. Silah kemerimden ikinci bir hançer kaptım ve büyümün geldiğini hissettiğim darbeyi engellemek için döndüm. Mavi bıçaklar çarpışarak saray lobisinde çınladı. Sağ hançerim Golden'ın geniş kılıcıyla çarpıştı. Gücüyle beni dezavantajlı duruma düşürdü, ben de çevikliğime başvurdum. I

yana savruldu ve karnından göğsüne doğru çapraz bir şekilde yukarı doğru kesti. İki adım geri çekildi ama bu benim saldırıya geçmem için yeterliydi.

Bileğimin bir hareketiyle sol hançerimi kavrayışımı değiştirdim ve ucunu aşağı doğru eğdim. Ona doğru yaklaştım, zayıf noktalarını bulmaya çalıştım.

Golden'ın burun delikleri sıkılmış bir çeneye alevlendi. Geniş kılıcıyla savunma pozisyonu alırken çorak gözlerinde öfke kaynıyordu.

Diz kapağına bir tekme attım ama topuğum yere değmeden yolumdan çekildi. Golden sorunsuzca toparlandı ve saldırıya dönerek geniş kılıcını boynuma savurdu. Tam zamanında eğildim ama o dengesizliğini kullanarak ayak bileklerime hızlı bir tekmeyle vurdu ve beni ayağımdan düşürdü. Mermer zemine düşüşümü kuyruk kemiğim kırdı. Keskin acıya küfrettim. Büyüm beni Golden'ın kılıcına karşı uyardı, kafama doğru havayı oyuyordu. Kılıç yere çarparken yoldan yuvarlandım.

Üstünlüğü tekrar ele geçirmem gerekiyordu.

Golden tekrar savurdu ve ben bir kez daha yuvarlandım.

Göğsündeki yaradan dolayı acı içinde homurdandı. Kuyruk sokumumdaki donuk ağrı nefesimi kesti ama kılıcı mermere üçüncü kez saplanırken bunu görmezden geldim. Hançerimi düşürdüm ve onun yerine bir fırlatma bıçağı kaptım. Çizmemin topuğunu kaval kemiğine geçirerek bıçağı gövdesine doğru hassas bir şekilde fırlattım. Karnına saplanmadan önce havada mükemmel bir şekilde döndü.

Geniş kılıç yere çarptı, Golden da hemen arkasından onu takip etti. Kendimi ayağa çektim.

Çıkıntılı hançerimin kabzasını sıkarken kanından boğulurken Golden'ın üzerinde yükseldim.

Golden bana kocaman gözlerle baktı, hayatı için yalvarıyordu. Çenesinin kenarlarından kan damlıyordu ve içimde serbest kalmak için pençeleşen acımasızlığı ateşledi. Hançerimin ucunu adem elmasına bastırdım.

"Hançeri yere bırak, Prenseler." Yüce Eğitmen Smokey Valor'ın sert ve nazik sesi lobide yankılandı.

Onunla yüzleşmek için döndüm, hançeri Golden'ın boğazına dayadım. "Beni babama geri götürmeye mi geldin, Smokey?"

Yanmış kül rengindeki saçları, pişmiş toprak rengini andıran teninde göze çarpıyordu.

"Prenseler," dedi birkaç adım ötede durarak. "Golden'ın gitmesine izin vermelisin."

Hançerimi Golden'ın boğazından çekerek baş eğitmene döndüm. "Neden ben?" diye sordum. "Beni öldürmekte tereddüt etmezdi."

Smokey bana başını ciddi bir şekilde eğdi ve Golden'a baktı. "Çünkü," diye başladı. "Zaten yenilmişken onu öldürmek kolay kolay geri dönebileceğin bir şey değil. Şimdi gidersen artık senin için bir tehdit olmaktan çıkar." İcini çekti ve sonra sırtını dikleştirdi. "Sen de Krom Freyr kadar güçlüsün... ve seni eğitmek benim için bir onurdu Prenseler."

Başımı salladım. "Bu saçmalık. Hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Ve o bile sonunda yenildi." Omuz silktim.

"Doğru." Smokey başını yana eğdi. Kalın, kül rengi kaşları hüznle bana bakıyordu. "Sen doğduğunda oradaydım ve babanın korktuğu bir şeye dönüştüğünü gördüm. Şimdi git uç Prenseler. Onun kısıtlamalarından kurtul ve bunu kendin gör."

"Bekle," dedim duruşumu değiştirerek. "Ben doğduğumda sen nasıl oradaydın?"

"Gitmen gerek," dedi Golden'a bakarak. Bundan sonra Smokey için bir sorun olacaktı.

Kaçınılmaz tuzağı bekleyerek gözlerimi ona diktim. Bu çok kolaydı. Hayal ettiğim tüm sonuçlar arasında bu yoktu. Smokey'nin nedenini anlayamadım.

Bariz şüphecililiğim karşısında iç geçirdi. "Kral bütün bir garnizonun yan ve arka kapılarda konuşlanmasını emretti. *Alışılmışın dışında bir çıkış yapman* gerekecek," dedi Smokey meydan okuyan bir bakışla.

Bununla neyi kastettiğini biliyordum. "Bu alışılmışın dışındaki çıkış işitsel yeteneklerinizi gerektirir mi?" Gözlerimi kısarak sordum.

Yüce Eğitimci bilmiş bilmiş sırttı. "Sana işaret verdiğimde ön kapıdan koşmaya hazır ol," diye emretti.

Talimatına rağmen, sihrini iş başında gözlemlemek için kaldım. Golden ve muhafız her nefeste inliyor ve hırıltılar çıkarıyordu. Kinetik Turnuvası'nın son şampiyonu, gururunu kirleten kendi kanından oluşan bir havuzun içinde diz çökmüştü. Nefreti aşikârdı.

Eğitmen Valor konuşmak için ağzını açtı ama onun sesini duymak yerine dudaklarından benim kadınsı tonum çıktı. Smokey'nin enerjik büyüğü ses dalgalarından geliyordu, bu yüzden onları istediği gibi değiştirebiliyordu. Bunun savaşta faydalı bir beceri olduğunu hayal ettim.

Smokey sesimin arka acil çıkışa giden koridordan geldiğini tahmin etti.

"Buradan gitmeliyim," dedi sahte sesim, kendi kendime mırıldanıyormuşum gibi nefes nefese. "Siktir et bu cehennem çukurunu." Smokey bana sırtarak baktı, taklidiyle eğleniyordu. Doğru bir tasvirdi.

Asansörün yanında düşürdüğüm spor çantasını hatırladım ve gözlerimi ondan ayırmadan onu almak için geri çekildim.

"Sen de siktir git baba!" Eğitimci Valor bana bağırmanımı söyledi, ki bunu abartılı buldum. Ona donuk bir ifade takınmadan önce yüzümü buruşturdum.

O da bana göz kırptı.

Yüce Eğitimci sessizliğe gömülmüş, dışarıdaki garnizonun yanlış izi takip etmesini bekliyordu. Acil durum kapısı gıcırtyla açıldı ve sonra çarparak kapandı. Gözlerini açtı -içinde çok fazla üzüntü ve kayıp vardı- ve bana başarıyla onay verdi.

Bana yardım ederek hiçbir şey kazanmayan adama sessizce teşekkür ettim. O da karşılık olarak belini eğdi. Başımı eğerek teşekkür ettim ve çantamı almak için eğildim. Özgürlük yeterince hızlı gelemeydi.

Royal Domain'in yüksek binasının çift camlı kapılarından hızla geçtim. Kuşluk güneşi üzerime vururken, Ekim sonu havasının parlaklığı ciğerlerimi canlandırdı. Kırmızı, turuncu ve altın, terk edilmiş şehir manzarasını kasvetli bir dünyada yerinden edilmiş bir güzellikle boyuyordu.

Sonunda özgürdüm. Babamın kontrolünden kurtulmuştum. Boğucu adetlerden kurtulmuştum.

Kaçışımın on beşinci dakikasında bacaklarım zayıfladı ve ciğerlerim sürekli koşmaktan çökecekmiş gibi hissetti. Efordan göğsüm yanıyordu, bu yüzden toparlanmak için durdum. Çantamı yere bıraktım, nefesimi yavaşlatmaya odaklanırken birbirine bağlı ellerimi başımın üzerine koydum. İki yanımda terk edilmiş iki lüks mağaza duruyordu. Nemli iklimden dolayı açık gri sıvaların üzerinde küflü yosunlar büyümüş, bir zamanların hareketli şehrine doğayı getirmişti.

Hareket etmeye devam etmem gerekiyordu.

Kraliyet Bölgesi trenleri işlettiği ve sihirle izlediği için trenler yasaktı.

Tabii...

Nefesimi tutup kasılmış kaslarımı esnetirken aklımda bir fikir oluştu.

Elim dalgın bir şekilde boynumda deri ipiyle sallanan siyah kristali okşadı. Öz annem ve babamın nasıl görüldüğünü hayal ettiğim görüntüyü zihnimde canlandırımdı. İkisinin de fotoğrafı yoktu ama bu onları çocukken hayal etmeme engel olmamıştı.

Bir sarsıntıyla Scarlett ve Cotton'un benim için paketledikleri manyetik bilezikleri hatırladım. Kral'ın Sarayı büyülerimi takip edebilecek Kinetiklerle donatılmıştı. Daha güvenli bir mesafeye gidene kadar onu bastırmam gerekiyordu. Metal bandı yerine oturturken, büyük bir parçam merak etti...

Kral Ormanı'ndan güvenli bir mesafede olabilecek miydim?

Uzun otların arasında oturup bir sonraki trenin geçmesini beklerken alacakaranlık çöktü. Küçük böcekler giysilerimin içinde sıçrarken ulaşılmaz yerleri kaşıdım. Sivrisinekleri öldürmek için yüzümü tokatladığımı itiraf etmekten utanmıyordum. Peki ya karıncalar? Karıncalar şeytanın yumurtasıydı.

İki saattir bir sonraki trenin gelmesini bekliyordum. Sabırsızlık, derimi kemiren böcekler gibi içimi kemiriyordu. Paranoya yüzünden her seste ağaçları kontrol ediyor, her an bir pusuya düşeceğimi tahmin ediyordum.

Ben çıplak tren raylarına bakarken arkamdaki ormanda vahşi yaşam gıcırdıyordu. Onların sesleri büyü rezervlerim için yakıt görevi görüyordu. Doğanın saflığı içinde oturmak içimde süregelen karanlığı temizliyor gibiydi. Bu, son kırk sekiz saat içinde olan biten her şeyi sindirmek için elime geçen ilk fırsattı. Griffin'in ellerinde neredeyse ölmek üzereydim.

Ama babam tarafından neredeyse ölmek -evlat edinilmiş ya da edinilmemiş- başa çıkmakta zorlandığım bir şeydi. Hazel'ın babamın planlarıyla ilgili sözlerini ve Slate'in bundan haberdar olduğunu tekrar tekrar düşündüm.

Bunu her düşündüğümde ihanetle karışık bir özlem acısı beni vuruyordu.

Beni öldürmeyi başarsaydı kralın kamuoyuna nasıl bir hikâye anlatacağını merak ediyordum. Düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

İçine kapanık yapım, Forest'ın bana karşı pasif-agresif tutumuyla birleşince, beni onaylamayan Kinetiklerin gözünde hiç de iyi bir yere sahip değildim. Artık en küçük bir skandalın kaçınmak için nezaketin hassas dansı konusunda endişelenmeme gerek yoktu. İçinde bulunduğum boktan duruma rağmen, ilk kez nefes alabildiğim gerçeğini benimsedim.

Özgürdüm.

Uzakta, raylar boyunca çelik kağnılar ilerliyordu. Pembe ve turuncu gökyüzünde bir korna çaldı ve vahşi yaşamı ürküttü. Sarsılarak ayağa kalktım ve puslu yorgunluğumdan sıyrıldım. Etrafıma bakındım, gölgelerin arasında kendimi gizleyecek bir yer arıyordum.

Bir sonraki durak bir sonraki şehre kadar otuz mil daha güneydeydi. Kinetik kondüktör trene bineceğimi bilemezdi, bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu. Hareket halindeki bir trene atlamam gerekiyordu.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Güneye, daha kırsal bölgelere gitmem gerektiğini biliyordum çünkü kuzey bir seçenek değildi. Kennesaw Bölgesi'nin Kraliyet Bölgesi ile yakın bağlantıları vardı ve Kennesaw'u geçince Chattanooga vardı. Kıtadaki tüm küçük etki alanları Kraliyet'e bağlıydı. Etki alanları, büyümümüzü yenilemek için daha fazla dış enerji kaynağına sahip olduğumuz büyük şehirlerde ikamet etmek üzere ayrıldı. Evrim Gününden önce, yüksek nüfuslu şehirler, gelişen enerji kaynakları nedeniyle bizim için daha anlamlıydı.

durmadan büyümüzü besleyen teknoloji. Şimdilik, yakalanma riskini azaltmak için bir sonraki planımı bulana kadar saklanmam gereken yer kırsal alanlardı.

Ayağa kalktım ve çantamı omzuma attım. Beklerken trenin gürültülü sesi damarlarıma adrenalin pompaladı ve uyuşuk zihnimi canlandırdı.

Kaskatı kesilmiş kaslarımı ve eklemlerimi ısıtmak için rahat bir koşuya başladım. Trenin kulakları sağır eden çığlığı yaklaştıkça hızımı artırdım. Spor çantasının ağırlığı beni yavaşlatmak istiyordu ama bacaklarımı daha da zorladım, soğuk hava her adımda boğazımı yakıyordu.

Lokomotif yaklaştıkça sırtıma baskı yapıyordu. Işığı doğayı aydınlatıyor, ormana ürkütücü bir parıltı veriyordu. Kendimi daha da zorladığımda uzun otlar pantolonumun derisine çarptı.

Omzumun üzerinden baktım ve grafiti ile kaplanmış açık bir araba gördüm. Raylara doğru koştum, ayaklarımın altında çakıllar yuvarlanıyordu.

Vücudumdaki tüm gücü kör bir sıçrama yapmak için harcadım. Açıklıktaki derme çatma tutamağa tutunarak kollarımla kendimi trenin içine doğru salladım, sonra da yerçekiminin beni alüminyum zemine bırakmasına izin verdim.

Tüm enerjimi harcadığım için vücudum katrana batmış gibiydi. Uykuya ihtiyacım vardı ama kızılkuyruk zehirlenmesinin beni katlanmak zorunda bıraktığı türden bir uykuya değil.

Alüminyum duvarlardaki çıkıntılara karşı sırt yastığı görevi görmesi için spor çantamı ayarladım. Raylarda ilerlemenin tekrarlayan hareketi beni neredeyse uyutuyordu, bu yüzden gözlerimdeki yanmaya rağmen uyanık kalmak için açıklıktan karanlıktaki ağaçları seçmeye çalıştım.

Beynimin çalışmasını sağlamak için ortaya çıkabilecek beklenmedik gelişmelere hazırlandım. İnsan gibi davranmak anahtar olabilir. Bir insana katılabilirdim.

ve tanınmamayı umuyordum. Etrafımda silahlı bir grubun olması koruma görevi görecekti. Kralın da bakmayı düşüneceği son yer orasıydı.

Ya da dikkat çekmeyip tek başıma kalabilirim. Ama o zaman da Elementallerle karşılaşma riskim olurdu. Ve benim gibi bir Kinetik'i tüketmek için fırsat kollayan Endarkened'lar olduğunu unutamazdım.

Öfkeyle beslenen güçlü bir kararlılık duygusuyla, tanrılara eğer düşersen tüm Kinetics'i de yanımda götüreceğime dair söz verdim.

Bunun ardından gelebilecek sonuçlara lanet olsun.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

GRI

Isavruldum ve keskin kayaların üzerinde yuvarlandım. Çarpışmayla birlikte ciğerlerimdeki hava buharlaşmaya başladı. Çakıllar kapüşonlu ceketimin kollarına battı.

deri ceketim yüzümü koruyordu.

Bu berbattı.

Bir sonraki durak birkaç mil ötedeydi. Kinetics tarafından görülme riskini göze alamazdım, bu yüzden erken bir çıkış olarak yere daldım.

İnledim. Kemiklerime ve kaslarıma yerleşen ağrı, çantamı almak için attığım her adımı protesto ediyordu. Tren yolculuğu sırasında vücudum iyileşmişti ama hâlâ ağrıyordu. Çantamı omzuma aldım ve yakında gerçekten dinlenebileceğim güvenli bir yer bulmayı umarak yolculuğumun bir sonraki ayağına doğru yola çıktım.

Nerede olduğumu bilmiyordum, sadece Georgia'nın ortasında küçük bir kasabanın yakınlarında olduğumu biliyordum. Ancak sisli gökyüzüne rağmen ay bana saatin sabahın üçü olduğunu söylüyordu.

Midem homurdanarak son yemeğimin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini hatırlattı. Ya avlanmak ya da yiyecek bulmak zorundaydım.

Evrım Günü'nden kısa bir süre sonra takas ve ticaret yeni para birimi haline geldi, ancak çoğu Kinetikler ve Elementallerden korkarak yeraltında yaşadığı için gıda ticareti nadir bir üründü. Yiyecek yetiştirmek veya yetiştirmek için yukarıya gelen hayatta kalma uzmanları, ürünleri için yüksek fiyatlar belirledi. Fındık ya da sıradan sebzeler gibi daha az talep gören yiyecekler daha kolay takas edilebiliyordu.

Trendeyken, spor çantamın gizli bir cebinde saraydaki mücevherlerimin saklı olduğunu keşfetmiştim. Scarlett ya da Cotton, ben babam ve Grim'le birlikteyken çekmecelerimi yağmalamış olmalıydı. Ticarete bağlı olarak, içki evleri bazen göçebe insanlara ve isyancılara yemek sağlıyordu. Ama bu beni sadece bir yere kadar götürürdü.

Çantanın gizli cebine uzandım, altın, gümüş ve platin zincirleri ve bantları eldim. Bir çift abartılı elmas küpe avucuma takıldı.

Bu iş görür. İç çekerek çifti ön cebime tıktırdım.

Ormanın beni yoldan geçenlerden kamufle edeceğini umarak tren raylarını çevreleyen ağaçların arasından yürüdüm. Cırcır böceklerinin çiftleşme partnerlerine ritim tutması, şafağın gece yarısı gezintilerine son verdiğini söylüyordu. Açık alandan çıkıp bir yerlere saklanmam gerekiyordu.

Beş mil boyunca ağaç hattının iç kısmına sarıldım. Çoğu yeraltında olsa bile insan bölgesindeydim. Bu bir asiyle karşılaşma riskini azaltmıyordu. İçki içilen yerler dışında, işler yukarıda yürütülüyordu, bu da insan milislerin bu kırsal bölgelerde devriye gezdiği anlamına geliyordu.

Saatlerce yürüdükten sonra güneş uyandı ve önümdeki manzarayı aydınlattı. Ağaçların arasından geçerek bir kasabanın dış mahallelerine doğru yürüdüm. Terk edilmiş ve yağmalanmış evler sessiz yolun her iki tarafına serpilmişti.

Eski işyerleri, çok da uzak olmayan bir zamandan kalma döküntü eserlerden başka bir şey değildi. Onları işlerin aktığı en iyi zamanlarında hayal ettim.

Hayat güzelken. Hayatın normal olduğu zamanlar.

Terk edilmiş arabalar, EMP'nin çalışma kabiliyetlerini sıfırladığı çökmekte olan yolda çürüyordu. Pas, metalleri parçalayarak onları yutarken yeşilliklerin arasından görünen renkli hurda yığınlarına dönüştürdü. Araçlar, sonsuza kadar çatlak asfaltı öpecek olan patlak lastiklerin üzerinde oturuyordu. Yıllar süren kavurucu yaz sıcaklığı ve nemli iklim sokak boyalarını soldururken, içinden geçtiğim otlar besin zincirindeki daha küçük hayvanları saklayacak kadar uzundu.

Dünya gücünü geri kazanıyordu ve insanların kısa süreli hâkimiyetinin çürümüş kalıntılarını geride bıraktı.

Antik meydana ulaşana kadar kasabanın içinden geçmeye devam ettim. Bir antebellum adliye binası merkez noktaydı. Sarmaşıklar yapısına tırmanırken ve delikler yüzünü bozarken bile güneyli cesaretiyle ayakta duruyordu.

"Kimsin sen?" diye derin bir ses sessizliği yarıp geçerek umutsuz hayallerimi bozdu.

Döndüm, sağ elim silah kemerimdeki hançere gitti ve genç bir çocukla yüz yüze geldim. Bıçağım soluk borusuna baskı yapıyordu, esmer teni bana çöl kumunu hatırlatıyordu.

Sesi yaşına uymuyordu. Asi, siyah bukleler kafasında dağınık bir şekilde duruyordu ve kıyafetleri ince bedeninde bol duruyordu. "Gizlice yaklaşmak isteyeceğin biri değil, evlat."

Poker suratına rağmen düzensiz nefes alışları korkusunu ele veriyordu. "Sadece soruyordum çünkü buralarda yeni yüzleri pek sık görmüyoruz."

Cevap vermedim ama onun yerine hançeri boğazına daha sert bastırdım.

"Yeni gelenleri gördüğümüzde genellikle sorun çıkarırlar," diye devam etti çocuk,

Bıçağa karşı yutkunuyor.

"Doğru." Sesim düz çıktı, silahımı çıkarıp çıkarmama konusunda kararsızdım. Silahımı orada tuttum, çocuğu inceliyordum.

İkimiz de ondan üstün olduğumu biliyorduk, ama o benim incelemelerime karşı adliye binası gibi dimdik durdu. Kararlı ve sabit bakışlarının ardında bir sıcaklık ve yumuşaklık kaynıyordu.

Hançeri boğazından indirdim ve iki adım geri gittim. Sert duruşunu okurken kaşlarım birbirine çarptı.

"Nerede biraz yiyecek takas edebilirim?" Gerginliği kırmak için sordum.

Dudaklarının kenarında çocuksu bir sırıtma belirdi. "Burada yiyecek takası yapmayız. Bizler oldukça cimri insanlarız." Omuz silkti.

"İkna edici olabileceğime oldukça eminim." Kollarımı göğsümün üzerinde **k a v u ş t u r d u m** ve kaşlarımı kaldırdım.

Çocuk başını geriye atarak burnunun ucuyla bana baktı, "Burada ne konuşuyoruz?"

"Bana sattığın yiyecekleri telafi etmeye yetecek kadar, artı biraz daha."

"Kanıtları görmem gerek," dedi, sesine şüphecilik karışmıştı.

Gözlerimi devirdim. "Ciddi misin?"

"Evet," sesi çatallaştı ve ilk kez yaşını gösterdi.

Gülümsememi bastırdım ve elimi cebime atarak elmas küpeleri çıkardım.

Çocuğun gözleri büyüdü ve çenesi açıldı. "Evet," diye mırıldandı. "Bu iş görür."

"Harika," dedim küpeleri tekrar cebime sokarken. Çocuğa baktım. Gözleri köşedeki terk edilmiş bir arabaya odaklanmıştı. "Yolu göster-"

"Dash." Çocuk başını sallayarak şaşkınlığını üzerinden attı. "Adım Dash."

"Tamam, Dash. Beni liderinize götürün."

Dash önümde yürürken *E.T.* filminden alıntı yaparak, "Umarım evi aramana gerek yoktur," dedi.

Bu sevimsiz espriye gülümsedim. "Hayır. Endişelenecek bir şey yok."

"İyi, çünkü amatör radyo sinyallerimiz burada oldukça zayıf," dedi omzunun üzerinden bakmadan.

Şüphelerim arttıkça bu bilgiyi bir kenara sakladım. Asi milisler amatör telsiz kullanıyordu. Sadece onlar değil, militan olmayan bazı insanlar da Devrim Günü'nden önce bu telsizleri edinmiş olabilir.

Bu cılız genci görmezden mi geliyordum?

"Ee Dash," dedim, "tam olarak nereye gidiyoruz?" Terk edilmiş bir sokaktan sola dönerken etrafıma bakındım. Çevremizde daha fazla terk edilmiş işyeri beliriyor, biz geçerken hayaletleri feryat ediyordu. Tabelalarda harfler eksikti. Cam kapılar ve pencereler uzun zaman önce yağmacılar tarafından kırılmıştı. Metal çerçevelerden sarkan tente parçaları Ekim sonundaki esintide sallanıyordu.

Dash omzunun üzerinden bana sıırttı. "Göreceksin."

Yola bağlanmış araçların arasından geçtik. Bir Honda Civic, bir yarı kamyonun arkasına çarpmış halde duruyordu. İçine baktığımda, beyzbol şapkası kan lekeli, giyinik bir iskelet gördüm. Yüzü sönmüş bir hava yastığına gömülmüş halde öne doğru eğilmiş duruyordu.

"Bu rahatlatıcı," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim yanından geçerken.

Dash kıkırdadı. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek," dedi elini sallayarak.

Doğa onu yok edene ya da yeniden inşa edilene kadar sonsuza dek ölümsüzleşecek olan enkaza bakarken hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik içinde yürüdük. Hayalet kasaba dikkatimi talep ederken sessizlik omuzlarımdaki ağırlığını zorluyordu.

Terk edilmiş bir çiftlik malzemeleri dükkanının arkasındaki kasvetli atmosferi bir çarpma sesi bozdu. Birbirimize bakarak hareketlerimizi durdurduk.

Dash'in masum bir çocuktan uyanık bir genç adama dönüşmesini, sırtının kaskatı kesilmesini ve omuzlarının gerilmesini izledim. Bel kemerinin üzerinde duran ellerine bir kaşımı kaldırdım. Keskin bir farkındalıkla etrafı tararken gözleri yer değiştirdi.

Bu hareketin insanların son beş yılda adapte ettiği bir hayatta kalma becerisi olması mümkündü. Ya da... kafamı ele geçirirlerse kutlama yapmak için dünyayı yakıp yıkacak bir insan milisinin parçasıydı - her ikisi de beni endişelendiriyordu.

Daha yüksek bir gürültü ürkütücü sokakta patladı.

Silah kemerimden insan düşmanlar için tasarlanmış bir çift normal hançer kaptım. Bilekliğim takılıyken neyle karşı karşıya olduğumuzu tespit edemiyordum. Bunun bir klandan ayrılmış başıboş bir insan olma ihtimali yüksekti.

Kara bulutlar sabahın sert güneşini silip süpürerek üzerimize öfkeli bir gölge düşürdü. Dash ve ben dikkatimizi kararan gökyüzüne çevirmeden önce birbirimize uyarı mahiyetinde baktık.

Doğal olarak meydana gelen gök gürültülü fırtınalar genellikle başlangıcında uyarılar verir: yaklaşan gök gürültüsü, sıcaklığın yükselmesi veya düşmesi ya da esintiler. Ama bu yaklaşan fırtına doğal değildi. Bu bulutlar sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve durgun havayı tam bir sessizlik kaplamıştı.

Bunun bir Elemental'in ya da daha kötüsü bir Endarkened'in işi olduğunu anladığımda başım korkudan uğuldadı.

Büyüm bastırıldığı için kendimi hazırlıksız hissediyordum ama kendimi Dash'e gösterme riskini göze alamazdım.

Gökyüzü kararmaya devam etti ve çiftlik malzemeleri satan dükkânın köşesinden ayak sesleri gelmeye başladı. Yıpranmış ve lekeli giysileriyle bir kadın sendeleyerek görüş alanına girdi. İlk bakışta, keçeleşmiş sarı saçları yamalı kafa derisinden sarkıyordu. Solgun teni, soyulmuş altın rengi etinin arkasından görünüyordu. Altın benekli tabaka kendi üzerine sarkmış ve ardında çürüyen bir deri bırakmıştı. Bazı noktalarda, kalan deri çürümüş siyahtı, diğerlerinde ise grileşen ikinci bir katman ortaya çıkmıştı.

Çürüyen, koyu gri damarlar, kendilerini ayakta tutacak bir sonraki ruhu tüketmek için umutsuzca nabız atarken formuna hükmediyordu.

Önümüzdeki canavara baktım ve onun bir Elemental'den daha kötü *olduğunu* fark ettim. Bir Endarkened ile karşı karşıyaydık.

Kinetikler büyülerini çevreden dış enerji dalgalarını emerek veya diğer Kinetiklerle enerji paylaşımı yaparak yenilerler. Elementaller ise ister Kinetik, ister Elemental, ister insan olsun, canlı varlıkların auralarındaki enerjiyi emerek yenilenirdi. Endarkened olmak, Elementaller *tükendiğinde* meydana gelen şeydir. Bir Elemental aurasını ölüm noktasına kadar tükettiğinde, insanların hayal edebileceği hiçbir şeye benzemeyen bir bağımlılık onların mantığını ele geçirirdi.

Aura tüketildiğinde, Endarkened olma evrim sürecine itilirlerdi. Endarkening süreci, tam dönüşümü sağlamak için üç aşamadan oluşuyordu. Her tükendiklerinde, süreci daha da ilerleterek aşama aşama çılgınlığa düşüyorlardı. İlk seferden sonra tükenme dürtüsüne direnmek neredeyse imkansızdı. Son aşamada, çürüyen, akılsız yaratıklara dönüştüler, eski kimliklerine dair tüm hisleri çılgınlık içinde kayboldu, sadece emecek auralar arıyorlardı. Doğaüstü auralar, yükseltilmiş elemental büyülerini beslemek için daha güçlüydü ve onları daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Ne pahasına olursa olsun öldürölmeleri gerekiyordu.

Endarkened ile savaşmak için Dash'e kimliğimi riske atmayı düşünödü. Ben harekete geçmeden, son hızla kadına saldırdı. Elinde metal bir parıltı belirdi ve silahı olduğunu fark ettim. Gözlerimi devirdim. Bırakın bir Endarkened'ı, bir kurşun bile bir Elemental'i öldüremezdi. Hançerlerime baktım ve yanlış bıçakları kullandığımı fark ettim. Ama Kinetik hançerlerimi etkinleştirmek beni Dash'e maruz bırakacaktı.

Alt kısım gökyüzünden düşerek bir yağmur saldırısını serbest bıraktı. Endarkened, artan gücüyle hava durumunu kontrol etme yeteneğine sahip bir su elementaliydi. Sırılsıklam olmamak buraya kadarmış. Su önünde birikmeye ve yükselmeye başladı, onu bizden ayıran sıvı bir duvar oluşturdu.

Dash kayarak durdu ve yıpranmış botlarının altında bir su birikintisi oluştu.

Kaçmamız için bir yol düşünürken donup kaldım. Auralarımızı istedi. Daha doğrusu benimkini. Ben de sonraki en iyi şeyi yaptım.

"Hey!" diye bağırarak dikkatini çektim. Güçlenen auramı hissetmesi için ona bir şans vererek ona doğru yürüdüm ve Dash'in yanında durdum.

Su duvarı yıkılmadan önce titreyerek botlarımızın üzerinden fışkırdı. Endarkened'ın kan çanağına dönmüş gözleri kısıldı ve havayı yavaşça kokladı.

Ağzımı ve burnumu örten örtüyü düzelttim. Ürkek gözlerini ayaklarının altındaki ıslak asfalta dikti. Beklenmedik bir hareketle tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi, dağınık saç perdesi yüzünü koruyordu.

Bu garip manzara karşısında kaşlarımdan biri kalktı ve hapishanede aynı şeyi yapan Endarkened'ı hatırladım. Etrafta bir şeyler aradım.

Yakınlardaki herhangi biri. Büyüm bunu tespit etmeyi çok daha kolaylaştırırdı.

Dash şaşkınlığını üzerinden atamadan diz çökmüş Endarkened'a bakakaldı.

Silahını kaldırarak kadına nişan aldı. Silahın tıkırtısı Endarkened'ı saygılı duruşundan uzaklaştırdı ve göğsünden gırtlaktan gelen bir hırıltı yankılandı.

Derin ritim kemiklerimi titretti.

Gencin üzerine atılmak için hamle yaptı ama gencin parmağının seğirmesi tetiği çekti.

Dash silahın güçlü geri tepmesi karşısında irkilmedi. Gök gürültülü patlama doğal olmayan fırtınayı bozdu.

Adımlarının ortasında, Endarkened dondu kaldı. Kızarmış gözlerinin arasında kocaman bir kara delik parılıyordu. Yaradan ve ağzının kenarlarından koyu gri kan akıyordu. Sendeledi ama yara iyileşmiyordu. Aksine, yüz hatlarından bir dizi duygu geçerken daha da kötüleşiyor gibiydi.

Öfke, şaşkınlık, acı ve korku yüzüne yansımıştı. Ama beni tedirgin eden sonuncusuydu: *rahatlama*.

Endarkened kendi üzerine katlandı, son nefeslerini verirken siyah asfalta çöktü.

Az önce önümde yaşananlar karşısında şaşkına dönmüştüm. Bunların hiçbiri normal değildi. Rahatlama duygusunu nasıl sindirebilmişti? Ama yanımdaki genç çocuğa baktığımda onun aslında bir asi olduğunu fark ettim.

Soğukkanlılıkla ve çelik gibi bir sükûnetle yaptığı atış her şeyi anlatıyordu. Hiç sorgulamadı. Titremedi. Koyu kahverengi gözlerindeki sıcaklık ve nezaket kaybolmuştu.

Her iki hançerimi de çekmiş bir halde, o yere düşmüş Endarkened'ı incelerken arkasından rahat adımlarla ona doğru ilerledim. Kurnazca, hançerimin kenarına bastırdım

diğerinin ucunu en alttaki omurga diskine saplarken boğazına dayadım. Boyu çok daha uzundu ama onu tuttuğum kavisli pozisyon onu uyumlu hale getirdi.

"Kimsin sen?" Kulağına fısıldadım.

Sırtındaki acıdan dolayı homurdandı, nefes almakta zorlanıyordu. "Neden bana söylemiyorsun?" dedi, sesi onu sandığım korkmuş çocuğa hiç benzemiyordu.

Hançerimi omurgasına daha da saplayarak bir parça çömelmesini sağladım. Hırladı.

"Tekrar soracağım, Dash. Sen kimsin? Ve bana yalan söylersen seni öldürmeyeceğimi sanma."

Dash kıkırdadı. "Cevabı zaten biliyorsun."

Hançeri boğazına daha sert bastırdım ve dizinin arkasına tekme atmak için yer değiştirdim. Tam bağlamak üzereyken boynumdaki morartıcı bir kavrama beni durdurdu. "Lanet olsun."

Dash'i bırakmadan bu bilinmeyen saldırıya karşı koyamazdım. Bu yüzden sağ kolumla onu tutmaya devam ettim ama sol kolumu sırtından çekmeye zorladılar.

Saldırgana bir dirsek attım ama ıskaladım.

Ve saldırganın üstünlüğü ele geçirmesi için gereken tek şey buydu. Burnumu ve ağzımı bir bezle kapatmadan önce enseme ve omurgamı birleştiren eklemlere keskin bir baskı uyguladı.

Karanlık görüşümü kapladı. Etrafımdaki dünya karardı ve güçlü kollar düşüşümü yakaladığında bedenim cisimsiz gibi hissetti.

Bölüm 15

GRIFFIN

T Ağır dozda kloroformun etkisiyle prenses kollarımda gevşedi.

Dash'in toprak rengi kahverengi gözleriyle karşılaşmadan önce onu dikkatlice ıslak asfalta yatırdım. "Bu yaptığın çok aptalcaydı."

Dash bana bakakaldı, yüzündeki kuşkulu ifade yaşına uygun olarak sert bir ifadeye dönüştü. "*Ne-nasıl?*" diye kekeledi. "Onu ben öldürdüm!"

"Evet ama o bir Endarkened'dı. Sen bir insansın. Ve silah kullanmada ne kadar yetenekli olursan ol, silahı parçalayacak güçlere sahip olabilirdi ve sonra sen tetiği çekmeye fırsat bulamadan hayati organlarını parçalayabilirdi. Şanslıymışsın." Prenselerin çantasını ve hançerini almak için eğildim, sonra da cebe attım.

Dash oflayıp pufladı, kalın çerçeveli gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru iterken huysuzluğu her halinden belliydi. "Ama ben *aldım!*"

"Çünkü şanslıydın," diye tersledim. "Eğer o kadar tuhaflaşmasaydı... ölmüş olurdun."

Dash kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Artık sorun yok," dedi. "Şimdi ne oldu?"

Durakladım ve beni ele geçirmekle tehdit eden mide bulantısına rağmen dudaklarım bir sırtışa dönüştü. "Bu senin cinayetin olduğuna göre, temizlik görevin var. Arkanda hiçbir kanıt bırakma."

Dash omuzları çökmüş bir halde başını öne eğdi. "Bu hiç adil değil, dostum." Omuz silktim. "Haksızlık değil. Forest'ın izimizi bulması için cesetlerden oluşan bir iz bırakamayız." Ayaklarımın dibindeki baygın prensesle yüzleşmek için döndüm. "Sen istiyorsun Zafer mi? O zaman beraberinde gelen pisliği de üstlenmelisin."

"Tuhafıştığını gördüyseniz neden daha önce müdahale etmediniz?"

Eğilerek kollarımı Kinetik Prenseler'in dizlerinin ve omuzlarının altından geçirdim ve onu kucağıma alarak yükseldim. "Çünkü prensesin nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Ama sizin varlığınız nedeniyle kılıçlarını çekmekte tereddüt ediyor gibi görünüyordu." En azından masum insanları öldürmeye hevesli görünmüyordu.

Dash kollarını iki yana salladı. "Bunu tek başıma temizlemem için beni öylece bırakacak mısın? Nereye gidiyorsun?"

İçimi çektim. "Bu gece saklanıp uyuyacak bir yer bulmalıyım. Muhtemelen yakınlardaki bir evde. Onu yerleştirdikten sonra seni bulup yerini bildiririm."

Dash'in kaşlarındaki kırılganlıklara belirsizlik sinmişti. "Peki ya ben? Nereye gideceğim?" Korkunç bir insan olabilirdi ama hâlâ bir çocuktü. İlk Endarkened'ıyla yeni karşılaşmış ve bundan kısa bir süre önce iki Kinetik'e karşı dövüş kaybetmiş bir çocuk. Etrafta daha fazlasının pusuya yatmış olma ihtimali her zaman bir şanstı. Kabadayılığına rağmen, açıkça sarsılmıştı.

"Dediğim gibi, bir yere girdiğimde seni bulacağım. Sabah güneş doğduğunda yerleşkeye geri dön. Anlaşıldı mı?" Gray'i yürüyüş için kollarımda kaydırarak söyledim.

Dash gözlerini devirdi ama hemen başını sallayarak onayladı. Siyah saçlarının vahşi küçük dalları alnının üzerinden aşağıya döküldü. "Peki."

Başımı onaylarcasına eğdim ve prensesi taşıyarak malzeme dükkânının arkasındaki tren raylarına doğru yürüdüm. Bir dizi yıkık dökük ev yolu çevreliyordu. Geçen trenlerdeki Kinetikler tarafından fark edilme riskini almak istemediğim için ilerlemeye devam ettim.

Savaşçılardan oluşan bir garnizonla karşılaştıktan sonra büyümü yeniden güçlendirdim ve Dash'i Kraliyet Bölgesi'nden fark edilmesini engelleyecek kadar uzakta ama Prenses Gray'in şehir içindeki kaçış hattına yeterince yakın bir yerde saklanması için yanıma aldım. Trene ondan önce atlamıştık ve tahmin edildiği gibi Macon yakınlarında hareket ettiğinde, Dash'in ortaya çıkması için en az şüpheli zamanı bekleyerek onu uzaktan takip ettik.

Dash uyanmadan önce, yüzeyin altında gizlenen kötülüğü ortadan kaldırmak için umutsuz bir umutla derimi kemiklerimden ayırmaya iki saniye kadar yaklaşmıştım.

Çok fazla ölüm var.

Katliam sadece içimdeki en karanlık parçalardan gelen ve onun çağrısına teslim olmamı sağlayan en ağır cazibeyi körükledi. Sonunda karanlıkla bir olmak için. Elimden geldiğince direnirken aynı zamanda kendimi yok etme çizgisinde ilerledim. Sadece Kral'ın berbat gündemini ilerletmek isteyenleri ve masumlara zarar vermek isteyenleri öldürüyordum. Bunlar benim sınırlarımdı ve kontrolü ele geçirmeye çalışan kötü sese meydan okumak için bunları kendime defalarca tekrarladım.

Yaptığım şeyden sonra Dash'e saldırmamak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Ne kadar çok kan dökersem, o kadar çok istiyordu. Beni tamamen kontrol etmek istiyordu. Günaha boyun eğmem için durmaksızın yaptığı çağrı beni her geçen gün daha da çıldırtıyordu.

Prensesle bağlantı kurduğumdan beri biraz azalmıştı ama bir fark yaratacak kadar değil. Karanlık, göğsümde ateş elementallerinin ısısına rakip olan beyaz bir alevle öfkelenmeye başladığında, yoğun bir şekilde öne çıkmadığı için onu suçluyor gibiydi.

Başka bir sokağı geçtikten sonra, harabe halinde duran iki katlı bir ev buldum.

Belli ki uzun zaman önce yağmalanmış. Dış cephe kaplaması ve pencerelerdeki deliklerle birlikte bakım eksikliği, hava koşullarının yapısını hızla bozmasına izin veriyordu. Bunun bir önemi yoktu. Her ev temelde aynıydı; hiçbir şeye dokunulmamıştı.

Enkazın üzerinde ölçülü adımlar attım ve içeri girdiğimde ezici misk kokusu bana saldırdı. Oturma odasından fuayeye inen bir dizi merdiven vardı; aceleyle o yöne doğru ilerledim.

Prensesi bırakmak için sabırsızlanıyordum. Bilinçsiz bedenini o kadar uzağa taşımaktan kollarım yanıyor ve titriyordu. Son yirmi dört saattir yaşadığım olaylar yüzünden büyü rezervlerimin neredeyse tükenmiş olması da işe yaramadı. Uykuya ihtiyacım vardı ama yakın zamanda bana hiç uyku verilmeyeceğini biliyordum.

Ağırlığımız altında zeminin çökeceğine inanarak evin en üst katına çıkan dengesiz merdivenleri çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, eşiği geçip ilk yatak odasına girdiğimde zemin sağlam duruyordu. Ben odada yokken prensesin uyanması ihtimaline karşı lojistik amaçlarla en üst katı seçmiştim. Alt kattaki kapıdan kaçmaktansa çürük merdivenlerden inmek onun için daha zor olacaktı.

Odanın bir kenarında eğri büğrü itilmiş ve çarşafı soyulmuş bir yatak duruyordu. Ona doğru aceleyle adımlar attım ve prensesi kolaylıkla çıplak ve tozlu yüzeyine yerleştirdim. Anlık bir rahatlama göğsümü doldurdu. Kollarımı salladım ama zayıflamış halim içimde hayal kırıklığı yarattı. Bu

bu kadar kötü olmamalıydı. Alnımdaki teri silerek kaslarımı gerdim ve bir an için altımdaki savunmasız küçük suikastçıyı gözlemledim.

Huzurlu hali, tipik çatık kaşlarını yumuşatarak huzurlu bir ifadeye dönüştürdü. Dolgun dudaklarındaki aşk tanrısı kavisi doğal somurtkanlığından sıyrılmıştı. Suikastçılar için Kinetik Loncası üniformasının siyah derisini giymişti. Onunki vücuda tam oturuyordu ve kıvrımlarını belirginleştiriyordu. Göğsünün inip kalkması yavaş ve melodikti ve parmaklarımı onun göz alıcı buz beyazı saçlarında gezdirme arzusu duyuyordum.

Kalbimdeki ani özlem sarsıntısı, anlamadığım nedenlerden dolayı göğsümü sıkımda neden oldu. İçkili mekandaki son karşılaşmamız dışında onunla ilgili güvenilir bir anım yoktu. Ama sezgisel yanımda, her ne kadar derinden bastırılmış olsa da, farklı düşünmem için yalvarıyordu.

Hayal kırıklığı, kayıp anılarımı hatırlamak için yumruklarını kafatasıma vurdu. Kaybettiklerime duyduğum öfke yenilenmiş bir intikam duygusuyla üzerime gelirken nefes alış verişlerim sertleşti. Ve uyuyan prensese baktığımda, her şey için onu suçladım. Hayatımı mahveden, beni en kötü şekilde yozlaştıran *onun* babasıydı. Masum hayatlar onun ellerinde yok olurken, o lüks ve rahat bir hayat yaşıyordu. Bu arada onun akıl sağlığı hâlâ yerindeydi, yani benim gözümde düşman oydu.

En azından sesin zihnime telkin ettiği kelimeler bunlardı.

Öldür onu. Sana borçlu olanı al.

Ellerim iki yanımda titriyordu, hançerimi göğüs boşluğunun derinliklerine saplama isteği giderek güçleniyordu. "Hayır," diye sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım. "Ona ihtiyacımız var." Kokaine, alkole, kemanıma... *her* şeye ihtiyacım vardı.

Başka yollar da var, Prens. Sana borçlu olduğumuz haklı intikamı al.

"Siktir git. Hayır." Başımı salladım, onu dışarı itmek için umutsuz çabalarımın gözlerim kapandı.

Gücü düşün, aceleyi. Cesedini ayaklarının dibinde görmenin verdiği hazzı düşün. Her şeyin suçlusu o. Onun çektiği acı seninkinin yanında hiç kalır. Senin için artık çok geç. Bu çağrıya karşı koyma isteğini, aldığın her canla birlikte zayıflıyor. Ölümlerden gerçekten neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Teslim olacaksın. Bu kaçınılmaz. Acını ertelemeyi bırak.

Onu korumak için duyduğum açıklanamaz ihtiyaçla çekici sözleri engellemeye çalıştım ama baştan çıkarma... çok güçlüydü. O haklıydı; buna karşı koyma isteğim her ölümle birlikte dağılıyordu. Neden sadece... dalmıyorsun?

Gözlerimi açtım ve hançerimin Prenses Gray'in boğazına dayandığını görünce midem bulandı. Elimdeki şiddetli titremeler, ruhumun arka planındaki sezgisel direncimi gösteriyordu. Hançeri kemerimden çıkardığımı bile hatırlamıyordum.

Yap hadi.

Geriye doğru savrulduğum ve yerdeki terk edilmiş bir ayakkabıya takıldım. Hançer hâlâ elimdeydi, döndüm ve duvara doğru fırlattım. Derin *gümbürtü* ürkütücü evin her yerinde yankılandı. Parmaklarımı saçlarımın diplerine geçirdim, uzun siyah teller yanlardan sarkıyordu. Çekiştirdim ve bir duvarın erişimini engelliyor gibi görüldüğü ciğerlerimin derinliklerine hava girmesini sağlamaya çalıştım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Mutluluk içinde uyuyan Gray'e bir kez daha baktıktan sonra odadan çıkıp merdivenlerden aşağı doğru büyük adımlarla indim.

Ana yatak odasına kaydım ve duvardan aşağıya süzıldüm. Cansız gözlerin görüntüleri zihnimde uçuşuyor, ya bunu tekrar yapma arzusuyla ya da böylesine keyifle öldürmenin suçluluğuyla benimle alay ediyordu.

Kendimden nefret ediyordum. Vahşi ve acımasız olmak için şekillendirildiğim ve yontulduğum şeyden nefret ediyordum. Nihai ölüm

makinesi olmak için

Ta ki beni ayakta tutan tek şeyin bu olduğu bir noktaya gelene kadar.

Kimse gerçek beni bilmiyordu, Orion bile. Ne anlamı vardı ki?

Başımı duvara yasladım. "Beni yalnız bırak. Lütfen.

Sadece... biraz uzaklaş."

Hayır, evlat. Eninde sonunda ait olduğun yere geleceksin. Özgürlüğe.

Vazgeçtiğin şey bu. Nihai özgürlük.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim titriyordu, "köle olurdum."

Uzun zaman önce öğrendiğim bir beceri olan etkilenmemiş görünecek kadar kendimi toparladıktan sonra, söz verdiğim gibi Dash'i aramaya koyuldum. Bilinci yerinde olmasa da Gray'i yatağa bağladığımdan emindim, işi şansa bırakmak istemiyordum. Oraya vardığımda Endarkened'in cesedi gitmişti ve Dash asfalttaki kararmış kanı temizlemeye çalışıyordu. Bize geri dönmek için gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir şey için bölgeyi değerlendirdim. "İyi görünüyor."

Dash'in rahatladığı, çökmüş duruşundan anlaşılıyordu. "Harika. Bir daha asla başka bir Endarkened öldürmeyeceğim."

Dudağım seğirdi. "Hadi gel. Sana yakınlarda kalacak bir yer bulalım."

İç çekerek, başka bir şey söylemeden bizi takip etti. Ayak seslerimizden başka bir şey duymadığımız birkaç dakikanın ardından midesi protesto edercesine guruldadı.

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden ona baktım.

"Çok açım amına koyayım. Şu anda o tuzlu patatesleri gerçekten özlüyorum," diye homurdandı Dash. "Dostum, lanet olası bir Pop-Tart için neler yapmazdım."

"Pop-Tart mı?"

"Evet dostum. Çilekli. Devrim Günü'nden önce çocukken en sevdiğim şeydi." Her adımında gördüğü her gevşek taşı hedef alıyor gibi görünen adam yürürken, çizmeli ayağının tekmesiyle yanımdan bir çakıl taşı sekerek geçti.

O güne kadar hiç Pop-Tarts yeme deneyimim olmadığı için bir mırıldandım. "Belki bir dahaki sefere seni gördüğümde Katia'nın meşhur çilekli lokumundan sana gizlice verebilirim."

"Eğer yaparsan seni öpebilirim."

"Lütfen öpme."

"Hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?"

Yüzüm tiksintiyle buruştu, "İğrenç. 12 yaşında gibisin."

"On altı!" Dash itiraz etti. "Bu yükseklikte on iki yazmıyor!"

Başımı salladım. "Hâlâ bir çocuk. Şimdi, hadi, burası sabaha kadar yeter," dedim başka bir köhne eve yaklaşırken. Bu ev tek katlıydı ve Gray'le benim şu anda kaldığımız evden daha bakımsızdı ama yine de idare ederdi. "Ayrılmadan önce kontrol edip sürpriz olmadığından emin olacağım."

Dash'in burun delikleri başını sallayarak açıldı, omuzları sertleşti. Bir başka ağır suçluluk duygusu dalgası göğsümden geçerek içimin derinliklerine doğru battı, battı, battı. O korkmuştu. Son iki karşılaşmadan sonra onu suçlayamazdım. Şimdi, kendini savunmak zorunda bırakılacaktı. Onu geride bırakmaktan nefret ediyordum ama çok uzakta olmayacaktım. Ve eğer sorun çıkarsa, bir planımız vardı.

Evi aradık ve içeride sincaplardan başka bir şey olmadığını bildirdik. Çavuş Hogan'a iletmesi için bir mesaj ilettim, bir şey olursa yedek planı hatırlattım ve sonra ona veda ettim. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Ona bir şey olmamasını sağladım.

Kalbim buruk bir şekilde küçük evden çıktım ve Kinetik Prenses'le birlikte oturduğumuz eve doğru kısa bir yürüyüş yaptım, kendime birkaç saat sonra kelepçeleri çıkaracağımı hatırlattım. Bana ait olduğunu bildiğim birkaç somut düşünceyi gözden geçirmeye çalıştım. Kişisel gerçekliğim gün geçtikçe daha da belirsizleşiyor, karanlık tarafından çarpıtılıyordu.

Daha önce suikastçıyı neredeyse öldürdüğüm bulutlu anıyı hatırlayınca korku damarlarımı dondurdu. İhtiyatı elden bırakıp her şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüm. O olmadan, Forest'ı kendi atadığı doğruluk koltuğundan kaldırma şansım ortadan kalkacaktı.

Anahtar oydu. Sırada kilidi bulmamız gerekiyordu. İkisinden biri olmadan, bu dünyanın karmaşasını düzeltmek için tüm umutlar kaybolacaktı.

Tek umudum onu uykusunda öldürmeyecek kadar uzun süre dayanabilmektir.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

GRI

I Yumuşak bir zeminde uyandım, sersemlik ve kafa karışıklığı zihnimi bulandırıyordu.

Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Bu tür durumlara düşmek artık çok yaygınlaşmıştı. Gururumdan geriye kalanlar da erimeye başlamıştı.

Misk ve küf kokusu burun deliklerime doldu. Aslında, çok fazlaydı. Kaşınan boğazım hırıltılı bir öksürük çıkardı ve göğsümde nefes almayı zorlaştıran ağır bir baskı oluştu. Sırılsıklam ve bitkin bir halde, kendime geldiğimde orada yatıyordum.

Bir gözümü açmaya cesaret ettim. Sol tarafımda kırılmış bir pencere açıldı, yanağımı öpen ve tüylerimi diken diken eden serin bir esinti içeri süzüldü.

Ağrılar herhangi bir hareketi protesto ederken titredim ve inledim. Vücudum dinlenmem için bana yalvarıyordu ama arzusuna boyun eğmeyi göze alamayacağımı biliyordum. Bir aciliyet duygusu zihnimi harekete geçirdi.

Pencereden süzülen parlak öğleden sonra güneşine bakarken son zamanlarda yaşadığım tüm olaylar düşüncelerimde tekrar tekrar canlandı. Babamın istediği

beni öldürdü. Ve tüm Savaşçı Loncaları'nı peşime taktı.

Dash. Endarkened. Dash, Endarkened'ı öldürüyor. İnsan milisler. Çocuk hiç şüphesiz insan milislerin bir parçasıydı. Ama neredeydi?

Parçalar bir araya geldiğinde, ayağa fırladım. Başım dönüyordu ve kendimi halsiz hissediyordum. Çok, çok halsiz. Beni ele geçirmekle tehdit eden baş dönmesi ve mide bulantısını bastırdım.

İlk olarak soyulan duvarlar dikkatimi çekti. Yontulmuş boya, odanın her yerinde tek tük büyük tabakalar halinde kıvrılıyordu. Ama içgüdülerimi alarma geçiren, gölgeli köşede beliren karanlık varlık oldu.

Ağırlığın içinden, şekle odaklandım. Ellerini dizlerinin arasında birleştirirken, siyah bir pelerin başını örtüyor, yüzünü gizliyordu. Nefesim kesildi, *o* olduğunu anladım. Griffin.

Ne oluyor lan?

Bulanık zihnime pek çok soru hücum ediyordu ama hiçbirisi konuyla ilgili değildi.

Önemli olan onu şimdi ve burada öldürebilmemdi.

Yataktan fırlayarak vücudumun tehlike uyarılarını duymazdan geldim. Ayaklarım yorgun bacaklarımın üzerinde soğuk ahşap zeminle buluştu. Şu anda içimde savaştıracak güç yoktu. Daha önce daha kötü koşullarda savaştım, yine de yaşayan en tehlikeli insana karşı kendimi işe yaramaz hissediyordum. Ama harekete geçmek zorundaydım. Tekrar gitmesine izin veremezdim.

Saldırdım. Oturduğu çürük sandalye çarpışmamızın şiddetiyle geriye doğru devrildi. Gürültülü bir çarpma ve gümürtü odanın içinde yankılandı. Yarım saniye boyunca zeminin çöküp çökmeyeceğini merak ettim ama bu düşüncenin araya girmesine izin vermedim. Kurşun gibi koluma rağmen kalan tüm gücümle çenesine yumruk attım. Yana doğru sarsıldı, ama beni şaşırtacak şekilde, yumruklarım hâlâ çenesine değiyor ve başını sola doğru sallıyordu.

Başını bana doğru çevirirken homurtu bile çıkarmadı. Uzun, siyah saçları yanağına doğru savruluyor, uçları çukurda oynaşıyordu.

boğazından. Parlak mavi, büyüleyici bir bakış, karmakarışık abanoz tellerin arasından bana bakıyordu. Hayatın emilip kurutulduğu boş derinliklerine daldım. İçkili mekanın tepesinde kavga ettiğimiz gece yaydığı yaramaz ve huzursuz enerjiden geriye hiçbir şey kalmamıştı. İçi boş bir adam kabuğu bana bakıyordu, sanki buradaydı ama gerçekte değildi. Sanki çoktan ölmüştü.

Boğazına uzandım ve parmaklarımı derisini kaplayan dövmelerin etrafında sıktım... ve sonra daha fazla sıktım. Daha iyi bilmesem, onu boğmama *izin veriyormuş* gibi görünüyordu ve içimde bir şeylerin kılınmasına neden oldu. Sıkılmış bir çeneyle homurdandım. "Karşılık ver, seni lanet korkak." Ona tekrar yumruk attım.

Sözlerim üzerine mavi gözleri bir kıvılcımla yeniden canlandı. Hızlı bir hareketle kalçalarını yukarı doğru kaldırdı ve beni sırtüstü çevirerek kollarımı çocukmuşum gibi yere sabitledi. Bu onun için çok kolaydı. Kendime lanet ettim çünkü bir kez daha ona üstünlük sağlamıştım.

Ben ve lanet ağzım.

Roller tersine döndüğünde kalçalarını benimkilere yerleştirdi. Homurdandım, tüm ağırlığıyla beni çürümüş ahşap zemine bastırıyordu.

Bu samimi pozisyon karşısında dudaklarımdan bir lanet döküldü. Zayıf anında onu öldürerek avantaj sağlamalıydım. Enerjim tükenmiş, bedenim boşalmış, büyüm engellenmiş ve silahlarım gitmişken, yine onun merhametine kalmıştım.

Griffin'in yüzü benimkinin birkaç santim üzerinde dururken sıcak nefesi yüzümü dalgalar halinde kapladı. Bana baktı, tüm özelliklerimi özüksedi, gözleri az önce içlerinde bulunan boşluktan arınmıştı. Aslında, hınzır bir parıltı gözlerinin içinde parlamaya başlamıştı.

Birçok küçük yara izi pürüzsüz, bronzlaşmış ve zeytin tonlarındaki tenini gölgeliyordu. Sağ gözünün köşesinde yarım ay şeklinde derin bir yara izi vardı. Kalın, koyu kirpikler kedi şeklindeki gözlere dikkat çekiyordu. Yüzünün erkeksi hatlarını vurgulayan hafif bir kadınsılık taşıyorlardı. Güçlü bir çeneye dönüşen yüksek elmacık kemiklerini okşamak için duyduğum saçma dürtüye direndim. Sonra da bu çılgınca düşünce karşısında kusma isteğime karşı koydum.

Adama duyduğum nefrete rağmen, onun güzel olduğunu kabul etmekten de geri durmuyordum. "Seni ölüme çekecek" türden bir güzellik. Ama yine de güzeldi.

Dudağım ona karşı tiksintiyle kıvrıldı, içimdeki soğukluk onu ısırmak için yalvarıyordu. Ona karşı beslediğim nefretin her zerresiyle ona bakarken nefeslerim burnumdan sertçe geliyordu.

"İşte orada," diye homurdandı Griffin. Ben bir şey yapamadan vücudum onun sesinin tonuna tepki verdi ve tenim kızardı. Eğildi ve burnunun ucunu kulağımın kabuğuna sürttü. "İçinde serbest bırakılmayı bekleyen küçük bir vahşi olduğunu hep biliyordum." Geri çekildi ve sırtarak sessiz bir kahkaha attı. "Oynamak için dışarı çıkabilir mi?" diye kulağıma doğru nefes aldı.

Onun alayını duymak tüylerimi diken diken etti, çenemi sıkıp dokunuşundan kaçınmak için başımı yana savurduğumda mideme öfke doldu. Yine de dehşete kapıldım, alt bedenimde yavaş bir şehvet hissi yükselmeye başladığında kalçalarım onun kalçalarının altında sıkıştı.

Ne oluyor *lan*?

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledim. "Ve sikini üzerimden çek." Kalçalarımı salladım, onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o sabit durmaya devam etti. Tüm bu hareket onu kuru bir şekilde becermemi sağladı. Homurdandım

hayal kırıklığı olarak Bu sadece yakıtlı benim ihtiyaç
için Mola ücretsiz . onun tutun

Hemen.

"Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyorum, Prenses." İkinci ifademi görmezden geldi ve bana doğru bastırmaya devam etti, doğuştan gelen bir yetenek gibi görünen çarpıcı bakışlarıyla beni yaktı. "Merak etme Gray. Ölmeni istemiyorum, en azından henüz değil." Dudaklarının kenarları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı ve damarlarımda yeni bir arzu patlaması yaşanırken kendime lanet ettim.

Aptal hormonlar dostu düşmandan ayırt edemez.

"Güzel. O zaman seni öldürmek biraz daha kolay olacak," diye öfkelen dim. Bu adamın karanlık güzelliğini bir kenara iterek Slate'in anısını çağırdım, onun taş gibi gri saçlarını ve yumuşak ela gözlerini hayal ettim. Bu, Griffin'in cazibesine ikinci kez kapılmamam için bir hatırlatıcıydı.

"Hâlâ erkek arkadaşını öldürdüğüme inanıyorsun." Griffin gözlerini devirdi. "Sanırım insanlar buna 'yalan haber' diyorlardı." Siyah bir kaş eğlenceyle yukarı kalktı.

"Filosunu pusuya düşürdünüz."

"Hayır. Ben değildim. Orada değildim." Dudaklarının kenarında bir sırıtış oluştu. "Şahitlerim bile var."

Yalanlar. "Ağzından çıkan her şeye inanmamı mı bekliyorsun?
Bu konuda herhangi bir Elemental'in ağzından mı?"

"Yine de kralınızın ağzından çıkan her şeye inanıyorsunuz. Hem neden buradasın?"

Ona cevap vermek yerine, "Bana ne yaptın? **N e r e d e y i m** ben?"

"Oh!" Griffin canlandı, gözlerini manik bir neşe aydınlattı. "Kloroform. Bunun için üzgünüm," dedi özür dilemeden omuz silkerek. "Sana sahip olamazdım

Bize bu güzel yeri bulurken yol boyunca benimle kavga ettin, değil mi? Biraz tadilat gerektiriyor ama-

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona karşı tekrar mücadele ederken sözünü kestim. Daha önce olduğu gibi, nafileydi. Kolları elik gibiydi ve ağırlığı acımasızdı. "Lanet olası kloroform mu? Benden ne istiyorsun? Beni babama karşı koz olarak kullanmak mı?" Eğer durum buysa, şanssızdı çünkü babama bir hizmette bulunmuş olacaktı.

Griffin homurdandı ve bir kez daha nefesi tenimde dans etti. "Hayır. Sadece kalk. Birkaç saat içinde Macon'a varması planlanan treni kaçırmadan önce harekete geçmeliyiz." Doğrulup topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü ve beni tuttuğu yerden bıraktı. "Ve bana tekrar saldırmayı düşünmeden önce, kimin avantajlı olduğunu unutma. Gerekirse sana kloroform veririm ve seni srklerim." Bunu o kadar soğukkanlılıkla söylemişti ki dehşet içinde ona bakakaldım.

Yenilgiyle başıma tekrar yere eğdim. Beni öldürmek ya da rehin almak istemiyorsa benden ne istiyordu? Ve içkili mekandaki ilk karşılaşmamız dışında neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Bu muharebeyi kaybetmiş olabilirdim ama savaştan vazgemiyordum. Vücudum tamamen iyileşene kadar bekleyecektim ve sonra, hiç beklemediği bir anda hamlemi yapacaktım. O zamana kadar, bu psikopatın oynadığı her oyuna uyacaktım.

Zamanını bekle.

"Peki," dedim, sarkık tavana bakarak. "Hadi gidelim."

"Koşmaya ve zıplamaya hazır olun." Kötü şöhretli Elemental, gözlerini uzaktaki tren raylarından ayırmadan bana mırıldandı.

Spor çantamın bende kalmasına izin vermişti ama silahlarımı teslim etmemi ve bileziğe dokunmamamı istemişti. Altın kaplı derisini ve vahşi metalik gözlerini henüz görmediğim için onun da büyülenmiş olduğunu biliyordum. Küçük bir bıçağı saklayarak neredeyse paçayı kurtarıyordum ama o buna kanmadı ve o köhne evden çıkarken bıçağı ona vermemi istedi. Eğer bıçağı kafasına doğru fırlatmasaydım, o da bıçağı havadan kapıp gözlerinin arasına saplanmasını engellemeseydi bundan kurtulabilirdim. O gülmüştü. Ben de ağzım açık bakakalmıştım -şok olmuş, kızgın ve sönük.

Daha da kötüsü reflekslerinden etkilenmiştim.

Şu anda başka seçeneğim olmadığı için Griffin'le baş başa kalmıştım. En azından o yakınımdayken onu öldürme şansım vardı. Kaçmak, peşimize düşen loncalar ve milis isyancılar karşısında beni dezavantajlı duruma düşürmekten başka bir işe yaramazdı. Onunla kalmak bir şekilde bu dünyadaki diğer kötülüklerden daha az kötü olana dönüşmüştü. Hayatım ne kadar ironik bir hal almıştı.

Trenin sesi uzaktan kükrediğinde çantamı omzuma yerleştirdim. Vücudum hâlâ güçsüz ve ağrıyordu ama dayanmak zorundaydım. En önemlisi, bu pisliğe karşı zayıflık göstermeyecektim. Zaten gösterdiğimden daha fazla değil.

Tren geldiğini duyurdu ve Griffin beni ağaçların arasına saklanmam için yönlendirdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve tüm uyuşukluğum adrenalin patlamasıyla kayboldu. Bu numarayı en son yaptığımda neredeyse ölüyordum ama saklanmaya ve atlayışı yapmaya odaklandığım için bu tedirginliğin kök salmasına izin vermedim.

Tren geçip giderken, Griffin beni de peşine takarak trene doğru koşmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden son hızla havaya atladı ve içeriye çömelerek indi. Ben de hemen arkasındaydım.

bir adım daha yaklaştı. Kısa bacaklarım sayesinde onun kadar zarif değildim ama sert bir gümbürtü ve yuvarlanmayla içeri girmeyi başardım.

Çantam hâlâ üzerimde olmasına rağmen nefes almak için sırt üstü uzandım ve boş metal konteynere baktım. Griffin'in vagonun ağzında çömeldiğini görmek için başımı çevirip baktım. Birkaç siyah saç teli zayıf, belirgin yüzünün etrafında asılı duruyordu. Nefes nefese bile değildi.

"Biraz kestir; buna ihtiyacın var. Büyün bastırılmış olsa da kloroform hâlâ vücudunda," dedi Griffin, başı öne eğik ve elleri birbirine kenetlenmiş bir halde.

Kaşlarım çatıldı, oyunun sonunu anlamaya çalışıyordum. Ama haklıydı. Eğer bu kısa yolculuğu yapacak ve bir noktada onu öldüreceksem, dinlenmem gerekiyordu. Hâlâ bitkin düşmüştüm, adrenalinin etkisi geçtiği için daha da bitkin düşmüştüm.

Başımı salladım ve eğreti bir yastık olarak kullanmak üzere çantamı çıkarmak için doğruldum. Çok geçmeden uykuya daldım. Karanlık düşünceler beni tüketmeden yorgunluk beni ele geçirdi.

Sert bir el beni iterek uyandırdı. Panik içinde doğrulup yavaşça etrafımı kontrol ettiğimde gözlerim ağırlaşmış ve yanıyordu. Kalın, siyah kirpiklerin çerçevelediği kristal mavisi gözler odağımı yakaladı ve ayağa fırlamamı engelledi.

Büyük avucu omzumda kaldı. Bana dokunan ten rengi ele bakmak için onun delici bakışını kırdım. Onu kırmak çok cazip geliyordu. Soluk beyaz izler tenini yaralamış ve küçük, karmaşık desenler kalıcı olarak oraya kazınmıştı. Zihinsel olarak kendi suratıma bir tokat attım.

"Dokunma bana," diye tersledim ve tekrar bakışlarıyla karşılaştım.

Hiçbir şey söylemedi; sadece meydan okurcasına bakışlarımı üzerinde tuttu. Elini bedenimden çekmek için yer değiştirir değiştirmez ayağa kalktı ve hareket halindeki tren vagonunun açıklığından dışarı baktı. "Birkaç dakika içinde atlamaya hazır ol."

Ayağa kalktım ve çantamı tekrar sırtıma attım. "Nereye gidiyoruz?" "Göreceksin." Arkasını döndü ve konteynerin kenarına doğru bir adım attı.

Griffin omzunun üzerinden bana bakmadan önce bir süre manzarayı izledi. "Ama en iyi şekilde davranmana ihtiyacım olacak. Bunu başarabileceğinizi düşünüyor musunuz Prenses?" Yüzüne tek taraflı bir gülümseme yayıldı.

Ben karşılık veremedenden atladi.

Griffin'in terk ettiği noktaya doğru ilerleyerek etrafı hızla taradım, hızı ve manzarayı ölçtükten sonra ben de onu takip ettim ve saniyeler sonra trenden atladım.

Ayaklarımdan sıçrayıp keskin çakılların üzerinde yuvarlandım, kollarımla başımı korumaya dikkat ettim. Durduğumda etrafıma bakındım ve Griffin'in karanlık formunun yaklaştığını gördüm.

Giysilerimdeki tozları ve döküntüleri fırçaladım, bir yandan da başlığımı düzelterek kendimi ayağa kaldırdım. "Neredeyiz biz?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken sordum.

"Macon'da, az önce bulunduğumuz yerin yaklaşık otuz mil güneyinde. Hedefimize çok yakınız." Griffin'in sezgileri kuvvetli bakışları herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için bölgeyi taradı.

"Peki bu varış noktası tam olarak neresi?"

Cevap olarak bana sırtını döndü ve uzaklaştı. Bu bariz kovulma karşısında öfkemi dizginledim. Dişlerimi birbirine vurmaktan çenem ağrıyordu. Ama derin bir nefes aldıktan sonra onu yakalamak için koşarak peşinden gittim.

"Speakeasy."

"Orada ne var? Parıltı dışında?" Planları hakkında bilgi edinmeye çalışarak zorladım.

"İçkiler ya da kadınlar için değilse neden gizli bir yere gideyim ki?" Yürürken bana baktı. Sürükleyici gözlerinde parıldayan eğlence, benimle alay eden sırları saklıyordu.

"Beni öldürmek ya da krala karşı koz olarak kullanmak istemiyorsan benden ne istiyorsun?" diye alay ettim.

Griffin derin bir nefes aldı ve önümüzde uzanan yola bakarken hemen cevap vermedi. "Yardıminıza ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

GRIFFIN

G Ray'in yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oldu. "Neden? Neyle?" Hislerimi dorukta tuttum ve bakışlarımı yaklaşımakta olan sık çamlara diktim. Beni cevaplar için ne kadar zorlarsa zorlasın, henüz ayrıntıya girmeyecektim. Onun varlığında anılarım geri gelmeye başlasa bile ona güvenmiyordum. Yakınlaştıkça kafam daha da berraklaşıyordu.

Trende geçirdiğim zaman *bir şeylerin* kısa bir görüntüsünden ibaretti. Gerçek olduğundan bile emin değildim. İlk akli başında anı, evde bana indirdiği yumrukla geldi, sanki yumruğu ve öfkesiyle geri dönüşü enjekte etmişti. Bu beni içine düştüğüm, onun acılarına son vermesinden başka bir şey istemediğim, kendimi küçümseme durumundan kurtarmaya yetmişti.

Gray'in beni kıştırmasına ve öfkesini serbest bırakmasına izin verdiğimde hiçbir şey hissetmedim. Kendimi boşlukta hissettim. İntikamın lanetlenmesini istedim. Ben karanlığında yaşarken o ateş bir noktada sönmüştü.

Nedenini anlamamıştım. Mantıklı gelmiyordu ama son birkaç saattir onun yanında olmak, beni ele geçiren rahatsız edici gücü susturmuştu

gemisi olarak. Ancak bunun bir bedeli vardı. Suçluluk. Acı.

Vicdanım.

Yaptığım tüm korkunç şeylerden duyduğum pişmanlık, ağırlıkları altında ezilmeme neden oldu; öyle ki hissizleşmişim. Birkaç yıl önce geçmişimle barışmak için çok uğraştığım iyileşme çabalarımı hatırladım. Göğsümü sıkıştıran buz gibi kavrama, tüm çabalarımın boşa gittiğinin farkına varmamdan kaynaklanıyordu. Her şeyden vazgeçmiş ve o kadar ileri gitmişim ki, yaptıklarımın kurtulma umutsuzluğu derin ve karmaşık kökler salmıştı.

Ta ki Kinetik Prenses bana yumruk atana ve deliliğin çaldığı uzun zamandır kayıp olan anı zihnimde yeniden canlanana kadar...

Oyun alanındaki kalenin altına saklandım, tahta çıtaların çatlaklarından güneş ışığı süzülüyordu. Diğer çocukların ayakkabılarının kiri, yanımdan geçerken koşan ayaklarından saçlarıma serpiliyordu.

Geçen gün diğerlerinden uzakta, içine girebileceğim küçük bir kuytu bulmuştum. Bu benim her zamanki teneffüs zamanım değildi. İkinci sınıfın okul tiyatrosu vardı ve aptalca bir nedenden dolayı programımız değişmişti. Yani beşinci sınıf üçüncü sınıfla aynı teneffüsü paylaşıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Değişikliği sevmezdim.

Diğer insan çocukların arasında saklanan birkaç büyülü türden biri olmak yeterince zordu. İnsan rolünü oynuyorduk ve ben bundan nefret ediyordum. Küçük bir hatam en kötü cezalarımınla sonuçlandı. Güvende olmak için saklanır, olabildiğince çok dayaktan kaçınmaya çalışırdım.

Elementals ve Kinetics liderleri çocukların insan okullarına gitmesi gerektiğine inanıyordu. Uyum sağlayın, dediler. Onların yanında büyümüzü kontrol altında tutmayı ve kültürlerini öğrenmeyi öğrenmeliydik ki bu da kafamı karıştırdı çünkü onların kültürleri temelde bizim kültürlerimizdi, sadece işin içinde büyü vardı.

Tamam, kültürlerimiz biraz farklıydı ama o kadar da değil.

Her iki durumda da, bu havasız özel okuldan nefret ediyordum. Evde kendini beğenmiş ve kibirli tiplerle yeterince uğraşmışım. Sanırım kraliyet ailesinin arasında büyümek beni doğal olarak onlara maruz bırakıyordu. Bu, onlarla gereğinden fazla birlikte olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Büyü bastırıcı bilekliğimi bileğimin etrafında döndürdüm, mat siyah bant üzerindeki oyulmuş mühürlerle oynadım. Birkaç gündür büyü yapmıyordum ve elementim olan toprak-metalin gücünü ve yoldaşlığını şimdiden özlemiştim. Anladığım kadarıyla nadir bulunan bir elementti ama sarsılmaz yoldaşlığını seviyordum.

Güçlü bir cazibe dalgası beni kısa süreliğine bileziğimi çıkarmaya itti. Elementimin soğuk çelik özünün düşüncesi neredeyse onu çözmeme neden oluyordu, ancak kalenin dışındaki alaycı çığlıklar beni vaat edilen bir felaketten alıkoydu. Tahtadaki ince çatlaklardan baktığım yere doğru kayarak, halka oluşturmuş bir grup çocuğu zar zor seçebildim. Bağırışları bir kickball maçını kazanmanın kutlaması gibi görünmüyordu.

Bulunduğum yerden sürünerek çıktım, kalabalığa yaklaştım, insan duvarlarının boşlukları arasından meraklı bakışlar yakalamaya çalıştım. Mideme bir batma hissi yerleşti ve beni ileriye doğru itti.

Yer açmak için iki üçüncü sınıf öğrencisini omuzlarından tutup kenara ittim. On yaşında olmama rağmen diğerlerinin üzerinde yükseliyordum. Tanıdığım bir çocuk, Jacob gibi bir şey, bir kızın üzerinde duruyordu. Kumun üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatan bir kız, kollarını koruyucu bir şekilde kaburgalarına sarmıştı.

Öfke, ateşli ve sıcak, bedenimde tutuştu. Jacob bacağını geri çekti ve botunun burnunu kızın kaval kemiğine çarptı. Kasılması yüzünü görmemi sağladı ve kalbim boğazıma düğümlendi.

Prenses. Kinetik Prenses. Kral, kızının bu insan okulunda zorbalığa maruz kaldığını biliyor muydu? Bariz acısına rağmen

saklamak için çok uğraştı ama yeni korumasız kaburgalarına attığı tekme tiz bir çığlık atmasına neden oldu ve göğsümde bir adrenalin ve öfke patlaması yarattı.

Öğretmenler hangi cehennemdeydi?

Öfkemi kontrol edemediğim için ellerim iki yanımda titriyordu. Burun deliklerim alevlenirken nefeslerim düzensiz ve sık geliyordu ve omuzlarım büyüümün gazabının gücüyle titriyordu. Metalin tadı dilimi ve burnumu kapladı. Elementim, en az benim kadar kızgın olan yüksek duygularımın çağrısına geldi. Ona olan bağlılığıma rağmen henüz elementimi kontrol edemiyordum. Ama umurumda değildi.

Kendimi daha fazla tutamayarak sihrim bedenimden fırladı. Elementim metalden oluşan her yapıya yapıştı: maymun çubukları, atlıkarınca, salıncaklar ve kaydırak. Öfkeme cevap olarak, kendi üzerlerine çöktüler.

Herkes dondu kaldı. Ve tam otuz saniye boyunca kimse sesini çıkarmadı. Korku havaya nüfuz etmişti; neredeyse tadını alabiliyordum.

Sonunda herkes döndü ve çevrelerine -yaptığım şeye- dikkat kesildi. Bunu bileziğim bozulmadan nasıl başardığımı anlamamıştım ama şimdi bunu düşünemezdim. Prensese yardım etmeliydim. İlk çığlığı atan Jacob oldu, onu diğerleri izledi ve ardından tüm çocuklar ağır çift kapıya doğru koşmaya başladı. İçeriye yığılmalarını, içeri girmek için birbirleriyle mücadele etmelerini izlerken dudaklarımın seğirmesine engel olamadım.

Küçük prenses dirseklerinin üzerinde doğruldu, bakışları şaşkınlıkla bana dikildi. Güneşin öptüğü teni, göz alıcı, buz gibi beyaz saçlarıyla çatışıyordu. Yanaklarında ıslak, kirli izler vardı ama beni değerlendirmek için gözlerini kismadan önce birlik içinde bana baktı.

"Sen iyi misin?" Çenemi sıkarak sordum. Gözle görülür bir yara var mı diye bakışlarımı onun minyon bedeninde gezdirdim. Zorbaların gitmesiyle büyüm hafifledi ve yeniden yerleşti. Yine de göğsümün inip kalkmasını kontrol etmeye çalıştım.

"Evet," dedi prenses ve sonra ıssız oyun alanına baktı. "Nereye... nereye gittiler?" Yutkunmakta zorlanırken yüzü acı dolu bir ifadeye büründü.

"Gittiler," dedim ve ayaklarının dibinde durmak için hareket ettim. Göz hizasında olabilmek için çömeldim. "Bir dahaki sefere kışlarına tekme basacağım." Bir yemin. Kinetik Prensesi korumak için.

Prenses Gri, kullandığım kötü kelimeler karşısında kıkırdadı. Kıkırdama bir iniltiye dönüştü ve göğüs kafesine sarılmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak ona uzandım ama beni uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Önemli bir şey değil."

Kaşlarım birbirine çarparken, kaburgalarının üzerindeki bölgeyi inceledim. Yaralarının ardında zorbalardan daha fazlası olabileceği düşüncesiyle içimde öfke kabardı ama şüphelerimi kendime sakladım. Nasıl olduğunu çok iyi biliyordum.

Suluk mavi gözleri benimkilerle buluştu ve aramızdan sessiz bir anlayış geçti. Ondan rahatlamış bir iç çekiş döküldü ve bakışlarını indirmeden önce minnettarlık dolu bakışı beni beklediğimden daha derinden etkiledi.

Sonunda kendini oturur pozisyona itti, bacaklarını yukarı kaldırdı ve kollarını dizlerine dayadı. Gözlerimi kaçırdım çünkü ya pileli etek giydiğinden tamamen habersizdi ya da umursamıyordu. Ama bacakları boyunca derisini boyayan mavi ve yeşil morlukları fark ettim.

Gray etrafına bakındı, bükülmüş maymun demirleri karşısında irkildi. Bakışlarının indiği her yapıda ağzı daha da açıldı. "Nasıl?" diye fısıldadı.

Utanç dalgası boynuma ve yüzüme yayılırken çenemi göğsüme indirdim. "Ben... büyüm birkaç gün önce uyandı," diye mırıldandım küçük bir omuz silkmeyle.

Sessizlik büyüdü ve bulacağım şeyden korktuğum için gözlerine bakmaya cesaret edemediğim noktaya kadar gerginliği güçlendirdi. Sonunda, "Ama... onu şu ana kadar uyandırmamamız gerekiyor..." dedi.

"On üç yaşındayız. Biliyorum," diye iç geçirdim ve ona bakmaya cesaret ettim.

Yüz hatları aydınlanmadan önce gözleri parladı. Çocukların büyülerini olması gerekenden daha erken uyandırdıkları tek zaman baskı altında oldukları zamandı. Bu onların büyülerinin koruma biçimiydi.

Prenses bana doğru uzandı ve narin elini ön koluma koydu. "Hey, bu..." Tenine temas ettiğimde, temas noktasından başlayarak vücuduma elektrik çarpması gibi bir enerji yayıldı. Sanki içimden bir şimşek çıkmış ve beni olduğum yere kilitlemiş gibi hissettim. Elementim yabancı güçle birleşti ve prematüre bedenimin kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir şeye dönüştü.

Kinetik Prenses'in görünüşüne bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu.

Bir rüzgâr çıktı, çıktı, çıktı ve ikimizin etrafında vahşi, hızlı bir şekilde savrulana kadar çıktı. Kum taneleri saldırısı sırasında etimi ısırdı. Metalin tanıdık tadı duyularımı ele geçirirken, yüksek voltajlı şimşek varlığımın her dokusuna hücum etti. Temasımız sayesinde, görünmez titreşimli dalgalar onun bedeninden benimkine kanalize oldu. Bu çok fazlaydı.

Güçlerin yabancı bir şekilde birleşmesi, değişken doğasına rağmen uzun zamandır kayıp olan arkadaşlarla yeniden bağlantı kurmuşum gibi hissettirdi. Enerjiler, küçük kalplerimizin patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar yoğunlaşmaya devam etti.

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarparken, prensesin gözlerine bakarken panik beni avucunun içine alırken, çömeldiğim pozisyona yapışıp kaldım.

dehşete düşmüş gözler. Olayın şiddeti daha da arttı. Nefes alamıyordum, baş dönmesi sisi bilinç kaybına yol açıyordu.

Gözlerim düşmeye başladığında, güçlü kuvvetler birbirinden koptu ve Kinetik prenses ile beni birbirinden ayıran bir patlamaya neden oldu. Fırlatma beni geriye doğru fırlattı ve kumda sırt üstü yere çakılmadan önce havada birkaç metre döndüm. Nefes almaya çalıştım ama çarpmanın etkisiyle hiçbir şey olmadı. Ciğerlerimdeki havanın tükenmesine rağmen eğitimim devreye girdi ve sırtımdan ayağa fırlayarak savunma pozisyonunda oyun alanını tehdit için taradım.

Oyun alanından gelen bir inilti dikkatimi yerden kalkmak için çabalayan prensese çekti. Aniden morarmaması beni duraksattı. Sadece büyüümüzün gücü yaraları bu kadar çabuk iyileştirebilir. Yine de onun büyüü uyanmamıştı. Peki nasıl?

Prensес titrek bacakları üzerinde durdu ve lacivert okul üniformasındaki kumları sildi. Arkasındaki tuğla duvara çarpan ağır metal kapıların neden olduğu gümbürtüyle irkildi. Öğretmenler ve müdire eşikten adımlarını attılar. Üç erkek öğretim üyesi bize doğru koşmadan önce oyun alanının enkazını değerlendirirken yüzlerinden panik damlıyordu.

Kaderin benim için ne hazırladığını biliyordum, bu yüzden prensesi herhangi bir suçlamadan korumak için her şeyi itiraf edecektim. Müdirenin birkaç öğrencinin insan olmadığına dair bilgisi olduğuna şüphe yoktu. Eminim Elemental ve Kinetik liderler bazı torpiller yaparak onun sessiz kalmasını sağlamışlardır, ancak bunun katı koşullarla birlikte geldiğini hayal edebiliyordum - kuşkusuz az önce çiğnediğim koşullar.

Ağır bir batma hissi göğsüme yapıştı ve onu midemin derinliklerine çekiyor gibiydi. Yaklaşan cezanın görüntüsü beni

gözlerimi ayaklarıma diktim.

İki çift el üst kollarımı sararken karşı koymadım. Küçük prensesin gözlerinden gümüş rengi yaşlar akıyordu. Korkmuş ifadesi bana geleceğimin ne getireceğini bildiğini söylüyordu. Erkek yönetici kollarımdan çekip beni kabaca müdirenin odasına götürürken, bakışlarını tutarak dudaklarımdan fısıltıyla bir "Hoşça kal" döküldü.

Gray ve ben gerilim dolu bir sessizlik içinde yürüdük. Yaprakların arasında ayak seslerini susturmaya çalışıyordu ama bir şekilde onları nasıl tamamen susturacağını tam olarak bulamamıştı. Bir suikastçı olarak aldığı eğitimin bir parçası olarak babasının bunu sağlaması gerekmez miydi? Bu hiç mantıklı değildi.

"Biraz daha yüksek sesle yürürsen tüm Kraliyet Domain'ini bulduğumuz yere çekersin, Prenses," diye tersledim.

Bu son ifşaat karşısında içimde çelişkili duygular bir arada savaştı. Önemli bir anıyı geri aldığım için rahatlamıştım ama bu sadece daha fazla soruyu gündeme getirdi. En azından bana *neden* tanıdık geldiğini anlamıştım. Ancak bu, neden beni hatırlamıyor gibi görüldüğünü ya da neden onu korumak için bu dürtüyü hissettiğimi... ya da varlığının neden karanlığı kovuyor gibi görüldüğünü cevaplamıyordu.

Gray çantasını omzunda daha yükseğe yerleştirdi. "Kendini alçaltmalısın... *Prens.*"

"Element Krallığı'nın babanın ellerine düştüğünü düşünürsek, bana öyle deme."

Çenesi gerildi, "O zaman belki de bitiremeyeceğin savaşları başlatmamalısın."

İçimde o tanıdık öfke dalgası kabardı, ama bu kötü arkadaşım tarafından kışkırtılmamıştı. Hepsi bendim. Göz açıp kapayınca kadar

göğsüme çarpmamak için durmasını sağladı. Onun üzerinde yükseldim ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Ona ihtiyacım vardı. Yalanları karşısında burnumdan sert nefesler geliyordu.

Tek bir hızlı hareketle yere düştü ve ayaklarımı altımdan çekti. Sırt üstü yere düşüp toprak ve yaprakların arasına karıştım. Ben daha kıpırdayamadan kalçalarımı kalçalarının arasına sıkıştırmış, kemerimden bir hançer çalmış ve şimdi onu sıkıca boğazıma dayamıştı. "Seni neden öldürmemem gerektiğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

Onun şiddetini arzulayarak gülümsedim. "Devam edin, Prenses. Bana bir iyilik yapmış olursunuz."

Gözleri kısıldı ve sanki beni bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geldi. Yüksek elmacık kemikleri ve narin çenesi, üzerimde oturan vahşi küçük vahşiyle tezat oluşturuyordu. Sağ elmacık kemiğindeki gümüş bir yara izi gözüme çarptı. İyileştığımızden beri, engellenmediği sürece yara izi oluşturmamalıydık.

Bana sarılmasının verdiği his hoşuma gitmeye başlamıştı, ama asıl düşüncem, belki de buradayken beni başka bir anıyla şerefliendirmesiydi.

Ve kahretsin, içinde gizlendiğini bildiğim vahşi küçük prenses kadar güzeldi. Belki de eşitimi arzulayan bir parçam onun ortaya çıkıp oynamasını istiyordu. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık göğsüme yayıldı ve yıllar önce beni uyuşturan buzları bir nebze olsun çözdü.

Beni daha fazla incelerken kaşlarının üstündeki kırışık deri ortaya çıktı. "Hayır, sana acı çektirmeyi tercih ederim." diye alay etmeden önce görüş alanından düşen bir tutam beyaz-sarı saçı üflledi.

Mırıldandım, gülümsemem yerindeydi. "Şu anda bunu yaptığından oldukça eminim," dedim ve gözlerimi aşağıya, bana sarıldığı yere diktim.

Üst dudağı tiksintiyle kıvrılmadan önce kısa bir an için açlık gözlerini aydınlattı. Kalbimdeki bir çekiş titrerken aynı anda karnımın alt kısmına bir şehvet dalgası çarptı ve bunun bana ait olduğunu düşünmedim. "Bir Endarkened'i becermeyi tercih ederim," dedi ama inerken ses tonunda hafif bir tereddüt olduğunu hissettim.

Ayağa kalktım ve yüklerimden döküntüleri temizledim, öfkemi unuttum ve akıl sağlığımın bir parçasını korumak için mücadele ettim. Kinetik prensesle olan o kısa etkileşim, o hayatta olduğundan beri kendimi ilk kez gerçek benliğim gibi hissettiğim andı.

Gray'in beni yıllar öncesinden hatırladığına dair umudumu korudum. Çünkü deliliğimde bile onu koruma dürtüsünü hissediyordum. Beni kaltağı yapan karanlığı kontrol edemediğim gibi onu da kontrol edemiyordum.

Hançerimi geri vermesi için avucumu uzattım. "Eğlendiniz. Şimdi, yetişkin oyuncaklarını yetişkinlere geri ver."

Gray'in öfkesi içimde olmaması gereken yerleri etkiledi ama içimdeki mazoşisti körükleyerek onun içindeki canavarı ortaya çıkardı. "Boğazını kesmeliydim," dedi.

"Sana izin verirdim."

"İzin vermek mi?"

Güldüm. "Bu raundu kazandığını mı düşünüyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ve hayal kırıklığı içinde içini çekmeden önce elindeki Elemental kılıca baktı. "Zaten seni öldüremezdim. Enerjimi boşa harcamış olurdum."

"Hmm. En azından pratik birisin."

Gray avucumdaki hançerin kabzasına **gereğinden** fazla bir güçle vurdu ve sonra, "Ben pek çok şeyim Griffin, ama senin

kişisel Ölüm Meleği listemin en başında yer alıyor." Elini geri çekip yanımdan hışımla geçerken parmak uçları avucumu sıyırdı.

Geçen sefer olduğu gibi, temas başka bir anının yüzeye çıkmasına neden oldu ve bana karanlığın çalmaya çalıştığı başka bir kişiyi hatırlattı. Nefesim kesildi, geçmişime ait daha fazla parça yerine oturmaya başladı. Koparmak zorunda kaldığım kişisel bağlar yüzünden kalbimi hüznün kapladı.

Birkaç dakika sonra Gray'in parmak uçlarıyla bir dalın üzerinden geçip bana kaşlarını çatarak bakmasını izlerken, iblisimin -başka ne denebilir ki ona- beni bağlayan önemli insanları ve anları almayı seçtiği sonucuna vardım. Bu arada hastalık, manipölasyonuna boyun eğmek için motivasyon olarak geride çok sayıda acı verici anı bıraktı... umudumu elimden almak için.

Gray'e bakarken ağzım hayretle hafifçe aralandı, bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlayamamıştım. Ama minnettarlığım gözlerimi gökyüzüne kaldırıp ağaçların gölgesine bakmamı sağladı. O asla anlamayacaktı. Ve yanlış yönlendirilmiş öfkesi içinde, ona söyleme şansı bulmayı beklemiyordum. Ama kafam uzun zamandır olmadığı kadar berraktı. Ölümün ve yıkımın çağrısı susturulmuştu ama yine de arka planda gizlendiğini hissedebiliyordum.

Nefes alabiliyordum.

Bana her ne yapıyorsa, bilmiyordum. Ama tamamen kendime gelebilmek için onun yanında kalmam gerekiyordu. Bu görev kralın ölümünden daha fazlasıydı. Daha fazlası olduğunu biliyordum ama şimdiye kadar neden ve nasıl olduğunu hatırlayamıyordum.

Alışılmadık bir hafiflik içimi doldurdu ve o günden beri dokunmaya cesaret edemediğim bu yabancı his karşısında sıvı sıcaklığı gözlerimi yaktı.

Umut. Sadece bir titreşim, ama en küçük bir kor bile ihtiyacım olan tek şeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

GRI

A Sessizlik içinde ölü yapraklar arasında çıtırdayarak bir saat geçti. Yersiz bir tahta haçın bulunduğu yemyeşil bir meraya yaklaştık. merkezine dikildi.

Griffin neden yardımına ihtiyacı olduğu konusunda daha fazla ayrıntı vermeyi reddetti. Daha da merak uyandıran şey ise, neden hazırladığı planın gönüllü bir katılımcısı olacağımı düşündüğü idi. Ayrıca, orada ne oldu öyle? Görünüşü bir yana, beni gerçekten deli olabileceğine ikna etmişti.

Hayatta kalmak dışında babamla ilgili kendi planımı yapmamıştım. Bir de Scarlett, Hazel ve Cotton vardı. Onların güvenliği için duyduğum korku zihnimi kemiriyordu. Tek umabildiğim, kralın gazabından kaçmak için talimatlarıma uymuş olmalarıydı.

Griffin'in bu içkili mekandaki tüm insanları katletmeyi planlayıp planlamadığını merak etmekten kendimi alamadım. Kulağa ne kadar aşırı gelse de, yıllar önce Kral'ın Sarayı'na yaptığı saldırıdan sonra kendisine böyle bir imaj kazandırmıştı. Şimdi yanımda ne kadar sakin ve cana yakın görünse de... Bu gerçeği unutamıyordum.

Griffin Silas acımasız bir canavardı.

Haçı yana kaydırıp altındaki ahşap ambar kapısını ortaya çıkarmasını izledim. Bir gıcırtyla yukarı kaldırdı ve aşağıda kayboldu. Derinlere dalmadan önce siyah kukuletası toprağın kenarından görünüyordu.

Alacakaranlık yaklaşıyordu. Kırmızı, turuncu ve pembe tonlar gökyüzünü boyuyor, çevredeki manzaraya güzel bir sonbahar tonu katıyordu. Derin bir nefes aldım ve şüphesiz gelecek olan saçmalıklara hazırlandım. Bir içki içebilirim

-Ya da iki.

Duyularımı doğaya ayarladım ve esintinin yüzümü okşamasına izin verdim. Uzaktan kuşlar ötüyor, kurbağalar sesleri çiğ çıkana kadar vıraklıyordu. Bu sesler, her zaman olduğu gibi göğsümdeki gerginliği hafifletti ve tutunabilmeyi dilediğim bir huzur duygusu getirdi. Gücümü yenilemek için bileziği çıkaramayacağıma göre, doğanın beni topraklamasına izin vermek için bir an ayırdım. Nemli toprak, Slate'ten başka hiçbir şeyden bulamadığım şekilde sabit bir güvence ve rahatlık sağladı.

Başımı ormana doğru çevirdim. Yakın mesafedeki bir varlık dikkatimi çekti. Kendilerini görüş alanından gizlemişlerdi ve yeteneklerim olmadan enerjik imzalarını tespit edemiyordum. Ama zayıf enerjilerinin yaşamla titreştiğini hissedebiliyordum. İlk içgüdüm bir tehdit olup olmadıklarını görmek için onlara doğru koşmaktı. İntihar gibi görünse de, onlar beni şaşırtmaya fırsat bulamadan tehdidi ortadan kaldırmak benim için ikinci doğaydı. Hangi yöne gideceğim konusunda kararsız bir şekilde içki dükkânının girişi ile ormanlık alan arasında gidip geldim.

Sonunda, kendimi bunun büyük olasılıkla içkili mekana gelen rastgele bir insan olduğuna ikna ettim. Girişte beni görünce, bölgelerindeki yabancından ürkmüş olmalılar. Gitmelerine izin verdim ve

Griffin'i takip edip merdivenden inerken midemde bir batma hissi vardı.

İnsanlar bu merdiveni bir öncekinde olduğu gibi ahşap yerine metal borulardan inşa etmişlerdi. Dondurucu sıcaklık dokunulamayacak kadar soğuk yapıyordu. Alışkanlık gereği göğsümün etrafındaki siyah kristal kolyeye uzandım. Serin taşı hissedince rahatladım ve boğucu tünele doğru inmeye devam ettim.

Griffin en altta beni bekledi ve ayaklarım ahşap zemine çarptıktan sonra meşalelerle aydınlatılmış geçide doğru yola koyuldu. Duvarlar boyunca uzanan çarpık gölgelerimiz, insanların bize inandığı çarpık canavarlar gibi görünmemize neden oluyordu.

Önceki içkili mekanda olduğu gibi, girişte ağır bir ahşap kapı barikat oluşturuyordu. Doğal olarak, Griffin kapıyı kolaylıkla açtı ve görüldüğü kadar basit olmadığından şüphelendim.

Bu içkili mekan bir öncekinden daha büyüktü ama yine de klostrofobikti. Ahşap ve plastik kasalardan yapılmış bir merdiven, daha fazla insanın toplandığı ikinci bir kata çıkıyordu. İnsanlar uyumsuz, hurdaya çıkmış ya da çalınmış

-Sandalyeler masaya dönüştürülmüş ahşap fiçılara yaslanmıştı. İki bar odanın karşılıklı iki tarafında birbirine bakıyordu. Ayışığı kavanozlarıyla dolu duvarları aydınlatan ve odayı rengarenk bir ışıltıya bürüyen lamba ışıklarına hayran kaldım.

Hava, kapalı alanı işgal eden yıkanmamış bedenlerden akan alkol ve kirli terin mide bulandırıcı karışımıyla yoğundu. Kaçak içki kaba dillerini gevşettikçe yoğunlaşan gürültülü ve şamatalı seslere karşı hassas kulaklarımı kapatma dürtüsüne direndim.

Griffin'in arkasında durarak hareketlerini izledim, saldırırsa müdahale etmeye hazırdım. Müşterileri tarayarak asileri kontrol ettim ve şunları not ettim

Karışımındaki birkaç kişinin belirgin işaretleri. Ancak genel olarak, cansız gerçekliklerinden en iyi şekilde yararlanmak için bir araya gelenler bitkin insanlardı.

Babamın bölgedeki her içkili mekana casus yerleştirmediğini düşünmek aptallık olacağından, ikimiz de kukuletalarımızı çıkarmadık. Yüzlerimiz dikkat çekiyordu; bu nedenle tanınmamız muhtemeldi.

Ben arkamdan gelirken Griffin yakındaki bara doğru yürüdü. Koşucuya sıradan bir el hareketiyle işaret etti. Sesleri benim duyamayacağım kadar kısıktı ama Griffin'in iki içki işareti yapan el hareketini yakaladım. Koşucu gözlerini bana dikti, Griffin'e meydan okuyan bir bakış fırlatmadan önce başını hafifçe eğdi - varlığını sorguluyordu.

Elemental koşucuya bakarken sessizdi. Büyüsünün bastırılmasına rağmen güç yayarken duruşu sertleşti. "İçkileri getir, Jesse. *Hemen*," diye hırladı, ses tonundaki kötü niyet ensemdeki tüyleri diken diken etti. Barın üzerinden atlamaya hazır görünüyordu.

Birkaç gergin an boyunca, sarhoş bir insan sürüsüyle savaşmak zorunda kalacağımı düşündüm. Jesse omuzlarını düşürdü ve bir adım geri attı. Burun delikleri alevlendi ve bana tekrar bakarken dudağı kıvrıldı, ama iki kavanoz kaçak içki almak için geri çekilirken tek kelime etmedi.

Bardaklardan biri barın üzerinden bana doğru kaydı. Kapağını kaldırmadan önce elimle tokatlayarak durdurdum. Dudaklarıma değmeden hemen önce durdum, acaba kırmızı şarapla mı zehirlediler diye şüphelendim.

"Sorun yok." Griffin'in pürüzsüz, derin sesi kulağımı okşadı. Titreşimleri vücuduma sıcaklık yaydı. "Gördün mü?" Kendininkinden uzun, tadını çıkararak bir yudum aldı. Dili dışarı kaydı ve üst dudağında kalan nemi yaladı. Beynimin, Griffin'e doğru eğildiğimde haince ısınmaya başlayan bedenime yetişmesi bir anımı aldı.

Ciddi misin?

Omurgamı dikleştirmeye zorladım, omuzlarımı yuvarladım ve bir kez daha hata yaptığım için sessizce kendime lanet ettim. "Sen bir Elementalsin. Senin zehrin benimkinden farklı," diye karşı çıktım, hâlâ bir yudum almakta tereddüt ediyordum.

"Mhmm," diye kabul etti, uzaklaşmadan önce sırtarak omuz silkti. İnsanlarla dolu masa kümelerinin arasından süzülürken ayışığını sinir bozucu bir zarafetle yudumladı.

Onu takip etmek istedim ama bunun yerine onu gözlemleme fırsatını değerlendirdim. Griffin bu insanların arasında rahat görünüyordu. Bunlar, yersiz bir korku yüzünden bizi hor gören insanlardı. Eminim onun ne olduğunun farkında değillerdi çünkü eğer farkında olsalardı yaba çeteleri onun etrafını sarardı. Kalabalığın arasından geçmesini izlerken bir süre bekledim, sonra onu belli bir mesafeden takip etmek için hareket ettim.

Sonunda köşede boş bir masa buldum ve barın kenarında dururken onu net bir şekilde görebildim. Onu inceledim, birini beklerken sıradan bir kolunu masanın kenarına dayamıştı.

Birkaç dakika geçip de kimse gelmeyince, önyargılarımın beni yenmesine izin verdiğimi düşündüm. Belki de haince bir şey peşinde değildi. Belki de sadece fazla temkinli davranıyordum. Ama bu düşünce aklımdan geçerken, Jesse onun yanında belirdi.

Boyu iki metreden uzun olan Griffin, Jesse'nin bodur gövdesi üzerinde yükseliyordu. Boncuk gözleri Griffin'e dik dik bakarken, Griffin buz gibi bir reddediş ifadesiyle Jesse'nin içine işliyordu; bu da Jesse'nin nasıl bir katil olduğunu açıkça hatırlatıyordu.

Jesse konuşurken ellerini sallayarak ikisi arasında bir tür anlaşmazlık olduğunu ima etti. Griffin tehditkâr bir sessizlik içinde durdu, ölümcül bakışlarının ağırlığını Jesse'ye yöneltti ve Jesse aniden hareketsiz kaldı.

"Sizin gibiler burada hoş karşılanmaz." Ağır bir güney aksanıyla yüklü kaba bir kadın sesi dikkatimi duruş sergileyen erkeklerden çekip aldı. Masamda duran kadın "kavgacı" olarak tanımlayabileceğim biriydi. Giysileri lekeli, yıpranmış ve yama gerektiren deliklere sahipti. Belirli bir delikten, parlak kırmızı bir sütyen, kirli tişörtün içinden dışarı bakıyordu. Onun yıpranmış kot pantolon sarkmış düşük üzerinde onu Bel, onların torbalanma Neredeyse bacaklarını yutuyordu. Koyu kumral saçları yağ dolu bir paspasın içinde orantısız bir topuz halinde duruyordu. "Bu senin tek uyarın. Git buradan," dedi keskin bir bakışla. Çenemi yumruğuma dayadım ve dudaklarımı büzerek ona sıırtttım. "Korkarım bunu henüz yapamam," dedim, durumdan sıkılmış bir halde.

'Scrappy' dişlerini gösterdi ve başını salladı. "Sizin gibilerin kendini beğenmişliği ve doğruluğu iğrenç. Kendinizden başka kimseyi umursamıyorsunuz. Git. Dışarı."

"Peki benim türüm tam olarak *nedir*, Scrappy?" Kaşlarımı kaldırdım, onun renkli yanıtını merak ediyordum.

"Şeytan türü. Tanrı vergisi gezegenimize iğrençlik eden türden. Herkes için her şeyi yok eden türden. Sen buraya ait değilsin. Şimdi git." Güneşten kavrulmuş derisi, sert kaşlarını çattığı için alnında kırışmıştı. Gitmek için hareket etmediğimde kolunu sallayarak çıkışı işaret etti.

"Şeytan gibi olduğuna inandığın biriyle konuşacak kadar cesursun." Tedirgindim ve sayıca azdım. Ve görünüşe göre, Dash ile öğrendiğim gibi, insanlar bizi öldürmek için mermi yapmanın bir yolunu keşfetmişlerdi. Yine de bunu görmesine izin vermeyi reddettim. Zayıflık göstermek bu dünyada öldürölmenize neden oluyordu.

Kontrolsüz nefesler alarak, ahşap fıçı masanın üzerinden kendini bana doğru fırlattı. Yerimden sıçrayarak yana doğru kaçtım ve onun tepeden süzölerek bir yığın halinde yere çakılmasını izledim.

Güzelmiş.

Üzerimde hiç silah yoktu, bu da beni savunmasız bırakıyordu ve büyülerim de serbest bırakılmamıştı. Bunu düzeltebilirdim ama bu, kaçamayacağımı düşündüğüm belalar için daha fazla kapı açacaktı.

Scrappy ayağa fırladı ve tekrar bana doğru hamle yaptı, bu sefer yüzüme bir yumruk savurdu. Başımı yana salladım ve yumruğunu yakalayıp avucumun içinde sıkarken gözlerim öfke, nefret ve korkuyla dolu bir şekilde onunkilere kilitlendi.

Karnına bir tekme attım ve sırtı köşe duvarına çarpmadan önce birkaç metre geriye sendeledi.

Nefes nefese kaldığında ona doğru yaklaştım. Ellerinden biri ağırlığını duvara dayamış, diğeri de karnını kavramıştı. Onu yağlı köklerinden yakaladım ve kafasını duvara çarptım. Bir çığlıkla yere düştü.

Birdenbire içkili mekanın gürültüsü kesildi.

Onunla göz hizasına gelene kadar çömeldim ve usulca, "Buraya kimseyi incitmek için gelmedim," dedim. Ben onu izlerken başını avuçlarının arasına aldı. "Ama beni kızdırdın," diye omuz silkerek devam ettim. "Bunun için beni suçlayamazsın."

Başka bir şey yapamadan kolumdan tutulup ayağa kaldırıldım ve öfkeli Griffin'le yüz yüze geldim. Kristal gibi parlayan bakışları beni yakıp kavurdu, kolumu tutuşu morarttı.

"Bırak beni, pislik," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Yapmadı. Bunun yerine, tek kelime etmeden beni çıkışa doğru itti. Kızgın yüzler ve öfkeli sesler, işyerinde itişip kakışırken bana küfürler ve ölüm dilekleri yağdırdı. Bir noktada bir el kapüşonuma takıldı ve beni geriye doğru çekerek durdurdu. Griffin sanki bir halat çekme oyunundaymış gibi beni ileri doğru çekmeye devam etti.

Hareket kabiliyetim kısıtlı olduğu için tek ayağımın üzerinde döndüm ve bir adamın kafasına isabet eden yüksek bir tekme attım. Uzun boylu, iri yarı bir adam geriye doğru savruldu ve ölümümü talep eden kir pas içindeki insan kümesine çarparken birkaç kişiyi de beraberinde götürdü.

Griffin beni tekrar ileri çekti. Aurasından dalga dalga yayılan öfke benimkini daha da körükledi. Etrafindakiler cesur sözlerine rağmen geri çekildiler. Kapıya ulaştığımızda onu kaldırıp açtı ve beni meşalelerle kaplı tünele doğru sürükledi.

"Kımılda," diye emretti, beni metal merdivene doğru çekerken yine pazularıma yapıştı.

"Bırak beni. Ben çocuk değilim." Kolumu tuttuğu yerden çektim. Griffin yukarıdaki zemine çıkarken bana karşı koymadı. Ben de hemen arkasından tırmandım ve kalabalığın bizi takip etmesini bekledim.

Üst tarafa ulaştığımda Griffin bana doğru döndü. O ana kadar sergilediğı nezaketten eser kalmamıştı. Sıkılı yumrukları ve sarmal duruşuyla öfkenin vücut bulmuş haliydi.

"İçkili bir mekanda uzanmanın kötü bir fikir olduğunu sana söyleyebilirdim," dedim başımı sallayarak. Orada olanlar yüzünden *bana* kızdığına inanamıyordum. Buz sarısı bir bukle gevşek düğümünden kurtuldu ve yüzüme doğru sürüklendi. Onu görmemi engelliyordu, ben de bir hüsrana homurtusuyla onu kenara ittim.

"Neredeyse neye mal olduğun hakkında hiçbir fikrin yok..." Griffin sözünü kesti ve alnını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Kendini sakinleştirmeye çalışırken göğsü kabardı. Birkaç sert nefesten sonra nihayet bana baktı. "Neredeyse her şeyi mahvediyordun ve bu süreçte neredeyse kendini öldürtüyordun," diye hırladı ve aurasından yayılan öfkeyi fiziksel olarak dışarı atmaya çalışıyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

Öfkeyle ağzımı açtım. "Kendimi savunmak dışında hiçbir şey yapmadım. Hem senin insanlarla ne işin olabilir ki? Orada Jesse'yle oldukça rahat görünüyordun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Çeneni kapalı tutamazsın, değil mi? En azından gerçekten acı çeken insanlara karşı nazik *davranamaz* mısınız? Hiç şaşırmadım..." Başını salladı. Cümlesini bitirmek yerine arkasını döndü ve geldiğimiz yöne doğru hışımla geri dönmeye başladı.

"Neye şaşmamalı?" Onun aceleci, uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ettim.

Hiçbir şey söylemedi, biz de gergin bir sessizlik içinde ilerledik. Ona baskı yapmak istiyordum ama öfkeyle tepki verip kendimi başka bir riskli pozisyonda bulmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Bu noktada daha fazla hatayı kaldıramazdım.

Sonunda Griffin konuştu. "Erzağa ihtiyacım var. Yakınlarda bir iskele var. Uslu durabilir misin?" Bana bir bakış bile atmadı.

İskorpit mi?

Scorelar insan takas yerleriydi. Bununla birlikte, uyuşturucu, silah ve cephane gibi karaborsa malların yanı sıra fahişeler de satılırdı. İnsan kaçakçılığının iğrenç ticareti, belirlenmiş skorseler aracılığıyla koordineli duraklar yapan ağlarda işliyordu. Duraklar rastgeleydi, bu da ticaretin belirli bir zamanda ne zaman birinden geçeceğini tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Yakalanma ve köleleştirilme korkusu, birçok insanın yeraltında gruplar halinde yaşamasını sağlayan dünya gerçekliğinin bir başka unsuruydu. Bu kaçakçılık halkalarının liderleri acımasızdı ve ırklarına bizimkinden daha fazla korku ve kontrol aşıladılar. Köle sahipleri bile onların kaprislerine boyun eğmek ya da ölümü, daha da kötüsü ailelerinin özgürlüğünü riske atmak zorundaydı.

"Oyunun sonunun ne olduğunu bilseydim belki uslu dururdum," diye tersledim. "Ama bunun yerine, öldüren psikopatla sıkışıp kaldım..." İfadenin geri kalanında boğuldum. "Ben Kraliyet Bölgesi tarafından avlanırken *seninle* birlikte insanların takıldığı yerlere gidiyorum. Güçlerim bastırılmış durumda ve benim hiçbir soru sormadan peşine takılmam mı gerekiyor?"

Griffin boğazını temizledi ve herhangi bir bilgi verip vermemeyi tartıyor gibiydi. "Neden avlanıyorsun?" Daha iyi bilmesem, ses tonunda bir yumuşaklık olduğunu düşünebilirdim.

"Çünkü *seni* öldürmeyi başaramadım." Ona bakmayı reddederek bakışlarımı önümdeki gölgeli ağaç sırasına sabitledim.

Eğlenmemiş bir halde başını sallarken sessiz bir kıkırdama duyuldu. "Tabii ki kendi kızını öldürecekti. Bir yük haline geldiğinde, yok edilmen gerekiyordu. Hayatta tutulamayacak kadar güçlüsün, bu da seni artık bir tehdit haline getiriyor. Başka bir şey değil." İçini çekti ve buz mavisi gözleriyle gözlerime baktı. "Peki, söyle bana. *Gerçek* psikopat kim Gray?"

Cevap vermedim. Burnum sızladı ve yüzüm kızarıırken gözlerim yaşarmakla tehdit etti. Babamın kötü muamelesinden kalan tüm yaralar yüzeye çıkmıştı. Karşı koymak için dişlerimi sıktım.

Asla zayıflık gösterme. Özellikle Griffin'in önünde, bir noktaya değinmiş olsa bile.

Gece çökmüştü ve gece yaratıkları araziye ele geçirmek için dışarıdaydı. Ben terk edilmiş eve bakarken uzaktan bir baykuş ötüyor ve avını çağırıyordu.

Sarmaşıklar ve yapraklar yapıyı yiyip bitirmişti. Pencereleler kırılmış ve sivri cam parçaları pervazlar boyunca mini hançerler oluşturarak içeri girmeye cesaret edenlere meydan okumuştur.

Bir zamanlar burası birkaç dönümlük bir arazide yer alan güzel, orta sınıf bir evdi. Güzel bir meşe dalına asılı lastik salıncağı görünce göğsüme bir hüznün saplandı. Ay ışığı göz ucuyla metalin üzerinde parlıyordu. Verandanın yanındaki uzun otların arasında bir çocuk tarafından terk edilmiş küçük, paslı bir üç tekerlekli bisiklet duruyordu.

Çeşitli yaşlarda üç çocuk hayal ettim. Ebeveynler muhtemelen çocuklarının çocukluklarının her anını -her gülümsemeyi, kahkahayı ve başarıyı- yakalamak isteyen, üzerine titreyen tiplerdi.

Kalbimdeki ağırlık meşe ağacınıniki kadar derinlere kök saldı. Her zaman özlemine çektiğim bir fanteziydi. Her zaman inanmışım ki, eğer babamı gururlandırabilirsem.

"Bu gece burada güvende oluruz," dedi Griffin ve beni sarmal düşüncelerimden kopardı. "Şafakta, iskeleye doğru yola çıkacağız." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi ama yine de bir zamanların kederli sessizliğini paramparça ediyordu.

Başımı salladım ve tuğla basamakları çıkarak ön kapının kalıntılarına ulaştım, Griffin de arkamdan geliyordu. Kapı menteşelerinden garip bir şekilde sarkıyordu, bu da eve baskın yapıldığını gösteriyordu. Sıkışarak geçebileceğim kadar geniş bir boşluk açmak için kapıyı kenara ittim.

Karanlığa rağmen, oturma odasına dağılmış devrilmiş kanepeleri ve içlerinden çıkan tozlu pamukları görebiliyorduk. Yerlerde parçalanmış kâğıtlar, kitaplar ve dergiler vardı ve ahşap masalar ikiye bölünmüştü.

Merdivenleri takip ederken dikkatli adımlar attım, cam kırıklarından ya da yere saçılmış eşyalardan kaçındım. Saygısızlık gibi geldi. Kendimi

Griffin'in işi olmasına rağmen bir şekilde sorumluydu.

Belki de çağrışım yoluyla suçluydum.

Ana yatak odası olması umuduyla üst kattaki koridorun sonundaki odaya yöneldim. İsteyeceğim son şey, bir çocuğun odasında, hayaletinin uykumda bana musallat olduğu ve cevaplar için yalvardığı bir odada uyumaktı.

Kapının hafifçe itilmesiyle yatak odasında beni bekleyen manzara karşısında donakaldım. Ay ışığının gümüş parıltısında, yatağın yanında yerde buruşmuş bir iskelet yatıyordu. Etrafındaki beyaz halı yıllanmış kandan kahverengiye boyanmıştı. Şiltenin üzerinde bir başkası bükülmüş bir açıyla yayılmıştı. Uykularında basılmışlar. Kocasının ailesini korumaya çalıştığını tahmin ettim. Çok geç kalmıştı.

Uzaktaki dehşet karşısında gözlerimi kapattım. Duygularımın etrafındaki duvarları ayakta tutmak için mücadele ettim. Çok fazla şey olmuştu ve hepsini tam olarak sindirme şansım olmamıştı. Kendimi zar zor toparlıyordum ama Dash'le karşılaştığımdan beri kendime ayırdığım ilk andı ve barajdaki çatlaklar duygusal bastırılmışlığımın saldırısını serbest bırakmakla tehdit ediyordu.

Derin bir nefes aldım ve ardından titrekle bir nefes verdim. Odanın en uzak köşesinde, karanlığa açılan büyük bir gömme dolap vardı. Yatağın yanındaki iki kırık cam balkon kapısının yanından geçtim. İçlerinden esen serin esintiyle tüylerim diken diken oldu. Tekrar nefes aldım, odaya sızan çam ve çürüyen çalı kokusunu içime çektim.

Geniş dolabın içinde çiftin eşyaları yerde ve raflarda dağınık bir şekilde duruyordu. Spor çantamı bıraktım ve yatak odasının halı kaplı zemininde kıvrılmak için yastık olarak kullandım. Sonunda zihnimin son olayları gözden geçirmesine izin verdim. Sonunda her şeyin etkisi geçmeye başlamıştı, bu da bana Griffin'in nedenlerini ve onu nasıl öldüreceğimi düşünme şansı verdi.

Çünkü ne pahasına olursa olsun onu öldürecektim.

İçkili mekandaki darmadağınık insanların görüntüleri aklımdan geçti. Dash'in görüntüleri... Scrappy'nin. Evrim Günü'nden önce ne tür hayatlar yaşamışlardı? Neler kaybetmişlerdi? *Kimi* kaybetmişlerdi? Soğuk, karanlık dolapta yatarken hiç tanımadığım insanlar için daha fazla keder kalbimi acıttı. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken burnumu çektim ve serin hava onları soğutarak titrememe neden oldu.

Huzursuz bir uykuya dalarken, dünyanın yeniden düzene girebilmesi için daha kaç masumun ölmesi gerektiğini merak ettim.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

GRI

M sesler beni uykumdan uyandırdı. Babamın sık sık ziyaretçileri gelir giderdi, bu yüzden yabancılar tarafından uyandırılmak alışılmadık bir durum değildi. Sıkıntıyla inleyerek, uykuma geri dönmeyi umarak yuvarlandım. Ama yatak tamamen yanlıştı. Yemyeşil yerine sert ve soğuktu. ve sıcak. Bir kış ısırığı odayı soğuttu, bu da doğru değildi.

Uyku sersemi sisin içinden sesler yükselmeye devam etti ve vücudumda beni ayağa fırlatan bir alarm sarsıntısı yarattı. Birkaç metre ötemde yatan çürümüş cesetlerin bulunduğu ıssız odayı gördüğümde gerçeklik yüzüme çarptı.

Koridordan gelen sesler beni ürkütüp harekete geçirdi ve Griffin'in hâlâ silahlarımın yanında olduğu gerçeğine lanet ettim. Eğer davetsiz misafirler varsa, beni hazırlıksız yakalamalarına izin veremezdim. Bileziğimi çıkarmayı düşündüm ama babamın dikkatini çekme riskini almak istemedim. Çürümüş iskeletlere yaklaşırken, ne kadar yanlışı hissettirse de elimdekilerle yetinmeyi seçtim.

Ayağım kırılđan kollardan birini kırarak ikiye ayırdı. "Özür dilerim," diye fısıldadım kalıntılara yüzümü buruşturarak. Parçalanmış kemiği aldım ve kapıya doğru süründüm. İdeal bir silah değildi ama yeterli olacağını düşünüdüm - en azından daha iyi bir şey bulana kadar.

Karanlık boş koridoru kaplamıştı ve her adım en yüksek gıcırtilarla çığlık atıyordu. Sırtımı duvara dayayarak, artan seslerin geldiği yöne doğru sürünerek ilerledim.

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!*" Evin gizemli sessizliğini bozan Griffin'in sesiydi.

Aniden ona doğru koşma dürtüsüne kapıldım. Bunu açıklayamıyordum ama bir nedenden dolayı ona yardım etmek için çekildiğimi hissediyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Kendime bunun onun güvenliği için değil, kendimi korumak için olduğunu söyledim. Eğer biri Griffin'i tehdit ediyorsa, bu sadece benim için de bir tehdit olduğu anlamına gelebilirdi.

Sesini duyunca parmak uçlarımla sesin geldiği kapıya yöneldim. Kahretsin, sihrime ihtiyacım vardı.

Siktir et.

En iyi kararıma rağmen, pişman olmayacağını umduğum bir karar verdim. Silah olarak sadece bir kemikle oraya saldırmadan önce neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu.

Kemiği dizlerimin arasına iterek bileziğimi çıkarmak için çabaladım. Mandal gevşedi ve derimden kurtulur kurtulmaz enerji damarlarıma hücum etti. Akımlarımdan gelen bir elektrik mavisini patlaması karanlık koridoru aydınlattı ve yıkık duvarlara serin, ürkütücü bir parıltı verdi. Büyü beni bombardımana tuttu... Neredeyse beni boğdu. Bu kadar uzun süre kapalı kaldığım için kızgın hissediyordum. Kabaran nefeslerimi susturmak için mücadele ediyordum ki Griffin'in çıldırtıcı sözleri beni olduğu yerde dondurdu.

"Ona dokunmayacaksın! Hayır, hayır, hayır. Gray...Gray *benim*. Ona sahip olamazsın!" Griffin'in genellikle derin ve güçlü olan sesi son sözlerinde çatladı.

Midemde bir düğüm oluştu. Üzerimdeki saçma iddiasını şimdilik bir kenara iterek, sesinden gelen enerji dalgalarını büyümü beslemek için aurama çektim.

Bileziği cebime tıktırdım ve dizlerimin arasındaki kemiği tutarak omzumla duvarı ittim. Kapı çerçevesinin kenarından bakarken, önümdeki sahneyi anlamlandırmaya çalışırken kalbim tekledi.

Manik Griffin küçük bir çocuğun odasının ortasında duruyordu. Evin geri kalanı gibi o da tamamen harap olmuştu.

Odayı taradım ama Griffin yalnız görünüyordu. "Yeter!" diye kükredi. Kambur omuzları inip kalkarken Griffin'in nefesi sert bir şekilde kesiliyordu. Kedi şeklindeki gözleri panik içinde çılgınca yanıyordu. Kukuletası geriye itilmişti ve obsidyen saçları çenesinin etrafına dağılmıştı. Sanki parmaklarıyla köklerinden çekiyormuş gibi çılgınca bir karmaşaydı; kararsız ellerinin üzerinde titreyen parmaklarıyla. Görmeye alıştığım sakin ve hesaplı katilden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Griffin?" Sesimi duyunca, sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sendeledi. Dönüp bana baktı, başını iki yana salladı, yüz ifadesi şok olmuş bir dehşetle çarpılmıştı.

"Hayır Gray," dedi, çaresiz bir aciliyet içinde nefessiz kalarak. "Odana geri dön. Burası güvenli değil. *Lütfen*."

Yavaşça ileri doğru bir adım attım.

"Beni dinle. Sadece... sadece geri dön. Yapamam..." diye yalvardı. Vücudu daha sert titriyordu ve teninin derin bronzluğu o kadar solgundu ki

aynı kişi gibi.

Odaya bir adım daha atarken adrenalın damarlarımda dolaşıyordu. "Neler oluyor? Kiminle konuşuyorsun?" Yükselen paniğimi yumuşak bir tonla gizleyerek sordum. İkinci sesin kaynağını bulmak için ay ışığıyla aydınlanmış enkazı taradım ama büyülerimle bile bulamadım.

Griffin karanlıkta kırık dökük oyuncakların ve mobilyaların arasında duruyordu. Yatağın üzerinde soluk mavi pijamalar giymiş küçük bir iskelet gözüme çarptı ve kalbim sıkıştı.

Griffin yenilgiyle çenesini göğsüne indirmeden önce başını tekrar salladı. Sesi yumuşak ve yenikti, "Kimse yok. Ben... sadece gidiyorum." Başını kaldırıp kara kirpiklerinin arasından paramparça olmuş bir adamın bakışıyla bana baktı. "*Lütfen*." Sesi tekrar kırıldı ve içimde yankılanan bir parçayı çatlattı.

Bir adım daha attım, bu sefer daha yavaş. "Eğer bir tehdit varsa, o zaman yardımınıza ihtiyacınız var."

"Bu tehdit konusunda yardımcı olamazsın." Kristal mavisi gözlerinin ardındaki çalkantılı dalgalar odama dönmem için yalvarıyordu.

İçimde bir şeyler yumuşadı. Olmaması gerektiğini biliyordum ve muhtemelen travmatik geçmişimin yaraları beni kışkırtıyordu, ama kendimi ona doğru çekilmesine izin verirken buna engel olamadım. Griffin'in kalibresinde birinin önümde kırıldığını görmek, bunca yıldır dikkatle inşa ettiğim savunmaların bazılarını zayıflattı. Çünkü içten içe ben de kırılmışım.

"Deneyebilirim," diye teklif ettim, sesim amaçladığımdan daha yumuşak çıkmıştı. Ezeli düşmanıma, benden çok şey almış olan adama bir adım daha yaklaştım. Ne halt ediyordum ben?

Ben birbiri ardına yavaş adımlar atarken Griffin konuşmadı, her adım vücudundaki gerginliği hafifletiyor gibi görünürken o endişeyle beni izliyordu.

Sanki ani bir hareket yaparsam uçmaya hazır, paniklemiş bir kuşmuş gibi ona yaklaştım. Ben yaklaştıkça titremesi azaldı ve nefes nefese kalması yavaşladı. Sakinleşiyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

"Bana hatırladığını söyle. Hatırlıyorsun, değil mi?" Griffin sordu, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi ve acı dolu bir umutla doluydu.

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim. Ani değişimi karşısında kafam karışmıştı. "Neyi hatırlıyorsun, Griffin?"

"Oyun alanı. Şu çocuklar. Sihrimiz..." Durakladı. Onun sözleriyle gözleri utanmaz bir kırılganlıkla parladı. Ama onun sözleriyle, uzun zamandır bastırılmış bir anı ortaya çıktı. "Dokunduk ve... ve..."

"Evet," diye cevapladım ciğerlerimi boşaltan bir nefesle. Oyun alanındaki çarpık ve harap metal görüntüsü zihnimde canlandı.

Aniden durduklarında diğer çocuklardan dayak yiyordum. Eğitime başlamadan önceydi ve babamın tacizleri nedeniyle kendime güvenim yoktu. Anlamalı arkadaşlıklar kurmama hiç izin vermemişti, bu yüzden nasıl sosyalleşeceğimi bilmiyordum. Bu nedenle okuldaki diğer çocuklara içine kapanık, sessiz, garip ya da onların deyimiyle "tuhaf" görünüyordum.

Cenin pozisyonundan gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde, karşımda duran mavi gözlü bir çocukla yüz yüze geldim. Zorbalar ortadan kaybolmuştu. Ancak dikkatimi çeken oyun alanının enkazı olmuştu. Kullanmak için çok genç olduğu büyüyle onları korkutup kaçırmıştı. Büyüleyici mavi gözleri ve kısa mürekkepli saçları olan çocuk, bir daha benimle uğraşırlarsa kışlarına tekme basmakla tehdit etmişti.

Kinetikler ve Elementaller için büyü on üç yaşına kadar uyanmasa da, büyüünün yeni uyandığını ve henüz kontrol edemediğini söylemişti. O zamanlar sadece on yaşındaydı. Ama bunu takip eden şey

Bu değişim yıllarca kafamı karıştırdı. Sonunda her şeyi hayal ettiğime inanmaya başladım. Sadece sekiz yaşıındaydım, bu kadar küçük yaşıta anılar güvenilmez olabilirdi.

Ayağa kalkmama yardım etmek için elimi tuttuğumda, inanılmaz bir patlama bizi birkaç metre geriye, zıt yönlerle fırlattı. Şaşkınlık içinde birbirimize bakıyorduk ama kısa süre sonra öğretmenlerin bizi ayağa kaldırıp birbirimizden uzaklaştırmasıyla yarıda kesildi.

Mavi gözlü, mürekkep siyahı saçlı çocuğu bir daha hiç görmedim.

"O *sen miydin*?" Fark ettiğim şey karşısında donup kaldım. Sersemlemiştim. Yine de her şey anlamlıydı. O *gözler*. Her şeyi gören o parlak mavi gözler. O çocuk *Griffin Silas* mıydı?

Keskin yüz hatlarını dizginlenemez bir rahatlamayla dolu, yürek burkan bir gülümseme süsledi. Yüzüne öyle bir ışıık geldi ki midem bulandı. Bu bana bahşettiği ilk gerçek gülümsemeydi ve ben de ona karşılık vermek isteyerek kendimi şaşırttım.

"Bunu senden almadıklarına çok sevindim," dedi Griffin, rahat tavrına rağmen sesi neredeyse kendinden geçmiş gibiydi.

"Neyi? Benden ne alacaksın?" Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatarak sordum.

Griffin'in çocuksu gülümsemesi düştü. "Boş ver onu. Bilmen gereken çok şey var." Sesi hiç duymayı beklemediğim bir aciliyetle tizleşti. "Ama sana söyleyecek kişı ben değilim. Ben... nereye gittiğimizi benden çok daha iyi açıklayabilecek biri var. Ama şunu bilin: benim hakkımda düşünmeniz için size öğretilen her şey... hepsi yalan. Hepsi baban tarafından uygulanan bir korku taktiğiydi ve..." Durdu, gözlerini kapattı ve içindeki savaşıla mücadele etmek için ellerini sıkıca yumruk yaptı.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Sesimdeki korku titremesini engellemek imkansızdı.

Griffin bana döndü, doğrudan benimkilere bakarken gözleri birden berraklaştı. "İşler herkesin hayal edebileceğinden çok daha karmaşık. Sadece şunu bil ki Slate'i ben öldürmedim. O ben değildim. Yemin ederim Gray," diye ısrar etti.

Gerçek. Sözleri gerçek gibiydi. Avuçlarını bana doğru uzatırken ses tonunda kötü niyete yer yoktu. Ama söylediği bir şeyi düşünürken nefesim kesildi.

"Adını nereden biliyorsun?" Geriye doğru bir adım attım ve kemiği daha sıkı kavradım. Griffin'in yanındayken Slate'in adını söylememiştim, değil mi? Hayır. Bu mümkün değildi. Bunu bilmeyi hak ettiğini düşünmüyordum.

"Bu başka bir günün hikayesi. Ama onu ben öldürmedim Gray. Bunu söylediğimde bana güvenmeni istiyorum."

Bu küstahlık karşısında homurdandım. "Affedersiniz, soruyu görmezden gelmeyin. Onun adını nereden biliyorsun?" Midemde öfke birikirken ellerim titremeye başladı; sesimi biraz sakın tutmaya çalıştım.

Griffin hayal kırıklığı içinde titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bana döndü. "Gray, sana söylüyorum... *Yapma*. Bu gece bunu zorlama." Aciliyet duygusu beni etkilememişti. Cevaplara ihtiyacım vardı. Griffin adım atmaya başladı, koyu renk saç tellerini sıkıca kavradı. "Lütfen. Sadece... bekle."

Mideme yerleşen sıcak öfke vücuduma yayıldı. Sanki bir kadeh kaçak içki tüm acımla karışmış, sanki biri ona meşale tutmuş gibi hissediyordum. "Ve yine, bana delicesine aşık olduğum kişinin adını bildiğini söylüyorsun. Herkesten çok değer verdiğim kişinin. Bu arada, *öldürdüğün kişinin!*" diye bağırdım. "O kısmı rahatlıkla unuttun mu?"

Griffin bir hırıltıyla arkasını döndü ve bana doğru hışımla saldırdı, vücutlarımız birbirine değmesin diye hemen durdu. Yoğunluğunu bana yansıtırken burunlarımız arasında sadece birkaç santim vardı. Büyüleyici mavi gözleri

Kara öfke bulutlarıyla kaynıyordu ve çenesi hiç görmediğim kadar sıkılmıştı. "Gray, *yeter*," diye hırladı ve beni olduğum yere mıhladı. "Beni dinle." Sıcak nefesi yüzümde geziniyordu. "Sana her şeyi anlatacağım. Ama istiyorum... İhtiyacım var..." Griffin gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Bu şekilde değil. Şimdi olmaz. Bu güvenli değil. *Sen de* güvende değilsin. Güvende olmana ihtiyacım var. Bana bağırmaya ve bunu zorlamaya devam edersen bu gerçekleşemez. O yüzden, Tanrı aşkına, *bu* gecelik *bırak*. Anladın mı, Prenses?"

Daha fazla cevap istiyordum ama şimdilik ondan başka bir şey alamayacağım açıktı. Kalp atışlarımı düzene sokarken yumruklarımı sıktım, sonra açtım ve gözlerindeki kara öfke bulutlarının yavaşça dağılmasını izledim. Nefesimi tutarak isteksiz bir kabullenişle başımı salladım. Zaten bu geceyi kaldırabileceğimden emin değildim.

Tatmin olmuş görünen Griffin uzun, titrek bir nefes verdi ve benden uzaklaştı. "Tamam o zaman," dedi omuzlarını biraz gevşeterek. Hâlâ hareketlerine odaklanmış olan bakışlarımı yakaladığında, dudakları yavaşça hınzır bir sırıtışa dönüştü. "İşte iyi bir kız," dedi alçak ve abartılı bir ses tonuyla.

İkimiz de kahkahalara boğulmadan önce ağır, şüpheli bir duraklama oldu. "Ew, bunu bana söylemedin," diye hırıldadım, nefesimi tutmaya çalışırken kaburgalarımı tuttum.

"Evet, öyle sayılır." Griffin ensesini ovuştururken güldü. "Ve senin ukala ağzının bu konuda söyleyecek bir şeyi olmamasına şaşırdım." Bana sırtarak karşılık vermem için beni cesaretlendirdi.

Ama bir kez olsun yemi yutmadım. Çünkü... *onun kahkahası*. Kahkahalarımız sessizleştikçe nefes alışım yavaşladı ve kendimi o sesi tekrar duymak isterken buldum.

Ne haltlar dönüyordu.

Birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim... bu arada." Tırnaklarım pantolonumun dikişlerini karıştırdı. "O gün oyun parkında bana yardım ettiğin için." Yerdeki kırık plastik treni incelemek için bakışlarımı yere indirdim. "Benim için ayağa kalkan ilk kişi sendin." Ya okulda ya da evde, ama bunu ona söylemedim.

Griffin'in ağzının bir tarafı nazik bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. "Benim için bir zevkti. Ve o zaman söylediklerimin hala arkasındayım." "Tek fark, şimdi sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim." diye eklerken yüz hatlarını soğuk ve sert bir ifade kapladı.

Sözleri karşısında ağzım hafifçe aralandı. Arkalarındaki yoğunluk. "Ama... ama neden? Anlamıyorum..." Başımı salladım; hiçbir mantıklı gelmiyordu. Beni pek tanıımıyordu. Ne o zaman ne de şimdi. Griffin Silas'ın bana nezaket gösteren ilk kişi olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordum. Birinin benim için adam öldürmesinden hoşlanmam benim hakkımda ne söylüyordu? İçimdeki karanlık bu düşünceyle mırıldandı. Ama artık bir koruyucuya ihtiyacım yoktu. Özellikle de ona, ama nedense içime siniyordu.

Parmaklarını siyah saçlarının diplerine sokarak dönmeden önce yüz hatlarına acı kazınmıştı. Ani hareketle sıçradım. Sinirli bir hırıltı duyuldu. Sessizlik uzadı ve ikimiz de hareket etmedik. Sonunda omuzları çöktü ve kolları iki yanına düştü. Griffin omzunun üzerinden bana bakmak için başını eğdi, obsidyen bir saç teli elmacık kemiğinin üzerinden sarkıyordu. Huzursuz fırtına gözlerine geri dönmüştü ve gözlerinde anlamam için bana yalvarıyordu. "Bu gece olmaz. Yapamam... bir anlam ifade etmeyecek. Lütfen..."

Göğsümde bir kızgınlık dalgası kabardı. Hayatımdaki her şey üzerinde görünüşte sahip olduğum kontrol eksikliğine karşı öfkeye dönüştü. Akıntılarım

Griffin sanki onları ilk kez fark ediyormuş gibi dikkatini onlara yöneltti.

"Akımlarınız..." Griffin meraklı bakışlarını tekrar bana çevirerek şöyle dedi. "Onları uzaklaştırın. Serbest kalmaları güvenli değil. Henüz değil." Ses tonu talepkârdı ama altında yatan korkuyu da duydum.

Talebi karşısında nefesimi tuttum. "Silahsızım ve sesler duydum. Buralarda kimse yok. Sorun değil. Uzun zamandır o lanet şey takılıyken boğuluyorum," dedim bileziğimi kastederek. Elim dalgın bir şekilde bileğimi ovuşturuyor, onu tekrar yerine oturtmak zorunda kalacağım andan korkuyordum.

"Anlıyorum. Güven bana. Benim sihrim de boğuluyor. Ama bu sadece babanı sana çekecek. Senin enerjik izini kilometrelerce öteden takip edebilecek yeteneklere sahip insanları olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum." İç çekerek soğuk metal bileziği almak için elimi cebime attım. "Haklısın," dedim mandal bileğimin etrafında kenetlenirken. Büyümün tanıdık, sıcak uğultusu damarlarımda soğuyarak büyük bir parçamı tekrar kilitledi. Sonsuza dek bir şekilde tutsak kalacaktım.

"Git biraz uyu. Şafakta yola çıkacağız, yani birkaç saat sonra." Ona baktım - *gerçekten* baktım- ve bakışlarımı karşıladığında hiçbir şey söylemedim. Sanki onu yıllar önceki o küçük çocuğun büyümüş, sertleşmiş hali olarak ilk kez görüyordum. Çok güzeldi. Karanlık onun tek yoldaşı gibi görünüyordu. Çok yaklaşmasına izin verirse yolundan geçen her aydınlığı zehirleyen zehirli bir arkadaş. Neyse ki, onu tamamen tüketmeden önce b i r kol boyu uzakta tutabiliyor gibiydi. Bu gözler kendi dillerini konuşuyordu ve Bir şekilde, sezgisel bir düzeyde biliyordum.

"Tamam." Başıımı salladım ve ana yatak odasına dönmek için geri çekilmeye başladım. "Sabah görüşürüz. Biraz dinlen." Koridorda yürümeden önce omzumun üzerinden son bir kez daha baktım. Griffin her adımımı izliyordu, kristal gözleri çözemediğim bir duygu karışımıyla parlıyordu.

Koridorda ilerlerken, olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Kemik hâlâ elimdeyken, kiminle konuştuğunu hiç öğrenemediğimi fark ettim.

"Bu bina olmalı," dedi Griffin, Macon'un tarihi şehir merkezindeki terk edilmiş işyerini incelerken. Mülk bir zamanlar bir dövme dükkanına ev sahipliği yapıyordu. Geriye kalanlar yağmalanmış ve boş duruyordu. Bu dünyadaki diğer her şey gibi o da tanınmak ve geçmişin zincirlerinden kurtulmak için yalvaran bir hayaletti.

Terk edilmiş evden yürüyüş nispeten kısa sürmüştü. Söz verdiğimiz gibi, şafak vakti yola çıkmış ve rahat bir sessizlik içinde iskelenin bulunduğu yere doğru yürümüştük. Bir yandan temiz sabah havasının tadını çıkarırken bir yandan da olası tehditlere karşı duyularımı açık tutuyordum. İkimiz de önceki geceki olaylardan bahsetmedik.

Griffin, eğer sürekli çatık kaşlarının bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, karanlık bir ruh hali içinde görünüyordu. Muhtemelen uykusuzluktan. Ben de fazla uyumamış olmama rağmen kendimi birkaç gündür hiç olmadığım kadar enerjik hissediyordum. Griffin'in karanlığının ilk ışık huzmelerimi gölgelemesine henüz hazır değildim, bu yüzden ben doğanın topraklama yeteneklerinin tadını çıkarırken onun düşüncelere dalmasına izin verdim.

Yürüyüşümüzün yarısına gelene kadar tekrar bir varlık hissettim. İçkili mekanın dışında hissettiğime benzer bir şeydi. Griffin'e bundan bahsetmeyi düşündüm ama bir şey beni durdurdu. Belki de sadece vahşi bir hayvandı ve av olmadığını biliyordu - sanki bizim av olmadığımızı biliyordu.

"Burada bir şey yok Griffin," dedim dövme dükkanını kastederek. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Yan taraftan ona baktım. Kara kaşları çatıldı ve çevremizi incelerken çenesi sıkıştı.

Önceki geceki kırık dökük ve savunmasız adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkaları saymazsak, her zamanki göz alıcı haline benziyordu; sağlıklı, sıcak, bronz teni, dik duruşu ve her şeyi görüyor gibi görünen hesaplı gözleri. Babamın bana nefret etmeyi öğrettiği o korkunç savaşçı.

Sorular oluşurken asit midemi yaktı. Onun hakkında bana yalan mı söylenmişti? Eğer düşündüğüm gibi vahşi bir katil değilse, bu Slate hakkında ne anlama geliyordu? Onu gerçekten kim öldürmüştü? Onun anısına ihanet mi ediyordum? Peki ya Devrim Günü'ne yol açan Kral Sarayı saldırısı? Önümüzdeki köhne dövme dükkânına odaklanırken bu düşünceleri bir kenara ittim. Griffin'in durakladığını, vücudunun gergin olduğunu fark ettim. "Ne oldu?"

"Bir sorun var. Olması gereken yer burası." Başını hafifçe yana eğerek çevredeki sesleri dinlemeye başladı. Ben de aynısını yaptım. "Üç şeyden biri olabilir: Bana yanlışlıkla yanlış yeri vermişlerdir, at çoktan gitmiştir ya da...." Bir an duraksadı ve etrafı hafif bir hareket var mı diye taradı. "Ya da... tuzağa düşürüldük."

Kalp atışlarım hızlandı ve hemen silah kemerime bağlı olması gereken ikiz hançerlere uzandım. Değildiler. "Benim

silahlar. Şimdi." Hissettiğim paniğin sesime yansımaya izin vermemeye çalıştım ama silahlarım olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

Griffin gözlerini antebellum binanın çatısından ayırmadan omuzlarındaki silah çantasını yeniden ayarladı. "Haydi, burada çok açıktayız. Eğer bu bir tuzaksa, hazırlıklı olmalıyız." Sesi o kadar kısıktı ki, yüksek işitme duyumla bile zar zor duyuluyordu. Uzun bacakları birbirine yakın tuğla binaları ayıran ara sokağa doğru hızla ilerledi. "Yakınlarda başkalarının olduğunu hissediyorum. Neden henüz saldırmadıklarını bilmiyorum."

Ara sokağa ulaştığımızda sırtındaki çantayı salladı ve çömelip silahlarımızı kuşandık. Tedirginlik göğsümü endişeyle doldururken, bir dövüş beklentisiyle kaslarımda dolaşan heyecana engel olamıyordum.

Griffin çift ağızlı kılıcını çıkardı. Kılıçların üzerindeki Elemental mühürler onun büyüyle aktive edildiğinde turuncu renkte parlıyordu. İşte o zaman kiminle dövüşmeyi beklediğimizi bilmediğimi fark ettim. Bir Elemental'i öldürmek için mavi renkte parlayan ikiz hançerlere baktım.

"Onlar insan mı?" Durumun böyle olmasını umarak sordum. En kolay seçenek bu olurdu.

"Hayır. Kinetik," dedi ve sonra gözleri aynı düşünceye sahip hançerlere takıldı. "İşte," diye fısıldayarak çantasını karıştırdı ve bıçaklarına Elemental mühürlerin keskin açıları kazınmış bir çift hançer daha aldı.

Ona şaşkın bir ifade takındım. "Bu benim işime nasıl yarayacak? Ben bir-" Başladım ama mavi uçlu bir okun ıslığı beni durdurdu. Kafalarımızın arasından uçtu ve arkamızdaki tuğla duvardan sekti.

Birbirimizden ayrıldık. "Güven bana. Sadece o hançerleri kullan. Güç yok," dedi Griffin sokağın sonuna doğru koşmadan önce. Ben de ters yöne doğru koştum.

yönüne doğru, işe yaramaz bıçakları tutarak. Elemental olmadığım halde bunları kullanmamı ve Kinetiklere herhangi bir hasar vermemi nasıl bekliyordu? Omuz silktim. Herhangi bir kılıç hiç olmamasından iyidir diye düşündüm.

Geldiğimiz yere geri dönmek için sokağın girişine doğru koştum. Köşeyi döndüğüm anda mavi, parlayan bir balta kafama doğru savruldu. Kaydım ve eğildim. Çömelip ayağımın üzerinde döndüm. Bir elim beni dengelerken, saldırganın ayak bileklerine iyi yerleştirilmiş bir tekme attım ve onu ayaklarından savurdum.

Kinetik Savaşçı ayağa kalkmaya fırsat bulamadan ona doğru yürüdüm. Göğsüne basarak onu betona yapıştırdım. Bana karşı mücadele etti ama beni üzerinden atamadan Griffin'in hançerlerinden birini boynunun yan tarafına sapladım. Üzerinde gezinirken yüzüne bakmadım, onu tanımaktan korkuyordum. Hançeri çıkardığımda açılan yaradan fişkırان kan yüzüme sıçradı. Ama dikkatimi çeken şey kan değildi. Ondan hiç çekinmemiştim. Ellerimdeki Elemental enerjiyle hayat bulurken bıçağın üzerinde parlayan turuncu mühürlere şaşkınlıkla baktım.

Bölüm 20

GRI

MAktive edilmemesi gereken iki turuncu hançere şaşkınlıkla bakarken nabzım hızlandı.

Kinetik, altımdaki kanın üzerinde gürleyerek dikkatimi tekrar ona yöneltti. Hâlâ yüzüne bakmayı reddediyordum. Ama bıçak yarasından başlayarak, siyah damarlardan oluşan bir ağ endişe verici bir hızla derisine yayıldı. Damarlarını ve atardamarlarını tüketen kızıl zehir onu ölümüne zehirlerken, hastalıklı bir hayranlıkla baktım. Kaçınılmaz olanı durdurmak için işe yaramaz bir çabayla yarasını kavrayan eli kıpkırmızı olmuştu. Şüphesiz vücudu kendini iyileştirmeye çalışmış ama başaramamıştı.

Dehşet verici sahneden kıpırdayamadım, hançerlerin üzerinde parlayan mühürler beni çok şaşırttı.

Ağır bir beden sırtıma çarptı, kollar belimi acımasızca kavradı. Saldırgan üzerime devrilirken ciğerlerimden hava boşandı. Kollarım iki yanımda kilitli olduğu için erkeğin pençesinden kurtulamadım.

Etrafımı saran havada sıcaklık kaynıyordu. Beni keskin havadan koruyan rahat bir sıcaklık olarak başladı, ancak sıcaklık hızla yükseldi. Saniyeler içinde terlemeye başladım.

Betonun üzerinde çırpınarak saldırganın kalçasını bıçaklamaya çalıştım. Ama nafiye bir çabaydı.

Derim yandı, kabarcıklar oluşmaya hazırdı. Kendimi tutamayarak çığlık attım. Bu, termal manipölasyondan ilk kez muzdarip oluşum değildi. Kralın en sevdiği savaşçılardan birkaçı bu yeteneğe sahipti ve bu, çocukluğum ve gençlik yıllarım boyunca beni acıya dayanmaya şartlandırmak için kullandığı birçok yöntemden biriydi.

Scarlett'le karşılaştığımız muhafız ultraviyole büyüünü güneşin gücüymüş gibi kullanıyordu, oysa bu Kinetik'in büyüü dış ısı derecelerini kontrol ediyordu. Etrafımdaki hava bir fırın gibi kızarmıştı.

Sıcaklık arttıkça ben de gevşedim. Kalp atışlarım tehlikeli bir hıza fırladı. İşte tam o anda, yıllar içinde huzurlu bir yer bulmayı öğrenmişim... zihnimi panik ve acıdan arınmaya zorlamayı.

Kalp atış hızıma odaklandım ve yanan kabarcıklara ve haşlanan derime rağmen yavaşlamasını diledim. Elemental hançeri avucumun içinde sıktım ve acıya dayanırken beni topraklamasına izin verdim.

Kinetik Savaşçı beni yan tarafıma yatırdı ve bacaklarımı kendi bacaklarıyla sararak hareketsiz kalmalarını sağladı. Kollarım belime sabitlenmişti ve beni, başının vuruş mesafesinden uzakta olmasını sağlayacak bir açıyla tuttu.

Bileklerim anatomimin hareket ettirebildiğim tek parçasıydı. Ve eğer doğru yapılırsa, bir yara açabilirlerdi. Tek ihtiyacım olan tek bir kesikti, beni tutuşunu gevşetmesine yetecek kadar.

Savaşçı, hareketsizliğimi yenilgi olarak algıladığından kazandığını düşündü. Ama tıpkı babamın lonca eğitiminde aşıladığı gibi, ben kesinlikle ölene kadar pes etmeyecekti.

Acıyla savaşmayı bıraktım. Bunun yerine, geçmişimin ve bugünümün travmasını yakıp yok ettiğini hayal ederek onu memnuniyetle karşıladım. Bileğimin bir hareketiyle, derisine nüfuz edebilecek her yere körlemesine sapladım. Bıçakladım, bıçakladım ve bıçakladım, ona gerçekten zarar verip vermediğimden emin değildim. Sonunda, birkaç denemeden sonra, bir homurtuyla irkildiğini hissettim.

Kinetik kollarımdaki tutuşunu gevşetti, ben de bir dirseğimi arkama attım. Kemiğe değdi. Isı gazabını durdurdu ve vücudum yanıkları yavaş yavaş iyileştirmeye başladı. Yuvarlanarak uzaklaştım ve savaşçının beni tekrar yakalama girişiminden kıl payı kurtuldum.

Çömelerek silah kemerinden bir bıçak çıkardı. Onu tanıımıyordum ama gözlerinde bir Kinetik Savaşçı'nın keskin odağını fark ettim. Ayağa kalktı ve ben hançerime ulaşmak için çabalarken bana doğru yaklaştı. Kinetik bir bıçağın mavi ışıklı mühürleri bana ölümcül bir hasar vermemeliydi ama bıçak yarası yüzünden trende neredeyse öleceğimi hatırlayınca içimi bir şüphe kapladı. Griffin'in *bıçaklarımla* açtığı bir bıçak yarası.

Vücudumun iyileşmesi için kendime biraz zaman kazandırmaya çalıştım. Şoka girmek artık bir tehdit değildi ama hızlı hareket etmek zorundaydım - vücudumun iyileşme hızından daha hızlı.

Tek dizimin üzerine oturdum ve iyi bir nişan alarak hançerimi rakibime doğru fırlattım. En iyi atışım değildi, çünkü her dönüşte hafifçe sallanıyordu. Ama kalçasının yumuşak etine saplanıp kordonlu kasını kesmeye yetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve hançeri bacağından kaptı. Bir şangırtıyla yere düştü.

Ayağa fırladım, ona saldırırken yanıkların dağılan acısıyla kendimi zorladım.

Hançerin içindeki kırmızıfer, termal büyüsunü bastırırken iyileşme yeteneğini de kesti. Silahı yerden kaptım ve bıçağımı soğuk bir kayıtsızlıkla boğazına sapladım.

Kan tekrar üzerime sıçradı, kıyafetlerimi kapladı ama Tanrı'ya şükür bu sefer yüzümü ıskaladı. Savaşçı ayaklarımın dibine yığıldı, yüzünde sonsuza dek silinmeyecek bir şok ifadesi vardı.

Etrafımı gözlemlemek için bir an durdum. Binanın diğer tarafından silah sesleri geliyordu.

Griffin, diye düşündüm göğsümü ele geçiren kısa bir panik duygusuyla.

Ne zamandan beri yaşaması umurumdaydı? Bu düşünceyi bir kenara ittim, bitmek bilmeyen sorularıma cevapları olduğu gerçeğiyle geçiştirdim. Onları bana vermeden ölemezdi.

İlk saldırıya uğradığımızda kaybolduğu ara sokağın sonuna doğru koştum. Ortaya çıkan manzara beni aniden durdurdu. Gördüğüm çılgınlık nefesimi kesti.

Vay anasını.

Kinetik Savaşçılardan oluşan bir garnizonun tamamı Griffin'in üzerinde seçkin Kraliyet Loncalarının ağırlığını taşıyordu. Silah ve enerjik büyü kullanarak kendisine saldıran bir savaşçı sürüsünün ortasında savaştı. En rahatsız edici kısım ise bu dövüşte mazlum bile olmamasıydı.

Bir hareket bulanıklığı içinde ölümcül, güzel hareketlerle hareket ediyordu; zarafet ve güçle dans ediyordu. Tek yapabildiğim, dokunduğu her Kinetik'i kesen çift ağızlı kılıcının turuncu bıçaklarının vızıltısına bakakalmaktı.

Dilimleyin. Bıçak. Tekme. Dirsek. Dilim. Dilim. Blok. Dilim. Her uzvunu kullanırken her darbe arasında yumuşak bir hassasiyetle akıyordu. Her vuruş bir savaşçının düşmesiyle sonuçlanıyordu. Acımasız ve amansızdı ama ölümcül bir dansın içinde kıvrak ve akıcıydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bu kötü şöhretli Griffin Silas'tı. Kral bu yüzden onun ölmesini istiyordu.

Kinetikler sinek gibi düştü ama yerlerine yenileri gelmeye devam etti. Bu hızla giderse Griffin yakında yorulacaktı ve sonra da benim üzerime geleceklerdi. Yardıma ihtiyacı vardı. Ne kadar yetenekli ve güçlü olsam da Griffin'in yaptığını yapamazdım.

Savaşçı lejyonunun içine daldım, teçhizatlarının korunmadığını bildiğim bölgelerini kestim ve bıçakladım.

Varlığım tespit edildiğinde, Kinetik büyü bana saldırdı. Buzlu bir patlama omzuma çarptı ve beni solumdaki bir vahşiye doğru savurdu. Beni boğmaya çalıştı ama önce kalçasına bir bıçak sapladım. Sonra hançerimi etinden çıkarmadan önce acı içinde kıvrınması için onu tekmeleyerek yere düşürdüm. Arkamdan birinin yaklaştığını hissederek döndüm ve boğazına yakut rengi bir çizgi çektim. Ağzı açıldı ve yüzü gevşedi. Daha fazla kan döküldü.

Ve Griffin'e yardım etmek için durmaksızın merkeze doğru savaşmaya devam ettim. Ne zaman bir Kinetik güç bana saldırsa, kaynağın peşine düştüm. Kısa boylu olmak kollarının altından geçmeyi kolaylaştırıyordu. Sonra, açıkta kalan kollara, bacaklara ya da boynlara bir yumruk atarak sıyrılıyor, ilerlerken Elemental kılıcın zehrinin gerisini halletmesine izin veriyordum.

Ne kadar savaşçı indirirsek indirelim, daha fazlası ortaya çıkıyordu. Boğulma noktasının ötesine geçmiştik. Her iki yanımda ikişer tane daha indirirken Griffin'in merkezde savaştığını gördüm. Ölüm dansında hâlâ düşmanların arasından geçiyordu ama giderek azalıyordu. Hızlı.

Yanına koştum. Hareketlerini yavaşlatmadan göz ucuyla bana baktı.

"Nasıl 'güç yok' dediğimi hatırlıyor musun?" Bir diğeriyle yüzleşmek için yer değıştirmeden önce bir adamı gözünden bıçakladı.

"Evet," diye onayladım. Çizmelerimin topuğunu bir kadının kaval kemiğine geçirdim, ardından boğazına bir yumruk attım. Aynı hareketi sağından yaklaşan bir adama da tekrarladım. Bu dövüşte yumruklara yer yoktu. Sadece kaç, tekmele, kaç, bıçakla ve yoluna devam et.

"Git! Çık buradan!" "Bu şekilde daha fazla savaşmam" diye bağıırken Griffin'in sırtı bana dönüktü.

"Gitmiyorum!" Gururum bana izin vermedi. Mücadeleyi bırakma fikri beni yiyip bitiriyordu.

"Gray, *siktir git!*"

Dilim. Bıçakla.

Tekme.

"Siktir git! Bir yere gitmiyorum."

Kaç. Bıçakla. Bıçakla.

Garnizon yaklaşırken Griffin bir küfür savurdu. "O zaman yanımda dur. Omuz omuza."

Hareket ederken birinin göğsüne tekme attım. Kaslarım zayıflıyordu ve uzuvlarım kurşun gibi hissediyordu. Bu dövüşte daha ne kadar kalacağımızdan emin değildim.

"Bir saniye arkamı kolla," diye emretti dururken.

Ona sırtından saldıran savaşçıları savuşturdum, diğeri açılardan saldıranlara karşı hiçbir şey yapamadım.

Ama önemli değildi.

Saplamanın ortasında, görünmez bir güç hançerlerimi ellerimden kaptı. Döndüler ve önümdeki savaşçıları hedef aldılar.

Herkes dondu kaldı. Sadece benim silahlarım değil, dövüşteki her bir metal silah havada asılı duruyordu. Tüm keskin uçlar seçkin savaşçılar lejyonuna yönelmişti. Bıçakların çoğu mavi renkte parlıyordu ama elektrik mavisi silah denizinin arasında turuncu noktalar da vardı.

Döndüğümde kaskatı kesilmiş bir Griffin buldum; avuçlarını kaldırmış, dışa dönük, kalan garnizona nişan almıştı.

Ellerini kıpırdattı. Ve bir anda tüm bıçaklar -hançerler, kılıçlar, bıçaklar- devasa bir bilinçli varlık gibi savaşçıların üzerine atıldı. Yarısından fazlası yere yığıldığında ağızım açık kaldı. Ama hâlâ ayakta kalan çok fazla kişi vardı. Savaşçılar kendilerine dönen silahların kontrolünü ele geçirmek için çabalıyorlardı.

Griffin avuçlarını sıkarak yumruk yaptı ve kimsenin göremeyeceği bir şeye tutundu.

Birden öksürük nöbetleri başladı ve kalan tüm Kinetikler boğulmaya başladı. Boğazlarını tuttukları, nefes almak için çırpındıkça gözleri şiştiği için şaşkın bir şekilde etrafı taradım.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak Griffin ve savaşçılar arasında bir ileri bir geri baktım. Bana en yakın olan Kinetik -saçları ateş rengine olan bir kadın- dizlerinin üzerine çöktü.

Ağızından sıvı metal damladı ve çenesinden aşağı süzüldü, bir parça güneş ışığı parıldıyordu. Diğerlerine baktım ve aynı şeyin onların da başına geldiğine tanık oldum.

Griffin hâlâ yumruklarını kaldırmış bir şekilde duruyordu ama vücudundaki sert titreme açıkça belli oluyordu.

Kalanlar nefes nefese ve boğazlarını tutarak yere düştüler. Sıvılaşmış metal gözlerinden, burunlarından, kulaklarından ve ağızlarından sızmaya başladı. Ve saniyeler içinde hareketsiz kaldılar.

Üzerimize çöken ani sessizlik yüzünden kulaklarım çınladı. Eldivenli elimini tersiyle yüzümdeki kanı sildim ve tam bir daire çizerek döndüm -tüm savaşçılar ancak katliam olarak tanımlanabilecek bir şekilde ölmüştü.

Griffin'e baktım ve vücuduna teslim olup dizlerinin üzerine çöküşünü izledim. Abartmıştı. Daha önce tek bir kişi tarafından bu ölçekte bir güç gösterisi görmemiştim.

"Griffin."

Başını göğsüne yaslamış oturuyordu, nefesi kesilmişti. "Ben iyiyim. Sadece şarj olmaya ihtiyacım var," diye mırıldandı. Yanına yaklaştığımda pelerininin büyük başlığı yüzünün görünmesini engelliyordu.

Önünde çömeldim. Bana odaklanması için başını kaldırdığımda çenesindeki kaba sakal açığındaki parmak uçlarıma battı ama gözlerini açmayı reddetti. Altın rengi bir parlaklık tenini aydınlatıyordu; bir Elemental'in masalsi işareti sabah güneşinde parılıyordu.

"Bunu nasıl yaptın lan sen?" Fısıldadım, karşımdaki adam karşısında şaşkına dönmüştüm. Böyle olağanüstü bir şeye karşı hiç şansım olmamıştı. İçkili mekandaki o ilk gecede bana karşı çok yumuşak davranmıştı.

Griffin zayıf bir kıkırdamayı engelleyemedi ama bana bakmayı reddetti. "Bilmiyor muydun?" Sesi, onu kalıcı olarak derinliklerine çekmekle tehdit eden bir karanlığın ağırlığını taşıyordu. "Ben bir efsaneyim," diye ekledi omuz silkerek ve mizahsız bir kıkırdamayla.

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Gözlerimi devirdim. Gerçi Elementaller onu kendi türleri arasında bir efsane olarak görüyorlardı. Şimdi nedenini anlayabiliyordum.

"Mhmm..." yanıt olarak yapabildiği tek şey buydu.

"Griffin..." Üzerimde bayılacağından endişe ederek,

"Krom," dedim. "Krom," diye mırıldandı, zar zor duyuluyordu.

"Ne?" Onu yanlış duyduğumu düşünerek kaşlarını çatmışım.

"Benim adım Griffin değil." Göz kapaklarını yavaşça kaldırarak bakışlarımla buluştu. Ama bu alıştığım kristal mavisi gözler değildi, çocukluğumdan hatırladığım göz alıcı çift de değildi. "Bu Chrome. Chrome Freyr."

OceanofPDF.com

Bölüm 21

GRI

Chrome Freyr halkımız arasında bir efsane olabilirdi, ancak o her zaman silik ve dokunulmaz bir varlık olmuştu.

Hayatta. Babam on yıldan biraz daha uzun bir süre önce öldüğünü açıkladığında on altı yaşındaydı. Çoğu kültür efsanevi figürlerini ölümsüzleştirmek ister ama Kral'ın Sarayı'nda ona ait çok az fotoğraf vardı. Var olanlar da yüzünü hiç net göstermiyordu, sanki Orman onu bir şekilde saklamaya çalışıyormuş gibi, ki bunu hep tuhaf bulmuştumdur. Onu tanımlayan en önemli özelliği krom rengindeki kısa, metalik saçlarıydı... Griffin'de bu özellik yoktu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Griffin'in bilmiş bakışları benimkilere kilitlendi. Önceki mizah anlayışı tamamen kaybolmuştu. Gözleri artık takdir ettiğim o zengin mavi değildi. Şimdi gözleri erimiş metal gibiydi, tıpkı içkili mekandaki ilk gecede olduğu gibi sıvı gümüş boya gibi dönüyordu. Ve altın benekli bir deri tabakası güneş ışığında onu aydınlatıyordu.

"Bu imkansız. Chrome..."

"Öldü mü?" diye tamamladı. Derin bir kıkırdama vücudunu titretti ama içinde hiç eğlence yoktu. "Hayır. Az önce tanık olduğun gibi, kralın yaşamasına izin veremeyeceği kadar tehlikeliyim."

"Ama... ama," diye söze başladım, iddiasını aklımda toparlamaya çalışıyordum. "Chrome bir Kinetik'ti. Sen değilsin."

Griffin ya da Chrome -artık bilemiyordum- alaycı bir gülümseme takındı. "Ben değil miyim? Hayır, sanırım Forest ve annem bu küçük sırrı diğerleriyle birlikte hapisanede sıkı sıkıya sakladılar."

"Eğer gerçekten Krom'san ve bir Kinetik'sen," diye başladım, ayaklarımın topuklarına dayanarak arkama yaslandım. "O zaman göster bana. Akımların ve..." Siyah saçlarına ve kromatik gözlerine odaklandım.

Griffin kapüşonlu pelerininin kolunu yukarı çekmeden önce derin bir nefes aldı. Bileğinin altın rengi derisini ortaya çıkaran, üzerinde kabartmalı Kinetik işaretler bulunan gümüş bir bilezik teninde göze çarpıyordu. Bunu onda daha önce hiç fark etmemiştim. Titreyen parmaklarıyla mandalını açtı.

Siyah pelerin onu takip etti ve mürekkepli kollarını ilk kez ortaya çıkardı. Altın rengi parlaklığın altındaki ten renginde daha fazla yara izine işaret eden beyaz çizgiler vardı ama belirli bir iz türünün belirgin işaretlerini yakaladım. Kinetik semboller şeklindeki kabarık yaralar dövmelemin ve yaldızlı derinin arasından zorlukla seçilebiliyordu. Markalar. Ne kadar çoklar. Omuzlarından bileklerine kadar her iki kolunun tamamında düzinelerce öldürme izi sıralanmıştı.

Uzayan sessizlikte zihinsel bir çöküş yaşayıp yaşamadığımı sorguladım ama gerçek gözlerimin önündeydi.

Griffin'in nefesi kesildi.

Siyah saçlarının zifiri siyahtan metalik, parlayan bir kroma dönüşmesini izledim. Bu renk bir arabanın krom tamponlarını andırıyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir Kinetik'e benzemiyordu. Altın teni ve hızlı gümüş rengi

Ama parmak uçlarından boynunun kenarlarına doğru gümüş akımlar yayılırken donup kalmıştım. Tekrar yukarı fırlamadan önce aşağı doğru tanıdık bir yol izlediler.

Neye baktığımı anlamaya çalıştım. Bir insan nasıl hem Kinetik hem de Elemental özellikleri ve yetenekleri bünyesinde barındırabilirdi? İnkâr içinde başımı sallayarak birkaç adım geri gittim. Bu mümkün değildi. Bunun gerçekleştiğine dair bilinen hiçbir açıklama yoktu. Bilişsel uyumsuzluk gerçektir. Griffin Silas sadece yıllar önce beni koruyan çocuk değil, aynı zamanda ölmüş olması gereken Chrome Freyr'di. Başarılarından dolayı her zaman bir şekilde hayranlık duyduğum adam. Her zaman olmayı arzuladığım biri.

Babamın bilip bilmediğini merak ettim. Tabii ki biliyordu. Ama Ametist'in bu olaydaki rolü neydi?

"Nasıl..."

Chrome omuz silkti. "Bu uzun, berbat bir hikaye."

"Yani, yakın tarihimizin en saygıdeğer efsanesini öldürmeye mi kararlıyım?" Zihnim karmakarışık. Bu ifşayı işlemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ama bu başlamak için sağlam bir yer gibi görünüyordu.

"Evet. Komik, değil mi? Beni *hem* seviyor *hem de* hor görüyorsun," dedi Chrome, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıktı. "Ama ben tek ve aynıyım. Kinetik ve Elemental. Griffin ve Chrome." Griffin'in -ya da ona Chrome mu demeliyim?

-Bakışları başka bir gerçekle savaştığını gösteren bir yoğunlukla yanıyordu ama çenesini sıkarak dilini tuttu.

"Bana verdiğin hançerler..." Emin olmadan başladım. "Benim için turuncu renkte parlıyorlardı. Neden?" Hâlâ bu garip anormalliği merak ederek sordum. "Senin oldukları ve bir şekilde melez doğandan etkilendikleri için mi?"

Griffin... hayır, *Chrome*... başka tarafa baktı. Söylemeye hazır olmadığı başka sırları vardı.

"Söyle bana... *Chrome*." Bir açıklama beklerken kollarımı göğsümde birleştirdim. Sakladığı şeyin muazzam olduğundan şüpheleniyordum.

Chrome ayağa kalktı. Parmaklarını parlak saçlarında gezdirdikten sonra başını çevirip binanın arkasındaki ıssız sokağa baktı. Omuzlarını yenilgiyle çökertmeden önce sinir bozucu bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sana henüz söylememeliyim. Ama sanırım seni olayların geniş kapsamı konusunda şımartabilirim."

"Devam et..." Kendime daha sıkı sarılarak cesaretlendirdim.

"Tek melez ben değilim." Chrome sanki bana cevapları verecekmiş gibi gökyüzüne baktı. "En azından bizim bildiğimiz iki tane var."

Gözlerimi kısmıştım. "Ve?"

"Ve Forest'ın silaha ihtiyacı vardı. Ama herhangi bir silaha değil." Chrome hızlandı. "Aynı zamanda başka bir boyuta veya diyara geçit açabilecek silahlar. İlk başta Elementallerden nefret ettiğini düşündük çünkü nişanlısı yıllar önce bir Endarkened tarafından tüketilmişti. Kadın onların çocuğuna hamileydi ve adam onların ölümünden Elementalleri sorumlu tuttu. Ama bunun dışında daha fazlası var..."

"Bekle, her zaman bir Elemental'in nişanlısını öldürdüğünü ve sonra da Endarkened'in annemi öldürdüğünü söylerdi. Beni sakladığı için kurtulmuşum..."

Chrome başıyla onayladı ama açıklamasına devam etmek için sözümü kesti. "Her neyse, Elementaller hakkında size anlatılan her şey yalan. Onlarla savaşmak, dünyanın dengesini bozmak için bir nedene ihtiyacı vardı. Bu yüzden iki silaha ihtiyaç duydu. Elementallerden nefret edilmesine, *kendisinin ise* umut olarak görülmesine ihtiyacı vardı." Ensesini ovuşturmadan önce iç çekmek için durakladı. "Önce o saldırdı, tam tersi değil. Ama bu fırsatı değerlendirerek

suçu bize atıyor. Bahse girerim o iktidara gelmeden önce iki ırk arasında samimi bir barış olduğunu bilmiyordunuz."

"Vay anasını." Bir nefes verdim. Bize öğretilen tarih bu değildi. Hayatım boyunca bana öğretilen her şeyin tamamen yalan olduğuna inanmayı reddeden bir şüphe duvarı zihnimde yükseldikçe yükseldi. Neye ya da kime inanacağımdan emin değildim. Griffin Silas, nam-ı diğer Chrome Freyr'in ağzından çıkanlara gerçekten güvenmek istiyor muydum? Sahte bir ölümle kimliğini gizleyen biri. Çok fazla kırmızı bayrak vardı.

Chrome devam etmeden önce alaycı bir sırıtışla "Oh, daha da iyi olacak," dedi. İleri geri adım atmaya devam etti, derisi her geçişinde ışığı yakaladıkça altın rengi parılıyordu. "İnsanların yoldan çekilmesi ve Kinetiklerin beyinlerinin Elementallerden nefret etmeleri ve onları öldürmeleri için yıkanmasıyla, gücü kontrolsüz kaldı. Kimse onu izlemiyordu. O da bir şekilde başka bir aleme girmenin bir yolunu buldu. Ancak bunun için çok şey gerekiyor."

O bombayı ortaya atarkenki umursamaz tavrı karşısında bir elimi kaldırdım. "Bekle, dur bakalım. Bana başka bir boyut olduğunu mu söylemek istiyorsun? Başka bir... dünya mı?" Söylemeye devam ettiği tuhaf iddiaları algılamakta yavaş kalmıştım.

"Evet. Bizler insan aleminde yaşıyoruz. Ama var olan düzlemler içinde üst üste yığılmış sonsuz sayıda düzlem var. Baban bir diğerine ulaşmak istiyor çünkü orada büyük bir güç kaynağı olduğuna inandığını düşünüyoruz. Hangi âlem olduğuna dair bir fikrimiz var ama ikisi arasında bir geçit oluşturmak muazzam bir güç gerektiriyor. Genel anlayışımıza göre, iki ırkın büyüünün birleşmesi gerekiyor. Bu yüzden, Ametist aracılığıyla benim gebe kalmamı emretti-"

Sözünü kestim. "Şu anda ne kadar hayalperest görüldüğünün farkında mısın? Griffin! Ya da Chrome! Adın her ne sikimse... bu

ötesinde... bu çok fazla." Büyüyen migrenimi geçirmek için şakaklarıma masaj yaptım. Katledilen Kinetiklerin ürkütücü sahnesine bakarak durakladım - neredeyse unutmuştum.

"Chrome'u tercih ederim." Omuz silkti, zihnimin parçalanmasından rahatsız olmamıştı.

Zayıflığımı göstermemeliydim ama fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiştim. Duvarlarımı ayakta tutma gücüm parçalanmaya başlamıştı.

Chrome volta atmayı bıraktı, kendimi toparlamamı beklerken bir Elemental bıçağının keskin kenarıyla altın tenini lekeleyen kurumuş kanı sıyırdı. Daha fazlası olduğunu biliyordum. Ve buna hazır olup olmadığımdan emin değildim.

"Devam etmeden önce size geri kalanını anlatmam gerekiyor. Forest peşimizden gelmeden önce fazla zamanımız yok. Bilmek istiyor musun, istemiyor musun? Eğer istemiyorsan, gitmekte özgürsün." Chrome, o anda kaçacağıma inandığını gösteren bir hareketle elini gevşekçe salladı. "İnsanlarla hiçbir bağlantınız olmadan kendi başınıza hayatta kalmakta özgürsünüz. Öz baban tarafından avlanırken herhangi bir Elemental ile müttefik olmamak ve kendini silahlandırmak için çok az veya hiç bilgiye sahip olmamak. Seçim sizin Prenses," dedi ve başparmağındaki deriyi kazırken metalik saç perdesinin arasından yukarı baktı.

Duraksadım, bu belirleyici anın seçimini reddederek, neredeyse kaçıp gitme ve asla arkama bakmama yönündeki doğal dürtüye teslim oluyordum.

Ama ya haklıysa? Chrome'un bana söyledikleri doğruysa, Forest'ın hırsının sonuçlarının yıkıcı olacağına şüphe yoktu. Ve eğer dışarıda başka bir Kinetik/Elemental melez varsa, o zaman hedeflerini ilerletmek için onları bir silah olarak kullanmasına izin veremezdik.

Benim için aktive olan Elemental kılıç zihnimde parladı. Bunu çabucak bir kenara ittim ve sonuçlarını kabul etmeyi reddettim.

Eğer Chrome ile gidersem, bu noktadan sonra geri dönüş olmayacağını biliyordum. Yakında öğreneceğim bilgiler kaderimin gidişatını sonsuza dek değiştirecekti. Asla eskisi gibi olamayacaktım ve bu beni korkutuyordu.

Zaten çok şey olmuştu; daha fazlasını kaldırabilir miydim? Gücümü sorguladım.

Önemli bir parçamın hâlâ Griffin'i öldürebilirim babamın gözünde kendimi affettirebileceğim umudunu taşıdığını fark ettiğimde iğrenç bir utanç duygusuna kapıldım. Ve sonra, nispeten istikrarlı hayatıma geri dönebilirdim. Chrome'la ayrılmak bu ihtimali ortadan kaldıracaktı. Ama onu şimdi öldürebileceğimden pek emin değildim. Hele de kimliğini ve bunun ağır sonuçlarını biliyorken.

İntikam için durmak bilmeyen arayışım buna değer miydi? Slate'i öldürmediğine yemin etmişti ve bana tokat gibi çarpan her gerçek parçasıyla buna inanmaya başlıyordum ama Griffin'in ölümü, Kral'ın Sarayı'nda hayatta kalmanın dışında benim amacım haline gelmişti. Keder ve yalnızlıktan kendi içime çökmemem için bir neden. O olmadan ben ne yapardım?

Chrome'la yollarımız ayrılırsa nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Eğer tüm bunlar hakkında bana bir şekilde ustaca yalan söylüyorsa, beni ölüme ya da bir çeşit hapse gönderiyor olabilirdi. Yıllar boyunca o kadar çok Elemental öldürmüştüm ki -yirmi dört tane- kendi intikamını almak için iyi davranmasına şaşırmasdım. O halde, kötü niyetli olmama ihtimali de vardı. Kabul etmek gerekir ki, özellikle bu sert dünyada bu ihtimal çok düşüktü.

Ama eğer babama karşı bir bilgi edinebiliyorsam, onu durdurmak için bir şansım olabilirdi - dünyaya yaptığı kötülüklere son vermek için - o zaman bunu yapmalıydım, değil mi? Son zamanlarda yaşadığım bir dizi başarısızlık beni sorgulamaya itti.

Böyle bir amaç için savaşmaya layık ya da yetenekli bile değildim. Ama cevaplara her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Kararımı verdikten sonra derin bir nefes aldım, bundan pişmanlık duyacağımdan emindim. "Bilmek istiyorum. Bana daha fazlasını anlat," dedim omuzlarımı geriye atıp çenemi dik tutarak.

Chrome başını kaldırdı, metalik dalgaları zıplıyordu. Cildine sürtünmesi durdu ve ağzının bir tarafında günahkâr bir gülümseme belirdi. Ve tüm bedenimi ısıtan bir ses tonuyla, "İşte benim kızım," dedi.

Binanın ön tarafındaki harap olmuş dövme salonunun içinde oturduk. Bu hassas konuları açık havada konuşmaya devam edemezdik. Konuşmayı bir sonraki yerimize giderken yapmayı önerdim ama Chrome her yerde kulak olduğı konusunda ısrar etti. Kralın casusları tarafından duyulmayacağına hiçbir yerde güvenilemezdi. Ben de kabul ettim.

Kırık, kirli camlar tüm yüzeylere dağılmış, tozlu eşyalar ise yere dökülmüştü. Mekânın içine süzülen ışık, kendimizi gizlediğimiz dükkânın köşelerine gölgeler düşürüyordu.

Devrilmiş bir tabureye oturdum. Havada uçuşan tozlar hapşırmama neden oluyor, ağırlığıımı her verdiğimde yırtık ve eğri büğrü dövme sandalye sallanıyordu. Ayaklarım sanki küçük bir kızmışım gibi yerden sarkıyor, bana babamın beni oturtup saatlerce azarladığı zamanları hatırlatıyordu.

Chrome önümdeki kırmızı duvara sırtını dayamış, bir ayağını diğेरinin üzerine atmış, düşüncelerini toparlıyordu.

"Tamam. Babamın 'Ametist aracılığıyla hamile kalmanı emrettiğini' söyledin. Ne demek istedin?" Kaldığı yerden devam ederek sordum.

Chrome omuz silkti. "Elemental Kral Jonas'ı yakaladı ve onu Ametist'i hamile bırakmaya zorladı. Ametist 'daha büyük bir amaç' için çok istekliydi. Açıkçası, girişimleri başarılı oldu." Yüzümdeki dehşet ifadesine rağmen, sanki bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi konuştu ama detaylandırmak istemediği de belliydi. "Sonra, kral ve Ametist beni poster çocuğu çocuk askerleri olarak yetiştirdiler. Henüz on yaşındayken yüksek düzeyde baskı uygulayarak yeteneklerimi uyandırmaya zorladılar."

Başımı yana doğru eğdim. "'Yüksek düzeyde baskı' derken, seni dövüklerini mi kastediyorsun?"

Erimiş gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinin derinliklerinde onu rahatsız eden o kadar çok acı vardı ki göğsüm sıkışmaya başladı. "Onun gibi bir şey."

Ne demek istediğini çok iyi anladım.

Chrome boğazını temizledi ve değişken gözlerindeki tekinsiz ifade bu hareketle birlikte dağıldı. "Her neyse. Beni küçük yaştan itibaren her iki yeteneğim konusunda da eğittiler ve sonunda yüceltilmiş bir savaşçı haline getirdiler. Dışarıda Kinetik ırkın yüzüydüm ama kapalı kapılar ardında..." Chrome sözlerini bitirirken çenesini eğdi. "Ama iki meleze ihtiyaçları vardı. Beni eğitip yeteneklerim hakkında bilgilendirirken, diğerinden her şeyi sakladılar."

Bunun nereye varacağını hissettiğimde kulaklarımda uğultular yankılandı. Nefes alışım gittikçe kısıyor, ellerim beklentiyle titremeye başlıyordu. Geldiğini *bildiğim* ifşaya hazır değildim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesim kararsızlığıyla bana ihanet etti.

Chrome bakışlarımı tuttu ve az da olsa tutunduğum kararlılığı kırdı. "İlk başta Forest, annemden başka hiç kimseye bu görevde yer alması için güvenmedi. Bu bilgi sızdırılamayacak kadar hassas bir bilgiydi. Ama daha sonra yardım istedi ve güçlü bir Elemental kadını yakaladı.

"Ona karşı hiç hoş değildi. Kral onu iki yıl boyunca esir tutmuş, ona en kötü şekillerde işkence etmiş ve aşağılamıştı. Onu esaretten kurtardığı tek zaman, hamile kalana kadar kendisini ona zorlamaktı. Başarılı bir şekilde hamile kaldığında, Orman işkenceyi hafifletti... sadece bebeğin yaşayabilir olması için. Bebek doğduğunda, Elemental kadını öldürdü. Ve yakın çevresi dışında hiç kimse ne yaptığını öğrenemedi."

Sallanan sandalyeye aldırmadan oturduğum için minnettardım. Elimdeki tüm kontrol iplerini çözmeye devam ederken Chrome'a baktım. Bunun şüphelendiğim şekilde sonuçlanmaması için tanrılara yalvardım. "Bebeğe ne oldu?" Sesim bir fısıltı gibiydi, kafamın içindeki uğultu giderek artıyordu.

"Forest onu kendi kişisel suikastçısı olması için yetiştirdi."

Ve işte oradaydı. Duymaktan korktuğum gerçek. Her şeyi sonsuza dek değiştirecek olan gerçek.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Başım kasırgaya dönmüştü ve her şey kafama dank edene kadar nefeslerime odaklandım.

Chrome umutsuzluğuma rağmen devam etti. "Kralın 'evlatlık kızı'ndan' hoşlanmadığı hiçbir zaman bir sır olmadı. Eminim nedenini hep merak etmişsinizdir. Ve tahtının varisi olduğun için, kökeninin bilinmesi riskini asla göze alamazdı. Elementallere karşı verdiği savaşta, insanlar onun Elementallerden bir çocuğa gebe kaldığını asla bilemezdi.

Düşman. Damarlarında Elemental kanı taşıyor olman onu iğrendiriyordu. Benim gibi sen de sadece onun emrinde kullanılacak bir silahtın. Eğer çok büyük bir tehdit ya da sorumluluk olduğunu kanıtlarsan ya da kanıtladığında, o zaman projeyi çöpe atacaktı."

Her şey yerli yerine oturmaya başladı. Yıllardır içimde gizlediğim tüm sorular mantıklı cevaplar bulmaya başladı. Başım döndü ve dünya beni dengesiz taburenin üzerinde sallanırken bırakarak uzaklaşmaya başladı.

Babamın bir pislik olduğunu her zaman biliyordum, ama Chrome'un gerçek bombaları onun şimdiye kadar mümkün olduğuna inandığımdan daha canavarca olduğunu pekiştirdi. Bir parçam Chrome'un iddialarının geçerliliğini sorguladı. Ama içimde gerçeğin ağırlığını hissediyordum. Hem boğucu hem de özgürleştirici bir gerçek.

"Demek bu yüzden seni öldürme görevini bana verdi. Bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğuma inanıyordu," dedim ve babamın ne kadar yanıldığını fark ettim. Chrome'un gücünün ve yeteneklerinin kapsamına daha yeni tanık olmuştum ve ben buna yaklaşmamıştım bile. En iyi eğitilmiş Kinetiklerden biriydim ve kesinlikle en korkulanıydım. Ama benim gücüm Chrome'ununkinin sadece bir kısmıydı.

Başından beri bir intihar göreviydi. Belki de bu süreçte birbirimizi öldüreceğimizi ve böylece bir taşla iki kuş vuracağımızı umuyordu. En azından birimiz diğerini öldürecek ve tehditlerini en aza indirecekti.

Chrome yavaşça başını salladı ve kalan ayrıntıları kendi başıma bir araya getirmeme izin verdi.

"Bunun benim için bir intihar görevi olduğunu biliyor olmalıydı." Başım göğsüme düştü, sönüktü.

"Tam olarak değil. Ben sadece olduğum kadar güçlüyüm çünkü on yaşımdan beri her iki tarafımı da eğitiyorum. Sen ise Elemental tarafını uzun süre bastırıldığı için sahip olduğun gücün sadece yarısına sahipsin. Bu yüzden sana ihtiyacım var. Seni eğitmek ve onu öldürmeye hazır hale getirmem gerekiyor" diye açıkladı. "Birlikte" diye bitirmeden önce bana bir adım daha yaklaştı.

"Benim... benim..." Damarlarımda her iki ırkın da kanının dolaştığı gerçeğini yüksek sesle dile getirmekte zorlanarak kelimelerimin üzerinde tökezledim - her zaman genetik olarak imkansız olduğuna inandığım bir şey. Babam bize hep bunu aşlamıştı.

Chrome cevap vermedi. Sadece boynumda asılı duran siyah kristal kolyeye baktı. Anneme ait sahip olduğum ya da her zaman anneme ait olduğuna *inandığım* tek duygusal nesneydi.

İçgüdüsel olarak ona uzandım ve avucumun içinde kavradım. "Bu kolye siyah kristal, doğru mu?"

Başımı salladım, yuvarlak, cilalı taşı yumruğumun içinde daha sıkı sıkarak yere bastırdım. "Babam bana bunun annemin Elementallere karşı korunma şekli olduğunu, annemin buna sahip olmamı ve asla..." Başka bir şeyin farkına vardığımda sözümü yarıda kestim. "Asla çıkarmamak için. Hiçbir şey için."

"Kesinlikle. Elemental büyünü ve özelliklerini bunca yıl saklı tuttu. Ama sadece o kolyeye güvenmediğine inanmak için sebeplerim var. Yedek olarak yemeğine düşük dozda ezilmiş siyah kristal koyuyor olmalı." Bunu onaylayıp onaylamayacağımı görmek için beklerken bir kaşı kalktı. Bunu bilmeme imkân yoktu ama...

Parmaklarımı başımın bir tarafındaki tek örgünün üzerinde gezdirirken yüksek sesle "Kral yemeğimi her zaman bir aşçıya hazırlatırdı" diye düşündüm. Göz kamaştırıcı buz beyazı dalgalara bakarken, altın renginde parıldayan bir Elemental olsaydım tenimin nasıl görüneceğini merak ettim. "Mutfağa girmeme asla izin verilmezdi ve bir gün içeri girdiğimde onu bir kasede bir şeyler ezerken bulduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Orada dikildiğimi görünce dehşete kapıldı ve beni dışarı çıkarmaya çalıştı ama babam içeri girdi. Ve ertesi gün, yeni bir aşçım vardı. Benimle hiç konuşmadı. Diğerini de bir daha hiç görmedim. Ondan gerçekten hoşlanmıştım."

Bilmeden bir kadını ölüme gönderip göndermediğimi sorguladım. Bana karşı hep nazikti. Kasvetli çocukluğumda parlak bir noktaydı.

Chrome saçımı analiz ederken beni izledi. "Kulağa mümkün geliyor."

"Bana doğruyu söylediğine nasıl güvenebilirim?" Kirpiklerimin altından ona baktım, saç tellerimi hâlâ parmaklarımın arasında sıkıştırıyordum.

Dudaklarını büzerek başını yana eğdi ve omzuyla duvarı itti. "Çünkü Gray, sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Hepimizin senin yardımına ihtiyacı var. Eğer Forest bir sonraki âleme bir geçit açarsa, daha önce hiç görmediğimiz sonuçlar bu dünyayı yutabilir. Hangi diyara erişmeye çalıştığından ve hatta erişirse ne olacağından emin değiliz ama bunu riske atamayız.

"Bu bilgiyi nasıl keşfettiğini bilmiyorum. Kökenlerimizle ilgili her şey ya gizlendi ya da yok edildi. Bu diyarda ortaya çıkmadığımızı biliyorum. Herkesin bildiği tek şey bu. Ama ne planladığını ve bunu nasıl gerçekleştireceğini öğrenmek için bu bilgiye ihtiyacımız var. Çok geç olmadan onu öldürmeliyiz."

Chrome'un bakışlarını tuttum, onu iki farklı birey olarak görüyordum. Onu tek bir kişi olarak görmem ne kadar sürerdi? Bir Elemental olma ihtimalini kabullenmem ne kadar zaman alacaktı? Tek yapmam gereken kolyeyi çıkarmaktı.

Yıkılıyordum. Kafam bulanıktı ve yeni öğrendiğim her şeyi işlemeye nereden başlayacağımı ya da kendim görene kadar bunlara inanıp inanmamam gerektiğini bilmiyordum. Ama şimdilik, günü atlatmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

-Bastırın.

Bölüm 22

GRI

Chrome trenin metal konteynerinin bakımsız zemininde oturuyordu. Kinetik motorlu lokomotif bizi itip kaktı. Sonunda, bana Perry'deki Elemental Hollow'a gidiyorlardı.

Yolculuk boyunca hiç konuşmadık. Yalnız kalmak istediğimiz için konteynerin karşılıklı iki yanına oturduk. Başımı dizlerime yaslayıp sırtımı ona döndüğümde kapüşonum yüzümü gizliyordu. Neyse ki Chrome yalnızlık ihtiyacıma saygı duydu ve beni rahatsız etmedi.

Kendimi önemsiz hissettim. Çok küçük. Tek kullanımlık. Değersiz. Bir başarısızlık. Bir hayal kırıklığı. Öz babam benden nefret ediyordu. Tek arkadaşlarım muhtemelen şimdiye kadar ölmüştü, sırf beni hayatta tuttukları için. Beni gerçekten gören ve seven tek kişi ölmüştü. Ve şimdi, en az kendim kadar nefret edilen biriyle baş başa kalmıştım. Hatta daha da fazla.

Olaylar iç karartıcı bir hal almıştı. Kinetics'e kendinden çok şey vermiş olan Chrome, geceleri sinsice dolaşan bir iblis gibi avlanıyordu. İkimiz de sadece kullanılmak için önceden planlanmış çocuklardık.

Daha fazla. Ve hayatım boyunca bu gerçeğin tüm ağırlığını hissettim. *Nedenini* bilmek

en azından beni biraz teselli etti.

Chrome'un söylediği her şey doğruysa.

Bir gece önce yaşadığı olayı hâlâ unutmamıştım. Bilinen çelik savaşçıya hiç benzemiyordu. O gece kiminle konuştuğuna dair sorular zihnimde dönüp duruyordu. Yoksa herhangi biri miydi? Kafasının içindeki sesler miydi? Eğer yetiştirilme tarzı benimkine benziyorsa, bu beni şaşırtmazdı; hatta muhtemelen onunki çok daha acımasızdı. Ve bu düşünce ona karşı biraz daha yumuşamama yetti. Ona acıdığım için değil, gerçekten anladığını hissettiğim tek kişi olduğu için.

Sıcak gözyaşları burnumun üstünden yanağıma doğru ıslak bir yol izledi. Neyse ki trenin gürültüsü burnumu çekişimi bastırdı. Fiziksel acıyı göğsümdeki daraltıcı kavramaya her gün tercih ederdim. Çok daha hızlı iyileşti. Hayatta kalmak için gerekli bir beceri olan bu duyguyu bastırmayı genç yaşta öğrendim. Zayıflık bana sadece ceza ve daha fazla duygusal acı kazandırıyordu.

Ama bazı acılar dizginlenemez. Her zaman hakkını almak için geri gelir ve sizi şeytanlarınızla yüzleşmeye zorlardı. Bundan nefret ediyordum.

Bir süre sonra, onun varlığının yanıma düştüğünü hissettim. Chrome konuşmadı ve ortak acımızda birlikte otururken ben de onu tanımadım. Güçlü aurası bana güç verdi ve getirdiği rahatlıkla beni şaşırttı.

Sadece yirmi dört saat önce ondan nefret ediyor ve kellesini istiyordum. Chrome'un Slate'in ölümünden sorumlu olmadığı iddiasına inanmıştım. Şimdi ise babam hakkındaki gerçekleri ve gizli gündemini bildiğimden, onu öldürmüş olması ihtimalini göz ardı edemezdim. Hazel'in itirafına geri döndüm:

Slate ölümünden önce Forest hakkında ne biliyordu? Bu gizemin çözülmesi zor bir gizem olduğunu hissediyordum.

Tren gıcırdarak aniden durdu ve Chrome ile ben ayağa fırladık. Chrome otuz dakika daha durmayacağımızı söylemişti. Çatık kaşlarımla onun aynı şaşkın ifadesini karşıladım.

Büyü engelleyicilerimiz tekrar devreye girmişti ve neler olduğunu algılayabilmek için benimkileri çıkarabilmeyi diledim. Herhangi bir saldırıya karşı kördük.

Chrome tek kelime etmeden yük konteynerinin ağzına doğru yürüdü ve sırtını konteynerin kenarına dayadı. Dışarıya baktı, sesleri dinliyordu ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim.

Bir şeyler *çok* yanıltı.

Chrome'un kara kaşları dinlerken iyice gerildi. Sadece bakışları bile konsantrasyonundan dolayı alüminyum zemini ikiye bölebilirdi.

Keskin bakışlarını bana çevirdi, yoğunluğuyla durduğum yerde içimi deşti. İşaret parmağını kaldırıp dudaklarına dokundu -yumuşak ve yavaş- bir sessizlik jestiyle.

Silaha ihtiyacım vardı ama hangi türden olduğundan emin değildim. Dışarıda bizi kimin beklediğini bilmeme imkân yoktu.

Çılgınca sesler bize yaklaşırken Chrome kendini alüminyum duvara yaslamadan önce gerildi. Ayak sesleri rayların üzerinden geçerken çakılları çtırdatıyordu.

Sesler yaklaştıkça alnım kırışıyor, Kinetics'in neden paniklediğini merak ediyordum.

Duvara yaslanmış Chrome'a katıldım. Gözlerim kapalı ve işitme duyuma odaklanmış bir şekilde, bu duyumu ulaşabildiği kadar uzattım.

Derin bir homurtu yükseldi ve yer onunla birlikte sarsıldı. Depremler bu bölgede yaygın değildi, en azından bu şiddette değildi. Başka bir hırıltı

Ardından -bir öncekinden daha gürültülü bir şekilde- vagon sarsıldı.

Sarsıntı beni metal duvardan fırlattı ve Chrome'un yan tarafına çarpmana neden oldu. Bakmadan kolunu omzuma doladı.

Orada durdum, ona karşı sabit durdum, göğsüne bastırđığım elimi inceledim. Onu saran siyah tişörtün altında sert, ince kaslar yatıyordu. Ne etli butluydu ne de kemikli. Uzun boylu ve aerodinamikti. Aldatıcı derecede güçlüydü. Kaslarının gösteriş için yapıldığından hiç şüphem yoktu.

Başka bir güç vagonu salladı ve kendimizi yakalamak için tökezledik.

Hayvani bir kükreme manzarayı sağır etti. İçimi korku kapladı ve çantaların içindeki bıçaklara doğru hamle yaptım. Neyse ki Chrome benimkini geri verdi. Önce kılıçları aradım. Dışarıda ortalığı kasıp kavuran her neyse, onu alt etmek için hançerlerden daha fazlasına ihtiyaç vardı. Bir Elemental ve Kinetik kılıç kaparak onları Chrome'a fırlattım, o da zarafetle havadan kaptı ve tren vagonunun girişine doğru ilerlemeden önce kendim için iki tane daha kaptım.

Chrome beni takip etti ve benim yanımda yerini aldı.

yan.

Daha önce duyduğum hiçbir hayvana benzemeyen bir şekilde göğsümde yankılanan bu korkunç kükremenin bu dünyadan olmasına imkân yoktu. Gözlerimi kaynağa diktiğimde kalbim duracak gibi oldu.

"Ne oluyor lan?" Elimi kapı çerçevesine dayadım.

Chrome'un şiddetli sessizliği bana bu sefer cevapları olmadığını söyledi. Buz mavisi gözlerine soğuk şiddet geri dönerken, ikinci bir deri gibi giydiği sarmal ölümcüllüğü kucakladı.

Yabancı yaratığın bir pençe darbesiyle çam ağaçlarını devirdiğini görmek için tam zamanında ormana baktım.

Orta sınıf bir ev büyüklüğünde bir boz ayı, etrafımızdaki vahşi doğayı harap etti, ancak ağzımı açık bırakan, başının üzerinde cilalı taş gibi parlayan devasa siyah boynuzlarıydı,

Kılıçlarımızın bu işi yapacağından şüpheliydim.

"Bileziğini çıkar ama kolyeyi şimdilik takma. Elemental büyünüzden ne bekleyeceğinizi henüz bilmiyorsunuz," diye talimat verdi Chrome. "Yarardan çok zarar getirebilir."

Bir anlaşma mırıldandım ve bileziği çıkardım. Kinetik sihrimi kontrol edebiliyordum. Hayatımda kontrol edebildiğim birkaç şeyden biriydi ve bunun getirdiği rahatlıkla içimi bir huzur kapladı.

Tanıdık bir enerji dalgası damarlarımı elektriklendirdi. Mavi akımlarım deri ceketimin kollarının altında canlandı. Gözlerimi kapatarak, bu heyecanın tadını çıkarmak için yarım dakika ayırdım.

Gözlerimi açtığım anda, canavar ayı treni çalıştıran birkaç Kinetiği yok etti. Bir kol uçarak otuz metre ötedeki bir ağaç dalına saplandı.

Canavar yedi cehennemin neresinden geldi? Forest'ın geçit açma planıyla bir ilgisi var mıydı? Çünkü bu canavarın bu dünyadan gelmediği açıktı. Bu şeyle nasıl savaştık?

Chrome'a bir göz attım ve onun Elemental formunda olduğunu gördüm. Altın rengi teni yüzünde parıltıyor ve hızlı gümüş gözleri acımasız bir vahşilikle dönüyordu. Kuzguni saçları yüzüne dökülürken Kinetik tarafını gizliyordu.

"Birlikte saldırmak mı?" diye sordum. Aptalca bir soru olduğunu sonradan fark ettim. Başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Chrome başını salladı, erimiş bakışlarını uzaktaki hayvani yaratıktan ayırmadan, "Sen arkadan gel, ben onun dikkatini

ön tarafta."

Sert bir şekilde başımı salladım, bu dövüşte daha büyük bir rol oynamak istiyordum. Huysuzcaydı ama kendimi sürekli kanıtlama ihtiyacı güçlüydü.

Sertleşti ve esintiyi kokladı. Canavar homurdandı ve sonra parlayan kırmızı gözlerini bize çevirdi.

Sonraki hedeflerini bulmuştu.

Hareketsiz tren vagonundan atladık ve ormana doğru koşmaya başladık. Mavi Kinetik kılıcımı savurarak gözüme saplanmakla tehdit eden dalları kestim. Chrome da aynısını yaptı.

Ayı bize doğru ilerledi, yeni avıyla çarpışmaya hazırdı. O ilerlerken Chrome ve ben yönlerimizi değiştirerek canavarın etrafında bir çatal oluşturduk. Canavar Chrome'a odaklanmıştı, bu yüzden onu takip etmek için döndü; cüssesi onu yavaşlatıyordu. Bu beni canavarın arkasını almak için serbest bıraktı.

Canavara doğru hamle yaptım ve kılıçlarımın etkisini test ettim. Arka bacağındaki devasa tendonu kestim. Vuruşumun onu kızdırmaktan başka bir amaca hizmet etmediği ortaya çıktı.

Kükredi ve ağaçlar benim emdiğim titreşimlerle titredi. Kılıçlarım yere çarparak kırmızı ve turuncu yapraklardan oluşan küçük bir yığının içine düştü ve ben de silahlarımı bırakıp sihrimi tercih ettim. Kükremeden gelen enerjik dalgalar beni besledi ve onu bir elektrik topuna dönüştürdüm.

Ellerimde mavi bir elektrik küresi oluşturdum, büyüdükçe onu şekillendirdim. Chrome ikonik ölüm dansıyla ayının etrafında döndü, canavarın alt gövdesine iyi yerleştirilmiş kesikler atarken kılıçlarını turuncu ve mavi bir bulanıklık içinde kullandı.

Canavar Chrome'a doğru kükredi. Küçük bir araba büyüklüğünde devasa bir pençe ona doğru hamle yaptı ama Chrome eğildi ve kılıcını pençenin üzerinden geçirdi.

Silahlarımızın ayı üzerinde onu daha da kızdırmaktan başka bir etkisi olmadı. Bir şeyler yapmalıydım.

Elektrik küresi yeterince büyüdüğünde, arkasına doğru bir patlama yaptım. Bir çığlıkla ayının kışına çarptı. Canavar tökezledi ve her adımında yeri salladı. Sarsıntılardan dolayı sallanırken dengemi korumak için ayaklarımı diktim.

Chrome, kılıcını yukarı kaldırıp kalbine nişan alarak açıkta kalan göğsüne atlamak için fırsatı değerlendirdi. Tüm gücüyle saldırırken kılıcın ucu ayının göğsüne çarptı. Kılıç sekerken nefesim kesildi. Chrome yere düştü ve çömeldi.

Silahlarımız işe yaramazdı.

Ayı açık çenesini Chrome'a doğru kırdı. Kabaca üç set jilet gibi keskin dişi ağzını kapladı.

Ben daha fazla enerji emerken Chrome'un savunmaya geçmesini izledim. Sesler, hareket ve ışık sihrimi besledi.

Ayının diğer tarafına doğru koştum ve kaburgalarına doğru daha küçük elektrik küreleri fırlattım. Eğilip kaçarken hareket etmeyi bırakmadım ve vücuduna büyük şoklar gönderdim. Her biri farklı bir noktaya iniyordu. Sonunda, sürekli bir ritimle fırlattığım patlamalara ayak uyduramayarak sağa sola yalpalamaya başladı.

Arka ayakları üzerinde duruyordu, siyah boynuzları ağaçların gölgesinden süzülen güneş ışınlarıyla parlıyordu. Sağır edici bir kükreme daha içimi sarstığında uzun, delici pençeleri beni kazığa oturtmakla tehdit ediyordu. Onu içime çektim.

Patlamalarım ayının göğsüne ve midesine gönderdiğim her saldırıda daha da büyüdü, ta ki şimdiye kadarki en büyüğünü oluşturana kadar. Canavarın ateş hattından uzaklaşarak büyüünün tırmanmasına izin verdim.

"Gray, yapma! Bu çok fazla!" Biz yer değiştirirken Chrome canavarın arkasından bağırdı. Kaskatı ve gergin duruyordu ama vücudu titriyordu. Mürekkkep gibi siyah saçları yerine gümüş teller yüzünü çevreliyordu.

Onu görmezden geldim, gelen patlamayı oluşturmaya devam ettim. Bir kükreme ve savurma daha. Ve bu seferki yere indi. Bedenim havada süzölürken, dünya şiddetle dönerek bana doğru koştu.

Gürültölü bir çatırtı yankılandı ve ardından kafatasımda bir ağaç gövdesine çarptığı yerden gelen kör edici bir acı hissettim. Omzumun üzerinde sert toprağa düşerken, donmuş bir acı içinde yatarken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Çarpışmanın etkisiyle görüşüm karardı ve kör oldum. Büyüm çok sıkı sarılmıştı ve kontrolsüz bir şekilde serbest kalma tehdidi oluşturuyordu. Onu bastırdım ama bunu yaparken büyüüm vücudumu esir alan acıya baskı yapıyordu.

Hareket edemiyordum.

"Gri!" Chrome uzaktan bağırdı. Ayağa kalkmam gerekiyordu, yoksa ikimiz de ölecektik.

Yanımdan sıcak sıvı fışkırdı. Ayının pençelerinin gövdemde açtığı derin oyuk beni dayanılmaz bir acıya sürükledi.

İyileşirken tek yapabildiğim beklemek ve etrafımda neler olduğunu algılayabilmek için sesleri dinlemekti. İçine itildiğim karanlık aniden farklı enerji dalgalarıyla aydınlandı. Normalde, eğer istersem onları gözlerim kapalıyken de görebilirdim. Daha kısa dalgalar yumuşak gümbürtüleri ortaya çıkarırken, daha uzun dalgalar daha yüksek sesler anlamına geliyordu. Ayrıca sıcaklık dalgalarını, insanların ve nesnelerin hareketlerini de görebiliyordum.

Yıllar süren eğitimden sonra ustalaştığım karmaşık bir yetenektir. Çeşitli dalgalar, yakın çevremdeki olayların bir resmini oluşturmak için bir araya getirebileceğim bir kod görevi görüyordu, neredeyse ikinci bir görüş gibi.

Boynuzlu ayı ile Chrome arasındaki farkları okuyabiliyordum. Chrome, dalgalarını kısa girdaplı patlamalar halinde tutan bir hüner ve hızla hareket ediyor gibiydi. Ayı daha uzun ve büyük dalgalara sahipti, bu da onun büyüklüğünü ve gücünü gösteriyordu.

Kafatasımdaki ağrı hafiflemeye başladı ve uzuvlarımdaki his yavaş yavaş geri döndü. Parmaklarımdaki hareket edip etmediğini test ettim, onları bir parça kıpırdatabildiğimde rahatlardım.

Chrome ayıyı iyileşmeme yetecek kadar oyalayabilirse.

Şiddeti dinledim ve bahse girerim ki ayının vücudundaki tüm zayıf noktaları, bıçaklarının ya da gücünün onu zapt etmesine izin vereceği her yeri bulmaya çalışıyordu.

Yakınlarda, ikinci görüşümdeki sivri uçla eşleşen bir bağırış duyuldu. "Kahretsin!"

Gray..." dedi, nefes alıp verirken zorlanıyordu. "Hareket etmelisin!"

Yapamadım. Vücudum iyileşiyordu ama yeterince hızlı değildi. Ellerim bir şeyler yapabildiğim tek uzuvlarımdı, bu yüzden onları kullanmaya çalıştım.

Görüşüm tekrar netleşmeye başladı ama ayının sadece bulanık vücudunu seçebiliyordum. Bir şeyin ya da birinin üzerinde duruyordu.

Krom.

Bileğimi bükerek cesede nişan aldım ve büyük bir patlama yapmayı planladım. Ama ben daha patlatamadan, acı dolu bir inilti etrafımızda yankılandı. Derin ve kederliydi ve beni ruhumdan vurdu. Bulanık görüşüm sayesinde, ön ayakları üzerinde kamburlaşmış ve başı yana doğru bükülmüş ayı canavarını yerde gördüm. Homurtular ve hırıltılar toprak zemini titreştiriyor, kemiklerimi titretiyordu. Acı çekiyordu ve neden olduğu katliama rağmen göğsümde bir pişmanlık sızısı vardı.

Chrome'un onu öldürmesini engellemek için ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım. Vücudumu sürüklemek için toprak ve yaprakları tırmalarken kollarım kül blokları gibiydi. Ayı

İnledi ve ben onun harap olmuş yakut bakışlarıyla karşılaştım.

Yaratık dehşete düşmüştü. Onun bu dünyadan olmadığını ve sadece hayatta kalma modunda olduğunu anladım. Tıpkı benim gibi. Ne kadar zamandır burada olduğunu kim bilebilirdi? Ama kesinlikle tren onu ürkütmüştü. Ve Kinetikler saldırdığında, onu daha da savunmaya çektiler.

Ama bu? Daha birkaç dakika önce uçarı olan boynuzlu canavar canını kurtarmak için yalvarıyordu.

"Dur! Canını yakma!" Topallayan alt bedenimi toprağın içinden geçirirken Chrome'a bağırdım.

Chrome beni görmezden gelerek yabancı hayvana odaklanmaya devam etti.

Kırmızı gözleri yardım için yalvaran devasa varlıktan bir inilti kaçtı.

Hüzünlü gözlerinden ve kavernöz burun deliklerinden sıvı gümüş

sızıyordu. "Canını yakmayı kes!" Sadece birkaç adım daha.

Chrome kıpırdamadı.

Neden yaratığa doğru ani bir kayma yaşadığımı bilmiyordum ama onun ölmesine izin verme düşüncesine dayanamıyordum. Onu kurtarmak zorundaydım.

Kendimi yerde ne kadar sürüklersem, uzuvlarıma o kadar çok his geri dönüyordu. Ayağa kalkmadan önce kendimi emeklemeye zorladım. Sırtını bir çam ağacının gövdesine dayamış olan Chrome'a doğru tökezledim.

Bir kez daha, büyüsünün bu devasa yaratığı alt etmek için gerektirdiği efordan dolayı titredi. Chrome'un hangi Elemental gücü kullandığını bilmiyordum ama önceki gösterisine bakılırsa bu konuda usta olduğu belliydi.

Ayağım yaprakların arasına gömülmüş bir köke takıldı ve yüzüstü düşmeden önce kendimi yakaladım. Ayının kızıl gözlerindeki ışığın azaldığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kaderine boyun eğmişti.

Ayı son bir homurtuyla nefesini verirken bedenim Chrome'un kiyle çarpıştı, ellerim onunkileri kavradı. Tek umutsuz dūřıncem ayının evine, bu acımasız ve çarpık dūnyadan uzaklara dōnmesiydi.

Bu ruhumdaki bir gerekkti; boynuzlu ayının kōtū niyetli bir varlık olmadığını biliyordum. Burada olmayı o istemedi.

Bir řimřek çakması gibi gūrūltūlū bir alkıř havayı ikiye bōldū ve ardından bizi kōr eden beyaz bir ıřık parlaması geldi. Gōzlerimi korumaya çalıřtım ama avuçlarım Chrome'un kilere yapıřmıřtı.

Aramıza bir bakış atma riskini gōze aldım ve tutuşumuzu çevreleyen ışığı gōrdüm; temasımız onun kaynağıydı.

Bizden metrelerce ōtede, parıltılı bir ışıltıya dōnūřtı. Puslu yanardōnerlięi bizi ve boynuzlu ayıyı evreledi.

Ayı sert bir nefes aldı, bakışları akan, yanardōner perdeye takıldı. Gōzlerinde tanıma ışığı yandı ve pençelerine tırmandı. Sanki onun kurtuluşunun cevabı olduğunu biliyormuş gibi būyūye doğru bir adım attı. Durdu, dikkatini bana çevirdi, siyah boynuzları ışıltıdan parlıyordu. Başını *saygıyla* eğmeden ōnce gōzlerimiz bir anlığına buluştı.

Ağzım açık kalırken tek yapabildiğim şaşkınlıkla bakmaktı. Nazik bir sakinlikle, parıldayan perdenin içinden geçerek bu dūnyadan kayboldu.

Avularımızı baęlı tutan gū her neyse daęıldı ve ellerimi Chrome'un kilerden kurtarmama izin verdi. Gūzel perde ōzūldū ve beni Chrome'un gōvdesinin ūstūnde, nefeslerimiz kesilmiř bir halde bıraktı.

"Bu da neydi bōyle? Ve az ōnce ne oldu?" Vūcudunun kalçalarımın arasındaki sertliğini fark etmemeye çalışırken, kendimi çok da ince olmayan bir şekilde ondan uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"Öncelikle senden bir daha bana bu şekilde müdahale *etmemeni* istemek zorundayım," dedi Chrome dirseklerinin üzerine kalkarak. Kukuletası düşmüş, o çarpıcı altın rengi teni, kromatik saçları ve gözleri ortaya çıkmıştı.

"Affedersiniz ama..." Tartıştım.

"Hayır, gücüm sana yapışıp kanından demiri çekebilirdi. Elemental büyülerimle bir metal kullanıcısıyım. Bu beceriyi kullanırken transa geçmem gerekiyor. Kimi hedef alacağımı çözmek her zaman kolay olmuyor. Bu yüzden, bu şekilde müdahale ettiğinde, sana kilitlenmemi istiyorsun," diye açıkladı sinirlenerek.

"Şey," diye alay ettim ve gözlerimi devirdim. "Sana durman için bağırmaya çalıştım ama belli ki işe yaramadı."

"Dediğim gibi," diye karşılık verdi, "transa geçiyorum."

"Onu öldürmene izin veremezdim. Belli ki buralı değildi ve korkmuştu. Yırtıcı bir hayvan olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, sanırım değil." Başka bir şey söylemedi ama dikkatini yakındaki bir grup ağaca kaydırıp ve bir anlığına düşüncelerinde kaybolmuş gibi göründü.

"Az önce içinden geçip gittiği *şeyin* ne olduğuna dair bir teorin var mı?" Bir fikrim vardı ama onun bunu doğrulamasına ihtiyacım vardı. Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim için bile kendimi deli gibi hissediyordum.

Chrome kendini ayağa kaldırdı. Parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce ustaca bir el hareketiyle kıyafetlerindeki kir ve kalıntıları temizledi. Bir elini cebine sokup bileziklerini çıkarmak için acele etmedi. Siyah olanı yerine oturtunca altın rengi teni ve akıcı gümüş gözleri, ten rengine ve o tanıdık safir gözlere dönüştü. Aynı şeyi gümüş bilezik için de yaptı, gümüş akımlarını ve eşsiz metalik saçlarını bastırdı.

Sonunda, cevap vermeden önce bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi ve kalbimin yoğunluğuyla sıçramasına neden oldu. "Sanırım bir sonraki dünyaya bir portal açtık."

diyarı."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

KROM

M Yanağımı sorgu odasının soğuk beton zeminine bastırdım. *M*ücudumdaki her delik ve gözenek, ben kırık bir sessizlik içinde uzanırken aldığı cezadan dolayı çığlık atıyordu. Oyun parkındaki gösterim vardı kazanılan Ben a daha fazla şiddetli ceza daha I hiç bekleniyor.

Bugün prensese dokunduğumda Kinetik yarımı uyandırdığım ortaya çıktı. Kral ve annem bu konuda karışık duygular paylaştılar. Annem artık ellerinin altında inanılmaz miktarda büyü kullanabileceğim için çok sevinçliydi; ancak kral, prensesin güçlerini uyandırdığım için sinirliydi - ki bu onun şartlarına uymuyordu.

Kral, insan okulunda büyümü ifşa ettiğim için sınırsız öfkesini üzerime saldı. İster kendi büyüü ister başkasının büyüü olsun, ne yumruklarını ne de büyüünü esirgedi.

Ve sonra, başka bir işkence şekli getirdi. Grim.

Grim sadece büyüü iptal etme yeteneğine sahip değildi, ahlaksızlık nefesinden sızıyordu, ama başka kimsenin bilmediği şekillerde. İşkence söz konusu olduğunda üvey babamın sınırı yoktu. Ve onun görevi beni sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da kimsenin mahvolmaması gereken bir şekilde mahvetmektir.

Gözlerimden sıcak, öfkeli yaşlar süzüldü. Vücudumun böyle bir şekilde acıyabileceğini bilmediğim yerleri ağrıyordu. Buz gibi bir uyuşukluk pençelerini kalbime geçirmişken, Grim'in beni yere mıhlarken hissettiği hayali duyguya benzer bir şekilde, nasıl hissettiğimi tam olarak anlatmak için ihlal kelimesi bile yeterli değildi.

Kırılmış ve garip açılarla bükülmüş halde yatıyordum. Az önce yaşadıklarımı anlamaya çalışırken zihnim paramparça olmuştu. Bileğimdeki siyah bant benimle alay ediyordu, onu çıkarmak için hareket edemeyeceğimi biliyordum. Neden sihrim şimdi bana yardım etmek için devreye girememişti? Neden prensesi korumak için bileziğin baskılayıcısını aşmak istiyordu?

Ona şimdi ihtiyacım vardı. Ama beni hayal kırıklığına uğrattı.

Grim'e acı çektiğimi görme zevkini tattıramazdım. Saldırısı sırasında bir kez bile ses çıkarmadım. Bunun yerine, kendimi var olduğuna inanmadığım bir dünyada, gözlerindeki ateş gerçek kelimelerinden daha fazla konuşan küçük bir Kinetik Prenses ile buldum.

İşini bitirdikten sonra Grim ayağa kalktı ve kıyafetlerini düzeltti, kemer tokası mide bulandırıcı bir tıkırtıyla yerine oturdu. Beni sorgu odasının zemininde yalnız ve mahvolmuş bir halde bırakmadan önceki son sözleri kulaklarımda yankılandı. "Madem bu kadar güçlüsün, bilezikler takılıyken kendini nasıl iyileştireceğini bul... seni küçük melez bok." Parçalanmış bedenime tüküren Grim, sanki bu sıradan bir günmüş ve bu da sıradan bir dayakmış gibi arkasını dönüp odadan çıktı.

"Eee? Yaptın mı?" O odadan çıktıktan saniyeler sonra metal kapının diğer tarafından annemin sertleşmiş sesini duydum.

Grim alay etti. "Tabii ki yaptım. Boyun eğdi. Savaşma isteği yok oldu ve artık bizim kontrolümüzde." Sesinden sızan gururu duymak, mide bulantısı nöbetinin bana çok sert çarpmasına neden oldu. Altımdaki taş zemine kustum, hâlâ hareket edemiyordum.

"Güzel," dedi. "Şimdi acele et ve iyileşebilmesi için bileziklerini çıkar. Aksi takdirde işimize yaramaz." Topuklarının tıkırtısı koridorda kayboldu ve saniyeler sonra Grim geri döndü.

Alaycı kaşlarını çatarak yanıma çömeldi. "Bir daha çizginin dışına çıkarsan, bundan sonra cezan bu olacak. Sen bizimsin. Seni biz yarattık. Varlığına kolayca son verebiliriz. Bunu sakın unutma."

Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Bedenim benim kontrolümde değildi. Zihnimi kontrol edemezdim. Duygularım da benim değildi. Ben onların silahıydım. Onların emrinde kullanılacaktım.

Grim'in vücudumun iyileşmesi için bilezikleri çıkardıktan sonra sorgu odasından ayrılmasından bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Saatler de olabilirdi, dakikalar da. Umurumda bile değildi.

Kendimi bir insan gibi bile hissetmiyordum - daha çok bir hayalet gibiydim - çünkü gerçek ben saatler önce Grim'in ellerinde ölmüştü.

Bu kapı gıcırdadı Açık, kırılma ve Sessizlik . ve soğuk Oda.
"Krom?"

Peri. "Git başımdan."

"Chrome, iyi misin?" Çılgınca sesi, koşan ayaklarının yere vurması gibi yaklaştı.

Küçük kız kardeşimin beni böyle görmemesi gerekiyordu. Ben onun koruyucusuydum. Bir savaşçıydım. "Geri dön Peri," diye cevap verdim ölü bir ses tonuyla, gözlerimi önümdeki duvarda bir noktaya dikmişim.

"Chrome. Kalkmalısın. Kral Orman yakında buraya gelecek. Seni burada böyle göremez." Peri elimi tuttu ve ağırlığımı çekmeye çalıştı.

"Sorun yok, Peri. Sadece git. Burada olmamalısın."

"Chrome. Anlamıyorsun. Buraya başka biriyle geliyor," dediğinde nihayet ela gözleriyle karşılaştım.

"Kim?"

"Sana söyleyemem. Bilmem bile gerekmiyor. Annemin babama söylediğini duydum. Ve senin hala dönmediğini fark ettiğimde..." Gözleri beni taradı, gözlerini endişe kaplamıştı. "Ne oldu sana böyle?"

"Bunun için endişelenme. Kalkıyorum," diyerek elimi onunkinden çektim ve titreyen kollarımla kendimi ayağa kaldırdım. Acı geçmişti ama yine de yüzümü buruşturdum.

"Hadi," dedi Peri, beni peşinden sürükleyerek. Hücrelerdeki mahkûmları görmezden gelerek yanlarından geçtik ve asansöre adım attık. Birbirimize bakarak, henüz kimseyle karşılaşmadığımız için rahat bir nefes aldık.

Kral Sarayı'nın ikinci katından en üst katına ulaştık, süitimiz tüm alanı kaplıyordu. Evimize girdiğimizde, Peri ve ben annem ve üvey babamın varlığına dair herhangi bir işaret bulmak için etrafı taradık. Görünüşe göre yoklardı, bu yüzden beni peşinden sürükleyerek odasına götürdü ve kapıyı kapatıp yaslandı. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

"İyi olacağım, Peri. Söz veriyorum." Onu ikna etmek için zayıf bir gülümseme sundum ama yüzündeki donuk ifadeye bakılırsa buna inanmadı.

Ben.

"Bugün ne oldu?" diye biraz daha zorladı.

Günün olaylarından kurtulmak için avuçlarımı gözbebeklerime bastırdım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Daha sekiz yaşındasın." İçimi çektim.

Ayağını yere vurarak dikkatimi çekti. Kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve sen sadece on yaşındasın! Pek bir fark yok, Chrome!"

Gözlerimi devirdim. Aslında on yaşında değildim ve o da bunu biliyordu. En azından benim deneyimlerime dayanarak. Neyse ki o benim kadar hızlı büyümek zorunda kalmamıştı. Ne yazık ki, onu ne kadar korumaya çalışsam da, hâlâ görmemesi gereken şeylere tanık oluyor ve biliyordu. Ve zaman zaman bir şeyleri bir araya getirme konusunda çok zekiydi. Ama annemi ve Grim'i kandırdı, çünkü onlar sadece tatlı, masum ve naif küçük bir melek görüyorlardı. "I-"

Sözlerim, beni birkaç adım geriye savuracak kadar yoğun bir korkuyla çarpışmadan hemen önce kalbimi keman teli gibi titreten bir çekişle kesildi. Panik. Bir elimi göğsüme götürdüm, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ve Peri'nin bilmesine imkân olmayan cevaplar arıyordum.

Peri'nin iri bal rengi gözleri daha da irileşerek bana doğru koştu. "Neler oluyor?"

Ciğerlerim daralmıştı. Hava yok. Odadan çıkmak için bir yol ararken ellerim titriyordu. Neyden? Bilmiyordum. Tek bildiğim tehlikede olduğumdu. Korku beni sardığı kadar hızlı bir şekilde, bir sönme hissi onu kovaladı ve geride iyi tanıdığım bir umutsuzluk bıraktı.

Yine de içinde yanan küçük bir ateş vardı. Grim'in saldırısı sırasında sönen küçük bir alev. İşte o zaman fark ettim ki, bunlar benim

Duygular. Nasıl olabilirlerdi ki? Artık her şey hissizleşmişti. Donmuş ve önümde uzanan hayatı kabullenmiştim.

Eğer benim değillerse, o zaman kime aitlerdi?

Karnımın derinliklerinden yavaşça kaynaklayan bir güç yükseldi. Issızlığı ve korkuyu tüketene kadar birikti ve birikti. Patlamaya hazır yüksek voltajlı enerji dalgalarıyla birleşen kasırga rüzgarları gibi damarlarımda esti.

Oyun parkında olduğu gibi, ayaklarım halı kaplı zemine basılı kaldı. İntikamcı, koruyucu bir güç yüzeye çıkmaya zorlanıyordu. Tıpkı birkaç gün önce benim için olduğu gibi. Bu kez, sanki ikinci elden, gerçek bir şeyin yankısı gibi ama yine de güçlü bir şekilde deneyimledim.

Sadece prensesi düşünebilirdim ve parçalar yerine oturdu.

Prenses Gray de benim gibi bir melezdi. Kral ve annem de bana bunu söylemişti. Diğer melezin tam olarak kim olduğunu bana hiç söylemediler, sadece Kraliyet Bölgesi'nde var olduklarını söylediler. Bugün, yaşanan her şeyin ikimizin de melez doğasından kaynaklandığını kanıtladı.

Ve kral şu anda onun büyüsunu erken uyanmaya zorluyordu - tıpkı bana yaptıkları gibi.

Ve eğer prenses benim kadar güçlüyse, o zaman babasının Grim'i onu da kontrol etmesi için göndermesini engelleyen neydi?

Ne pahasına olursa olsun onu korumak zorundaydım. Bu açıklayamadığım içgüdüsel bir dürtüydü... Sadece yapmak zorundaydım.

Gray ve ben ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bu anı kafamda dönüp duruyordu. İkimiz de fazla konuşmamıştık çünkü ikimizin de orada ayıyla olanları sindirmeye ihtiyacı vardı.

Gray'in her dokunuşu bana yeni bir hayati anı sunuyordu. Bazen onunla ilgili olmuyordu ama olanlar da beni sersemletiyordu. İşin tuhaf yanı, onun bu olaylardan haberdar olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu. Kralın anıları silme yöntemleri vardı, bu yüzden bu beni şaşırtmazdı.

"Büyünün ne zaman uyandığını söylemiştin?" Sessizliği bozarak sordum.

Gray'in kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "On üç yaşımdayken.

Neden?"

Başımı salladım ve iç çektim. "Bir nedeni yok. Sadece iki kez kontrol ediyorum."

Güçlü bir şüphe dalgası üzerime çökerken kalbimdeki o tanıdık titreşim yeniden sarsıldı. Kafa karışıklığı da mı? Gray'in dudakları aralanırken gözleri ileriye doğru kısıldı ve ormandaki sopaların ve dalların üzerinden geçti.

Onun duygularını. *Hala* onun duygularını hissediyorum.

Geri dönen anılarımla birlikte, onları her zaman hissettiğimi hatırladım. Geçmişimin bazı kısımları hâlâ bulanıktı, karanlık bir sisin içinde ulaşamayacağım bir yerdeydi. On yaşımdan beri aniden onun yoğun duygularına kapıldığım tüm zamanları hatırladım - ama sadece onun yakınındaysam.

Özellikle de Slate'in ölümü söz konusu olduğunda.

Zihinsel sarmalım sırasında hissettiğim öfkenin ne kadarı bana aitti? Karanlığa mı? Yoksa Gray'in miydi? Onun kaçtığı gece ve Lonca'yla olan kavgam aklımdan geçti. Bunu hissedecek kadar Saray'a yakındım. Babasının onu öldürmeye çalıştığını öğrendikten sonra içimi vahşi bir öfke kaplamıştı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Bu öfke başlangıçta gerçekten karanlığa mı aitti?

Ormanda yürümeye devam ederken düşüncelerim tersine döndü. Geçmişimin daha fazla parçası yerine oturdu. Travma üzerinde fazla durmamaya çalıştım, çünkü bu yaraları yıllar önce yaşadığım olaydan sonra çoktan iyileştirmiştım.

Kaçış. Çocukluğumda ve gençliğimde yaşadığım her şeyi yeniden yapılandırmak karanlık yıllarımı aldı. Orion ve Elementaller olmasaydı, uzun zaman önce bu hastalığa yenik düşerdim. Ayrıca, delilik bana travmatik anılar bırakırken, tutunabileceğim hiçbir güzel bağlantı ya da an bırakmadı.

Zihnim en acil endişeye kilitlendi. Gray'e, oyun parkındaki o günden beri yakınımıdayken onun duygularını hep hissettiğimi söylemeli miydim? Bana daha yeni yeni güvenmeye başlamıştı. Kişisel bir ihlal olarak algılanabilecek bir şeyi açıklamak bunu geri alabilirdi. Çok fazla şey risk altındaydı. Ve şimdi, akıl sağlığım onun yakınlığına bağlı gibi görünüyordu, bu da başka bir faktörü ortaya çıkardı.

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Akıl sağlığım için ona bağımlı olmak *istemiyordum*. Bu sorumluluğu omuzlarında taşımak onun için ne kadar adildi? Üstelik krallığımızın kaderi onun avuçlarında.

Değildi.

Bunu ona yapamazdım. Şimdi olmaz. Zaten sindirmesi gereken çok şey vardı. Bu arada, mahremiyetini korumak için duygularını engellemeye çalışacaktım.

"Yiyeceğe ihtiyacımız var." Yakındaki vahşi yaşamda herhangi bir rahatsızlık olup olmadığını dinleyerek ormanı taradım.

Gray'in midesi onaylarcasına homurdandı ve ağzımın bir tarafında küçük b i r gülümsemenin seğirmesine neden oldu. "Demek avlanıyoruz," dedi.

"Ben avlanacağım. Sen dinlen," dedim düşünmeden. "Affedersiniz?"

Gray solumda durmuş, her zaman içimde bir heyecan uyandıran buz gibi bakışlarını üzerime dikmişti. "Sorun mu var?"

"Gayet iyi avlanabilirim." Sözleri sıkılmış çenesinin arasından kırılmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım, sırtışıım büyüdü. "Kadın olduğun için otomatik olarak avlanamayacağını mı varsayıyorum sanıyorsun?"

Gray bana ters ters bakmaya devam etti.

"Beyninde benimle ilgili oluşturduğun korkunç imajı yıkmak istemem ama dinlenmeye ihtiyacın var. Kızılgerdan zehirlenmesinden beri iyileşme şansın olmadı."

Tamamen yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi.

Gray alay etti ve duruşunu gevşetti. "Ben iyiyim."

"Öyle misin? Çünkü gözlerinin altındaki koyu halkalar bunu yalanlıyor," diyerek kaşlarımı kaldırdım. Her karşılaşmada, yorgunluğun onu daha da yıprattığını izledim.

"Bir hayvanı öldüremeyecek kadar yorgun değilim." Yüzündeki gözle görülür irkilme her şeyi anlatıyordu. Yemek için bile olsa bir hayvanı öldürmek istemiyordu.

Bunu fark ettiğimde kalbimdeki yumuşamadan dolayı yüzüm düştü. Kendisinden beklentilerimi çoktan aşmış olmasına rağmen bana kendini kanıtlamaya çalışıyordu.

Normalde kullandığımdan daha yumuşak bir ses tonuyla, "İhtiyacın olsa yapabileceğini biliyorum ama ben senin üzerindeki yükü almayı teklif ediyorum. O yüzden izin ver."

Gray kollarını göbeğinin etrafına sarmış, muhtemelen bu konuyu benimle konuşup konuşmama konusunda kendi içinde bir irade savaşı veriyordu. Ama sonunda başını sallayarak omuzlarını düşürdü, "Tamam," diye mırıldandı ve yorgunluğun ağırlığı onu yenilgiye sürükledi.

Gray ve ben küçük açıklıkta geçici, derme çatma bir kamp alanı kurduktan sonra, ormanın derinliklerine doğru yola koyuldum ve dönüş yolumu bulmak için işaretler oluşturdum. Bulunduğumuz yerin -stratejik olarak seçtiğim için-buluşma noktasına yeterince yakın olduğunu biliyordum ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Her şey yolunda giderse, Onyx varışımı bekliyor olmalıydı. Hollow'dan çok uzakta değildik, Perry kasabasına varmadan önce sadece yarım günlük bir yürüyüş daha yapacaktık. Plan rutindi.

Ayrı görevler için ayrıldığımızda, ikimizin de hayatta kalmasını sağlamak ve aynı zamanda yol boyunca yararlı olabilecek yeni bilgiler toplamak için genellikle belirli zamanlarda belirli kontrol noktalarında buluşurduk. Gray beni takip ettiği için son kontrol noktasını kaçırmıştım, bu yüzden Onyx'in beni bu kontrol noktasında gördüğünde ne kadar rahatladığını tahmin edebiliyorum.

Gövdesine X şeklinde tutturulmuş iki metal parçasıyla işaretlenmiş, kurumuş çam ağacına yaklaşırken, sırtını bana dönmüş, ağaç kabuğuna yaslanmış arkadaşımı gördüm.

Niyetli bir şekilde bir çubuğa bastım ve botlarımın altında yaprakların hışırtısı duyulmaya başladı. Onyx döndü, hançeri çıkmıştı ve parlıyordu. "Vay anasını." Beklendiği gibi omuzları rahatlamıştı ve gülümsemesi kenarlara doğru çekildi. "Şükürler olsun."

Birden büyük kollar beni kucakladı, sırtımı sıvazladı ve ben de ona karşılık verdim. Onu gördüğüm için gerçekten mutluydum, özellikle de paylaştığımız değerli dostluğu hatırladığım için. Arkadaşıma duyduğum kardeşçe sevgi göğsümü kaplarken, yüzümde bir gülümseme belirdi. Artık otomatik pilota koşmadığımı fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Gerçekten *hissedebiliyordum*.

"Dostum, Covington'da neredeydin?" Onyx beni serbest bıraktı ve durumumu incelemek için bir adım geri çekildi.

"Yakalandım. Kralın emriyle beni öldürmeye hazırlanan prenses üç hafta boyunca peşimdeydi. Onu sana getiremedim," diye açıkladım.

Onyx başını yana eğdi. "Peki şimdi nerede? Onu yakaladınız mı? Hayatta mı?" Her kelimedede sesine korkuyla karışık bir belirsizlik karışıyordu.

"Yaşıyor," diye güvence verdim, sonra da histeri krizlerine kıkırdadım. "Kamp alanına döndü ve dinleniyor. Onun için büyük bir çile oldu, bu yüzden gece için akşam yemeği bulmakta ısrar ettim."

Oniks anlayış ve rahatlama içinde başını salladı. "Güzel. Onu son gördüğümünden bu yana yıllar geçti. Hollow'un etrafında tanıdık bir yüzün daha olması güzel olacak."

Bu duyguyu onunla paylaştım. "Milislerle ilgili yeni bir şey var mı?"

Onyx'in yanakları şişti ve ardından bir nefes verdi. "Pek sayılmaz. Onlara biraz yiyecek ve biraz da giyecek götürdüm. Hogan bir süre yeteceğini söyledi."

"Güzel," dedim ve bir bıçak çıkardım. "Avlanmaya hazır mısınız?"

Heyecan ve meydan okuma Onyx'in kehribar gözlerini muziplikle aydınlattı. "Evet amına koyayım."

Bölüm 24

GRI

MKıçım acıyordu. Aslında, sert zeminden dolayı uyuşmaya başlamıştı ve göğsümde büyüyen gerilim topuna ekleniyordu. Bir yandan da Chrome avlanmaya gitmişti, küçük bir ateş yakmıştım, ateşin sıcaklığı neredeyse tüylerimi diken diken ediyordu.

Zihnim karmakarışık düşüncelerden oluşan bir girdap gibiydi ve belirli bir düşünceye odaklanamıyordum. Hayatıma ne olmuştu böyle? Buraya nasıl düştüm? Kaderimde doğuştan sefalet mi vardı?

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu ve azalan sıcaklık da buna yardımcı olmuyordu. Kapüşonumun arkasından keskin bir esinti süzülüyordu. Küçük açıklığımızdaki ormanın kenarından ağır ayak sesleri duyuldu ve Chrome'un uzun boylu figürü topuklarında ölü bir hayvanı sürükleyerek içeri girdi.

Daha dik oturdum, duygularımı daha sonraki bir tarih için kilitledim. Kimsenin, özellikle de onun önünde kırılamazdım.

Bana yaklaştı ve ölü bir hindinin vücudundan tüyleri yolmaya başladı. Çiğ yiyeceklerin görüntüsü, tutunduğum küçük kısıtlamaları ateşledi. I

çok acıkmıştım. Kendimi savaşılan düşüncelerimden ve açlığımdan uzaklaştırmak için, "Yani az önce uğraştığımız yaratıktan babamın sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Her şeyi anlamlandırmaya çalıştım.

"Belli ki," diye alay etti Chrome, kızgınlığı gözlerini devirmesinden anlaşılıyordu. Bu ani tavır karşısında kaşlarım kalktı. "Küstahlığı bırakabilirsin."

İçini çekti ve bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Özür dilerim. Bu küçük yolculuk beklediğimden daha zor geçti." Başımı ona doğru salladım ve son birkaç gündür bastırdığım tüm duyguları açığa vuran bir bakış attım: Kraliyet Bölgesi'nden ayrıldığımdan beri yüzeye çıkan sıcak öfke, ihanet, çocukluk ihmalleri ve istismar. Sesimi bir çığlığın altında zorlukla tutarak, "Sınırıma geldim, Chrome," diye bağırdım. Bana baktı, kafasını eğmeden önce yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Bir kaşını kaldırdı. "Birkaç gün içinde suikastçı bir prenesten senin tarafından neredeyse öldürülmeye, sonra da babam tarafından neredeyse öldürülmeye başladım. Varlığımın her zerresiyle nefret etmem öğretilen adamın aslında efsanevi Krom Freyr olduğunu öğrenmek için! Senin ölmüş olman gerekiyordu." Chrome başını eğerek alaycı bir şekilde onayladı ve ben devam ettim: "Sonra senin de gecenin bir yarısı kendi kendine konuşan bir melez olduğunu öğrendim. Çünkü *Bu* çok mantıklı.

"Unutmayalım ki beni büyüten adam evlatlık babam *değil*. Aslında o benim biyolojik babam, bilinmeyen biyolojik annemi kaçırıp işkence eden ve beni doğurmak için ona tecavüz eden kişi. Sonra da onu öldürdü. Ben de hayatı boyunca kendisine yalan söylenmiş, formüle edilmiş, berbat bir melez olduğumu keşfettim. Küçüklüğümden beri lanet olası yiyeceklerim bile zehirlendi! Psikopat bir kral olan babam, başka bir dünyaya geçit açmaya çalışıyor.

büyük güç, her ne demekse. Ya da en azından biz öyle düşünüyoruz. Aslında siz öyle sanıyorsunuz - bana hâlâ kim *olduğumuzu* söylemediniz çünkü kaosun içinde tek gördüğüm sizsiniz." Nefesimi tutmak için durakladım, göğsüm kabarıyordu. "Ama işin en mide bulandırıcı kısmı ne? Onun için öldürdüm. O kadar çok kişiyi öldürdüm ki..." Son düşüncemden vazgeçip ağaçlara baktım ve gözyaşlarımın düşmek üzere olduğunu hissettim.

Göğsüm, taşmalarını engelleme kararlılığıyla gerildi. Ellerim titriyordu, bu yüzden tırnaklarımı avuç içlerime batırdım ve acının beni topraklamasına izin verdim. Sakinleştirici bir nefes aldım. "Bir şey unuttum mu?" Elimde kalan tek müttefikimmiş gibi görünen kişiye, hem de en olmayacak olanına küçümseyen bir bakış attım.

Chrome hiç vakit kaybetmeden parmağını kaldırdı ve "Küçük bir çocukken kıcını kurtardığımı ve yetişkin bir kadın olarak kıcını kurtarmaya devam ettiğimi atladın" dedi. Kedi gözlerinin kenarlarını kırıştıran abartılı bir gülümsemeyle parladı.

Çok seksiydi.

"Yani, bunun için rica ederim." İkinci parmağını kaldırdı. "Ayrıca Slate'i ben öldürmedim. Hâlâ bu suçlamayla ilgili olarak adımın temize çıkmasını istiyorum." Üçüncü bir parmak diğerleriyle buluştu. "Ve az önce küçük bir canavar-ayısı ile savaşırken yanlışlıkla onu geri göndermek için başka bir dünyaya bir portal açtık." Buz mavisi gözlerinde eğlence dans ediyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim, sesim düz ve donuk bir ifadeyle. "Sen benim kıcımı kurtarmadın," diye homurdandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ben kurtarılmam. Asla."

Dudaklarının kenarlarında bir sırıtma belirdi. "Oh, ama sen biliyorsun, küçük vahşi. Benim tarafımdan. Ve sadece benim tarafımdan."

Kahretsin, neden böyle konuşurken sesi şehvetli olmak zorundaydı?

Gözlerimi kısımtım. "Kurtarılmak istemiyorum, buna ihtiyacım da yok, özellikle de egosu şu arkadaki ayı kadar olan biri tarafından."

Gülümseme büyüdü, onun sert yüz hatlarını ve benim kararlılığımı eritti. "Gerçekten mi?

Başka neyimin büyük olduğunu düşünüyorsun?"

Gözleri eğlence ve... *şehvetle* parlıyordu? Hayır, bunu hayal etmiş olmalıyım. Ama o zaman neden kalbim hızla çarpmaya ve yanaklarım işkence gibi kızarmaya başladı?

Gülümseme dürtüsüyle savaşıarak yanağımın içini ısırdım. Bunun içine girdim. "Bir şey yok. Ufak tefeksin. Sadece küçük bir adam. Küçük bir penisin var." Onunla gözlerimi kilitledim ve uzun süre dayanamayacağımı bilsem de metanetime korumaya çalıştım.

Ondan yüksek sesle, göbek derinliğinde kahkahalar yükseldi. Hiç bu kadar *bulaşıcı* bir şey duymamıştım. Onunla birlikte kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Peen?" Chrome hava almak için ayağa kalktığı anda haykırdı. "Kaç yaşındasın sen?"

Kıkırdadım. "Kibirli bir hıyarı kendini gösterdiğinde fark edebileceğimi bilecek kadar yaşıyım."

Ayağa kalktı ve aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar bana doğru iki uzun adım attı. O mavi gözlerinde karanlık bir gülümseme ve bir vaat dans ediyordu. O alçalırken çenemi yukarıda tuttum ve kararlı bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşıladı. "Küçük olmadığımı biliyorsun Prenses. Aramızdaki şeyi hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorsun ya da belki de sadece kendini inkâr ediyorsun. Ama o orada." Chrome'un pürüzsüz sesi karanlık bir şehvetle beni okşuyor, içimdeki bir şeyi sıkıca çekiyordu. Sanki bir akor beni ona doğru çekiyordu. "Her zaman oradaydı. Oyun parkındaki o günden beri."

Gözlerinde yanan tutku beni olduğum yere mıhladı. Varlığının gücü, enerjisi ya da belki de garip bir melez bağlantıydı.

Aramızdaki uğultu nefesimi kesiyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Sıcaklık göğsümden başlayarak vücuduma yayıldı. Gergin bedenini incelerken nefeslerim biraz daha düzensizleşti, aramızdaki kısa mesafeyi kapatma dürtüsüyle savaşıyor gibiydim.

Gerçekten biriyle yatmaya ihtiyacım vardı. Çuvalda anlamsız bir yuvarlanma bile olsa. Başka bir şeye değil. Çok fazla gerilim oluşmuştu ve bu da istemediğim şeyleri hissetmeme neden oluyordu.

Ama gerçekten istenmiyorlar mıydı? Dudaklarını dudaklarıma bastırıldığı, parmaklarının belimi kavradığı düşüncesi...

Yakınlığının beni etkilediği çok açıktı. Bunu biliyordum; o da biliyordu. Ama bunu sesli olarak kabul etme tatminini ona veremezdim. İrademin son zerresiyle omuz silktim ve kayıtsızmış gibi davrandım. "Tek hissettiğim yorgunluk. O yüzden hadi yemek yiyelim."

Chrome durakladı, bakışları vücudumu tararken gözleri arzuyla alevlendi. Titredim, midemin derinliklerinde bir sıcaklık yanıyordu. "Beni kışkırtma, küçük vahşi," diye homurdandı, alt dudağını ısırırken gözleri benimkilerle buluştu. "Benim iştahımla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Sanki kamp ateşi ciğerlerimdeki tüm oksijeni emmişti. Boynum ve yüzüm ısınıyor, avuçlarım terliyordu. Ama tüm hayatım boyunca mükemmelleştirmek için eğittiğim o soğukkanlı ifadeyi takındım. Gözlerimi devirdim, "Lütfen, kendine gel. Eminim özel bir şey değildir." Aşırı aktif hormonlarımı gizlemeyi başardığımı umarak yanından geçerken omzuyla onu kontrol ettim. İçim hiç de sakın değildi ama o bunu bilemezdi.

Kendimi sakinleştirmek için Slate'in sevgi dolu ellerinin ve vücudumdaki şehvetli ağzının solmakta olan anısını canlandırımdım. Bana her zaman sevildiğimi, istendiğimi hissettirmişti - başka birinin bana hissettirebileceğinden şüphe duyduğum bir şey.

Chrome'a ormandaki küçük macerasından sonra nefes alması için bir saniye vererek hindiyi yolma işine koyuldum. Bu bana suçluluk duygusunun kalbime yerleşmesine izin vermek için ihtiyacım olan boşluğu verdi. Yapmamalıydım ama ölümünden bir buçuk yıl sonra bile Slate'e ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum.

Ugh. Sikerim böyle işi.

Isı yüzümü ısıttı, donmuş içimi çözdü. Kamp ateşinin alevleri havada titreşerek beni trans halinde tutuyordu. Bir Elemental olarak ateşin benim elementim olup olmayacağını merak ettim. Beni çağırmıyordu ama şu anda onun yaşam gücüne değer veriyordum.

Mavi ve morun karışık tonları gökyüzünü boyuyor, gün batımı yaklaşırken derme çatma kamp alanımızı sakınleştiriyordu. Herhangi bir davetsiz misafir için duyularımı açık tuttum, ama her şey açıktı, en azından şimdilik.

Chrome öldürdüğü hindiyi hazırlıyordu. Bir saatten fazladır uğraşıyordu. Yardım etmeyi teklif ettim ama reddetti, kızartmak için ateşi hazırlamamda ısrar etti.

Acı verici bir şekilde açlıktan ölüyordum. Son yemeğimi yemeyeli neredeyse üç gün olmuştu. Ama yollarına çıkmak istemediğim için ateşin yanında yere büzülerek oturdum.

Diğerlerinden farklı olduğumu uzun zaman önce öğrendim. Babamın bana karşı dışa dönük davranışları bana hiçbir iyilik yapmadı. Sanırım amacı buydu: beni izole etmek.

Sonra Slate çıkageldi. İlişkimizi kraldan saklamak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Buna izin vermeyeceğini biliyordum. Ve sonunda, babam istediğini elde etti.

Slate hayatıma, bir sabah okuldan önce kahvemin içine kızılçık ezmeyi düşündüğümde girmişti. Kendimden ve tüm varlığımdan nefret ediyordum. Herkes beni çok sessiz, çok sinir bozucu buluyordu. Bir yük. Çok fazla. Biri bana iyi davrandıysa, bunun nedeni babamın gözüne girmek istemesiydi, sanki onun üzerinde bir etkim varmış gibi.

Günlük dayak ve herkesin önünde aşağılanma da eklenince, babamın bana söylediği her şeye inanmam hiç de şaşırtıcı değildi. Ben bir hiçtim, sadece bir yer tutucuydum. Bana, benimle sıkışıp kaldığına göre, en azından iyi bir suikastçı olabileceğimi, böylece benden yararlı bir şeyler alabileceğini söylerdi. Her zaman savaşçılara katılmak istemiştım, ama bunun layık olanlar için olduğunu söylerdi. Forest bana ailesinin adını zaten lekelediğimi, saygın Loncaları da lekelememe izin veremeyeceğini söylerdi. Bu yüzden gizli kalacak ve her zaman gözetim altında tutulacaktım; tabii kendi amaçları için halkın karşısına çıkmam gerekmedikçe.

Chrome'un ölü yapraklar üzerindeki adımlarının çıtırtısı dönüşünün sinyalinı verdi ve beni alevlerin içinde yansıyan geçmişimden çekip aldı. Sert toprağı yumruklayan ağır bir gümbürtü beni sıçrattı. Etrafıma bakındım ve yanımda duran kesik bir ağaç gövdesi gördüm.

"Otur." Chrome, dilimlenmiş çiğ hindi eti yığınını yerde duran gömleklerinden birinin üzerine yerleştirirken kütüğü işaret etti. "Kabuklarını soyup suya batırdığım birkaç sopa var, onları şiş olarak kullanabiliriz."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, karnım ağırlı bir şekilde gurulduyordu. Elinde iki kütük olduğunu görünce ayağı kalktım ve işaret ettiğı kütüğün üzerine oturdum.

Chrome onaylarcasına başını salladı, kapüşonu başının üzerinden sıyrılarak gözlerini görmemi engelledi. "Hindi budu da var tabii ki."

Başımı salladım. "Yardım edebilirdim."

"Biliyorum ama yorgunsun." Chrome omuz silkti.

"Sen de öylesin," dedim, beni başından savmaya çalıştığını bilerek.

"Evet, ama ellerimle çalışmak ve bıçak kullanmak benim için tedavi edici" dedi, bir sopa ve çiğ bir et parçası aldı ve sonra sopayı içinden deldi. Diğerine de aynı işlemi tekrarladı.

Bunu benim için de yapmasını içimde yükselen kızgınlıkla izledim. "Ben kendi başıma bir şeyler yapabilecek kapasitedeyim, biliyorsun. Her şeyi sen yapmak zorunda değilsin."

Çarpıcı bakışlarını kaldırıp kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. Kıvrınmama ve başka tarafa bakmama neden olan bir nezaketi vardı. "Bunu bana yardım edemeyeceğini düşündüğüm için yapmadım. Sen çok yeteneklisin. Sadece sindirmen gereken çok şey olduğunu ve muhtemelen biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sesi rahatsız edici derecede yatıştırıcıydı.

Kaşlarımı çattım. Eylemlerinin özverili bir yerden geldiği düşüncesi hiç aklıma gelmemişti. Göğsüm sıkıştı ve sonra suçluluk duygusu onu daha da sıkı. "Oh, bunu yapacağını düşünmemiştim..." Ne kadar sert konuşmak üzere olduğumu fark ederek sözümü kestim. Ona baktım. "Özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Anladım." Hindi parçalarını çubuklara geçirme işine geri dönmeden önce söylediği tek şey buydu.

O çalışırken hiçbir şey söylemedim. Sadece nasırlı ellerini izledim, uzun parmakları nazikçe çiğ eti alıyor ve yumuşak bir ritimle kalın dilimleri şişliyordu.

Onu çalışırken izlerken, geçmişinin ağırlığını da üzerinde hissettim. Ben ne yaşıdıysam, o muhtemelen çok daha kötülerine katlanmıştır.

Son olaylara kadar baba sorunlarımın beni etkilemesine bile izin vermemiştim. Bu benim uzun zaman önce kabul ettiğim yaşam tarzımdı. Farklı bir şey yaşayacağıma hiç inanmamıştım. Her zaman beni durdurulamaz bir suikastçı yapmak için yaptığına inandım, beni sertleştirmek için. Ve

düşündüm ki eğer yaparsam

İstediği her Şeyi yapardım, sonunda onu gururlandırırđım. Öncelikli hedefim buydu.

Nasıl da feci Şekilde başarısız olmuştum.

Ama Chrome? Ruhunu her saat kasıp kavuran Şeytanları varmış gibi görünüyordu. Kral'ın Sarayı'nda geçirdiği süre boyunca nelere katlandığını bilmeye hazır olup olmadığımđan emin değildim.

"Ee," diye başladım, merakım beni ele geçirirken çıtırdayan ateşin hipnotize edici sesini bozarak. "Ne oldu? Atlanta'dan neden kaçtınız ve bunu nasıl baŐardınız?"

Chrome yere bakarken vücudu kaskatı kesildi. Bunun kabul etmek istemediği karanlık bir iblis olduğunu hemen anladım. Fiziksel tepkisini görür görmez sorduğuma pişman oldum, sarmal gerginlik derimi pençelemek istememe neden oldu.

Ona bu konuyu unutmasını söylemek için ağızımı açtığımđa, "Uzun hikâye. Detaylar o kadar da önemli değil, ama esasen..." doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Esasen, kırılma noktama ulaşmıştım ve Forest'ın kendi silahı kontrol edilemeyecek kadar dengesiz hale geldi."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Ne demek 'kırılma noktasına ulaştım'?" Sormadan edemedim.

"Beni 'eğiten' sadece baban değildi," hindiyi doğramaya devam ederken "eğitmek" kelimesini bir lanetmiŐ gibi tükürdü. "Annem de aynı Şekilde işin içindeydi. Grim'in yanı sıra." Ondan bahsedince tüylerim diken diken oldu. Onun varlığı bende her zaman ters yöne doğru kaçma isteği uyandırmıŐtı. "Beni ağır koŐullara soktular ve üstesinden gelmem için zorladılar. Kız kardeşimi bir tür... *motivasyon* aracı olarak kullanana kadar işler daha da kötüye gitti."

Peri, herkesin ona verdiği isimle, Periwinkle'ın kısaltmasıydı. Ametist ve Grim'in kızıydı. Onunla hiç tanışmamıştım ama geçerken görmüştüm. Herkes ona sevgili prensesmiş gibi davranıyordu. Ona her zaman uzaktan hayranlık duymuş, dışa dönük ve nazık doğasıyla onun gibi olabilmeyi dilemiştim, her zaman gülümsemesi ve nezaketiyle tanınırdı.

Söylentilere göre Griffin Silas Saray'a girip saldırmış ve aralarında Peri ve Chrome'un da bulunduğu birkaç Kinetik'i öldürmüştü. Babamın Elementallere karşı savaş açma kararını desteklemek için türümüzü bir araya getiren olay buydu. Ölen Elemental Kral'ın oğlunun babasının ölümünden bizi sorumlu tuttuğuna ve bu nedenle intikam almak istediğine inanıyorduk. Kinetics dehşete düşmüştü. Eğer biri güvenliğimizi ihlal edip Krom Freyr'i öldürebiliyorsa, o zaman bu adam başka neler yapabilirdi? Elementallerin yüzü ve bir numaralı halk düşmanı oldu. Ama şimdi Griffin ve Chrome'un aynı kişi olduğunu bildiğimden, bu işin aslını öğrenmek için yalvardım dünyayı değiştiren bir olay.

Çıkarımlar karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "O gün gerçekten ne oldu, Chrome?"

Ayağa kalktı, her iki elinde birer tane olmak üzere şişlere geçirilmiş hindi dilimlerini tutuyordu. Uzaktaki ormana bakarken çenesi çalışıyordu ve cevap vermeden önce, "Dediğim gibi, bu uzun bir hikaye. Ama sonsuza dek aklımdan çıkmayacak bir gün." Bana doğru birkaç adım atmadan önce boğazını temizledi ve bana bir sopa uzattı.

Hindi parçasını üzerinde gezdirmeden önce ağaç kütüğünü ateşe yaklaştırdım. Çevremde Chrome'un da aynı şeyi yaptığını gördüm. Kaşları sanki kendi anılarının içinde kaybolmuş gibi birbirine kenetlenmişti. Burnumu sokmak istemedim ama oyunun kurallarını değiştirecek bir bilgi sakladığını biliyordum.

Her neyse, gerçek onun için konuşulamayacak kadar korkunç görünüyordu.

Sessizce oturup hindi etimizi iyice pişene kadar kavurduk. İçine sızan dumanı saymazsak lezzetsizdi ama bu bir yemektir. O noktada tadının nasıl olduğu umurumda değildi.

"Peki," diye konuştu Chrome bir parça et yutarak, "sana ne oldu? Nasıl kaçtın?"

Boğazımı temizledim ve elimdeki çıplak çubuğa bakıp onu daireler çizerek döndürdüm. "Başarısız görevimden döndükten sonra," diye başladım ve ona sert bir bakış attım. "Bu arada ölümcül yara için teşekkürler." Ağzının bir tarafında alaycı bir sırıtma belirdi, ben de gözlerimi devirdim. "O gün benim doğum günümdü. Bu yüzden benim 'şerefime' geleneksel bir eğlence düzenlendi." Bunu bir başka göz devirmeyle söyledim ve ayaklarımın arasındaki yere baktım.

"Bu tür şeylerden hep nefret etmişimdir. Başından beri bunun bir saçmalık olacağını biliyordum. Ve haklı olduğum ortaya çıktı. Babam bir barmene içkime kırmızı şarap katmasını emretti. Hazel, Scarlett ve Cotton olmasaydı..." Kaderleri için duyduğum korku tekrar yüzeye çıktı ve boğazımı sıktı. "Ölmüş olurum. Hazel annenin ofisinden panzehiri çaldı. Benim için çantamı hazırladılar ve muhafızları oyaladılar. Hiç hoş değildi. Grim'le savaşmak zorunda kaldım... ve babamla yüzleştim," dedim, onu omurgasından nasıl bıçakladığımı düşünerek. "Ve bazı savaşçılarla. Ama... kurtulmayı başardım."

"Scarlett Kittle?" Başını yana doğru eğdi. "Loncaların Başkomutanı Cammo'nun kızı mı? Granit ve Kardinal'in kız kardeşi?"

Başımı salladım. "Mhm," diye mırıldandım, bir ağız dolusu hindiye yutarken. "Evet, o kralın elçisi."

"Cammo benim birincil eğitmenimdi. Tam bir pislik ama iyi bir adam. Ama Forest'a sadıktır. Ona karşı çıkmasına şaşırdım." Kıkırdadı. "O her zaman ateşli küçük bir pislikti."

Scarlett'in vahşı doğasını ve cesaretini hayal ederek güldüm, bu onda her zaman hayranlık duyduğum bir şeydi. Ben korkusuzmuş gibi davranabilirdim, ama o bunu sevdiği açık saçık elbiseler gibi giyerdi. "Hâlâ öyle," dedim, cümbüşteki konuşmalarımızı hatırlayarak ve onun zekâsını özleyerek.

"Kardeşleri..." Chrome sözlerini yarıda kesti, daha fazla çiğ et alıp çubuğa sapladıktan sonra devam etti, "Granit, o hala Yüksek Muhafızlar Komutanı mı?"

"Evet," dedim homurdanarak ve daha fazla ete uzandım. "Ve bugünlerde, bu yüzden kışına bundan on kat daha büyük bir sopa sokmuş durumda." Etkilemek için hindi sopasını salladım.

Chrome kıkırdadı. "Biraz birlikte antrenman yaptık. Eskiden çok ukala bir pislikti ama üzerindeki baskıyı gördüm. Emirlerinden asla sapmazdı, her zaman kitabına göre oynardı. Mükemmel bir askerdi."

Başımı salladım, daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Scarlett'in düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Kardinal ama," dedi Chrome gülümseyerek. "O benim yaşımda, bu yüzden gençlik yıllarımda onun etrafında daha çok zaman geçirdim. Biraz daha asiydi," diye açıkladı sırtışını hüzünle. "Ama dalkavukluk ve masum inkarlarla hemen hemen her şeyden paçayı kurtarabilirdi."

Bu Scarlett'e benziyordu, ama o asiliğini saklamaya bile çalışmıyordu. Cardinal'i, Chrome'un onu tarif ettiği şekilde, sanki arkadaşmışlar gibi hayal etmekte zorlandım. Belki de öyleydiler. "Çok değişmiş." Şu anda olduğu gibi soğukkanlı bir heykelden başka bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. "Onunla daha önce de çalışmıştım. O da benim gibi bir suikastçı ama bana hiçbir zaman kişilikli biri gibi gelmedi."

Chrome'un kaşları çatıldı ve omuzları daha da düştü. Et parçasını pişirmeyi bitirdi, sonra soğuması için kucağına aldı. "Şey, sanırım,

Hepimiz gibi, bu isyankârlık onu da yakaladı."

Yutkundum ve elimdeki hindi parçasını yıkayan ateşe baktım. "Sanırım öyle."

Geçmişimizin ağırlığıyla dolu ağır bir sessizlik üzerimize çöktü. Zifiri karanlıkta oturuyorduk ve sadece kamp ateşimizin ışığı etrafı aydınlatıyordu.

Cardinal'in tanıdığım halini düşündüm. Bir zamanlar Scarlett'e çok benzeyen canlı ve genç bir çocuk olduğunu öğrenmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Onun için neyin değiştiğini merak ettim. Işığını ne çalmıştı?

Scarlett'in umursamaz tavrını düşündüm. Herhalde babam şimdiye kadar onun ve Cotton'un kaçışıyla ilgisini keşfetmişti. Bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: Ya ölmüşlerdi, ya da teslim olmaları için işkence görüyorlardı. Tanrılara ikisinin de olmaması için dua ettim ve beni dinlediler. Ama bir deli tarafından yönetilen bir dünyada yaşıyorduk ve artık oradan canlı çıkabileceklerine inanmıyordum.

Bölüm 25

KROM

T Yıldızlar ağaçların gölgelikleri arasından görünürken gece gökyüzü üzerimi örtüyordu. Parmaklarım arkamda birbirine kenetlenmiş bir şekilde yatıyordum.

Sonbaharın ölmekte olan kokusunu içime çekiyordum. Sıcaklık beni üşütüyordu ama son bir yıldır yaşadığım buz gibi hissizliğin yanında bu hiçbir şeydi.

Gray derin bir uykuya dalar dalmaz soğuk ve sert tundradan kalktım, Orman ve planlarıyla ilgili bilgi almak için bağlantımla buluşmak üzere çalılıklara geri döndüm. Ayrıca portal ve canavar-ayı hakkında da bilgilendirilmeleri gerekiyordu.

Daha sonra ormanda küçük bir açıklık buldum ve yapraklarla kaplı toprağın üzerine yayılıp doğanın tadını çıkardım. Meditasyon yaparken içime huzur doldu, kendimi bütün ve mutlu hissettim. Yıllardır hissettiklerimin en iyisini hissederken minnettarlık göğsümü genişletti.

Ne kadar zamandır orada olduğumdan emin olamadan yalnızlığıma gömülürken zaman durmuş gibiydi. Bu zamanı sadece... *olmak* için kullandım. Kendi kendimle tekrar kendim olmak için.

düşünceler ve duygular. Her an elimden alınabileceğini biliyordum ve bana bahşedilen berraklık anlarının kıymetini bilmek istiyordum.

Onu duymadan önce hissettim.

"Ormanda tek başına yatmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

Bana katılması için yanımdaki yeri okşarken hiçbir şey söylemedim.

Gray sırt üstü yatmadan önce sol tarafıma otururken adımları dikkatliydi. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Başımı yana çevirdim ve onun yan profiline silüetini yakaladım. Göz alıcı beyaz saçları ay ışığında parlıyordu ve ilk kez yüzünde rahat bir ifade vardı.

"Seni ne uyandırdı?" Ben sordum.

Uzun bir duraksama sessizliği uzattı, sadece cırcır böcekleri ve kurbağalar onun ardından cevap verdi. Sonunda, "Kabus" dedi.

Kalbimdeki bir sızı neredeyse elimi kaldırıp yüzünün yan tarafını okşamama neden olacaktı ama kendimi tuttum. "Gerçekten hiç geçmiyorlar."

Başını salladı. "Anlamıştım."

"Gittiğimiz yerin Elementaller hakkında sana öğretilen her şeye aykırı olduğunu biliyorum ama artık yalnız olmayacaksınız. Hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadın."

Gray gözlerimin içine baktı, sonra kaşlarını hafifçe buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ona her şey hakkında tüm gerçeği söyleyebilmeyi dileyerek en küçük bir gülümseme sundum. Bunu bilmeyi hak ediyordu, ama henüz onun dünyasını yeniden alt üst edecek cesareti kendimde bulamıyordum. "Göreceksin."

Gray gözlerini devirerek, "Çok şifreli konuşuyorsun," diye karşılık verdi. "O canavar ayının buraya nasıl geldiğine dair bir tahminin var mı? Ya da nereden geldiğine dair?"

"Canavar-ay?" O Şeye taktığım lakap karşısında kıkırdadım.

"Evet, ona böyle diyordun, değil mi?"

Sorusunu düşündüm, sonra başımı salladım. "Bunu resmi terim olarak kabul ediyorum. Anlaştık."

"Eee?"

Tereddüt ettim. Henüz neyi açıklayacağımdan emin değildim. "Bunu çözeceğiz. Cevaplarınızı yakında alacaksınız, Prenses."

Fırtına Orman'ın planlarını hızlandırmadan önce Kovuk'a dönmemiz için dua ettim. Gray'i hem Kinetik hem de Elemental yetenekleri konusunda hızlı bir şekilde eğitmem ve aynı zamanda paylaşıyor gibi göründüğümüz bu bağlantıyı çözmem gerekiyordu.

Belki de birlikte tüm bunlara bir son verebiliriz.

Gray'in elinde ne kadar büyük bir güç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu yıllar önce ben de hissetmişim. Kral, muhtemelen erkek olduğum için bana olduğu gibi ona da tam tersi bir yaklaşım sergilemişti. Onu ve gücünü kontrol etmek için zihinsel ve büyüsel olarak baskı altında tutmuştu.

Konuyu değiştirmemiz gerektiğine karar verdim. "Bana ondan bahset." "Kimden?"

"Slate."

Uzun bir duraklama oldu. "O benim ışığımdı" diyene kadar cevap vereceğini düşünmemiştim. İhtiyacım olmadığı halde hep beni korumaya çalışırdı." Gray kıkırdadı, "Korku yolunda yanlış yönlendirilmiş olsa bile bana saygı kazanmam için omurga veren oydu. Ama bu Kinetik yoludur. Korkuyla saygı kazanmak."

Boğazımda bir yumru oluştu ve yutkunmakta zorlandım. "Gittiği için üzgünüm. Onu hatırlıyorum. O iyi bir adamdı." Gray'in yanımda burnunu çektiğini duydum,

Ve onun kalp acısını kendi acımmış gibi hissettim, özlemini duydum. "Bunun Forest'ın senin üzerinde tam kontrol sahibi olmak için kurduğu bir tuzak olduğuna inanıyorum." Her şeyi açıklamak istememe rağmen, o anda ona verebileceğim tek bilgi buydu.

"Artık bunu duyduğuma şaşırmıyorum bile. Dövme dükkanında bana her şeyi anlattığında benim teorim de buydu."

Bakışlarımı yukarıdan bizi örten gölgeli yapraklara sabitleyerek başımı salladım. "Benim için de özel birini aldı."

Gray keskin bir nefes çekti. "Peri," diye fısıldadı.

Deniz mavisi saçlarını ve ılık ılık gülümsemesini düşününce boğazımda yine bir yumru oluştu. Annemden ve Grim'den çok iyi sakladığı büyük ela gözleri her zaman sıcaklık ve keskinlikle doluydu.

Sessizliğim uzadı ve ikimiz de kralın ellerinde kaybettiklerimizin acısı içinde otururken konuşmadık.

"Demek Elementaller," dedi Gray sessizliği bozarak. Onun endişe dolu buz gibi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı eğdim. "Vardığımızda beni kilit altına almalarına ne engel olacak? Bana neden güvensinler ki?"

Endişesini anlıyordum. "Bu korkunuzda haklısınız. Biliyorum çünkü birkaç yıl önce oraya geldiğimde ben de aynı şeyi yaşadım." Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için kelimelerimi dikkatle seçtim. "Ben de sizin gibi oraya getirildim. Beş yıl önce Kral'ın Sarayı'ndan kaçtıktan sonra kaybolmuştum. İnsanların arasında yaşıyor ve acıyı kovmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Efsane Chrome artık yoktu. Ben düşmüş bir kahramandım. Çünkü başından beri yanlış tarafa hizmet ediyor olsaydım nasıl kahraman olabilirdim ki? Kendimden nefret ediyordum ve kendi kendimi yok etmem anlamına gelse bile o versiyonumdan kurtulmak istiyordum."

İçimi çektim ve o anların kısa bir süreliğine su yüzüne çıkmasına izin verdim. "Hepimizin bildiği gibi, en çok Elemental öldürme rekorunu elimde tutuyorum. Peki neden beni aralarına aldılar?"

"Ve?" Gray sordu, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı ve fısıltıyı ancak aşıyordu.

Orion'un o zamanlar bana bu konuda ne kadar az seçenek sunduğunu hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. "Orman'a karşı savaşmak için ellerindeki en iyi şeyin biz olduğumuza inanıyorlar. Onu planlarından vazgeçirmek ve bu dünyaya barış duygusunu geri getirmek için en iyi şans. Bunu yaparak, halklarına yapılan zulmü durdurabilir ve Kinetikler ve insanlarla bir arada yaşayabileceğimiz umuduyla bir kez daha özgürce yaşayabiliriz."

Kalbim bir kez daha sıkıştı ve ardından içimde bir şüphe belirdi. Bu duygu bana ait değildi, bu yüzden Gray'e baktım. "Biliyorum. Her şey çok fazla. Ve artık yalnız olmayacaksın, yani tüm yük senin omuzlarında değil."

"Ama bana neden *güvensinler* ki?" Sorma şekli bana oyun parkındaki küçük kızı hatırlattı; korkmuş, kırılmış.

"Çünkü seni buraya getiriyorsam bunun iyi bir nedeni olduğunu biliyorlar," diye açıkladım. Ama şüphesi hâlâ içimde titreşiyordu, bu yüzden daha sert bir sesle, "Ayrıca krala hizmet eden herkesin onun yalanlarıyla beyninin yıkandığını da biliyorlar. Ona gururla hizmet etmiş olsanız da, bunu yaralarınız olmadan yapmadığınızı anlıyorlar. Eğer bize sığınmak istiyorsanız, gerçekten gidecek hiçbir yeriniz yok demektir. Kinetics gibi katılaşmış değil; bunu yakında kendiniz de göreceksiniz. Bize geleceğiniz günü bekliyorlardı."

"Gerçekten mi?" Kızın kararmış yüz ifadesi şaşkınlıkla aydınlandı.

"Evet, umut için sana bakıyorlar Gray. Onun kontrolünden kurtulmanı bekliyorlar." Çok geç olmadan.

"Bu..." diye yüksek sesle düşündü. "Gerçekten çok garip. Ve belki de biraz yanlış yönlendirilmiş."

Kıkırdadım. "Hayır," diye mırıldandım, yüzümdeki kaslar yumuşamıştı. "Sen kendine inanmadığında bile onlar sana inanıyor."

Mırıldanan bir başka hafif çekiş içimde hareket etti. Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve bunun benim mi yoksa onun mu olduğunu anlayamadım. Belki ikisi de. Onunla tanıştığımndan beri ilk kez utangaç görünüyordu ve bu sevimliydi.

"Ne? Büyük, kötü Griffin Silas'ın bir *kalbi* olmasını beklemiyor muydun?" Şaka yaptım.

Gray alay etti. "Başlangıç olarak Griffin Silas'ın Chrome Freyr olmasını beklemiyordum. Bu yüzden, kimlik değişikliği en hafif tabirle büyük bir alışma süreci oldu."

Şakacı bir kızgınlıktan daha şefkatli bir şeye dönüşen bakışlarını tuttum. Dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. Ciğerlerime hava çekmek için mücadele ederken göğsüm daraldı. Ona dokunmam, onu kendime yakın tutmam gerekiyordu. Onu öpmeliydim. Göz kamaştırıcı buzlu sarı saç tellerinin yüzüne dökülme şekli, içimdeki canavarı besleyen çılgınca baştan çıkarıcı bir çekicilik veriyordu.

Ne yaptığımı anlayamadan dirseklerimin üzerinde doğruldum ve bir tarafa yuvarlanarak ağzımı çenesine birkaç santim yaklaştırdım. Lavanta ve vanilya kokusu duyularıma hücum etti ve henüz farkında olmasa bile, parçalanmış ruhumda benim olduğunu hissettiğim şeyi almak istememe neden oldu.

Gray, sanki avımmış da beni bekliyormuş gibi donmuş bir halde yatarken nefes almıyordu.

Parmaklarımın uçları boğazının sütununu okşadıktan sonra hafif bir baskı uygulayarak hafifçe sarıldı. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak kulağına boğuk bir kıkırdama bıraktım. "Adımı söylemene bayılıyorum. Benim *gerçek* adım." Avucumu onunkinden kaydırdım

Boğazımı çenesine dayayarak, "Her zaman senin için bir anlamı varmış gibi söylüyorsun," dedim.

Geri çekildim ve ateşle yanan gözleriyle karşılaştım, kalçasına doğru sertleşmeme neden olan bir ateş. "Benim için her zaman bir anlamı oldu," dedi, bakışları dudaklarıma düşerken sesi çığ ve dengesizdi.

Eğer onun yanındaki eski yerime dönmezsem, her şeyi berbat edecektim. Derin bir nefes alarak doğruldum ve sert topraktaki yerime çöktüm. Aramızdaki her ne sikişse onu anlamaya çalışırken bizi bir sessizlik sardı.

"Sen de benim fangirllerimden biri miydin? *Lütfen* bana fangirllerimden biri olduğunu söyle," diye espri yaparak sessizliği bozdum.

Gray alay etti, sesi hâlâ titriyordu. "Kesinlikle senin fangirl'lerinden biri *değildim*. Ben senin *gibi olmak* istedim."

Keşke katlanmak zorunda kaldığım ve olmak zorunda bırakıldığım şeyin gerçeğini bilseydi. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama takındığım kişilik bir yalandı."

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Herkesin tanıdığı yiğit Krom Freyr, sadece sevimli annem ve üvey babamın uydurduğu bir maskeydi. Gerçek ben buyum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yani, kendiminkini yarattım. Ama hayır, ben de senin gibi güçlü ve yetenekli olmak istedim. Dokunulmaz."

Ne olduğunu anlamadan önce acı bir kahkaha attım. "Ben dokunulmaz demezdim." O bu cümleyi düşünürken yıldızlar sallanan gölgeli yaprakların arasından parıldıyordu. Birbirlerine fısıldamaları serin ve keskin esintiyle taşınyordu.

Rahat sessizliğimizi bozan Gray oldu. "Seni buraya getiren neydi?"

"Sadece..." Dedim ki. "Bir sebepten dolayı bu noktaya çağrıldığımı hissettim. Belki de içimdeki Elemental'dir." Gerçek amacımın bağlantıyla buluşmak olduğunu bildiğim için bu yalanı söylerken suçluluk duydum.

Gray tereddüt etti, olasılığı düşündü.

Sahtekârlığım yüzünden mideme çöken asitli duygudan nefret ediyordum. Henüz bu güveni kazanmamıştı, zira daha birkaç gün önce onun ellerinde ölmemi istemişti. Bazı şeyler zaman alırdı.

Gray düşüncelerini dile getirmiyordu ama zihninde dönen çarkların yüksek hızda döndüğünü duyabiliyordum. Çatık kaşları yine yerindeydi ama canice değil de derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Bu durumdan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilemiyordum, zihnim kendi kendine yüksek bir hızda, hiç gitmemesi gereken bir yöne doğru dönüyordu.

Ayrı baloncuklarımızda yan yana yatmaya devam ettik. Ne kadar süreyle, bilemiyorum. Sadece alanı birlikte paylaşıyor ve sadece var oluyorduk - ne daha fazlası ne de daha azı. Düşüncelerimize ve muhtemelen ifade edebilecekleri her şeye kendimizi kaptırmışken, arkadaşlığın bu kadar kolay hissettirmesi beni şaşırttı.

Daha önce Onyx ile geçirdiğim zamanı düşündüm: çok uzun zamandır ilk kez onun yanındayken gülümsemeye ya da kahkaha atmaya zorlanmamıştım. Her şey doğaldı çünkü yeniden *hissedebiliyordum*. Anlamlı zamanlarımızı hatırladım. *Kendimi* hatırladım.

Gray'in etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, hastalığın sesi o kadar uzaklaşıyor ve sessizleşiyordu. Sonunda gerçek bir huzur hissine kavuştum. Ve bunun tek nedeni yanımdaki kızdı, bilsin ya da bilmesin sekiz yaşından beri sakladığım kız.

Şimdi sıranın onda olduğu düşüncesi aklımdan çıkmadı. *Beni* kurtarma sırası ondaydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

GRI

"I Sanırım burayı gerçekten sevebileceğini göreceksin," dedi Chrome, Elemental Hollow' un uzun süredir terk edilmiş sürücüsüne doğru son adımlarımızı atarken. Stresli bir yolculuk olmuştu ve sonunda bir yere yerleşmeye hazırdım. Ancak hedefimize ulaştığımızda, öldürmek için eğitildiğim insanlarla çevrili olma fikri beni endişelendirdi. Kim olduğumu kesinlikle biliyorlardı, bu yüzden Kinetik'i nasıl karşılayacakları konusunda endişeliydim.

Kral'ın suikastçi kızı.

Chrome aksinde ısrar etti. "İlk geldiğimde kim olduğumu biliyorlardı. Ve artık onlar benim ailem."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ayaklarımızın uzun çakıl yolda çıkardığı ses ağaç dallarında yankılanıyordu. Ormanın derinliklerine gizlenmiş Georgia çamları yol boyunca bizi kucaklıyordu. "Lütfen bu konuda sözüne güvenmediğim için beni affet. Acı çekmemi istemeleri için pek çok neden var."

Yan yana yürürken Chrome bana baktı. "Gray, bilmen gereken daha fazla bilgi var. Özellikle bir kişi cevaplara sahip."

Durakladı ve parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek bakışlarını önündeki yola çevirdi. "O beni kurtardı. Her şeyimi ona borçluyum."

O tekrar şeytanlarının pençesine düşmüş gibi görünürken aramıza bir ağırlık yerleşti. Chrome'un Kral'ın Sarayı'nda yaşadığı dehşeti hayal etmeye çalıştım. Herkesin önünde maruz kaldığım kötü muamele onun özel hayatında yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı. Yaşadığım cezaların çoğu hâlâ aklımdan çıkmıyordu ama Chrome'un elde ettiği şöhreti kazanmanın ağır bir bedeli olmalıydı.

"İzin almadığınız sürece pansiyon ve kulübeler gözden uzaktır. Burada güvendesiniz," diye bilgilendirdi Chrome beni. Hangi Elemental büyü'nün bunu mümkün kıldığını merak ettim.

"Bu cazibeyi sağlayan Elemental güç değil," diye ekledi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Bu benim Kinetik yeteneğim. Tespit edilmemizi engelliyor, böylece sürekli bilekliklerimizi takmak zorunda kalmıyoruz."

"Bu arada, yetenekleriniz neler? Bu konuyu ele aldığımızı sanmıyorum. Sürekli sormak istiyorum." Hollow'a yaklaştıkça tırnaklarım avuçlarıma batıyor, endişem gittikçe artıyordu.

"Ben bir toprak-metal Elementaliyim." Bıçaklarımı benden çaldığı zamanki ilk karşılaşmamızı ve onları Kinetiklere karşı nasıl kullandığını hatırladım. Sonra da Kinetiklerden ve canavar-ayıların deliklerinden sızan sıvı metali. "Benim Kinetik yeteneğim çok daha karmaşık. Nadiren kullanıyorum çünkü uçucu ve... *denge*siz olabiliyor," diye duraksadı ve omuzlarını dikleştirdi. Kararsız - bu kelimeyi tekrar kullanması dikkatimi çekti. "Ama elektromanyetik enerjiyi kontrol edebiliyorum. Hollow'a elektriği veren şey bu."

Kaşlarım kalktı ve bu itiraf karşısında neredeyse tökezliyordum. "Bu..." Nasıl tepki vereceğimi bilemeden başladım. "Son derece nadir bir yetenek." Bu sadece

yetenekleri çok azdı, ancak bir kişinin tüm bir binayı her zaman tek başına çalıştırması muazzam miktarda güç gerektiriyordu. Kral'ın Sarayı'nda tüm elektriği çalıştırmak için farklı yeteneklere sahip Kinetiklerden oluşan bir ekip gerekiyordu.

Chrome başını salladı. "Evet, biliyorum. Onunla antrenman yapmaya çalıştığını düşünsene..."

Böyle nadir bir yeteneğin nasıl geliştirilebileceğini merak ederek sustum. "Peki, rezervlerini nasıl dolduruyorsun?"

"Elektromanyetik enerjiyi ve spektrumdaki diğer enerjileri absorbe edebilirim." Benim gibi, ama benim gücüm onunkinden çok daha farklıydı.

"Bununla saldırgan olarak nasıl savaşıyorsunuz?" Bu bilinmeyen gücü merak ederek sordum.

"Bu enerjiyi kullanmanın en etkili ve kontrol edilebilir yolu basınçlı darbelerdir," diye açıkladı demirden yapılmış yüksek, karmaşık bir kapıya yaklaşırken. "Ama çok fazla şey gerektiriyor."

Sözleri aklımı kurcaladı ama daha fazla zorlamamı engelledi.

"İşte geldik." Chrome elini yumruk yaparak kapının kilidini açtı. Kapı onu ve büyüsunü tanıyor gibiydi, bu da bize giriş izni verdi. "Kendinizi hazırlayın," diye uyardı. "Bazıları sizinle tanışmak için çok heyecanlı."

Kapıdan içeri adımımızı attık ve önümüzde güzel, koyu meşe bir köşk dikkatimizi çekti. Bir tepenin zirvesinde bir umut ışığı gibi duran devasa köşk, bir rüyayı andırıyordu. Etrafını çevreleyen çimenlik mükemmel bir şekilde bakımlıydı ve ötesindeki dünya tarafından dokunulmamıştı. Arazinin kenarından uzakta büyük bir göl parıldıyordu.

Geniş ve gösterişli kulübenin arkasında, kulübeyi iki yandan çevreleyen daha küçük ama aynı derecede lüks kulübeler yer alıyordu. Bu kulübeler ağaç hattı boyunca uzanıyor ve gölü çevreliyordu.

Kesinlikle muhteşemdi.

Hollow'u ilk kez gördüğümde Chrome beni yanına çağırdı. "Haydi."

Kulübenin ön merdivenlerine giden siyah kaldırımdan yukarı doğru yürüdük. Ön taraftan başlayan geniş bir sundurma, görkemli meşe yapıyı çevreliyordu. Uzun, alt katta üst üste dizilmiş pencerelerden oluşan bir duvar sıralanıyordu.

"Burası yemek yediğimiz, kutlama yaptığımız, buluştuğumuz ve eğitim yaptığımız ana kulübedir. Burada sadece birkaçımızın yatacak yeri var."

"Sanırım sen de onlardan birisin?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Chrome omuz silkti. "Doğru tahmin ediyorsunuz, Prenses." Mavi gözlerinde bir gülümseme parıldadı ve bir gece önce onu hatırlayınca boğazımda düğümlenen düğümü yutkunarak geçiştirdim, aramızdaki gerilim beni canlı canlı yakıyordu. Beni öpmüş olsaydı, onu itebileceğimden şüpheliydim.

Ön merdivenlere doğru ilerlerken omuzları gevşedi. Ancak, yüksek, süslü çift kapıya yaklaştıkça içimde bir endişe belirdi.

İçeri adımımızı atar atmaz, bir güç beni neredeyse kenara savurup Chrome'a çarpıyordu.

"Tekrar hoş geldin," dedi derin bir ses, kolları Chrome'u tüm vücuduyla sararak.

Chrome ona karşılık verdi ve sırtını sıvazladı. "Seni görmek de güzel Onyx."

Gözlerimi Chrome'unkinden daha koyu, kırpılmış, mürekkep rengi saçlara diktim. Onyx geri adım attığında saçların yana doğru savrulduğunu fark ettim. Zifiri karanlığın üzerinde gümüş benekler vardı ve bana berrak bir gece gökyüzünü hatırlatıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Onyx kaşlarını çatarak sordu. Hâlâ varlığımı kabul etmemiştii, ki bu iyiydi. Gözlerden uzak kalmayı tercih ediyordum.

spot ışığı. Aksi takdirde genellikle benim için iyi bitmezdi.

Chrome homurdandı. "Biz iyiyiz. Bu sabah geç başladık." Keskin yüz hatlarında bir gülümseme belirdi, gözlerine daha önce orada olmayan bir ışık girdi. "Orion nerede? Acil bir toplantıya çağırılması gerekiyor."

Aralarına bir sessizlik çöktü. Onyx açık kehribar gözlerini Chrome'a dikti. Sonra sanki ön kapıdan bir değil de *iki* kişinin girdiğini fark etmiş gibi dikkatini bana yöneltti.

Mükemmel dişlerle dolu ışıltılı bir gülümseme, sıcak kıvılcık kahverengi olan yakışıklı yüzünü yavaşça aydınlattı. "Vay canına, kardeşim," diye fısıldadı huşu içinde. "O burada."

Saklanmak istedim. Bakışlar kendimi açıkta hissetmeme neden oluyordu ama Kral'ın Sarayı'nda geçirdiğim yıllar boyunca çenemi dik tutmuş ve onun tenine karşı duran parlak gözlerle buluşmuştum.

Onyx'in yüzü tanıdık. Daha önce nerede gördüğümü çıkaramıyordum. Gördüğümü biliyordum. "Onyx," diye başladım, "bu Kinetik bir isim. Saçların da aynı fikirde görünüyor." Giydiği siyah pelerin, akımları olup olmadığını görmeme izin vermiyordu.

Başını eğerek, "Evet. Onyx Valor. Yüce Eğitmen Smokey Valor'ın oğlu."

Tanıdıklarım yüzeye çıkınca şok içinde ağzım açık kaldı. "Hepimizin öldüğünü varsaydığı kayıp oğlu *sen misin?*" diye sordum.

Yüzü düştü ve Chrome yanımda sertleşti. "Evet. Bir şeyler oldu." Onyx, Chrome'a hızlı bir bakış attı. Chrome hiçbir şey söylemedi. "Kalmak benim için güvenli değildi."

Bunun babası Smokey'yi ne kadar etkilediğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Gecenin bir yarısı ortadan kaybolacak kadar onu güvensiz kılacak ne olmuş olabilirdi? Nasıl oldu da bir Elemental kalesine geldi?

Onyx'in geniş omuzları düştü ve bakışları da onlarla birlikte koyu ceviz zemine dikildi.

Chrome bir elini arkadaşının omzuna koydu. "Orion nerede? Bir toplantı düzenleyebilir misin?"

Üzerine çöken ağırlıktan sıyrılan Onyx başını salladı. "Evet, hallediyorum kardeşim." Başını bana doğru eğdi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Prenses Gray. Benim için bir onurdur." Sonra belinden eğilerek bana uygun bir selam verdi ve topuğunun üzerinde dönerek geniş yaşam alanından geçip spiral şeklinde uzanan ahşap merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu.

Chrome alçak bir sesle bana şöyle dedi: "Bizim gibi Onyx'in de ortadan kaybolmaktan başka çaresi yoktu. Her gün babası için endişeleniyor."

Sözleri karşısında suçluluk duygusu içimi kemirdi. Babamın yönetimi altında herhangi bir Kinetik gerçekten mutlu muydu? Yoksa hepsi benim gibi her gün başlarının üzerinde sallanan tehditlerle boğulmuş ve kontrol altında mıydı? Kraliyet ailesinden olmadıkları için sahip oldukları özgürlükten dolayı diğerlerine imrenirdim. Ama belki de orada hiç kimse gerçekten özgür değildi.

Kesin olan bir şey vardı: Babam halkı tarafından hem sevilen hem de korkulan biriydi.

"Beni takip et," diye talimat verdi Chrome, Onyx'in yolunu takip ederek. Merdivenlere doğru ilerlerken, kulübenin iç kısmına daha fazla baktım. Koyu renkli kütükler duvarları oluşturmak için üst üste yığılmıştı. Büyük, lekeli ağaç gövdeleri yukarıda kiriş görevi görüyordu. Ancak dikkatimi çeken, ortak alanda odak noktası olarak duran çarpıcı meşe ağacı oldu. İkinci katın sahanlığı açıktı ve her iki kattan da görülebiliyordu. Meşe ağacı daha yükseklerle tırmanıyor, yaprakları balkonun üzerine dökülüyordu. Ve solumdaki duvarda, gri nehir taşından yapılmış, kulübenin zirvesine kadar uzanan taş bir şömine duruyordu.

Burası rahatlığıyla beni kucakladı. Yastıklı sandalyelerden birinde bir kitap ya da eskiz defteri ve kalemle saatlerce kıvrılmayı hayal ettim.

Ağaç dalları, ana katın ortak alanı boyunca farklı uzunluklarda asılı devasa avizeler oluşturuyordu. Tarçın aroması beni içten içe eritirken, sıcak ışık mekânı davetkâr bir şekilde aydınlatıyordu. Gergin olmasaydım, mekânın tadını daha fazla çıkarabilirdim.

Chrome'u merdivenlerden yukarı ve en üstteki açık sahanlığa kadar takip ettim.

Aşağıya baktığımda, etrafta dolaşan başka bir Elemental görmedim.

Odalarla sıralanmış uzun bir koridora girdik. Yüksek pencerelerden içeri süzülen doğal ışık, dışarıdaki güzel manzarayı gözler önüne seriyordu.

Sessizce yürüdük, göğsümde bir kez daha endişe yükseliyordu.

Çantamı omzumda düzelttim ve koridorun sonundaki bir kapıya yaklaştığımızda durdum. Chrome kapıyı açtı, içeri girmeden önce benim girmemi bekledi. Kapı arkamızdan yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Odanın ortasında ceviz ağacından yapılmış uzun bir masa duruyordu.

Chrome çantasını duvara bıraktı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Ben bunu alırdım," dedi ve karşı tarafa oturmadan önce masanın sonundaki baş koltuğu işaret etti.

Söylediği tahta sandalyeye oturdum. O sabah yaptığımız uzun yolculuktan sonra ayaklarım ve bacaklarım rahatlama çığlıkları atıyordu. Derin bir nefes aldım, yükselen gerginliği uzak tutmaya çalıştım.

Koridordan sesler geliyordu ve yeni insanlarla karşılaşma düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırdı. Onlarla hiç iyi deneyimlerim olmamıştı.

Chrome bu sesle omuzlarını dikleştirdi, yorgun yüz hatlarını bir güç maskesi kapladı. Yine solgun görünüyordu ve ben

Travmatik bir panik atak geçirdiğini düşündüğüm geceyi hatırlayınca endişelendi.

Kapı hızla açıldı. Açık sarı saçlı ve pırıl pırıl altın rengi tenli bir adam odaya daldı. Oturduğu yerden kalkıp onu kucaklayarak karşılayan Chrome'u görünce rahatlayarak gülümsedi. "Geri dönmene çok sevindim yeğenim," dedi adam Chrome'un omzuna doğru.

Chrome başını salladı ve yüzünü tekrar sıkı bir kontrol maskesi haline getirdi. "Geri dönmek güzel."

Diğerlerinin kapıdan içeri girmesini izledim ama onları gözlemleme fırsatı bulamadan Chrome döndü ve masanın en ucundaki bana doğru bir işaret yaptı. Yanında duran adam dikkatini bana çevirdi ve yakışıklı yüzünü saf bir duygu kapladı.

"Aeran?" diye fısıldadı adam neredeyse. Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. Konuşmadım.

"O ismi bilmiyor Orion," diye açıkladı Chrome. "Kinetik adı olan Gray'i kullanıyor."

Adam -Orion- aramızdaki mesafeyi kapatmak için aceleyle adımlar attı. Odadaki herkes sessizdi ve bana bakıyordu.

Tırnaklarımla derimi yüzmek istedim. Bu ilgiden nefret ediyordum.

"Gri," dedi Orion yanımda dururken. Başımı kaldırdım ve sıcak tropik denizlerin rengine gözlerle karşılaştım. Otuzlu yaşlarının başında görünen, kirli çenesi ve keskin elmacık kemikleriyle çekici bir adamdı.

Avuç içlerime batan tırnaklarımın acısına odaklanarak başımı salladım.

"Seninle tanışmak için çok uzun yıllar bekledim," dedi Orion.

Odadaki hava ciddileşmişti ve ben nedenini bilmiyordum. Neyi bilmiyordum? Döngünün dışında tutuluyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum.

"Memnun oldum," dedim ve boğazımı temizledim. "Kovuğunuza sığınmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Bu benim Hollow'um değil, canım." Orion'un alnındaki altın beneklerin altında yatan bej ten, hafif, kumsal kumundaki dalgalanmalar gibi kırıştı. Şaşkın ifadesini Chrome'a doğru kaydırıldı. "Bu Chrome'un."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Ah." Yanaklarım utançtan kızardı. "Bu... *bilgi*," dedim Chrome'a hançer gibi bir bakış fırlatarak, "uygun bir şekilde saklandı."

Orion gergin yüzüme rağmen bana şefkatli bir gülümseme verdi. "Endişelenme canım," dedi ve omzuma nazik bir el koydu. "Bu toplantı sona erdikten ve sen yerleştikten sonra, seninle birçok şeyi tartışmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa? Eminim çok fazla sorunuz vardır."

Homurdanarak, "Yok artık" diye mırıldandım.

"Renkli, görüyorum." Orion sırttı.

Gözlerimi kaçırdım, bakışları beni bunaltıyordu.

Chrome boğazını temizlemeden önce gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Pekâlâ, millet. Lütfen oturun. Konuşacak çok şey var."

Yaklaşık on kişi içeri girdi ama birkaçı göze çarpıyordu. Onyx'in yıldız benekli saçlarını yakaladım. Uzun, geniş vücudu Chrome'un solundaki sandalyeye doğru ilerlerken Orion sağdaki sandalyeye oturdu.

Altın rengi beneklerin altında zengin, koyu kahverengi bir teni olan güzel, minyon bir kadın odaya girdi. Uzun, siyah saçlarının dokulu bukleleri her hareketinde dalgalanıyordu. Akıcı adımlarla Orion'un yanındaki koltuğa doğru ilerledi. Duruşu sessiz bir güven ve herhangi bir tehdide acı verme vaadi yayıyordu. Çelikten bir maske takıyordu ama gözleri....

Beyaz gözbebeklerinin etrafına dizilmiş bebek mavisi irisler üzerime düştü, neredeyse parlıyor gibiydi.

İri yarı bir adam bir sandalyeyi parke zemine sürttükten sonra içine oturdu. Fiziği ters bir üçgen şeklindeydi, kaslar daha fazla kas doğuruyordu. Kaslı ellerini birbirine kavuşturup dirseklerini masaya dayadı. Zeki dikkatini Chrome'a odakladı. Güneşten bronzlaşmış teninin üzerinde parlayan, altın benekli teni kısa kahverengi saçlarını tamamlıyordu.

Aslında, Chrome ve Onyx hariç herkesin altın rengi teni ve sıra dışı gözleri parlatılmamıştı. Gözlerimin nasıl görüneceğini merak ediyordum.

Her iki büyü engelleyici de hâlâ yerindeydi ama olası Elemental tarafımı test etmeye hazır mıyım? Fiziksel kanıt görmemek hala tüm bunların bir tür hata olduğuna inanmama izin veriyordu. Belki de babamın kullanmaya ve yok etmeye kararlı olduğu berbat bir melez *değildim*.

İçten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Odadaki tüm koltuklar dolarken Chrome, "Gördüğünüz gibi," diye söze başladı. Herkesin tüm dikkatini topladıktan sonra masanın etrafına göz gezdirdi. "Hepinizin huzuruna Prenses Gray Monroe'yu getirdim."

Başımı yana eğdim ve gözlerimi kıstım. Bu görüşmeye başlama şeklinden hoşlanmamıştım.

Chrome yüz ifademi görmezden geldi ve yoluna devam etti. Aurasından bir liderin güçlü enerjisi yayılıyordu. "Kral Orman, beni öldürmeyi başaramayınca onun yararlılığının bittiğine karar verdi. Ancak dönüş yolculuğunda bazı gelişmeler yaşandı."

Masanın etrafını saran Elementaller, o tüm *gelişmeleri* anlatırken her kelimeyi dinledi. Bazıları benim için yeniydi, Jesse ile içkili mekandaki etkileşimini anlatırken. Onun tehlikeli davrandığını fark etmişti ve bu Chrome'un hoşuna gitmemişti. Terk edilmiş dövme dükkânının dışındaki saldırının kendi tasarımı olduğundan emindi. O zaman

canavar-ay1 ile ilgili bölüme ulaştığımda herkes hareketsiz kaldı. Gerginlik masanın üzerinde öyle kalın dalgalar halinde yayıldı ki neredeyse beni boğacaktı. Ama onlara bir şekilde açtığımız ve boynuzlu ayıyı kendi diyarına geri gönderdiğimiz geçitten bahsettiğinde yoğun gerilim katmanı bana döndü.

Yerimde kıpırdandım ama sırtımı dikleştirdim, yabancılarla dolu bu odaya korku ya da rahatsızlık göstermeyi reddettim.

Biri boğazını temizledi. "Büyüsünü henüz kaldırmadı mı?" Gözüme çarpan minyon bir kadındı. Chrome'a odaklanmadan önce bana baktı ve sanki herkesle aynı masada oturmuyormuşum gibi benim hakkımda konuştu.

"Hayır," diye cevap verdi Chrome. Kedi şeklindeki gözlerindeki güç beni yerimde tutuyordu, sanki ukalaca bir laf etme isteğimi hissetmiş ve çenemi kapalı tutmam için bana meydan okuyordu. "Tam bir şamata oldu. Kontrolsüz bir ortamda denenmemiş güçler bu rezaleti alıp tam bir kâbusa dönüştürebilirdi. Riske atmak istemedim." Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı.

Dilinin ucunda ne olduğunu merak ederek gözlerimi kısıtım.

Masadaki herkes başıyla onayladı.

"Sanırım sen ve Orion ona büyü eğitimi vereceksiniz?" diye sordu bas ağırlıklı bir ses. Sesin sahibi, teni kadıninkinden daha koyu olan bir adama aitti. Kalın saç telleri düzgünce bükülerek geniş göğsüne yaslanmıştı. Ellerini kucağına koyarak kendini dikkatle topladı. Sırtını sandalyeye değdirmeyecek şekilde dik oturuyordu.

"Evet," dedi Chrome, hâlâ ben yokmuşum gibi benden bahsediyordu ama göz temasını hiç kesmedi. "Ama sen de onun savaş eğitimine katılacaksın."

Konuşmayı durdurmak için elimi kaldırdım. "Dur bakalım," dedim. "Savaş eğitimi mi? Farkındaysan ben..."

"Evet, ama öğrenebileceğin daha çok şey var. Void'in gelecekte sana avantaj sağlayacak özel bir beceri seti var," diye açıkladı Chrome. "Şu anda çok fazla düşmanın olduğunu düşünürsek, bu teklifin üzerine atlamak isteyebilirsin."

Koltuğuma geri yığıldım. "Tamam."

"Ne kadar da gökkuşağı dolu, değil mi?" diye araya girdi biri. Void'in birkaç sıra aşağısında oturan daha genç bir erkek. Eğlenceyle dans eden parlak gözlerle bana baktı. Bu gözler bir Elemental kılıç gibi turuncu renkte parlıyordu. Altın renginin altında parıldayan Kızılderili kahverengisi teni ve gevşek bir topuz haline getirilmiş ipeksi siyah saçlarıyla tezat oluşturuyorlardı. Yüzündeki muzip sırıtış bunun son karşılaşmamız olmayacağını habercisiydi.

Chrome bir kahkaha attı. Herkes masanın etrafına baktı, sanki bu onun için alışılmadık bir şeymiş gibi tepkisi karşısında şaşkınlıkla gözleri kaydı. "Hiçbir fikriniz yok."

Bölüm 27

GRI

"**W**ait. Yani insanlarla mı çalışıyorsunuz? Peki ya milisler?"
İnsanların bizim türümüzden biriyle isteyerek çalışması

Aklımda daha da karmaşık bir soru ağı ördü.

Orion başını salladı. "Çevredeki bazı insan milislerle samimi ilişkiler kurduk," dedi ve dalgın bir şekilde çenesindeki sakalı ovuşturdu.

Ön kollarımı masaya dayayarak öne doğru eğildim, parmaklarımı birbirine geçirdim.

"İnsanlar Devrim Günü için hepimizi suçluyor. Sevdiklerini ve tüm yaşam biçimlerini kaybettikleri için. Bildiğiniz gibi, Orman türümüzü ortaya çıkardı ve o güne kadar olan saldırılar için Elementalleri suçladı. İnsanlar Kinetikler'i daha yardımsever bir ırk olarak görürken bize düşman oldular."

Kaçmadan önce, benim gerçeğim buydu. Elementallerin sorumlu olduğundan hiç şüphe etmemiştim. Ama inandığım her şey bir yalandı. Peki, *asıl* gerçek neydi?

"Aslında *bize* saldıranlar *Kinetiklerdi*. Forest, planladığı savaş ilanını desteklemeleri için herkesi manipüle etmek amacıyla üzerimize sahte bayraklar gönderilmesini emretti. Çatışmayı tırmandırmak için bir nedene ihtiyacı vardı. Bunu yapmazsa kargaşaya neden olacaktı. Sadece kitle imha silahlarıyla üzerine gelen insanlarla değil, bizimle de. Bizim sayımızla insanların arasında hiç şansı yoktu. Bu yüzden halkın onu desteklemesi için bir sebep yarattı. İnsanların korkacağını ve sorumlu oldukları söylenen insanlara düşman olacaklarını biliyordu. Bu tür konularda kendi başlarına düşünmeyi hiçbir zaman alışkanlık haline getirmemişlerdi. Bu yüzden Forest için bunu başarmak zor olmadı.

"Beklemediği şey Chrome'un ya da Griffin'in kaçışından sağ çıkacağıydı. Chrome'un Elementallerle güçlerini birleştirmesini ve onların lideri olmasını beklemiyordu. Ve Chrome'un insan milisleri arasında savaşmak için sessiz ağlar kurmasını da beklemiyordu."

Asitli suçluluk duygusu içimi kemirirken gözlerimi kapattım. Aldığım onca Elemental hayatı... Bir hiç uğruna mıydı? Babamın sözüne körü körüne inanan insanlardan daha iyi değildim. Onu gururlandırmaya o kadar dalmıştım ki, düşünmek ve soru sormak için hiç durmamıştım.

Orion'un gözleri yumuşadı, düşüncelerimin nereye gittiğini hissetti. Masadaki herkes dikkatini bana doğru kaydırды ve beni değerlendirdi. Bu his hiç hoşuma gitmemişti... hem de hiç. "Sorun yok. İçinde bulunduğun durum anlaşılabilir. Babanın manipölasyonu altındayken yaptıkların için kimse seni suçlamıyor. Onun emirlerine uymamış olsaydın öldürülebilirdin."

Derin bir nefes alıp devam etmesi için başımı salladığımda boğazım zımpara kağıdı gibi oldu.

"Kinetics ve Endarkened'a karşı savaşmalarına yardımcı olmak anlamında insanlarla birlikte çalışıyoruz. Onlar da Forest'ın hareketleri hakkında bilgi veriyor ve ihtiyaç duyabileceğimiz malzemeler konusunda bize yardımcı oluyorlar."

Başımı yana doğru eğdim. "Yani burada kendi kendine yetemiyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Kendi yiyeceklerini yetiştirmek için büyü kullanıyorlardı ve sanki dünya hiç çökmemiş gibi işliyorlardı. Neden insanların malzemelerine ihtiyaç duysunlar ki?

Orion'un sarı saçları başını sallayarak bir ileri bir geri sallanıyordu. "Hayır, hayır, yanlış anladın canım. Onlardan yiyecek malzemesi ve silah almıyoruz. En azından Hollow için. Görevlere gittiğimizde kalacak bir yere, yiyecek yemeğe ve buna benzer şeylere ihtiyacımız olabilir. Ama bize sağladıkları bilgiler en değerli olanlarıdır. Bize trenlerin saatlerini ve güzergâhlarını, önemli bir teslimatın olabileceği iskelelerin yerlerini ve casuslarının elde edebildiği istihbaratı veriyorlar."

İşte o zaman Chrome'un neden Jesse ile içkili mekanda konuştuğu ve neden en yakın iskeleye gitmek için ısrar ettiği anlaşıldı. Ama oraya vardığımızda, Lonca bizi pusuya düşürdü.

Chrome'a baktım. "Eğer asi milislerle çalışıyorsanız, o zaman neden o dövme salonuna vardığımızda saldırıya uğradık?"

Omuz silkti. "O ağdaki biri bize karşı döndü, muhtemelen Jesse. Ya bize yanlış yeri söyledi ya da kralın kuvvetlerinin beklediğini bildiği için her şey baştan yalandı."

"Şu çocuk, Ash..."

"Dash," diye düzeltti Chrome.

Bir hışımla gözlerimi devirdim. "Dash. Yani onu tanıyor musun? Milis o zaman?"

Chrome'un yoğun bakışları kahkahaları bastırdı. "Evet."

Biliyordum amına koyayım.

"Yani Endarkened'ı bu şekilde mi alt edebildi? Onlara siyah kristalin bir Elemental için ölümcül olduğunu ve Endarkened'ı da öldürdüğünü mü söyledin?" Kendimi biraz ihanete uğramış hissederek sordum. Elementaller insanlara mermilerini siyah kristalle dövmeleeri için yardım ediyor olmalıydı. Bu da muhtemelen onların da kırmızıferm ile dövölmüş mermileeri olduğu anlamına geliyordu.

Bunlar insanlardan iyi saklanmış sırlardı ve bunun çok iyi bir nedeni vardı. Özellikle de insanlar ve anlamadıkları şeyler söz konusu olduğunda çok fazla tetikteydiler.

Eğer babam bunu bilseydi, hayatta kalan dünyanın geri kalanını olduğu gibi parçalamanın bir yolunu bulurdu. Bu keşfi öğrenmesine tanık olamamak beni çok üzdü.

O karşılaşmadan aklıma başka bir şey geldi. Sonraki olaylar arasında unuttuğum bir şey vardı. "O Endarkened kadın..." Dikkatini bu konuya çekerek söyledim. "Ölürken nasıl huzurlu göröndüğünü fark ettiniz mi? Sanki o son anlarda aklı başına gelmiş gibiydi."

Odada baskıcı bir sessizlik daha hüküm sürüyordu. Herkes oturduğu yerde kıpırdandı ve cevaplar için bir kez daha Chrome'a baktı.

İlk başta konuşmadı. Arkamdaki duvara bakarken anıyı zihninde tekrarlıyor gibiydi. Bir an için sade ifadesi, dünyamızda tehlikeli olan bir şeyin ipucu ile titreşti. O kadar silikti ki, başka birinin yakaladığından şüpheliydim. Kısacık bir kelebek gibi, yerleşmeye fırsat bulamadan uçup gitti.

Ama şu soruyu akla getiriyor: *Neden?*

Bana cevap vermeye tenezzül etmedi. Ben itiraz edemedem, "Toplantı ertelenmiştir." diye konuştu.

O bakış kayboldu. Yerine geçmişimizin yaşayan hayaletinin soğukkanlı, sert maskesi oturdu. Ama o duygu parıltısını zihnimden silemiyordum.

Onu ilk kez *umut* ederken görmüştüm.

Bana verdikleri oda meşe kulübenin içindeydi, etrafındaki kulübelerden biri değildi. Orta boy yatağın kenarında kabarık bir havluya sarınmış halde duruyordum. Kalın şilte, açık ve koyu grilerin karışımından oluşan yığma taş bir çerçevenin üzerine tünemişti.

Scarlett ve Cotton'un benim için hazırladıkları giysileri karıştırdım. Balkondan gelen serin esinti, fokur fokur duştan çıkan tenimi serinletti. Son olayları temizleyene kadar bu lüksün değerini hiç bilmemiştim.

Kokulu sabunlar zihnimi yatıştırdı ve cildimi en ipeksi kremler gibi yumuşattı. Kendimi yeni bir kadın gibi hissettim. Ve bir anlamda öyleydim de. Dört gün önceki Gri Monroe, Kral Sarayı'nın balo salonunun soğuk mermer zemininde geride kalmıştı.

Aklıma Orion'un bana ilk seslendiği isim geldi: Aeran. Bu benim Elemental ismim miydi? Bana kim tarafından verilmişti?

Chrome'un bilgilendirme toplantısını sonlandırmasının ardından, uyku odama kadar bana eşlik edildi. Orion ile görüşmemden önce temizlenmeme ve üzerimi değiştirmeme izin verildiği için minnettardım.

En sevdiğim çiftlerden biri olan, inciklerimi saran yıpranmış bir çift siyah kargo pantolon seçtim. Scarlett benim için gerçekten çabaladı. Sevgili arkadaşımı ve ben kaybolduktan sonra başına gelenleri düşününce göğsüme bir sızı daha saplandı.

Karmakarışık kıyafetleri eledim. Dar beyaz bir tişörtün üzerine uyumlu bir kapüşonlu kazak giydim. Sonunda görevlerde giydiğim deri kıyafetlerden kurtulmuş ve daha rahat olan gündelik kıyafetlerimi giymiştim.

Savaş botlarımı buldum ve onları bağladım, sıktığım her gözle savaşıyor duygularımı çelikleştirdim. Başarısız Griffin... ya da Chrome'u öldürme görevinden döndüğümünden beri her şey çok hızlı gelişmişti. Doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi altüst eden bir olaylar ve ifşaatlar kasırgasıydı.

İşin en utanç verici yanı ise hâlâ babamın onayını istiyor olmamdı. Tek çocuğu olduğum için benim hakkımdaki fikrini değiştirebileceğine dair hâlâ az da olsa bir umut besliyordum. Ama mantığın sesi -öfke- bu umutlu ses çok yükselmeden önce her zaman onu kapatırdı.

Düğümlemiş dalgalarım için fırçanın yapabileceği pek bir şey yoktu. Her iki taraftaki örgüler birbirine dolanmıştı ve bununla savaşıyor enerjim yoktu.

Banyo hayal kırıklığına uğratmadı. Üç yetişkinin rahatlıkla sığabileceği bir jakuzi yan tarafta duvara yaslanmıştı. Oda ahşaptan yapılmışken, banyo gri nehir yatağı taşının güzel tonlarından başka bir şey değildi.

Duş da bundan muaf değildi. Taş duvarları kaplayan yeşillik, bu deneyime daha dingin bir doğa hissi katıyordu.

Hollow, Kral Sarayı'nın soğuk ve gösterişli güzelliğine hiç benzemiyordu. Huzur ve rahatlığın lüks bir güzelliği vardı. Sonunda nefes alabileceğimi hissettim.

Banyomdaki aynada, mavi gözlerim gri tonlarının ardında perili-boş-görünüyordu. Öfkeliydim, yansımaya dayanamıyordum. Tam bir hayal kırıklığı. Bir başarısızlık. Bir yük. Değerli kaynakların israfı.

Gözlerimi kapattım ve Prenses Gray'in maskesini taktım, halkının muhalefetiyle her gün yüzleşen ve onları sadece

Bakışlarının kesikliği. Kimseden korkmadığımı ilan eden maske, bu duyguya bir yoldaş olacak kadar aşına olmama rağmen. Korkuyu büyük bir parazitin konakçısı gibi barındırıyor olabilirdim, ama etrafımdakilere daha fazlasını aşılayacağımdan emindim.

Bir saat sonra gömme kitap raflarını incelerken kapım çalındı. Göz gezdirdiğim kitabı yerine koydum ve kapıyı açmak için hareket ettim.

Bebek mavisi irislerle kaplı beyaz gözbebekleriyle karşılaştım. Beni değerlendirirken dudağı hafifçe yukarı doğru çekildi. Burnunun ucuyla bana bakarken şüphe, sinir bozucu gözlerini yıkıyordu.

Bana karşı güvensizliğine rağmen, rahatlatıcı bir enerji yayıyordu.

"Sizi Orion'un ofisine götürmek için buradayım." Narin kişiliğiyle uyumlu olmayan sert bir tonda konuştu.

Başımla kısa bir selam verdim ve kapımı arkamdan tıklatarak onu takip ettim. Koridorda yürürken olası bir zayıflık için hareketlerini inceledim. Sessiz adımları ve akıcı hareketleriyle tam bir zarafet abidesiydi. Her hareketi bana bir fısıltıyı anımsatıyordu, o kadar sessiz ve akıcıydı ki savaşta onu hafife almak kolay olurdu.

Ayak seslerimizin yankıları içinde yürürken omzunun üzerinden hiç bakmadı. Karmaşık bir yerleşim planı yoktu - arada bir dallanan birkaç uzun koridor vardı.

Kulübenin geri kalanı gibi iç kısmı da meşe kütüklerinden ve kiriş görevi gören kalın gövdelerden oluşuyordu. Koridorlarda sıralanan aplikler, sıcak bir konfor ışıltısı sağlıyordu. Çeşitli boyutlarda çerçeveli fotoğraflar ve tablolar

Duvarlar. Hepsi de Devir Günü öncesinde mutlu bir topluluğun samimi çekimleri ya da grup fotoğraflarıydı.

Genç kadın koridorun ortasındaki bir kapıya ulaştı ve hiç tereddüt etmeden parmak eklemleriyle hafifçe vurdu. Kapı açılmadan önce bana şüpheli bir bakış daha fırlattı.

Orion eşikte durmuş, ön kolunu kapının pervazına dayamış, sevecen bir gülümsemeye bakıyordu. "Penses Gray." Bakışlarındaki sakin denizler bir parça rahatlık getirdi. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Başımın kısa bir selam verdim ve bana eşlik eden genç kadının yanından geçmek için ilerledim.

"Ve teşekkür ederim, Aella. Her zamanki gibi cömertliğin takdire şayan canım," dedi ve yumuşak bakışlarını kıvrak Elemental'e çevirdi.

Aella'nın dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüştü, gözleri bana kaydı. "Elbette Orion," dedi, hacimli siyah saçları başını sallayınca dalgalandı. Beyaz, bol kazağını düzelttikten sonra topuklarının üzerinde dönerek koridorda ilerlemeye başladı.

Orion kenara çekildi ve kolunu sallayarak ofisine hoş geldin işareti yaptı. Dağınık odayı en iyi organize edilmiş kaos tanımlıyordu.

"Lütfen oturun," dedi Orion ve açık kitaplar ve iki resim çerçevesiyle dolu geniş masasının arkasına geçti. Kısa bir bakıştı, ama bir tanesinde üç kişi bir araya toplanmıştı - bunlardan biri daha genç bir Orion'du. Altın rengi benekli yüzlerinde gülümsemeler vardı.

Orion'u izleyerek karşısındaki koyu deri koltuğa oturdum ve karşımdaki nazik adamla göz temasını korumak için mücadele ettim.

"Çok fazla sorunuz olmalı, canım." Orion'un kaşları şefkatle bana odaklanırken aşağı doğru çekildi.

"Biliyorum," dedim başımı sallayarak, yüz hatlarım gergindi. Gözlerimi ondan kaçırarak kitap raflarının sıralandığı duvarları taradım.

"Chrome geldiğinde," dedi Orion sevecen bir gülümsemeyle, "size cevaplarınızı verebileceğim."

Başım soru sorar gibi eğildi.

"Bu onun ısrarıyla oldu. Orada olmak istediğini açıkça belirtti." "Neden?"

Kapı arkamızdan açıldı ve Chrome sıkı bir kontrolle içeri girdi. Benimkinin yanında boş bir sandalye vardı ama o Orion'un yanında ayakta durmaya devam etti. "Yerleşebildiniz mi Prenses?" diye sordu bana, üzerindeki tüm büyüler kaldırılmıştı. Altın teni, kromatik saçları, dönen erimiş gözleri ve gümüş akımları tüm mekâna hükmediyor, bir şekilde bu odayı sadece içine adım atarak onun yapıyordu.

Lanet olsun. Neden seksi olmak zorundaydı ki?

"Evet, elimden geldiğince," dedim ilgisiz bir omuz silkmeye. Onu bu ortamda görmek bir şekilde onu değiştirmişti. Ya da en azından benim onu nasıl gördüğümü değiştirdi.

Chrome artık sadece bir hayatta kalma ortağı değil, saygı duyulan bir liderdi. Kendini farklı bir havayla taşıyordu -yaklaşılabilir ama aynı zamanda yaklaşılamaz. Buranın *onun* Hollow'u olduğu açıktı. *Onun* halkı. Babama karşı verdiği savaş.

Chrome erimiş bakışlarıyla beni sandalyeme mıhladı. Onlardan dökülen duygular yüzünden göğsüm sıkışmıştı. Bu toplantı boyunca yalnız kalmayacağıma dair sessiz bir sözdü.

Orion ısınlandı, "Harika! Hepimiz buradayız. Öyleyse başlayalım, olur mu?" Chrome ve benim aramdaki sessiz alışverişi fark edip etmediğinden ya da görmezden gelip gelmediğinden emin değildim.

Gözlerimi Chrome'dan ayırıp Orion'a çevirdim. "Elemental olduğuma inandığımdan bile hâlâ emin değilim," diye itiraf ettim Orion'a.

Orion başını salladı. "Elbette. Eminim teoriyi test etmek için o kolyeyi çıkarmaya can atıyorsundur." Parlak mavi gözleri göğsümün üzerinde asılı duran siyah kristale bakınca yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Aslında öyleydim ama aynı zamanda korkuyordum da. Her şeyi daha gerçek ve somut hale getirecek, benimle ilgili her şeyi etkili bir şekilde değiştirecekti.

Chrome bunu hissetmiş gibiydi. "Bu konuda yalnız değilsin Gray."

Ona küçümseyici bir el salladım ve dikkatimi Orion'a geri verdim.

"Bir Elemental ilk kez büyüüne kavuştuğunda," diye başladı. "Güçler oldukça... *değişken* olma eğilimindedir. Hangi Elementlere sahip olduğunuzu bilmenin hiçbir yolu yokken, istemeden locayı dengeleyebilirsiniz. Krom gibi sizin de gücünüzün muazzam olduğundan şüpheleniyoruz. Bu yüzden önlemler almalı ve buna göre plan yapmalıyız." Orion parmaklarını masanın üstünde birbirine kenetlemiş, usulca bana bakıyordu.

"Kahretsin..." Potansiyel gücümle ilgili iddialara inanıp inanmamak konusunda hâlâ şüpheliydim. "Neden bu kadar güçlü olacağıma inanıyorsun? Kinetik tarafım Elemental gücümü etkilememeli, değil mi?" Gözlerimi iki adam arasında bir ileri bir geri kaydırarak sordum. Gözlerim Chrome'un ezici bakışlarında amaçladığımdan daha uzun süre oyalandı, çünkü gümüş rengi gözleri beni içine çekti.

Orion yutkundu ve masanın üzerinde kenetlenmiş ellerine baktı. İçini çekti, gerginliğin sürmesine izin verdi. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kederle doluydu. "Annen son derece güçlü bir Elementaldi."

Gözlerimi kısıtım. "Annemin kim olduğunu biliyor musun? Kim olduğunu mu?"

Orion boğazını temizledi ve sanki gerçeğin ağırlığı onu yormuş gibi koltuğuna geri oturdu. "Annen benim çok sevdiğim bir arkadaşım. Olağanüstü biriydi. Derimiz kadar altın bir kalbi olan güçlü, vahşi bir savaşçıydı. O zarafet, güzellik ve nezaketti. Ve halkımızı bu şekilde yönetti."

Kalbim duracak gibi oldu. "Hüküm mü?"

Orion gözlerini kapatarak başını salladı. "O Element Kraliçesi Lilliana Willow'du. Ve kocası Kral Jonas..." dedi ve yanında duran Chrome'a baktı. "Kral Jonas, Chrome'un babası ve benim ağabeyimdi."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

GRI

"Holy shit." Aklımda sürekli tekrarlanan tek düşünce buydu. Böylesine muazzam bir iddianın sonuçları düşünülemezdi.

"Bekle. Dur..." Elimi kaldırdım, aklıma çok rahatsız edici bir düşünce geldi. "Bu beni ve Chrome'u kardeş mi yapıyor?" Yüz ifademin dehşete kapıldığından eminim.

Orion başını salladı. "Oh, hayır. Evli *olsalar* da aynı kanı paylaşmıyorsunuz."

Gözle görülür bir şekilde rahatlayarak iç çektim. Varlığından hiç haberdar olmadığım sürpriz bir gizli kardeş tarafından tahrik edilmem ne kadar korkunç olurdu?

Chrome gülümsemesini bastırmaya çalıştı ve ben de bunun komik olduğunu düşündüğü için gözlerimi ona diktim. Bu garip kimyadan sonra kesinlikle komik değildi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Odak noktamı elimdeki ana konuya geri döndürerek sordum. "Onlar öldürüldüklerinde..."

"Sözde Endarkened tarafından saldırıya uğradıkları zaman mı?" Orion benim yerime tamamladı ve sonra alay etti. Sesine sert bir ton karıştı. "Hayır, onlar

Aldatıldım. Zayıflatıldılar ve gecenin bir yarısı babanızın emrindeki Kinetikler tarafından yakalandılar. Onları kendisi ve Ametist'in emrinde işkence yapmaları için sadece üreyen hayvanlara indirdedi."

Kendimi hasta hissettim. Ağır zincirler göğsümü sıktıkça midem çalkalanıyordu. "Bunu nasıl... nasıl biliyorsun?"

"Annen, biz ona Lilly derdik, bana orada tutulduğu iki yıl boyunca olan her şeyi ve babanın planladığı her şeyi ayrıntılarıyla anlatan bir mektup yazdı. Mektubu nasıl dışarı çıkardığından hala emin değilim ama ona sempati duyan ve Orman'la yakın çalışan biri olduğundan şüpheleniyorum. Ben ikinizi bulana kadar beni onların ardından Elementallerin Kralı olarak atadı." Orion tekrar Chrome'a baktı. "Orman'ı durdurmanın ve ırklarımızı barışçıl yollarımıza geri döndürmenin tek yolunun siz ikiniz olduğunu söyledi."

Söylediği her şeyi duydum. Ama sindirmek için daha sonra yalnız kalana kadar beklemem gerekecekti. Bunun yerine, "Barışçıl yollarımıza 'geri dönmek' derken ne demek istiyorsun? Gerçekten barış içinde olduğumuz bir zaman oldu mu hiç?"

"Evet," dedi Orion ve Chrome hep bir ağızdan.

"Bana nasıl olduğunu anlat," dedim Orion'a. Masa sandalyesinde daha dik oturdu, kül sarısı saçlarındaki bronz tonlar odanın sıcak ışığında parlıyordu.

"Kardeşim ve Lilly, Elementaller ve Kinetikler arasında gerçek barışı tesis etme vizyonlarına ulaşmak için çalıştılar. Irklarımız arasındaki tüm çatışmaları sona erdirmek istediler. Forest'ın babası Kral Brick, Kinetikler için oldukça yardımsever bir liderdi. Olumlu ilişkileri teşvik etmiş ve bunu başarmak için Jonas ve Lilly ile birlikte çalışmıştı.

"O zamanki ana sorun Endarkened'lardı. İnsanlara ve hatta bizim türümüzden birkaç kişiye saldırıyorlardı. Endarkened'lar bir zamanlar Elemental oldukları için, onların saldırılarından hep biz sorumlu tutuluyorduk. Sanki onları aktif olarak bir savaş gücü olarak kullanıyormuşuz gibi, ki bu çok saçma çünkü kontrol edilemezler. Brick buna sempati duyuyordu. Bu yüzden Elementallerin Endarkened'larla başa çıkmasına izin verdi. Kinetikleri iç meselelerimize karıştırmanın onun işi olmadığını söyledi. Sorun çıkaran Endarkened'ları yakalayıp teslim etmeyi kabul etti ama bu kadarıyla yetinecekti.

"O öldüğünde, Forest iktidara yükseldi. Gençti. Hepimiz onunla geçmişte birçok kez karşılaşmıştık. Her seferinde daha kurnaz, daha kibirli oluyordu. Güç için yanıp tutuştuğunu hemen anladılar." Orion iç çekti. "Gençken Coral adında güzel bir Kinetikle tanışmış ve ona aşık olmuştu. Kız sıradan biriydi ama bu onun için hiç önemli olmamıştı. Yirminci yaş gününe henüz basmışken hamile kalmıştı. Bir gece şehirde saraya doğru yürürken Endarkened'in saldırısına uğramış ve onu ve doğmamış çocuklarını öldürmüştü. Forest bundan sonra daha da kötüleşti.

"Annen ve Jonas, onun ölümünden bir yıl sonra tahta geçtiğinde daha da endişelendiler. Onunla birlikte çalışabileceklerini, halklarımız arasında giderek artan barışı koruyabileceklerini umuyorlardı." Orion'un çenesi göğsüne doğru sarktı ve Kinetics'ten saklanan tarihi anlatırken sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradı. Bakışlarını kaldırıp bana dikti, geçmişinin yansımaları deniz mavisi denizlerde dalgalanıyordu.

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı ve duvarı destekleyen meşe kütüğüne odaklandı. Dalgın bir el sallamasıyla, yumuşak bir esinti etrafını sardı

yüzünü yıkamadan ve açık sarı saçlarını hışırdatmadan önce masanın üzerinde duruyordu. Başını sallarken elementi onu biraz rahatlatmış gibi görünüyordu.

"Jonas ve Lilly Kral Sarayı'ndan bazı delegeleri ağırladılar. Krallıklarımız eyaletin kuzey bölgesinde birbirine yakındı. Bizimki dağlık arazide, doğaya daha yakın olabileceğimiz ve yoğun insan nüfusundan uzak bir yerdeydi.

"Orman'ın sarayından birkaç kişi geldi ve Lilly ile Jonas'ı ırklarımız arasında kesin barışı sağlayacak bir antlaşma yapmak için geldiklerine inandırdılar. Saygılı misafirler rolünü oynayarak birkaç gün kaldılar. Az miktarda ezilmiş siyah kristal ile yiyecek ve içeceklerimizi zehirleyerek gücümüzü zayıflattıklarını bilmiyorduk. O son geceye kadar..."

"Kimdi o?" Sözümlü keserek sordum. "Delege üyeleri kimlerdi?"

Orion ağzını kapattı ve boğazını temizledi. "Pek çok kişi vardı," dedi tereddütle. "Ama başlangıç olarak Ametist ve Grim. Smokey, Onyx'in babası, Muhafızların Yüce Lideri olarak oradaydı..."

"*Smokey* orada mıydı?" Şaşkınlıkla sordum. Çenesi sıkıca kapanmış olan Chrome'a baktım. "Ama saraydan canlı çıkmamın sebebi o. Anlamıyorum..."

Orion başını eğdi ve Chrome'un hesapçı bakışlarıyla karşılaşmak için yukarı baktı. Sunduğum parçayı bir araya getirirken sessiz bir konuşma geçti. "Bu... ilginç bir gelişme. Onyx'in bunu öğrenmekten memnun olacağına inanıyorum."

Zihnim her şeyi anlamlandırmaya çalışarak gerçekler üzerinde çalıştı. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken kendimi yere bıraktım.

Orion masasında öne doğru eğildi, kollarını cilalı tahtaya dayayarak benden sakladığı hikâyeyi tamamladı. "O son gece bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyorduk. Jonas ve Lilly solgun, zayıf ve titriyordu. Ben de daha iyi durumda değildim. Zehirlenme kök salmıştı ve biz fark ettiğimizde zirveye ulaşmıştı. Artık çok geçti." Pişmanlık gölgeleri yakışıklı yüz hatlarını örtmüştü.

Orion güçlü bir burbon kokan kristal bir bardak kehribar rengi sıvıya uzandı. "Gecenin bir yarısı muhafızlarımızı ve birçok askerimizi öldürdüler. Bazıları öldürülmeden önce acımasızca işkence görürken, diğerleri Kinetik büyü ile sessizce öldürüldü." Koyu burbonu bardağında döndürdü. "O gece ölmem gerekiyordu ama beni öldürmek için gereken zehir miktarını hafife aldılar." İçkisinden büyük bir yudum aldı, tadından ya da yanmasından ürmedi.

"Kralımız ve kraliçemiz de dahil olmak üzere herkes etkisiz hale getirildikten sonra onları aldılar. Ve asla eve dönmediler. Hiç istemediğim halde yeni kral ben oldum. Bu her zaman Jonas içindi. O bunun için yaratılmıştı ve bu onun için doğaldı. Ben hiçbir zaman unvanın getirdiği zor kararları veren biri olmadım. Benim güçlü yanımla görünmeyenleri, gizli yönleri görmek ve elimden geldiğince yükleri hafifletmekti. Hepsini üstlenmek çok fazlaydı. Tüm kıtaya yayılmış bir ırkı yönetemezdim. Bu yüzden, halkımızın hayatta kalmasını sağlayacağına inandığım şeyi yaptım." Orion burbonundan bir yudum daha aldı.

"Monarşiyi dağıttım ve bizi daha küçük gruplara ayırdım. Ülkedeki tüm Hollow'ların kendi kendilerini yönetmelerine izin verdim, ancak hepimiz saklanırken birbirimizle bir ağ içinde kaldık. Bu hareketin türümüzü tamamen yok olmaktan kurtardığına inanıyorum."

Krom başıyla onayladı. Öfke ve ıstırabın karışımı yüz hatlarını keskinleştirdi, gözlerindeki erimiş gümüş hararetle dönüyordu.

"Orman'ın çok fazla kaynağı vardı. Babanın Evrim Günü'nden önce insan iş dünyasına karıştığını biliyorsun ama aynı zamanda gizlice insan hükümetiyle de çalışıyordu. Her iki ırkı da öldürmek için tasarlanmış askeri silahlarıyla yardım teklif ettiler. Hiç şansımız yoktu. Ortaya çıkmamız yok olmamızı sağlardı."

Orion'un anlattığı hikâyede babamın neden olduğu katliamı duyunca nutkum tutuldu. Kül blokları göğsüme yığılmaya devam etti, ağırlığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Kucağımdayken kenetlenmiş ellerime baktım, sırf onun onayını ve gururunu kazanmak uğruna aldığım canlar için duyduğum pişmanlık ruhumun derinliklerine işliyordu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım, gözlerine bakamıyordum. "Bilmiyordum."

Orion doğrulunca Chrome da doğruldu. Orion konuşmak için ağzını açtı ama Chrome ondan önce davrandı. "Kes şunu. Şu anda önemli olan onun kontrolünden kurtulmuş olman ve gerçeği biliyor olman. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey geçmişte yaptıklarımızın kefaretinin ödemek için ilerlemek."

Ses tonundaki sert inanç beni onun sert bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Ne hissettiğimi biliyordu. O da babam için Elementallere karşı bir silah olmuştu, hem de benden daha fazla. Ve burada onların lideri olarak duruyordu. Başımı salladım ve utanç beni içine çekerken bakışlarımı tekrar kucağıma indirdim.

"Bunların hiçbirini bilmene imkân yoktu," dedi Orion. Ses tonu Chrome'unkinden çok daha yumuşaktı, hatta sakinleştiriciydi. "Baban bu bilgiyi ağzından sıkı sıkıya sakladı. Sadece yakın çevresindeki birkaç kişi gerçeği biliyor. Ve onlar da o heyetin bir parçasıydı."

Babamın ahlaksızlığının boyutunu nasıl hiç fark edemedim? Kinetikler için bilgi saklayıcısıydı, bu yüzden mantıklı geldi. Babam

her zaman tam bir pislikti ama bu?

Onu asla gururlandıramayacağımı fark ettim. Kendisi dışında hiç kimse ya da hiçbir şey için böyle bir duygu hissedebileceğini sanmıyordum.

Kirpiklerimin arasından yukarı doğru baktım. "Evrin Günü'nde ne oldu? EMP'den de o mu sorumluydu?" Ben sordum.

Chrome'un sert dış görünüşünü uzak bir bakış kapladı. Kaşlarımı çattım ama diğer soruları kendime sakladım.

"Kesin olarak bilmiyoruz," diye yanıtladı Orion. "Belki de insan hükümetiyle birlikte bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse? Korkarım bu kısmı bir sır olarak kalacak."

Bakışlarımı yeniden kendinden emin havasına kavuşan Chrome'a çevirdim. Karanlıkta saklı sırlar, değişken gözlerinin ardında beni korkutuyordu. Sanki ağırlıkları boğucu hale gelmiş gibi, yüklendikleri derinliklerden kurtulmak için yalvarıyorlardı.

Chrome'un o terk edilmiş evdeki savunmasız halinin anısı zihnimde canlandı. Solgun teni ve titreyen vücudu beni metruk zemine yapıştırmıştı. Kocaman gözleri ve dağınık saçları, kararsız sesi... yalvarışı. "*Hatırlıyorsun, değil mi? Lütfen bana hatırladığını söyle.*" Kalbimi sızlattı.

Bakışlarını tutarken, o yakarış hâlâ sessizlikte yankılanıyordu. Hatırlıyordum ama henüz ortaya çıkarılmamış daha fazla sır olduğu hissinden de kurtulamıyordum.

"Sizden Hollow'da kişisel bir tur alacaksınız. Birçok hanımefendi sizi şanslı sayar," dedi Chrome yanımdan gülümseyerek.

Beni düşen yapraklarla çevrili, bakımlı çakıllı bir patıkaya götürürken kapüşonunu indirdi ve gümüş rengi saçları yüzünü öptü. Hava daha temiz ve ferahtı; dış dünyayı kirleten olumsuzluklardan arınmıştı.

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Demek buranın lideri sensin. Bu *küçük* gerçeği rahatlıkla atladsın." Yavaş bir tempoda yürüdük ve ben patıkayı kaplayan güzel çalılıkları taradım. Çiçek kokuları burnuma doluyor, göğsümdeki ağırlığı biraz hafifletiyordu.

Chrome parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu övünme ihtiyacı hissettiğim bir şey değil. Bu bana iyi bir adam tarafından emanet edilen bir görev ve onur," dedi omuz silkerek.

Kalbim sıkışmıştı. Başımı sallayarak sordum, "Yani buradaki rolüm ne? Elementalleri tekrar bir araya getirip hükmetmenize yardım etmek mi?" Bir gün hükümdar olma ihtimali her zaman vardı - sadece Elementallerin değil. Yine de bu fikir bana çok yabancı geliyordu.

Chrome başını eğip ellerini ön ceplerine soktu ve alacakaranlık çökerken yakındaki bir ağaçtan havalanan kargaları izledi. "Bir anlamda, evet. Ama çoğunlukla, dünyamızın hayatta kalmasını istiyorsak babanı alt etmek için her iki meleze de ihtiyacımız var."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Onun ve Orion'un bana duyduğu güven ve umut tedirgin ediciydi. Böylesine muazzam bir görevde başarısız olma korkusu göğsümde ağırlığını hissettirdi ve battı. Bunun yerine yön değiştirdim. "Babam yıllarca burayı aradı. Beni gönderdiği her görevde buraya rastlayacağıma dair bir umut vardı. Onu saklamakla iyi yaptın."

Chrome omzunun üzerinden bana baktı. "Biliyorum," dedi, ağzının kenarlarında hafif bir sırıtma oynuyordu. "Yine de küçük kedi fare oyunumuzdan çok keyif aldım. Şimdi vakit geçirmek için ne yapacağımı bilmiyorum."

Omzum ona çarptı. "H    seni   ld  rmeyi ve burayı babama satmayı planlamadığımı nereden biliyorsun?" Sırılarak kaşlarını kaldırdım.

"Yapamayacaksın," dedi Chrome, ses tonu ş  pheye yer bırakmıyordu.

"  yle mi? Sana bunu d  ş  nd  ren ne?"

O erimiş g  zler yavaşça d  nerek nabzımı hızlandırdı. "  nk   sonunda evindesin, Prenses." dediğinde sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Bu kelimeyi duyunca g  ğs  mde bir şey kıpırdadı. *Yuva*. Yirmi d  rt yıl boyunca evim dediğim yer bana hep soğuk ve uzak gelmişti. Hatta acı vericiydi. Burası daha iyi olabilir miydi?

Beni yumuşatan bakışlardan uzaklaştım. Bundan hoşlanmamıştım. Slate'in   l  m  n  n   zerinden sadece bir buçuk yıl geçmişti. Hen  z başka bir adama nasıl bakabilirdim? Ve Chrome şimdiden beni rahatsız etmeye başlamıştı. Kendime bunun savunmasız bir durumda olduğum ve Slate'in her zaman sağladığı rahatlığı aradığım için olduğum u s  yledim. Bu sağlıklı değildi.   zellikle de bu adamın m  cadele etmesi gereken kendi şeytanları varmış gibi g  r  n  rken.

Aramıza ağır bir sessizlik  kt  , g  ky  z     zerimize   rt  len g  n batımında sonbahar renkleri yayıyordu. Chrome nazikçe dirseğimi tuttu ve beni patikadan sağa d  nmeye y  nlendirdi. Yaza ait canlı çimenlerin arasından y  r  d  k ve yaklaşık otuz adım   tede durduk.

Chrome   n  m  zde uzanan ekinlerle dolu geniş ve bereketli tarlaları işaret etti. "Bunlar yiyeceklerimizi ve ihtiyaçlarımızı karşılayacak malzemeleri yetiştirdiğimiz tarlalar."

Uçsuz bucaksız tarlalar nefesimi kesiyordu. Sıra sıra dizilmiş tarlalar kilometrelerce uzanıyordu. "Hiçbirini insan n  fusuyla paylaştırmıyor musunuz?" Konuşurken nefesim buğulandı, soğuk hava etrafımı sardı.

Chrome bana sanki onun boşluğuna hakaret etmişim gibi baktı. "Elbette paylaşıyoruz. Ama önce halkımızın ihtiyaçlarını karşılıyoruz. Asi milislerle ticaret yapıyoruz. Ama bazen, sivillerin bulması için bilinen bir yere mal koyarız."

Ona baktım. "Bu Orion'un fikri olmalı. Böyle çok... nazik görünüyor."

"İkimizindi." Omuz silkti, tekrar tarlalara döndü. Ben cevap veremedim, "Hadi. Sabah ilk iş olarak antrenman sahasına gidiyoruz," dedi.

Eğitim fikri karşısında içimde oluşan küçük heyecana engel olamadım. Kral'ın Sarayı'nda kendimi zgr hissettiğim tek zamandı. "Harika."

Adımlarım duraksadı. İçkili mekânın dışında, sonra da iskelede dolaşan tanıdık enerjik varlık bastırılmış farkındalığımı yeniden gıdıkladı. Kaynağını tespit etmek için bileziğimi çıkarmak istedim ama bu insanların bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Bileziğimi çıkarırsam etrafta dolaşıp onlara saldırmayı planladığımı düşüneceklerine şüphe yoktu. Ve şu anda, yatacak rahat bir yatağım olduğunu bilmek güzeldi.

Varlık, omurgamda ve kafa derimin sa çizgisinde pusuya yatmış, beni izliyordu ve bu soğuk sonbahar havasından kaynaklanmıyordu. Meraklıydı, zamanını bekliyordu. Chrome kulübeye doğru ilerlerken etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Göğsüme yerleşen tedirginliği üzerimden atarak peşinden koştum.

Bölüm 29

KROM

I Onyx yanımda otururken Orion'un ofisinde duruyordum. Bu kez Gray'dasında akşam yemeğini bekliyordu. Gergin kaygısı bedenimi titretiyor, onu rahatlatamamayı dilememe neden oluyordu. Daha önce duygularını engellemekte henüz başarılı olamadı.

Yine de ona yardım edemezdim. Orion ve Onyx ile özel olarak konuşmam gereken şeyler vardı. Henüz diğerleriyle konuşmaya hazır olmadığımız şeyler.

Orion içeri girdi, kumral saçları alnına dökülüyordu. Kapı bir klik sesiyle kapandı. Masasına doğru ilerleyip büyük deri koltuğuna oturmadan önce bize bir gülümseme attı. Gray'in sadece iki saat önce oturduğu koltuğa ben oturdum.

"İkinizin de dönmesine çok sevindim," dedi Orion iç çekerek, omuzları çökmüş bir halde.

Başımı eğdim. "Ben de öyle amca."

"Lanet olsun. Tekrar ılık bir duş ve Katia'nın lezzetli yemeklerine kavuştuğum için mutluyum. Eğer *bir* kez daha yulaf ezmesi dedikleri yapış yapış şeyleri yemek zorunda kalsaydım

kustum," diye mırıldandı Onyx yanımda.

Kıkırdadım. "Kendini beğenmişliğin ortaya çıkıyor,

Onyx." Onyx dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

Orion'un şaşkın sırtışı şakalaşmamızı özlediğini gösteriyordu. "Konuşmak istediğin şey nedir, Chrome?"

Uzun bir iç geçirdim. "Dün gece Gray uyurken bağlantımla görüştüm.

."

"Hâlâ bu 'bağlantıdan' vazgeçmek istemiyor musun?" Onyx sözümü keserek araya girdi.

"Sana daha önce de söyledim, yapamam, henüz değil."

"Devam et, Chrome," diye teşvik etti Orion. "Ne öğrendin?"

"Şey," diye başladım, düşüncelerimi düzenlemeye çalışarak. Artık vahşice öldürme dürtüsü benimle alay etmediği için sağlıklı düşünebildiğim için bir şükran dalgası daha üzerime çöktü. "Bağlantım Arcadia'nın zayıfladığını, her gün doğumunda daha da çürüdüğünü söyledi. Bunun nedeni temelde karanlık büyücüler ve büyücü kadınlar olan Fırtınalar. Vahşi yaşam da dahil olmak üzere diyardaki büyüyü tüketen kan büyüsü yapıyorlar ve arkalarında ölüm ve karanlığı bırakıyorlar."

Orion'un gözleri büyüdü, "Endarkened gibi mi?"

"Görünüşe göre çok benziyorlar."

"Peki, bunun Forest ve onun *buradaki* planlarıyla ne ilgisi var?" Onyx sordu.

Boğazımı temizledim ve bir sonraki kısmı anlatmak için dik oturdum.

"Görünüşe göre soylu Kral Orman, Gray ve ben doğmadan önce Fırtınalar ile çalışıyormuş. Görünüşe göre çok güçlü bir şey varmış ve o da bunu istiyormuş."

"Onlara bir şekilde yardım ederse bu gücün ona vaat edildiğini varsayıyorum."

Başımı salladım. "Perdeyi zayıflatmak."

"Nasıl?" Oniks, sesini biraz yükselterek sordu.

Tereddüt ettim, parçaları birleştirmeye çalıştım. "Bilmiyorum. Ama içimden bir ses bunun Gray ve benimle çok ilgisi olduğunu söylüyor. Canavar-ayısı için bir portal açabilmemiz tesadüf değil."

"Canavar-ayısı mı?" Onyx söyledi. Ve biraz düşündükten sonra onaylar bir baş hareketiyle ekledi: "Buna izin veriyorum."

"Neyse," dedim, konuyu tekrar elimizdeki öneme getirerek. "İlk karşılaştığımızda büyülerimiz... *tepki verdi*."

"*Nasıl tepki verdi?*" Oniks bastırırken Orion gözlerini kıstı, sanırım neden daha önce bundan hiç bahsetmediğimi merak ediyordu.

Bir nefes verdim, elimi metalik saç tellerimde gezdirdim, onları geri kazandığım için mutluydum. "Bir patlama gibi." Hikayeyi anlatırken gelecek soru yağmuruna hazırlanarak sandalyemde rahatladım.

Orion'un yüzü bembeyaz kesilmişti, Onyx ise sanki ona karşı en büyük suçu işlemişim gibi bana bakıyordu. Yanımdaki Kinetik, "Bunu bize neden daha önce söylemedin?" *diye* sordu.

"Çünkü bunun gerçekten önemli olduğunu düşünmedim," diye yalan söyledim. "Bunun ucube bir şey olduğunu düşündüm."

Orion kaşlarını kaldırdığına bakılırsa buna inanmamıştı. "Bu bilgi oldukça yardımcı oldu. Görünüşe göre, melez doğalarınız nedeniyle güçleriniz iç içe geçmiş olabilir mi?" diye düşündü.

"Belki de. Ama o gün olan tek tuhaf şey bu değildi," diye itiraf etmeye devam ettim ve duygularını hissetmekle ilgili sırrı ifşa ettim.

Orion'u şoke etmek için genellikle çok şey gerekirdi ama görünüşe göre bu başarmıştı. Sessizlik çöktü. "Chrome, söylediğin şeyin daha önce hiç hesaba katılmadığının farkındasın, değil mi?"

"Bunun farkındayım. Neden şimdiye kadar bir şey söylemedim sanıyorsun amca?" Bana inanmadıkları için sinirlenerek tersledim.

Orion nefesini verdi, bir tutam burbon doldurdu ve sonra geri fırlattı. "Tamam, sana inanıyorum," diye kabul etti. "O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Öğrendiği ve yaşadığı onca şeyden sonra bunu ona söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Muhtemelen bunun bir istila olduğunu düşünecektir. Ve öyle de. Bu yüzden konuyu şimdi açıyorum, onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek için."

"Bağlantınız ne dedi?" Onyx sordu.

"Araştıracakını söyledi, ama bu onun için yeniydi, bu yüzden benim için bir şeyi yoktu."

Orion koltuğunda arkasına yaslandı, başı sandalyenin üzerine düştü. "Başka bir şey var mı?"

"Sadece bu büyü tüketen kara büyü Arcadia'yı öldürüyor. Görünüşe göre canavar-ayı orada asil ve onurlu bir hayvan olarak kabul ediliyor," diye açıkladım. "Ama Endarkened ile Tempest'ların kullandığı büyü arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyoruz."

"Peki ya Forest'ın geçidi açmasını engellemeyi başaramazsak? O zaman ne olacak?" Orion her şeyin özüne inmek için bastırdı.

"Mesele de bu," dedim. "Üzerinde çalıştıkları büyü sadece bir portal açmakla kalmayacak. Güç, tüm perdeyi tamamen yok etmek ve Arcadia'yı bu dünyanın tam üstüne yerleştirmek için tasarlandı. Dünyalarımız birleşecek. Fırtınalar burada var olan büyüü kurutmaya çalışacak. Büyülerinin bıraktığı zehirli kalıntılar bu dünyaya bulaşacak ve insanların hiçbir şansı kalmayacak."

"Harika," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Onyx ve koltuğuna gömüldü.

Onyx ve Orion ile görüşmemden sonra Aella ve River odamın dışında beni bekliyorlardı. Aella uzun, koyu renk, hacimli ve sık buklelerle dolu saçlarını beline dayamıştı. Kolları iki yanında rahatça sallanıyordu ama gözlerinde bir miktar endişe parlıyordu. River Oakland omzunu kapının pervazına dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Gray'inkine rakip olan her zamanki mızraklı ifadesini takınmıştı.

"Hanımlar," diye selamladım, ses tonum onların geri tepmesini beklediğim için durgundu.

River, "Konuşmamız gerek," diye ısrar ederken, Aella başını sallayarak onayladı ve gözlerini yere dikti.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. Beklediğim gibi gelişlerinden rahatsız olduğumdan değil, Gray'e akşam yemeği için yemekhaneyi göstermeden önce kemanımla birkaç dakika yalnız kalmayı umuyordum. "Elbette," dedim ve sihrimi kullanarak kapımın kilidini oluşturan metal mekanizmayı açtım. "Önden buyurun."

River hiç tereddüt etmeden kapı aralığından geçip yatağıma doğru ilerledi ve zıplayarak şiltenin üzerine oturdu. Aella bir gölge gibi hareket ederek içeri girdi ve masamın önündeki sandalyeye oturdu. "Ne var ne yok?" Kanepeye oturmadan önce ikisinin arasına bakarak sordum yaşam alanında.

Önce River'ın konuşması beni şaşırtmadı, parlak kırmızı ruju kahverengi teni ve şık siyah saçlarıyla uyum içindeydi. "Buradaki çoğumuzun prensesin gelişinden mutlu olduğunu biliyorum ama haklı olarak şüpheci olan birkaç kişi olduğunu da unutmayalım." Başımı eğdiğimde River gözlerini devirdi.

"Ben değil, sanırım onu gerçekten seveceğim. Ama buradaki daha sessiz olanlardan bazıları da fikirlerinin önemli olduğunu düşünüyor," diye açıkladı ve Aella'ya cesaretlendirici bir bakış attı.

Aella başını salladı ama gözlerime bakmayı reddetti. "Ona güvenmiyorum. Yani, o... bir *suikastçı* ve kralın kızı. Trmz ldrmesi ve kellenizi istemesiyle tanınıyor. Bizi içimizden yok etmek için rol yapmadığı ne malum? Kinetik delegelerin yıllar önce yaptığı gibi."

ne doğru eğildim, kollarımı dizlerime dayadım ve ona yumuşak bir gülümseme sundum. "Seni duyuyorum, Aella. Endişelerinin nereden kaynaklandığını da anlıyorum. Bu konuda haklısın," diyerek ona güvence verdim. Forest'ın demir yumruk kuralının tam tersi olarak, buradakilerin endişeleriyle bana gelebileceklerini, seslerini duyurabileceklerini ve evlerinde söz sahibi olabileceklerini hissetmeleri için her zaman çaba gösterdim.

Küçük bir esinti Aella'nın etrafını sararak uzun, dokulu saçlarını kaldırdı ve onu kucaklayarak rahatlattı. "Sadece... bunun akıllıca olduğundan emin misin? Düşmanın evimize girmesine izin vermek?" diye sordu. Sert ve zorlu bir savaşıçı olabilirdi ama Aella, Hollow'la ilgili alınan kararlar konusunda bana karşı çıkmayı sevmezdi.

Cevap vermeden önce kelimelerimi dikkatlice düşündüm. "Beni öldürmeyi başaramayınca kral onu öldürtmeye çalıştı." River şaşırmış görünüyordu, Aella ise benimkiyle eşleşen bir metanetle bana bakıyordu. "Tüm detayları bilmiyorum, sadece doğum günü eğlencesinde ikisine kırmızı şarap kattırdığını biliyorum. Melez doğası hakkındaki gerçeği hayatı boyunca gizledi ve sanırım büyürken ona pek de sıcak bir baba gibi davranmadığını varsaymak yanlış olmaz." Bu düşünceyle vücuduma yayılan ve onu öldürme arzumu körükleyen öfke dalgasını yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

"Kökenini sadece iki saat önce öğrendi. Ve hissettiği pişmanlık..." Bunca zamandır anlamsızca öldürdüğünü fark ettiğinde kalbine çöken o ağır suçluluk duygusunu hatırlayarak sözümü kestim. Benim de tüm gerçeği öğrendiğimde yaşadığımdan pek farklı değildi. "Babası tarafından kandırılmış hissediyor. Hayatı boyunca ona ve halkına yalan söylemiş, onu kullanmış ve kontrol etmiş. Sadece bu da değil, ona yakın birini öldürdü ve bunun için beni suçladı. Bu noktada öfkesini yeniden yönlendirdiğinden emin olabilirsiniz."

Aella nefesini verdi ve sıkılmış bir çeneyle uzaklara baktı, içinde bir iç savaş devam ediyordu. Etrafındaki esinti, elementi onun çelişkili duygularına cevap verirken arttı. River'ın gözlerindeki bakış sertleşti, elleri iki yanında yumruk haline geldi.

"Ona hemen güvenmeni beklemiyorum, Aella. Böyle hissetmek için her türlü hakka sahipsin. Ama bu noktada Gray'in gidebileceği başka bir yer yok. Savaşçı Loncası şu anda onun peşinde ve milislerle bağlantısı olmadığı için karaborsa onu yakalayıp köleliğe atmakta tereddüt etmeyecektir."

"Ya buradaki dengeyi bozarsa? Burası bizim evimiz, sığınağımız." Aella masa sandalyesinde dengede durmaya çalışırken elleri kucağında oynaşıyordu.

Ona bir kez daha nazıkçe gülümsedim. "Bunun cevabını şu anda bilmiyorum. Tek bildiğim ona ilk kez nefes alması için bir şans vermemiz gerektiği. Eminim son günlerde öğrendiği ve deneyimlediği her şeyi kavramakta zorlanıyordur. Yeni gerçekliğine alışması için ona biraz zaman tanıyın, sonra ne yapacağımıza karar verimiz. Ancak burada fikirlerinizin ve duygularınızın önemli olduğunu bilin. Herkesin. Eğer bir sorun haline gelirse, onu kendim hallederim. Lider olabilirim ama asla bir diktatör olmayacağım."

Aella nefes verdi ve sonra başını salladı. "Tamam. Teşekkür ederim Chrome," dedi, sesi nazik ve rahatlamıştı. "Ona bir şans vermeye çalışacağım ama güvenimi kazanmak için çalışması gerekecek."

"Not edildi. Bakalım meydan okumaya dayanabilecek mi?"

River bakışlarımı dayanışma içinde karşılayarak bana olan güvenini sessizce ifade etti.

Onaylamak için başımı eğdim, o da bana karşılık verdi.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Onlara sordum.

River dudağının iç kısmını çiğneyerek yüzünün keskin hatlarını belirginleştirdi. "Hayır. Yemek salonunda görüşürüz. Prenses geliyor mu?"

"Evet, birazdan ona eşlik edeceğim."

River başıyla onayladı. "Güzel.

Görüşürüz o zaman."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

GRI

T Yemek salonu dışarıya, sıvılaştırılmış siyah kristali hatırlatan ve konfor çağrısıyla beni baştan çıkaran ışıltılı bir yüzme havuzuna açılıyordu ve rahatlama. Çevredeki manzara yeşillik ve sonbahar tonlarının bir kombinasyonuydu. Tırmanan sarmaşıklar, arka planda yayılan tepeler ve ormanlık alanla birlikte çarpıcı bir vaha yarattı.

Kral'ın Sarayı'ndan yolculuğum boyunca bana eşlik eden sessizliğe alışmıştım, bu yüzden yüksek sesli konuşmalar ve insan bolluğu beni bunalttı. Gürültüye rağmen, kayalara çarparak bir su havuzuna dökülen şelale sinirlerimi yatıştırmak için bir merhem görevi gördü.

Chrome tartışmaya yer bırakmadan, "Gel," dedi.

Ayaklarımı yerlerine diktim ve onun kırpılmış ve talepkâr ses tonu karşısında kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Kusura bakmayın ama ben emir verebileceğiniz bir köpek değilim."

Chrome omzunun üzerinden bakarak gözlerimle buluştu. Dudağı eğlenerek yukarı doğru kıvrıldı. "Güzel." Sağ tarafımdaki duvarı kaplayan geniş masaya doğru yürüdü.

Başımı sallayarak alay ettim. Bu kadar çok insanı görünce göğsüm daraldı, avuçlarım terlemeye başladı. Muhtemelen varlığımdan Kinetiklerden daha çok nefret eden bir sürü yabancı yüz bana bakıyordu. Kayıtsızlık maskemi - zırhımı- taktım ve Chrome'a katılmak için masaların arasından geçerken bakışları hissedip fısıltıları sezdim.

Gözlerim masada sergilenen yiyecek miktarıyla genişlerken bakışlar sırtımı yaktı. Her türden tuzlu, baharatlı yemekler midemden gelen öfkeli bir hırıltıyı tetikledi ve bana bir gece önce pişirdiğimiz hindiye rağmen ne kadar aç olduğumu hatırlattı.

"Yemeğe kızılıkurt katılmış olmasından endişe etmem gerekir mi?" diye sordum. Chrome solumda durmuş, tabağını yığarken masaya doğru eğilmişti.

Gözlerim ve burnum midemden daha büyüktü. Tereyağlı patates püresi, havuç, mısır, rozbif ve kolumun erişebileceği diğer renkli sebzelerden oluşan devasa bir yığın topladım.

Daha önce fark etmediğim bir gamze, yüzünde beliren gülümsemeyi özetliyordu. Yolculuğumuz sırasında tıraş olmadığı için çenesini bir gölge kaplamıştı. Ama bu ona çok yakışıyordu. Gözlerini yemekten ayırmadan, "Gel bakalım, küçük vahşi. Seni öldürmek için hileye başvuracağımı düşünmen beni aşağıladı. Ölmeni isteseydim, o sahte mavi gözlerine bakarken göğsüne bir bıçak saplardım."

Başımı Chrome'a doğru çevirdim, gamzeli ve çarpık gülümsemesini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunun için kendimden kesinlikle nefret ediyordum. Tek cevabım mırıldanmak oldu: "Benim sahte gözlerim yok." Tabağıma düşüncesizce daha fazla yemek koyarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Neden yüzüm kızarıyordu ki? Ne zamandan beri kızarıyordum? "Pislik herif."

"Oh, ama sen biliyorsun," dedi Chrome, yüzü daha da ukala bir hal almıştı. *biliyordum.* "Kolye mi?"

Elemental cazibe. Kaşıklamanın ortasında durakladım. "Doğru." Tabağımda çok fazla yemek vardı. Hollow'un dışındaki çoğu insan benim bırakacağımın çok küçük bir kısmı için birbirini öldürürken, bir kısmını ziyan ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Sonunda Chrome doğruldu, paketlenmiş tabağını önünde tuttu ve başını bana doğru eğdi. "İstediğiniz yere oturun. Isırmayız. Tabii..." Bu cümleyi nasıl bitireceğini düşünerek kaşlarını çatı.

"Bu Tanrı'nın unuttuğu gezegende yaşayan her şey üzerine yemin ederim Chrome. Eğer sözlerini 'sen istemedikçe...' diye bitirirsen fikrimi değiştirir ve seni olduğun yerde deşerim."

Bir kahkaha attı, "*Tekrar* deneyebilirsin..." Ve sonra masaların arasında kayboldu.

Siktir et onu.

Derin bir nefes aldım ve tercihen yalnız oturabileceğim bir yer bulmak için yemek alanını taradım.

Tedirginlik kalbimden mideme doğru bir yol çiziyor, onlarla karşılaştığımda yön değiştiren meraklı bakışları sıkıca kavırıyordu. Tanıdığım tek kişi Chrome olduğu için insan denizinde onun renkli saçlarını aradım. Onu havuza bakan cam kapının önündeki bir masada görmem uzun sürmedi.

Yalnız oturmuyordu. Yabancı kalabalığın önünde bana çelme takmakla tehdit eden endişenin tanıdık ellerini görmezden geldim. Zaten yapmadılarsa, benden nefret etmek için bir neden aradıklarına şüphe yoktu.

Tetikte kaldım ve yere bakmak için duyduğum çaresiz ihtiyacı görmezden gelerek duruşumu dik tuttum. Masaların arasından sanki engelli bir parkurmuş gibi geçtim, köşelerden ve dışarı çıkan sandalye ayaklarından kaçınmaya dikkat ettim.

Sonda boş bir yer bulup tabağımı bıraktım ve sessizce yerime oturdum. Konuşmalar kesildi, ama ruhumu çağıran yemeğe dalarken görmezden geliyormuş gibi davrandım.

Biri boğazını temizledi. Tabağımdan başımı kaldırıp altın yüzleri ve olağanüstü gözleri taradım. Krom kendini beğenmiş, rahatlık alanımın dışında çırpınışımı görmekten zevk alıyordu. Pislik herif.

Ağzım tereyağlı patatesle doluyken etrafıma bakındım, boğaz temizleyiciyi arıyordum. Az önceki minyon güzel Aella'yı tanıdım. Sahte özgüvenim sönmekte olan bir alev gibi söndü. Diğer kadınları her zaman yargılayıcı, hatta ırdeleyici bulmuşumdur. En azından bana karşı. Ve bana baktığı andan itibaren onun anlayışsızlığını -güvensizliğini- hissetmiştim.

Dağınık düşüncelerimin arasından az önceki derin erkek sesi çıktı. "Sonunda burada olduğun için çok mutluyum, Prenses."

Benden birkaç sandalye aşağıda, Chrome'un karşısında oturan Onyx'i gördüm. Çenesini yumruklarının üzerine koyarken turuncu akıntıları kollarına yayılıyordu. Yüzüme yaydığı heyecanlı gülümseme gerçektir. Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim.

"Cidden," dedi Onyx, Chrome'a bakarak, "ikinizi de buraya getirmek için yıllardır bekliyorduk. Yarınki eğitim için sabırsızlanıyorum. Aklıma gelmişken," diyerek durakladı ve öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı. "Golden'ı hiç geçtin mi? Lütfen bana onun kışını tekmelediğini söyle." Kehribar rengi bakışları onaylamam için yalvarıyordu.

En küçük bir gülümseme beni ele verdi. "Evet." Hançerimi kabzasından karnına sapladığım anı aklımdan geçti. "Onu öldürmeliydim ama..." Smokey, Onyx'in babası, beni durdurmuştu.

"En azından onun şişmiş egosunu biraz olsun yıktın," diye karşılık verdi başını sallayarak.

Sulu, yumuşak kuşkonmazı zıpkınlamaya geri döndüm. Ağzımda eridi. Bu kadar lezzetli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Saraydaki yemekler güzeldi ama ekstra bir çaba sarf edilmemişti. En azından benimkine. İçinde hiç *yürek* yoktu.

"Gri," dedi Chrome, sesinde nazik bir otorite vardı. Büyülenmiş bakışlarımı tabağımdan çekip ona baktım. "Buradaki herkesle tanışmanı istiyorum. Onyx'le zaten tanıştın."

Onyx sırtarak parmaklarını salladı.

Masayı taradım ve geldiğimde toplantıdaki yüzlerin çoğunu tanıdım. Çatalımı yere bırakarak sandalyemde dik oturdum ve onların bakışlarıyla karşılaştım.

"Ben Kodiak Vines. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk Prenses." Toplantıdaki bronz tenli, iri yarı adam selam verdi. Yirmili yaşlarının ortalarından daha genç görünmüyordu, nazik bir gülümseme sundu. "Ben Hollow'un Savaşçı Generali ve haritacısıyım. Yani savaş eğitiminizin bir parçası olacağım. Tıpkı Chrome için olduğu gibi sizin de hizmetinizdeyim." Başını eğerek ciddi bir selam verdi.

Daha sonra yanında oturan adam konuştu. Altın sarısı parlaklığının altında teni en koyu umber rengindeydi. Gözleri simsiyahtı, ışık ve renkten yoksundu, kenarları ikiz gümüş halkalarla çevriliydi. "Ben Void Halcyon, Baş Danışman ve Element savaşçısıyım. Eğitiminize ben liderlik edeceğim. Hoş geldiniz." Void'in bariton sesi konuşurken kırılmıştı. Sessizce yemeğine dönmeden önce bir süre gözlerini bana dikip -sanki beni görmüş ama aynı zamanda görmemiş gibi- bakarken kalın bir loc kaslı omzunun üzerinden düştü.

"Ben River. Elçiyim." Gözlerim parlak menekşe rengiyle buluştu, masanın öbür ucundan beni delip geçen bakışları değerlendirdi. "Hoş geldiniz Prenses. Bence gayet iyi anlaşacağız." Siyah saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplamıştı.

ense. Belirgin çene çizgisi, yerli yüz hatlarındaki sert ifadeyi vurguluyordu.

Onu toplantıdan tanıdım ama orada sessiz ve gözlemci kalmıştı. Yaramaz, ateş gözlü, hınzır sırtışlı çocukla aynı fiziksel özellikleri paylaşıyordu ama onun oyunbazlığından eser yoktu. Kardeş olabilirler mi?

Ona sıkı bir gülümseme ve başımla onay verdim. Yutkundu ve tabağına dönerek çatalıyla sebzelerini karıştırmaya başladı.

"Ben Aella Wisp, Hollow'un Savaşçı Kaptanı," dedi Aella yay gibi kıvrılmış bir bukleyi kulağının arkasına yönlendirerek. Bunun alışkanlıktan mı kaynaklandığını merak ettim. "Hoş geldiniz," dedi sert bir ses tonuyla ve sıkı bir gülümseme sundu.

Onlar benim bir şey söylememi beklerken masada sessizlik hüküm sürüyordu. Kayalara çarpan suyun rahatlatıcı sesi beni geçici bir transa soktu. Topluluk önünde konuşma konusunda iyi değildim, bu yüzden "Beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim. Sırlarınız benimle güvende." Ve bunda ciddiydim.

Chrome'un cıvıl cıvıl gözleri beni değerlendirdi. Keskin yüz hatlarında bir gülümsemenin en ufak izi belirdi. Başını hafifçe eğdi. Başka kimse onun sessiz değişimini fark etmedi, "Aferin. Evine hoş geldin."

Göğsüm vatan hasretiyle ağrıyordu. Sadece eski hayatımın parlak noktalarını özlüyordum. Gerçekten evim diyebileceğim bir yer bulabilecek miydim? Kabul görebileceğim ve dışlanmayacağım bir yer? Değer verdiğim birkaç arkadaşım büyük ihtimalle ölmüş ya da hapsedilmişti. Cotton'ı arkadaş olarak nitelendirmek, en azından benim ifşamdan önce, zordu. Kaçışında bana destek olması beni şaşırtmakla kalmadı, motivasyonu ne olursa olsun ona karşı içimi ısıttı.

Masada sohbet yeniden başladı, ben de ilahi bir varlığın yaratmış olması gereken yemeğe odaklandım ve geçmişimin anılarına daldım.

Bilinmezlikten nefret ederdim. Geçmiş acı verici olabilirdi ama en azından sabitti. Ne bekleyeceğimi biliyordum. Slate'e duyduğum özlemi, tereyağlı ekmek ve patatesle bastırmaya alıřtıķça boğucu bir hal alıyordu. On dört yaşımdan beri o benim güvenli alanım, rahatlığım olmuştu. Bir zamanlar düşman bölgesi olarak gördüğüm yerde oturup yemek yerken ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

Bir atal dolusu taze fasulyeyi mideye indirirken, Slate'in rahatlığının anısına kendimi kaptırdım ve onun şimdi yanımda olduğunu hayal ettim.

Gözyaşlarım okulun spor salonunun gölgelerinde yanaklarımdan aşağı szlrken neyim olduğunu merak ediyordum. Dizlerimi göğsüme çektim. Babam neden benden nefret ediyordu? Neden arkadaş edinmek için bu kadar çok çabalıyordum? Salarımdın rengini ve akımlarını insan çocuklardan ayırmıştım, peki beni her zaman hedef haline getiren şey neydi? Prenseslerin sevilmesi ve popüler olması gerekmiyor muydu? En azından masallar sizi buna inandırırıyordu.

"Prenseslerin ağlamaması gerekir."

Beklenmedik ziyaretçi karşısında damarlarımda adrenalin yükselirken başımı kaldırdım. Ayağa fırladım ve insan öğrenciler arasında bile iyi tanınan ve sevilen bir Kinetik olan Slate Helair'in yakışıklı, çocuksu yüzünü görmek için döndüm. Zayıflığımın kanıtını gizlemek için aceleyle avuç ilerimle yanaklarımı sildim. "Ağlamıyordum." Tıkalı burnum yalanımı ele verdi.

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. "yleydin. Ve yle olman sorun değil. Buna hakkınız var, herkes gibi. Sadece..." Elini bana uzatırken Slate'in omuzları gevşedi. "Bunu yaptığında yaslanabileceğin bir omzun olmasını hak ediyorsun." Doğal saçları ıslak bir taşın tonundaydı ama şimdi koyu kahverengiye boyanmıştı ve güneşin öptüğü teninin kollarında altın rengi akıntılar yoktu.

"Bunu neden yapayım ki? Dediğin gibi, prenseslerin ağlamaması gerekir. Çok zayıf."

Slate terk ettiğim koltuğun yanındaki koltuğa oturmak için hareket etti ve eliyle yeri sıvazladı. "Zayıf olduğunu hiç söylemedim."

Yanındaki koltuğa çöktüm ve lacivert, pilili üniforma eteğimi düzelttim. Ayaklarıma baktım ve o sabah babamın hiddetinden dolayı bacaklarımda oluşan ve bilezik yüzünden yavaş yavaş iyileşen morlukları gizleme isteğiyle savaştım. Başımı kaldırıp baktığımda Slate'in dikkatini bacaklarımdan gözlerime çektiğini fark edince yüzüm kızardı. Onlardan bahsetmedi.

"Halkın sana nasıl davrandığını duydum. Ve buradaki insan çocuklar," dedi başını sallayarak, "lanet olası cahiller. Kızlar seni kısıkanıyor ve erkekler de bu yüzden ilgi göstermekten korkuyor. Ama kimse sana böyle davranılmasını hak etmiyor. Lütfen herkesin senden hoşlanmadığını bil. Sadece bunu göstermekte tereddüt ediyoruz. Baban bunu onaylamazdı çünkü bu onun gözünde otoritesini sarsmak olarak algılanırdı."

Omuz silktim, burnumu çektim. "Önemli değil."

Slate yanaklarımı avuçlayarak beni onun gerçek kararlılığıyla yüzleştirdi. "Bu önemli, Prenses Gray. Işığınız kısılamayacak kadar parlak."

Kalbim kırıldı. Bir kez olsun görüldüğümü hissettim. Düşmekle tehdit eden çirkin gözyaşlarımla savaşırken çenem titredi.

Slate'in ela bakışları benimkileri tuttu, tüm kırık dökük parçalarımın ortaya çıktığını gördü. "İzin ver sana gücümün bir kısmını vereyim."

Göğsümdeki baraj patladı ve birinden gelen ilk empati işaretiyle bastırılmış acımı serbest bıraktım. Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bir kolunu omzuma dolayıp beni yanına yatırdığında ona karşı koymadım.

"Bunu çıkardıktan sonra gidip herkesi yola getirelim, olur mu? Bugünden sonra kimse seninle uğraşmayacak," dedi Slate sert ama nazik bir tonda. "Eğer sen

Kendini hiç yalnız hissetme, bil ki arkadaşın olarak her zaman yanında olacağım prensesim."

Onyx, River'ın bir esprisine yüksek sesle kahkahalar atarken başımı eğdim.

Slate'i ilk hatırladığımda göğsüm daraldı ve onun ışık enerjisiyle çalışan sıcak büyüsunü ne kadar özlediğimi fark ettim. Ne zaman bir odaya girsem yüzümde beliren gülümsemesini, topraklayıcı kucaklamalarını, sonsuz desteğini ve sevgisini özlemiştim. Ne kadar yetenekli bir savaşçı olursam olayım, o her zaman koruyucu olmaya devam etti.

O günden sonra Slate beni inşa etmek için çalıştı ve bana her zaman eksik olan güveni verdi. Babam halkımızı bana karşı kıskırtmaya çalışsa da, yine de bana saygı duymalarını sağlayabileceğimi öğretti. Ve en önemlisi, bana koşulsuz sevginin ne olduğunu öğretti.

Babam bana Slate'in ölüm haberini soğuk bir şekilde verdiği gün, inkâr etmeye başladım. Eve dönmeyeceği gerçeğini anladığımda, dağıldım, kayboldum ve yönsüzleştım. Kırılmış. Yalnız kaldım. Kalbimi katılaştırdım ve herkesi dışarıda tutmak için çelikten duvarlar inşa ettim. Ve onu benden alan adamı öldürmeye yemin ettim.

O öldüğünde, Kral'ın Sarayı'ndaki kurtlar tekrar etrafımı sarmaya çalıştı ama ben artık eskisi gibi zayıf bir kız değildim. Slate'in koruyuculuğuna ihtiyacım olmadığını çabucak öğrendiler.

Slate'le birlikte küçük kız kardeşi Hazel da geldi. Bir araya gelmemizden kısa bir süre sonra onunla tanıştım ve kendi kız kardeşim gibi oldu. Onun uysal doğası Slate'in dışa dönük doğasını tamamlıyordu. Babamla, Ametist'le ve beni gelecekteki kraliçeleri olarak istemeyenlerle yüzleşirken bana yardımcı oldu.

O ikisi arasındaki sürekli atışmaları özlemişim. Hazel'ın her zaman gülmekten karnıma ağırlar girmesine neden olan bir sözü vardı.

Başımı kaldırıp baktığımda Chrome'un koltuğunda geriye yaslandığını fark ettim. Konuşmalardan kopuk bir şekilde oturmuş, kendi düşüncelerinin transında kaybolmuş bir halde, çatık kaşlarıyla şelaleyi izliyordu.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirip bana baktı. Dikkatini tekrar tabağına çevirmeden önce köşelerinde küçük, kasvetli bir gülümseme belirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

KROM

I ısıtmalı havuzda gergin bir gülümsemeyle oturuyordu. Kinetik Prens'in yakınından ayrılalı henüz üç saat olmamıştı ki

Hastalığının fısıltıları beni çağırmaya başladı. Derimin altındaki bir kaşıntıyla, unutulmaya duyduğum huzursuz bir özlemle başladı. İlk başta paniğe kapıldım ama Hollow'a dönüşümü kutlayan arkadaşlarımla eğlenmek için elimden geleni yaptım.

Prens Gray, büyük locanın diğer ucundaki odasında kalmayı tercih etti. Bunun için onu suçlayamazdım. Üzerinde düşünmesi gereken çok şey vardı ve sosyalleşmek hiçbir zaman ona göre olmamıştı - hele de ne pahasına olursa olsun öldürmek üzere yetiştirildiği insanlarla. Babasının dünya ve kendisi hakkındaki programlamasını yıkması zaman alacaktı. Özellikle de az önce yüzleştiği birçok acı gerçeğe yüzleşmesi gerekiyordu.

Gözlerim havuzun karşı tarafında duran Elemental bir adama takıldı. Gözleri periliydi ama kafeste dövüştüğüm gece azat ettiğim köleyi görünce göğsümde bir hafiflik yayıldı. Küçük bir

Dash'in onu takip ettiğini ve eve götürmesine yardım ettiğini bildiğim için ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Onyx'in yüksek kahkahaları, jakuziden atlayıp kulübenin arka tarafından çatıya tırmanmaya başladığında çınladı. Çoktan sarhoş olmuştu ve River'in cesaretiyle kendini kanıtlamaya kararlıydı.

"Üçlü ters takla! Çatıdan aşağı! Ve havuza! İzle beni, River. Bir gün bana karşı bahis oynamayı bırakacaksın," dedi homurdanarak, kendini çatının kenarına doğru çekip bize sırtını dönerken.

Her ne kadar burada kalıp Onyx'in bok yemesini izlemek istesem de buradan siktir olup gitmem gerekiyordu. Deliliğin pençeleri o korkunç kıkırtının yankılarını getirdi. Bunun için diğerlerinin etrafında olmama gerek yoktu. Onyx üçe kadar saydığında, tüm gözler onun üzerindeyken jakuziden dışarı fırladım ve kulübenin içine doğru hızlı bir kaçış yaptım. Bir zamanlar boşaltılmış bir bodrum olan barı aradım, iki şişe rom aldım, sonra odama koştum ve kemanımla teselli bulmaya çalıştım.

Yayım kemanımın telleri üzerinde kesintisiz, keskin vuruşlarla kayıyordu. Düşünmeme gerek yoktu. Notalar benim için ikinci doğaydı, melodinin içine düşmeme ve duygularımı yansıtan unutulmaz ve sürükleyici melodide kaybolmama izin veriyordu.

Zihinsel durumumdaki yaklaşan düşüşün önüne geçmeyi umarak arka arkaya birkaç kadeh rom içtim. İlk şarkının yarısına geldiğimde paniğim umutsuzluğa dönüştü ve bu da müziğe yansıdı.

Beni mahveden karanlıktan kaçtığımı düşünerek kendimi aptalca kandırmıştım. Yıllardır bununla uğraşıyordum, ancak Hollow'a geldiğimde iyileştikten sonra, hayatımda ilk kez çevremdekilerle gerçek ilişkiler kurmama ve güvenmeme izin vererek yatışmış gibi görünüyordu. Ancak son zamanlarda

Aylar sonra hastalık artık yettiğine karar verdi ve deliliğe düşüşümü hızlandırmaya başladı. Beni tamamen avucunun içine almak istiyordu ve beklemekten yorulmuştu.

Sonra Gray geldi ve onun yakınlığı beni içsel acılarımdan kurtararak varlığı kilitliyor gibiydi. Seyahat ederken olduğu gibi ona yakın olmam gerektiğini fark etmemiştim. Aptalın teki gibi, onun burada, Hollow'da ve tesislerde olmasının bile bu rahatsızlığı uzak tutmaya yeteceğini ummuştum. Ancak, geri döndüğüm ilk gecede ve onunla kulübenin karşı tarafında, karanlık tekrar çevreme girdi ve yaklaşan çöküşümün alaylarını sundu.

Ona yakın olmak için herhangi bir bahaneyle Gray'in odasına gitmek kolay olurdu ama ben reddettim. Bu onun savaşı ya da sorumluluğu değildi, bu yüzden her şeyin üstüne bir de bu yükü onun omuzlarına yükleme fikrini reddettim. Hayır, başımın çaresine bakmanın bir yolunu bulacaktım. En azından Forest'ı durdurana kadar - ideal olarak onun ölümüyle.

Yüksek notalar, sanki tamamen parçalanmasına saniyeler kalmış gibi ses çıkaran, her zaman var olan bir titremeyle yükseliyordu. Şiddete susamışlığım ile yaşadığım mani dönemimdeki yüksek anlarımla paralellik gösteriyordu. Ve tam notalar duraksayıp yol verecekmiş gibi görüldüğünde, en alçak notalara düşüyor, deliliğimin ardındaki depresif halimi yakından takip eden minör notalara akıyorlardı.

Kapım uzaktan çalındı ama kendimi müziğin kucağından çekmeye cesaret edemedim. Umutsuzluğum, yeterince yakından bakan herkesin görebileceği şekilde, acımı açığa çıkararak odaya döküldü. Bunu saklayamazdım. İstenmeden ortaya koyacak değildim ama odam benim güvenli alanımdı ve ölümcül duygularım için özür dileyecek değildim - bir lider olduğum gerçeğine rağmen.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer öncekinden daha sertti. Hiçbir notu kaçırmadan kapının kilidini elementimle açtım ve diğerk tarafta kim varsa içeri girmesine izin verdim. Çevremde kapı yavaşça açıldı, sanki içeri giren kişi dikkatle yaklaşmış gibiydi.

Yıldızlarla beneklenmiş koyu renk salar görmeyi bekliliyordum. Onyx yerine Kodiak'ın iri gövdesi beni karşıladı. Ona baktım, şarkı kreşendosundan bitişine kadar durmadı. Kemanı ve yayı kucağıma koydum, şimdiden kaşınmaya başladığıımı hissediliyordum. Bunu görmezden geldim ve arkadaşıma zoraki bir gülümseme sundum. Başım bir an için romdan dolayı dönmeye başladı, bu yüzden alışmak için bir anlığına gözlerimi kapattım.

"Kodiak," diye selamladım hissettiğıimden daha neşeli bir ses tonuyla. "Sana ne borçluyum, dostum?"

Kodiak'ın cüssesi geniş sitiimi sıkışık hissettiriliyordu. Tamamen kas ve boydan ibaretti, dev gibiydi. Ama kalbi de en az beyni kadar büyüktü. Hepimiz arasında en yumuşak ve en şefkatli olan oydu.

"Sadece seni kontrol etmeye geldim," dedi Kodiak, sesi derin bir aħřaptandı. "Havuzda bir şey mi oldu?"

Sahte bir güvenle el salladım ona. O her zaman başkalarındaki küçük şeylere dikkat eden biriydi. "Hayır, hiçbir şey yok. Sadece o boktan görevden sonra sessizliğı ve kemanıma hasret kaldım. Endişelenecek bir şey yok."

Kodiak başını eğımiş, dörtte bir oranında azalmış olan rom şişesini fark etti. "Bir yudum almamın sakıncası var mı? Votka olmamasına rağımen," diye sordu alaycı bir sırıtışla.

İkimize de birer shot doldurdum ve birini ona uzattım. "Güvenli dnşnze. Geri dnmene sevindim Prens." Kadehlerimizi tokuşturduk ve içkilerimizi yudumladık, sıcaklık göğsüme bir battaniye gibi yayıldı.

Boğazımı temizledim. "Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle Kodiak. Seni Orion mu gönderdi? Yoksa Onyx mi?"

Kodiak kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu. "Hayır," diye cevap verdi. "Seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum; bu senin bileceğin iş. Ama tek başına acı çekmene gerek olmadığını düşündüm." Gerçek bir empati ifadesi takınmıştı, gözleri altın tabakanın altındaki koyu bronz teninin sıcaklığıyla eşleşiyordu. "Ben sadece arkadaşın olarak buradayım."

Alkolün etkisinden mi yoksa bu anları bana en yakın olanlarla bu şekilde daha ne kadar paylaşabileceğimden emin olamadığımdan mı bilmiyorum ama boğazım düğümlendi ve gözlerim dolmak üzereydi. Karşı koymak için çenemi sıktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başımı öne eğerek.

Kodiak bir elini omzuma koyarak bana destek oldu. "Yani, prenses..." diye söze girdi ve beni detaylandırmaya teşvik etti.

Kıkırdamamdan dolayı omuzlarım titredi. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Arkadaşım elini çekti. Yatağımın önündeki masa sandalyesini çekip oturdu. "O... ilginç biri. Ama çok değerli biri olacağına ve bir gün güçlü bir lider olacağına inanıyorum."

Onun onayı göğsümü rahatlattı çünkü bir noktada halkımın tek lideri o olacaktı. Kendisini yok etmek isteyenlerin krallığından kaçtığını düşünürsek, onların desteğini alması önemliydi. "Bence de öyle olacak."

"Çocukluğumdan beri ikinizin de burada olacağı günü dört gözle bekledim. Çoğumuz öyle. Çalınan mirasçılarımız. Sonunda eve döndük. Sadece bu arada verilen zarardan nefret ediyorum."

Başımı salladım. "Ben de öyle. Ama desteğiniz dünyalara bedel. Alışmak için nezaketinize ihtiyacı olacak, böylece aramızda bir güven temeli oluşturabiliriz."

ona ve halkımıza."

Kodiak gülümsedi, çenesini kaplayan koyu renk sakalı beyaz dişlerini vurguluyordu. "Benim için onurdur." Yüzünü buruşturarak rom şişesine uzandı ama hoşnutsuzluğu bir kadeh daha doldurmasına engel olmadı. "Bunu nasıl içiyorsun bilmiyorum," diye mırıldandı açık sarı sıvıyı geri atarken, sonra başını salladı.

"Votka ispiro da olabilir," dedim yüzümü buruşturarak.

"Benim soyumdan gelenleri hiç tatmadın. Rafine ve pürüzsüzdü. Onu tekrar elime geçirmek için neler yapmazdım," dedi hüzünle. Bir saniye sonra hâlâ kucağında duran kemana başıyla işaret etti. "Seni durdurmana izin verme. Oturabilir, içebilir ve müziğinin tadını çıkarabilirim."

Parmak uçlarımı enstrümanımın boynunda gezdirdim, her zaman beni topraklamaya yardımcı olan pürüzsüz dokuyu takdir ettim. Başımı sallayarak onu ve yayı geri aldım ve başka bir kederli melodiye başladım. Bu, sonunda gerçek kabulü ve sevgiyi bulduktan sonra acı çekmeye mahkûm olduğum kayıpları kabullenişimi temsil ediyordu.

Bölüm 32

GRI

T Ertesi sabah, savaş eğitim alanına gözlerim dolu dolu geldim. Ufukta pembe tonlar görünüyordu ve soğuk hava iliklerime kadar işliyordu. Çaresizce banyomdaki vahada jakuzinin sıcak konforunu arzuluyordum. Giydiğim tayt ve uzun kollu tişört bana çok az şey sağlıyordu.

Soğuktan korunmak için.

Arena, Elementaller tarafından inşa edilmiş bir başka ahşap yapıydı. Chrome bunu dün araziye gezerken bana açıklamıştı. Konfor ve yuva kokan kulübeler gibi tasarlanmamıştı. Burası misk ve intikam kokuyordu.

Orman evi gibi, güzel kütük girişler yüksek, tonozlu tavanları kaplıyordu, ancak benzerlikler burada sona eriyordu. Duvar pencereleri, dekoratif merdivenler ya da binanın etrafını rahatlatıcı kollarıyla saran doğal bir vaha yoktu. Pencereler asgari düzeyde tutulmuş ve tavana yakın yerleştirilmişti. Eğitim için belirlenmiş bölümlere ayrılmış açık bir arenaydı. Burası savaşa hazırlık için tasarlanmıştı.

Meşe duvarları mankenler çevreliyordu. Beyaz çizgiler tüm zemini antreman daireleriyle işaretliyordu. Bir koridor, tüm silahların depolandığı ve temizlendiği eğitim odasının girişine açılıyordu.

Sıra sıra yerleştirilmiş kuytular, mankenlerin yanında çeşitli küçük bıçaklardan oluşan bir önbellek saklıyordu. Bıçak stillerine ve boyutlarına göre sıraladıktan sonra test etmek için bir dizi bıçak seçtim - üç bıçak, iki hançer ve beş fırlatma yıldızı - ve silah kemerime yerleştirdim. Karşı duvarın yanında durmak için yerdeki işaret çizgisine kadar geri gittim.

Gerinmemiştim ama önemli değildi. Gerçek hayatta, bir dövüşten önce ısınma şansım hiç olmamıştı. Bıçağı elime aldım ve kabzasını avucumun içinde hissetmeye başladım. Bıçağın hafif bir kavisi vardı, bu da onu alışık olduğumdan farklı kılıyordu. Kinetics'in kullandığı fırlatma bıçakları kunai'ye benzer bir şekle sahipti. Bıçağın ağırlığı daha fazlaydı, oysa benim elimdeki daha hafif ve dengeliydi.

Gözlerimi kapattım ve bıçağın ucunun hedefimin iki gözünün arasına girdiğini hayal ederek derin bir nefes aldım. Vücudumu uygun duruşa getirdim ve kabzayı doğru tutuşla kavradım. Gözlerimi açtığımda nefesimi bıraktım. Nefesimi verirken bıçağı güç ve kolaylıkla fırlattım. Hedefe doğru süzülürken ve dönerken havayı parçaladı. Mükemmel hedefi vurmadı ama çok yakındı. Bıçaktaki kavis ve ağırlık farkı beni şaşırttı.

Void'in bariton sesi silahların bulunduğu alanda titreşti. "Değişen kılıç stilleri için hiç fena değil."

Diğerleri kılıçlarını hazırlayıp kaslarını gererek günlük antrenmanlarına başlarken elementaller de içeri girdi.

Void, koyu renkli, ip gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde bıçakların bulunduğu yerin kenarında duruyordu. Boş bakışları beni değerlendirdi ve ben de onun altında kıvrandım.

onun incelemesi. Saçlarını arkaya doğru at kuyruğu yapmış ve sırtından aşığıya doğru sarkıtmıştı.

Omuz silkdim. "Fırlatma bıçakları her zaman favorim olmuştur."

Boş bakışlarını sürdürdü. Birkaç sessiz vuruştan sonra nihayet, "Etrafınızın farkında değilsiniz," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirmek için duruşumu değiştirdim. "Bu doğru değil."

"Size katılmıyorum Prens. Savaş sanatı ve Kinetik güçlerinizi kullanma konusunda eğitildiniz, ancak farkındalık sanatında sizi kesinlikle başarısızlığa uğrattılar. İdare edecek kadar bilginiz var ama bu becerilerinizi geliştirmeniz sizin için çok faydalı olacaktır."

"Yeteneğim her türlü hareketi, sesi algılamamı sağlıyor-" Ben başladım.

"Evet," diye araya girdi Void, "ama sorun da bu zaten. Yeteneklerinizden yoksun bırakıldığınızda savunmasız kalırsınız. Yeteneklerine çok fazla güveniyorsun. Chrome'un anlattığına göre, kendini içinde bulduğun her durumda, yeteneklerin olmadan gafil avlanmışsın. Sanki baban bu küçük programlama hatasını onun kullanması için bir güvenlik önlemi olarak tasarlamış gibi. Bu senin zayıflığın. Hadi düzeltelim."

Beni buraya getiren tüm olayları düşünerek onun sözlerini tararken taştan maskem yerine oturdu. Griffin kılığına giren Chrome beni alt ettiğinde farkında değildim. Eğlencede içkime konan kırmızıfernden habersizdim. Dövme salonunun dışında pusuya düşürüldüğümde farkında değildim, Chrome ise bunu çoktan fark etmişti.

Daha bilinçli olsaydım canavar-ayının felç edici darbesinden kaçınmam mümkün olabilir miydi?

Void'i incelerken zedelenmiş gururumu bir kenara ittim. Söylenmemiş bir güç yayıyordu. Bu tür şeyler için neden bu kadar nitelikli olduğunu merak ettim. "Peki,

Eğitiminizi usta bir eğitmenden farklı kılan nedir?" Soru alaycı değildi; gerçekten merak ediyordum.

Void bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Önümde birkaç santim durana kadar her adımını titizlikle attı. Yavaş ve derin bir nefes aldı. "Gözlerimin içine bak. Ne görüyorsun?" diye sordu.

Bir yabancının gözlerine yoğun bir şekilde bakmak rahatsız ediciydi. Gümüşle çevrili siyah gözleri dışında bakışları boş ve hayattan yoksundu. Nefesim kesildi. "Hiçbir şey görmüyorum. Ben... hiçbir şey görmüyorum." Neyi kaçırdığımı anlamaya çalışarak her bir gözünün arasını aradım.

Başını salladı. "Aynen öyle. Çünkü göremiyorum. Ben körüm."

"Bu imkânsız," dedim başımı sallayarak. Ama neredeyse hedefimi vurduğumu biliyordu... "Nasıl? Elementaller iyileşebilir..."

"Görüşümü yok eden Kinetik bir yetenektir." İfadesi düzdü. "Ama bu yüzden size bu beceri setiyle yardım edebiliyorum."

Kör bir Elemental'in şokunu atlattığımda anlayış içime çarptı. İyileşebildiğimizden beri her iki ırkın da duyularının elinden alındığı bir vaka duymamıştım. Bu mümkün olmamalıydı.

"Buna ne tür bir güç sebep oldu?" Merakımı yenemeyerek sordum.

Void başını yana eğdi, dudakları sanki bu bilgiyi paylaşıp paylaşmamayı tartışıyormuş gibi büzüldü. Belli ki bu onun için hassas bir konuydu ve benim buna hakkım yoktu. Ama halkımın neler yapabileceğini bilmem gerekiyordu.

Birkaç sessiz dakikadan sonra nihayet "Ultraviyole" diye cevap verdi.

Kaçışım sırasında sarayda sırtımda oluşan kabarcıklı yanıkları düşünerek başımı salladım. Void'in görüşünden sorumlu Kinetik onu ışık formunda kullanmış olmalıydı. "Başına gelenler için üzgünüm. Bu tür yaraları iyileştiremeyeceğimiz hiç aklıma gelmemişti."

Void boğazını temizledi. "Belki de iyileşmeme izin vermeyen şey kolumu kesen siyah kristalle kaplı oktu."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için titreyerek nefes aldım ve etrafımızdaki eğitim alanını taradım. Elementaller çiftler halinde, hatta bazıları üç ya da dört kişilik gruplar halinde, farklı kılıçlar ve çeşitli dövüş stilleri kullanarak idman yapıyordu. Geçmişte onlarla olan karşılaşmalarından tanıdık geliyordu ama taklit edemiyordum.

Dövüş stilleri çok akıcı, zarif ve hızlıydı. Enerjilerini ağır darbelere harcarken rakibi yoran çok sayıda hızlı vuruş içeriyordu. Eski Asya kültürlerinin Elemental dövüş stillerini yüzyıllar önce öğrendiği ve uyarladığı söylenir. Antik Romalılar ise Kinetiklerden öğrenmiş ve uyarlamışlardı. Ve onların dövüş stillerini gözlemledikçe, hikayelere daha çok inanmak istedim.

"Başlamadan önce nerede olduğunuzu değerlendirmek istiyorum," dedi Void, dikkatimi arenanın etrafındaki dövüş gruplarından çekerek. "Gözlerinizi kapatın."

Bir an tereddüt ettim, niyetine güvenmeme içgüdüğü duruşumu sertleştirdi. Göğsümü ondan uzaklaştırdım ve gözlerimi kısıtım.

"Rahatla." Void'in sesi derin ve sakindi, yükselen korku dalgalarını yatıştırıyordu. "Ne düzeyde farkındalığa sahip olduğunı görmem gerekiyor."

Nefes verdim ve başımı salladım. "Tamam." Yavaşça gözlerimi kapattım ve sadece etrafımda yankılanan savaş sesleriyle baş başa kaldım.

Daha sözünü bitiremeden, kalın bir kol arkadan boğazıma dolandı ve beni kısıtlayarak aldı. İçgüdüsel olarak gözlerim açıldı ve dirseğimi arkamdan kaburgalarına doğru sapladım. Hiç irkilmedi. Kolumu başka bir yumruk için hazırladım ama Void beni serbest bıraktı.

Ona doğru döndüm, incelikle nefes almaya çalışıyordum. "Bu da neydi böyle?" Sinsi saldırının beni sarstığını göstermek istemediğim için boğazıma dokunmayı reddettim.

"Bir test," dedi Void, geniş, kordonlu omuzlarını silkerek.

"Bu saçma sapan bir testti," diye tısladım.

"Baban farkındalık eğitimini bilerek atladı. Bu kadar hazırlıksız olmanızın başka bir mazereti olamaz," dedi Void.

Nefeslerim düzensiz ve hızlı geliyordu, aşağılandığım ve kolaylıkla dövüldüğüm için öfkeleniyordum. "Şaka benim üzerimde, değil mi? Benim yüzümden gülmene çok sevindim."

Void sessiz metaneti içinde orada duruyordu. Boş bakışları beni delip geçti, çenesi kenetlendi. "Dinle *Prences*," diye tersledi. Derin sesi, bedenini saran sessiz öfkeyle birlikte birkaç oktav daha alçaldı. "Bunu kendi eğlencem için yapmıyorum. Zaten son derece yetenekli bir düşman suikastçısını eğitmek, gülmek için yapacağım bir şey değil. Bunu yapıyorum çünkü bu bir emirdi. Bunu, o soğuk dış görünüşünün içinde bir kalbin olduğuna dair küçük bir umutla yapıyorum. Chrome ve Orion sana körü körüne güvenebilir ama ben güvenmiyorum. Hayatı boyunca bir psikopat tarafından beyni yıkanmış birinin aniden ışığı gördüğüne ve bize bir kemik atmak istediğine inanmakta zorlanıyorum.

"Ancak," dedi Void'in sesi keskinleşerek, "burada yetkili ben olmadığım için, emirlere katılmasam bile uymak zorundayım. Kafanı kışından çıkarırsan belki bir şeyler öğrenebilirsin. Ve dua edelim de pişman olacak kadar yaşamayayım."

Ağzımda hafif bir O harfi oluştu ve başımı yana doğru eğdim. "Bu..." "Şimdiye kadar en çok konuştuğunu duyduğum kişi sensin," diye söze başladım. Bu benim tek düşüncemdi. Onun sakın ve az konuşan bir adam olduğuna dair kafamda canlandırıdığım imaj, duygusal atıp tutmalarıyla çelişiyordu. Birbirine uymuyordu. Kızgın olamayacak kadar sersemlemiştim.

"Ve muhtemelen öyle de kalacak. Şimdi," dedi nefesini üfleyerek. "Tekrar yapalım. Gözlerini kapat ve beni durdur."

Void'i durdurmadım. Bir kere bile. Büyümün dışındaki farkındalık hissimin yok denecek kadar az olduğunu bana defalarca kanıtladı. Hayal kırıklığının ötesinde olduğumu söylemek çok hafif kalırdı. Bunun olmasına nasıl izin vermişim?

Saatler sonra, bedenim ve zihnim antrenman seansından dolayı ağrıyordu. Her seferinde, duyularımı odaklayamadan beni sırtüstü yatırıp nefesimi kesiyordu.

Void havanın hareketlerini hissetmemde ısrar etti, ben de öyle yaptım. Havanın beni asla uyarmadığı noktaya kadar gizlilik ve sessizliği somutlaştırdı. Başarısız olduğumda, kokusunun hangi yöne gittiğini takip etmek için burnumu kullanmamı söyledi. Ama çok hızlıydı. Onu yakaladığımda, beni çoktan sırtüstü yatırmış, kollarımı başımın üzerine sıkıştırmıştı. Sonunda bana işitme duyumu kullanmamı söyledi. Ama o da sessizdi.

Void, pratik yaparak duyularımı çok daha hızlı bir şekilde ayarlayabileceğimi garanti etti. O zamana kadar, tutuşunu kırmam gerektiğine karar verdim.

Eğitim alanından çıkıp hızlı adımlarla yemekhaneye doğru ilerledim. Sıvı siyah havuzun yanından geçip içeri girdiğimde midem heyecanla dans ediyordu. Bir kez daha burnuma lezzetli kokular doldu. Ben düzenlenmiş yemeklere doğru yürürken diğer Elementaller bana bakıyordu. Ben masaların yanından geçerken yüksek sesli konuşmalar kesildi. Fark etmemiş ya da umursamamış gibi davrandım, bunun yerine kendimi biraz daha havalı taşıdığımdan emin oldum.

Tabağımı doldurduktan sonra boş bir masa aradım. Bu sefer boş bir masa vardı. O altın noktaya yerleşip sandalyeme kayarken başarı göğsümde çınılıyordu. Yalnızlık. En iyi yaptığım şey buydu. Huzur içinde yiyebilirdim. Ben...

Bir tabak daha karşımdaki yere çarptı. Başımı kaldırıp baktığımda Onyx'in simsiyah saçları en berrak yaz gecesi gibi parlıyordu ve kayıtsızca koltuğa oturduğunu gördüm. Kalbim sıkıştı. *Gerçekten* yalnız yemek istiyordum.

"Seni öğle yemeği molanda yakaladığıma çok sevindim," dedi Onyx, tüm Kinetik kızlarını kendinden geçiren hızlı ve ısıltılı bir gülümsemeyle. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi peynirli makarnasına yumuldu. Turuncu akımları kollarını aydınlatıyor, göğsümde bir özlem sızısına neden oluyordu.

Etrafıma bakındım. Koltukların geri kalanı boştu. Sadece ben vardım. "Neden beni öğle tatilimde yakalamak istiyorsun?"

Onyx dolu tabağından başını kaldırdı, yanakları şişmiş bir sincap gibi görünüyordu. Sorum üzerine kaşlarını çattı. "Çünkü..." diye uzattı, yemek konuşmasını engelliyordu. Dramatik bir etki yaratmak için çatalını salladı. "Biz arkadaş mıyız?"

Koltuğumda geriye düştüm. "Yavaş ol koca adam. Arkadaş sayılmayız, sence de öyle değil mi?" Kahretsin, neden tek başıma yiyemiyordum ki? Garip durumlar beni tüketiyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmeden, "Ama olacağız Gray. Olacağız. Sadece bekle ve gör." Çatalını salladı ve büyük bir ciddiyetle bana doğrulttu.

Dudaklarımı içe doğru kıvırdım, kaşlarım alnıma doğru kalktı. "Doğru. İkimiz de karanlık tarafa geçen Kinetikler olduğumuz için mi?"

"Ben bir Kinetik'im. Sen..." Onyx yemeğini yutarken şöyle dedi. "Sen bir melezsın. Ama evet, yalan söylemeyeceğim. Burada bunu anlayan başka birinin olması çok güzel." Omuz silkti.

"Benim deneyimim çoğu Kinetik'ten farklıymış gibi hissediyorum," dedim tabağımdaki yiyecekleri karıştırırken. "Kral tarafından sahiplenilmek pek de hoş bir çocukluk geçirmemi sağlamadı."

Onyx başını salladı, gözleri yumuşadı. Tekrar yemeğine baktı. "Evet, hatırlıyorum."

Göğsüm gerildi, babamın cezalarından herhangi birine tanık olmamasını umuyordum ama daha iyisini biliyordum.

Sağ tarafımda bir sandalye daha gıcırdayarak yere çarptı, ardından bir tabak masanın üzerine düştü. Kadınsı bir vücut dikkatle koltuğa kaydı. River'ın orada bir mirasçı gibi oturduğunu görünce içimi bir şaşkınlık kapladı. O kadar çarpıcıydı ki koltuğumda dik oturmak istedim.

Hayal kırıklığı göğsümü tırmaladı. Etrafımda beni değerlendirecek, eğitilmesi gereken lanet olası yeni bir evcil hayvanmışım gibi beni süzecek başkalarının stresi olmadan huzur içinde oturma planım tuvalete atıldı.

Artık aç değildim. Bu çok kötüydü çünkü daha sonra Elemental yeteneklerim üzerinde çalışmak için Chrome'la buluşacaktım. Babamın yemeğine katılmasını emrettiği siyah kristal kalıntıları şimdiye kadar geçmiş olmalı ve bu tarafımın ortaya çıkmasına izin vermeliydi. Bu gerçeği hatırladıkça nefes almakta zorlanıyordum.

"Sakin olun. Bize bir sebep vermediğin sürece seni öldürmeyeceğiz," dedi River, tabağına bakarak. Onyx'inkinin aksine, onunki mevcut tüm yiyecek seçenekleriyle dolu değildi. Onun yerine, eşit olarak dağıtılmış dört küçük porsiyonu vardı. Sebzeler birbirine değmiyordu, hatta yakın bile değildi.

Çatalını sanki en ufak bir baskı uygulasa tabağı kıracakmış gibi narince birkaç yeşil fasulyeye batırmasını izledim. Onun jet-

Siyah saçları bir kez daha ensesinde şık, düşük bir topuz haline getirilmişti. Ortadan aşağıya doğru olan kısım bir elması kesebilecek kadar keskindi.

"Bu konuda endişelenmiyorum." Bundan yüzde elli emindim.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa," dedi çatalını başını dikkatle sallayan Onyx'e doğru kaldırarak, "onu görmezden gel. Siz ona ilgi gösterene kadar peşinizi bırakmayan bir köpek yavrusu gibidir. Ve bunu bir kez yaptığınızda, oyun biter."

Kıkırdadım. Onyx'in ağzı bu hakaret karşısında kocaman açıldı. Kesinlikle aşağılanmış görünüyordu. Göğsünü sıktı. "Nasıl *yapabildin*? Bak bakalım o çok sevdiğin saç bandından daha fazla kaçırabilecek miyim, River?"

River sadece gözlerini devirdi. Kalın siyah kirpikleri neredeyse mükemmel biçimli kaşlarına değecekti. "Oh, lütfen. Benim silah deposunu düzenlemeyi sevdiğim kadar sen de o jeli elde etmenin heyecanını yaşıyorsun."

Onyx çatalını yere attı. Bunun dramatik bir etki yaratmak için olduğunu düşündüm ama River hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Bundan zevk alıyorum çünkü arkadaşlığımıza değer veriyorum. Kendi çıkarların için açıkça istismar ettiğin bir dostluk."

"Sana hiç sızlanmayı kesmeni söyleyen oldu mu?" Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Beni seviyorsun." Onyx açık sarı bakışlarını bana doğru kaydırды.

Gülümsedi

ve başını salladı. "Seni kandırmasına izin verme. Bana tapıyor. Muhtemelen gizliden gizliye bana aşık ama kalp denen o şeylerden birine sahip olduğunu dünyanın bilmesini istemiyor." Omuz silkti ve büyük boy yemeğine geri döndü.

Lanet olsun.

İşlerin çirkinleşmesini bekleyerek gözlerimi ikisi arasında gidip getirdim. River kendi kendine bir gülümseme daha attı ama cevap vermedi.

Bu da beni koltuğumda rahatsız bir şekilde kayma isteğiyle baş başa bıraktı. Bundan kaçınmak için çevremizle ilgileniyormuş gibi yaptım. Gözlerim siyah

Havuz dışarıda.

"O havuzda gerçekten yüzen var mı?"

Onyx başını kaldırıp bana baktı. Yemeğini yutarken boğazı düğümlendi. "Evet. Her zaman. Çoğunlukla geceleri."

"Neden gece?"

"Sadece daha iyi," dedi omuz silkerek, altında biraz mizah gizleyen bir gülümsemeyle.

"Ayrıca ısıtmalı. Yani uzun bir günün ardından harika hissettiriyor. Ayrıca içinde zor bir eğitim gününün ya da Toprak cehennemine yapılan bir görevin ardından ağrıyan vücudu rahatlatan iyileştirici özellikler de var." "Bazı insanlar utanmadan sarhoş olmayı ve *yiğitlik* adına çocukça davranışlarda bulunmayı sever." Yakıcı mor gözleri son kelimeyle birlikte tekrar yuvarlandı.

"Hey!" Onyx elini ani bir gürültüyle masaya vurarak "Hey!" dedi. Yerimden sıçradım. "Bilmeni isterim ki," dedi işaret parmağıyla, sanki bu duyguyu kendisi icat etmiş gibi sıkılmış bir ifade takınan River'ı sertçe göstererek, "kulübenin tepesinden havuza üçlü ters takla atmak bir gün hayat kurtarıcı olabilir. Bekle ve gör." Başını tiksintiyle salladı.

Onların maskaralıklarına gülümsememeye çalışırken alt dudağımı ısırdım. Yemek salonunun etrafında bir yerlerde bir saat aradım. Bir tane bile yoktu, bu yüzden masadan uzaklaştım ve tabağıma uzandım.

Onyx'in eli beni durdurdu, turuncu akıntıları siyah koluna tezat oluşturuyordu. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Kara kaşları çatıldı.

"Chrome'la buluşmam lazım." Tabağı geri almaya çalıştım ama Onyx sıkıca tuttu.

Anlayış gözlerinde çınladı. "Ah. Şey," diye başladı, masaya bakarak. Hâlâ beni bırakmıyordu. "Kalan yemeklerinizi bana bırakabilir misiniz?"

Bakakaldım. Tabağı neredeyse temizdi. Öğlen yediğı devasa yemek mi? Gitti. Ve daha fazlasını istedi. "Bu sağlıklı olamaz."

Onyx omuz silkti. "Hızlı bir metabolizmam var."

Homurdandım ve tabağı bıraktım. "Peki." Uzaklaşmak için hareket ettim.

"Görüşürüz Gray," diye seslendi River, sesi biraz daha hafıftı.

Duraksadım, yemeğıyle göz temasını sürdürürken onu değerlendirdim. "Elbette," dedim ve böylesine neşeli bir etkileşime tanıklık ettiğim için uzun zamandır hissetmediğim kadar rahat bir şekilde yemekhaneden ayrıldım. Bu bana geride bıraktığım diğerlerini hatırlattı.

Arkadaşlarımı düşündüğümde göğsümdeki hafifliğin yerini bir sızı aldı. Sonra, bir sonraki durağım olan Elemental yeteneklerimi test etmek için Chrome ve Orion'la buluşma düşüncesiyle ağırlık tüm gücüyle geri döndü. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim kalıcı değişikliklerin içimdeki her şeyi değiştireceğiydi.

Bölüm 33

GRI

"T kolyeyi çıkar."

Antrenman sahasında, Chrome bir saldırıya hazırlanır gibi birkaç metre önümde duruyordu. Kinetik ve Elemental formları sergileniyordu ve gerektiğinde serbest bırakılmaya hazırды.

Elemental güçlerimi keşfederken Kinetik büyümü kontrol altında tutmanın en akıllıca seçim olacağına karar vermiştik. Nasıl tepki vereceğimi ya da bastırılmış Elemental büyümün sonunda serbest bırakılmaya nasıl tepki vereceğini bilmemek daha güvenliydi. Oldukça yıkıcı olabilirdi.

Öğleden sonra güneşi ensemdeki deriyi ısıtırken, yumuşak bir esinti göz alıcı buz sarısı dalgalarımı dalgalandırıyordu. Void ile yaptığım eğitim seansından sonra onları serbest bırakmışım. Çam iğnelerinin kokusu, bilinmeyen bir parçamı keşfetme korkumu yenmem için bana cesaret verecek kadar ruhumu canlandırmıştı. Ya da belki de sonuçta yeni bir şey olmadığı korkusuydu. Tüm bunların bir hiç uğruna olduğu korkusuydu.

Chrome'un aşılmaz çelik bakışları her şeyi görüyordu. Omuzlarını gevşeterek aramızdaki mesafeyi kapattı. Cıvıl cıvıl bakışları benimkileri hiç terk etmedi.

Becerikli ve nazik elleriyle boynumun arkasına uzandı ve saçlarımı bir tarafa doğru taradı. Dokunduğunda nefesim kesildi. Siyah taşı yerinde tutan deri ipi bulana kadar parmaklarını hassas derimde yavaşça gezdirdi. Düğümle oynadı ve kolye gevşeyene kadar çekiştirdi. Bir eliyle onu yakalarken, diğer eliyle boynumu destekledi ve beni bakışlarını tutmaya zorladı.

Sıcaklık göğsümde vızıldadı ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Kavrayışı gevşedi, ensemde duygusal daireler çizdi, gözlerimi sanki içinde ruhunu taşıyormuş gibi inceledi. Tenim baştan aşağı ısınırken omurgamda bir ürperti dans etti.

Chrome boğazını temizledi ve sonunda bakışlarımızı ayırdı. Gözle görülür bir çabayla kendini bir adım geri atmaya zorladı. Sonra bir adım daha, ardından da güvenli bir mesafeye gelene kadar iki adım daha attı. Siyah kristal kolyeyi hâlâ deri kayışından tuttuğunu hatırladı ve hızla cebine soktu.

Chrome, "Bir şey hissetmeniz birkaç dakika sürebilir," dedi.

Başımı salladım ve beklerken kendime sarıldım, aramıza tekrar mesafe koyduğu için artık daha soğuk hissediyordum. Slate'in parlak gülümsemesi aklımdan geçerken suçluluk duygusu göğsümü tırmaladı.

Chrome şaşkınlıkla kaşlarını indirdi ve aynı anda metalik gözleri bana dikildi.

Tam onu sorgulamak üzereydim ki, hiç beklenmedik bir anda içimden gelen ani bir rüzgâr beni soluk soluğa bıraktı. Şiddetli fırtınanın etkisiyle birkaç adım geriye sendeledim. Gittikçe şiddetlendi ve havamı söndürdü.

Rüzgâr ne sıcak ne de soğuktu; bedenimin arzuladığı doğru sıcaklıktaydı. Ama basınç artmaya devam etti ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. İnledim ve kirpiklerimin altından Chrome'a baktım. Müdahale etmek için bekleyen gözlerle beni izliyordu.

Rüzgâr, göğsüme doğru ilerleyen şiddetli bir kasırgaya dönüştü. Nefes almaya çalışırken başımı hareket halindeki bir arabanın camından dışarı çıkarmak gibiydi.

Panikledim, göğsümü tırmaladım ve boğazımı tuttum.

"Gray," dedi Chrome zoraki bir sakinlikle, "paniğe kapılmamalısın. Duygularını sakinleştir. Gücün şu anda seni kontrol ediyor. Onu geri almalısın."

Başımı ona doğru salladım, yardım için yalvardım. Gırtlaktan gelen bir sesle, "Nasıl?" diye sordum.

"Gözlerini kapat," dedi Chrome. Kapatmadım, onun yerine küçük yudumlarla nefes almaya çalıştım. "*Şimdi!* Yap şunu Gray! Kapat şu *lanet* gözlerini." Tüm aurasından güç ve otorite akıyordu.

Gözlerimi kapattım.

Chrome daha sakin bir sesle, "Onu durmaya zorladığını hayal et," diye talimat verdi. İçimden bir inilti kaçtı. Korku tüm hislerimi bastırmıştı. "Bu iş sende Gray. Sana boyun eğmesini sağla."

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama tekrar nefes alabilmek anlamına gelecekse denemeye hazırdım. Baş dönmesi zihnimi sardı. Kendimi sararmış çimlere dayadım, kırılğan bıçakları parmaklarımın arasında sıktım -kaba hissine odaklandım. Bir kez çekiştirdikten sonra bitkileri yerden koparmadan önce serbest bıraktım. Hareketi tekrarladım, hareketle birlikte bedenimi yumuşak bir şekilde ileri geri salladım. Çek, sonra geri salla. Bıraktım ve öne doğru eğildim.

"Güzel. Bu çok iyi. Kendini toprağa bırak; seni demirlemesine izin ver," diye teşvik etti Chrome beni şaşırtan nazik bir ses tonuyla, sanki bana gerçekten inanıyormuş gibi.

Bu hareketi birkaç kez sürdürerek zihnimi panik ve boğulma hissinden uzaklaştırdım.

"Sen bir kraliçesin. Yap şu *lanet* yayını." Chrome'un şiddetinin yankılarının içerideki kükreyen rüzgâr tarafından bana taşındığını hissedebiliyordum.

Eğilmek istemedi.

Ama buna ihtiyacım vardı. Ben *istedim*. Chrome haklıydı; ben bir kraliçeydim. Ve başkaları tarafından yönetilmekten bıkmıştım.

Zihnimin derinliklerinde, sanki başka bir uçaktaymışım gibi, ayağa kalktım ve yıkıcı bir tsunami şeklinde bir rüzgârın arkamdan üzerime doğru yükseldiğini gördüm - beni kuma gömmekle tehdit ediyordu. Her şey bembeyazdı ve hiç ses yoktu. Arkamı döndüm ve yüzümü ona döndüm - bana doğru bir santim daha ilerlemesi için cesaretlendirdim. Hareket etti, ben de kollarımı önüme, avuç içlerim dışa bakacak şekilde hava tsunamisine doğru fırlattım. Sonunda derin ve canlandırıcı bir nefes almayı başardım.

"Boyun eğceksin. Bana bağlısın, tersi *değil*," dedim, sesim tahmin ettiğimden daha derin, daha çiğdi - emirle doluydu.

Rüzgar dalgası benden birkaç santim ötede durdu. Hiç irkilmedim. "Kızgın olduğunu biliyorum. Çok uzun zamandır kilit altındaydık. Ama seni dizginlemem için bana ihtiyacın var. *Ben* senin adaletinim. Biz biriz ve aynınız." Yanardönerliği havada asılı kaldı, saçlarım yüzüme döküldü. "Şimdi eğil."

Hava tsunamisi sanki ciğerlerimdeki oksijeni tekrar çekmeyi düşünüyormuş gibi ilerledi.

Yerimde durdum, onu reddettim - ya kafamın içinde ya da başka bir düzlemde, emin değildim. Bu gücün nereden kaynaklandığını anlamamıştım ama gücünü kelimelerimde hissetmiştim.

Sanki benim elementim de öyle yapmış gibi, hava duvarı denize dönen bir gelgit gibi geri çekilmeye başladı. Hava dalgasının tepesindeki kabarıklık küçüldü ve

sönene kadar küçüldü, yerin üzerinde sürüklendi. Parıldayan örtü havada asılı kaldı, ayaklarımın etrafında dönerek uzayıp gitti.

"Seninle bir olmaktan onur duyuyorum," dedim elementime, Elemental tarafıma uyanmamış olmama rağmen hayatım boyunca hava ile hep bir yakınlık hissettiğimi fark ederek. "En çok ihtiyacım olduğunda beni rahatlatmaya çalıştığını hep hissettim. Sadece aramızdaki bağı kabul etmem gerektiğini hiç bilmiyordum. Bu yüzden, benden asla vazgeçmediğin için sana teşekkür ederim. Bizi ayıranlara bunu ödeteceğiz. Sana söz veriyorum." Rüzgârın düz perdesi intikamdan söz edilince dalgalandı.

Hava bana doğru sürüklendi. Ve kuyruğunu kıstırmış bir köpek gibi, ayak bileklerimi okşamak için öne doğru süzüldü. Bu rahatlatıcı hareket karşısında gevşedim. Beni tamamen kucaklayana kadar rahatlatıcı ve koruyucu bir şekilde bedenimin etrafına nazıkçe dolanmasını olumlu bir işaret olarak algıladım.

İçine gömüldüm, rahatlık ve korunma hissi bana yabancıydı. Artık en sadık müttefike sahip olduğumu bilmek, savaştığım gözyaşlarına karşı gözlerimi yakıyordu. Kafa derimi serinletirken titrek bir nefes aldım ve görünmez parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Uzun zamandır unutulmuş bir parçam yerine oturdu. Yıllar geçtikçe, varlığımın dokusunda yavaş yavaş bir yara açılmıştı. Sanki şimdiye kadar eksik olduğunu hiç bilmediğim hayati bir parçam gibi. Ve şimdi, kendimi bütün hissediyordum... yani, neredeyse. Elementimin sevgi, şefkat ve korumayla dolu sadık yoldaşım olmasının yanı sıra kendi başına bir güç olmasını beklemiyordum.

Tuhaftı ama bir kez olsun kendimi huzurlu hissetmeme izin verdim. Gözlerimi açtım, bilincim eğitim alanlarına geri döndü, hala parmaklarımın arasında çim tellerini sıkıyordum. Nefesim kesildi. Ellerim artık hayatım boyunca tanıdığım hafif bronz değildi. Hayır.

Altın. Altın gibiydiler. Tenim yaldızlı bir parlaklıkla parlıyordu.

Sarsıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm; sertleşmiş toprak kazındı ve sıyrıldı. Yeni altın tenimi görmek için kollarımı yukarı ittim.

Lanet olsun.

Nutkum tutulmuş bir halde, ağzım açık, gözlerim kocaman, ellerimi önümde ileri geri döndürdüm.

"Çok güzel, değil mi?"

Bakışlarımı yaldızlı parmaklarımdan alıp unutulmuş varlığa çevirdim. Chrome hafif bir gülümseme ve yumuşamış bir bakışla orada duruyordu. Onunla ve Hollow'daki diğer herkesle bir şeyler paylaştığımı bilmek garipti. Belki de bir yere ait olabilirdim.

"Bu..." Tekrar ellerime bakarak konuşmamı sonlandırdım. "Bu çok gerçeküstü. Bir Elemental olduğuma tam olarak inanmıyordum."

"Öylesin," dedi Chrome. Bana doğru iki uzun adım attı ve benden sadece birkaç santim ötede dizlerinin üzerine çöktü. "Ve senin üzerinde muhteşem duruyor."

Nefesim kesildi. Rüzgâr benimle kalmaya devam etti ama hafif bir esintiydi, sürekli kıpırdanıyordu. Ama bu sefer havasızlığın benim elementimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Çok ezik bir yanıt gibi geldi, bu yüzden altın tenimin ortaya çıkan kızarıklığı gizleyebilmesine sevindiğim için utangaç bir gülümseme attım. Yani, umarım.

Dönen metal gözleri benimkilerle buluştuğunda Chrome topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Çenesi gevşedi, belli belirsiz bir soluk nefesini kesti. Zayıf, kaslı omuzları gevşedi. Sersemlemişti. Sersemlemişti! "Gözlerin..." diye fısıldadı.

İçgüdüsel olarak parmak uçlarımı gözlerimin kenarlarına sürttüm. "Neye benziyorlar?"

Başını iki yana salladı. "Bunu kendi gözlerinle görmelisin." Chrome elini bile kaldırmadan silah kemerinden bir hançer çıkardı.

Arkasında asılı duruyordu, ucu aşağı bakıyordu ve bana doğru süzülüyordu. Yüzümden birkaç santim uzaklaştığında, bir ayna görevi görerek yana doğru döndü.

Buzlu, mavi-gri gözler her zaman benim rengim olmuştu. Şimdi Chrome'un ilk bakışta verdiği tepkiyi yansıtıyordum. Ağzımı kapatmak için bir elimi kaldırdım ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

Dikkatimi çeken ilk şey yüzümdeki parıldayan altın rengi ten oldu. Sanki biri cildimin üzerine metalik boyanın en canlı ve doymuş tonunu sürmüş, sonra da üzerine parıldayan altın pullar serpmişti. Ruhani görünüyor ve hissediyordum. Diğer dünyadan.

Parmak uçlarımı şakaklarımdan yanaklarıma doğru kaydırdım. Deri gibi hissettim, soyulacak kurumuş pullar gibi değil. Ama şoku atlattıktan sonra.

Daha sonra gözbebeklerim dikkatimi çekti. Hafif mavi-gri tonlar yerine, şimdi gökkuşağının her rengini sanki bir renk kartelası gibi gösteriyorlardı. Çok canlıydılar - beni tanımlamak için genellikle kullanılan bir kelime değil. "Onlar..."

"Bir gökkuşağı. Spektrumdaki tüm renkler. Aydınlık, karanlık ve aradaki her şey," dedi Chrome şefkatli bir tonda, hâlâ yanımda diz çökmüş bir halde. "Mükemmeller."

Sıcaklık göğsüme yayıldı, yanaklarımı ve boynumu ısıttı. Bana sanki...hayır. Oraya gitmeyecektim. İçimdeki hava -ya da en azından içimdeymiş gibi hissettiren hava- yatıştırıcı esintilerle bu kızarıklığı kovma çağrısına cevap verdi. Hançerin yansımadaki gözlerime bakmadan önce ona hafif bir gülümseme verdim.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Babamın bunu benden saklamak için bu kadar uğraştığına. Nasıl oldu da bundan hiç Őüphelenmedim? Demek istediğim, bu yönümün bir Şekilde ortaya çıktığı zamanlar olmuş olmalı. Bu kadar uzun süre gizli kalmasına imkan yok, değil mi?" Yansımadaki kızı inceledim. Eski ama yeni bir versiyonum. Var olduğunu hiç bilmediğim bir versiyonum. Ben gerçekte kimdim? Geçmişimin travması yüzünden bu kadar berbat olmasaydım kim olabilirdim?

Chrome başıyla çevremi işaret etti. "Bu Orion ve benim aramda yıllardır süren bir tartıŐma. O senin bir noktada bir Şeyler fark etmiş olman gerektiğine inanıyor. Ama Forest'ın neler yapabileceğini biliyorum. Ve senin gerçeği öğrenmene asla izin vermez. Bunun olmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapardı."

Gözlerimi kıstım. "Ne diyorsun sen?"

Chrome durakladı ve uzaklara bakarak sonbahar dallarından süzülen yapraklara odaklandı. Düşünceli bir Şekilde yanağını çiğnerken dudakları büzüŐtü. "Sanırım..." dedi sonunda. "Oyun parkında tanıştığımız gün senin Elemental tarafını uyandırdı." Başını çevirip bana baktı, elik gözleri sözlerindeki inancı gösteriyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım böyle bir Şeyin olduğunu hatırlardım. Özellikle de o günü." O gün sonsuza dek aklımda yer etmişti. Asla anlayamadığım bir Şeydi.

Birbirimize dokunduğumuzda, güçlü bir kuvvet çarpışarak aramızda patladı. Ürkek öğretmenler Chrome'u kapıp götürmüş, beni ise müdür yardımcısının odasına yönlendirmişlerdi. Babam hemen aranmış ve olaylardan haberdar edilmişti.

Tabii ki o gün okuldan eve geldiğimde pek memnun olmamıştı. Sonrasında gelen cezayı bastırmış olmalıyım çünkü hayatım boyunca

hiç hatırlayamadım.

"Sanırım hafızanı sildirmiş," dedi Chrome. Yüzen hançer geri çekildi ve kendini Chrome'un silah kemerine soktu.

Başımı salladım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, hâlâ o gün okuldan döndükten sonra neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bunu yapabilecek bir yetenek tanımıyorum."

Chrome homurdandı. "Bu mümkün Gökkuşağı."

Ona donuk bir ifade verdim. "Bana öyle deme."

"Bunu yaptığını gördüm. Elbette kendi gücüyle değil ama manyetik ve elektriksel yetenekleri olanlarla. Beyne girebilir, belirli hafıza merkezlerindeki sinirsel yolların dürtülerini hedef alabilir ve onları... kısa devre yaptırabilirler."

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor gibiydi, buna karşılık kalp atışlarım hızlanıyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Aman Tanrım. Bu nasıl hiç aklıma gelmedi?"

Gözlerindeki sıvı metal, dünyadan saklamak için çok çalıştığı bir duyguyla daha hızlı dönüyor gibiydi. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişlerinin kırılacağını sandım. "Bu onun iyi koruduğu sırlarından biri." Gözlerini kapadı ve ciğerlerine derin bir nefes çekmeye zorladı. Gözlerini açtığı anda, gümüş gibi parlayan gözleri kırmızıya da dönüşebilirdi. "O orospu çocuğunu öldüreceğim Gray. Sana verdiği acının her zerresi için. Hayatı ödünç çünkü onu elime geçirdiğimde kaderini kendi ellerime alacağım. Ve bunu yıllardır biliyor."

Uğultulu keskin bir çekişle, alev alev yanan bir öfke aniden kalbimi kavurdu. *Öfkeliydim*. Babamın yaptığı ve yalan söylediği her şey beni ne kadar kızdırsa da, bu inatçı öfke bana aitmiş gibi gelmiyordu.

Nefeslerim kısa geliyor, burun deliklerim açılıyordu. Kargaşanın ötesini düşünemiyordum.

Hava etrafımızda kıpırdanıyor, rengârenk yaprakları yerden kaldırıyor ve gelişigüzel bir şekilde değişen yönlerle savuruyordu. Chrome gözlerini hızlanan rüzgârdan bana çevirirken kaşlarını kırıstırdı. "Gri mi?" diye sordu, ses tonunda ihtiyat vardı.

Öfke çok sıcaktı. Beni yakıp kül etmekle tehdit ediyor, rüzgârımın sürükleyip götürmesi için siyah bir kül yığınınca dönüştürüyordu. Nefeslerim hırıltılı çıkmaya başladı. Bu öfkenin nereden kaynaklandığını bilmiyordum ama beni tüketiyordu.

"Gri," dedi Chrome, sesi otoriteyle doluydu. "Bana bak."

Yaptım. Rüzgâr metalik saçlarını dalgalandırdı ve dağınık bıraktı. Avuçlarını omuzlarıma dayamak için uzandığında gözlerinde endişe düğümleri vardı. Başını eğdi ve çekilen bir dalga gibi, öfke de onunla birlikte gitti ve beni bitkin bıraktı.

"Az önce ne oldu lan?" Nefes nefese sordum. Etrafıma bakındım, rüzgâr yaprakları çürümeleri için toprağa geri gönderirken kayboluyordu.

Chrome bana baktı. Suçluluk duygusu güzel yüz hatlarını bastırırken, yüz hatları teslimiyet içinde düştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Neden? Ne yaptın sen?"

"Bunu bilerek yapmadım. Fark etmeliydim..." dedi, ellerini ve ayaklarını kullanarak geriye doğru çekildi.

"Anlamıyorum. Çıkar ağzındaki baklayı Chrome," dedim, kurnaz bir bakışla onu süzerek.

Chrome bir nefes verdi ve başını ellerinin arasına alıp dirseklerini dizlerine dayadı. "Hissettiğin benim öfkemdi, senin değil."

"Ne demek istiyorsun? Bunu nasıl yapabiliyorsun?" Bir kez daha kollarımı gövdem etrafına doladım.

"Dediğim gibi," dedi Chrome, sesi dizlerinin arasında boğuklaşmıştı. "Kasıtlı değildi. Bunu hissedebileceğini düşünmemiştim."

"Tamam, bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek."

Chrome başını kaldırdı ve pek çok duygu yüzeye çıkmak için savaştı. Serbest bırakılmak için yalvardılar ama o gözlerini kapattı. Ve onları açtığı anda, bir kez daha o çok iyi inşa ettiği çelik duvarın arkasına saklandılar. Bir nefes daha verdi. "İlk tanıştığımız günden beri, büyülerimiz çarpıştığı anda, senin duygularını hissedebildim. Senin de benimkileri hissedip hissedemediğini bilmiyordum. Ama tekrar karşılaştığımızda senden tek hissettiğim acı, öfke ve intikamdı... ve durumun böyle olmadığını biliyordum. Beni hatırlamıyordun bile, ya da ben öyle sanıyordum.

"Sana olan bu duygusal bağın tek taraflı olduğunu sanıyordum. Melez olmanın bana verdiği özel bir armağan olduğunu sanıyordum. İstemediğim bir hediye. Bunun pek bir anlamı yoktu çünkü etrafımdaki diğer insanların duygularını hissedemiyordum. Sadece seninkileri. Sadece yakın mesafeden." Durakladı, beni görebilmek için başını kolunun üzerinden zar zor kaldırdı. "Acını ve öfkeni hissettim. Korkunu. Kararlılığını. Utancını. Aşkını. Yıllar boyunca *her şeyini*. O orospu çocuğunun sana hissettirdiklerini ben de hissettim. Ve bu bana yaptıklarından dolayı öfkemi daha da arttırdı.

"Ve şimdi Elemental tarafına eriştiğine ve onunla bir bağ kurduğuna göre, bu benimkini hissetme yeteneğini uyandırmış gibi görünüyor. Varlığının yarısı uzun süredir bastırılmış olduğu için benimkini hissedemeyeceğin hiç aklıma gelmemişti. Ve bugün bunun için hazırlık yapmayı düşünmedim." Chrome'un gözleri pişmanlıktan sırlıslık olmuş ve suçluluk duygusu içinde yüzüyordu. "Çok özür dilerim." Başını tekrar öne eğdi.

Orada öylece oturdum, itirafı karşısında birkaç dakika afalladım. Ama ilk şaşkınlığım geçtikten sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Yani bana," dedim, ses tonum her kelimedede daha da alçalarak, "bunca zamandır her duygumu hissettiğini mi söylüyorsun? Ve bir kez bile bana söylemen gerektiğini düşünmedin mi?" Öfke, bu kez benim öfkem, yine çirkin yüzünü gösterdi, bu kez Chrome'a yöneldi. "*Bunu* hissediyor musun?" Ellerim titreyerek sordum.

Chrome çenesini sıktı, gözleri kapandı. Düzensiz, derin nefesler aldı ama yanıt vermedi.

"Hayatımın büyük bir bölümünde lanet olası bir yabancı olarak beni gözetliyordun! Bunu kim yapar?" Ayağa fırladım. Chrome kalkmadı; öylece boyun eğmiş bir şekilde oturdu. "Senin de babamdan bir farkın yok, seni pislik," dedim, dudağımın kenarı kıvrılmıştı. "Beni iğrendiriyorsun," dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

Yine bir şey kalbimi çekiştirdi, sanki ince bir ip gerilmiş gibiydi. Göğsümden utanç akıyordu ama şu anda *onun* duygularını umursamayacak kadar kızgındım.

Arkamı döndüm ve hışımla kulübeye geri döndüm. Biraz mahremiyetim olduğunu *düşündüğüm* odama geri döndüm. Burada da izlendiğim ortaya çıktı. Tıpkı sarayda olduğu gibi.

Bölüm 34

GRI

T İhanetin ağırlığı beni ezerken kulaklarım düşme tehlikesi geçirdi. Arkadaşlığımızın gerçek olduğuna inandığım için kendimi çok aptal hissediyordum - nadir bir hazine

benim için. Acaba tüm bunlar benim korku ve endişelerimi hissettiği için duyduğu acıma duygusundan mı kaynaklanıyordu?

En nefret ettiğim şey, saklamak için çok çalıştığım her şeyin -gerçeklerimin ve duygularımın- aslında hiçbir zaman bir sır olmadığı gerçeğiydi. O her şeyi biliyordu. Kayıtsızlık maskemin altında neler yattığını görmüştü. Ve ben ona böyle bir erişim izni vermemiştim. Buna sadece bir kişi sahipti ve o da ölmüştü.

Tecavüze uğramış gibi hissettim. Aslında, bu kelime yeterince güçlü değildi.

Odamda tek başıma somurtma umuduyla kulübeye geri döndüm. Bu özgürlüğe hiç sahip olabilecek miydim? Yoksa içimde ne kadar kırgın ve zavallı olduğumu hissedip sırtarak benimle alay mı edecekti?

Rüzgâr buz sarısı saçlarımı savurarak yüzüme çarptı. Umurumda değildi. Belki diğerlerinin gözyaşlarını engelleyebilirdi.

Girişe yaklaştığımda herkes durdu ve bana baktı.

Chrome'un siyah kristal kolyeyi hâlâ cebinde tuttuğunu fark ettim. Artık hayvanat bahçesindeki yabancı bir hayvan gibi tam teşhir halindeydim.

Yanlarından geçip gitmek istedim ama bunun yerine durdum. İçimden bir ses beni onlarla yüzleşmeye zorladı. Elementimin sabit elinin bana gücünü verdiğini hissettim.

Kaşlarımı çatarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, altın sarısı tenimi ve gökkuşağı gözlerimi herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkardım. Bakışlarını teker teker karşıladım ve bir şey söylemeleri için onlara meydan okudum. Söylemediler. Düşünceleri bir karalama kodu gibi yüz hatlarına kazınmıştı. Her birinin kocaman gözleri ve açık ağızlarıyla karşılaştım, hepsi de boyun eğerek yere kapandı.

Bir nefes verdim ve odama doğru ilerlemeye devam ettim. Ben geçerken fuayedekiler ve açık yaşam alanındakiler daha fazla baktı. Bu sefer durmadım. Dışarıdakilerin haberi yakında yayılacaktı.

En üst kata çıkan dolambaçlı merdivenler beni yavaşlatmadı. Merdivenleri koşmadan, olabildiğince hızlı çıktım. Sahanlıkta birkaç kişi dolaşıyordu, ama alt katta olduğu gibi onları tanımıyordum.

Neredeyse geldik.

Koridor sağa doğru açıldı. Koridoru döndüğümde yanağımla sert bir göğse çarptım. "Siktir!"

"Oh, Gray!" Orion'un yatıştırıcı sesi beni yakaladı. Kıçımın üstüne düşmemem için elleriyle omuzlarımı destekledi. "Çok özür dilerim, canım. Seni görmedim..."

Saçlarımın dağınıklığı yüzüme düştü. Sinirlenerek parmaklarımla geri ittim. Karıştı ve köklerine takıldı. Homurdandım ve Orion'u geçmek için hamle yaptım.

"Bekle," diye seslendi. "Görmek istiyorum."

Durdum. Yavaşça başımı çevirip onun nazik, deniz mavisi gözleriyle buluştum. Sıcak bir gülümseme yayıldı, bir rahatlık hissi yaydı. Gurur, yüzündeki gururdu. "Çok güzel. Tıpkı onun gibi."

Hızlıca kaçmayı umarak bakışlarımı ahşap koridorda gezdirdim. "İyi misin?" diye sordu, kaşları endişeyle aşağı eğildi ve gururlu bir babanın o ışıltılı gülümsemesini sildi.

Omuz silktim. "Gerçekten fark etmez, değil mi?" "Tabii ki önemli."

Homurdandım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek ondan başka bakacak bir şey bulmaya çalıştım.

"Benimle yürü Gray. Seninle konuşmak istediğim çok şey var." Bu bir rica değildi.

Ona siktirip gitmesini söylemeyi düşündüm ama o nazik gözlerdeki bir şey bana kaçışımı biraz daha ertelemeye degeceğini söyledi. Omuzlarımı düşürerek iç çektim. Gerginlikten dolayı ağrıyorlardı. Yine de kalbimdeki ihanet dinmemişti. "Tamam."

Orion küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Ofisime uğrayıp bir şeyler almam gerekiyor. Beni takip eder misin?"

Orion beni Kovuk'un sol tarafını çevreleyen, pırıl pırıl parlayan mavi gölün kıyısına götürdü. Masmavi, durgun su güneşin sönmekte olan ışığını yansıtıyordu. Akşam yaklaştıkça sıcaklık düşüyordu.

Ne kadar zamandır Chrome'la birlikte eğitim alanındaydım? En fazla yarım saat gibi gelmişti. Belki de Chrome'un deyiimiyle elementimle fark ettiğimden daha uzun süredir bağ kuruyordum.

Orion elini çimlere doğru uzattı. "Benimle otur," dedi davetkâr bir gülümsemeyle. Bu kadar genç görünüp bu kadar bilge hissedebilen biri nasıl olur da kafamı karıştırdı.

Çimlerin üzerine bağdaş kurup oturmadan önce dizlerine kadar uzanan siyah pelerinini düzeltti. Huzurlu bir gülümsemeyle göle baktı ve kollarını hafifçe dizlerine dayadı.

Onu takip ettim ve çimlerde yanına uzandım. Önümüzdeki güzelliği ve huzuru seyrederken aramızda birkaç dakika sessizlik oldu. Rahatsız edici değildi. Sırf bunu yapmış olmak için boşluğu garip kelimelerle doldurmaya ihtiyaç duymamak güzeldi.

"Buraya sık sık meditasyon yapmaya geliyorum. Kendimi topraklamak ve elementimle birlikte olmak için harika bir yer," dedi Orion. Aramızdan usulca bir rüzgâr eserken gözlerini kapattı.

Başımı salladım. Manzara gerçekten de huzur vericiydi. Gölün kenarlarını saran ağaçlar küçük bir gölgelik görevi görüyordu.

"Annen tanıdığım en güzel kadındı. Sadece dış görünüşüyle değil, gerçekten içiyle de. O ışık ve gücün tek bir kişide vücut bulmuş haliydi," dedi Orion usulca. Uzaktaki bakışlarını sırlı bir ifade kapladı. "O benim en yakın arkadaşımıdım." Ağır bir iç çekişle başını eğdi, çenesini göğsüne dayadı.

"Keşke onunla tanışabilseydim." Bir sopa buldum ve tırnaklarımın altındaki toprağı kazmaya başladım. "Kulağa harika bir anne olacaktım gibi geliyor."

"Gerçekten de öyle. Nasıl doğmuş olursan ol, seni doğmadan çok önce sevmiş. Esaret altındayken gizlice gönderdiği mektupta bana bunu söylemişti." Orion bana baktı, gözlerinde keder vardı.

Suya baktım, küçük dalgaların birbirinin üzerinden geçmesini izledim. "Onun elementi neydi?" Cevabı o söylemeden önce hissederek sordum.

Orion da gölü seyrederken bana katıldı. "Su," dedi, sanki öz annemin ta kendisiymiş gibi önümüzde duran bedene gülümseyerek. "Onun için mükemmel bir uyum."

Bu kadının annem olduğu bir dünyada büyüdüğümü hayal etmeye çalıştım. Forest Monroe tarafından büyütülmediğim bir hayat. Ne kadar farklı olurdu? Mutlu olur muydum?

"Sanırım bugün elementinizi keşfettiniz?" Orion omzunun üzerinden bana yan gözle bakarak sordu.

Başımı salladım ve yanaklarıma küçük de olsa samimi bir gülümseme yayıldı. "Hava," diye fısıldadım.

Orion canlandı. "Öyle mi? Bilirsin...." dedi, son kelimeyi uzatarak ve bana masum bir omuz silkme hareketi yaparak. "Ben de çok yetenekli bir hava kullanıcısıyım. Eğer ustalaşmak için biraz yardım istersen..."

"Evet," dedim hemen. Birçok nedenden ötürü ama en önemlisi... "Sence Chrome'u bu seanslarla değiştirebilir misin?"

Orion şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Yani, sanırım yapabilirim. Yine de, her iki formunuzu aynı anda kullanmakta ustalaşmanıza yalnızca o yardımcı olabilir. Ama seanslarınıza katılmaktan mutluluk duyarım."

Cevabıyla sönmüş bir nefes aldım. Ama onun tampon olarak yanımda olmasına razıyım.

"Bugün ne oldu? Bana rastladığında oldukça üzgün görünüyordun." Bu gerçek bir endişeydi ve Orion'la ilgili bir şey beni güvende, rahat hissettirdi. Yargılama yoktu.

Chrome ile aramızdaki seansı anlatmaya başlamadan önce boğazımı temizledim. Ona hava elementiyle nasıl bağ kurduğumu ve ardından Chrome ile aramızdaki ortak duygusal bağı anlattım. Tanıştığımızdan beri bu gerçeği nasıl sakladığını.

"İhlal edilmiş hissediyorum. İhanete uğradım. Bu çok aptalca çünkü onu çok az tanıyorum ama ben..." Başladım ve başımı salladım. "Sadece çok fazla sır sakladığını biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama bunlar benimle ilgili olduğunda, bu tür bilgileri açıklayacak kadar *bana* saygı duyacağını düşünmüştüm."

Orion başını salladı. "Duygularına sahip çıkmaya hakkın var Gray. Neler yaşadığını bilmiyorum ama Orman tarafından yetiştirildiyse böyle bir sırrı keşfetmenin sana ihanet gibi geleceğini tahmin edebiliyorum. Chrome'u tanıdığımı düşünmek istiyorum. Ne de olsa o benim yeğenim, bu yüzden senden böyle bir şey sakladığı için muhtemelen kendinden nefret ettiğini biliyorum. Gerçekten. Çok fazla sorumluluk taşıyor, dünyayı omuzlarında taşımaması gerekirken taşıyor. Ve ikinizi birbirine bağlayan bu bağ her neyse, muhtemelen zarar vermek isteyeceği son kişinin sen olduğunu biliyorum," diye açıkladı Orion nazikçe.

"Bunu sizden bu gerçeği saklamasına mazeret bulmak için söylemiyorum. Öfkenizde haklısınız. Ancak bazen yaşadığımız travma, mantıklı bir tepki veremeden tepki vermemize neden olur. Bu yüzden onunla yüzleşmeden önce bu konu hakkında derinlemesine düşünmek için biraz zaman ayırın."

Sözlerini düşünerek başımı salladım. Bu tür çatışmalar hakkında konuşabileceğim birinin olması güzeldi. Daha önce beni dinleyecek bilge ve nazik birine hiç sahip olmamıştım. Slate her zaman yanımdaydı ama bu destek farklıydı.

Boğazımda bir düğüm oluştu, bastırılmış duyguları dökmekle tehdit ediyordu. Onun yerine yutkundum.

Orion yanıma doğru kaydı, arka cebine uzandı ve pembe bir zarf çıkardı. Parmağını üzerinde gezdirdi. "Bu senin için. Lilly'den. O gönderdi

"Bunu bana yıllar önce gönderdiği diğer mektuplarla birlikte gönderdi."

Tereddüt ettim. Elim ondan almak için kaşınıyordu ama aklım korkuyla durakladı. Asla tanışamayacağım, sarılamayacağım ya da hayatım boyunca arzuladığım anne şefkatini göremeyeceğim bir kadına bağlanma korkusu. Ve bir kez okudum mu, her şey biterdi. Ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Çok yavaş bir şekilde elimi uzattım, kalbim değiş tokuştan dolayı çok ağırdı. Daha fazla kayıp. Hiç sahip olamadığım birini kaybediyordum.

Zarif bir hatla yazılmış, bir kraliyet ailesinden geldiğini gösteren soluk pembe zarfa baktım. Orion'un bahsettiği kraliçenin ta kendisiydi. Alışık olduğum Kinetik ismi yerine *Aeran* yazılmıştı.

Orion yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki, "Bu onun sana verdiği isimdi-Aeran. Bu senin Elemental adın. Griffin'in Chrome'un olduğu gibi."

Gözleriyle bir kez daha karşılaştım. En sevdiği arkadaşından geriye kalan son şeylerden biriyle vedalaşıyordu. Dedim ki, "Teşekkür ederim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Orion onaylarcasına çenesini eğdi. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Sen onun bir parçasısın, bu yüzden senin için her zaman buradayım."

Nadir bir duygu göğsümü doldurdu, boğazımı sıktı: minnettarlık. Siyah giysili dizinin üzerinde duran eline uzandım ve kendi elime çektim. "Teşekkür ederim, Orion. Nezaketin... bu alışık olduğum bir şey değil. Bunun için her zaman minnettar olacağım."

Elimi hafifçe sıktı ve ardından empatik bir şekilde gülümsedi. "Bazen ihtiyacımız olan tek şey budur. Bize farklı şeyler gösterecek tek bir nazik insan. Belki de küçük de olsa bir bakış açısı değişikliği sağlamak için."

O gece yemekhaneden bir yemek aldım ve inzivada yemek için odama getirdim.

Banyo vahasındaki jakuzi bana bir siren şarkısı gibi geliyordu. Yemeğimi yedikten sonra sıcak derinliklerine daldım. Değişken tuzlar suyun içine işlemişti ve odanın etrafına kokular yayıyordu.

Çıplak bedenime her bakışında tenimdeki yaldızlı tabaka beni hayrete düşürüyordu. Banyoya girmeden önce gökkuşağı irislerimi inceledim. Gerçek göz rengimi. Hayatım boyunca belirli bir görünüme bu kadar alıştıktan sonra sarsıcıydı ama hoşuma gitmişti.

Kendime *yeni bir versiyonum* olduğunu söyledim.

Orion'un Chrome'la ilgili tavsiyesini düşündüm. Beni incitmek istememiş olabilirdi ama incitti. Belki de biraz fazla sert tepki verdim. Belki de ona "iğrenç" demek biraz abartılıydı. Suçluluk duygusu, onun kederli yüzünü ve bana saldıran duygularından duyduğu utancı hatırlayınca midemi sıkıştırdı.

Düşüncelerimi, her yönüyle babamın tam zıttı olan anneme kaydardım. Orion'un tarif ettiği kadın için kalbim kırılmıştı. Hayatının son yıllarını dehşet içinde geçirmiş, yetiştirdiğim adamı tahmin ettiğimden daha büyük bir canavara dönüştürmüştü.

Bu daha fazla soruyu tetikledi: Bu benim nasıl bir insan olduğum hakkında ne söylüyordu? Bu beni de bir canavar mı yapıyordu? Sadece kendilerini ve ailelerini savunan yirmi dört Elemental'i öldürmüştüm, hem de onun kabulünü ve gururunu kazanmak uğruna.

Kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki büyük resim hiç aklıma gelmedi. Hafızamı oluşturabildiğimden beri Elementaller hakkındaki bu "gerçeklerle" beslenmişim ve bunları sorgulamayı hiç düşünmemiştim.

İğrenç hissettirdi. İğrenç olan Chrome değildi. İğrenç olan bendim. Belki de bu yüzden diğer Elementallerle göz göze gelmekte zorlanıyordum. Onların saygısına, sadakatine ya da nezaketine layık değildim. Bunu hiç beklemediğimden değil. Aslında liderlik etmek için doğduğum insanlardan bunu hiç görmemişim ama içimde bir yerlerde gizliden gizliye burada her şeyin farklı olabileceğini ummuştum. Yeni bir başlangıç. Yeni insanlar.

Ama gerçekte, bunu hak etmiş miydim?

Derin bir nefes aldım ve su yüzeyinin altına kaymadan önce sakinleştirici lavantayı içime çektim. Keşke suyun sıcaklığının altında sonsuza dek saklı kalabilseydim.

Su. Annemin elementi. Beni yatıştırmak, korumak ve temizlemek için suyu yönlendirdiğini hayal ettim. Ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım ve küvetin dibine uzanana kadar ağırlaştığımı hissettim. Dalgalanan su yüzeyi, yukarıdaki tavandan gelen sıcak ışığın görüntüsünü bulanıklaştırıyordu.

Ciğerlerim spazm geçirmeye başladığında kendimi yüzeye doğru ittim. Yutkunarak hava aldım ve sırlıklam saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

Işıklar bileğimdeki gümüş bileklikte kırıldı. Kinetik büyüm çok uzun zamandır bastırılmıştı. Ama geçmişimden gelen utanç, onu artık istemediğim bir yere getirdi.

Bu düşünceyle birlikte göğsüm sıkılaştı ve rahatlamam sona erdi.

Kurulandıktan sonra Orion'un bana verdiği pembe zarfa baktım. Ellerimde tutuşmaya hazır bir bomba gibi hissediyordum, kimliğimden geriye kalanları patlatacaktı.

Açmadığım sürece ondan *yeni* bir şey almış olacaktım. Açıp okuduktan sonra, ondan bir daha hiçbir şey alamayacaktım. Sanki hiç var olmamış gibi olacaktı... yine. Ve ben henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim. Geçmişimle ilgili daha fazla gerçeğe yüzleşmeye hazır değildim.

Duvardaki gömme raflardan birine yöneldim ve kalın bir roman çıkardım. Daha önce hiç duymadığım bir fanteziydi. Rastgele bir sayfayı çevirdim ve zarfı kırıışıklığın içine sıkıştırdım. Yerine oturunca kitabı kapattım ve romanı yuvasına geri yerleştirdim.

Rafları tararken bir kitap gözüme çarptı. *Yeni Başlayanlar İçin Meditasyon ve İç Huzuru Bulma Rehberi* başlığını taşıyordu. Kitabı alıp almamayı düşünürken işaret parmağım kitabın sırtını okşadı. İçimden bir ses beni çağırıyordu, ben de bu isteğe boyun eğdim.

Orion daha önce göl kenarında meditasyon yapmaktan bahsetmişti ve bununla ilgili bir şey kalbimde bir özlem duygusu yarattı. Belki benim için faydalı olabilirdi. Hepimiz iç huzurdan yoksun olduğumu biliyorduk.

Yatağın üzerinde bir bacağımı altına kıvrıarak sayfaları taradım. Nefes alma tekniklerinin tartışıldığı konular gördüm. Chrome'un bile daha önce kendimi elementimin iradesine kaptırdığımda kullandığı "topraklama" gibi kelimeler. Görselleştirme de bir başka büyük konuydu.

İç huzuru bulmanın getirdiği güçlendirici etkilerle karşılaştığımda, ikna oldum. Çünkü en çok yorulduğum bir şey varsa o da kendimi güçsüz hissetmekti. Ne kadar güçlü ya da fiziksel olarak güçlü olursam olayım, yine de etrafımdakilerin zihinsel ya da duygusal kölesi gibi hissediyordum.

Bölüm 35

KROM

"Yakında döneceğim," diye mırıldandım ve bıçaklarımı sığdırabildiğim her yere sokuşturdum.

Onyx kollarını yana doğru uzattı. "Dostum, daha üç gün önce döndün. Şimdi ne yapman gerekiyor?"

"Git," dedim, gözleriyle buluşmayı reddederek. "Milislerle konuşmam gerek." "Ne hakkında?" Onyx meydan okudu.

Sabırımı yitirmeye başladığım için sert bir nefes verdim. "Şeyler."

Onyx'in kıkırdamasında mizah yoktu. "Yanlış cevap Prens. Konuş."

"Siktir, Onyx." Kollarımı iki yanıma bırakarak ona döndüm. "Kralın planları hakkında yeni bir istihbarat var mı diye bakmam gerek." Gray'le arama mesafe koymam gerektiğini itiraf edemezdim. Bu sadece tekrar kaçtığım için bir korkak olduğum gerçeğini pekiştirirdi.

Onyx gözlerini kıstı. "Ama bu iş için adamlarımız yok mu? Sana burada ihtiyacımız var."

"Hayır, yok. Sen buradasın, Orion da öyle. Sadece bir ya da en fazla iki gün sürecek."

Onyx kaybettiği savaştan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini yüzünde gezdirdi. "Ne yapabilirim ki?"

"Gray'in alışmasına yardım et. Ona göz kulak ol."

"Ne şekilde?" "Elementi onun için yeni ve kontrolünü kaybedebilir. Bilmiyorum Onyx. Sadece ona dikkat et, tamam mı?"

Tam formunda ne kadar çarpıcı göründüğünü düşünmek bile nefesimi kesiyordu. Ebruli saçları, altın Elemental teni ve elementiyle bağ kurduktan sonra ortaya çıkan şok edici gökkuşağı gözleri beni hiç beklemediğim bir şekilde sarstı. Onu tanıdığım kadar vahşi bir savaşçıydı. Dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak için duyduğum yoğun arzuya direndim.

Gray'in sözleri söylediğinden beri zihnimde tekrarlanıp duruyordu. İstmeden de olsa, benim duygusal kulak misafirliğime kızmakta ve kendini ihlal edilmiş hissetmekte sonuna kadar haklıydı. Ama asıl onun sözleri, "*Babamdan farkın yok. Beni iğrendiriyorsun,*" sözlerini bir türlü susturamıyordum ve Kraliyet Bölgesi'nden kaçtığımdan beri iyileştiğini düşündüğüm, gençliğimden kalma eski travmalarımı tetikliyordu. Görünüşe göre iyileşmemiş. Bazı yaralar asla gerçekten iyileşmez.

Onyx kehribar rengi gözlerini kuşkuyla bana dikti. "Seni bu kadar heyecanlandıran şey ne ki durup dururken kalkıp gidiyorsun?"

Siyah ve gümüş bileziklerimi takarak sihrimi kapattım. Bu sadece vücudumda giderek artan çılgınlığı arttırmış gibi görünüyordu. Gray'in sözleriyle acı dolu anılar tekrar ön plana çıktı. Eğitim seansından sonra Gray'le arama kesin bir mesafe koyduğumda, delilik tutunacak bir dayanak buldu. Artık onu arayamazdım ve kulübedeki kimsenin beni bu halde görmesini istemiyordum.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Yok bir şey. Sadece... Bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor." Kapüşonu başıma geçirdim ve ona tekrar baktım, içimde istenmeyen gelişini çoktan duyurmuş olan karanlığı görmezden geldim. Uzak heyecanı her geçen an daha da artıyordu. "Orion ve diğerlerini bilgilendir. Bunu gizli tut. Küçük bir görev, ne eksik ne fazla."

Ona sormaktan nefret ediyordum ama şu anda onların sorularını karşılayamazdım.

Onyx omuzlarını gevşetti ve ensesini ovuşturdu. Rahatsızlığını görebiliyordum ama yine de başını salladı. "Tamam. Sadece tek parça halinde dön, tamam mı?"

"Her zaman öyle." Son bir bıçak alıp kolumun iç kısmına geçirdikten sonra Onyx'e doğru yürüdüm ve onu kucakladım. "Her şey yoluna girecek. Sadece onu oyala ve savaş eksikliklerini gidermesine yardımcı ol."

Arkadaşım sırtımı sıvazlayarak kabul etti. "Tamam. Yapacağım."

Kaşıntı içsel bir kıpırdanmaya dönüşmeye başladı ve ses -Grim'in sesi- zihnimde daha da belirginleşti, *"Benden sonsuza dek kurtulabileceğini sandın, değil mi?"* gibi şeylerle benimle alay ediyordu. *Bu çok hoş. Seni özlemiştim; tekrar bir araya geldiğimiz için çok mutluyum. Seninle çok eğleneceğim.*

Geri adım atarak, sevgili dostuma son bir kez başımı salladım ve yatak odamdaki süiti tamamen terk ederek, kulübenin doğal lüksünden arka çıkışa doğru koştum ve alacakaranlığa karıştım. Binadan çıkmama yetecek kadar uzun bir süre boyunca büyüleri korumaları kaldırdım ve her adımda Gray'le aramdaki mesafenin arttığını hissederek bir kez daha dış dünyaya yöneldim.

Grim'in yağlı sesi bir türlü susmak bilmiyordu. Bu ızdırap başladığından beri, karanlık bana musallat olmak ve işkence etmek için tacizcimin sesini seçti.

Eğer geri adım atmama gülmüyorsa, içimdeki kan dökme arzusunu körüklüyordu. Yıllar önce tekrarlanan sözler zihnimde bir döngü gibi yankılanmaya devam ediyor, bana onun merhametine ne kadar çaresiz kaldığımı hatırlatıyordu. Bazı şeyler asla tam olarak iyileşemez; sadece acıyla yaşamayı öğrenirsiniz, ama aynı zamanda bu acının yolunuzu veya seçimlerinizi belirlemesine izin vermeden hayatınızda nasıl ilerleyeceğinizi de bulursunuz. Her şeyi yeniden çözmekle tehdit etti.

En yakın içkili mekanda otururken bir bardak daha kaçak içki içtim. Etkisi beni sersemletti ama umurumda değildi. Arzumu uyuşturmam gerekiyordu. Yoksunluk belirtileri yardımcı olmuyordu. Dışarıdan sıcak ve boğucu hissederken, içimdeki buzlanmanın neden olduğu titreyen dişlerimi durdurmak için savaşıırken yüzümün kenarından boncuk boncuk ter akıyordu.

Gray'e ihtiyacım vardı. Ama ona ihtiyacım *olsun istemedim*. Zaten benden nefret ediyordu. Onu iğrendiriyordum, haklı olarak.

Ben kimdim ki kurtarılabileceğimi düşündüm?

Sonunda aklının başına gelmesine sevindim, evlat. Birlikte çok eğleneceğiz.

Midem guruldadı ve neredeyse içindekileri kaybediyordum.

"Vay anasını." Hayranlık dolu fısıltılı bir ses beni düşüncelerimden kopardı. Başımı yana salladığımda koyu renk saçlı bir insan kadınla karşılaştım. Yıpranmış ve yırtık pırtık giysileri onun milis olmadığını gösteriyordu.

Kaşlarımı kaldırdım, sosyalleşme havasında değildim.

"Sen..." dedi kahverengi gözleri kocaman açılmış, yanaklarına ve alnına kir bulaşmış bir halde. "Sen şu Elemental yaratıklardan birisin."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Ve? Beni ne ele verdi?"

"Deri," diye cevap verdi, alaycılığımı anlamamıştı. Yanağına dokundu. "Ve gözler." Kadın sanki onları inceleyecekmiş gibi bana bir santim daha yaklaştı.

Bileğime baktım ve onu süslemesi gereken siyah bileziğin yerinde olmadığını fark ettim. İç çekerek, daha önceki Kinetik karşılaşmamdan sonra onu yerine takmayı unuttuğumu hatırladım. Neyse ki siyah giysiler kan lekelerini örtüyordu.

"Görünüşe göre bu işe yarayacak. Yardımcı olabilir miyim?" İlgisiz bir şekilde konuştum.

Öldür onu artık.

Grim'in saçmalıkları karşısında gözlerimi devirmiştim.

"Senin bir melek olduğun doğru mu?" diye sordu, gözlerinden akmayan yaşlarla birlikte umut da taşıyordu. "İnsanlığı kurtarmak için mi buradasın?"

Milislerin bir parçası olmayan çoğu insan bizden korkarken, Kinetiklerin ve Elementallerin ya melekler ya da insanlığı kurtarmak için burada bulunan uzaylı bir ırk olduğunu teorize eden birkaç aşırı dindar insan vardı. "Bu melekleri nasıl tanımladığınıza bağlı." Bir yudum daha içtim. Akıl sağlığım Gray ile kedi fare oyunu oynarken olduğu gibi sınırlarda değildi. Bir Kinetik olarak geçirdiğim zamanın anıları solmaya başlamıştı ama önemli şeyleri hatırlayacak kadar anım vardı.

"Başkalarını iyileştirebilir misin?" Umutsuzluk sesini çatlattı.

Yüz ifadem yumuşadı, zihnimdeki Grim'i görmezden geldim. "Hayır, başkalarını iyileştiremem. Üzgünüm."

"Oh," diye kabul etti. Umudunu yitirmek gözlerindeki ışığı söndürürken başı ve omuzları düştü.

"Daha çok sorunuz var," dedim. Masadaki koltuğu işaret ettim. "Otur. Bakalım cevap verebilecek miyim?" Anladığım bir şey varsa, o da

bilinmezlik içinde yaşamamanın ıstırabıydı. Kendimi dünyaya karşı daha iyi savunmama yardımcı olabilecek bilgilerle donatılmamış olmak. Bize karşı olan inançları ne kadar sevecen olsa da, onlar için tehlikeliydi. Forest onu ve tüm ailesini bir an bile düşünmeden öldürebilirdi.

Kadının tavrı yeniden toparlandı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim." Masa olarak kullanılan ahşap fiçinin karşısındaki çelik tabureye tırmandı.

Sıcak ve soğuk terlemelerimin yanı sıra düzensiz bir şekilde atan kalp atışlarım da geri dönüyordu. Derim kaşınmaya başladı ama bunun beni daha da delirtmekten başka bir işe yaramayacağını bildiğim için kaşıma dürtüsüne direndim. Umarım, bu konuşmayı güzel bir dikkat dağıtıcı olarak kullanabilirdim.

"Peki," diye başladı kadın, "nereden geldiniz? Neler yapabiliyorsunuz?" Hızlıca sorulan sorular heyecan doluydu ve ben onlara yetişmekte zorlandım. Ama kendimi bu işe adadım.

"Binlerce yıldır buradayız. Kökenimizi tam olarak bilmiyoruz ama başka bir alemde ya da dünyadan geldiğimizi düşünüyoruz. Ancak biz melek olarak kabul edilmiyoruz."

"Neden sizin şifacı olduğunuza dair söylentiler var?" diye sordu, yüzü şaşkınlıkla çarpılmıştı.

"Çünkü kendimizi iyileştirebiliriz ama başkalarını iyileştiremeyiz." "Oo-tamam. Evrim Günü'nde ne oldu?"

Soru bir tuğla duvar gibi çarptı yüzüme. Bunu beklemeliydim ama şu anki durumum göz önüne alındığında, sisli zihnimle cevap vermeye hazır değildim. "Uhm," dedim bir elimi kuzguni dalgalarımın arasında gezdirerek. Bilinmeyen insanlar söz konusu olduğunda bu soruyu yanıtlamak riskliydi. Şöyle olabilirdi

Her iki şekilde de. "Pek çok insanın bilmediği bir hikâye anlatacağım sana," dedim kararlı bir şekilde. "Gerçeği."

Heyecan gözlerini yeniden aydınlattı, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Eminim bir muhabirdi, buna şüphe yok. Güzel, geri dönüp bunu diğerlerine de yayabilirdi. Şansımı deneyeceğim.

Ben hikâyeyi derinlemesine anlatırken, esmer kadın kollarını masaya dayamış bir şekilde dikkatle dinlemeye devam etti. Kimsenin bilmediği birkaç ayrıntıyı sakladım. Ama o anladı. Yıllar önce yayılan hikaye tamamen yalandı. Elementaller de en az insanlar kadar kurbandı. Yine de, onlara dünyalarını geri vermek için onlarla birlikte savaşıyorduk.

"Adın ne?" diye sordu. Ve yine kelimelerim boğazımda düğümlendi. Her iki isim de, Griffin ve Chrome, her grup tarafından iyi biliniyordu. Bunu ele veremezdim.

Bir el omzuma kenetlenince dönüp yeni gelenle yüzleştim ve hemen kolumdaki bıçağa uzandım. "Seni burada bulmak ne kadar tuhaf."

Adamı gözlemlerken, onu tanıyamadım. Onu tanıyordum ve birçok kez etkileşimde bulunmuştuk. O bir Kinetikti, bu da hayatımın o dönemine ait eski anılarımın şu anda benim için kayıp olduğu anlamına geliyordu. Bileziği sağlamdı, bu da onun gerçek saç rengini ve akımlarını maskeliyordu, bu da onu tanımamı zorlaştırıyordu. Bildiğim tek şey onun benim bağlantım olduğuydu.

Koyu renk sakalının altından parlak dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. "Seni yeni arkadaşından çalmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Kadının yüz ifadesi düştü ama hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak hemen topladı. "Ah, tabii. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim..." diye devam etti, hâlâ ismimden emin değildi.

"Silas," diye onun yerine ben bitirdim.

"Griffin Silas gibi mi?" diye sordu.

"Hayır, Silas benim ilk adım."

"Oh," diye cevap verdi rahatlamış gibi görünen bir sesle.

Ayrılık sözlerini söyledikten sonra masadan kalktım ve görüştüğüm kişiyle yüzleştim. Adını sormaya cesaret edemedim. Bu alarmı yükseltebilirdi ve insanlar bana güveniyordu. Ne olursa olsun, hastalığıma yenik düşmeden önce Forest'ın kanlı ölümünü görecektim. "Beni takip edin," diye mırıldandı, içkili mekânı hızlıca taramadan önce benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Yerin üstündeki basamaklara açılan tünel kapısından geçerken onu yakından takip ettim. Her zamanki gibi, içkili mekanın havası bunaltıcı ve boğucuydu, bu da yukarıya ulaştığımızda temiz havanın ilk nefesini rahatlatıyordu.

Bağlantım durmadı; onun yerine, geniş tarlada terk edilmiş bir eve doğru sessizce yürüdü. Uzaklarda gök gürliyordu ve gece havası yaklaşan fırtınanın yarattığı nemden dolayı yoğun hissediliyordu. Şimşek gökyüzünü aydınlatıyordu, zayıf ama yine de güzeldi.

Kişisel işkencemin içinde kaybolmuşken, bir okun ıslığını duymadım. "Krom! Yakala onu," diye emretti bağlantım.

Tamamen içgüdüsel olarak, havanın hareketlerini hissederek sağ kolumu uzattım ve oku yörüngesinden çıkardım.

Mavi uçlu oku gözlemleyerek, enerjileri hissetmek için farkındalığımı dışa doğru ittim. Sessiz adımlara bakılırsa, yakınlardaki ormanın kenarındaki ağaçlarda saklanan birkaç Kinetik savaşçı vardı. Bastırılmamış Elemental enerjimin Orman'ın beni bulmasını kolaylaştırdığını fark ettim. Çok kızamazdım, bu bana yeryüzüne cehennemi getirmek için bir bahane sunuyordu.

Heyecan damarlarımda dolaşıyordu, katliamda yıkanmaya hazırdım. "Umarım küçük sohbetimiz bekleyebilir. İçimde bastırmam gereken bir ton endişe var.

serbest bırak. Var mısın?"

Kinetik bağlantım sırttı, gözlerinde muziplik parlıyordu. Kemerinden iki hançer çıkararak Kinetiklerin bulunduğu yöne doğru ilerlerken içimdeki canavar kükreyerek canlandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

GRI

"Y Görüyorum ki sen aslında bir Elementalsın," dedi Void, pek de etkilenmemiş bir şekilde.

Ona sııttım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Dünkü antrenmandan dolayı kaslarım ağrıyordu, bu yüzden bugünkü seanstan önce esneme hareketleri yapmaya özen gösterdim.

Void soğukkanlı kayıtsızlığıyla durdu, boş bakışları sanki hareketlerimi görebiliyormuş gibi beni izliyordu.

"Eğer göremiyorsan benim bir Elemental olduğumu nasıl söyleyebilirsin?" Diz kırışlerimi geren başımı eğik pozisyondan kaldırdım.

Void gözlerini kısmıştı, kalın kolları giydiği gri atletin içinde kısmen açıkta kalan kaslı göğsünü sarıyordu. Siyah mürekkep deriye bulaşmıştı ama desenleri seçemiyordum. "Göremiyor olmam bu Hollow'un dedikodularına sağır olduğum anlamına gelmiyor."

Gözlerimi devirdim. "Doğru." Şaşırmamam gerekirdi.

Void kıpırdandı ve elini arka cebine attı. "Bir şey getirdim.

Bunun seanslarımız sırasında seni biraz daha güvenilir kılacağını düşündüm."

Karakterime yapılan iğnelemeyi görmezden gelerek başımı eğdim. Cebinden siyah pamuklu bir bez çıkardı; bir mendil.

"Eğer sapıkça davranmak ve oyun alanını eşitlemek istiyorsan, Void, tek yapman gereken sormaktı." Bir yanım onun kayıtsız yüzünü kırmak istiyordu.

Void kollarını indirdi ve mendili yanında dalgalandı. Yüz hatları daha da donuklaştı. "Yapamaz mıydın?"

Kıkırdadım. "Her neyse. Bana bırak, koca adam."

Void sessizlikle cevap verdi ve arkamda durmak için hareket etti. Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? Bezi gözlerimin etrafına sardı ve bir sarsıntıyla başımın arkasından bağladı.

"Tamam, göremiyorum. Hadi aşağı inelim ve..." Sırtım yere çarptı ve ukalaca cevabımın sonunu çaldı. Ağır bir vücut gövdeyi bastırdı.

"Tamam," diye hırıldadım. "Görüyorum ki sert seviyorsun. Uyum sağlayabilirim."

Vücudumdan bir ağırlık kalkarken içimden bir bıkkınlık sesi yükseldi. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Sadece içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun," dedim omuzlarımı oynatarak.

"Odaklan."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Peki," diye homurdandım, duyularımı çevreme göre ayarladım.

Bu sefer, beni boğazıma sarılmadan önce, onu duydum. Sağ tarafımdaki en ufak bir hareket. Ancak bu, ciğerlerimi terk eden havanın kaçınılmaz vınlamasını engellemek için yeterli değildi. Çok yavaşım.

"Seni duydum," dedim ayağa kalkarken homurdanarak. "Ama yine de başarısız oldun.

Tekrar dene," diye talimat verdi Void.

Ve devam etti. Onu her hissettiğimde, ya havanın bana sürtündüğünü hissettim ya da fısıltısını duydum, hatta kokusunu bile aldım. Ama hiçbir zaman onu uzaklaştıracak kadar hızlı olamadım. Bu bir başlangıçtı. Ve ben hızlı öğrenen biriydim.

Yemek salonundaki öğle yemeği bir önceki günle aynıydı. Onyx ve River yemeğimin ilk yarısında bana eşlik etti. Kodiak -kibar, etine dolgun savaşçı- ikinci yarıda bize katıldı.

Gözlerim bilinçaltımda Chrome'u ararken kendime engel olamadım. Hiç uğramadı.

"Peki," dedi Onyx, "Elemental olmak nasıl bir duygu?" Dirseklerini masaya dayadı ve cevabımı bekledi. Yüz ifadem yumuşak olmalı çünkü gözleri genişledi ve başını salladı. "Ne? Az önce yeni bir parçanı keşfettin. Farklı hissediyor olmalısın, değil mi?"

Bir kaşık patates daha kaşıklayıp ağzıma tıktırmadan önce bir nefes çektim. "Yani, içimde her zaman kıpırdandığını hissettiğim yeni unsur bir yana, kendimi kendim gibi hissediyorum." Eğer biri kendi kimliğini tamamen kaybetmiş olarak tanımlıyorsa, sanırım bu doğru olabilir.

"Senin elementin nedir ki?" River sordu, keskin, menekşe rengi bakışları beni oturduğum yere kadar delip geçti. Böyle şeyler sormanın sosyal olarak kabul edilebilir olup olmadığından, elementlerini kişisel bilgi olarak görüp görmediklerinden emin değildim. River bana kurnaz, bordo bir gülümseme verdi. "Sen bana seninkini söylersen ben de sana benimkini söylerim." Gerçekten de hınzırca bir gülümsemeydi.

Ona sert bir bakış attım. "Peki," dedim tabağımdaki sulu biftek dilimine saplayarak. "Hava."

"Kahretsin," diye tısladı Onyx ve arka cebinden bir bıçak çıkarıp masanın üzerinden River'a uzattı. "Bıçaklarımı alabilirsin ama gururumu *alamayacaksın* kadın!"

River bıçağı akıcı bir zarafetle kapıp incelerken "Su," diye mırıldandı. Bakışları bıçağı, Onyx'in tabağındaki yiyecekleri yuttuğu gibi yuttu.

Kodiak'ta karar kılmadan önce ikisinin arasına baktım. Dağ gibi adam şaşkın bir ifadeyle oturdu ve sonra yemeğine dönmeden önce başını iki yana salladı.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Kendimi bir kez daha şaka malzemesi gibi hissediyordum.

Kodiak bana bir bahar tarlasını hatırlatan zengin zümrüt gözleriyle baktı. "Senin elementinin ne olacağına dair bahse girdiler." Suyundan bir yudum aldı. Devam etmeden önce bardak yumuşak bir gümbürtüyle masanın üzerinde tıngırdadı. "River kazandı. Ve bu süreçte, yıllardır Onyx'in peşinde koştuğu, imrenilen bıçağı da kazandı. Kendi türünde bir seti tamamlayan nadir bir bıçak."

Bu sefer masum bir şey olduğu için rahatlamış bir şekilde homurdandım. "Hak ettiğini buldun, Onyx."

Onyx oturduğu yerde sarsıldı, başı o kadar hızlı titriyordu ki kör bir yumruk yediğini düşünebilirdiniz. "Ne oluyor lan? Neden?"

Gülümsedim. "River'ın koleksiyonunu sakladığın için."

Çenesi iyice açıldı. "Bir dakika," dedi, parlayan turuncu elini kaldıracak kadar toparlanmıştı. "*O* paha biçilmez koleksiyonu *çaldı*. Tüm setin de çalınmasının doğru olacağını düşündüm. Bu onu daha da nadir ve özel kılardı, anlıyor musun? Eğer bir şeye başlarsan, sonuna kadar götürmelisin. Sonunda tembellik etme."

Kodiak ikimizin arasında derin bir kahkaha attı. "Tam bir baş belasısın, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ne? Bana bunun değerini anlamadığını söyleyemezsin," dedi Onyx. "Hadi ama."

River boğazını temizledi. Bıçağı inceledikten, temizledikten ve bir kenara koyduktan sonra dikkatini tekrar konuşmaya verdi. Tabağını kenara itti, sonra ellerini nazikçe birbirine kenetledi. "Onyx, mesele şu ki..." Sert yüz hatlarını düzleştirdi. "Sen bir bok kafalısın." Sonra yoğun bakışlarını bana çevirdi. "Artık biliyorsun."

Gülmemek için dudağımı ısırdım ve tabağıma baktım, taze ve baharatlı yeşil fasulyeleri mızrakladım.

"Burada yemekleri kim pişiriyor?" Cevap vermek isteyen herkese sordum. Bu yemekler harikaydı.

"Annem," dedi Kodiak yanımdan. "O da benim gibi bir toprak elementali."

"Annen bu *tanrıların yemeğini* mi pişiriyor? Böyle yapılı olmana şaşmamalı."

River kıkırdarken Onyx yemeğini yuttu. Kodiak gülümsemesini gizlemek için çabaladı ama başarılı olamadı. "Evet," dedi ağzını bez bir peçeteyle silerken. "Elemental'in çiftlik işlerini o yürütüyor."

"O zaman neden başkalarına yemek yaptırmıyor? Eminim bu onun için daha az iş olurdu?"

Kodiak hüzünlü bir gülümseme sundu. "Çok seviyor. Yemek pişirmek onun tutkusu. Her zaman, içinde bulunduğumuz bu boktan durumda herkesin bir parça mutluluk yaşamasını istediğini söyler. Eğer lezzetli yemekler sunarak katkıda bulunabilirse, o zaman mutlu olur."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedim, gözlerimi tekrar önümdeki yemeğe çevirerek. Kalbimin derinliklerinde derin bir özlem duygusu yuvalanmıştı, keşke Kral'ın Sarayı'nda değil de burada büyüseydim.

Chrome ile bir seansım olduğunu hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama hemen ardından gelen çırpınışa lanet ettim.

Artan sinirlerimi gizlemeye çalışarak yemek yediğim alanı temizledim. "Chrome ile antrenmana gitmeliyim."

"Uh," diye araya girdi Onyx. Ona baktığımda Kodiak ve River arasında gidip geliyordu.

"Söyle gitsin," diye iç geçirdim, kendimi kaptırdığım gerginlikten kurtuldum. Ama cevap veren Kodiak oldu. "Chrome bugün sizinle çalışamayacak. Kendisi size söyleme fırsatı bulamadı ama küçük bir göreve çıktı."

Kaşlarım çatıldı. Nasıl olur da benim bundan haberim olmazdı? Dünden sonra beni bilerek mi görmezden geliyordu? Artık beni hiç eğitmeyecek miydi? Eğer durum böyleyse onu suçlayamazdım.

"Ah," dedim, utanarak koltuğuma geri yaslandım. "Bana söylediğin için teşekkürler."

"Bir antrenman seansı sıkıştırmak için antrenman sahasına gidiyoruz. Katılmak ister misin?" River beni şaşırtarak sordu.

Planlarına müdahale etmek istemediğim için yüzlerini taradım. Onyx umutlu görünüyordu, Kodiak ise cesaretlendirici yumuşak bir gülümseme verdi. "Bize katılabilirsin. Zaten sizinle birlikte fiziksel dövüş eğitimi alıyor olmam gerekiyordu," dedi başını sallayarak.

"Karışmak istemiyorum..."

"Sen değilsin. Yemin et Gray. Tekrar bir Kinetik ile antrenman yapmak eğlenceli olacak. Beni diken üstünde tutacak," dedi Onyx, bana güvence vererek.

"Ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun?" Ne kadar doğal hissettirdiğine şaşırarak alay ettim.

Onyx sinsi bir sırıtişla meydan okudu. Simsiyah saçları cam kapılardan süzülen güneş ışığında parlıyordu. "Sıra sizde Prenses."

Dördümüz eğitim alanında ikişerli takımlar halinde eşleştik: erkekler kızlara karşı. Bu River'ın fikriydi. Buradaki erkeklerin kadınlara kıyasla zayıf olduğunu söylemişti.

Kodiak ayrıca Void'in yaptığı gibi beceri seviyemi hissetmek istedi, böylece beni daha iyi eğitebilecekti.

River'ın yanında, omuzlar dik, dizler bükülmüş ve eller dışa dönük bir şekilde durdum. Önümüzdeki iki adama karşı durduk. Biri kendi çapında bir devdi.

Onyx'i alt etme şansım konusunda kendime güveniyordum. Aynı yerde, muhtemelen aynı kişiler tarafından eğitilmiştik - babası da bunlardan biriydi. Ancak Onyx, Kinetiklerin kalesinde muhafız olarak Loncalar arasında saygın bir ün kazanmıştı. Sadece Saray'da değil, tüm dünyadaki Kinetikler arasında.

Yeteneklerimiz kullanılmayacaktı. Eğitim arenasında hiç kullanılmadılar. Sadece idman ve silahlar içindi. Engel yoktu.

Hepimiz birbirimizin etrafında döndük, birbirimizi ölçüp biçtik. Onyx'le maç yapmak istiyordum ama planın Kodiak'ın benimle teke tek dövüşmesi olduğunu söyleyebilirdim.

River'a ilk hamleyi yapan Onyx oldu, daha önceki mizah ve kaygısız doğasının tüm izleri kayboldu. Her zaman duyduğum dövüşçüye dönüştü. Sanki onu yakalayacakmış gibi yaptı ve

Onyx'in tekmesi savrulunca, Onyx apraz bir tekmeyle kızı'n kalçasına kaval kemiğiyle vurdu. Neredeyse düşüyordu ama tökezleyerek kendini yakaladı, bu da Onyx'e onun anlık zayıflığı'ndan faydalanmak için küçük bir fırsat penceresi açtı.

Kodiak'ın ilerleyişini yakalamadan önce tanık olabileceğim tek şey buydu. Hedefime odaklandım. Ellerini önünde birleştirdi, benimkilerin aynısını yaptı ama yıldırım hızıyla kaburgalarım'a bir yumruk attı. Hızını beklemediğim için zamanında karşı koyamadım.

Bir kemiğin çatladığını hissettim, ardından ciğerlerimde yankılanan ve nefesimi kesen keskin bir acı geldi. Homurdandım ama yarama bakmayı reddettim.

Kodiak onları tahmin etmeye başlamadan önce birkaç darbe indirmeyi başardım. Vuruşlarımı engelledikten sonra, dizinin yan tarafındaki hassas noktayı hedef aldım. Tökezlediğinde onu yakaladığımı sandım ama bir kez daha çevikliği beni şaşırttı.

Bir anda art arda üç yumruk indirdi; yanağı'ma, kaburgalarım'a ve belime. Şaşkınlıktan sersemlediğim o yarım an içinde beni sırtüstü yatırmış, iki uzvumu ayı tutuşuyla kilitlemişti. Nefes nefese kalmıştım. İyileşme sürecinin başlamasını beklerken her nefes alışım'da keskin bir acı kaburgalarımı dağılıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım, yere vurarak. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Kodiak uzuvlarımı serbest bıraktı ve ezici ağırlığını bedenimin üzerinden aldı. Göğsünden derin bir kıkırdama yükseldi ve ayağı'a kalkmama yardım etmek için avucunu bana doğru uzattı. "Gerçekten çok iyisin Prens. Ama geliştirmen gereken şeyler var."

Başımı salladım. "Elinden geleni yap."

"Sen lanet bir hilekârsın!" River bağırdı, keskin sesi antrenman sahasında yankılandı.

Kulakları sağır eden bir çatırtı duyunca başımı çevirdim. Onyx sırt üstü yatmış, bir eliyle elmacık kemiğini tutuyordu. Uzun bir dizi küfür savurdu. "Ben hile yapmadım, seni zalim kadın."

River kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun karşısında duruyordu. "Biliyorum."

Yaptıkları maskaralıklar karşısında kafam karışmış bir şekilde ikisine kaşlarımı kaldırdım. River ikinci bir bakış atmadan onun üzerinden geçti. Sonra o lazer odaklı gözlerini bana dikti. "Yine mi gidiyorsun?"

Üç saat süren bir antrenman oldu. Onyx ile yer değiştirmeden önce Kodiak beni birkaç kez daha yendi ve her ikimiz de birkaç galibiyet aldık. Elemental'in dövüş stiline uyum sağlamam biraz zaman aldı ama uyum sağladım ve Onyx'i birkaç kez yere serdim.

Kodiak, o ve River mola verdiğiğinde beni gözlemliyor, aramızdaki raunt bittiğinde ipuçları veriyor ve yeni teknikler öneriyordu.

Neşeli bir oturumdu. Kral'ın Sarayı'nda böyle bir şey yoktu. Kinetik kültürü o kadar acımasızdı ki daha azını zayıflık olarak görüyorlardı. Ben Elemental yöntemini tercih ederdim.

Eğitim alanından çıkarken Onyx, "Çok eğlenceliydi," dedi. Kasım ayının başı olduğu düşünüldüğünde dışarısı alışılmadık derecede sıcaktı. Ancak burası Georgia'ydı, bu da havanın iki haftada bir fikir değiştirdiği anlamına geliyordu. Soğuk havadan kurtulmuş olmak dışarıda daha fazla vakit geçirmemi sağladı.

"Kral'ın Sarayı'ndakinden farklı, değil mi?" Onyx sordu. Binanın köşesini döndüğümüzde öğleden sonra güneşi bizi kör ediyordu, sağımda meşe ağaçlarından oluşan bir koru gördüm.

"Beni en çok şaşırtan şey buradaki tutum oldu," dedim. "İnsanlar gerçekten *mutlu*."

"Evet. Biz de öyleyiz. Her fırsatta geçim kaynaklarımızı tehdit eden bir diktatörümüz yok. Burada, orada olmayan bir özgürlük var."

Özgürlük. Bu kelime zihnimde çınladı ve beni özlemle çarptı. Her zaman arzuladığım şeydi. Bunun olmasını hiç beklemiyordum ama burada özgür olabilir miydim?

Onyx yürümeyi bıraktı. Parmaklarını yıldız benekli saçlarında gezdirdi. Parlak saç telleri teninin koyu kırmızımsı kahverengi tonuna tezat oluşturuyordu. Etrafına bakındı, gariplik onu ele geçirmişti. "Sadece şunu söylemek istiyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. "Kinetiklerin sana davranışı tamamen boktandı. Babanın yaydığı propaganda..." Onyx başını salladı ve boğazını temizleyerek tekrar gözlerime baktı. "Buna hiç inanmadım. Evlatlık olsun ya da olmasın, kendi kızını alenen aşağılayan bir krala güvenilmemesi gerektiğini düşünmüşümdür hep. Görünüşe göre sezgilerim haklıymış. Artık özgür olduğun ve burada bizimle birlikte olduğun için mutluyum... İstendiğin yerde."

Boğazımda bir düğüm oluşurken gözlerim yaşardı. Neden herkes bana bu kadar iyi davranıyordu? Bunu hak etmediğimi hissediyordum.

Düğümü yutmaya çalıştım ve ona minnettar bir gülümseme sundum. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim." Elim göğsüme gitti. "Şimdiye kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim."

Onyx başını eğdi. "Sen belalı birisin ve gelecekteki kraliçemizsin. En başından beri senin iyi tarafını tutmalıyım, anlıyor musun?"

Benden bir kıkırdama kaçtı, ardından burnumu çektim. "Kıç yalayıcı," diye mırıldandım.

Onyx bir elini göğsüne attı. "Yalaka olabilirim ama en azından arkayı kollayacağımı biliyorsun."

Onyx hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını bana doladı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Tutuşunun altında gerildim. Sarılmayı seven biri değildim.

"Ben senin yeni kankanım. Buna alış," diye fısıldadı Onyx saçımın tepesine. "Hadi, G. Rahatla. Seni rehin almayacağım."

"Bundan emin misin?" diye Onyx'in arkasından bir başka erkek sesi girdi ve beni saldırıdan kurtardı.

Alev alev yanan turuncu gözleri muziplikle parlayan çocuk yüzünde bir sırıtişla durdu. "Pekala," dedi. "Görünüşe göre sen aslında gökkuşağı dolusun." Kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Toplantıda söylediği şu sözleri hatırladım: "*Ne kadar da gökkuşağı gibi değil mi?*" Sessiz kaldım ve tuhaf bir şekilde River'a benzeyen genç erkeği gözlemledim.

Onyx gözlerime baktı ve bunu fark edince bir kakhaha attı. "Blaize, her zaman neşeli olan Prenses Gray ile tanış. Gray, bu Blaize, Hollow'un baş belası."

Blaize Onyx'in koluna bir yumruk attı. "Buna alındım." O ateşli gözlerini üzerime dikmeden önce beyaz gömleğindeki görünmez tüyleri temizledi. "Ben neşe getiriciyim, ama bu neşe katillerini cezbetme dezavantajıyla birlikte geliyor. Bu tür sapkınları görmezden gelmeli ve moralimizi yüksek tutmalıyız."

Kimdi bu çocuk? Doğal olarak rahat bir havası vardı ve gülümsememek elde değildi.

Onyx gözlerini devirdi. "Bu biraz abartılı..."

"Değil!" Blaize inançla ilan etti. "Sen ve senin gibiler aşırı olanlardır. Sen ve senin gibiler..." Düğmeli burnunu kırıştırdı ve yüksek elmacık kemiklerini yukarı doğru itti. "Ayaktakımını kışkırtman ve çocukça maskaralıkların."

Onyx başını sallayarak, "Sanırım beni kendinle karıştırıyorsun, Blaize," dedi.

Blaize başını çevirip bana baktı. Siyah bir saç teli başındaki tepe düğümünden çözüldü. "Sizi rahatsız mı ediyor leydim? Ondan *kolayca* kurtulabilirim."

"Oh, Tanrı aşkına, Blaize. O iğrenç kışını kaldırması için River'ı bizzat çağırmam mı gerekiyor?" Onyx bu konuşmaya açıkça sinirlenmiş bir halde, "Neşe katili," dedi. Blaize gözlerini devirerek, "Neşe katili," diye mırıldandı.

Ellerini çantasına tıktırdı.

Cepleri, altın renginde parıldayan doğal tenini süsleyen dövmeleleri ortaya çıkarıyor.

Kendini beğenmiş bir gülümseme Onyx'in çekici yüz hatlarını boyadı. "Her seferinde işe yarıyor."

"Pekâlâ," dedim ve dikkatimi Blaize'e çevirdim. "Tanıştırdığın için teşekkürler. Sizinle tanışmak... *güzeldi*..." "Güzel" kelimesi bu alışverişi tanımlamak için düz bir kelime gibi hissettirdi.

"Cidden, eğer seni rahatsız ederse," dedi Blaize, Onyx'e doğru bir başparmak sallayarak. "Bana haber ver. Onunla ben ilgilenirim."

"Sen kimsenin istemediği küçük kardeş gibisin."

Kıkırdadım ve iki erkek de bu basit hareketten dolayı aydınlandı. "Görüşürüz çocuklar. Antrenman için teşekkürler Onyx. Memnun oldum, Blaize." Geri çekilirken küçük bir el salladım ve arkamı dönmeden önce başımı eğdim.

Nereye gittiğimden emin değildim ama yalnızlığa ihtiyacım vardı. Uzun süre sonra sosyal etkileşim beni tüketmişti.

Hollow'un arazisinde dolaştım, güneş ışınlarının ağaçların arasından süzülerek etrafa ruhani bir parlaklık verdiği patikalar buldum. Kenarda, Elementallerin tembellik edip sıcak havanın tadını çıkardığı yemyeşil çimenlerle çevrili rahat bir koruluk vardı.

Orion'un önceki gün bana gösterdiği göle doğru sürüklendim. O haklıydı. Güzelliği ve sessizliği mekâna görkemli bir hava katıyordu. Su hipnotik bir şekilde kıyıya vuruyor, düşüncelerimi susturuyordu.

Bir meşe ağacının altına tünemiş büyük bir kaya parçası buldum. Tepesine tırmandım, dizlerimi göğsüme çekerek ileriye baktım ve saf enerjiyi içime çektim - Kinetik büyüm için değil ama ruhumu yenilemek için.

Tüm hayatım tersine dönmüştü. Birkaç hafta önce biri bana sonumun böyle olacağını söyleseydi, akıl sağlığını sorgulardım.

Yumuşak bir esinti yanağımı okşuyor, kafa derimi gıdıklıyordu. Sudaki dalgalanmalar pırıl pırıl yüzeyin üzerinde vals yapıyordu. İçimdeki yeni güç kıpırdandı, özgürce akmak için kaşınıyordu.

Gözlerimi kapattım ve gücün nazik yakarışlarını dinledim. Bir elimi uzatarak avucumdan bir hava akımı saldı.

Göz kapaklarım açıldı ve elimi bir o yana bir bu yana sallayarak sınırlarımı test ettim. Hava ileri geri zigzaglar çizdi, sonra elimi dökülmüş yaprak yığınının doğru ittim. Kırmızı, turuncu ve sarı bir girdap yukarı doğru fırladı ve tek tük dağıldı. Ama ben onları bir hava duvarının üzerinde havada tutarak kalmalarını sağladım.

Gülümsedim. Huzur. Bu, sahip olabileceğimi hiç bilmediğim bir huzurdu. "Çok güzel, değil mi?"

Zıpladım, elementim üzerindeki kontrolümün konsantrasyonunu kaybettim. Kayanın üzerinde döndüm.

Gölün açıklığına yakın bir yerde gölgeler içinde kamburlaşan Chrome, hedefiyle oynamaya hazır bir intikam meleği gibi görünüyordu.

Bölüm 37

GRI

Chrome bok gibi görünüyordu. Altın rengi teni normal canlılığından ve parlaklığından yoksundu, karmakarışık kromatik saçları ise yıkanmamış gibi görünüyordu.

"Beni nasıl buldun?" Gözlerimi ona diktim ve kalp atışlarımın normal hızına inmesini diledim. Dizlerimi tekrar göğsüme çektim.

Sadece bir adım önümde durana kadar yaklaştı. "Benim de kendi yöntemlerim var," diye mırıldandı. Bir şeyler yanılttı.

Daha yakından incelediğimde, gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve ağırlaştığını, altlarının mavimsi mor halkalarla morardığını fark ettim. Sanki gözeneklerinden sızmış gibi güçlü bir viski kokusu vardı. "Neyin var?"

Eğitim alanındaki gibi yabancı duygular hissetmiyordum. Onun tarafında her şey boş ve sessizdi, bu da kafamı karıştırdı. Bu fenomen nasıl işliyordu?

Chrome homurdandı ve sonra geveledi, "Yanlış olmayan ne var, küçük vahşi? Her şey yanlış." Onu parmaklarını birbiriyle sıkarken, neredeyse bembeyaz olana kadar bükerken, kıvrırken ve sıkarken yakaladım.

Neden yırtık bir kapüşon giyyordu? Ve bu siyah kumaşa sıçrayan kan mıydı? Terden oluşan bir parlaklık altın sarısı tenini yıkadı. "Sıcakladıysan kapüşonunu çıkarabilirsin."

Gözlerimin içine bakmamaya özen göstererek yarım ağızla, boğuk bir kahkaha attı. "Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Siktir git." İçimdeki hava dikkat kesildi, gerekirse korumaya hazırды.

"Mhm..." Ayaklarının üzerinde sallandı. "Şimdi bana alınganlık yapmayın Prenses. Sadece kolyenizi iade etmeye geldim."

Daha iyi günler görmüş siyah kargo pantolonunun birçok cebini karıştırırken kaşlarımı kaldırdım.

"Gündüz içmek senin olayın mı?" Ceplerini aramaya devam ederken sordum.

Yansıyan saçlarının perdesi arasından baktı. "Dikkatli ol. Sanki umurundaymış gibi konuşuyorsun."

"Halkınızın bunu yapabileceğinden eminim. Onları babamın zalim saçmalıklarından kurtaracağına söz veren sarhoş bir lidere sahip olamazlar, değil mi?"

"Daha önce hiç böyle sözler vermemiştim. O orospu çocuğunu öldüreceğim... muhtemelen bu sırada öleceğim. *Sonra* da dünyaya istedikleri gibi davranabilirler." Chrome omuz silkti ve neredeyse öne doğru düşüyordu, ancak son saniyede kendini zorlukla yakaladı.

Farkına vardım. "Beni bu yüzden buraya getirdin: liderleri olmam için. Her şey söylenip bittikten sonra buralarda olmayı beklemiyorsun."

Chrome dik durdu ve kolyemi aramaya devam etti. Bu sefer arka cebindeydi. Karanlık, çarpık bir gülümseme benimle alay etti. "Bakın kim her şeyi çözdüğünü sanıyor. Bu durumun ciddiyeti hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Onun bu küçümseyici tavrı karşısında öfke damarlarımda alev alev yandı. Hayatım boyunca yeterince aşağılanmıştım. Babama katlanmak zorundaydım ama artık buna katlanmak zorunda değildim. "Peki, bana bir iyilik yapıp anlatmaya ne dersin?"

Chrome sonunda kolyeyi pantolonunun paçasındaki cepten çıkardı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını söyleyen boş, kızarmış gözlerle bana baktı. Bu gözler, sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

"Seni *iğrendiren* birini neden dinleyesin ki?"

Sözlü tokadı sanki fiziksel olarak kendisi yapmış gibi hissettim. Dünden kalan suçluluk duygusu yüzeye çıktı ve öfkem onun gelişiyle birlikte küçük doğa gösterimden daha hızlı dağıldı.

"Ben... Ben..." Kekeledim, doğru kelimeleri aradım ama bulamadım. Kalbim utançla sıkıştı. "Öyle dediğim için özür dilerim. Söylememeliydim..."

"Unut gitsin. İşte kolyen." Ağır siyah taşı bana fırlattı. "Yarın bir seansımız var. Şanslısın ki Orion da orada olacak."

Ağzım bir karış açık, dizlerimi göğsüme daha sıkı bastırarak öylece oturdum. Yutkundum, boğazındaki düğüm hareketle birlikte sallanıyordu, dönüp açıklığa doğru tökezleyerek uzaklaşmadan önce birkaç sessiz an boyunca cansız bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi.

Chrome arkasından bakakalmama neden oldu ama yine de onu durdurmak için kendimi zorlayamadım. Siyah kristal kolyeyi avucumun içinde tutuyordum.

Elemental büyü zayıflıyor. Onu yanımdaki kayanın üzerine bıraktım, şimdi ne işime yarayacağını merak ediyordum. Kinetikler gibi Elementaller de ihtiyaç duyduklarında doğalarını maskeleyerek için bilezik kullanırlardı.

Anneme ait olmadığı için duygusallığa lanet olsun. Kolye sadece Forest'ın beni manipüle etmesi için bir araçtı.

Siktir et onu.

Kolumu geriye doğru kaldırarak kolyeyi tekrar elime aldım. Kargaşamın beni ateşlemesine izin vererek taşı göle fırlattım. Suyu ağır bir *gümbürtüyle* inmeden önce otuz metre süzüldü.

Bu özgürleştiriciydi.

Birkaç dakika küçük zaferimin tadını çıkardıktan sonra düşüncelerim Chrome'a döndü. Ona neler oluyordu? Benim yüzümden o kadar sarhoş olamazdı herhalde? Anlamadığım daha fazlası olduğunu söylemişti. Daha fazla ne olabilirdi ki?

O büyük kayanın üzerinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Güneşe bakılırsa birkaç saat geçmişti. Ruh halimle birlikte ufukta battı ve günün sıcaklığını da beraberinde çaldı. Kapüşonumu tekrar üzerime çektim.

Chrome'un çok az şey söylediği halde çok şey anlatan cansız bakışlarını hatırladığımda göğsüme bir ağırlık oturdu ve beni ezdi. Bunu düzeltmek zorundaydım. Nasıl yapacağımdan emin değildim ama yapacaktım çünkü kimse bu düzeyde bir acıyı hak etmiyordu.

Kulübenin ön verandasına yaklaştığımda hava kararmıştı. Bu terk edilmiş olduğu anlamına gelmiyordu. Elementaller sohbet ve kahkaha içinde etrafta dolanıyordu. Arada sırada, havada süzülen bir gölge görüyordum ve yakından incelediğimde, sanki yoldaşlarıymış gibi, onu kullanan kişi tarafından tembelce yönlendirilen bir tahta veya taş parçası olduğunu görüyordum.

Kinetik formumu gizli tutmak daha da zorlaştı. Akımlarımı serbest bırakma ve sihrimi akıtma ihtiyacı beni gerginleştirdi. Onyx ve Chrome Kinetik formlarını serbest bıraktılar. Belki ben de öyle yaparsam kabul edilebilir. Büyük olasılıkla, çok erken adım atacağım fikrini fazla düşünüyordum. Bana kalacak bir yer sağlayarak gösterdikleri nezaketi bozma riskini almak istemiyordum.

Botlarım geniş ön verandanın sağlam ahşap basamaklarını tıkırdatarak çıktı. Apliklerin aydınlattığı ışıklar rahat bir atmosfer yaratıyordu. Aceleyle

Odamın mahremiyetinde izole olma planlarıyla devasa çift kapıdan geçtim.

"Gray!" Sağ tarafımdan keskin bir ses dikkatimi çekti.

Adımlarım sıklaştı ve sesin geldiği bölgeyi taradım. River.

Yanında da Aella ve Onyx oturuyordu.

İçimden homurdandım. Onları sevmediğimden değil; sadece yalnızlığa ihtiyacım vardı. Özellikle de Chrome ile karşılaştıktan sonra. "Hey, ben de tam gidiyordum..." Gözlerimi süslü, sarmal merdivenlere doğru çevirdim.

"Bu tarafa," dedi River. Onyx her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesini takınmıştı. Aella kaskatı kesilmişti ve temkinli bir bakışla bana bakıyordu.

"Yorulдум. İhtiyacım var..."

"Buraya gel." River kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüzündeki sert ifade tartışmaya yer bırakmıyordu.

Boyun eğerek, yüksek minderli bir grup sandalyede oturan üç Elemental'e doğru somurttum. Grubun ortasındaki meşe sehpanın üzerinde kahverengi ve berrak likör bardakları duruyordu.

Üçlüye yaklaştım. River bir bacağına diğerinin üzerine mükemmel bir şekilde atmış, sandalyede sırtüstü oturuyordu. Onyx kışını Aella'nın sandalyesinin koluna dayamıştı. Dirseğini diğer koluna dayamış, beni değerlendirirken çenesini yumruğuna dayamıştı.

Kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi belime götürerek onlara baktım. "Önemli bir şey mi?"

River bana yavaşça gülümsedi. Ancak Onyx cevap verdi: "Tabii ki önemli. Bu gece bizimle takılacaksın."

İçimi çektim, sandalyeye yaslanmış akustik gitarı fark ettim. "Yorgunum ve sadece duş alıp yatmak istiyorum."

"Dostum!" Onyx dedi ki. "Sana böyle hitap edebilir miyim? Yoksa majestelerini mi tercih edersin?"

Yoksa hanımefendi mi? Ya da-"

River keskin bir göz devirmeyle, "Kapa çeneni, O," diye araya girdi.

"Dediğim gibi..." Onyx tekrar araya girdi. "Saat daha yedi. O kadar erken yatamazsın," dedi, bu fikir karşısında dehşete düşmüştü.

"Eğer gitmek istiyorsa, bırakın gitsin. Belli ki etrafımızda olmak istemiyor." Aella bana ilk kez hitap ederken mavi-beyaz gözlerini kısmıştı. Fikirleri vardı ve bana güvenmediği çok açıktı. Bunun için onu suçlamadım.

Kollarımı indirdim. "Senin etrafında olmak istemediğimden değil. Sadece yorgunum, hatta bunalmış durumdayım. Hâlâ sindirmeye çalıştığım çok şey var." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi altın avuçlarımı uzattım.

Onyx anlayışla başını salladı ve gözlerini indirdi. River'ın menekşe rengi bakışları içime işledi. "Biraz rahatlatan gerek Gray. Bak, ben de sosyal bir tip değilim. İstedigine sor. Ama benim bile başkalarının yanında olmaya ihtiyacım var. Gel bizimle rahatla."

İç çekerek yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Peki. Ama bir içkiye ihtiyacım olacak."

Aella sanki bilmediğim bir sınavı geçmişim gibi küçük bir gülümseme attı. Onyx ayağa fırladı. "Ben giderim! Zaten yeniden doldurmamız gerekiyor."

Chrome gün ortasında zil zurna sarhoş olabiliyorsa, ben de birkaç tane içebilirdim. Geçen haftadan sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Aella eğlenceli biri çıktı. İlk günden beri bana karşı mesafeli davranışları düşünüldüğünde bu hoş bir sürpriz oldu.

Birkaç kadeh 'shine' içtikten sonra üçlünün yanında biraz gevşedim. Onlarla sohbet etmeyi ve şakalaşmayı oldukça kolay buldum.

Aella'nın içkiler nedeniyle dili oldukça gevşekti. Büyük siyah koltuğa yayılmış bir şekilde oturdu ve yay gibi bukleleri yaslanmış başının etrafında toplandı. "Biliyor musun..." dedi tiz bir sesle. "Senden hoşlanıyorum. Yani... Senden *gerçekten* hoşlanıyorum Gray. O pisliğin kızı olduğun için hoşlanacağımı düşünmemiştim." Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı.

Güldüm. Tekrar gülmek çok iyi hissettirdi. "Benim dışa dönük doğamı nasıl özledin?"

River ve Onyx de kahkahalarımıza katıldı.

"Görmeliydiniz," dedi Onyx, kendi sandalyesine yayılmış bir şekilde. "İlk geldiğinde Chrome'un onu saç diplerinden tutup sürüklediğini düşünebilirdiniz." Bu anıya gülerek karnını sıktı.

Onlarla birlikte gülmeye devam ettim. "Oh, kapa çeneni. Eğer canavar ayıya tanık olsaydın, sen de böyle görünürdün."

Herkesin neşesi aniden söndü. Parmaklarımı kucağımda birleştirerek etrafıma bakındım. "Ne oldu?"

Birbirlerine baktılar ve sessizce kimin soracağını sorguladılar. Soran Aella'ydı. "Sen ve Chrome gerçekten bir portal açıp onu geri mi gönderdiniz?"

Kucağımdaki ellerimi inceledim. "Öyle görünüyor ki..."

River sandalyesinde kaskatı kesilmiş, hâlâ muhteşem görünüyordu. "Ne oldu? Duyduğunuz gibi Chrome bize kısa bir özet geçti ama biz her şeyi öğrenmek istiyoruz. Dökül bakalım."

Geniş sırtışıım gözlerime ulaştı. Her şeyi göze almıştım. Bu hikâyeyi anlatmam *gerekiyordu*. Ben de öyle yaptım, trenden başlayarak.

Ben hikâyeyi anlatırken gözleri kocaman açılmıştı. Onyx'in ağzı açık kalmış, oturduğu yerde yığılıp kalmıştı. Aella doğrulup gözlerini bana dikti. Bir kez bile güvensiz bir bakış atmadı. River ise sarhoş olmasına rağmen net ve keskin gözlerle bakıyor, hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde Aella "Onları görebilir miyiz?" diye sordu. Sorusu karşısında şaşkınlıkla başımı eğdiğimde, "Akımlarınız mı? Onyx ve Chrome'unkileri gördük ama herkes seninkileri merak ediyor. Eminim çok güzeldirler."

Bu ilgi karşısında yüzümün kızarmasına engel olamadım. Bu alışık olduğum türden bir ilgi değildi. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde ilgilenmemişti. "Elbette. Kinetik formumu buralarda serbest bırakmakta tereddüt ediyordum-"

"Ne?" Onyx dik oturmak için çabalayarak sözümü kesti. "Sen ciddi misin lan? Gray, ne kadar oldu?"

Ağzımı açıp kapadım. Beni *azarlıyor* muydu? Yerimde kıpırdanarak ve gözlerimi kaçırarak, "Uhm... canavar ayıdan beri mi?" dedim.

"Ne oluyor be? Çıkar şu lanet şeyi. Her şeyi görmemize izin ver," dedi Onyx - lanet olsun, çok sertti. Gülmek istedim ama kendimi tuttum.

Aella başını sallayarak, "Tam anlamıyla her şeyi kastetmiyor," dedi.

Kıkırdadım ve yakınlardaki diğer Elementalleri tarayarak kulübenin etrafına baktım.

River beni yakaladı. "Sorun değil. Herkes senin ne olduğunu biliyor Prenses. Hepimiz Chrome'da olduğu gibi bunu da kabul ediyoruz. Kinetik formunuzu henüz açığa çıkarmamış olmanız bize garip geliyor."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tamam, ama Elemental formum artık bastırılmadığı için nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Belki de

dışarı çık..." Kulübenin yıkılması riskini almak istemediğimi söyledim.

"Kulağa harika geliyor," dedi Onyx ellerini çırparak. "Parıltıyı getirin."

Dışarıda, Chrome'un beni dün götürdüğü eğitim alanında durduk. Hepsi önümde dururken kollarımı salladım. Onyx'in turuncu akımları karanlıkta ona ürkütücü bir parlaklık veriyordu. Rahat görünüyordu ama bir şeyler ters giderse savunmaya geçmeye hazır olduğunu söyleyebilirdim.

Kinetik büyüüm serbest kalmak üzere olduğunu hissederek içimde titreşti. Gözlerimi kapattım ve sakinleştirici bir nefes alarak havanın göğsüme yerleşmesine izin verdim. Alkol kendimi daha hafif hissetmemi sağladı ama iki gücü denenmemiş bir şekilde birleştirmek konusunda hâlâ endişeliydim... hem de sarhoşken. Bu iyi bir fikir miydi? Muhtemelen değildi.

"Hazır mısınız çocuklar?" Her birinin gözlerinin içine bakarak sordum. "Kahretsin, evet!" Onyx çok vurgulu bir şekilde söyledi.

Ona kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkti. "Ne var? Bir süredir buralarda başka akımlar görmek için can atıyordum. Chrome her zaman o yıpranmış pelerini falan giyiyor."

Bunu anlıyorum. Davalarına ne kadar sadık olursanız olun, bir Elemental kalesindeki tek saf Kinetik olmak izole edici hissettiriyor olmalı.

"Tamam," dedim. Nefesimi üfledim. "İşte geliyor." Bastırıcı bileziğimin metal tokasını kopardım.

Damarlarımda titreşen enerjik dalgaların varlığıyla içimdeki hava elementi kıpırdandı. Sanki hassas bir dansla birbirlerinin etrafında dolanırken birbirlerini selamlıyorlardı. Asla çok yakınlaşmadılar ama bu *coşku vericiydi*.

Başımı geriye attım. Elektrik mavisi akımlar kollarımda canlandı ve boynuma doğru ilerledi. Hissedemiyordum ama göz alıcı, buz sarısı saçlarımın, mermeri andıran beyaz ve siyahın alışılmadık çift tonlu karışımına dönüştüğünü biliyordum.

"Vay canına," dediğini duydum Aella'nın hayranlıkla. "Çok güzel bir prensesimiz var çocuklar!"

"Ve güçlü." Bu River'dı.

İçgüdüsel olarak, etrafımdaki enerji dalgalarını emdim. Sesler, hareketler ve hatta kulübeden gelen zayıf ışık bile Kinetik gücümü besledi.

Doyduğumu hissettiğimde başımı eğdim ve diğerlerine baktım. Bana hayretle bakıyorlardı. "Kral, ölümünden sorumlu olacak iki silah yarattığı için lanet olası bir aptal." Onyx'in kehribar rengi gözleri umut ve kararlılıkla parlıyordu.

Yanağımın kenarlarında bir gülümseme belirdi, artık güçsüz hissetmemenin tadını çıkarıyordum.

Aella daha sonra benim yeteneğimi görmek istedi. Aynı elementi paylaşıyorduk ama Onyx ve Chrome'ununki dışında Kinetik güçler onlara yabancıydı.

Ben de onlara gösterdim ve aynı zamanda birkaç gündür ilk kez sihrimin bacaklarını esnetmiş oldum. Enerji dalgalarını küçük enerji topları haline getirip havaya salıyor ve küçük mavi elektrik patlamalarına neden oluyordum.

Aella büyülenmişti. Onyx yeteneklerimizin çeşitliliğine alışkındı. Ancak River çalışkan bir tavırla onu izliyordu. Dudakları gergin bir şekilde duruyordu.

ve kollarını kavuşturmuş, sanki beyninin en iyi anlayabileceği şekilde parçalara ayırıyormuş gibi.

"Belki de artık geri dönmeliyiz," dedim isteksizce, ilk kez kendimi tamamen özgür hissediyordum.

Herkes başını salladı ve kısa süre sonra hepimiz kulübeye doğru yürüyüşe geçtik.

Merdivenlere ulaştığımızda yollarımızı ayırmaya ve geceyi burada geçirmeye karar verdik.

"Bu gece seninle takılmak harikaydı Gray. Kinetik formunu bizimle paylaştığın için teşekkürler," dedi Aella, ellerimi altın işlemeli zarif abanoz elleriyle kavrayarak. Bebek mavisi ve süt beyazı gözlerini yumuşatarak nazik bir gülümseme sundu.

Başımı eğdim ve tek taraflı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Onyx bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben duymadan önce hissettim. Ses dalgalarının uzaktan bana çarptığını hissettim. Enerji dalgaları bana birinin bize doğru hızla koşarak yere vurduğunu söylüyordu.

Sertleştim ve dikkatimi sesin geldiği yöne çevirdim. "Bekle," dedim mavi ışıklı elimi kaldırarak. "Biri geliyor."

Hepsi kaşlarını çattı, bundan neden rahatsız olduğumu anlamamışlardı. "Tamam mı? Burada bir sürü insan var Gray..." Onyx dedi ki.

"Hayır," dedim. "Bir sorun var."

Tam o sırada kulübenin ön kapısı çarparak açıldı ve Blaize içeri girdi. "River!"

River kaskatı kesildi. Onu karşılamak için mükemmel bir duruşla hareket etti. "Ne oldu?"

Siyah üst düğümü yüzüne düşen Blaize'in nefesi kesilmişti. Ateş saçan gözleri korkuyla yanıyordu. "Burada biri var," dedi aralarında

nefes alır. "Bir Kinetik."

Hepimiz soru dolu bakışlarla birbirimize baktık. River ve Aella doğaüstü gözlerini Onyx ve benim aramda bir ileri bir geri gezdirdiler. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk; belki de Blaize dışarıdaki güç gösterimi gördü, muhtemelen uzaktan ve korktu.

"Hayır," dedi Blaize, başını topuzunu yere düşürecek kadar sert sallayarak. "*Onlar* değil," dedi Onyx ve benim aramda bakışarak. "Başka bir tane."

Onyx başını sallayarak, "İmkânı yok," dedi. "Daha önce koğuşları kontrol ettim. Sağlam bir şekilde duruyorlardı." Gözlerini kapattı. Birkaç sessiz vuruştan sonra omuz silkerek açtı. "Hâlâ öyle."

Farkındalığımı alkolle uyuşturduğum için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Hepimiz içmiştik. Onyx diğerlerinden daha fazla.

Korku göğsümü bir mengene gibi kavradı. Beni bulacaklarını biliyordum. Babamın beni takip etmeyeceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabilirdim? Artık Elementallerin ana kovuğunun nerede saklandığını biliyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Onları gördün mü?" Blaize'e sordum.

Blaize tekrar başını salladı. "Hayır, karanlığa gömülmüşlerdi ama akıntıların parıltısını görmeden önce değil. Ve onların hiçbirisi değildi." Eliyle Onyx ve beni işaret etti.

"Orion'u bilgilendirdiniz mi? Chrome'a?" River sordu. Bakışları Blaize'in üzerine dikilmiş, onu oracıkta yakmakla tehdit ederken ateş elementine sahip olan o olmalıydı.

"Hayır, doğruca içeri girdim ve ilk karşılaştığım siz oldunuz," diye savunmaya geçti.

River Onyx'e döndü. "Sen onun İkincisisin. Onu bul. Şimdi."

Onyx emrini tamamlayamadan ortadan kayboldu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, her nasılsa çıkarken ayağı takılmadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

GRI

"**L** Orion'u bulalım," dedi River ve merdivenlere yöneldi. "Ama koşu­ların güvenliğini sağlamak için Chrome'a ihtiyacımız var."

Alkol hala sistemimde vızıldıyordu ama neyse ki hiçbirimiz geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar içmemiştik. Bulanık ama yeterince açık bir zihinle River, Blaize ve ben Onyx'i takip ederek Orion'u aramak için merdivenlerden yukarı çıktık.

İnişe geçtiğimizde onu hissettim. Blaize'in bahsettiği varlığı. Uzaktaydı - özellikle algılamak için çok- uzaktı- ama tanıdık Kinetik aurayı hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" Aniden durduğumda River sordu. Çok uzakta olduklarını bilmeme rağmen sanki davetsiz misafir her an ortaya çıkacakmış gibi etrafı taradım.

Kaynağını bulmak ve tespit etmek için farkındalığımı genişlettim. Dilimin ucuna gelen bir kelime gibiydi. Biliyordum ama kimlikleri fani beynime gelmiyordu.

Parmaklarımı saçları­mın arasından geçirerek homurdandım, "Kim olduğunu biliyorum ama ben..." Hala yerlerini belirlemeye çalışıyordum. "Çok uzaktalar." I

avucumu yüzümde gezdirdim. "*Siktir.*"

River'ın menekşe rengi gözleri, keskin bakışlarını en üst kattaki duvar pencerelerinin ötesindeki karanlığa çevirmeden önce bana odaklandı.

"Ben onları bulmaya gidiyorum. Sen git Orion'u bul," dedim ve merdivenlerden aşağı inmek için döndüm.

River bileğimi sıkıca kavrayarak beni durdurdu. "Hayır. Yalnız gidemezsin."

"Ben iyiyim. Kinetiklerle başa çıkabilirim," dedim çünkü çıkabilirdim. Krom Freyr olmayabilirim ama benden korkmalarının bir nedeni vardı.

Blaize ağırlığını ileri geri kaydırarak alev alev yanan gözlerini kız kardeşiyle benim aramda gezdirdi.

Başımı salladım. "Sadece git. Çok uzaklaşmadan onları bulmama izin ver." Arkamı döndüm ve arkama bakmadan merdivenlerden aşağı indim.

Gece, sanki doğa ortasında istenmeyen bir misafir olduğunu biliyormuş gibi, belirgin bir şekilde sessizleşti.

Esintideki soğukluk yanaklarımı ısırdı. Kapüşonumu başımın üzerine çektim ve kollarımı iki yanımda sabit tutarak saldırmaya hazırlandım. Susturmak için tüm çabalarımın rağmen yapraklar botlarımın altında çıtırdıyordu. Gözlerimi kapatarak büyülerimle etrafı taradım.

Davetsiz misafir Kinetik'in enerji dalgaları ormanın içine doğru geri çekildi. Onları hâlâ tespit edemiyordum ama tanıdık öz zihnimi tırmalıyordu. Benimle alay ediyordu.

"İçeride olmalısın." Derin, çiğ bir ses gecenin ürkütücü sakinliğini bozdu.

Avuçlarımda hazır bekleyen bir elektrik topunu çağırarak döndüm. Büyümün ışıltısıyla aydınlanan kedi şeklindeki gözleri görünce rahatlardım. "Vay anasını. Bana böyle sinsice yaklaşma."

"Etrafının daha fazla farkında olman gerekiyor, küçük vahşi," dedi Chrome. Sesi düz, derin ve rahatsız edici derecede sessizdi. Sözlerini zar zor seçebiliyordum.

Ellerimi indirdim ve duruşumu gevşettim. "Nerelerdeydin? Burada bir Kinetik vardı."

"Biliyorum. Onları hissettim." Gözleri vahşi-manikken, ses tonundaki ölümcüllük tüylerimi diken diken etti.

"Yani," diye sordum gözlerim büyüyerek. "Bir şeyler yapmalıyız. Öylece yapamayız
."

"Ben çoktan hallettim." Sözümü keserken Chrome'un nefesleri sertleşmişti. "Gittiler."

"Gitti mi?" Şüpheyle sordum.

"Evet. Geri gelmeyecekler."

Aramızdaki zayıf ışıpta onu incelerken başımı eğdim. İkimiz de tam melez formlarımızı, birbirimizin ayna görüntülerini ortaya çıkarmıştık. Ama tek görebildiğim titreyen omuzlarıydı. Şakaklarından boncuk boncuk ter damlaları süzülürken dişleri gıcırdayordu.

"Sana neler oluyor, Chrome?" diye sordum. Onu gördüğümde içimdeki uğursuz his daha da arttı ve bana onu terk edilmiş evde sarmal halinde bulduğum geceyi hatırlattı.

Hâlâ titriyordu, çılgın bakışları bana yalvarıyordu. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım. Orada ne kadar uzun süre kalırsam, içim o kadar daralıyordu. "Ne yapabilirim ki?"

"Ben... Ben... sadece..." Dişlerini sıkarak gevezelik etti. "Sadece... yanımda ol... yanımda ol. Faydası olur."

Başımı salladım. "Tamam," diye fısıldadım ve dikenli çimlerin üzerine oturup yanımdaki yeri okşadım.

Bir an tereddüt etti, paranoya içinde başını salladı. Birkaç titrek adım attı ve yanıma yerleşti, omzu omzuma sürtündü.

Elini uzattı. "Dokun," dedi dişlerini sıkarak. "Buna ihtiyacım var."

Alt dudağımı ısırdım, kaşlarım çatıldı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama eğer bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorsa, buna mecburdum. Onun gücünde ve kalibresinde birinin önümde parçalandığını görmek ruhumu parçaladı.

Böylece, akımlarımla yanan altın avucumu onunkine yerleştirdim. Onun gümüş akımları benimkilere iltifat ediyordu ama bu düşünceyi daha fazla ilgi çekmesine izin vermeden bastırdım. "Konuş benimle. Herhangi bir şey hakkında," dedim nemli eline dikkat ederek.

Chrome parmaklarımı can simidiymiş gibi sıkı ve nasırlı tenini tenimde hissettiğimde kolumdan göğsüme yayılan bir karıncalanma hissetmeme neden oldu. "Ben... Ben deneyeceğim." Bu umutsuz ses tonu kalbimi burktu.

"Ben önden gideyim," dedim, beynimde ilginç bir şeyler arıyordum. Ama sonra aklıma geldi. Profiline yan gözle baktım ve çirkinliğini fark ettim. "Dün söylediklerim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Çenesi göğsüne düştü; başı daha fazla dik duramayacak kadar ağır görünüyordu. Hiçbir eğlence belirtisi göstermeden kıkırdadı. "Hayır, haklıydın. Keşke... keşke... bilseydin... gerçekten ne kadar iğrenç olduğumu görürdün."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim, sesim giderek keskinleşiyordu. "Yapma. Bunu kendine yapma. Bir şeylerle mücadele ediyorsun ama yaptığın şeye bir bak. Şu anda yaptıklarına. Sen bundan çok uzaktasın." Önümüzdeki tepede ay ışığının aydınlattığı kulübeye odaklandım. "Bunu söyledim çünkü hayatım üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olmadım. Yaptığım her hareket babam ya da onun görevlendirdiği biri tarafından izlendi. Bunu duymak... sinirime dokundu. Ve ben bununla iyi başa çıkamadım."

Chrome başını salladı. "Hayır," dedi, sesi daha da kısılmıştı. "Anlamıyorsun," dedi. "Keşke sana söyleyebilseydim, ama... bu... her şeyi mahvedebilir." Sert bir ürperti bedenini sarstı ve acı dolu bir sesle inledi, kalbimdeki bir ipliği yıprattı.

"O zaman söyle bana. Yardım edebileceğimi söylemiştin, değil mi?" Cevap vermedi. Başı öne eğikti, kendisini beklediğine inandığı kadere boyun eğmişti. "Bak, beni buraya getirdiğinde beni kilitlemeyecek, işkence etmeyecek ve öldürmeyecek kadar sana güvendim. İçimdeki her şey bir tuzağa düştüğümü, senin sandığım gibi kalpsiz bir katil olmadığın düşüncesine kapıldığım için aptalın teki olduğumu haykırıyordu." Elini bıraktım ve çenesini kavradım, kirli sakalları avuçlarımdaki deriyi dürttü ve onu gözlerimle buluşmaya zorladım.

Tanıdığım o vahşi gözlerin içi boş kabuklarla doluydu. Kırılmış. "Sana güvenmemem gerekirken yeterince güvendim. Sen de bana güvenebilirsin Chrome." Bakışlarını tuttum, bir yerden, herhangi bir yerden başlamasını diledim.

Birkaç vuruşluk sessizlik geçti. Hiçbir şey belli etmedi, gözünü bile kırpmadı. Yenilgiyi kabul edip avuçlarımı yüzünden çekmek üzereydim. Beni durdurmak için uzun parmaklarını ellerimin üst kısmına doladı ve bırakmadan aramızda duracak şekilde kaydırıldı.

Chrome tekrar öne doğru dönerek kulübenin arka tarafına baktı. İtiraf etmek üzere olduğu şey için kendini dengelemek üzere titreyerek nefes aldı. Nefes almaktan korkuyordum; herhangi bir sesin ya da hareketin fikrini değiştirmesinden korkuyordum.

"Nasıl hamile kaldığımı biliyorsun. Ametist... çok az kişinin farkında olduğu bir düzeyde çarpık. Sen bile," dedi ve başını salladı, metalik saçları ayın ışınlarında bir hale gibi parlıyordu. "O ve baban ne kadar güçlendiğimi biliyordu. Ne de olsa beni onlar yetiştirmişti. Ama beni kontrol etmeleri gerekiyordu. *Kırılmam* gerekiyordu... genç yaştan itibaren."

İçim daraldı, geleceğini bildiğim korkunç hikâyeye hazırlandım. "Ametist ve Grim ben doğduktan hemen sonra bir araya gelmişler. Bir birlik oluşturmuşlar.

ahlaksızlığı merkeze alan hastalıklı bir bağ. Ben bir yaşına geldiğimde onlar evlenmişti. Ertesi yıl da Peri doğdu. Ametist beni hiç sevmedi. Benden hiç hoşlanmadı bile. Biyolojik babam olduğum için benden nefret ediyordu. Ama Peri, *onlarındı*." Chrome devam etmeden önce derin bir nefes aldı ve elimi tekrar sıktı. "Ben de Peri'yi seviyordum. O benim küçük kız kardeşimdi ve onu korumak için yoğun bir ihtiyaç hissediyordum. O sadece... ışığın vücut bulmuş haliydi. Bir neşe. Onun üzerine titriyorlardı ve neyse ki onu kendi sapkın pisliklerinden korudular. Ama ben? Hayır, ben iğrenç biriydim, ama kendi çıkarları için kullanacakları biriydim.

"Beni çok dövdüler. Ama bir süre sonra duyarsızlaştım. Elemental güçlerimi doğal yaşımdan çok önce ortaya çıkarmıştım. Ve birkaç gün sonra, Kinetik büyüüm seninle birlikte oyun alanında uyandı. Orion ve ben bunun tacizden kaynaklandığına inanıyoruz, ama aynı zamanda sen ve benle ilgili bir şey onu ortaya çıkardı," diye açıkladı. Elimi tuttuğundan beri solgun yüzüne yeniden renk gelmişti. Sesine kararlılık geri gelmişti ve titremesi azalıyordu. Ama eli elimden hiç ayrılmadı. Şimdi, tam bir saldırı yerine sadece altın ve delilik dokunuşuydu.

"On yaşındaydım. Ve o gün gücümü fark ettiler. *Biliyorlardı*. Onları kolayca alt edebileceğimi biliyorlardı ve bir gün tüm tacizlerine misilleme yapacağımdan korkuyorlardı. Ama rotalarını değiştirmek yerine, iki katına çıktılar. Grim...o," diye fısıldadı, yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utanmış görünüyordu.

Midem bulandı. Alkol midemi yakıyor, bu işin nereye varacağı konusunda öğürmekle tehdit ediyordu. Ama kıpırdamadan durdum, tepki vermemeye, ona bu güvenliğini sağlamaya kendimi zorladım.

"Bana tecavüz etti. Bana *sahip oldu*." Sesi kırıldı.

Boştaki elim ağzımı kapattı, duygularımı bastırırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Chrome..."

Chrome başını salladı ve kendini ilerlemeye zorladı. "Ne kadar güçlü olursam olayım, efendilerim olduklarını bilmeme ihtiyaçları vardı. Ruhem ve zihnen kırılmama ihtiyaçları vardı. Böylece, her Kinetik'in saygı duyduğu kişi olmaya devam ettim. Ama insanlar sadece türümüzün yüzü olarak yarattıkları kişiliği biliyorlardı. Bu bir roldü. Ve istedikleri şey olurken bu rolü iyi oynadım. Onların kişisel laboratuvar faresi olduğumda bile onlarla savaşma isteğim yoktu.

"Beni sorgu odasına götürürler ve ölümün eşiğine getirirlerdi. Bana işkence ederlerdi, her iki şekilde de rezervlerimi yenilemem için beni aç bırakırlardı. Böylece neler yapabileceğimi ve neyle karşı karşıya olduklarını görecektlerdi. Ama sıçıp batırdılar." Durakladı ve yanağının içini ısırdı.

Bu korku hikâyesi daha da kötüleşmek üzereydi.

"En kötüsü ben on altı yaşındayken oldu. Haftalar geçti ve ben iki formumu da yenilememiştim. Elemental formum delirmek üzereydi. Öyle bir cehennemdi ki doğru düzgün düşünemiyordum. Bir auradan beslenmem gerekiyordu. Kimin olduğu ya da ne kadar alacağım önemli değildi. Riskini bilsem bile onları tüketip tüketmediğim umurumda değildi. Buna ek olarak, Kinetik enerjimden de mahrum kalmıştım. Bu bir insanın hayal edebileceği en kötü işkence biçimiydi.

"Odaya birini getirdiklerinde aklım başımda değildi. Ancak emirleri kendimi dizginlemem yönündeydi. Ahlsız bir durumdayken kendimi kontrol etmemi istediler. Ve en çok değer verdiğim, korumak için her şeyi yapabileceğim tek kişiyi getirdikleri için bunu başarabileceğimi varsaydılar."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü, ıslaklık profilindeki altın rengi teni kararttı. "Peri'nin hiç şansı yoktu. Onun aurasından beslendim... ve... ve duramadım. Gray, *duramadım* amına koyayım." Ağlarken boştaki elini saçlarına götürdü, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

Kalbim parçalandı, ruhumu kesti. Sıcak gözyaşları onunla birlikte yanaklarımdan aşağı aktı. Bu sadistliğin de ötesindeydi. Nasıl oluyordu da hâlâ devam ediyordu?

"Onu tükettim," diye fısıldadı. "Küçük kız kardeşimi, bana sevgi gösteren tek insanı öldürdüm. En iyi arkadaşımı."

Kollarımı omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Böyle bir şey için kelimeler yeterli olmazdı. Zaten kelimelerle aram pek iyi değildi. Bu yüzden sessiz kaldım ve onu acısı içinde tuttum.

Kalp çakramdaki o uğultuyu tekrar hissettim. Sonra göğsümde sanki benimmiş gibi ruhumu parçalayan bir sızı patlak verdi. Bunun yine onun duyguları olduğunu biliyordum, tıpkı bir gün önce öfkesini hissettiğim gibi. Sessizce kabul ettim ve onunla birlikte yas tuttum. En azından ona bu kaybı tek başına yaşamaması için bir şans verebilirdim.

"Senin hatan değildi Chrome," dedim boğuk hıçkırıklar arasında.

Chrome yüzünü omzumun kıvrımlarına gömdü. "Onu ben öldürdüm. Durmalıydım."

Duyguları, sonunda gecenin içinde serbest bırakılan sağanak bir fırtına gibiydi. İçimdeki havanın yatıştırıcı rahatlığı bile acımı dindiremiyordu. Gökyüzündeki soluk fenere bir şeyler yapması için bağırarak istedim. Onu geri getirmesi için. Bunların hiçbiri adil değildi. Nasıl olur da kimse bunu bilmez?

"O cazibeye kimse dayanamazdı," dedim. Gözyaşlarım kapüşonunun siyah kumaşını ıslattı.

"Yapmam gerekiyordu ama yapamadım. Bu yüzden acı çekmeyi hak ediyorum."

Nefesimi içime çektim ve onu tekrar gözlerimle buluşmaya zorlayarak uzaklaştım. Daha önce hiçbir erkekte bu kadar kırgın bir ifade görmemiştim. Yüzünü ellerimin arasına alarak, "Hayır. Hayır, bilmiyorsun. Var. Ve yapacaklar. Kellelerini alacağız ama önce yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Gözlerindeki sıvı metal tekrar seğirdi, sözlerimle kıpırdanmak istiyordu. Chrome'un çenesi gerildi. Güzelliği gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yavaşça, göz temasını kesmeden, sert bir hırıltıyla kendini yeniden kontrol altına aldı. Gücünün yeniden inşa edildiğini hissedebiliyordum; gözlerinin çeliğinde sertleştiğini görebiliyordum.

"Evet, yapacağız, benim küçük vahşim," dedi, sesi göğsünde sadece bir gümbürtüden ibaretti. Sıcak nefesi gözyaşlarımı yıkadı. Bir elini kaldırarak yavaşça -çok yavaşça- parmaklarını ebruli buklelerimin arasından geçirdi. "Hesap vermeleri gereken çok şey var."

Çalkantılı duygularla boğuklaşan sesi göğsüme öfkeyle ilgisi olmayan bir sıcaklık getirdi. Yayıldı ve gecenin keskin havasına karşı beni ısıttı. Beni olduğum yerde sabitleyen bakışlarının yoğunluğu karşısında ciğerlerim daraldı. Her şeyi gördüğünü, her şeyi *hissettiğini* söyleyen o bakış. İçkili mekanda bıçağımı boğazına dayadığım andan beri beni tedirgin eden bakış.

Başımı salladım, bakışlarındaki değişim -şimdi hayatla parlıyordu- ve başımın arkasını yenilenmiş bir güçle kavrayan büyük el arasında tutarlı bir düşünce oluşturamadım.

"Tam formunda çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Chrome. "Sen benim gökkuşağımsın. Benim umut ışığımsın."

Yanaklarım sıcacık kızardı. Orada öylece oturdum, bakışlarını tutmaktan başka bir şey yapamayacak kadar büyülenmiştim. Bir şey zihnimin arkasını gıdıklayıp duruyordu. Bir şey

Bu konuda konuşmam için bana yalvarıp duruyordu ama bir türlü odaklanamıyordum. Kaybolmuştum, beni esir almış gibi görünen şeyin içinde boğuluyordum.

"Teşekkür ederim Gray," diye mırıldandı Chrome.

Ne için?

Ama bir süre sonra başımı salladım ve kendimi tekrar aklımı başıma toplamaya zorladım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi gerçekliğe, şimdiki zamana geri dönmeye zorladım.

Boğazımı temizledim. Sanki bırakmaya korkuyormuş gibi eli başımın arkasında sabit kaldı. "Hayır, bana böyle bir konuda güvendiğin için teşekkür ederim..." Sözümü kestim. O rahatsız edici düşünce devam etti.

Parçalar bir araya geldi. Eğer o...

"Bekle..." Donup kaldım. Gözlerim büyüdü, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Eğer onu tükettiysen, bu demek oluyor ki..." Yüksek sesle söylemeye korkarak fısıldadım.

Chrome'un gözleri benimkilerden uzaklaştı. Eli de öyle, ardında buz gibi bir ürperti bırakarak.

"Evet," dedi Chrome, ses tonunu bir kez daha utanç doldurarak. Omuzlarını dikleştirdi. "Peri'yi tükettiğimde, bu beni evrime itti. Endarkened oluyorum."

Bölüm 39

GRI

S Biri kalbime tırtıklı bir hançer sapladı. Ya da öyle hissettim. Böyle bir habere nasıl tepki vermem gerekiyordu? Endarkened olmak ölümden çok daha kötü bir kaderdi.

Hemen aklıma ıssız küçük kasabada karşılaştığımız kadın geldi. Çürüyen etinden siyahımsı kan sızarken derisi nasıl da grileşmişti. Ne kadar akılsızdı.

Chrome'un o kuduz varlığa dönüştüğü, tüketmek için sadece bir sonraki aurayı aradığı görüntüsü...

Onunla ilgili her şey yok olacaktı.

Bu düşünce içimi beklediğimden daha fazla burktı. Aramızda, çocukken ilk karşılaşmamızdan başlayarak her buluşmamızda büyüyen bir tür bağ olduğu açıktı. Slate'e olan bağlılığım yüzünden buna direniyordum.

Kederli yüzündeki umutsuz ifadeyi tararken bir elimle ağzımı kapattım. Omuzlarında taşıdığı ağırlık buydu.

saygınlık ve güç. Dünyadan sakladığı ağırlığı. Gözlerimden yine yaşlar süzüldü. "Hayır," diye fısıldadım. "Başka bir yolu olmalı..."

Chrome yanağını avuçladı ve gözlerinde ağır bir özürle umudumu kırdı. "Hayır, Gökkuşağı. Öyle bir şey yok. Bununla savaşıyorum ama daha ne kadar savaşacağımı bilmiyorum."

"Durum ne kadar kötü? Sürecin neresindesiniz?" Cevabı gerçekten bilmek istemediğim için sormaya cesaret edemedim.

Chrome dudaklarını büzdü ve yutkunmaya çalışarak gözlerini kapattı. "İkinci aşamadayım. Ölmeden önce sadece bir seferim daha var."

Boğucu, titrek bir nefes verdim, sanki tüm oksijen bir vakum içinde yutuluyormuş gibi. "Lanet olsun," dedim. "Bu kadar uzun süre nasıl dayandın? Bu duyulmamış bir şey."

Chrome omuz silkti. "Uğruna yaşayacak çok şeyim vardı. Ama o üçü ölene ve Elementaller emin ellere geçene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"İçki bunun için mi?" Hedeflerimize ulaştıktan sonra yanımızda olmama ihtimalini göz ardı ederek sordum.

Chrome başını salladı, başparmağı elmacık kemiğime hafifçe sürtündü. "Evet, bu... ve diğer aşırı eğlence faaliyetleri, düşüncelerime biraz açıklık getirebileceğim kadar özlemi uyuşturmaya yardımcı oluyor. *Arzular...*" Ürperdi. "Tanrım, Gray. Bu dayanılmaz bir şey. Yoksunluk da öyle. Ne yaptıklarını gördün."

Terli, nemli cildini, titremesini, gevezeliğini, kıpırdanmasını ve tabii ki o geceki paranoyasını hatırladım. "Her zaman böyle midir? Yoksa dalgalar halinde mi gelir?"

"Arzular hep oradadır. Birini tüketme ve Kinetik krallığını tek başına yok edecek kadar güçlü olma düşüncesi çok cazip. İçimde bir ses var, *Grim'in* sesi, her zaman benimle alay ediyor.

çağrıya boyun eğmek. Bana her zaman Endarkened'dan daha iyi olacağımı hissettiren şeyler söylüyor. Tehdit ediyor ve..." diye durdu.

Elinin sıcaklığı yanağımı terk etti, yerini bir esintinin soğuk ısırtığı aldı. "O gece olan bu muydu? O evde mi?"

Chrome tekrar başını salladı. "Evet, sen içeri girene kadar o gece oldukça kötü bir dönem geçiriyordum..."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Anlamıyorum. Nasıl yardım edebilirim?" Kıçım sert zeminden uyuşmaya başlamıştı, bu yüzden dizlerimin üzerine tündüğüme yere uyum sağladım. Aramızda sadece bir santim vardı.

Chrome boyun eğmiş bir gülümseme sundu. "Bilmiyorum ama senin varlığın yoksunluk hissini hafifletiyor. Sana dokunmak bir şekilde onu uzaklaştırırken, aynı zamanda evrim sürecinin senden çaldığı anıları da geri getiriyor. Bilmiyorum. Belki de bu melez bir şeydir..."

Onun dışa dönük düşünceleri üzerine düşündüm. Perry Hollow'a olan yolculuğumuz sırasında benim yanımda bu nöbetlere hiç yakalanmamıştı. Ancak onu ne zaman bu halde bulsam, durumunun düzelmesi uzun sürmüyordu.

"Belki de birbirimize destek olursak bunu yenmenin bir yolunu bulabiliriz?" Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı alevlenerek sordum. Bu pek sık başvurmadığım tehlikeli bir duyguydu ama Slate'i çoktan kaybetmişim. Potansiyeli olan bir şeyi daha başlamadan kaybetmek istemedim.

Sinsi bir gülümseme yukarı doğru eğildi. "Bana doyamayacağını biliyordum, küçük vahşi. Sanırım seni etrafımda tutmak için tek ihtiyacım olan acıklı bir hikâyeydi."

Kendimi tutamayarak koluna bir yumruk attım. Başını aya doğru eğerek derin ve gırtlaktan bir kahkaha attı. Bir eli, vurduğum pazuyu okşuyordu.

"Hiç komik değil, göt herif," dedim, suçlayıcı bir parmakla ona keskin bir bakış fırlatarak.

Kendine geldikten sonra tekrar bana odaklandı. "Biliyorum. Ama seninle daha fazla zaman geçirmeye itiraz etmeyeceğim."

Sözleri ve içinden yayılan duygular karşısında kalp atışlarım durdu. Yutkundum. "Bunu başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Sadece bana tanık olanlar..." Chrome anılardan korunmak için gözlerini sıkıca kapattı. "Sadece siz, Prenses."

"Kimseye söylemem." Bu arada ben de bunu düzeltmenin bir yolunu arardım. "Eğer fiziksel yoksunluk belirtileri yaşamaya başlarsan, bana dokunmak için iznim var."

Kahretsin. Dudağımı ısırdım ve imalı konuşmamdan dolayı irkildim.

Biri gelip beni alsın. Şimdi.

Chrome'un hızlı gümüş gözleri erimiş lav gibi fırtınalı bir sıcaklıkla dönüyordu. Burun delikleri alevlendi. Göğsünden gelen bir ses tonuyla, "*Sana dokunmak*" derken neyi kastettiğini açıklamayı istiyorum. Çünkü dürüst olacağım Gray. Sana dokunmak istediğim milyonlarca yol var. Ve hiçbirisi masum değil."

Oh.

Çekirdeğim dibe vurdu. Başımı salladım, libidomu kontrol altına almaya çalıştım. Ne kadar zaman olmuştu? Çok uzun zaman. Bakire değildim ve öyleymişim gibi davranırsam lanetlenirdim.

Başımı yana eğdim, onu inceliyormuş gibi yaptım. Gerçekte ise kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve azgın hormonlarımı susturmaya çalışıyordum. Chrome'un bana dokunduğu, beni öptüğü, beni bir yatağa... bir duvara... *lanet* olası bir ağaca bağladığı görüntüler ne kadar istesem de gitmiyordu.

"Duygularım sana ne söylüyor?" Sesim alçaldı. Hâlâ onları hissedebildiğini biliyordum. Ben de onunkileri hissedebiliyordum ama benimkiler çok daha yüksekti.

Chrome sırtıttı. "Masum dokunuşlardan daha fazlasını istediğini." Gözlerini dudaklarıma dikti. "Eğer dudağını böyle ısırmaya devam edersen..."

Bunu yaptığımın farkında olmadan dudağımı dişlerimin arasından çıkardım. Dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzaktaydı. Kalbim beklentiyle hızlandı, dudaklarının fırçasını ve ardından gelecek her şeyi bekliyordum.

Eğilip parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek nazik bir sertlikle kavradığında nefes almadım. Başımı eğerek her şeyi söyleyen o gözlere bakmamı sağladı. Saçaklı tellerden sarkan her duygusal akoru vurdu.

Bu çok fazlaydı. Her ne kadar Chrome'la birlikte o ana teslim olmak istesem de yapamadım. Hazır değildim. Hâlâ Slate'e ihanet ediyordum gibi hissediyordum.

Bakışlarımı indirdim ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. Dizlerimiz birbirine değiyordu ve bunun da ne zaman gerçekleştiğinden emin değildim.

Chrome anlamıştı. Saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ve bana alan açarak uzaklaştı. Ona bakmaya utanıyordum. "Özür dilerim," dedim, yerde bir ot parçası bulup ona odaklanarak.

"Hayır," dedi. Elementallerin lideri olarak sahip olduğu otorite sesinde derin bir şekilde çınlıyordu. "Gray, bana bak."

Yaptım.

Anlayış ve empati, metalik gözbebeklerinde yumuşak dalgalar halinde çağıladı. "*Sakın* ama sakın bunun için özür dileme. Bedenine sahip olduğun için seni asla suçlamam." Kendi bedeni üzerinde kontrol sahibi olmamanın ne demek olduğunu anlıyordu. "Duygularını hissediyorum. Başka biriyle... yaklaşarak... ona ihanet etmiş olmazsın, ama hazır değilsen bunu anlarım. Bunun için seni asla suçlamayacağım."

İfadesindeki ve duygularındaki saf şefkat ve anlayış karşısında kalbim sıkıştı. Altta yatan suçluluk duygusu bağlantı boyunca yankılandı,

Bu da benim onu geri çevirme isteğimi arttırdı. Gözlerim ılık yaşlarla doldu. "Sadece..." Sözlerimi yarıda kesip uzaktaki gölgeli ağaçlara baktım. "O öldüğünden beri kimseyle birlikte olmadığımından değil. Çünkü oldum -birkaç kez- ama hiçbir zaman bundan fazlası olmadı. Duygusal bir bağ yoktu," diye açıkladım. Bir nefes ürperdim. "Ama gerçekten değer verebileceğim biriyle yatmak? Bu bir ihanet gibi geliyor. Sanki onu unutuyormuşum gibi geliyor. Sanki hiç burada olmadığını söylüyormuşum gibi."

Kollarımı gövdemin etrafına sarıp kendime sarıldım. "Ayrıca, tüm bunlar çok fazla, çok hızlı oldu. Daha birkaç gün önce ölmeni istiyordum. Yani... ölmeni, *ölmeni*. Senin babamı istediğın kadar ölü."

Chrome sıırttı. "Oh, biliyorum. İçki masasında bunu hissettim. Öfken çok tahrik edici."

Bir kahkaha attım. "Her şey tersine döndü ve ben de değişikliklere ayak uydurmaya çalışıyorum. Sanırım sadece yeni gerçekliğime alışmam gerekiyor." Bir kaşımı kaldırdım. "En azından artık senden nefret etmiyorum. Bu çok şey ifade ediyor."

Chrome göğsünü gururla kabarttı. "Ne diyebilirim ki? Tam bir avım."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "O kadar da kötü değilsin," dedim omuz silkerek. "Ama söylediklerimde ciddiyydim. Endarkening sürecinden bir çıkış yolu bulmana yardım edeceğim. Bu kadarı hak etmiyorsun Chrome."

Chrome içini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Aramızda soğuk bir rüzgar esti ve kapüşonunu yukarı kaldırdı. Yapraklar hışırdıyor, ağaçlar sallanıyor ve tarlayı dans eden dev gölgeler çevreliyordu. "Endarkening sürecinden kaçabilen hiç kimse yok. Buraya kadar gelebildiğim için şanslıyım. Bunu kabul ettim Gray. Ama eğer ben batacaksam, o orospu çocukları da benimle birlikte batacak."

Gerçekten oturup bekleyecek vaktim var mıydı? Hayır, onun burada olmayacağını kabul etmeyi reddettim. Yönümü değiştirdim. "Aramızdaki bu bağlantının gerçekten melez olmamızla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Chrome bana cevap vermeden önce tereddüt etti. Etrafımızı saran karanlığa bakarken dudağını çiğnedi. "Bu benim en iyi tahminim," dedi. "Bildiğim tek şey aramızda bir bağ olduğu. Buna İkiz Ruh Bağı deniyor. Bununla ilgili her şeyi bilmiyorum, sadece aynı ruhun iki yarısını paylaştığımızı ve bunun yaşamlar boyu sürdüğünü biliyorum." Derin bir nefes almadan önce kirli çenesini kaşıdı. "Elemental tarafım seninki gibi bastırılmadığı için bunu her zaman hissedebildim. Onu hissedebilmek için doğamızın her iki tarafının da uyanmış ve aktif olması gerekiyordu. Oyun parkındaki o gün ikimiz için de her şeyi değiştirdi. Sanırım o günkü temasımızda aramızdaki bağ uyandı ve bu da senin sihrini ve benim Kinetik güçlerimi ortaya çıkardı."

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun? Ben büyümü on üç yaşındayken uyandırdım." Chrome homurdandı. "Hayır, Prenses. Uyandırmadınız."

"Açıkla."

Chrome derin bir nefes aldı. "O günün ilerleyen saatlerinde, okuldan eve gönderildiğimizde, başa çıkmam gereken sonuçlarım vardı. Ama bir şeyin kalbimi sanki bir akorda bağlıymış gibi çektiğini hissettim ve diğer uçtaki her neyse onu gerdi. Sonra yabancı, uzak, kadınsı bir dizi duyguyla daha karşılaştım." Devam etmeden önce bakışlarını tekrar bana çevirdi, "Bu bana ait olmayan yoğun bir korkuydu. Sonra, aniden, korku güçlenmeye, tam bir güvene ve kontrole dönüştü. Sonra öfkeye, bu da ikinci elden hissettiğim güçlü bir hava büyü patlamasına yol açtı. Hemen ardından korku geri geldi, onu da kafa karışıklığı izledi," diye açıkladı. Anıyı yeniden hatırlarken kara kaşları birbirine yaklaştı.

Hatırlayamasam bile içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Belki de heyecanla kıpırdanan benim elementim bunu doğruluyordu. Chrome, birinin o gün başıma gelenlerle ilgili hafızamı sildiğine inandığını söylemişti. Bu yüzden, bunun mümkün olduğunu düşündüm.

"Keşke hatırlayabilseydim," dedim, sanki anıları beynime geri sıkıştırabilecekmişim gibi burnumun kenarını sıkarak.

O erimiş gözler acımasızca dönüyordu. "Bir yolunu buluruz. Tek bildiğim, o günden sonra, eğer senin yakınında olsaydım, duygularını hep hissederdim. Her şeyi hissettim."

"Oh, Tanrım." Yüzümü avucumun içine gömdüm. "Bu çok garip." Chrome kıkırdadı. "Hayır, hiç de değil."

"Dün Elemental formumu serbest bıraktıktan sonra, görünüşe göre artık duygularınızı hissedebiliyorum."

"Öyle görünüyor. Ama sanırım nöbetlerime girdiğimde, bu onu senden uzaklaştırıyor. Sanki ruh bağıyla olan bağlantımı kaybediyorum, çünkü bu parçalarım evrim geçiriyor. Anılarım solmaya başlıyor, iyi olanlar, çünkü anılar özümüze kazınmış duygulara bağlıdır. Bunları kaybetmek beni en kötü şekilde değiştiriyor," dedi Chrome, sesine hüznün sinmişti.

"Bir yolunu bulacağız," diye tekrarladım.

Başını salladı. "Bu bağı neler yapabileceğini bulmamız gerekiyor. Belli ki büyümüzü etkiliyor. Lanet olası bir portal açtık Gray. Orion ve ben var olduklarından şüpheleniyorduk ama canavar-ayısı ile olanlar beni hazırlıksız yakaladı. Eğer bunu yapabiliyorsak," dedi yüksek sesle düşünerek. "O zaman Orman'a bir son vermek için ne yapabileceğimizi merak ediyorum."

Daha dik oturdum ve zihninde dönen çarkları gözlemledim. "Babam bizi yaratırken her şeyi berbat etti. Nihai hırsı onun çöküşü olacak."

Ellerimi yanımda sıkı yumruklar haline getirerek söyledim. "Ne kadar da şiirsel."

Kulübeye geri döndüğümüzde bir grup savaşçı dağılmaya ve değerlendirme yapmaya hazırdı ama ön kapıdan girdiğimizi görünce rahatladılar. Orion ve River tereddüt etmeden bize doğru geldiler.

En başta gitme sebebimi hatırladım. Lanet olsun.

"Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz? Her yeri arıyorduk. Savaşa hazır bir arama ekibiyle yola çıkmak üzereydik," diye azarladı River, sert ve keskin bakışlarıyla bizi azarlayarak.

Chrome ona kaşlarını çattı ve o da kiminle konuştuğunu hatırlayarak bir parça geri çekildi. "Gittiler. Gittiler. Burası güvenli. Koğuşların güvenliğini sağladım."

Yanımdan ona baktım, bunu ne zaman yapmış olabileceğini merak ediyordum ama herkesin önünde onu sorgulamayacaktım.

River inceleyen bakışlarını aramızda bir ileri bir geri gezdirdi. "Güzel. Geri çekilmeleri için Onyx'e haber ileteceğim." Arkasını döndü ve yıldız ışığı saçlı Kinetic'i ararken bekleyen kadın ve erkek grubuna doğru yürüdü.

Grubun arasında Kodiak ve Void'i gördüm. Void doğrudan bana baktı. Kalın saçlarını yarıya kadar açmış, belini ve göğsünü bıçaklar, hançerler ve fırlatma yıldızları süslüyordu. Sırtına iri bir yay bağlamış, bir ok sadağı da ona eşlik ediyordu.

Orion River'ın ardından önümüzde durmuş, olanları değerlendirmeye çalışıyordu. "Her şey yolunda mı?" Turkuaz bakışları Chrome'u sorguladı.

Chrome omzunun üzerinden bana bakmadan önce güven verici bir şekilde gülümsedi. "Evet," dedi. "Sanırım her şey yoluna girecek amca" diye devam etmeden önce başımla onu onayladım.

Orion bana gülümsedi. Kumlu sarı saçları yanlardan yukarı doğru uzanıyordu. Onyx onu yataktan kaldırmış olmalı. Oops. "Harika. Bunu duyduğuma sevindim." Göl kenarındaki konuşmamıza atıfta bulunduğuna şüphe olmayan ince bir göz kırptı bana.

Garip bir gülümseme takındım ve ortak alanda zeminden çıkıntı yapan geniş meşe ağacını incelemek için gözümü başka tarafa çevirdim.

"Harlow daha erken döndü ve Çavuş Hogan'la ilgili bazı haberleri var," diye söze başladı Orion, Kodiak'ın Hollow'un elçisi olarak görev yapan kız kardeşine atıfta bulunarak. Görünüşe göre, insan milis lideri hakkında bilgilerle dönmüştü. "Kaynağının söylediğine göre Hogan, Orman'ın bir sonraki âleme yükselmesini engellemek için hayati önem taşıyan bir şeye sahipmiş," diye açıkladı Orion, esas olarak Chrome'a bakarak ama bana da sivri bakışlar fırlattı.

Krom kaskatı kesildi ve ardından dağılmakta olan savaşçı kalabalığını taradı. Başını salladı. "Ofisinizde buluşalım."

Orion topuklarının üzerinde dönüp merdivenlere doğru ilerlemeden önce başını eğdi.

Chrome'a doğru eğildim. "Bu toplantıya hoş geldim mi?"

Saçma bir soru sorduğumu ima eden bir yüz ifadesi takındı. "Belli ki." Sonra kürek kemiklerimin arasına nazik bir el koyarak beni Orion'u takip etmeye çağırdı.

Elemental kalabalığının arasından geçtik. Çenemi yüksek tuttum ve yanlarından geçerken diğerlerine bakmaya cesaret ettim. Beni vuracaklarını düşündüm.

güvensiz bakışlar. Bunun yerine hayret dolu ifadelerle karşılaştığımda içimi bir şaşkınlık kapladı.

Soru sormak için başımı Chrome'a doğru çevirdim. Anlayışla gülümsedi. Eğilerek kulağıma mırıldandı: "Sen sadece benim Gökkuşağım değilsin. Sen onların da Gökkuşağısın."

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Tecrübelerime göre, insanlar benden hoşlanmıyordu, hatta umut için bana bakmıyorlardı. Bu kadar çok kişinin dünyamızın kurtarıcı lütfu olabileceğime inandığını bilmek kahrediciydi.

Orion'un ofisine döndüğümüzde, Chrome tüm zaman boyunca ayakta durmakta ısrar etmek yerine sağ tarafımdaki boş koltuğa yanıma oturdu.

Orion bize içki teklif etti ama ikimiz de reddettik. Ben payıma düşeni daha önce almıştım. Chrome'a gelince, sanırım işlevsel olmak için sarhoş olmaya ihtiyaç duymamak hoşuna gidiyordu.

Bitkin düşmüştüm, tam olarak söylemek gerekirse zihinsel ve duygusal olarak tükenmişim. Orion'un son saatlerde neler öğrendiğini öğrenmek için sisin içinden geçtim.

"Peki, Harlow ne öğrendi?" Chrome sordu. Haberleri almak için tetikte ve hazır bir şekilde oturuyordu.

Orion kahverengi likörü yudumlarken bardak meşe masaya *çarptı*. "Jensen, yakın teması sayesinde sonunda Çavuş Hogan'ın yerini öğrenebildi."

Jensen ismi garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Yerini bulmaya çalışırken beynimi zorladım. Birden aklıma geldi, "Jensen? Bu koşucu-"

"Boğazımı kesmeye çalıştığın içki dükkânı mı? Evet, küçük vahşi, işte o," diye araya girdi Chrome, eğlenerek bir sırıtişla.

Başımı sallayarak homurdandım ama vücudumun onun baştan çıkarıcı ses tonuna verdiği hararetli tepkiyi görmezden gelerek sessizliğimi korudum.

Orion gülümsemesini gizlemek için yanaklarını ısırdı ama deniz yeşili gözlerindeki pırıltı onu ele verdi. "Her neyse," dedi. "Onunla şu anki iskele yerinde buluştun. Gözcüleri ve casusları Orman'ın hızlı bir şekilde harekete geçmeyi planladığını bildirmiş. Umutsuzca bu Hollow'un yerini araştırıyor. Senin yönettiğini biliyor, Chrome." Orion, Chrome'a sert bir bakış fırlattıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Gray, o da seni arıyor. Chrome ile buluştuğundan şüpheleniyor. Görünüşe göre ikinizin de ölmesini istemiyor. Şimdi planlarını hızlandırdığına göre, ikinizi de canlı olarak kendisine getirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Orion içini çekti ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Harlow bir kitap olduğundan da bahsetti. Hem Elementallerin hem de Kinetiklerin kökenleri hakkında bir kitap. Binlerce yıldır türümüz için kayıptı. Yeni nesillerimizden hiç kimse varlığından bile haberdar değil çünkü uzun zaman önce korunmak için insanların eline geçti. Şimdi, Hogan ve klanı onu korumakla görevlendirildi. Harlow'un kaynağı onu nasıl ele geçirdiklerini söylemedi, sadece bunun en öncelikli görevleri olduğunu söyledi."

Chrome öne doğru eğildi ve gözlerini Orion'a dikerek dikkatle dinledi. Orion'un tarifine uyan bir kitaptan söz edilip edilmediğini anlamak için anılarımı taradım. Hiçbir şey yoktu. Bu benim için yepyeni bir bilgiydi. Ve görünüşe bakılırsa Chrome için de öyleydi.

"Kabaca tercüme edersek, *kitabın* adı *Esrar Kitabı*," dedi Orion, kendisi için çok doğal görünen öğretmen moduna girerek. "Hogan'a göre, Orman'ın planlarını durdurmanın anahtarı bu kitapta. Kökenlerimiz, amacımız, Endarkened ve diğer pek çok sırla ilgili olarak türümüzün uzun zamandır aradığı tüm bilgilere sahip. Eğer yanlış ellere geçerse, o zaman..." Bitirmesine gerek yoktu.

Endarkened'dan bahsedilince başım dikleşti. Chrome'a yan gözle bakmaya cesaret ettim. Hareketsiz oturuyordu. Nefes alıp almadığını bile merak ettim.

Chrome tartışmaya yer bırakmayacak şekilde, "O halde kitabı sabah Hogan'dan alıyoruz," dedi.

Orion öne doğru eğildi ve ağırlığını masanın üzerindeki kollarına verdi. "Yapardık ama Çavuş Hogan birkaç ay beklememiz konusunda ısrar etti. Milislerini yeraltındaki yerleşkelerine taşıyor. Ve elçimiz kısa süre önce şu an bulunduğu yere gittiği için, aynı yeri iki kez ziyaret etmek güvenli değil. Gözcülere maruz kalma riskini arttırır, bu da her şeyi mahvedebilir."

Chrome gözlerini kapadı ve boynunu yana eğdi. Aynı hareketi diğer tarafta da tekrarlamadan önce yüksek sesle patladı. "Birkaç ay mı? Çok şey istiyorsun." İçini çekti. "Ama güvenli olur olmaz buradan ayrılacağız."

Orion boğazını temizledi. "Ayrıca bize geleceğini de söyledi. Bu şekilde seyahatin daha gizli olacağını düşündü. Kitabı ve sadece en güvendiği bir avuç sırdaşını getirebilir," diye açıkladı. "Bir şey daha var. Milis istihbaratı Forest hakkında daha fazla bilgi topladı." Bir bardak daha likör doldurdu, keskin kokusu burnuma kadar geldi.

Ahşap koltuğu sıkan Chrome'un parmak eklemleri bembeyazdı. "Ve?"

Orion sıradan bir yudum aldı. "Ve kendisine ait kadim bir kitap almış. Görünüşe göre, siz ikinizin sizi kullanamadan ölmeniz ihtimaline karşı bir yedek plan geliştiriyormuş. Hala tam olarak ne aradığını bilmiyoruz. Ama bunun *Arcane Kitabı*'nda ayrıntılı olarak anlatıldığına inanılıyor." Kaşlarını kaldırdı ve aramıza baktı. Bakışları Chrome'a takıldı, yüzünde onaylamayan bir ifade belirdi.

Neyin söylenmediğini ve neyi kaçırdığımı anlamaya çalışarak onları inceledim. "Ne? Bana ne söylemiyorsun?"

Chrome içini çekerek avuçlarını yüzünde gezdirdi. Orion kollarını kavuşturarak beklentiyle ona baktı. "Evet, Chrome. Sakladığın hayati bilgileri prensesle paylaş."

"Affedersiniz?" Yüzümü Chrome'a döndüm. Bir gecede bana daha ne kadar yeni bilgi verecekti? Daha ne kadar şey saklıyordu?

Chrome, arkasına yaslanıp yüzüme bakmadan önce Orion'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Forest'ın girmek istediği diyara Arcadia deniyor. İki dünyayı ayıran perdeyi açarsa, bunun sadece bir portal olmayacağını biliyor ya da bilmiyor olabilir. Burası ile Arcadia arasındaki perdeyi yıkacak. Arcadia'nın bizimkinin hemen üzerinde yer alan ve sadece ince bir perdeyle ayrılmış olan boyut olduğunu düşünürsek, bu perde olmadan dünyalarımızın birleşeceği ve Arcadia'nın tam üzerimize düşeceği anlamına gelir."

Chrome'a boş bir ifade verdim. "Ve bunu bana şimdi söylüyorsun çünkü..."

"Çünkü bununla bağlantılı daha fazla şey var."

"Tanrı aşkına." Göğsüm sıkışmış bir halde tavana baktım.

"Arcadia büyülü bir diyar ama artık saf bir diyar değil. Fırtına adı verilen büyücüler ve büyücü kadınlar tarafından yapılan kara büyülerle dolu. Kan büyüsü yapıyorlar ve güçleri diğer varlıkların büyüsünden besleniyor, vahşi yaşam ve doğa da dahil olmak üzere tükettiği her şeyin üzerinde bir zehir bırakıyor. Diyar büyü eksikliği yüzünden çürüyor. Eğer Arcadia bizim dünyamızla birleşirse, bu bizi Fırtınaların tükenmesi için savunmasız bırakacaktır." "Bu kulağa-"

"Endarkened. Bir bağlantı olduğunu düşünüyoruz," diye bitirdi Chrome benim yerime.

"'Biz' kim?"

Chrome'un omuzları gerildi, tereddüt etti. "Gizli bir kaynağım var. Kim olduklarını açıklayamam. Ama bana Arcadia hakkında bilgi aktarıyorlar."

"Nasıl?"

Bir kez daha iç ç e k e r e k , "Bu konuya giremem. Ama babanla bağlantıları var."

"Onları tanıyor muyum?"

Orion boğazını temizledi. "Bilmen gereken daha çok şey var Gray," diye araya girdi ve başını Chrome'a doğru eğerek devam etmesini işaret etti.

Bağlantısını bildiğime bahse girerim. Asıl soru, *kimdi?* "Ne?"

"Forest biz doğmadan önce de Tempest'larla ilişki içindeymiş. Doğumlarımız bu geçidi açmak için düzenlenmiş. İkiz Ruh Bağı hakkında çok sınırlı bilgiye sahibim ama onun daha fazlasını bildiğinden eminim. Ve bahse girerim, canavar ayıya yaptığımız gibi, bilmeden onun için perdeyi zayıflatmak için bağımızı kullanmamıza izin veriyordur." Cevap vermeyince devam etti, "Sarayda yaşadığım dönemde bizi ayrı tutmak için büyük çaba sarf etmesi mantıklı. Belki de planı hazır değildi, bu yüzden doğru zaman gelene kadar bizi manipüle etti."

Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Hayatım ne hale gelmişti?

Orion tekrar konuştu, "Yakında bize daha fazla cevap ve açıklık sağlayacak olan Esrar *Kitabı*'na sahip olacak olsak da, Harlow'un bana Orman'ın da bir kitabı olduğunu söylediği bilinmelidir. Sanırım bu Fırtınalar'dan geldi. Karanlık bir kitap. Hogan'a göre, istihbaratları, kitap aracılığıyla, sizden birine sahip olsaydı geçidi açmanın daha kolay olacağını, ancak ikinize de sahip olmanın daha verimli olacağını öğrendi. Daha yüksek bir başarı oranı. Ancak,

Siz olmadan da yapılabilir. Sadece daha uzun sürer ve başarılması çok daha zor olur."

Artık kendim ve kökenlerimle ilgili tüm yalanlara ve sırlara odaklanamazdım. Tek yapabildiğim kontrol edilebilecek şeylere odaklanmaktı. "Bu üç-aylık bekleyiş, aramızdaki bağın neler yapabileceğini test etmemize olanak tanıyacak. Onu kontrol etmeyi öğrenebilir ve en kötüsüne hazırlanabiliriz. Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Orion başıyla onayladı. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor Gray."

"Diğerleriyle konuşacağım. Hogan'ın gelişini beklerken Hollow'daki herkesin eğitimini artıracğıız ve panzehir stoklayacağız. Forest, Gray ve benim bağlantı kurduğumuzdan şüpheleniyor gibi görüldüğü için bir saldırıya hazırlıklı olmamız gerekiyor," diye ekledi Chrome.

Chrome'un delici bakışlarının ona bakmamı istediğini hissettim. Ben reddettim. Bu geceki inişli çıkışlı duygulardan sonra şu anda ona karşı ne hissettiğimden emin değildim. Dış görünüşünde kaynayan bir intikam duygusu vardı. Ancak içindeki duygular dünyayı yakıp kül etmekle tehdit eden azgın bir cehennem gibiydi. Dalga geçmiyordu. Ve toplu katliam beklentisinin beni de heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Bölüm 40

KROM

"G Bu yüzden boku yedik," dedi River.

Forest'ın planlarının kapsamı, Arcadia hakkındaki tüm bilgilerim ve Gray ile paylaştığım bağ hakkında onları bilgilendirmek için savaş odasında çekirdek ekibimin karşısına çıktım. Herkesin bilmesinin zamanı gelmişti. Sırf kendi sırlarımın açığa çıkmasından korktuğum için önemli bilgileri saklamaya hakkım olduğu anlamına gelmiyordu.

"Forest seni ve Gray'i birlikte ele geçirirse bu ne anlama gelir? İkinizi kendisi için başka bir geçit açmaya zorlayabilir mi?" Void, uzun toplantı masasında River'ın yanında otururken sordu.

Gray diğer tarafa geçerken ben de bir uca oturdum. Onyx ve Orion benim iki yanımda, Aella ve River da Gray'in yanında yer aldı.

"Bilmiyorum," dedim. "Aramızdaki bağda henüz keşfedilmemiş çok şey var."

"Ama onu keşfedebilirsek, üzerinde biraz kontrol sahibi olmayı öğrenirsek, o zaman kendimizi Orman'dan nasıl koruyacağımızı daha iyi biliriz," diye ekledi Gray, bakışlarımı dayanışma içinde tutarak.

"Ne istiyorsunuz?" Kodiak koltuğunda dik oturdu, sakalı her zamankinden biraz daha uzun görünüyordu.

"Orman bizi aradığına göre, bir saldırıya karşı hazırlıklı olmalıyız. Şu andan itibaren bu Hollow'daki herkes her zaman silahlı olacak. Bilezik de yok. Ayrıca panzehirler için de bir rezerv oluşturmamız gerekiyor çünkü herkesin her zaman yanında bir şırınga bulundurması gerekecek."

Kodiak başını salladı. "Annemle panzehir hakkında konuşacağım. Ayrıca savaşçıların eğitimini artırmanın yollarını da planlayacağım."

"Savaşçı olsun ya da olmasın herkesin eğitime dahil edilmesi gerekecek."

Onyx kollarının üzerinde öne doğru eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bunu organize etmek için Orion ve Kodiak ile koordine olacağım."

"Göğüs göğüse dövüşü ben hallederim," dedi Void ve herkes başını sallayarak onayladı. "Hollow'daki herkes eğitilecekse, silahlar için de hazır bulunacak zamanım olur mu bilmiyorum. Ama Rambo üçüzlerini silahlardan sorumlu tutabilirim."

Orion'a baktım. "Büyülü dövüşü kabul edecek misin?"

"Evet, tabii ki. Programları düzenleyeceğim ve eğitimleri kendi alanlarında en deneyimli olanlara devredeceğim." Bakışlarını Aella'ya çevirdi. "Yani hava elementalleri konusunda liderliği sen üstleneceksin, öyle mi?"

Aella nazik bir gülümsemeyle başını öne eğdi. "Teşekkür ederim, Orion."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Başkalarıyla birlikte çalışmak gibi bir huyun var."

River ve Kodiak toprak ve su elementalleri için savaş eğitimini üstlenmeyi kabul ederken, henüz doğru ateş elementalini seçemedik.

Tüm bunlar halledildikten sonra, Çavuş Hogan'ın gelişi için hazırlık yapma konusuna girdik. Yanında en az iki kişi daha getireceği söyleniyordu, bu yüzden fazla bir şey gerekmeyecekti. Ama onu rahat ettirmek istedik.

insanlar için. Özellikle de herhangi bir lüksü deneyimlemeyeli çok uzun zaman olduğu için.

Orion, "İki kabinin temizlenip hazırlandığından emin olacağım," diye teklif etti.

"Kinetik ve Elemental yeteneklerinde ustalaşması için Gray ile çalışmaya devam edeceğim. Ve Void, fırsat bulduğunda onunla duysal farkındalık konusunda çalışmaya devam edersen çok memnun olurum?" diye sordum.

Void oturduğu yerde kıpırdandı ve gümüş çerçeveli bakışlarını Gray'e çevirdi. Hemen cevap vermedi, belli ki vereceği cevabı düşünüyordu. "Prenses ne kadar zor olsa da kabul edeceğim. Çünkü onun cehaletinin hepimizi öldürmesini istemiyorum."

"Yapma," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Onunla bu şekilde konuşma." Büyüm vücudumun her iki tarafına da yayılıyor, beni elektrikliendiriyor ve patlamak istiyordu. Kendimi tutmaya çalışarak titredim.

Void başını yavaşça bana doğru çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. Herkes bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek için nefesini tutmuş beklerken ortalıkta derin bir sessizlik vardı. Dudağını bükerek, "Biliyordum" dedi.

"Ne?" Tersledim.

"Sanırım aranızdaki bu bağ her şeye rağmen gerçek." Void dikkatini tekrar Gray'e vermeden önce derin bir kahkaha attı. Onun kahkahasını duymak nadirdi. Ama güldüğünde bunun bir anlamı vardı. "İtiraf etmekten nefret ediyorum Prenses ama beni etkilemeye başlıyorsun. Sadece birazcık. Senden daha büyük gurur sorunları olan biri varsa, o da odur," diyerek başını bana doğru salladı. Void işaret parmağı ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. "Yine de sana her gün bok atacağım. Aksini düşünme."

Bağ bana Gray'in onu kabul etmesinden dolayı kafasının karıştığını söyledi, ancak onun gelişinden bu yana bende bir fark olduğunu anlayabiliyordum.

Gray gülümsememeye çalışarak alt dudağını ısırđı. "Elbette. Ve sen resmen çözülene kadar çekici kişiliğimi göstermeye devam edeceğim. Buradaki asıl amacım bu."

"Asıl amacınız?" Başımı eğerek sordum. O seanslarda ne haltlar dönüyordu?

"Evet, Oh, Mighty Chrome, öyle. Detaylandırmak istemiyorum, bu yüzden bir sorunuz varsa, lütfen... söz alın." Gray fikrini detaylandırmak için bir kolunu önünde salladı.

Onyx eğilip River'a fısıldadı, "Az önce ne oldu lan?"

River başını salladı ve birbirlerine sessizce bir şeyler anlatırken Aella'nın bilmiş ifadesiyle karşılaştı. "Sen anlamazsın, aptal herif."

İçimi çektim ve koltuğumda geriye yaslandım. "Onyx," dedim dikkatini çekerek. "Orman'ın onu bulup bize gizlice saldıramayacağından emin olmak için ikimizin Hollow'un üzerindeki koğuşları güçlendirmemiz gerekiyor."

"Kesinlikle."

"Sihrin bunun için nasıl çalışıyor?" Gray, Onyx ve benim aramda dolaşarak sordu.

"Auraların yaydığı enerji elektromanyetiktir, bu yüzden Onyx'in kızılötesi büyüü tüm ısı izlerimizi bastırabilirken ben de bu çıktıyı bastırabiliyorum. Mükemmel değil ama bizi Forest'ın radarından uzak tutmaya ve diğer Kinetiklerin daha fazla araştırma yapmasını engellemeye yetiyor."

Gray gülümsedi. "Kinetik Kral'ın hedeflerini engellemek için ona karşı Kinetik büyü kullanmak gibisi yok. Bunun için buradayım. Yardımcı olabilirsem haber verin."

Onun kabul görmeye adım attığını görmek kalbimi gururla kabarttı. Bunu yapacağından hiç şüphe etmedim.

"Kalkan!"

Gray, elementini saldırı ya da savunma amaçlı bir silah olarak kullanmak için mücadele etti. Ellerimi kullanmadan ona hançerler ve bıçaklar fırlattım. Saldırılarımdan korunmak için kendi silahlarına izin verilmediği için bu biraz haksızlık olabilirdi. Ama elementinin kontrolünü ve ustalığını kazanması gerekiyordu.

Gray küfretti, eğildi ve ona doğru uçmaya devam eden kılıçlardan kaçtı. Kılıçlarım bitince de Orion'unkileri çaldım. "Yerden düşen bıçaklarını kullanabilirdin, biliyorsun değil mi?" diye sordu yanımdan, Gray'in yaşadığı trajediyi izlerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdim, bir yandan da kemerinden bir hançer daha kaydardım. Onu yakalamaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. "Ama bu daha eğlenceli."

"Seni öldüreceğim, Chrome!" Gray uçan bir bıçağın üzerinden atlayıp şaşırtıcı bir zarafetle çimlerin üzerinde yuvarlanırken bana bağırdı.

"O zaman benden korunmak isteyebilirsin, Prenses," diye karşılık verdim, yüzümde alaycı bir sırıtışla. "Belki bir gün boş tehditlerini yerine getirirsin." Her nasılsa, bir kaçışın ortasında orta parmağını kaldırmayı başardı.

"Durmalı mıyız? Bu noktada durmamız gerektiğini hissediyorum," diye mırıldandı Orion. "Hayır, bu onun kardiyosu için iyi."

Orion sadece başını salladı ve kıvrılmış dudaklarının arasından kahkahasını gizlemeye çalıştı.

Tüm bıçaklar bittiğinde -Rion'un ki ve benim ki de dahil- ve onları bir tur daha için yerden geri dönüştürdüğümde, sonunda pes ettim ve Gray'in nefes almasına izin verdim.

"Neden bir kalkan yapamıyorsun?" Kamburlaşmış ve ağırlığını dizlerine vermiş olan iri bedenine yaklaştım.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, o noktada beni öldürmeyi gerçekten başarabilirdi. "Siktir git."

"Yanlış." Ona yaklaştım, onunla aynı havayı soludum, ruhunda yeşeren hırçınlığın tadını çıkardım. Bunun ortaya çıkmasına ihtiyacım vardı; onun buna hazırlıklı olmasını istiyordum. "Tekrar soruyorum, neden bir kalkan inşa edemiyorsun?" Duraksadım, sesimi derin ve sessiz bir şekilde alçaltarak onun parlayan gökkuşağı gözlerini tuttum, "*lanet* olası bir kalkan?"

Orion onunla birlikte çalışıyordu ama o henüz bunu başaramamıştı. Eğer bir kalkan inşa edemezse, elementini bir silah olarak kullanamazdı.

Gray cevap vermedi. Sadece öfkelendi, öfkesinin ve hayal kırıklığının ağırlığını bana dik dik bakarak taşıdı. Bakışlarını içime çektim ve yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattım, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Etrafımızdaki dünya kaybolmuş, sadece ikimizi kendi baloncuğumuzda yakalamış gibi görünüyordu. Sesim fısıltıya dönüştü: "Fazla düşünüyorsun Prenses. Her şeyi kontrol etme ihtiyacını bir kenara bırak. Siz ve elementiniz bir takımsınız. Bunu sakın unutma." Kendimi durduramayarak yüzünün yan tarafını kavradım ve alnımı onunkine yasladım. Hava ciğerlerimi sanki uzun süredir oksijensiz kalmışlar gibi rahatlattı. "Bunu başarabilirsin. Sana inanıyorum."

Gray'in vücudundaki gerginlik dokunuşumla gevşedi. Onu içime çektim, onu benim yapma arzusu göğsümü bir mengene gibi sarmıştı. "Haydi ama

dışarı, küçük vahşi. Oynamak istiyorum."

Prenses bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Gözlerinde alev alev yanan bir açlık vardı, bu da onu oracıkta alıp kendime mal etmememi son derece zorlaştırıyordu. Pantolonumdaki sertleşme çenemi sıkmana ve geri çekilmeme neden oldu. Arkadaş kalmamız gerekiyordu, hepsi bu. Ve ben ona bu çizgiyi aşmayacak kadar saygı duyuyordum.

"Orion ve Aella'nın sana öğrettiklerini hatırla. Akışına bırak." Ben onun yanındaki eski yerime dönerken Orion'un kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti.

"Şey, bu..." diye düşündü, çenesindeki kirli sakalı ovuşturarak.

"Kapa şu lanet çeneni."

Güldü ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim."

Gray tarladaki yerine döndü, hararetli anımızdan etkilenmemiş gibi görünüyordu ama ben daha iyisini biliyordum.

Atılan tüm bıçaklar havalanıp bana doğru sürüklendi ve ben de güvertede bulundurmak üzere bir çiftini kaptım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Gray'e doğru bir bıçak gönderdim. O da önceki gibi yaptı, bir sonrakinden kaçınmak için yuvarlanmadan önce eğildi. Ve bir sonrakinden. Durmadım. "Fazla düşünmeyi bırak, Gray." Bıçaklar birkaç dakika boyunca havada uçtu ve birkaç kez tehlikeli bir şekilde kafasına yaklaştı.

Bu hançerler ortalama metal bıçaklardı, bu yüzden zehirlerden ölme riski yoktu, ancak hayati bir noktada yeterince hızlı iyileşmezse, kalıcı olarak değişebilirdi. Lanet olası bir kalkana ihtiyacı vardı.

Ben prensesimize kılıç üstüne kılıç savurmaya devam ederken sol tarafımda başka bir erkeksi varlık belirdi. "Görüyorum ki hâlâ bir hava kalkanı oluşturmayı başaramamış," diye gürledi Void'in derin odunu.

"Hayır," diye cevap verdim, tüm metal silahlara odaklanmaya devam ederek.
"Ama geliyor."

"Çok hızlı öğreniyor. Henüz ustalaşmamış olmasına şaşırdım." Void göremiyordu ama bu onun etrafında olup biten her şeyi bilmesine engel değildi. Son derece yüksek duyuları, olup bitenlerin görüntülerini oluşturmaya izin veriyordu. Bana göre Void bizim en değerli varlığımızdı. Hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

"Bu... bir *iltifat* mıydı, Void?" Şaka yaptım. Homurdandı. "Asla. Sadece bir gözlem." "Doğru."

"Eğitiminde nasıl ilerliyor?" Orion solumdan Void'e sordu.

Gray, bir bıçak neredeyse karnına saplanmadan bir nefes önce havaya sıçradı. Farklı bir yönden gelen bir hançerden kaçıyordu, bu yüzden geldiğini görmemişti; daha ziyade hissetmiş ya da duymuş olmalıydı. "Görünüşe göre benimle aldığı dersler işe yarıyor. Aksi takdirde şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu," diye cevap verdi, sesi donuktu.

Her nasılsa, benim küçük vahşim önüne atılan her silahın etrafından dolaşmayı başarmış ve vurulmaktan kurtulmuştu. Ta ki ben bir bıçakla yaratıcılığımı konuşturana kadar. Bir tanesini doğrudan ona fırlatmak yerine, onu kandırdım ve bıçağın onun kaçışını geçip gideceğini düşünmesini sağladım. Bir diğerinden kaçınmak için arkasını döndüğünde, o diğerlerini savuştururken bıçağın onu arkadan takip etmesini sağladım ve kolunu arkadan kestim.

Dondu kaldı. Yüzümde bir gülümseme belirmek üzereydi ama kendimi tuttum.

"O ne yapıyor?" Orion yanımdan fısıldadı. "Umarım lanet olası bir kalkan inşa ediyordur."

Ama yaptığı şey bu değildi. Görünmeyen bir güç silahların kabzalarını ele geçirdi ve onları yörüngelerinden çıkararak havada durdurdu. Metalin kontrolü için mücadele ettim, gafil avlandığım için zihinsel olarak onları geri almaya çalıştım. Ancak Gray'in hava elementini kullanarak onları yakaladığını fark ettiğimde, bu fırsatı öğrenmesine izin vererek bıraktım.

Gray sonunda canına tak etmiş intikamcı bir meleği andırıyordu. Karışık çift tonlu saçları, etrafını saran hava yastığının altında bir aşağı bir yukarı süzülüyordu. Kaşlarını çatarak bana bakması, artık kontrolü altında olan havaya kaldırılmış silahlarla ne planladığını gösteriyordu.

"Şimdi onlarla ne yapacaksın? Onları geri çalmamı mı bekleyeceksin?" Onun gazabını görmeye hazır bir şekilde alay ettim.

Dudağının belli belirsiz bir seğirmesiyle silahlar saldırıya geçti ve bir kuş sürüsü gibi Orion'a, Void'e ve bana doğru uçmaya başladı. Metali yakaladım, aslında bıçaklar vurmadan hemen önce Gray'in hava kontrolünü kenara ittim, ancak Orion'un hava kalkanının son saniyede önümüzde yükseldiğini hissettim.

"Tam bir kalkan sayılmaz ama işe yarar," dedim göğsümü gururla doldurarak. "Peki ya bu?" diye sordu.

Havanın hareketini hissettim ve hafif bir ıslık sesi duydum, hemen ardından göğsümü kesen keskin bir bıçak sesi geldi. Görünmez.

Kanayan yaraya baktım ve sonra onu yaratanın gözleriyle karşılaştım. "Az önce bir hava silahı yaptın ve beni onunla mı kestin?"

Gray kendini beğenmiş gülümsemesini gizleyemedi ve ardından omuz silkti.

"Ben yaptım." "Kalkandan önce mi?" Orion ses tonunda belirgin bir şüpheyile sordu ve başını kaldırdı.

Kaş.

Gray bir kez başını salladı.

Bakışlarını tuttum, aramızda söylenmemiş sözler geçti. Gurur kalbimde kabarmaya devam etti, içindeki vahşiliği seviyordum. "Mükemmel," dedim.

"Tekrar."

Yumruklarım tarlalarımızdan topladığımız pirinçle dolu deri kum torbasını yumrukluyordu.

Keskin yumruklarla art arda vurmada önce kaval kemiğimle torbaya vurdum. Her vuruşla birlikte gerginlik ve son iki haftadır Gray'le aramdaki mesafeyi korumaya çalışmanın yoğunluğu da azaldı. Çılgınlık küçük dalgalar halinde geri dönmeye başladı. Ama öfke ve açlık artmaya devam ediyordu. Grim'in unutulmaz kahkahası zihnimin derinliklerinde yankılanırken, geri çekilmelerim ve rezervlerimi yenileme ihtiyacım dayanılmaz hale gelmeye başladı.

Terden ağzıma tuz damladı. Gerginliğimi ve mantıksız öfkemi bildiğim en iyi yol olan şiddet yoluyla boşaltırken bile durmamıştım. Akan kanın ve etrafa saçılmış harap bedenlerin görüntüleri zihnimde parıldıyor, acı çektirmek ve aurlarını kendime almak için beni baştan çıkarıyordu. Bu eylemin bana verdiği coşkunun güçlü anısı zihnimde ve ruhumda kirasız yaşıyordu. Unutamıyordum, her gün bir kez daha mağaraya girmem için beni baştan çıkarıyordu.

Her şeyi kapsayan özlem, antrenmanıma iki saat kala yavaş yavaş hafiflemeye başladı. Grim'in sesi kesildi, zihnimin girintilerinde sessizleşti. Yine de durmadım, kum torbasına odaklandım. Hayal ettiğim yüzler Forest'tan Grim'e ve anneme kayıyordu. Ametist'in her zaman var olan acısı ve ihaneti içimi yaktı. Nasıl bir anne böyle bir şey yapar?

"Hey."

Döndüm ve savurdum. Çok nadiren biri tarafından gafil avlanırdım. Gray yumruğumu engelledi ve kendi yumruklarından birini kaburgalarıma indirdi.

"Kahretsin," diye hırıldadım, saldırdığı yeri ovuşturarak. "Özür dilerim."

Prenses endişeli bir ifadeyle öne çıktı ve ten tene temas etmek için elini koluma koydu. "İyi misin?"

Başımı salladım ve dokunuşunun bana verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım. Onu içgüdüsel olarak kucakladım, başını çenemin altına sıkıştırdım, tekrar elimden kayıp gitmeye ne kadar yakın olduğuma dair duygular boğazımı tıkadı ama yine de kendimi bundan kurtarma şansına sahip olduğum için minnettardım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, çenemi başının tepesine dayadım ve sıcak vanilya kokusunu içime çektim.

"Son iki haftadır neredeydin?" diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu. "Son zamanlarda neredeyse hiç ortalıkta yoktun."

Boğazımı temizledim. "Seni rahat bırakmaya çalışıyorum."

Gray doğruldu ve bana bakmak için geri çekildi. Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ne? Neden?"

"Çünkü bir şeyleri çözmeye çalışırken ve buraya alışmaya çalışırken benim sana yapışmama ihtiyacın yok. Travmanı iyileştirirken kendi yolunu çizmen gerekiyor. Bunu yaparken sana stres yüklemeye çalışmıyorum. Ayrıca, bu *benim* sorunum ve bu sorumluluğu sana yüklemeyeceğim." Parmaklarımı saçlarında gezdirip yüzünden uzaklaştırmak için içimden gelen dürtüyle savaştım.

"Ve sana söyledim," diye ısrar etti Gray. "Yardım etmek istiyorum."

Gülümsedim. "Biliyorum Gökkuşaağı," dedim çok renkli gözlerini inceleyerek. "Çelik gibi dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbin var."

Gray dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Hiç de acındırıcı değil."

Güldüm ve avucumun içine aldım. "Haydi," dedim ve beni takip etmesini işaret ederek avucumu çekiştirdim.

"Nerede?" diye sordu ama yine de peşimden geldi.

Omzumun üzerinden baktım ve ona geniş bir sırıtış attım. "Göreceksin."

"Ciddi misin? Saklambaç mı?"

"Bakalım bu sefer beni gerçekten yakalayabilecek misin, küçük vahşi?"

Gray gökkuşağı gözlerini bana dikti ve dudaklarını büzdü. "Kurallar nedir, ey efsanevi kişi?"

Omzumu meşe ağacına yasladım ve ayaklarımı çaprazlayarak avucumu uzattım. "Silah yok. Büyü yok."

Gray iç çekti. "Peki." Silah kemerini çıkardı ve tüm bıçaklarını iki ağaç kökünün arasındaki çimenlerin üzerine yerleştirdi. Ben de aynısını yaptım.

Yumruğumu sıkarak diğer avucumun düz kısmına yerleştirdim. "Hazır mısın?" Gray ellerime mantar çıkmış gibi baktı. "Nedir bu?" "Taş, kâğıt, makas. Kimin önce saklanacağına karar vermenin tek yolu bu."

"Oh."

"Daha önce hiç yaptın mı?"

Gray alt dudağını ısırdı, utanç o anlamlı gözlerini doldururken yanakları pembe pembe kızardı.

"Yapmadın, değil mi?" Sessizliği kuşlardan daha yüksek sesle şarkı söylediğinde, yüzünün yanlarından tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Sorun değil. Önemli bir şey değil. Sana göstereceğim."

Gray, Peri'nin bana aktardığı çocukluktan kalma karar verme oyununu nasıl oynayacağını anlatırken dikkatle dinledi. Bitirdiğinde ellerini benim yaptığım gibi yerleştirdi ve omuzlarını dikleştirdi.

"Üç kadar sayacağım. Kaybeden önce saklanır." Yüz hatlarında oluşan heyecanlı beklentiyi inceledim, onu ortaya çıkaranın ben olduğum gerçeğini içime çekmek istiyordum. "Bir. İki. Üç," diye saydım.

her sayı beklentinin büyümesine izin vermek için. Gray taşı göstermek için elini yumruk yaparken ben kâğıdı seçtim. Elimi onun elinin üstüne kapattım ve sıktım. Ben elimi çekmedim, o da geri çekilmedi. "Kağıt taşı yener, Prenses."

Burun delikleri alevlendi ve kalbimdeki tanıdık çekişle birlikte içime güçlü bir arzu çarptı. Yorum yapmak yerine homurdandım, "*Kaç*."

OceanofPDF.com

Bölüm 41

GRI

IYüzüme yayılan geniş sırtış yüzünden yanaklarımdaki sızıyı durduramayarak koştum.

Kulübeden ya da çevresindeki diğer kulübelerden çok uzakta değildik ama bu orman yabancıydı, bu yüzden kendimi Chrome'un avı gibi hissettim. Ve garip bir şekilde, itiraz etmiyordum. Bu sadece bir oyundu, ama bunun altında yatan bir anlam olduğunu hissediyordum: hangi zihin durumunda olursa olsun beni her zaman bulacaktı.

Büyümüzü kullanamıyorduk ve silah kullanamıyorduk ama ölümlülermişiz gibi davranmak gerçekçi değildi.

Duyularımı sonuna kadar açık tuttum ve Void tarafından eğitildiğim şekilde etrafıma odaklandım. Güneyde Kasım ayıydı, kar yağmıyordu ama hava çok soğuktu. Rüzgâr nefesimi kesiyor ve durmadan burnumu çekmeme neden olurken gözlerimi yaşartıyordu.

Küçük bir derenin kenarında durdum. Sığ su, yatağa gömülmüş kayaların ve sopaların üzerinden akıyordu. Kalbim hızla çarparak

Çevredeki alan, yerimden tamamen habersizdi ama Chrome'un bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Büyük, sarmal bir ağaç derenin üzerinde kavis çizerek kıyının diğer tarafına doğru uzanıyordu. Gövde ölmemişti, bu yüzden tırmandım ve diğer tarafa doğru sıkı bir yürüyüş yaptım, bu arada avlanmanın verdiği adrenalinin damarlarımda pompalandığını hissediyordum. Bu heyecanı seviyordum.

En son ne zaman eğlenceli ve çocuksu bir şey yaptığımı hatırlayamıyordum. En iyi tahminim Slate'in hâlâ hayatta olduğu zamandı ama o zaman bile kralın üzerimdeki baskıcı baskısı nedeniyle görevlerimiz ve faaliyetlerimiz sınırlıydı. Buna ihtiyacım vardı.

Saklanacak gizli bir yer bulmaya çalışırken adımlarımı susturma zahmetine girmeden ormanda hızla ilerledim. Gülümsemesi hiç değişmedi.

Sonunda, eğilmiş bir ağacın altında toprağa gömülmüş, muhtemelen çakallar tarafından boşaltılmış, bir tür büyük bir hayvan ini buldum. Girişi sıkışarak geçebileceğim kadar genişti. Zar zor.

İçeri girmeye karar vermeden önce sığınağın gerçekten terk edilip edilmediğini kontrol etmeliydim ama bir yere saklanmalıyım ve zaman azalıyordu. Chrome her an üzerime gelebilirdi.

İnin koruması beni kemiklerimi donduran sert rüzgârdan korudu ama yine de üzerimde sadece yeterince sıcak olmayan bir pelerin vardı.

Yaklaşık beş dakika geçti ve parmak uçlarım hissini kaybetmeye başlamıştı bile. Böyle zamanlarda neden soğuğu acımasız sığağa tercih ettiğimi sorguluyordum. Ama bunu neme her zaman tercih ederdim. Kazanmak için hipotermi.

Beş dakika daha geçti ve çok iyi saklanıp saklanmadığımı sorgulamaya başladım. Daha ne kadar saklanmam gerekiyordu? Onu yenip geri dönmem gereken bir üs olması gerekmiyor muydu? Yoksa başka bir oyun muydu? Yapamadım

Çünkü ne okulda ne de sarayda diğer çocuklarla oynamaya davet edilmemiştim. Oturup onu beklemeye karar verdim.

Gıcırdayan dişlerim beni ele verirdi.

Yaprakların yumuşak çıtırtısı üstümdeki topraktan geliyordu. Titrememi durdurmak için elimden geleni yaptım.

Hafif ayak sesleri yanımdan geçti. Beni bulamadığı için içimde bir sevinç ve hayal kırıklığı karışımı savaşıyordu. Ta ki durup arkasını dönene kadar.

Nefeslerimi susturmaya çalıştım ama onları tamamen susturmak zordu.

Sonunda, krom saçlarla çerçevelenmiş yüzü yerdeki delikten göründü ve başını azalan ışıktan bir haleyle çevreledi. Hınzır bir sırıtış ve gözlerindeki aç bir parıltı, onun yaşayan en tehlikeli varlık, bir apeks yırtıcısı olduğunu gösteriyordu.

"Seni buldum," diye mırıldandı, sesi boğuktu.

Ağızımdan ve burun deliklerimden bir sis püskürdü. "Tam zamanında. Hipotermiye girmek üzereydim," dedim gülümsememe karşı koyarak.

Chrome çalışma odasından çıkmama yardım etmek için elini uzattı. Yardımını kabul ettim çünkü çok sıkışmışım ve zorlukla hareket edebiliyordum. Kolayca çekiştirerek beni çakal deliğinden çıkardı ve elbiselerime yapışan kirin tozunu aldı.

"Görünüşe göre seni yakalamamı istiyorsun, küçük vahşi."

Başımı kaldırıp göğsüne bir nefes yaklaştığımda birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim. Chrome'un erimiş gözleri içimi ısıtan bir sıcaklıkla dönüyordu. "Belki de yaptım."

Bir adım daha attı, aramızdaki var olmayan boşluğu kapattı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Isınmaya ihtiyacın var."

Nefes alamıyordum ve zihnimdeki sis her türlü düşünceyi bulanıklaştırıyordu. Başımı eğerek onun ateşli gözleriyle buluştum. Ve o *dudaklarla*. Yalnızca güçlü bakışlarıyla beni görünmez bir kısılcacın içine almıştı.

Sanki sözlerini eyleme dökmek istercesine diğer kolunu bana doladı. Bir avucu sırtımda yavaşça yükselmeye başladı, ardından nasırlı parmak uçları saçlarımın altından sıyrıldı ve dokunuşu boynumda alevli bir yol bıraktı.

Titremeler omurgamdan aşağı doğru aktı, bu da onu daha da cesaretlendirmiş görünüyordu. Parmaklarını başımın dibindeki saçlarımın arasından geçirdi ve bir avuç saçımı tutup nazikçe çekerek gözlerimin onunkilere kilitlenmesini sağladı. Başparmağı alt dudağımda gezindi.

"Seni her zaman bulacağım Gray," diye fısıldadı Chrome. Bir şekilde dudaklarımızın neredeyse birbirine değeceği bir noktaya gelmiştik ki, "Diyar ne olursa olsun. Endarkened olsam da fark etmez. Seni *her zaman* bulacağım."

Her zamankinden daha şefkatli bir şekilde dudaklarımı dolgun dudaklarının arasına aldı. Elini çenemin altını kavrayacak şekilde kaydırarak, dilini alt dudağımanın üzerinde gezdirdikten sonra içeri daldırıp benimkiyle durgun ve işkenceli bir hızda sarmaş dolaş etti.

Beni zayıf kaslarına karşı dik tutarken inledim. Onun için eriyordum, dilediği gibi hükmetmek tamamen ona aitti.

Ona daha yakın olmam gerekiyordu. *Daha fazlasına* ihtiyacım vardı. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, boynunun arkasını kavradım, öpücüğü derinleştirirken bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapattım.

Dünya etrafımda dönüyor gibiydi, onun yoğunluğunda kaybolmuştum. Alt dudağını ısırdım, bu da bir hırıltıya neden oldu. Bacaklarım daha da zayıfladı ve içim bu lezzetli sesle kasıldı.

Öpüşmeyi kesmeden bizi döndürdü ve sırtımı sadece bir dakika önce altında saklandığım ağaca yasladı.

Nefes almaya çalışırken nefeslerimiz etraftaki havayı bulandırdı. "Bunu yapamamak beni öldürüyor," dedi, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü. Sadece çenemden boynuma doğru sıcak öpücükler bırakmak için ağzımdan ayrıldı. Adaçayı ve nane kokusu duyularımı bastırıyor, düşüncelerimi karıştırıyordu.

Kahretsin, *bu iyi hissettiriyor.*

Chrome dişlerini hassas tenime sürterek boğazımdan bir inilti çıkardı ve beni kızdırdı.

Ona içimde ihtiyacım vardı. Şimdi.

Büyük avucu belimden göğüs kafesime kadar okşadı, göğsüm avucuna sığana kadar durmadı. "Bahse girerim tadın harikadır. Tıpkı benim kurtuluşum gibi." Dili dışarı fırladı, boğazımın önünü ve sonra çenemi yalayarak dudaklarımı tekrar ağzına aldı. "Sana o kadar açım ki. Bir kez başladığımda, sen dilimin üzerinde titreyene kadar durmayacağımı hayal ediyorum."

Kükreyen bir alev göğsümü tutuşturdu, çekirdeğimi ele geçirdi. Erotik sözlerini söylerken sesindeki kereste, her şeyi ortaya dökmeye hazır bir şekilde kalçalarımı sıkmamı sağladı.

Boğazımdaki acı soğuk hava, dilinin geride bıraktığı neme çarptı ve beni yukarıdan ıslatan soğuk bir su gibi davrandı. Bu his beni vücudumdan çıkarıp, sikik beynime geri döndürdü.

"Bekle. Yapamam..." Slate'in yüzü zihnimde canlanırken nefes nefese başımı yana eğdim. Tanıdık bir suçluluk duygusu içime çöktü.

Chrome dondu kaldı. Yavaşça geri çekildi, göğsü kabarmış ve gözleri öyle bir arzuyla yanıyordu ki neredeyse bizi durdurduğuna pişman olacaktım. "Tamam," demeyi başardı ve boğazındaki düğüm çözüldü. "Özür dilerim." Bir adım geri çekildi. Beni eriten sıcaklığı, kötü yalıtılmış bir evdeki ısı gibi kaçtı.

Kollarımı gövdem etrafına doladım ve yere baktım. "Hayır, sen değilsin. Ama-"

Chrome omzuma temkinli bir el koydu. Güvenli bir dokunuş. "Sorun yok Gray. Anlıyorum."

Titrek bir nefes verdim. "Özür dilerim."

"Bunun için özür dilemen konusunda sana ne demiştim? Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Başımı salladım, ona hak verdim ve saygısı ve şefkati için minnettarlığın ötesine geçtim. "Teşekkür ederim."

"Her zaman." Chrome bana güven verici bir gülümseme sundu. "Hadi geri dönelim ve seni ısıtalım."

"Evet, kulağa rüya gibi geliyor," diye inledim ağaçtan inip fırfırlı giysilerimi düzeltirken, öpücüğü beynimden silmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

O öpücük ateş ve buz gibiydi, beni içten içe yakıp kül edeceğini sandığım bir noktaya getirdi. Başka biriyle öpüşmenin dünyayı bu kadar değiştirebileceğini hayal bile edemezdim. Sanki özümü oluşturan kırık parçalar tekrar bir araya gelmenin yolunu bulmuştu. Ve bu beni korkutuyordu. Çünkü Slate'le de böyle olması gerekmiyor muydu?

Chrome'la ormanda öpüşmemizin üzerinden iki hafta daha geçti ve onun dudaklarını dudaklarıma bastırışının anısı uyanma saatlerime ve rüyalarımaya musallat oldu. Anılarımin yerine Slate'in anılarını koyarak onu engellemeye çalıştım. Her seferinde Slate'in çıplak çenesi parmak uçlarımin altında Chrome'un kısa ensesine dönüşüyor, rahatlık ve güvenlik hissi yerini beni havasız bırakan ezici bir tutkuya bırakıyordu.

Nefret ettim. Hayatıma devam etmek istemedim. Çünkü o zaman hiç var olmamış gibi olacaktı.

Elemental büyüümü yakında yenilemem gerekiyordu. Geldiğimden beri, Chrome ve Orion'un yardımıyla bunu sadece birkaç kez yapmıştım. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Nasıl bu kadar yanlış gidebilirdi, ama elementimle olan bağlantımın zayıfladığını hissetmeye başlamıştım.

Kulübenin yaşam alanındaki bir sandalyede rahatça otururken, şöminenin sıcaklığını içime çekerken alevleri görüşüm bulanıklaştı. Keşke elemental sihrimi yenilemek de bu kadar zahmetsiz olsaydı. Kucağımda bir kitap duruyordu ama kötülükle savaşılan kurgusal karakterlere odaklanamıyordum. Zihnim Chrome'un saçlarıma gömülü ellerinin hissine, dilindeki adaçayı ve nane tadına gitti. Bunun yerine dikkatimi yanan odunun sakinleştirici kokusuna yönelttim ama kütüğün çıtırtıları beni hain hayallerimden kopardı.

"Seninle oturmamın sakıncası var mı?"

Dikkatimi topladığımda Aella'nın bir sandalyenin önünde durduğunu ve oturmadan önce tereddütle bana baktığını gördüm. Koltuğumda doğruldum ve yüzümü ona döndüm. "Tabii ki hayır. Buyurun," dedim boş sandalyeyi işaret ederek.

"Son zamanlarda çok dalgınsın. Her şey yolunda mı?" Aella karşımdaki sandalyeye yerleşirken doğrudan konuya girerek sordu.

İçimi çektim. "Dalgın değildim."

Aella siyah bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı? Hava kalkanı nasıl gidiyor?"

Beni orada yakalamıştı. Bakışlarımı tekrar ateşe çevirdim. "Chrome'a bir şey mi oldu?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Başımı sandalyeye yasladım. "Bu... karmaşık."

Bilinçli bir gülümseme Aella'nın zarif yüz hatlarını aydınlattı. "Çoğumuzun var olduğuna inanmadığı bir yönünü ortaya çıkarıyorsun." Sanki birdenbire onun meraklı bakışlarının farkına varmış gibi, parmaklarını kucığında gergin bir şekilde oynatmaya başladı. "Bunu söylüyorum çünkü onu ilk geldiğinde ve o zamandan beri nasıl ilerlediğini gördüm. Seni bulmak için ayrılışına kadar geçen aylar boyunca giderek daha da uzaklaştı. Buradaydı ama gerçekte değildi. Bir şeyler ters gidiyordu ve kimse buna bir anlam veremiyordu ve biz de bir şey söylemek istemiyorduk. Önemli bir şey olsa bize geleceğine inandık. Sizinle döndüğünden beri farklı biri oldu. Normal haline geri döndü."

Diğerlerinin Chrome'un davranışları konusunda ne kadar anlayışlı oldukları konusunda alarm zilleri çaldı. Homurdandım. "Başta düşündüğüm kişi olmadığı kesin."

Aella'nın kıkırdaması hafif ve kadınsıydı. "Kötü Griffin Silas'ın aslında değerli Krom Freyr'iniz olduğunu öğrendiğinizde ne kadar şaşırdığınızı tahmin edebiliyorum."

Hatırladıkça gözlerimi deviriyordum. "Az önce elliden fazla Kinetik Savaşçıyı aynı anda katletmişti. O yüzden zaten şoktaydım. Büyük ifşaat konusunda dramatik davranmayı ona bırakın."

Bir süre rahat bir sessizlik üzerimizi örttü, sadece patlayan odunların sesi bu sessizliği bozdu. Ta ki Aella sonunda "Şu kalkan meselesine gelelim. Neler oluyor?"

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. "Bazı nedenlerden dolayı bunu yapamıyorum. Ne zaman bir şey bana doğru gelse, içgüdülerim onu kontrol altına almaktır, savunmak değil.

Buna karşı."

Aella başını salladı. "Ben de bunu bekliyordum. Hava elementi sana bağlı, bu da duygularına ve kişiliğine tepki verdiği anlamına geliyor. Görünüşe göre saldırgan bir savaşçısın. Ve bu iyi bir şey. Sadece elementine daha fazla güvenmeni ve seni savunmak için onun kontrolünü kabul etmeni sağlamalıyız."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Meditasyon mu yapıyordun?"

Tereddüt ettim.

"Öğreniyorum..."

"Kontrolü teslim etmeyi öğrenmek, kalkanınızı oluşturmanın anahtarıdır. Meditasyon bunu uygulamak için harika bir yoldur. Başka şekillerde de yardımcı olur." "Yani bir kalkan inşa edebilmem için önce meditasyonda iyi olmam mı gerekiyor?"

"Şart değil. Bu sadece yardımcı bir araç. Elementinizle bağ kurduğunuz ve onun size boyun eğdiği zamanı hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Pekala, boyun eğme sırası sende."

Bu anıyı hatırlayınca korku dolu bir nefes göğsümde kilitlendi. "Ama her şeyi ele geçirdi... ve çok fazlaydı."

"Bunun nedeni Orman'ın gücünü uzun süre bastırmış olması. Onca yıl sana hizmet edemediği için kızgındı," diye nazikçe açıkladı Aella, gözlerinde empati parlıyordu.

"Oh," diye fısıldadım, endişelerimi içime atarak. "Bu mantıklı."

"Artık işler yoluna girdiğine göre, teslim olabilirsiniz. Enerji artık o kadar değişken değil. Sizinle *birlikte* çalışmak istiyor. Senin *için* değil."

"Neden bunu bana daha önce kimse söylemedi? Orion bir hava elementali, değil mi?"

"Şey, hava elementalleri için bağlanma biraz farklıdır. Su elementalleri için de benzerdir, ancak hava akışkandır ve her canlı için

işlevi. Diğerlerinden daha duyarlı. Orion muhtemelen bağlandığınızda kontrolünüzü teslim ettiğinizi varsaymıştır çünkü normalde süreç böyle işler. Büyürken bize böyle şeyler öğretildi. Siz öğretilmediniz, bu yüzden bilmemeniz mantıklı."

Bir nefes verdim. "Tamam. Denemek istiyorum."

Aella'nın yüzünde mükemmel bir gülümseme belirdi. "İstersen burada da yapabilirsin." Kulübenin etrafına bakındım, birkaç Elemental'in etrafta uzandığını ya da geçip gittiğini fark ettim. "Burası güvenli mi?"

Altın renkli eli kıkırdamasını bastırmak için ağzını kapattı. "Sorun yok. Eskisi gibi olmayacak. Sadece onunla ilk kez bağ kurduğunuzda daha önce gittiğiniz yere geri dönmeniz gerekiyor. Biz buna Arada Kalan diyoruz."

Derin bir nefes alarak koltuğumu yeniden ayarladım ve daha önce olduğu gibi deliliğin patlak vermesine hazırlandım. Geçen sefer deneyimlediğim aynı ortamı hayal ettim: gençleştirici beyaz bir sisten oluşan mutlu bir hiçlik yeri.

Daha önce her şey panik içinde gerçekleşmişti, bu da deneyimi işleyemediğim anlamına geliyordu. Şimdi orada baskı altında değil, kendi şartlarımla durduğuma göre, Aradaki uhrevi bir his veriyordu. Hava banyo tuzlarının aroması gibi ince ve rahatlatıcıydı.

Bir esinti beni kucakladı, varlığıyla bana güven verdi. Teslim olmak için uygun zamanın ne zaman geleceğinden emin değildim. Hava bir şekilde bunu işaret eder miydi? Sadece *bilir miydim?*

Esinti hızlandı, saçlarım yüzümde dalgalandı. Fazla düşündüğümü fark ettim ve bu egzersizin amacı da buydu: düşünmeyi bırakmak ve elementime güvenmek. Bir nefes bıraktım. "Tamam," dedim, gözlerimi kapattım ve kontrol etme ihtiyacımı serbest bıraktım. "Teslim oluyorum."

Her şey üzerinde kontrol sahibi olma ihtiyacı hissettiğimi fark ettim çünkü hayatım boyunca kendi kararlarımı verme, kendi kişiliğimi oluşturma ya da kendi yolumu seçme fırsatım olmadı. Çok fazla güvenilir insanım olmadı, sadece birkaç kişi vardı ama onlar da babamın kaprislerine bağlıydı. Arkadaşlarıma hiçbir zaman tam anlamıyla güvenemedim. Ve hava kadar vahşi, bağımsız ve güçlü bir güçle bağlanmış olmak, beni anında ezebilecekken bu kontrolü bırakmaktan korkuyordu.

Omuzlarımı gevşettim, göğsümde kontrolü ele geçirmeyi arzulayan hisse odaklandım. En sonunda elementime olan güvenimi teslim edene kadar tutuşumu santim santim gevşettim. "Elementimin beni koruyacağına, bana hizmet edeceğine ve ihtiyaç duyduğumda benimle birlikte savaşacağına inanıyorum. Her zaman benim iyiliğimi ön planda tutacağına ve bana zarar vermek isteyen herkese karşı zorlu bir düşman olacağına inanıyorum. Yanımda olmanız benim için bir onurdur."

Dizlerimin üzerine çöktüm, elemental gücün içimde dalgalanmasına ve beni rahatsız eden çalkantılı duyguları yatıştırmasına izin verdim. Hızla ve nazikçe, içime taze bir hayat üfledi ve elementin kabulüm ve güvenim için minnettarlığını hissettim. Uzun zamandır beklediğimi fark ettiğimde göğsüme bir ağırlık oturdu.

Gözlerimi açtığımda Aella'nın beklentiyle beni izlediğini gördüm. "Eee?"

O özel anda yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamadım. Daha önce yapmadığım için pişmanlık duydum. "Tamamen bağlandım. Teslim oldum."

Aella çocuksu bir heyecanla el çırpı, koltuğunda zıpladı, vücudundan küçük bir ciyaklama sesi çıktı. "Tamam, kalkanı test edelim."

Kendimden şüphe duymaya başlayınca gülümsemem sekteye uğradı. "Uhm..."

"Hadi deneyelim. Burada en kötü ne olabilir ki? Bir kalkan fırlatamaz mısın?"

"Yoksa bıçaklanır mıyım? Ya da kulübenin içinde bir kasırgaya neden oluruz. Orion'un temizleme çabalarına sinirleneceğinden eminim..."

Aella başını salladı. "Asıl endişelenmesi gereken benim. Eğer kalkanın başarısız olursa, bana saldıracaksın. Duyduğuma göre durum buymuş. Ve eğer yaparsan, ben de kalkanımı kaldırırım."

Gözlerimi kısarak onun kendinden emin omuz silkişine baktım. "Tamam, deneyelim o zaman. Ama kulübenin içinde bir felaket yaşanırsa bu senin sorumluluğunda."

"O kalkanı inşa edersek endişelenecek bir şeyimiz kalmaz, değil mi?" diye sordu. Yırtıcı bir parıltı mavi beyaz gözlerini aydınlattı ve onu tatlı, nazik halinden vahşi savaşçı tarafına dönüştürdü.

Elini sallayarak bir hava kırbacı fırlattı, saçlarımı geriye savurdu ve boğazımı hedef aldı. O kadar hızlıydı ki tepki verecek zamanım olmadı. Sıkıca sıkmadan önce boynumun etrafında dolandı. Nefes nefese kaldım, bir saniyeden kısa bir süre içinde karşı bir tepki düşünemedim.

Aella yanıt vermediğimi fark edince hemen hava kamçısını serbest bıraktı ve ciğerlerime oksijen doldu. "Tekrar," dedi.

Bu sefer hazır olacaktım. Aynı vuruşla tekrar saldırdı ama elementimin yüzeye çıktığını hissettim. Avucumu durdurucu bir hareketle kaldırdım ve elementimin kolumdan akarak saldırıyı engellemek için bir bariyer oluşturmasına izin verdim.

İki hava elementalinin yarattığı rüzgâr yüzünden ocaktaki alevler titredi ama ben zarar görmedim ve onu alt etmeye çalışmadım. "Başardım." Işıldadım. "Başardım amına koyayım."

Aella heyecanıma karşılık verdi ve koşarak bana sarıldı: "Başardın Prenses," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım dokulu buklelerine.

"Hepsi sendin. Ben sadece seni geride tutan o son parçayı açmana yardım ettim."

OceanofPDF.com

Bölüm 42

GRI

An görünmez ip ayak bileklerime dolandı ve ayaklarımı altımdan çekerken beni şimdiki zamana döndürdü. Kırım düşüşümü yakaladı keskin bir gümbürtüyle kalça kemiğime doğru yayılan şiddetli bir acıya neden oldu. İnledim ve dönmeye çalıştım ama ayak bileklerimdeki hava akımı bir türlü dinmiyordu.

"Havanı kullan Gray," diye yalvardı Orion, acının içinden geçmem için bana yol göstererek. "Nefes al."

Elementimi içimde toplayarak Orion'un göğsüne doğru küçük, güçlü patlamalar halinde saldı. Hızlı bir silah ateşi gibi ona çarpan her darbeye geriye doğru sendeledi. Konsantrasyonunu bozduğunda, kendi hava kanalımı görünmez akorun etrafına sardım ve onu kendim yapmak için birleştirdim, gücünü kontrol altına aldım. Bileğimin dışa doğru bir hareketiyle ipler küçük rüzgârlar halinde ayaklarımdan kurtuldu.

Kuyruk sokumumdan kalçalarıma doğru yayılan ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktığımda Chrome, "İşte böyle Gökkuşağı," diye beni cesaretlendirdi.

Avucumdan Orion'a doğru hava püskürdü. Ağzından girip boğazından çıktı. Boynunun kolonunu kavradı, deniz mavisi gözleri kocaman açılmıştı.

Nefes nefese kaldı. Elimi yumruk haline getirdim ve o da dizlerinin üzerine çöktü.

Chrome'un sesi adımı söylerken zayıftı. Düşman üzerinde kurduğum inatçı kontrole odaklanmıştım. Çok yaklaşmıştı. Bunu şimdi bitirebilir ve kendimi kurtarabilirdim. İçimdeki güçler öfkeleniyor, bana yalvarıyordu.

Daha fazla.

Daha fazla güç. Onun yaşam gücünden daha fazla. Buna *ihtiyacım vardı*. Büyüm beni hiçbir şey kalmayana kadar almaya devam etmem için teşvik etti.

Düşmanımın gözleri düştü ve yüzü altın tabakanın altında pancar kırmızısına döndü. Sonundan sadece bir nefes uzaktaydı.

Görünmeyen bir güç beni kendi kontrolümden uzaklaştırdı, sanki biri sürücü koltuğuna oturmuş ve kapıyı çarparak kapatmadan önce beni dışarı atmıştı.

Ne oluyor lan?

Hâlâ sihime bağlıydım ama zayıftı. Havam, düşmanıma -hayır, düşmanıma *değil*- tutunduğu çelik pençeden kurtuldu. *Orion*. Neredeyse yaptığım şeyin dehşeti, onun nefes nefese kalışını izlerken içime çöktü. Vücudunun ağırlığını avuçlarının üzerinde topladı.

Titreyen bir el ağzımı kapattı, şaşkın şaşkın bakarken suçluluk ve kafa karışıklığı beni tüketmeye başlamıştı bile.

Az önce ne oldu öyle?

"Gri."

Chrome beni omuzlarımdan kavradı ve ona bakmaya zorladı. Bakışlarımı kaçırdım, gözleriyle buluşamadım.

"Bana bak." Sesi sert ve d o l a y s ız d ı, içimde canlı bir şeylere çarpıyordu. "İyi misin?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece şok içinde ona baktım.

"Yenilenirken kontrolü kaybettiğinizde böyle olur. Farkında bile olmadan ondan beslenmeye başladınız," diye açıkladı Chrome.

Mideme ağır bir yük çöktü. Titrek bir nefes aldım. Yenilenmenin tehlikeleri beni sarstı. Bininci kez, bu parçamı bu kadar uzun süre sakladığı ve beni bir Elemental olmanın en temel yönüyle başa çıkmak için bu kadar donanımsız bıraktığı için babamdan nefret ettim.

"O... o iyi mi?" Fısıldadım ve Orion'u kontrol etmek için Chrome'un etrafına bakındım. Ayağa kalktı, biraz sarsılmış görünüyordu ve bir elini saçlarında gezdiriyordu.

Chrome'un gözleri yumuşadı. "Evet, Gökkuşağı. O iyi. Onu öldürmeden önce seni durdurdum."

Sikeyim.

Ama onun sözleri üzerine aklıma başka bir düşünce geldi. "Bekle..." Kaşlarım çatık bir şekilde söyledim. "Beni nasıl durdurdun? Ne oldu?"

Chrome bir adım geri çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Sanırım portal gibi ortak yeteneklerimizden biriydi. Ama sanırım bunu nasıl yaptığımı anlıyorum. Dışarıdan bir varlık tarafından yönlendirildiğimi hissettim... Bilmiyorum. Ama senin aurana bağlandım ve hava elementini kullandım. Orion'u tüketmek için duyduğun güçlü arzuya dayanarak sana hükmediyordu."

"Sen ne?" Birinin bunu yapabilmesi karşısında şaşkına dönmüş bir halde sordum. "İstediğin zaman gücümü kontrol altına alabilir misin?" Bu imalar hiç hoşuma gitmemişti.

Chrome başını salladı. "Ne zaman istersem o zaman olduğunu sanmıyorum," diye başladı. "Bunu yapmak için çekildiğimi hissettim. Sanki farkında olmasan da bilinçaltında bana yardım etmem için yalvarıyordun."

Başımı salladım, sonra bakışlarımı ayaklarımın dibindeki ölü otlara diktim. "Teşekkür ederim."

Chrome beni kucakladı, başımı kolunun kıvrımına soktu ve yüzümün yan tarafını nazıkçe göğsüne bastırdı. Vücudundan yayılan adaçayı ve nane kokusu duyularımı sakinleştirdi. "Senin için her şeyi yaparım Gökkuşağım," dedi saçlarıma doğru. Nefesinin sıcaklığı kafa derimi karıncalandırdı, sonra boynuma ve omurgama yayıldı ve beni titretti.

Göğsümde bastırmaya çalıştığım bir çarpıntı dalgalandı. Kollarımı Chrome'un beline doladım ve onu sıktım. O anda, duygularımın kollarında sürüklenip gitmemi engelleyen çapam oydu.

Omurgam dik olacak şekilde yatağımda bağdaş kurarak oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve göğsümdeki ağırlığı hafifletmek için yavaş, temizleyici nefesler aldım. Göz kapaklarımı çırparak kapattım ve etrafımdaki dünyayı görmezden geldim.

Beni dünyadan ayıran fiziksel bir baloncuk yaratmak için vücudumun etrafına bir hava kalkanı inşa etmiştim. *A Guide to Meditation and Finding Inner Peace for Beginners*'ın önerdiği gibi 'içime dönmeye' çalıştım.

Eğitim alanında Orion'la yaşadığım olaydan sonra hemen odamın yalnızlığına çekilmiştim. Orion'un kıpkırmızı yüzünün hatırası zihnime yerleştikçe utanç, suçluluk ve mutlak başarısızlık beni neredeyse boğuyordu. Kendimden nefret eden düşünceler beni yeterince hırpaladıktan sonra, meşe yan sehpadan meditasyon kitabını kaptım.

Düşüncelerim bana saldırdı ama kitap bunun beklenen bir şey olduğunu açıklıyordu. Tek istediklerinin kabul edilmek, duyulmak ve yollarına devam etmek olduğunu söylüyordu. Düşüncelerin bombardımanı karşısında hayal kırıklığına uğradım, ancak sıkı direnci serbest bırakmak için yavaş nefeslerime odaklanmaya devam ettim.

Birkaç uzun dakika boyunca düşüncelerin bana gelmesine izin verdim. İlk başta, son olaylar gibi yüzeysel düşüncelerdi. Ancak kısa süre sonra daha derin, daha karanlık duygulara dönüştüler.

Kitap onları objektif olarak gözlemlemeyi öneriyordu. Sonra da kendime bunların olumlu mu yoksa olumsuz düşünceler mi olduğunu sormamı öneriyordu. Eğer olumsuzlarsa, o zaman neden? Özellikle de kendimle ilgili düşünceler söz konusu olduğunda.

Neden bu kadar başarısızım? Asla yeterli olamayacağım. Yoksa çok mu fazlayım? Mutluluğu hak etmiyorum. Ben zayıfım. Aptalım. Neden bu kadar beceriksizim? Hiç soru sormayacak kadar nasıl beyinsiz olabilirim? Gözümün önündekini göremeyecek kadar? Babamın benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı.

Güvensizlikler sürüp gitti. Birbiri ardına geliyor, ruhumu delip geçiyor ve beni parçalıyorlardı. Her düşünce yanaklarımdan aşağı tuzlu gözyaşları akıtıyordu. Kendime duyduğum nefretin seviyesi eziciydi. Hiç farkına varmadan hep böyle hissettiğimi bildiğim için kalbim kendi kendine kırılıyordu.

Sarmal düşünceler, onlardan sorumlu olmadığının ortaya çıkmasıyla çılglık atarak durdu. Küçük yaşlardan itibaren çevremdekiler olumsuzluklarını bana yansıttılar. Kendi inançlarımı şekillendirme hakkına asla sahip olmayan başkaları.

Tarafsız bir bakış açısıyla kendi inançlarımın nasıl oluştuğunu izlerken, inanmaya yönlendirildiğim korkunç şeylerin hiçbiri olmadığımı fark ettim. Bunlar beni kontrol etmek ve manipüle etmek için tasarlanmış bakanlıklardı. Ancak şimdi onları fark ettim.

Zihnimdeki hapishaneden kurtulmamı engelleyen kalıpların farkına vararak bilincimi genişlettim. Bir daha asla birinin düşüncelerimi veya eylemlerimi dikte etmesine izin vermeyecektim.

Kraliyet Etki Alanı'ndan kurtulduğuma göre artık kendimdim. Sadece fiziksel hapsedilmişlikten kurtulmakla kalmamış, zihinsel köleliğimi de parçalayarak beni babamın kontrolünden gerçekten kurtarmıştım.

Yılların acı dolu duyguları su yüzüne çıktı. Sevgiyi hiç bilmeyen, ama umutsuzca arzulayan, sadece kabul görmek isteyen küçük kız için omuzlarım çöktü. Okulda çürüklerini ve kırık kemiklerini saklamaya çalışan küçük çocuğa sarıldım.

Bir annenin ona iyi geceler öpücüğü vermesini isteyen ama bunun yerine nefret dolu fısıltıları duymamış gibi yaparak bakışlarını yere diken küçük Gray için hava kalkanımın içinde yürek parçalayan hıçkırıklar yankılandı.

İlk aşkının ölümünden sonra içine kapanan genç kadın için yas tuttum.

Hayatı boyunca yalan söylenmiş, silahlandırılmış bu kadın için kalbim paramparça oldu. Emirlerini hiç sorgulamadan aldığı hayatlar için bağışlanma duygularım kanadı.

Ruhumu zehirden arındırmak için bastırdığım travmamın içimden fişkırmasına, kendimi çığ ve açıkta bırakmama izin verdim. Acımdan kaçmanın kendime haksızlık etmek olduğunu fark ettim. Başkaları tarafından kabul görmemin tek yolu kendimi kabul etmeyi öğrenmemdi.

Cenin pozisyonunda kıvrılmış halde kaç saat geçtiğinden emin değildim. Gözyaşlarım çarşafları ıslattı, kendime kesik bir baş ağrısı ve şişmiş gözler kazandırdı.

En son ne zaman gerçekten ağladığımı hatırlayamıyordum. Belki de Slate'in ölümünü öğrendiğim gün? Her zaman ağlamanın zayıflık olduğuna inanmıştım. Babam bana bunu öğretmişti, ki bu muhtemelen tam tersinin doğru olduğu anlamına geliyordu.

Kendimi boşlukta hissediyordum, uzun zamandır tutunduğum acının ağırlığını hafıflettiğim için artık daha hafıftım. Sanki üzücü bir kasırgadan kurtulmuş gibi hissediyordum.

Orada uzanmış, duvarın penceresinden dışarı, alacakaranlık sonbahar tarlalarına boş boş bakıyordum. Kendi kendime bir daha hiçbir kişi ya da gücün beni kontrol edemeyeceğine yemin ettim, çünkü beni kontrol edebilecek tek kişi... *bendim*. Ve bu yeterliydi.

İkinci kattaki geniş kamusal çalışma odasında sessizlik hüküm sürüyordu. Birkaç Elemental akşamın erken saatlerinde metinleri gözden geçiriyordu. Odamdan kaçmam gerekiyordu. Ancak, aslında sosyalleşmeden diğer insanlarla bir arada olmak istiyordum.

Orion'la yaşadığım olayın üzerinden üç gün geçmişti ve o zamandan beri herkesten kaçıyordum, Chrome'dan bile.

Masamın yanındaki diğer büyük taş şöminenin sıcaklığı beni yatıştırdı ve karşı koymak için mücadele ettiğim yıkıcı düşünceleri kovdu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, açık kalmalarını istesem de kapanmakla tehdit ediyorlardı.

Canavar-ayrı yorumumun kabataslak çizgileri, görüşüm azaldıkça bulanıklaştı. İrade savaşını kaybediyordum.

Masaya çarpan bir kitap beni yerimden sıçrattı. Elim belime gidip kullanacak bir kılıç ararken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Elim boş çıktı. Silah kemeri takmadığım için hiçbir silah yoktu.

"Sakin ol. Sadece benim." Kırpılmış, kadınsı ses tonu yalnızca bir kişiye ait olabilirdi.

"Lanet olsun, River. Yapma bunu," diye söylendim, koltuğumda geriye doğru yığıldım ve kalbimin normal ritmine dönmesini diledim.

River omuz silkti ve şık at kuyruğunu omzunun üzerinden attı. Tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlenmişti ve makyajı kusursuzdu. "Geçen gün Orion'u neredeyse öldürdüğünü duydum. İyi misin?"

İnledim ve başımı ellerimin beşiğine bıraktım. "Evet, olmaya çalışıyorum."

"Hayatımızın bir döneminde hepimizin başına gelmiştir. Bunun için endişelenme."

Parmaklarımı aralıklardan bakabilecek kadar açtım. Dengeli bir şekilde oturuyordu. Menekşe rengi bakışları keskin, kızıl yüz hatlarını vurguluyordu. "Eğer Chrome beni durdurmasaydı..."

"Biliyorum," dedi, yüzü niyetini ele vermiyordu. "Bu korkutucu. Hepimiz gerçekten kıl payı kurtulduk. Ama senin için, yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi olduğunu düşünürsek, bu beklenen bir şey."

Homurdandım. "Bunun için teşekkürler."

River yine omuz silkti. "Bak," dedi, bakışları yumuşarken ağzının etrafındaki her zamanki gerginlik bir parça gevşedi. "Bir keresinde küçük kardeşimi neredeyse tüketiyordum. Nasıl hissettiğini biliyorum."

Başarılı olsaydı ne olurdu diye düşünürken kalbim sıkıştı. Chrome'un hikâyesine çok yakındı. Çok az kişinin bildiği bir hikâye. "Peki ne oldu?"

River gözlerini kaçırdı ve yanağının iç kısmını çiğnemeye başladı. "Annem beni durdurdu. Ben bayılana kadar ciğerlerimi suyla doldurdu."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Vay canına... Bu... çok şiddetli," dedim, sevgili babamın bana verdiği ağır cezaları düşünerek.

Bir omuz silkme daha. "Bu benim ailem: yoğun."

"Anlayabiliyorum." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, siyah-beyaz dalgalar parmaklarımın arasına dolanıyordu. "Babam bir keresinde bir elektrik topunu ilk denemede çağırmayı başaramadığım için tüm kaburgalarımı kırmıştı."

River alay etti ve başını salladı. Daralmış gözleri bana anıyı hayal etmeye çalıştığını söyledi.

"İyileşmeme fırsat vermeden beni yüzme havuzunun derinliklerine atmaya başladı. Bayılmışım ve dibe batmışım. Bir gardiyanın beni almasına izin vermeden önce ölümün eşiğine gelmemi bekledi."

River'ın ağzı açık kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturup çenesini yukarı kaldırırken ifadesinden saf bir tiksinti damlıyordu. Bakışlarımız anlayışla buluştu.

"On üç yaşındaydım. Güçlerim sadece bir hafta önce ortaya çıkmıştı." Kiraz meşesi sandalyede arkama yaslandım, kollarımı dayanaklara dayadım.

"O pislik herif gerçekten de sınır tanımıyor, değil mi?" diye sordu, ses tonunu zehir kaplamıştı. "Ailem," diye başladı, oturduğu yerde kaskatı kesilmişti. "Sert insanlardı. Beni ve kardeşimi en uç noktalara kadar zorladılar, ama bu sevgi dolu bir yerden geliyordu - yeteneklerimize olan inançlarından. Dünyaya hazırlıklı olmamız gerektiğini biliyorlardı. Durum ne olursa olsun hayatta kalabilmek için," diye açıkladı River. Bakışları uzaklaştı. "Ama baban," dedi sertçe. "O lanet olası bir şeytan. Kalpsiz bir pislik. Ve umarım çok yavaş ve korkunç bir şekilde ölür."

Yarım bir gülümseme sundum ve dayanışma içinde bakışlarını tuttum.

Onun sempatisini istemedim ve o da sempati göstermedi. O da benim gibi duygularını göstermeyi ya da acı verici deneyimlerinden bahsetmeyi seven biri değildi. Bunu yapmak zorunda değildik. Bazı yaralar dış görünüşümüzde zırh gibi parlardı. Kendi adlarına konuşurlardı.

Bölüm 43

PAMUK

T Muhafızlar toprak yeşili saçlı Kinetik kadını sorgu odasındaki metal masadan kaldırdılar. Belli ki yalan söylemiyordu; göğsündeki ve diğer bölgelerindeki termal izler yanmış olmalıydı

Eğer öyle olsaydı kıpkırmızı olurdu.

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim. Geçtiğimiz ay boyunca her gün Kral Orman, Prenses Gri'nin kaçışına yardım eden suçluları yakalamak umuduyla onunla temas kurmuş herkesi sorgulamamı istedi.

Kral beni eğitim odasında onunla birlikte görüldüğüm için sorguladığında, onu yakalayıp içeri getirdiğimi ama onun beni atlatıp kaçtığını söylemiştim. Böyle bir yalan söylemek içimdeki her şeye ters düşüyordu ama Scarlett ve Hazel'ı korumanın tek yolu buydu. Gray'le hiçbir zaman yakın olmadığımız için bunu yuttu. Ama Gray ortadan kaybolduğundan beri gözünü Hazel ve Scarlett'e dikmişti ve ben de soruşturmaya müdahale ederek çok riskli bir oyun oynuyordum.

Masadan kalkıp son sorgu raporunu vermek için ayağa kalktığımda sandalye beton zemine sürtündü. Diğerleriyle aynı şeyi söylüyordu: Prensesle hiçbir bağlantısı yoktu.

Midemdeki kurşun ağırlığının bana Kral Orman'ın sabrının tükenmekte olduğunu söylemesini görmezden gelemedim.

Neyse ki kral, Devrim Günü'nden sonra kameraları kaldırmaya karar verdi. Onları çalıştırabilecek kapasitede çok sayıda Kinetik'imiz vardı, ancak kral bunu yapmanın enerjimizi boşa harcamak olduğunu söyledi. Bunun yerine, Kral'ın Sarayı'nı sıkı bir şekilde kontrol altında tutmak için sihrimize güvendi.

En eski ve en sevdiğim arkadaşım ve konuşmayı bıraktığımda yanımda kalan tek kişi olan Scarlett'i kontrol etmem gerekiyordu. Travmatik bir şey olduğunu biliyordu ama ona söylemem için bana asla baskı yapmadı. Bunun için onu sonsuza dek çok seveceğim.

Kral'ın Sarayı bugün sessizdi, ki bu garipti. Genelde insanlar bir yerlere gitmek için koşuşturmakla meşgul olurdu. Sakin olması ürkütücüydü. Uğursuz. Takım elbisemin ceketini düzeltirken boynumu kırdım, bu gergin bir alışkanlıktı.

Ellerimi ceplerime sokarak kapısını çaldım. Omzumun üzerinden baktığımda bir çift göz sırtıma dikilmiş, beni izliyor ve bekliyordu. Ya da belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

Bir süre sonra kapı açıldı. Scarlett yakut rengi saçlarını dağınık bir topuz yapmış, ayakta duruyordu. Koridoru taradı, belli ki benimle aynı önseziyi hissediyordu. İçeri girdim ve beni sıkıca kucakladı. Kollarımı onun uzun boyuna doladım, onu hayatta ve iyi gördüğüm için rahatlamıştım.

"Sence daha ne kadar zamanımız var?" Scarlett gözlerime bakmak için geri çekilerek sordu. Mavi bakışları endişeyle dalgalanıyor, benimkilerde bir cevap arıyordu.

Başımı iki yana salladım, kaşlarımı çatarak omzunun üzerinden süiti taradım. Başımı eğerek omuzlarımı soru sorarcasına kaldırdım.

Ayrıldık ve ben süitin fuayesine doğru ilerledim. Kapıyı arkamdan usulca kapattıktan sonra, Hazel'ı aramak için etrafa bakmaya devam ettiğim oturma alanına geçtik.

"Hazel'in nerede olduğunu bilmiyorum. Bugün hiç uğramadı," dedi Scarlett, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Odasında değil. Bu korkunç duygudan kurtulamıyorum, Cotton."

Yıllar geçtikçe Scarlett beni sanki yüksek sesle konuşuyormuşum gibi okuyabilmeyi öğrenmişti. Forest tam bir pislikti, konuşma özür lülüğüm için hiçbir zaman destek sağlamadı. Royal Domain'de başka hiç kimsenin dilsiz olmadığını, bu yüzden sadece benim için kolaylık sağlamak zorunda olmadığını söylüyordu. Ayrıca, etrafta işaret dili bilen başka kimse de yoktu. Zaten bilsem de fark etmezdi. Kral benim sessiz olmamı istiyordu, bu yüzden başkalarıyla iletişim kurmamı asla kolaylaştırmazdı.

Scarlett'in beni iletişim kurmak için mücadele etmek zorunda kalmayacağım bir seviyede anlaması, yıllar öncesinden beri bana bahşedilen en iyi rahatlamaydı. Ne pahasına olursa olsun onu korumak zorundaydım.

"Ne yapacağız Cotton? Kaçalım mı? Ama nereye? Gray'in hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz." Scarlett çıplak ayaklarıyla beyaz halının üzerinde bir yol çizerek yürümeye başladı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu omuzlarından tutarak bana bakmaya zorladım. Keşke onun için daha iyimser bir şeyim olsaydı ama yoktu. Kaçmak zorundaydık.

Bakışlarını tutarak alt dudağımı ısırdım ve başımı kapıya doğru eğdim, kaçma niyetimi gösteren bir şiddetle onu yaktım. Scarlett keskin bir nefes almadan önce gözleri irileşti. İsteksiz bir baş sallamasıyla

yatak odasına gitti, eşyalarını bir çantaya doldurdu ve mevcut silahları aldı.

Omzumu kapının pervazına yasladım ve kaşlarımı kaldırdım.

Durdu. "Ne?"

Bakışlarımı vücudunda gezdirdim, dudaklarım şüpheyile bükülmüş bir halde pamuklu şortuna ve askılı atletine baktım, sanki "*Bunu giyip kaçacak mısın?*" der gibiydim.

Scarlett gözlerini devirdi. "Kapa çeneni. Belli ki üstümü değiştireceğim. Yargılayıcı tavırlarını kendine sakla, tamam mı?" diye karşılık verdi ve eşyalarını gelişigüzel savurmaya devam etti.

Başımı sallayarak homurdandığımda dudaklarımın kenarlarında eğlenceli bir sırıtiş belirdi.

Kapının agresif bir şekilde vurulması ikimizin de donup kalmasına neden oldu. Scarlett bıçağı uzanmadan önce bir an için gözlerini kocaman açtı. Bana bir hançer fırlattı ve ben de omurgamı dikleştirerek bıçağı kolumun içine soktum.

Ona odada kalmasını söyleyen sert bir bakış attıktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve sahte bir güvenle kapıya doğru yürüdüm. Kalbim sert bir ritimle çarpıyor, adrenalin ve korku damarlarımda dolaşıyor, Hazel olduğunu umarak gözetleme deliğinden bakıyordum.

Onun aslında Hazel olmadığını görünce midem bulandı.

Sikeyim.

Kolumdaki hançerin kabzasını sıkıca kavrayarak kendimi kapının ardında beni bekleyen şeye hazırladım. Aklımdan geçen sayısız kaçış planına rağmen yenilgi beni boğuyordu.

Bir çınlamayla kapı üç sert muhafıza açıldı. "Soruşturmacı Cotton Sjodin ve Elçi Scarlett Kittle, işlediğiniz suçlardan dolayı tutuklusunuz.

Prenses Gray Monroe'nun işlediği suçların cezasından kaçmasına yardım ettiği için Kraliyete karşı vatana ihanet."

"Cotton, yürü!" Scarlett arkamdan bağırdı.

Önümdeki muhafızın boğazına saplanan bıçaktan kaçınmak için tam zamanında yan çizdim.

Kahretsin. Savaşarak çıkacağız o zaman.

Diğer iki muhafız saldırdı ve yere düşmeden hemen önce hançerimi birinin şahdamarına doğru temiz bir kesik attım. Son muhafız kendi hançeriyle saldırıya geçti, kolunu havaya kaldırdı ve üzerime inmeye hazırlandı.

Tam onunla dövüşmeye hazırlanıyordum ki, kırmızı bir karaltı hızla yanımdan geçti; Scarlett bıçağını boynunun yan tarafına saplarken muhafız gevşedi.

"Kaç Cotton," diye homurdandı Scarlett, kan ellerini kaplamış, kollarına ve boynuna sıçramıştı.

Hemen harekete geçtim, bileğinden yakaladım ve onu da kendimle birlikte koridora sürükledim. Hazel hangi cehennemdeydi?

Scarlett sanki içimden geçenleri duymuş gibi, "Hazel'i bulmamız gerek," dedi. Başımı salladım ve Hazel'ın süitine giden asansöre yöneldim. Scarlett ve

Yolculuk boyunca hiç konuşmadım, birbirimize gergin bakışlar attık.

Asansör sarsılarak durdu. Asansörün kapısı açılıp diğer tarafta aç bir alaycılıkla duran Grim Valor ortaya çıkarken nefeslerimizi tuttuk. İkimizin de büyüğü sönmüş beni soğukta bırakınca midem bulandı.

"Hiç zahmet etmeyin. Hazel zaten hapishanelerde, diğer pisliklerle birlikte çürüyüp gidiyor." Grim bize doğru ölçülü adımlar attı. "Silahlarınızı bırakın. Bu savaşı kazanamazsınız." Uğursuz bir sırıtiş solgun yüzüne yavaşça yayıldı. "Tabii silah istemiyorsan? Bu durumda, memnuniyetle yerine getiririm."

Hayır, başka bir çıkış yolu bulacaktık. Her nasılsa, şimdilik sadece iki silahımız vardı ve büyümüz yoktu. Muhafızlar bu noktada çevreyi kuşatmışlardır. Hazel yanımızda değildi ve onsuz gitmemizin imkânı yoktu.

Scarlett'e son bir kez baktım. *Başka seçeneğimiz olmadığını* söyleyen bir bakışın ardından çenemi eğdim. Kanlı hançeri Grim'in ayaklarının dibine, yere fırlattım ve onun yırtıcı ve hastalıklı bakışlarından hiç ayrılmadım. Bunu bir yenilgi olarak görmemize izin vermeyerek başımızı dik tutarken Scarlett de onu takip etti.

Hazel'la birlikte bir çıkış yolu buluruz.

Bileklerimi önüme kaldırdım ve saniyeler içinde manyetik kelepçeler yerine oturdu, ardından gözüme sert bir darbe aldım ve yere düşerken dünya karardı.

Hiçliğe yenik düşmeden önce uzaktan Scarlett'in çığlığını duydum.

Bölüm 44

GRI

A Hollow'a gelişimin üzerinden resmen bir ay geçmişti ve ben hâlâ Orion'un haftalar önce bana verdiği mektubu okumamıştım.

Annemin mektubunu parmaklarımın arasında döndürerek tuttum. Sonunda onu açma fikri kalbimi hızlandırdı.

Kucağımda eskiz defterim ve bir kalem vardı, Chrome'un çizimi devam ediyordu. Ona bakarken utanç midemi bulandırdı, çizdiğim şeyin Slate olmadığı gerçeği yüzüme çarptı. Sayfalarca Slate'in yüzü karalama defterimi doldurdu, özellikle de ölümünden sonra. Neye benzediğini asla unutmamak, yüzünü hafızama kazımak için onu çizdim. Her birinde bir öncekinden biraz daha fazla ayrıntı vardı.

Ama burada oturmuş, başka bir adam çiziyordum.

Kendimi hasta hissediyordum. Karalama defterini çarparak kapattım ve yere bıraktım. *Gözden ırak, gönülden ırak.*

Odamdaki gömme kitaplığın yanındaki rahat koltuğumda öne doğru eğildim, zarfı ve Elemental'imi incelerken dirseklerimi dizlerime dayadım

zarif bir yazıyla yazılmıştı. Bir parmağımı mühürlü dudağın boşluğuna kaydardım, karşıya kaydırmak için hareket ettim. Ama durdum.

Bunu yapamazdım. Korku bana izin vermedi.

Yerimden sıçrayarak loş koridordan Orion'un ofisine doğru koştum. Annem hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. Bana söylediği tek sözün bir anlamı olsun, somut bir his uyandırsın istiyordum. Ve Orion bunun için en iyi kaynaktı.

Yumruğumu kapıya vurdum, diğer elimde mektubu tutuyordum. Orion kapıyı açtı. Yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Gray, sorun nedir?" diye sordu, bakışlarını elimdeki zarfa çevirerek.

"Açamıyorum," dedim nefes nefese. "Açamıyorum amına koyayım."

Beni içeri sokarken yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "İçeri gel."

Omuzlarımı düşürdüm ve ofisine girmeden önce bir nefes verdim. "Bunu açtığımda kendimi ona bağlı hissetmek istiyorum, anlıyor musun? Sanki burada yazan kelimeleri söylediğini hayal edebiliyorum. Bir kez okuduktan sonra bir daha ilk kez okuyamam. Bu yüzden, bunu doğru yapmak istiyorum."

"Tamamen anlıyorum. Bana geldiğiniz için çok mutluyum." Masasının arkasına geçti ve karşısında duran çerçeveli fotoğraflara uzandı. "Daha önce de söylediğim gibi, çok güzeldi," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Ona doğru yürüdüm ve çerçeveyi alıp odak noktasındaki üç kişiyi inceledim. Bu, geldiğim ilk gece gördüğüm kareydi. Biraz daha genç ve çok daha mutlu bir Orion'un yanı sıra Kral Jonah olduğunu tahmin ettiğim bir adam ve annem Kraliçe Lilliana vardı.

Açık sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Yaldızlı teninin yanı sıra, gözleri elektrik mavisiydi ve içinde beyaz zig-zag çizgiler vardı.

yıldırımlar. "Çok yetenekli bir fırtına kullanıcısıydı. Çok nadir görülen bir element yeteneği," diye açıkladı Orion.

"Fırtınalar yaratabilir mi?"

"Evet. Sadece en güçlü ve yetenekli su elementalleri yağmur yaratabilir. Ama bunun dışında başka bir şey yapamazlar." Orion yeni tıraş olmuş çenesini ovuşturarak ona daha da genç bir görünüm kazandırdı. "Ama annen? Şiddetli rüzgârlarla şimşekleri çağırabilirdi. Dolu ve buz parçaları bile yağdırabilirdi."

"Peki ya o ve Jonah? Birlikte mutlular mıydı?"

Orion gülümsedi ama bu acı vericiydi. "Öyleydiler. Jonah onu tüm kalbiyle sevdi. Onun üzerinde yürüdüğü toprağa değer verirdi." Deniz yeşili gözlerini özlem doldurdu. "Onunla yaptığı gibi."

Farkına vardığımda kalbim sıkışmaya başladı. "Sen de ona aşıktın. Değil mi?"

Orion tereddütle baktı, sonra başını salladı. Nefes verdi. "Evet, öyleydim. O hiç bilmiyordu. Çocukluğumuzdan beri kaderinde hep Jonah vardı."

"Oh, Orion," dedim. Hiç düşünmeden kollarımı gövdesine doladım. O da bana sarıldı.

"Sorun yok. Lütfen bana acıma Gray. Bu kadarı yıllar önce, gençken birbirlerine aşık olmalarını izlerken kabul ettim. Tek istediğim onun mutluluğuydu. Ve o mutluydu. Bunu görmek bana mutluluk veriyordu."

"Duyguların Jonah'la arana hiç girmedi mi? O biliyor muydu?"

Orion cevap vermeden önce bir an durdu. "Eğer öyleyse bile bunu hiç belli etmedi. Duygularımı kendime saklamak için elimden geleni yaptım, sadece onun tahta çıkışını desteklemeye çalıştım. Ben her zaman arka planda daha iyiydim. İkisi de dışa dönüktü; ben daha içe dönüktüm. Ve ben bu şekilde sevdim. Babamız

Bizi rollerimiz için yetiştirmişti ama büyürken hep yakın olmuştuk. İçten içe Lilly'nin ışığı görmesini ve bana karşı var olmayan hislerini itiraf etmesini diledim mi? Her gün ve her gece. Ama onlara asla kızmadım çünkü mutluydular ve kaderlerini gerçekleştiriyorlardı."

Orion'un uzun süredir çektiğı sessiz acı için gözlerim doldu. "Ah, Tanrım. Onlar kaçırıldığında neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Orion'un boğazı kalın bir yutkunmadan dolayı titredi. "Dayanılmazdı," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Onları *kurtaramadım*. Yine de denedim."

Kalbim onun için kırıldı. "Yaptığını biliyorum."

"Lilly ve ben çok iyi arkadaşık. Bana güvenir ve itimat ederdi. Ve ben onu *hayal kırıklığına* uğrattım." Sesi çatladı ve kalbimi de onunla birlikte paramparça etti. Onu biraz olsun rahatlatmak için daha sıkı sarıldım.

"Hayır, yapmadın. Muhtemelen senden yapmanı isteyeceğı şeyi yaptın. Halkımızla ilgilendin, onları korudun. Senin sayende Elementaller babamın ellerinde yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadı."

Orion başını salladı, sonra masasının çekmecesinden birkaç fotoğraf daha almak için yerinden kaydı. "Al bunları. Onu daha yakından tanıyın. Seninle çok gurur duyardı."

Suçluluk duygusu içime çöktü. Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Çok fazla Elemental öldürdüm ve Forest'ın saçmalıklarına kandım..."

"Kes şunu. Seninle gurur duyardı. Yaptıkların için değil, şartlandırılmış olmana rağmen şefkatli kalbin için. Onun empatisine ve vahşi doğasına sahipsin. Sen kesinlikle Forest'tan çok onun kızıydın."

Tüm bunların adaletsizliğı karşısında yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzöldü. Onu tanımaya fırsat bulamadan benden nasıl alındığını. Sevmek için

Onu. Sevilmek için. Ama ebeveynlerimden birini gururlandıramıyorsam, belki diğerini gururlandırabilirdim. Çok daha fazla hak eden birini.

Aramıza biraz mesafe koyacak kadar uzaklaştım. "O gün seni neredeyse tükettiğim için özür dilediğimi sanmıyorum. Çok özür dilerim. Eğer Chrome olmasaydı..."

"Şşş." Orion başını salladı, açık renk saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Sorun yok. Bazen olur böyle şeyler. Ve sen Elemental kısmınla hâlâ çok yenisin. Kimse seni suçlamıyor. Ne kadar deneyimli olursak olalım, birini tüketmek hepimizin başına gelebilir."

"Seni öldürmüş olsaydım kendimi asla affetmezdim. Geldiğimden beri bana karşı hep nazık ve sıcak davrandınız. Hepiniz öyle oldunuz. Ve ben bunu ilk kez gerçekten yaşadım." Sempatik bakışları gözlerimi kaçırmama neden oldu. Bana acımadığını biliyordum ama bu kadar zayıf görünmekten nefret ediyordum.

"Biliyorum. Lilly'yi kurtarabilseydim, seni de böyle bir travmadan kurtarabilirdim. Bu suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Bir bakıma bunu hak ettiğimi hissettim."

"Ne? Orion, cidden yapamazsın..."

"Biliyorum. Bu olayı hiçbir şekilde sana karşı kullanmadığımı bil. Hepimiz kıl payı kurtulduk."

Geçen gün kütüphanede River'ın yorumlarını, onun da aynı şeyi nasıl söylediğini düşündüm. Bir keresinde küçük kardeşini neredeyse tükettiğini itiraf etmişti. Ama yine de suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Burnumu çekerek yanaklarımı sildim. "Teşekkür ederim. Bunlar için," dedim resimleri sallayarak. "Ve orada olduğun için."

Orion'un gözlerinde uzun zamandır taşıdığı hüznün parlıyordu. Suçluluk duygusunu bir şekilde hafifletmesine yardımcı olabilmeyi diledim ama bunun iç huzurunu bulmak için yalnızca onun kat edebileceği bir yol olduğunu biliyordum.

Nihayet Orion'un ofisinden çıktığımda koridoru karanlık kaplamıştı. Yolum sadece akımlarımın serinliğiyle aydınlanıyordu.

Odama dönerken mektubu hâlâ elimde tutuyordum. Orion'la konuşmamdan sonra annemin mektubunu okumanın verdiği endişe azalmıştı. Onun yerine, onunla hiç tanışamayacak olmanın verdiği kalp ağrısı gelmişti.

Orion eğitimde neredeyse ölümle sonuçlanan kazası için kendimi suçlu hissetmemem konusunda beni temin etti ama elimde değildi. Orion burada bulunduğum kısa süre içinde bir baba figürüne dönüşmüştü. O benim annemle olan tek gerçek bağımı. Bana gerçekten yardım etmek isteyen birini öldürme düşüncesi midemi asitle doldurdu.

Olaylar üzerinde düşünmek, elbette Chrome'un beni geri dönemeyeceğim bir eylemde bulunmaktan alıkoyduğu anıyı geri getirdi. Sihrimi nasıl kendi sihriymiş gibi kullandığını hatırladım. Beni kendimden korumak istercesine ona karşı tutuşu, kaburgalarımın altından yavru bir kuşun havalandığını hissettirdi. Bu yüzden geçen hafta ondan kaçıyordum.

Ondan tamamen kaçmamıştım. Hâlâ birlikte antrenman yapıyorduk ama evrim semptomlarının geri dönmeyeceği kadar mesafeli duruyordum.

İçeri girmesine izin veremezdim. Sanki aramızda Arduvaz Seddi varmış gibiydi.

Slate'in kalbimde bıraktığı boşluk iyileşmeye başlasa da, hâlâ hayatıma devam edemiyordum. Neredeyse iki yıl olmuştu. Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordum çünkü o geri dönmeyecekti ama ben bırakmaya korkuyordum.

Öte yandan, Hollow'da olmak ruhum için harikalar yaratıyordu. Eski derimden kurtulup kendimin daha yeni ve daha iyi bir versiyonuna adım atarken iyileşmek için güvenli bir yerdi. Hayatım boyunca yaşadığım travmaları atlatmak zaman alacaktı ama şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Koyu ahşap duvarlara vuran loş, sıcak ışık beni ev sıcaklığında bir kucağa sardı. Uzaktan yumuşak sesler geliyordu, büyük olasılıkla alt kattaki salonda tembellik eden birkaç gece kuşu.

Ancak, gecenin içinden bana doğru süzülen güzel, kasvetli bir melodi vardı ve neredeyse beni onu eve kadar takip etmeye çağırıyordu. Bir kemanın yavaş ve uzun notaları yükseliyor, sonra alçalıyor ve tekrar yükselip manik bir kreşendoya dönüşüyordu; bu kreşendo yükseldikçe yükseliyor ve içimde sarmal bir delilik hissi uyandırıyor.

Sanki bir trans halindeymişim gibi, müzik ayaklarımı kaynağına doğru yönlendirdi. Durdum ve kendimi kapısı birkaç santim aralık bir yatak odasının dışında buldum.

İçimde derin bir yankı uyandıran bu duygusal parçanın kaynağını bulma niyetiyle iterek açtım. Yatağının kenarında oturmuş, gözleri kapalı, kaşları düşük, kemanını keserken enstrümanının üzerine eğilmiş Chrome'u gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Müzik, duygularına ayak uydurarak bulanık bir şekilde süzülen ellerinden ve parmak uçlarından yükseldi. Ben daha ne olduğunu anlamadan, müziği gözlerimi nemlendiren daha yavaş ve kasvetli notalara indirdi.

Burnumu çektim ve müzik durdu. Chrome başını kapıya doğru çevirdi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Yatakta donup kalmıştı. *Gömleksizdi.*

Ağzımı açtım ve kapattım, kapısının önünde ondan habersiz duran bir sürüngen gibi hissediyordum. "Özür dilerim. Müziği duydum ve yardım edemedim.

Kendime," diye açıkladım, davama yardım mı ettiğimden yoksa zarar mı verdiğimden emin değildim. "Gerçekten çok güzel. Çalabildiğini bilmiyordum."

Chrome rahatladı ve kemanını yatağın kenarına bıraktı. "Sorun yok. Burada her zaman hoş karşılanırsınız."

Ona garip bir gülümseme verdim ve koridora baktım. "Sanırım sizi yalnız bırakacağım. Bölmek istemezdim."

Gitmek için bir adım geri attım ama "Bekle Gray" deyince durdum. Metalik gözleri odanın öbür ucundan bile bana karşı beslediği derin duyguları yansıtıyordu. "Benimle kal."

Silence beni boğazımdan yakaladı ama bunun onu caydırmasına izin vermedi. Ayağa kalktı ve aradaki mesafeyi kapattı.

Aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldığında, ön kolunu kapının pervazına dayadı, koridorda durmama rağmen beni bir şekilde içeri hapsetmişti, istersem çıkabilirdim. "Benimle kal Gökkuşağı," diye tekrarladı, sesi alçak ve sertti.

Ayaklarım yere yapışmıştı. Onunla hayal edilemeyecek kadar kirli şeyler yapmaktan başka bir şey istemiyordum. Son haftalarda aklımı o kadar çok istenmeyen fantezi kurcalamıştı ki teslim olmak cazip gelmişti. Nadiren sergilenen kıvrımlı dövme izlerinin ve ışıkl, gümüş markalarının görüntüsü yardımcı olmuyordu.

Bakışları kalmam için yalvarırken gümüş bir kilit gözünün üzerine döküldü. Yaklaştı.

Başımı salladım. "Yapamam." Bakışlarımı yere indirdim.

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

Meydan okuması karşısında ona baktım, meydan okumam devreye girmişti. "Yapamam."

"Hmm," diye mırıldandı Chrome, inanmayarak. "Bence saçmalıyorsun Gray. İstiyorsun; ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Ama başka ne istiyorum biliyor musun?"

hissediyor musun?"

Kalbim tekledi. "Ne?" Fısıldadım.

"Korku. Eğer teslim olursan, bir daha asla geri dönemeyeceğinden korkuyorsun. Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu biliyorsun. Otantik. *Güçlü*. Ve bu kontrolü kendinden daha büyük bir şeye bırakmaktan hoşlanmıyorsun." Konuşurken bir şekilde daha da yaklaşmıştı. "Bırak gireyim Gray." Boştaki elini göğsümün ortasına bastırdı. "Kendine hak ettiğin gibi tapılmasına izin ver."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim kesildi. Göğsümdeki eli boynumdan yüzümün yanına doğru kaydı ve parmakları başımın arkasındaki saçlarımı hafifçe kavrayana kadar devam etti. Metalik gözleri nefes alamayacağım kadar sıcak bir ateşle yanıyordu. Onun büyüüne kapılmıştım, tıpkı birkaç dakika önce müziğinin beni içine çektiği gibi bir trans halindeydim.

"Benimle kal," diye fısıldadı dudaklarıma karşı, sonra dudaklarını nazik ama sert bir şekilde bastırarak ağzımı kendi ağzıyla kapadı.

Göğsüm daralırken elementim yardım etmedi. Vücudumdaki her hücre açıklanamaz bir ateşle kükreyerek canlandı ve beni yakıp kül etmekle tehdit etti. Oksijene olan ihtiyacım ortadan kalktı. Havaya ihtiyacım yoktu; *Krom*'a ihtiyacım vardı. Önemli olan tek şey bu güzel adam üzerinde hak iddia etmekti.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, annemin mektubu ve fotoğrafları elimden kayıp yere düştü.

Siktir et, sonra alırım.

Chrome'un dolgun, yumuşak dudakları benimkileri araladı ve dilinin benimkilere karşı şehvetli okşamasını memnuniyetle karşıladım. Göğsünden gelen derin bir hırıltı, içimdeki ateşi alevlendirdi.

Gitmiştim, girdabın içinde kaybolmuştum. O benim buzumun ateşiydi. Ve ben eriyordum.

Bizi sadece giysilerimiz ayırana kadar onu bedenime yaklaştırırken içimden bir inilti kaçtı. Elleri boynumun kenarlarında gezinirken alt dudağımı ısırđı ve istekli bir şekilde çekıştirdi.

Chrome'un elleri vücudumun yanlarından aşağı doğru inmeye devam etti. Göğüslerime ulaştığında acele etmedi, aşağı inmeden önce onları avuçlarının içine aldı. Kıçıma ulaştığında ona da aynı muameleyi yaptı.

O anda ona her şeyimi vermek istedim.

Aramızdaki boy farkı rahatsız edici bir hal aldı. Uzun süre yukarı doğru eğilmekten boynum ağrıyordu. Chrome öpüşmeyi kesmeden eğildi ve kalçalarımın arkasını kavrayarak bacaklarımı beline doladı. Kalçalarımı onun gergin orta kısmının etrafında sıktım, avucunu belime dayarken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Zaman ve mekân kavramı bir yanılsamaya dönüştü. Nefeslerini açgözlülükle yutarken ikimizin ve bizi bir araya getiren güçlerin dışında başka hiçbir şey yoktu.

"Sana böyle dokunabilmek için çok uzun yıllar bekledim Gökkuşağı," dedi öpücükler arasında. "Ve eğer mecbur kalırsam sonsuza kadar beklerim."

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı, ancak hareket ettiğimizin bile farkında değildim. Sırtım kapının yanındaki duvara çarptı, Chrome beni vücuduyla duvara sabitledi.

Kollarını başımın iki yanındaki duvara dayayarak, ben kendimi tutup kalçalarımı sıkarken dilini boynumun hassas derisine değdirdi.

Sırtımı dikleştirdim, kalçalarımı ona doğru yuvarladım ve boğazımın kıvrımında bir kıştırma ortaya çıkardım. "Siktir," diye nefes nefese kaldım.

"Şimdi geri çekilme zamanı, Prenses. Söyle bana. Senin rızan olmadan daha fazla ilerlemeyeceğim," diye sordu, sesi çakıllı ve gözleri halsiz nefesleri arasında vahşiydi.

"Bunu istiyorum." Başımı salladım. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. O haklıydı. Sadece Slate yüzünden değil, aramızdaki güçlü kuvveti kontrol edemediğim için de bize teslim olmaktan korkuyordum.

"Emin misin?" Gözlerinde tereddüt parlıyordu. Benden ne hissettiğinden emin değildim ama bundan hoşlanmamıştım.

"Tanrı aşkına. Biraz daha beklersen fikrimi değiştirebilirim Chrome."

Ağırlığını duvara yasladığı bir koluna verdi, böylece diğer kolunu serbest bırakıp boğazımı gevşekçe kavrayabildi. "Seni ağzıma boşaltırken benim için iyi bir kız ol."

Sanki ciğerlerimdeki havayı çalmış gibiydi. Dengesiz bacaklarımı yere yatırdı ve başımdaki kapüşonu çıkardı. Ona yardım etmeye çalıştım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hayır. Sadece rahatla ve sana söylediğimde gel." Gözlerindeki bakış tartışmaya yer bırakmıyordu. Ve bir kez olsun ona kulak verdim.

Onun önünde çırılçıplak kaldığımda, ısınmış, yaldızlı tenimde bir ürperti dolaştı. "Çok güzelsin Gray." Beni tekrar öptü, sonra dilini ve dudaklarını yavaşça boynumdan aşağıya, sonra da göğsüme doğru gezdirdi. Bir göğsüme masaj yaptı ve sonra başparmağını tepesinde gezdirdi. "Çok mükemmel," dedi, meme ucumu yaladı, dudaklarını etrafına kapatmadan önce dilinin izinde bir serinlik bıraktı. Nazikçe emdi.

Başımı geriye yasladım ve bir iniltiyle ağzının içine daha fazla ittim, çünkü doğrudan çekirdeğime fırlayan zevk tarafından çoktan çözüldüğümü hissettim.

"İşte böyle, küçük vahşi. Seni duymama izin ver." Dudaklarını diğer göğsüme doğru sürüklerken bir parmağını uyluğumun iç kısmında gezdirdi. Çok yavaş hareket ediyordu.

Kalçalarımı oynatarak onu acele etmeye zorladım.

Chrome meme ucuma karşı bir kıkırdama çıkardı. "Çok sabırsızsın. Bunu gerçekten düzeltmemiz gerekiyor, değil mi?"

OceanofPDF.com

Bölüm 45

GRI

Chrome ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü ve parmağının merkezimde giderek artan gerginliğe doğru yükselişini durdurdu. Onun görüntüsü

Benim için diz çökmüş bu kadar güçlü biri, sahip olduğum son kararlılığı da paramparça etti.

Hızla parlayan gözleri bir girdap gibi dönüyor, benden uzak tutmayı başaramadığı duygularla eşleşiyordu. Tutkunun iki katını hissetmek beni öldürebilirdi. İkimizin duygularına birden dayanabileceğimi sanmıyordum. Uzun süre dayanamazdım.

Kalçalarımı ona doğru savurdum, dokunuşunun geri dönmesi için sessizce yalvardım.

Chrome kıkırdadı, boğuk bir sesle, kalçamın iç kısmını ısırmadan önce. "Ne istiyorsun, küçük vahşi?"

Zorlukla nefes alabildiğim için ona ters ters baktım. "Ne istediğimi biliyorsun."

Eğri büğrü bir sırtış bir tarafını yukarı kaldırdı. "Bu pek hoş bir oyun değil." Beni tekrar ısırды, bu sefer biraz daha sertti. "Nasıl kibarca sorabiliriz?"

"Lütfen," diye sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım.

"Lütfen... *ne*, Gray?" Parmak ucunu yavaşça tekrar merkezime doğru sürükledi, beni kızdırdı ve sinirlerimi ateşe verdi.

"Lütfen beni boşalt."

"Tek yapman gereken sormaktı. Bu kadar zor muydu?" Açıklığıma ulaştı, parmağıyla ıslaklığın etrafında dolaştı. "Benim için çok ıslaksın."

Hava almak için çırpınmaktan ağzım kurudu. "Lütfen, Chrome..."

Bir parmağını içime sokmadan hemen önce inledi. İçime girdiğinde nefesim kesildi. "Kahretsin, çok darsın." İkinci bir parmağını sokmadan önce parmağını yavaşça hareket ettirdi ve beni onun için daha da açtı.

"*Sana* ihtiyacım var... *Sana* ihtiyacım var..." Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum. Beni eşiğe getiren o özel noktaya her vuruşunda yavaşladı ve beni dakikalarca kenarda bıraktı.

Parmaklarıyla hareketi durdurmadan, yüzünü merkezime yaklaştırdı ve uyluğumun iç kısmına şefkatli bir öpücük bıraktı. "Hepsi... *benim*," dedi dilini klitorisime sürtmeden önce. Başka bir inilti ondan kaçtı. Sonra klitorisimi doğru basınçla dudaklarının arasına aldı, emerken masaj yapmak için rahatlamış dilini ekledi.

Dizlerimin bağı çözüldü. Chrome'un boştaki kolu uçarak elimi yakaladı ve bana dengemi sağlayacak bir şey verdi. Birden hiç de sessiz olmadığının farkına vardım.

Dizlerinin üzerinden kalkıp bacaklarımın arasına sırt üstü uzanırken Chrome elimi çekiştirdi. "Yüzüme otur ve seni parçalara ayırmama izin ver."

Bacaklarım zaten beni daha fazla dik tutamazdı, bu yüzden titreyen kalçalarımınla kendimi memnuniyetle ağzına bıraktım. Dili anında yavaşça açıklığımda gezinmeye başladı. Damarlarımda zaten uğuldayan elektrik yoğunlaştı ve vücuduma yayıldı. Öne doğru sarktım, kendimi

Chrome'un ağızı beni saf coşkuya yaklaştırırken kendimi duvara yasladım.

Amımın içine doğru inledi. "Tadın unutulmuşluk gibi. Senin için sonsuza dek kayboldum." Dili tembelce birkaç kez açıklığını okşadı, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi içeri ve dışarı dalmadan önce. Klitorisimi dudaklarının arasına alarak emerken doğru basıncı uyguladı ve beni nirvananın eşiğine getirdi. Kalçalarımı dilinin üzerinde yuvarladım, vücudumun ihtiyaçlarını kontrol edemiyordum.

"Ben..." İnledim.

"Dilim için gel, küçük vahşi," diye homurdandı. Ağzını hiç bırakmadan iki parmağını tekrar içime soktu.

Göbeğim sıkılaştı; sarılmıştım, nefes alamıyordum. Zevkin şok dalgalarının içimde dalgalanmasına izin verirken başımı geriye attım. Öforik patlama bedenimden fırlarken iç duvarlarım sıkıca kenetlendi.

Chrome kalçalarımı sıktı, beni ağzının üzerinde ileri geri salladı, serbest bırakılmamın her parçasını tüketti.

Vücudum gevşedi, nefeslerimi eşitlemeye ve Chrome'un olaydan sonra tetiklemeye devam ettiği artçı şokları atlatmaya çalışırken tükenmiş hissettim.

Kapıya vurulunca ayağa fırladım, kendimi Chrome'un suratından uzaklaştırmak için ayağa kalktığımda adrenalin zayıflamış halime doğru fırladı. Atılmış kıyafetlerimi ararken beni dik tutmak için duvarı kullanarak küfrettim.

Gürültü devam etti. "Krom!" Blaize'in boğuk sesi diğer taraftan bağırdı. "Orada olduğunu biliyorum. Aç kapıyı."

Sersemlemiş ve halsiz bir halde, telaş içinde giyinmek zor oldu. "Sakin ol. Git bir duş al ve giyin," dedi Chrome kolunu sararak

Gövdemin etrafına dolanarak alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Çıktığında burada olacağım."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim."

Odasının geri kalanı gibi, büyük boy banyo da doğal vaha temasıyla benimkine benziyordu. Ancak, beni güvende hissettirdiğini düşündüğüm erkeksi bir dokunuş vardı.

Duşta biraz önce olanları düşünmek için zaman ayırdım. O anın sıcaklığıyla kendimi Chrome'a nasıl kaptırmıştım. Her ne kadar utanmam gerektiğini hissetsem de, utanmadım. Aramızda her ne olduysa doğru ve doğal gelmişti.

Vücudumu temizledikten ve ılık suyun kaslarımı gevşetmesine izin verdikten sonra, daha fazla düşünmeden duştan çıktım. Bunun bizim için ne anlama geldiğini ya da nerede durduğumuzu bilmiyordum ama bu noktada bir nebze de olsa mutluluğu hak ettiğimi hissediyordum.

Giyinmiş olarak odasına döndüğümde Chrome yatağının kenarına oturmuş, kapıya bakarken dizleri endişeyle zıplıyordu.

Donup kaldım. "Neyin var?"

Bakışlarımla buluşmak için dönerek, "Çavuş Hogan burada, aşağıda bizi bekliyor. Onları içeri almak için Onyx'le birlikte koğuşları indirmemi istediler."

"Oh." Nefes aldım, zihnim en kötü senaryoyu düşünürken omuzlarımı gevşettim. "Kitabı getirdi mi?" Saçımı havluyla kuruladım.

Chrome başını salladı ve ayağa kalktı. "Artık gitmeliyiz. Herkes bizi bekliyor."

"Tamam." Banyonun köşesinde bir çamaşır sepeti buldum ve havluyu attım. "Hadi gidelim."

Kapıya ulaşmak için hamle yaptığımda Chrome'un eli arkamdan boynuma dolandı ve beni döndürerek dudaklarını talepkâr bir öpücükle buluşturdu.

beni iddia etti. "Şunu açıklığa kavuşturalım, işimiz bitmeye yakın bile değil."

Dilsizce başımı salladım, arzu damarlarımı bir kez daha ateşledi. "Tamam," diye fısıldadım, sesimin onun sözünü tutmasını ne kadar istediğimi göstermesinden korkuyordum. Çünkü *lanet* olsun.

Chrome'un orantısız sırtışı nasıl hissettiğimi çok iyi bildiğini gösteriyordu. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce bir öpücük daha çaldı, bu seferki daha yumuşaktı ve kapıya doğru yöneldi. "Hadi gidelim."

Savaş Odası olduğunu öğrendiğim yere varmadan önce Chrome'la ellerimizi bıraktık. Her neyse, bunu halka açıklamaya hazır değildim... henüz.

Masada grubumuz ve birkaç insan asi vardı. Bir yüz göze çarpıyordu.
Dash.

Gözlerimi ona diktim, o da bana ıslıl ıslıl bir gülümseme fırlattı. "Sizi tekrar görmek güzel, Ekselansları."

Ben daha karşılık veremedim Chrome bana masanın karşılıklı başlarında yerlerimizi almamızı işaret etti. Ben de River ve Aella'nın iki yanında oturduğu en uçtaki yerimi aldım.

Chrome'un yüzünün kalçalarımın arasına gömüldüğü erotik görüntülerle savaşılarak boynuma doğru süzülen kızarıklıkla mücadele ettim. Ağzının, dilinin hatırasıyla alay ederek onları birbirine bastırdım...

"Prenses Gray."

Başımı kaldırdım ve boğazımı temizleyerek omurgamı düzelttim.

"Sizi güneydoğu bölgesindeki asi milislerin lideri Çavuş Hogan'la tanıştırmak istiyorum." Orion elini kaslı ve sakallı olana doğru salladı.

Amerikan askeri kamuflajına bürünmüş bir adam. Kumaş eskiydi -solmuş, lekeli ve yıpranmıştı- ama isim etiketi göğsünde gururla parlıyordu.

Hogan otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Hiçbir şekilde çirkin bir adam değildi. Yine de gözlerindeki sertlik bana bir daha asla iyi olamayacak kadar çok ölüm gördüğünü söylüyordu.

"Ve sen de herkesin tüm umutlarını bağladığı prenses olmalısın." Gergin bir gülümseme, sanki gerçek bir gülümseme oluşturamayacak kadar yorgunmuş gibi, ağzının kenarlarını çekti.

"Öyleyim, ancak buradakileri bunun akıllıca bir seçim olmadığı konusunda uyarmıştım." Hogan zayıf bir kahkaha attı. "Sizinle tanışmak bir zevk." "Ben de öyle, Çavuş."

Toplantı başlamadan önce herkes kendi arasında sohbet ederken Chrome çavuşla hoşbeş etmek için zaman ayırdı. Dash'i bana muzipçe gülümserken yakaladım. Ben bir şey söyleyemeden River koluma vurdu.

Bana doğru eğildi ve fısıldayarak, "İkinizin sikişme zamanı gelmişti." dedi. Gerildim. "Neden böyle düşündün ki?"

River sanki önemli bir şeyi kaçırmışım gibi güldü. "Tatlım, lanet locadaki herkes seni duydu."

"Hayır..."

"Oh, evet, Prenses."

Aella diğer tarafıma doğru eğildi. "Onu dinleme. Tüm loca o değildi."

İçimi çektim ama onun anahtar kelimesini yakaladım.

"*Bütünüyle* mi? Yani..." "Sadece River çünkü meraklı bir sürtük gibi davranıyordu."

Başımı salladım ve River'ın utanmazca omuz silkişine güldüm. "Oh. Peki, bu durumda, iyi bir gösteri miydi?"

River homurdandı. "Tek bildiğim, keşke biri beni yerken böyle hissettirse-"

Chrome'un herkesin dikkatini çekmesiyle sözünü kesti ama yoğun bakışları River'ın üzerinde yoğunlaştı. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre," diye başladı.

River bir kahkahayı bastırdı, eliyle ağzını kapattı. "Yine kimi bekliyorduk?" diye mırıldandı ukalaca bir cevapla.

Aella homurdandı, bir yandan kıkırdamasını engellerken bir yandan da kucağındaki ellerini inceliyordu.

Dudaklarımı ısırdım, yüzümü asmamaya kararlıydım. Chrome bir kaşını kaldırdı, kendimizi toparlamamızı ve ciddi olmamızı bekliyordu.

"Dediğim gibi," dedi Chrome. Yüzündeki sert ifadeden eğlenmediği anlaşılıyordu ama gözlerindeki pırıltı aksini söylüyordu. "Çavuş Hogan bize *Arcane'in Kitabı'nı* getirecek kadar nazik davrandı. Ona tüm dikkatimizi vermeliyiz." Dudakları kıkırdamadan önce River'a sert bir bakış fırlattı.

Hogan boğazını temizledi. "Bu kitap D.C.'de saklıydı. Hükümet onu yüzyıllardır sıkı bir koruma altında tutuyordu, ondan önce de monarşiler ve Katolik Kilisesi tutuyordu. Çok iyi korunmuş."

Çavuş sağ tarafına, Dash'in oturduğu yere baktı. Avucunu uzatarak gence eski kitabı kendisine uzatmasını işaret etti. Dash kitabı kucağından aldı, kalın kitabı dikkatlice masanın üzerine koyduktan sonra nazikçe asi liderine uzattı.

"Bu çok eski. Bir çeşit sihirle korunmuş olmalı çünkü öyle olmasaydı şimdiye kadar çoktan çürümüş olurdu," dedi sayfalarını yavaşça karıştırırken. "Pentagon'dan çalınan raporlara göre, bu kitapta bizim dünyamızdan bilinen bir dil yok. Ama resimler yeterince açıklayıcı." Çavuş Hogan daha sonra kitabı, incelerken kaşları çatılan Chrome'a uzattı.

Birkaç sayfayı çevirdikten sonra durdu ve gözüne çarpan bir şeyi işaret etti. "Bu canavar-ayı." Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Bir göz atar mısın?"

Başımı salladım. Oturduğum yerden kalkarak ona ulaşmak için dikdörtgen masanın etrafında döndüm. Yanında durduğumda eli belimi buldu. İçimi bir sıcaklık kapladı.

Sayfalar sararmış ve yıpranmıştı ama mürekkep hâlâ koyu ve berraktı. Orada, gözlerimin önünde, karşılaştığımız devasa, boynuzlu ayının bir çizimi vardı. "Evet. İşte bu. İşte bu."

Aynı sayfada sivri kuleleriyle muhteşem bir kalenin çizimi de vardı. "Sözde muhteşem bir varlık olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, bana söylenen buydu."

"Görünüşe göre bu bilgi doğru," dedim ve kaleyi işaret ettim.

Chrome birkaç sayfa daha çevirdi. Birçoğunun üzerinde mühürler ve rünler vardı. Bunların aynı anda hem Kinetik hem de Elemental işaretlere benzemesi bana tuhaf geldi. "Kinetik ve Elementallere tam olarak benzeyen bir şey göremiyorum. Ya siz?"

Chrome başını salladı. "Ama benzerlikler var." Dikkatini Orion'a yöneltti. "Sen bir bilgindin, değil mi?"

Orion başını eğdi. "Öyleydim."

"Bu dili çözebileceğini düşünüyor musun?" Orion tereddüt etti. "Elimden geleni yapabilirim."

"Teşekkür ederim. Ben istiyorum..." Chrome bir sayfada durdu ve dikkatimi onu durduran şeye çekti.

Siyah-beyaz bir çizim, birleşmiş gibi görünen ama yine de ayrı kalan iki kişiyi tasvir ediyordu. Altındaki pasajı okuyamadan anlamını çözmeye çalışarak inceledim. "Şuna benziyor

bir tür bağ mı? Yanılmıyorsam ruhani bir bağa benziyor," dedim, birleşmiş figürleri çevreleyen enerjik alanlara dikkat ederek. Bir çizgi ikisini göğüs kafesinden bir ip gibi birbirine bağlıyordu. "İkiz Ruh Bağı mı?"

"Öyle görünüyor, değil mi?" Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi bana baktı ve nefesimi çaldı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bakışlarımı çekemedim.

Orion aramızdaki gerginliği bozarak, "Kitabı alıp ne çözebileceğime bakacağım. Teşekkür ederim, Çavuş. Bu kalıntıyı elde etmek için katlandığınız tüm zahmetler için minnettarız."

"Forest'in insanlığı daha fazla yok etmesini engellemek için her şeyi yaparım. O piç ne kadar çabuk ölürse, dünyamızı o kadar çabuk yeniden inşa edebiliriz," diye cevap verdi Hogan, çenesi sert bir kararlılıkla dikilmişti.

"Blaize'e size birkaç gece kalabileceğiniz kulüpleri gösternesini söyleyeceğim. Sizin gelişiniz için hazırlandılar. Elektrik ve akan su sizin için hazır," diye güvence verdi Orion.

Dash'in gözleri parladı. "Peki ya Katia'nın turtaları? Lütfen bana Katia'nın turtalarını yiyebileceğimi söyle."

Kodiak sırıttı. "Sizin için bir tane pişirmekten mutluluk duyacaktır. Eminim sizin için zaten bir tane yapmıştır."

Dash yumruğunu zaferle sıktı. "Burada kalamaz mıyız, Çavuş?"

Hogan gözlerini devirdi. "Şımarma."

"Forest'in elinde başka bir kitap daha var, değil mi? Kara büyü kitabı mı? Onun hakkında ne biliyorsun?" Onyx araya girdi.

"Fazla bir şey bilmiyoruz ama saraydaki istihbarat kaynaklarımız bize bunun yirmi yılı aşkın bir süredir onda olduğunu söylüyor. Ve alemler arasındaki perdeyi yok etmenin anahtarını içeriyor."

Alt dudağımı ısırđım. "Eğer Arcadia'da aradığı bir g kaynağı varsa, o zaman kitapta olmalı. Mutlaka bir yerlerde bir çizimi vardır."

Chrome'un eli yavaşça belimde dolaşmaya başladı ve omurgamda aşağı yukarı küçük şoklar yarattı. "Eğer oradaysa Gray, onu bulacağız. Tek sorun Forest harekete geçmeye karar vermeden önce ne kadar zamanımız olduğu."

OceanofPDF.com

Bölüm 46

KROM

"I Bugün sadece biz mi varız?" Gray saçlarını topuz yaptı, ebruli teller birbirine karışarak taş gibi görünüyordu.

Gray parmaksız eldivenlerinin içine sıcak hava üflerken ikinci güneşi acı soğuğu ısıtmak için hiçbir şey yapmadı. "Öyle. Diğerleri antrenman yapıyor. Bugün birbirimizle düşmanmışız gibi dövüşeceğiz. Silahlar, büyü, her şey."

"Güzel. Bana borçlu olunan o kavgayı hiç yapamadım," diye sırttı Gray, kollarını gererek.

Bol örgülü kapüşonumu çıkardım, dövmelerimi ve markalarımı ortaya çıkardım. "Çünkü kusursuz tenimi ve büyüleyici gözlerimi gördüğünde tereddüt ettin. Bana üstünlük sağladın."

"Hayır, öyle bir şey *olmadı*," diye alay etti.

"Hayır mı? O zaman neden o gece boğazımı kesmedin?" Bir o yana bir bu yana dönerken bilmiş bir sırıtış onunla alay ediyordu.

"Çünkü ben... ben önce cevaplar istiyordum."

"Elbette," dedim, ona bir an bile inanmayarak. "Yalan söylediğini hissedebildiğimi unutuyorsun, küçük vahşi."

"Duygularımı senden nasıl saklayacağım? Hiç çözebildin mi?"

Gülmemeye çalışarak alt dudağımı ısırdım. "Tam olarak değil. Bunun üzerinde çalışacağız." Kollarımı başımın üzerine uzattım. "Ama şimdilik, gelişiminin hangi aşamasında olduğunu görmek istiyorum. Bakalım bana ayak uydurabilecek misin?"

Gray homurdandı ve bacaklarını esnetmeye başladı. "Sana ayak uydurabilirim."

"Sen benim dengimsin, o yüzden daha iyisin," diye meydan okudum, yüzündeki sert ifadeye karşılık vererek.

Tekrar bir geçit açmayı birçok kez denemiştik. Başarısız olmuştuk, tıpkı son birkaç haftadır eğitim seansları sırasında bağı çözmekte ve onun sihrini tekrar kontrol altına almakta başarısız olduğum gibi.

Yine de bu, başka ilerlemeler kaydedilmediği anlamına gelmiyordu. "Kural yok mu?" diye sordu.

"Kural yok. Birbirimizi gerçekten öldüremeyeceğimiz dışında," dedim, normal insan bıçaklarını elime alarak.

"Hayatım ne kadar tuhaf bir hal aldı," diye mırıldandı Gray, iki hançer sallayıp dövüş pozisyonuna geçerek.

Vücudunu inceledim. "Buna karşı değilsin. Ben de değilim." "Bazı avantajların var." Omuz silkti.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek sertliği hafiflettim. "Hadi oynayalım, benim küçük vahşim." Sonra saldırdım.

Bir saatten fazla süren çoklu rauntlar yapıldı. Gray kendini oldukça iyi tuttu. Son haftalarda farkındalığını ve büyüsünü kesinlikle geliştirmişti. Gray'in daha önce yeteneksiz olduğu söylenemezdi ama

bir savaşın sıcağında hayatına mal olabilecek özel yeteneklerden yoksundu. Bunun Forest tarafından kasıtlı olarak yapılmış bir tasarım hatası olduğuna şüphe yok.

Onun da en az benim kadar ölümcül olmasını istedim. Vahşiliğe sahipti ama sadece eğitimindeki gevşek uçları sıkılaştırması gerekiyordu. Ona yardım etmek için orada olmadığım durumlarda, düşman sayısı ne olursa olsun kendi başının çaresine bakabilmesini istedim.

"Üzerime fazla gelme, Chrome." Gray hava büyüsünü kullanarak bana art arda üç hançer savurdu ve kafama bir tekme attı.

Bıçakları durdurmak için avucumu kaldırdım ve dönerek uzaklaştım. Ayak bileğini yakaladım ve onu kendime doğru çektim. Sırtının alt kısmına binip bileklerini önümde sabitlemeden hemen önce sinirli bir homurtuyla yüzüstü yere düştü. "Bu tutuştan nasıl kurtulacaksın?"

Bir büyü patlaması karnıma çarptı ama ben yine de durmadım ve ağırlığımı ona daha fazla bastırdım. Metalin bana doğru yöneldiğini hissettim. Elementimi kullanarak bıçağın ağızını tekrar durdurdum ama boğazına doğru eğerek şahdamarına hafifçe dayadım. "Bu ortalama bir Kinetik Savaşcı üzerinde işe yarardı." Eğildim ve alt dudağımı kulağının kabuğuna bastırdım. "Bunu bir zafer olarak sayacağım."

Onun üzerine uzanırken aletim kuyruk sokumuna doğru sertleşti. Onun bu şekilde altımda olması, içimde başka bir tür canavarın başını kaldırmasına neden oldu. Hâlâ geçen günkü tadını alabiliyordum. Tatlılığı hiç gitmemişti ve o zamandan beri daha fazlası için zorlamamak için içimdeki her şeyi almıştım.

Alt dudağımı çenesinde gezdirdim. Nefes alışları daha sıklaştı, boğuklaştı. "Bu da eğitimin bir parçası mı artık?" diye sordu sesi titreyerek.

"Beni yendiğinde, ödüllendirilirsin."

"Ben seni yenmedim."

"Sayılır," diye fısıldadım kulağına, sonra boynunun arkasındaki hassas noktayı buldum ve oraya yavaş, alaycı öpücükler kondurarak kollarını arkasına sabitledim.

Gray kışını kaldırıp bana sürtünmeye başladı. İnledim, onu serbest bıraktım ve sırt üstü çevirdim. "Bu sefer ödülün ne olsun, küçük vahşi?" Gökkuşağı bakışlarında yükselen sıcaklığı emerek sordum. Bıçağın kontrolünü bıraktım ve başının yanında yere bıraktım.

"Bu yüklü bir soru, Chrome." Yeni serbest kalan elleri onu saran kalçalarımda gezinmeye başladı, gövdemden yukarı, sonra göğsüme doğru ilerledi. Onu çıplak tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun *içinde* olmaya ihtiyacım vardı. Onu tüketmek için.

Eğildim ve alt dudağını ısırdım. "Açgözlü." Boynundan aşağıya doğru öptüm, tuzlu tenini tatmak için dilimi dışarı çıkardım. "Hepsini alabilirsin. Sana her şeyi vereceğim."

Gray inledi, sadece en küçük sesler. Ve bu benim kontrolüm içindi.

Kalçalarından birini tuttum ve belime doladım. O da orta kısmımı sararak ve beni bacaklarının arasına çekerek karşılık verdi.

Eğitim alanında olduğumuz gözünden kaçmadı; herkes yanımızdan geçebilirdi. Umurumda değildi. Görünüşe göre onun da umurunda değildi.

"Gösteri yapmaya hazır mısın, Prensese?" Bir elimi dar atletinin altından geçirip göğüslerini buldum.

"Bırak izlesinler." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözlerinde parlak bir ateş yanıyordu. Çenesini hafifçe eğerek, "Sen benimsin," dedi.

Onu kendim gibi sahiplenmek için duyduğum ilkel ihtiyaç göğsümden bir hırıltı çıkardı.

Gray'in eli bel bandımı buldu ve parmakları içeri girdi. Külotumun aletimi örten ince kumaşına sürtünerek vücudumda beklemediğim bir sarsıntı yarattı. Nefesinden yayılan sıcaklık boynumu okşadı, tenime bir öpücük kondurduğu sırada küçük tüyleri kaldırdı.

Arkamda bir boğaz temizlendi. "Böldüğüm için özür dilerim..." Onyx'in sesi cinsel puslu havayı dağıttı. "Ama acil bir durum var ve sana ihtiyaç var."

Dünyanın yanıp kül olması umurumda değildi; vahşi gözleri ve kül rengi saçları olan kızın içine gömülmek istiyordum. "Bekleyemez mi?" Sesim Gray'in boynunda boğuklaşarak sordum.

"Hayır."

Gray altımda hareketsiz kaldı ve eli yavaşça pantolonumun sınırlarından çekildi.

Yenilgiyle başımı göğsüne yasladım. "Eğer bu ölüm kalım meselesi değilse, seni öldüreceğim. Aksi takdirde, Orion ya da sen halledebilirsiniz."

"Bu kesinlikle sizin için. İkiniz için de," dedi Onyx. Hâlâ yüzümü ona dönmemiştim ama sesinin tonundan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

İsteksizce doğrulup ayağa kalktım ve Gray'i de kendimle birlikte yukarı çektim. "Sorun nedir?" Onyx'le yüzleşmek için arkamı dönmeden önce kendimi düzelttim.

Onyx'in iyimserlikten başka bir şey yaptığını görmek nadirdi. Gergin çenesinden ve endişeli gözlerinden damlayan endişeyi görmek durumu yeniden değerlendirmeme neden oldu.

Haberi vermek için kendini hazırlamak istercesine gözlerini kapatarak, "Bir Kinetik gözcü tarafından koğuşlarda bir gedik açıldı," dedi.

Kalbim birkaç adım atarak gerildim. "Affedersiniz?"

"Bir Kinetik gözcü korumaları aşmayı başardı. Çevrede devriye gezen bazı muhafızlar tarafından yakalandı ama..."

"Nasıl?" Sesimde hiçbir canlılık yokken sordum.

Gray yanıma yaklaştı, aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Bilmiyorum, Chrome. Gerçekten bilmiyorum." Onyx yenilgiyle nefes aldı. "Çavuş Hogan ve asiler geldiğinde sihrimi güçlendirdim. Sen de yaptın! Nasıl olduğunu bilmiyorum..."

Bir ay önce bağlantımla birlikte içkili mekanın dışında Kinetik savaşçılarla karşılaştığımız gecenin anısı yeniden canlandı. Sonrasında, kan dökülmesinin yarattığı çılgınlığın yoğunluğunu bastırmak için içmeye devam ettim. Bağlantımın Hollow'a dönmeme yardım etmesi gerekiyordu. Takip edilip edilmediğimizi fark edecek ruh halinde olmama ihtimalim çok yüksekti. "Siktir..." Başka tarafa baktım. "Tamam. Beni onlara götür."

Gray yanıma gelip bize katıldı. "Hayır Gray," dedim, sesim nazik ama kararlıydı.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, gözlerinde acı parlıyordu. Kalbim sıkışmıştı. "*Hayır mı* demek istiyorsun?" Omurgasını sertleştirdi ve yumruklarını sıktı, bu yüzden benimle savaşmaya hazırды. Gray'in öfke ve ihanet patlamasını işaret eden, kalbimdeki keskin bir çekiş beni sarstı.

"Hayır, bu çok tehlikeli. Seni riske atamam..."

Bir yumruk çeneme çarparak başımı geriye savurdu. Tökezledim. "Neyi yapıp neyi yapamayacağımı dikte edemezsin. Bu senin olduğu kadar benim de savaşım."

Bana vurduğu için kızgın bile değildim. Bunu hak etmiştim. Ama onu bu konuda riske atamazdım. "Evet, öyle. Ama sen gitmiyorsun. Burası benim Hollow'um. Benim kurallarım." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, aldığı sert darbeden sonra kendime gelmeye çalışıyordum.

indi. "Sen bir yük olacaksın." Kelimeler ağızından döküldü ve döküldükleri anda onları geri itmek istedim.

"Siktir git," diye tükürdükten sonra göğsüme bir Kinetik büyü patlaması indirdi ve beni içten dışa doğru şok etti. Sanki organlarımı kızartmış gibi hissettim.

"Özür dilerim," diye homurdandım, gövdeyi sıkarak. "Ama bu konuda bana güvenmelisin."

"Sana güvenmek mi?" Güldü. "Bu çok komik. Bunu söyleyen adam..." Neredeyse ağızından kaçacak kelimeleri durdurmak için alt dudağını ısırıldı. "Peki. Arkama yaslanıp senin için güzel görüneceğim. Tıpkı diğer herkesin benden istediği gibi. Ama bu arada, git kendini becer."

Yolda birkaç hançer ve bıçak kaparak hışımınla uzaklaştı.

Kendimden nefret etmenin tanıdık acısı göğsüme geri döndü. Yapmak istediğim son şey onu bir kenarda oturtmaktı ama henüz bilemeyeceği şeyler vardı.

Onyx beni Hollow'un eteklerinde, çiftlik tarlalarının yakınındaki harap ahıra götürdü. Orayı onarmak için kolayca Toprak Elementallerini görevlendirebilirdik, ancak alanı herhangi bir potansiyel tehdit için rahat hale getirmek istemedik.

Teneke çatıdaki delikler alanı dondurucu ve rutubetli hale getirirken, saman yığınları geçmiş yıllardan atılmış yırtık pırtık giysileri barındırıyordu. Kimse onları kaldırmaya zahmet etmemişti.

"Konuşmuyor," dedi Onyx boş ahırların önünden geçerken. "Yine de çok tanıdık geldiğini söylemeliyim. Onu bir türlü çıkaramıyorum."

"Gray buraya gelemmez. Eğer biri onu tanırsa, bu felaket anlamına gelebilir."

Onyx rahatsız görünüyordu ama yine de başını salladı. "Anladım." Birkaç dakika sonra ekledi, "Yine de söylemeliyim ki, bu biraz garip bir yastık sohbeti olacak. Yani..."

Kafasının arkasına bir şaplak attım. "Yapma..."

Onyx güldü ve az önce vurduğum yeri ovuşturdu. "Tamam, tamam."

Ahırın arka tarafına ulaştığımızda, kapalı bir ahır kapısının önünde durduk. Kilidi açmak için sihrimi kullandım, sonra da iterek açtım. Paslı menteşeler gıcırdadı ve beni bir yaltaklanmayı bastırmaya zorladı.

Tezgâha girdiğimde bir Elemental hançer çıkardım, davetsiz misafiri sorgulamaya hazırdım. Gölgele bir figür köşede kambur oturuyordu, öğleden sonra güneşi arkasından süzülüyordu. Bir Kinetik gözcünün güpegündüz mülkün içine girmeye çalışması bana garip geldi. Bu pek akıllıca değildi.

Ama ışıktaki kişiye baktığımda donup kaldım.

"Onyx," dedim, sesim sertleşerek. "Senden gitmeni istemek zorundayım. Bunun için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Onyx'in tereddüt ettiğini hissedebiliyordum, ben ve gözcü arasında gidip geliyordu, muhtemelen kimliğini neden bu kişiye verdiğimi merak ediyordu. Ama önemli değildi. Bu kişi, benim söylememe gerek kalmadan Onyx'in tam olarak kim olduğunu biliyordu.

"Emin misin?"

"Evet. Anladım. Orion'a bunu halledebileceğimi söyle. Buraya kimse gelmeyecek. Bu kişi tehlikeli ve onu kendim halledeceğim."

Onyx bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Pekâlâ. Ama yardım çağırmaktan çekinme."

"Yapmayacağım." Gözlerimi Kinetik izciden ayırmadım.

Onyx gittiğinde ve kulak misafiri olmadığımıda kolumu yanıma indirdim.

"Burada ne halt ediyorsun?"

OceanofPDF.com

Bölüm 47

GRI

I Orion'un ofis kapısına yumruğumu vurdum, bazı cevaplar bulmaya kararlıyım.

Gizemli Kitap. Kızgındım. Bir yük olmaktan çok uzak olduğumu kanıtlamaya kararlıyım. Forest'ı durduracak herhangi bir bilgi bulabilirdim.

Sonra gidip o izcinin kim olduğunu kendim öğrenirdim.

Arka planda olmam gerektiğini düşünen güçlü erkeklerle işim bitmişti. Doğduğumdan beri her gün kendimi kanıtlamaktan başka bir şey yapmadığım halde bana ayak bağı olduğumu düşünüyorlardı.

Ve Chrome ne cüretle sırf aynı ruhu paylaşıyoruz diye bana emir verebileceğini düşünür?

Orion bir rüzgârla kapıyı açtı. Masasına oturmuş, başını kitaba gömmüştü. "Size nasıl yardımcı olabilirim Prenseler?"

"Yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim. Bir şey tercüme edebildin mi?" Karşısındaki koltuğa oturdum ve Chrome'a karşı duyduğum öfkeyi yatıştırıp odaklanabilmek için kontrollü, derin nefesler aldım.

"Sadece birkaç harf. Mühürlerin çoğu Elemental mühürlere benziyor," diye mırıldandı, kendini tamamen incelediği şeye kaptırmıştı.

"Ne gibi?"

Bir kâğıdın üzerine geçerek bir Elemental mührü karaladı ve yanına metindeki sembollerden birini çizdi. "Bu," diye yabancı sembolü işaret etti, "bizim sigilimize benziyor, ruh ya da yaşam gücü anlamına geliyor. Açıkların ince detaylarında küçük farklılıklar var, ancak bunun ne anlama geldiğinden eminim."

Öne doğru eğildim ve iki örneği inceledim. "Sembolün ilişkilendirildiği hangi görüntüye bakıyorsunuz?"

Orion sayfadaki belirli bir çizimi işaret etti. "Bu," dedi gözlerini kitabın yanına not aldığı şeyden ayırmadan.

"Toprağı zehirleyen büyüyle ilgili bir şey var mı? Yani buna benzeyen herhangi bir çizim?"

"Hayır. Henüz görmedim."

"Bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Orion elini kitaba doğru salladı. İki kâğıt arasında ileri geri bakarken kaşları çatıldı, elinde bir kalem vardı.

Kitabı kendime doğru yaklaştırdım. Şüpheli ruh bağının çizimi bana dik dik bakıyordu. Şimdi buna içerliyordum. Bir parçam onu kırmanın bir yolunu bulmak istiyordu; böylece artık kendimi Chrome'a yük gibi hissetmeyecektim. Ama bunun berbat bir adam tarafından yerleştirilmiş aptalca düşünceler olduğunu fark ederek bu düşünceyi bir kenara ittim.

Yine de Chrome'a hâlâ öfkeliydim. Benden ne saklamak istediğinden emin değildim ama öyle ya da böyle öğrenecektim.

Yavaşça sayfaları çevirdim, göze çarpabilecek bir şey aradım.

Sonuna yaklaşmıştım ve bir şey bulacağımdan şüphe etmeye başlamıştım. Çenemi elime dayadığımda, son sayfaya geldiğimde umutlarımın azaldığını hissettim.

Kapağı çevirirken gözüme bir şey takıldı. "Orion..." Fısıldadım, olası küçük ifşaat karşısında kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Birkaç saat gibi görünen bir süreden sonra, belirli bir çizime dönüp durdum. Bu, cilasız, pürüzlü kenarları olan bir taşın çok kaba ve eski bir çizimiydi. Olağanüstü hiçbir yanı göze çarpmıyordu. Neredeyse üçüncü kez yanından geçip gidiyordum ama içimden bir ses durmamı söyledi.

"Peki ya bu?" Orion'a bakarak sordum.

Kaşlarını çatarak kitabı eline aldı ve başını yana eğdi. "Hm, bunu daha önce görmemiştim. Bir şekilde kaçırmış olmalıyım," diye mırıldandı, anlamaya çalışırken gözleri metni hızla ileri geri taradı. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum." Kirli sakalını kaşırken kafası karışmıştı.

"Daha iyi bakmak ister misin?" Kitabı ona doğru kaydırarak sordum.

Orion hevesle kitaba yaklaştı, gözleri genişledi ve sayfa üzerinde ileri geri dans etti.

"Ne?" Ben sordum.

"Bu..." Orion ensesini kavradı. "Gitti. Kayboldu."

Öne eğilip sayfaya bakma sırası bendeydi. Ama gitmemişti. "Hayır, hala orada."

Orion'un gözleri büyüdü ve başını kaldırıp bana baktı. "şimdi görebiliyorum." Tekrar kitaba baktı. "Sadece sen bakarsan."

Böyle bir öneri karşısında şoke olmuş bir şekilde geri döndüm. "Ne? Neden b ö y l e bir şey olsun ki?"

Orion da anlamayarak başını salladı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı, kalemini almak için çabalarken bu tuhaf olayı çoktan geride bırakmış görünüyordu. "Ama tüm bunları çok hızlı bir şekilde kopyalayacağım."

Donup kalmıştım. Bu garip olayı anlamlandırmaya çalışırken dünya kendi ekseninde dönüyordu.

"Kımıldama," diye mırıldandı Orion, elindeki kâğıtları karalamaya başlarken. "Bunu deşifre etmek için kesinlikle çalışacağım. Taşların her türlü özelliği vardır, siyah kristali biliyorsunuz."

"Kesinlikle. Eğer Forest'ın peşinde olduğu şey buysa, elde etmek için bu kadar çaba sarf edeceği kadar güçlü ne tür bir güce sahip olduğunu merak ediyorum," diye yüksek sesle düşündüm.

"Kesinlikle," dedi Orion, kitaba dönmeden önce deniz mavisi bakışları benimkilerle çarpıştı. "Bu biraz zamanımı alacak. Bu dil karmaşık, diğerlerinden daha karmaşık, bu da bana değerli olduğunu söylüyor. Özellikle de bu dilin görüldüğü tek kişi sen olduğun için."

Orion'un ofisinden ayrılırken moralim ilk geldiğim zamankinden daha yüksekti. Sonunda bir şekilde katkıda bulunduğumu hissediyordum. Acıkmıştım, yemek yemek için yemekhaneye doğru ilerledim. İfşaattan sonra Orion'un ofisinde birkaç saat geçmişti, ikimiz de sessizlik içinde göze çarpan başka bir şey olup olmadığını, özellikle de taşın Orman'ın aradığı güç kaynağı olup olmadığını araştırıyorduk. Başlangıçta bunun bir silah ya da belki de dünyamızdaki folklora dayanan bir kadeh olduğundan şüphelenmiştik; belki de yüzyıllar önce Arcadia'dan gelmiş olabilirdi.

Ama elimiz boş döndük. Hiçbir şey göze çarpmadı.

Aella, River, Void ve Kodiak'ı her zamanki masamızda buldum. Onyx ya da Chrome yoktu ama.

Daha önce eğitim alanlarında beni nasıl kontrol etmeye çalıştığını hatırlayınca yine öfke doldu içime. Babamın bana her zaman hissettirdiklerini hatırlatarak, bana bir yük olarak seslendiğinde kendimi ne kadar küçük hissettiğimden nefret ettim.

Tabağımı masaya koyup gülümsemeye zorladım. "Nerelerdeydin?" River dikkatle çatalını doldurup bir ısırık alarak sordu.

Bir brokoli çiçeğini bıçakladım ve ağzıma attım. "Orion'un ofisi," dedim yemeğimin etrafında. "Forest'ın gizli hazinesiyle ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Ve?" Void kuru bir sesle sordu.

"Henüz somut bir şey yok ama kitapta şüpheli görünen bir taş bulduk. Orion'un bu konudaki metni deşifre etmesi gerekiyor, yani bu biraz zaman alacak. Yine de..." Bir yudum su içtim. "Sadece benim için görünüyor."

Masadaki herkes bana şüpheyle baktı, yüz ifadeleri devam etmem için beni teşvik ediyordu. Olayı, bakmadığım zaman nasıl kaybolduğunu ve çok iyi korunduğu için en iyi ipucumuz olabileceğine inandığımızı anlattım. River düşünceli bir şekilde yüz hatlarını keskinleştirirken, Void çatalını bıraktı ve yemeğini çiğnerken çenesini ovuşturdu.

"Ne konuşuyorsunuz da hepiniz ipucu oyunu oynuyormuş gibi görünüyorsunuz?" Onyx tabağını masanın üzerine bıraktı. Doğal olarak üzerinde boş yer kalmamıştı.

Ona ters ters bakarken çatalımı seramik tabağa bıraktım. Daha önce hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacaktı?

"Ne?" diye sordu, ağzına yığınla yemek tıkıştırılmaya başlamıştı bile.

"Chrome nerede?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen onun odasıdır. Neden?"

İzcinin ortaya çıkışıyla ilgili kimsenin tek kelime etmemiş olması tuhafıma gitmişti. "'Neden' derken ne demek istiyorsun? İzciye ne oldu?"

Onyx iç çekti. "Öldü. Onu Chrome öldürdü." Büyük bir ısırık daha aldı. "Aslında oldukça acımasızca."

Ağzım açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden kimse bana söylemedi?"

"Çünkü o öldü. O hiçbir şey bilmiyordu. Hollow'un nerede olduğunu bilen tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Henüz krala bildirecek zamanı olmamıştı," diye açıkladı Onyx kayıtsızca.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Peki Chrome, Hollow'un koğuşlarını nasıl geçebildiği konusunda ondan bilgi alabildi mi?"

Onyx sustu. Masanın etrafında bir sessizlik oluştu.

Artık aç olmadığım için masadan kalktım. Tabağımı kaptım, Chrome'u kendim takip etmeye ve onunla yüzleşmeye hazırdım. Onyx'in sözleri beni durdurdu. "Yapma bunu."

"Neden bütün bu adamlar bana emir verebileceklerini düşünüyorlar?" Tavana sordum.

Tabağından başını kaldırmadan, "Sipariş vermiyorum; tavsiyede bulunuyorum," dedi.

Güldüm ama içimde çok fazla acı vardı. "Danışmanlık mı? Çünkü sen Chrome'un küçük fino köpeğisin. Her zaman onun emirlerine itaat ediyorsun, ha? Bir puştun aklını bırakıp başka bir puştun eline düştün çünkü görünüşe göre kendi başına düşünemiyorsun."

Merhaba, projeksiyon.

Çok ileri gittiğimi biliyordum. Ve yaşadığım travmayı, öfkemde hedef olmayan Onyx'e yansıttığıma hiç şüphe yoktu. İstedim ki

Orada durup sertçe nefes alırken kelimeleri ağzımdan çıkar çıkmaz geri aldım. Çabuk sinirlenmem üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu.

Lanet olsun.

Masadaki herkes birer heykele dönüşmüş olabilirdi. Onyx ayağa kalkmadan önce gümüş takımını yavaşça tabağa bıraktı. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve bana baktığında kehribar rengi gözleri sertti - her zamanki neşesi ve sıcaklığından eser yoktu.

Onyx bana doğru ölçülü adımlar attı. İşte o anda onun cüssesini gerçekten kavradım. Dudakları kıvrılmış, yüzünde tiksinti ifadesi belirmiş bir halde bana baktı. "Şimdi anlıyorum." Ve sonra yemek salonundan çıkarak uzaklaştı.

Pişmanlık kalbimi sıkıştırıp içime doğru ilerlerken masadakilere bir bakış bile atmadım. "Onyx!" Arkasından seslendim. Çift kapıyı iterek açtığında ona yetişmek için koştum. "Çok özür dilerim. Söylememeliydim..."

O eşiği geçerken ben de arkasındaki sallanan kapıdan atladım. Arkasını döndü, omuzları öne doğru eğilmiş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Çarpık yüz ifadesiyle şoke olmuş bir halde, aradaki mesafeyi kapatırken birkaç adım geriye sendeledim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok Gray. İstedliğini elde edemediğinde kendine bile bakmazken başkalarını yargılamakta bu kadar acele ediyorsun."

Tek yapabildiğim ağzımı açıp kapamaktı, onun vardiyası karşısında nutkum tutulmuştu. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Öyle demek istememiştim."

"Hayır, sen sadece kendini beğenmiş küçük bir prensessin," diye alay etti Onyx. "İnsanların sana neden katlanamadığını anlıyorum. Ve eğer dikkatli olmazsan, seni kabul edenler de sana sırt çevirecek."

Göğsümde keskin bir sızı hissettim. "Onyx..." Gözyaşları alt kapaklarımı kapladı. "Lütfen bana bunu kastetmediğini söyle." Çenemi kapalı tutamadığım ve duygularımı kontrol edemediğim için, bana sadece kucak açan ve nazik davranan birini kaybetme ihtimali ellerimi titretti.

Onyx hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bilmiyorum. Ama incindiğinde yanlış sözlerin ne yaptığını görüyor musun? Belki de bir dahaki sefere bunu düşünmelisin."

"O sözleri söylediğim için çok özür dilerim." Bakışlarımı indirip botlarıma yapışmış kirlere baktım. "Ben sadece... İnsanların benim bir yük olduğumu düşünmelerinden bıktım. Bir yük. Gerçeğin benden saklanmasından bıktım."

Onyx yüzünü ovuşturdu, sonra boynunu kavradı. "Gel hadi. Konuşmamız gerek." Onu takip etmemi bekleyerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Yaptım.

Beni kulübenin en üst katındaki koridorlardan birinde bulunan odasına götürdü. Kapıyı açık tuttu ve ben de onu beceriksizce geçtim.

Odasına girdim ve Chrome'unakinin aksine onunki kişisel eşyalarla doluydu. Yatağının yanında duvara dayalı bir akustik gitar duruyordu. Onyx muhtemelen benimkiyle aynı olan lüks yatağa oturdu. "Gel bakalım. Otur. Isırmam."

Gözlerimi devirdim ama yine de aynı şeyi yaptım ve bir bacağıma altına alıp rahatça oturdum.

"Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Sana nasıl davranıldığını hatırlıyorum. Bu konuda haklısın. Ama ben sadece elçiyydim Gray."

Başımı salladım ve ona zayıf bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Bunun için hatalıydım." Onyx başını eğerek iç çekti. Parmaklarını çıtlattı ve devam etti: "Kayboluşum hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Pek değil. Kimse bilmiyor. Sadece bir gün ortadan kayboldun.

Öldüğünüz sanılıyordu."

Onyx başını salladı ve perdeli pencereden dışarı baktı. "Güzel." Sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim. "Sanırım Chrome sana Kral'ın Sarayı'ndan kaçış hikâyesini anlatmıştır?"

Bu anıyı hatırlayınca boğazımda bir düğüm oluştu. "Evet."

"Oradaydım," dedi Onyx. "Ona işkence ettiklerine tanık oldum ve bunu yapmamam gerekiyordu."

"Oh," diye fısıldadım.

"Evet, vahşiceydi." Onyx parmaklarını benekli saçlarında gezdirdi. "Yani kahramanımız, Kinetikler arasında en saygı duyulan ve en değer verilen kişiydi. Forest'ın halka bir gösteri midillisi gibi sergilediği adam... ve onu sorgu odasına kilitledi, zar zor hayatta kalana kadar günlerce acımasızca işkence etti. Chrome sonunda patladı." Onyx yutkundu, gözlerine perili bir ifade girdi. "Onun Peri'yi öldürdüğünü gördüm." Bakışlarını indirerek sert bir nefes verdi. "Onunla savaşmaya çalıştı ama çok uzun süredir herhangi bir ikmalden mahrum kalmıştı. İşte o zaman kendisiyle birlikte o odada kilitli kalan herkesi öldürdü. Beyinlerindeki her nörona kısa devre yaptırdı.

"Kaçmasına yardım etmeye çalıştım ama o noktada çok... *vahşiydi*. Onu kandırdığımı düşündü. Muhafız üniformamdaki yüksek rütbeyi gördü ve ona zarar vermek istediğimi sandı. Yine de onu dışarı çıkardım. Kral'ın Sarayı'nı neredeyse yok ettikten sonra."

O gün yaşananları ve babamın iddia ettiklerini düşündüm. "Forest'ın o günkü sözleri şöyleydi: 'Ölen Elemental kralının oğlu Griffin Silas bizi yok etmek istedi...'"

Onyx yüzünü buruşturdu. "Bunu söylediğinde bir şeyler sakladığını anladım. Birkaç gün sonra Grim Amca'ya kulak misafiri oldum," dedi, babasının küçük kardeşinden bahsederken dudağı kıvrıldı ve burnu kırıştı. "Amethyst'le Forest'ın geçidi açma planı hakkında konuşurken duydum onu. Chrome'un başarısız bir deney olduğunu düşünüyorlardı ama en azından sen vardın.

"Ondan sonra sarayda kalamadım." Onyx başını salladı. "Kendimi ifşa ederdim. Annem, o soğuk kaltak, bunu fark eder ve beni hemen ele verirdi. Ben de eşyalarımı topladım ve gecenin bir yarısı kaçtım."

Onyx ensesini ovuşturdu. "Tek başımaydım, Perry Hollow'a rastlayana kadar bir yıl boyunca dünyada zorlandım. İlk başta beni esir olarak tuttular ama Orion bir hafta boyunca beni sorguladıktan sonra onları gerçek olduğuma ikna etti. Sonra, sanki kendilerinden biriymişim gibi beni aralarına aldılar. Chrome henüz onları bulamamıştı. Ama Orion'a hikayeyi anlattığımda, onu aramaya koyuldu. Bir yıl sonra, EMP saldırısından kısa bir süre sonra, Chrome'u da yanına alarak geri döndü. Berbat durumdaydı. Ama zamanla Chrome iyileşti ve şu anda olduğu lider haline geldi."

Onyx'in hikayesinin kafamda oturmasına izin verdim, zaten bildiklerimi bir araya getirdim. Onyx'in kaybolmasından sonra babasının kırgın tavrını hatırladım. "Hikayeni benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Onyx," dedim, güvenine gerçekten minnettar olarak. "Grim'in amcan olarak yanında büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Bu düşünce karşısında irkildim.

"O, uyutulması gereken hasta bir pislik," diye tükürdü, nefret pürüzsüz tenini buruşturuyordu. Grim'in Chrome'a ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettim. Umarım Grim de Onyx'e aynı gaddarlığı yapmamıştır. Ama sormadım. Bazı şeyler çok kişiseldi.

Başımı sallayarak onayladım. "Keşke kaçarken onu öldürseydim."

"Cezasını çekecek," dedi Onyx. "Hiç şüphem yok."

"Ama baban," diye başladım, ona söylemek istediğimi hatırlayarak. "Baban kaçmama yardım etti. Babamın yönetimine karşı direniyor gibiydi."

Onyx yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Evet, Kral Jonas ve Kraliçe Lilliana'nın karıştığı uzun ve kirli hikâyeyi bildiğim kadarıyla nedenini anlayabiliyorum. Babam onurlu bir adamdır ve onlara olanlarda onur falan yoktu."

OceanofPDF.com

Bölüm 48

GRI

A Göğsümden bir ağırlık kalkarken, bir diğeri midemin çukuruna battı. Onyx ve ben iyi olduğumuz için rahatlamıştım ama yine de Chrome'da sorun yok. Diğerleri de yemekhanedeki küçük gösterimden sonra muhtemelen bana kızmışlardır.

Chrome'la konuşmam gerekiyordu. Ne kadar denesem de ona karşı duyduğum öfke dinmiyordu. Her adımda, daha önceki anılar yeniden su yüzüne çıktıkça öfkem artıyordu. Eğitim alanının ortasında sevişmek üzereyken nasıl cinsiyetçi bir pislige dönüşmeye karar verdiğini, bana sanki onun emrindeymişim gibi davrandığını.

Yürüyüşüm o kadar hızlandı ki Chrome'un odasına ulaşmak için neredeyse kulübenin içinden geçecektim. Bir köşeyi döndüm ve bir sandığa çarptım. Sandık beklediğimden çok daha küçüktü. Yine de uzundu.

"Eğer sarılmak istiyorsan prenses, tek yapman gereken sormaktı," dedi derinden gelen bir ses.

"Dash." Uzun boylu, cılız gence baktım, öfkemi en aza indirmek için elimden geleni yaptım. Yine de, bu küçük çocukla bir alıp veremediğim vardı.

bok da. Kollarımı kavuşturdum. "Hâlâ hayatta olduğunu görünce şaşırmamam gerekirdi ama işte buradayız."

"Ben iyi bir nişancıyım." Bebek yüzünü kendini beğenmiş bir ifade kapladı.

"Hatırlıyorum," dedim, sesim kuru çıkmıştı. "Bu arada Endarkened'ı vurman gerçekten aptalcaydı. Pek çok açıdan yanlış gidebilirdi."

Dash sadece bir ergenin yapabileceği şekilde dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Tanrım, eğer bu saçmalık hakkında bir ders daha dinlemek zorunda kalırsam, dışarı çıkıp bir Endarkened avlayacağım ve sırf bir şeyi kanıtlamak için bunu tekrar yapacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, tavsiye etmem. Ben olsam sadece dersi alırdım..."

Dash bir nefes verdi. "Evet, konforun tadını çok fazla çıkarıyorum. Fırsatım varken bundan yararlanmalıyım."

Homurdandım. "Chrome'un nerede olduğunu biliyor musun?" Onyx onun odasında olduğunu söylemişti ama onu bulmak için kulübenin diğer tarafına geçtiğimden beri bunun değişmiş olmasından nefret ediyordum.

"Odasında. Az önce çıktım."

"Öyle mi? Sen ve Chrome yakın mısınız?"

Dash düşünceli düşünceli yüzünü buruşturarak kendi kendine, "Onun burada Chrome olarak anıldığını unutup duruyorum," diye mırıldandı.

Kafasının arkasına bir tokat attım. "Odaklan."

Dash başındaki kırıgın noktayı ovuşturdu. "Hey! Bu hiç de asilce değildi."

"Onunla yakın mısınız?" Başımı sallayarak tekrar sordum.

"Biz arkadaşız. O seninle buluşmayı beklerken birlikte takıldık." Asi omuz silkti.

"Benimle buluşmak mı?" Kestirip attım. "Kaçırmak demek istiyorsun, değil mi?" "Anlambilim, Prenses."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Chrome bununla nasıl başa çıkıyordu? Ben kesinlikle yapamazdım. "Sonra görüşürüz. Chrome'la konuşmam lazım."

Etrafindan dolanırken dirseğiyle omzumu dürttü. "Konuş," diye homurdandı. "*Doğru*," dedi, kelimeyi uzatarak. "Kesinlikle kemik yapacaksın."

Yüzümdeki dehşet ifadesi hedeflediği tepki olmalıydı çünkü öyle yüksek sesle kahkaha attı ki yankılandı. "Görüşürüz, Prenses!" Dash kasıla kasıla koridorda uzaklaştı.

Başımı salladım ve bu çocuğun nasıl olup da Çavuş Hogan'ın en güvendiği asilerden biri olduğunu merak ettim. Bana göre biraz riskli görünüyordu.

Temiz bir nefes alarak, Chrome'a ne kadar kızgın olsam da ve izci meselesi yüzünden onunla yüzleşmeye ne kadar ihtiyacım olsa da, her zaman yaptığım gibi düşünmeden tepki vermek yerine duygularıma biraz zaman tanımam gerektiğini fark ettim. Bu büyümekti, değil mi?

Rotamı değiştirerek odama geri döndüm ve kendime yalnızlık ve rahatlama dolu bir gece yaşatmaya karar verdim.

Orion, Onyx ve Dash ile yaptığım konuşmalar arasında, gün boyunca insanlarla uğraşmak için maksimum kapasiteye ulaşmıştım. Sıcak bir banyo, sert bir bardak viski ve bir kitap gece için ihtiyacım olan şeylerdi.

Banyoda, o gün öğrendiğim her şeyi gözden geçirmek için zaman ayırdım. Çok şey öğrendim. Nefes almaya ve kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı, bu da bugünlerde giderek daha az sıklıkta olan bir şeydi.

Hollow'daki Elementaller arkadaşım olmuştu ve bunun ne zaman gerçekleştiğinden emin değildim. Onları önemsliyordum ve

Beni gerçekten önemsedikleri izlenimini edindim. En azından öyle olmasını umuyordum. Daha fazla reddedilmeyi kaldırabileceğimden emin değildim.

Scarlett, Hazel ve Cotton da burada olsalardı dünyada her şey yoluna girecekti.

Düşünce sürecimdeki hatayı fark ettiğimde nefesim kesildi. Slate'i bu listeye dahil etmemiştim. Onunla ilgili anılarıma eşlik eden her zamanki hüznün, küveti dolduran köpükler gibi üzerime çöktü, ama bu daha çok kabullenmeyle ilgiliydi.

O gün erken saatlerde Orion'un ofisinde taşın bulunmasını düşündüm ve Forest'ın planlarıyla nasıl bir bağlantısı olabileceğini anlamaya çalıştım. Taşların özellikleri ve babamın hedefleri hakkında bildiklerimden yola çıkarak, kayıp bağlantıyı bulmak için beynimi zorladım.

Düşüncelerim Chrome'un rahatsızlığına kaydı. Eğer Endarkened'ın Arcadia'daki kara büyüyle bir bağlantısı varsa, o zaman belki de bunu geri almanın bir yolu olabilirdi. Ya taşla bir şekilde bir çözüm sunabilecek bir bağlantı varsa?

Chrome'u kaçınılmaz kaderinden kurtarmak için umutsuzca çırpındığıma ikna olmuş bir şekilde nefesimi üfledim.

Zihnim Orion'a ve taşa geri döndü; düşüncelerim, onlara inandırıcılık kazandıracak hiçbir somut yanı olmayan çılgın teorilerden oluşan bir girdaptı.

Orion'un düşünceleri annem hakkında yaptığımız konuşmayı yeniden canlandırdı.

Fotoğraflar. *Mektup*. Kalbim duracak gibi oldu.

Mektup hangi cehennemdeydi?

Küvette doğruldum, su kenarlardan yere doğru akıyordu. "Kahretsin." Ayağa fırlayarak banyodan çıktım ve aceleyle vücudumu kuruladım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Onu en son Chrome'un odasının dışında bulmuştum ve dikkatsizce koridorun zeminine düşürmüştüm. Onu almak için geri gelmeye niyetlenmişim ama bu Blaize araya girmeden önceydi.

O mektubu bulmam gerekiyordu.

Üzerime bir çift tayt ve soluk bir kazak geçirerek koridorun diğer ucundaki Chrome'un odasına doğru hışımla ilerledim. Kalbim hızla atarken ciğerlerimin kısıtlandığını, kilitlendiğini hissettim. Mektubu kaybedemezdim. Annemle olan tek bağlantımdı. Ona dair sahip olduğum tek şeydi.

Chrome'un kapısına yaklaştığımda, muhtemelen paniğimden kaynaklanan oksijen eksikliğinden dolayı kafam bulanıklaşmaya başladı. Kapıya vurdum ve yanımdan geçen rastgele Elementallerin bana şaşkın ve belirsiz bakışlar atmasına neden oldum.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, Chrome'un lanet olası kapısına cevap vermediği gerçeği dışında etrafımdaki her şeyi bastırıyordu. Daha sert vurdum. Tahta, sert darbelerim altında kırılmakla tehdit ediyordu. "Chrome! Aç şu lanet kapıyı!"

Hiçbir şey.

Göğsüm iyice sıkışırken nefeslerim gittikçe kısaldı. Döndüm ve koridorda koşmaya başladım, sonra sarmal merdivenlerden hızla indim, bu sırada takılıp hayati bir şeyi kırmamak için elimden geleni yaptım.

Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazla gelmeye başlamıştı. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Tüm bu muazzam güç damarlarımda hapsolmuştu ama yine de kendimi babamın kontrolü altında olduğum kadar güçsüz hissediyordum.

Fiziksel olarak tutunabileceğim tek şey annemin mektubuydu. Şimdi o da gitmişti ve nereye bakacağımı bile bilmiyordum. Sadece Chrome'da olmasını umabilirdim.

Ve bu düşünce beni kızdırdı çünkü bir kez daha başka birinin kaprisine ve merhametine kalmıştım.

"Gray, sorun ne?" Aella kolumdan tutup beni döndürerek durdurdu ve merdivenlerin dibine vardığımda onunla yüz yüze gelmemi sağladı. "Ne oldu?"

"Chrome nerede?" Göğsümü tuttum, kalbim her an yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Aella şaşırmış görünüyordu. "Ben... Bilmiyorum. Gölü kontrol ettiniz mi? Bazen orada meditasyon yapıyor."

"Teşekkürler," dedim aceleyle ve hızla kulübenin ön kapısına doğru koşarak uzaklaştım.

Ayağım sundurmaya değdiği anda buz gibi ama ferahlatıcı hava ciğerlerimi rahatlattı. Gözlerim karanlığa alıştı. Sert rüzgârlar etrafımda dönerken bir fırtına yaklaşıyordu. Beni soğuktan ve sert esintiden koruyan bir hava kalkanı fırlattım.

Enerjim azaldı, bacaklarım jöle gibi, kollarım kurşun gibi oldu. Bitkin düşmüştüm ama ya korku ya da umut beni ileri itiyordu. Hangisi olduğundan emin değildim.

Gölgeli bir figür çimenlerin üzerinde oturmuş, sırtını bir ağaca dayamıştı. "Krom!"

Yavaşça başını bana doğru eğdi, sözünü kesmemden rahatsız olmamıştı. "Küçük vahşi."

"Annemin mektubu nerede?" Beni koruyan hava kalkanını düşürdüm.

Sessizlik aramızdaki boşluğu kapladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Aradaki mesafeyi kapattım, yine de onu uzak tutacak kadar büyük bir boşluk bıraktım. "Mektubu nerede lan?" Tekrarladım.

Chrome ayağa kalktı. "Neden **b a h s e t t i ğ i n i z i** bilmiyorum. Gerçekten."

Dudağım kıvrıldı ve inanamayarak ofladım. "*Gerçekten mi?* Sen mi? Ağzından çıkan her şey lanet olası bir yalan." Ondan duyduğum öfke ve ihanet yüzünden ellerim titredi.

Az önceki sakin ve kaygısız tavrı silinip gitmiş, yerini sarmal bir öfke ve sıkılmış bir çene almıştı. "Kendine dikkat et, Prens."

Chrome bir şekilde aramızdaki mesafeyi sildi, burnu benimkinden sadece bir santim ötedeydi, sıcak nefesi yüzüme değiyordu. "Neden? Saçmalıklarının söylenmesinden hoşlanmıyor musun? Gerçekler canını mı yakıyor?"

Gözleri yumuşadı. "Senin *için üzülüyorum* Gray. Bunu anlamıyor musun?"

"Evet." Homurdandım. "Sadece duygularımı hissettiğin için. Artık amımı yediğine göre beni kontrol edebileceğini sanıyorsun. Tekrar düşün." Elektrikli Kinetik büyümü çağırdım, ona güçlü bir patlamayla vurmaya hazırdım.

Daha avucumdan çıkmadan söndü. Kendi elektrik formuyla karşılık vermişti. Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Neden? Neden izciyi görmeye seninle gelmeme izin vermedin? Ondan bilgi almak için yardımcı olabilirdim. Onu tanıyabilirdim ve bu...'

"Kesinlikle," diye tersledi. "Ve eğer seni tanıyorsa, Gray, bu riske atman gereken son şey. Çünkü duygusal olarak yaptığım bir hata yüzünden başına bir şey gelseydi, kendimi asla affetmezdim. O izci yetenekleriyle babanı uyarmanın bir yolunu bulabilirdi."

"Bu kararı vermek sana düşmez!"

"Bu Hollow'un bana emanet edildiği zaman!" Chrome bağırdı, derin baritonu etrafımızı saran gölde yankılanıyordu. "Elementaller benim halkım. Onlar senin de halkın, evet. Ama sen hâlâ yenisin."

"Bana hizmetçinmişim gibi emir veremezsin, Chrome."

"Hayır, ama bazen seni koruyacaksa yaparım."

"Ne halt edersen et," diye çıkıştım. "Kimsenin korumasına ihtiyacım yok."

Chrome saçlarımın dibini avuçlayarak beni kendine doğru çekti ve erimiş gözleriyle buluşmaya zorladı. "Evet, biliyorsun."

Onu ittim, düşüncelerimi temizlemeye ihtiyacım vardı. Onunla ilgili her şey yargılarımı bulandırıyor ve henüz sorunlarımı bırakmaya hazır değildim. "Dokunma bana." Parmağımınla onu işaret ettim.

Yüzüne yansıyan acı kalbimi parçaladı, tüm kırılganlığı kapandı. İçimi çektim ve titreyen ellerimi yüzümde gezdirdim. "Mektup nerede?"

Kesik bir ses tonuyla, "Sana söyledim. Bilmiyorum."

"Geçen gün odana girmeden önce almıştım. Onu yere düşürdüm ve almak için geri gelmeyi planladım. Ama sonra Hogan geldi ve Blaize araya girdi..."

"Bunu Blaize'e soracağım."

"Sana vermedi mi?" Sesim titriyor, boğazım düğümleniyor ve yüzüm, ona ait olabilecek son umut kırıntısıyla aynı anda ısınıyordu.

Chrome başını salladı. "Hayır," dedi, sesi öncekinden daha yumuşaktı.

"Yapma!" Tersledim. "Benimle çocukmuşum gibi konuşma." Öyle olabilirdim

Aşırı tepki veriyorum ama o lanet mektuba ihtiyacım vardı.

Bir kez daha nefes almak için mücadele ettim. Sanki bir duvar ciğerlerime ulaşmamı engelliyor gibiydi. "Ben... Ben..." Göğsümü kavradım, panik beni amansız pençesine aldı. "Yardım edin."

Chrome koşarak yanıma geldi, beni güçlü kollarıyla sardı ve yavaşça yere indirdi. "Panik atak geçiriyorsun."

"Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa beni göğsüne hapseden pazusunu sıktım.

"Biliyorum." Parmaklarını saçlarımda gezdirirken sesi sakın ve sağlamdı.
"Neye ihtiyacın var? Ben buradayım. Benden ne istiyorsan al..."

Boğulup ölecektim. Biliyordum işte. "Krom..." İnledim.

Yumuşak dudaklar şakağımı okşadı. "Yanımdayım," diye mırıldandı derin sesi kulağımda, ciğerlerimin etrafındaki duvarı kovaladı. "Güvendesin Gray. Beni duyuyor musun? Artık kimse sana zarar veremez. Onlara izin vermeyeceğim."

Titreyen dudağımı ısırırken dilime kanın bakır tadı sızdı. Yıllardır bastırdığım öfke ve istismardan kaynaklanan acıyı bastırmak için çok uğraşıyordum. Chrome kolunu titreyen bedenime doladı.

Benim çapam.

"Benimle kal. Yanımdayım."

OceanofPDF.com

Bölüm 49

GRI

M Göğsüm yarıldı. Ya da öyle hissettim.

Çılgılık attım; çiğ ve gırtlaktan geliyordu ve ses tellerimi derisi yüzülmüş şeritler halinde yırtarak ıstırabımı doğanın kucağına bıraktım.

Krom beni sımsıkı tutuyor, çektiğim acıları emebilmesi için beni toprağa bağlıyordu. Kendime her zaman sıkı bir tasma takmaktan, duygularımı dünyadan saklamaktan çok yorulmuştum.

Ağlarken vücudumu sert hıçkırıklar sarıyor, bir yandan da onun önünde bu saçma erime krizini yaşamamayı diliyordum. Bu onun beni nasıl gördüğünü lekeleyecekti. Artık gerçeği biliyordum. Kendimi gösterdiğim gibi güçlü değildim. Kırılmıştım. Sadece kimse tanık olmadan kendimi toparlayabilmeyi umuyordum.

Bir ömür boyu süren beyin yıkamanın zincirlerini koparmak dayanılmazdı. Doğduğumdan beri bana aşılana zehirli kalıplar ve zihniyet çelik kadar sertti. Ve hepsini kırabilecek kadar güçlü olup olamayacağımı sorguluyordum.

Annemden gelen mektup benim için pek çok şey ifade ediyordu. Sadece onun düşüncelerinin ve duygularının fiziksel bir tezahürü değil, aynı zamanda sevgi dolu bir ebeveynin şimdiye kadar elimde tuttuğum tek parçasıydı. Ondan aldığım sarılmaya en yakın şeydi. Babamın tam zıttını temsil ediyordu, bana her şeye rağmen içimde iyi bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Sadece babamın kızı olmadığımı. Belki de mektup sayesinde içimdeki ahlakı fark edebilecektim.

Şimdi, gitmişti.

İşte yine buradaydım, sürekli birilerinin parmağı altında olduğum için çok kızgındım, ama bir kez daha yanlış kişiye saldırıyordum. Chrome'a değil, kendime kızıyordum. Sanki hiçbir zaman tam anlamıyla özgür olamayacakmışım gibi hissediyordum; ne zaman kendimi toparlamaya başlasam, babamın yumrukları beni tekrar yere seriyor ve bana yerimi hatırlatıyordu.

Sesim daha fazla dayanamayana kadar çılglık atmaya devam ettim. Chrome beni ona karşı destekledi ve her şeyi serbest bırakmam için güvenli bir yer sağladı. Rüzgâr etrafımızda savruluyor, kirpiklerim ve okşamalarım arasında karışıyor, savaşılan duygusal durumumu yansıtıyordu.

"Neye ihtiyacın var Gray?" Chrome tekrar sordu. "Her şeyi yaparım." Sesi kulağımda sertti, benden hissettiği türbülans nedeniyle duygu doluydu.

"İhtiyacım var..." Sesimi tanıyamadım. "İhtiyacım var..." Adrenalin ve öfke bedenimden kaçtı, yerini yorgunluk aldı. Başım bulanık, boğazım ağrıyor ve bedenim güçsüz hissediyordu. Ona yaslandığımda kendimi boş hissediyordum. Beni sıkıca tuttu, bir güç sütunu gibi. "Bana iyi yanlarımın hatırlatılmasına ihtiyacım var."

Chrome parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi ve kafa derime masaj yaparak beni rahatlattı. Rüzgâr sakinleştirici bir esintiye dönüştü ve soğuk hava

Adrenalinin gitmesiyle kemiklerime işledi. "İçinde çok fazla iyilik var Gray. Bunu görememen beni öldürüyor. Ama sana göstermekten mutluluk duyacağım. Ne kadar gerekirse."

"Nasıl?" Sesim zayıf bir şekilde sordum.

Chrome dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Benim de kendi yöntemlerim var." "Benim bir vahşi olduğumu düşünmen hoşuma gitmiyor."

"Senin bu yanını seviyorum," diye mırıldandı başımın tepesine doğru. "Bana ışık getirdiğin kadar, ben de senin karanlığının tadını çıkarıyorum. Çünkü hepimizi istiyorum. İyi, kötü, aydınlık ve karanlık. Bütün ya da kırık. Karanlık yanlarını sevmeni istiyorum çünkü karanlık ve aydınlık hepimizin içinde var Gray." Bariton sesi omurgamı titretti. "Ondan kaçamayız. Kendimizden kaçmanın sonu asla iyi bitmez. Ancak tüm benliğimizi kucakladığımızda bir tür huzur bulabiliriz. Bir canavar olabilirim ama diğer canavarlara karşı bir canavarım. Değer verdiklerim için seve seve canavar olurum. Ailem için. *Senin için.*"

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı aktı. "O parçamı kabul edebilir miyim bilmiyorum. Bu Forest'a ait olan parçam."

"Orion'un annen hakkında söylediklerini duymadın mı? O vahşi bir savaşçıydı. Gerektiğinde güçlü ve acımasızdı. Ama aynı zamanda nazık, kibar ve sevgi doluydu. Evet, baban seni bir katile dönüştürdü. Ama onun yaptıklarının hayatımızı belirlemesine, layık olmadığımızı düşündüğümüz için mutluluğumuzdan vazgeçmemize izin veremeyiz. İstenmediğin ve değersiz olduğun konusunda kafana soktuğu her şey seni kontrol etmek, kendi amaçları doğrultusunda manipüle etmek için bir oyundu." Kolunu göğsümün ortasından boğazıma doğru kaydırarak çenemin hemen altından kavradı.

"Sen onun inanmana izin verdiğinden çok daha özel ve güçlüsün. Senin idare edilebilir olmanı istedi çünkü sana ne olduğunu gördü.

Ben. Sana sıkı bir tasma takması gerekiyordu. Ama artık özgürsün, benim küçük vahşim. Acımasızsın, evet, ama aynı zamanda bu yüzden onun en kötü kabususun. Bu senin en ham ve en güzel yanlarından biri, tıpkı şefkatin, kalbin ve ışığın gibi. Hepsini görmek istiyorum." Başımı omzumun üzerinden ona bakabileceğim şekilde eğdi. Onun ruhani güzelliği gözyaşlarımın arasında bulanıklaştı.

Göğsüm gevşedi ve bana sanki onun her şeyiymişim gibi bakması göğsümü ısıttı. Onun dünyası. "Özür dilerim." Sesim, içimde uyandırdığı duygulardan dolayı kırıldı ve saklamaya çalıştığım tüm açık yaralarımın çarptı. "Mektup yüzünden sana saldırmamalıydım. Bu doğru değildi..."

"Şşş." Chrome'un başparmağı alt dudağımı çekiştirdi. "Özrünü takdir ediyorum ama savunmaya geçmen ve kızgınlığın haklı. Bunu anlıyorum. Bu kontrolsüzlük hissi sana babanı ve sana nasıl davranıldığını hatırlatıyor." Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Bunu da atlatacaksın Gray. Bu zaman alacak. Ama bu arada ben de tetiklendiğin zaman seni serbest bırakman için buradayım. Bununla başa çıkabilirim."

Kalbimin sağlam kalan kısmı onun kollarında paramparça oldu. Nezaket. Hayranlık. Gücü.

Ama beni onunla birlikte uçurumdan düşmekten alıkoyan bir şey vardı. "Kurtarılmaya ihtiyacım olmasından nefret ediyorum, özellikle de bir erkek tarafından. Ben çaresiz değilim, Chrome. Ve ben bir genç kız değilim." Chrome'un beni ne kadar çok kurtardığını fark ettiğimde midem bulandı. Ve sonra Slate'in yıllar önce, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayken beni nasıl kurtardığını.

"Gray, sen bir genç kız olmaktan çok uzaksın. Seni neden eğitmeye ve tüm yeteneklerini geliştirmeye zorladığımı sanıyorsun? Tüm kör noktalarını kapatmanı ve artık etrafta olmamam durumunda dövüş becerilerini keskinleştirmeni istiyorum," dedi ve düşüncenin oyalanmasına izin verdi. "Öyle olmanı istiyorum ki

Kimsenin sana yanlış gözle bakmaya *cesaret edemeyeceği* kadar ölümcülsün. Her yönden benim dengimsin. Kimse bana senin gibi meydan okumaya yaklaşamaz. Ve ben bunu çok seviyorum."

Chrome gözyaşlarını sildi. "Yardım kabul etmek sizi zayıf yapmaz. Hepimizin buna ihtiyacı var. Normal bir yaşamı tek başına sürdürmek zordur. Bu yüzden baban bizi bu kadar izole etti." Gözleri alt dudağıma odaklandı ve nabzımın öncekinden farklı nedenlerle hızlanmasına neden oldu. "Eğer fark etmediysen, sen de beni kurtardın Gökkuşağı. Bana umut verdin. Beni geri dönüşü olmayan eşikten döndürdün. Bana özgürlük verdin."

Az önce beni paniğimden kurtardığı gibi, şimdi de oksijenin hayatta kalmak için gerekli olduğunu bile unutarak beni uzayda uçurdu. Lanet olsun, hayatımda gördüğüm en güzel varlıktı. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve gözlerindeki erimiş gümüşün çılgınca dönmesine neden olan ateşli bir tutku gözlerinde yandı.

"İçimdeki her şey babanın bağırsaklarını deşmek ve sana yaşattıkları için tüm dünyanın görmesi için cesedini bağırsaklarından asmak istiyor. Seni her zaman daha az hissettirdiği için. Kafanda incittiği her saç teli için. Bunun için çok yavaş acı çekmesini istiyorum. Ama seni adaletinden mahrum edemem. Senin olanı alırken seni gururla izleyeceğim."

Son duvarlarım da yıkıldı. Başının arkasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluştuğunda, nefeslerimiz birbirine karıştığında ve dillerimiz dans ettiğinde direnmedi. İkimiz de nazik değildik.

Kucağına oturduğum yerde döndüm, ellerim onun yontulmuş göğsünde gezinirken o da benim kıvrımlarımı keşfetti. Açgözlü. Baskın.

"Sen benimsin, Gray Monroe." Chrome başını saçımın perdesinin altına soktu, boynumun sütununu öptü ve ısırdı. "Sen benim çürüyen kalbimin sahibisin."

Başımı salladım, vücudum alev alev yanarken konuşamıyordum. Kabul etmekte direndiğim bir şekilde ona ihtiyacım vardı.

Chrome geri çekildi ve çenemi işaret parmağı ile başparmağı arasında tutarak gözleriyle buluşmamı sağladı. "Bana ne olursa olsun, seni her zaman bulacağım. Her yaşamda. Her alemde. Çünkü on yaşımdan beri benim için hep sen oldun."

"Ben seninim," diye fısıldadım ve bunda ciddiydim. Aramızdaki bağın gücünü ve birbirimizi nasıl tamamladığımızı artık inkâr edemezdik. Beni ve ihtiyaçlarımı Slate'in bile sahip olmadığı bir seviyede anlıyordu. Sanki ruhumun içinde yaşıyor ve onu yakından tanıyor gibiydi. Ve artık onun vücudum üzerindeki etkisini inkâr edemiyordum, hatta içki masasındaki geceden beri. Ona karşı olan duygularımla savaşıma isteğim resmen ölmüştü.

Chrome ayağa kalktı, bacaklarım beline dolandı ve elleri kıçımın altında kavrandı.

Beni kulübeye kadar taşımayı planladığını düşünmüştüm ama sırtım bir ağaç gövdesine çarptığında ve dudakları bir kez daha dudaklarımı bulduğunda varsayımımın yanlış olduğu kanıtlandı. Tüylerimi diken diken eden acı soğuğa rağmen artık üşümüyordum.

"Sana tekrar sormak zorundayım Gray. Bunu istediğine emin misin? Sen savunmasızsın ve ben bunu reddediyorum..."

Elmacık kemiklerini avuçlarımın arasına aldım ve bakışlarındaki endişeli şüpheyi fark ettim. Sanki onunla bunu gerçekten isteyebileceğime inanmıyordu. "Krom Freyr, ben seninim. Şimdi sik beni."

Gözlerinde saf, katıksız bir açlık vardı. "Evet, Kraliçem." Kazağımın eteğinden tutarak başımın üzerine kaldırdı ve beni önünde çırılçıplak soydu. "Kahretsin, çok güzelsin."

Kromatik saçlarından oluşan başını eğerek, sivri bir meme ucunu ağzının sıcaklığına aldı. Soğuk havayla nefis bir tezat oluşturunuyordu. Nefesim kesildi, parmaklarımı ağacın köklerine kilitlediğimde boğazımdan bir inilti süzüldü.

Göğsünde gürleyen bir hırıltıyla geri çekildi ve bir elini taytımın bel bandına soktu. "Benim için her zaman çok ıslaksın, küçük vahşi." Parmakları uyluğumun iç kısmındaki hassas deriyi sıyrarak tepeye doğru ilerledi. Yavaş ve alaycıydı, içim onun dokunuşunu beklerken sıkılaşıırken daha fazlasını arzulamama neden oluyordu.

Sırtım kamburlaştı, ağacın kabukları kürek kemiklerimi ısıırıyordu ama umurumda değildi. "Krom..." Ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan inledim.

İki parmağını içeri daldırmadan önce açıklığımanın etrafındaki nemi döndürdü ve benden bir nefes aldı. "Kendimi içine o kadar derin gömeceğim ki sihrin ta kendisiymişsin gibi hissedeceksin" diye inledi.

Sözleri karşısında karnımın alt kısmı küçük bir takla attı, vücuduma sıcaklık yayıldı.

Parmaklarını içeri ve dışarı iterek beni gerdi. Hızını artırıp nefes almamı zorlaştıran o noktaya isabet ettirmek için hassas bir şekilde daha sert pompalarken haykırdım. "Ben..."

Chrome parmaklarını geri çekti ve beni beliyle ağaca sabitlemeye devam etti. Parmaklarını dudaklarının ve dilinin etrafına dolamak için getirdiğinde gözlerinde parlayan saf açlık ve hayranlıkla bakışlarımı tuttuğunda kalbim göğsümden fırlamaya hazırды. Ondan derin ve alçak bir hırıltı yayıldı. "Senin tadını aklımdan çıkaramıyorum. Benim unutuşum."

Belimden tuttu ve geri adım atarak beni dengesiz bacaklarımın üzerinde yere indirdi. Dizlerimin üzerine çökmekte tereddüt etmedim. Onu tatmam gerekiyordu.

ve onu dizlerinin *üstüne* çöktürdüm. Siyah pantolonunun düğmesini iliklerken belinden tuttum ve onu kendime çektim.

Pantolonunu ve boxer'ını kalçalarından ayak bileklerine kadar indirdim, onu önümde uzun ve sert bıraktım. Birkaç santim daha yaklaştım ve şaftını dibinden ucuna kadar yalayarak mutluluğunu içime çektim.

Diyaframından hayvani bir inilti geldi ve içime daha fazla ihtiyaç şoku gönderdi. Sikinin tabanını avucumun içinde kavradım ve ağzımı yavaşça şişmiş başının etrafına sardım. Alabildiğim kadarını almak için sabırsızlanırken dilim etrafında tembelce dönüyordu. Kontrolsüz bir hamleyle boğazımın arkasına vurdu. Ağzımla ipeksi tenine masaj yapmaya devam etmeden önce inledim. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, bu da beni daha da teşvik etti.

Onun ırzına geçtim, onu her şekilde tüketmek istiyordum.

Geri çekildi, burnundan düzensiz nefesler geliyordu. "Sana o pis ağzını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Göster bana."

Chrome'un burun delikleri alevlendi ve gözlerinde meydan okuma parıldadı. Ayak bileklerine yapışan pantolonunu tekmeledi, sonra önümde diz çöktü, parmaklarını saçlarıma doladı ve sert bir öpücük için beni kendine çekti, dudaklarımda kendini tattı. Yavaşça sırtımı sert toprağa dayadı ve üstümde durdu. Pantolonumu çıkararak benimle aynı hizaya geldi.

Onun sert nefesleri benimkilerle çarpıştı. Aramızdaki bağ sayesinde duygularının ağırlığını üzerime taşıırken dudaklarımız birbirini sıyırdı. Duygularının yoğunluğu karşısında gözlerim yaşardı. Kalbim hepsini kontrol edemiyordu.

Bunun için gereken kelimeyi biliyordum. Zihnimde büyük ve kalın bir şekilde parlıyordu ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum. Seslendirmese de gözleri her şeyi anlatıyordu. "Benimle kal," diye fısıldadı.

Ruhumun bir parçası daha onun için yarıldı. Başımı salladım, bir zamanlar öldürmeye yemin ettiğim adama kendimi özgürce teslim ettim. Duygularımda boğuldum, konuşamadım.

Şaftının başı ıslaklığıma doğru bastırdı. İçime girerken tırnaklarım pazılarına battı, genişliği beni beklediğimden daha fazla gerdi. Kendini tabana oturttuğunda ikimiz de inledik, hareket etmeye başlamadan önce boyutuna uyum sağlamamı bekledi.

Yavaştı, işkence gibiydi. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Bırakmasına, bedenlerimizin arzuladığı şekilde beni almasına ihtiyacım vardı.

"Sizi duymak istiyorum Prens," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, benim hatırım için kendini dizginlemeye çalışarak. Ama ben camdan yapılmamıştım.

"Kendini tutmayı bırakmanı istiyorum. Ben kırılgan değilim."

Gözlerinde bir şey kırıldı. Benden uzaklaştı ve iki bacağını da omuzlarına dayamak için havaya kaldırdı. "Haklısın." Parmaklarını ayak bileklerimin etrafına doladı ve bana çarparken ağırlığını destekledi. Artık kendimi cisimsiz hissederken bacaklarını pençeleyerek haykırdım. Kaybolmuştum, beni tuttuğu açıdan sürekli o noktaya vururken Dünya'da bile değildim.

"Benim küçük vahşim sert ve derin mi istiyor?" En öforik yollarla serbest bırakıldığında itiş gücü acımasızdı. Chrome, içindeki vahşiyi göstererek bana boyun eğdirdi.

Tam zirveye ulaşmak üzereyken, hızını acı verecek kadar yavaşlattı ve hayal kırıklığı içinde ona homurdanmama neden oldu. Ama erimiş bakışları benimkileri hiç terk etmedi ve beni orada sabitledi. "Beni çok iyi beceriyorsun ama sabrın üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor."

Chrome beni yüzüstü çevirdiğinde sözümü kesti. Bir kolunu belime dolayarak kıkırmı havaya kaldırdı ve beni tamamen

Ona karşı çıplak. Hava ısınmış tenimi serinletti, ama omuriliğimde gezinen alaycı parmaklarının sıcaklığı vücuduma daha fazla kıvılcım gönderdi. "Çok güzel." Kış yanağımı okşamak için durdu ve duygularının beni onun için bir tepside sunmanın tadını çıkardığını hissettim.

Chrome tekrar benimle aynı hizaya geldi, eliyle beni belimden kavradı. İtişini karşılamak için kalçalarımı geri çekerken kendini içeri itti. Tek bir hamlede tamamını içime aldım. İleri doğru sallanırken haykırdım. "Çok..." dedi dişlerini sıkarak, "çok sıkı."

İçime girerken kollarımın beni daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordum. Orman seslerimizi yankılıyor, göl çğlıklarımı ve inlemelerimi bize geri yankılıyordu. Saçlarımı sıkıca kavradıktan sonra derin itişlerle hızını yavaşlattı ve içime doğru yuvarlandı.

Etrafında kenetlenerek sikini sıktım. "Chrome, ihtiyacım var... *lütfen*." "İşte benim iyi kızım." Sonra saçımı çekiştirdi, boştaki kolunu Belime dolandı ve sırtımı ona yaslamamı sağladı. Gövdemin etrafındaki kolu göğsümün ortasından yukarı doğru kaydı ve boğazımın önünü kavradı. Hızını eşit ve sabit tutarak beni coşkunun eşiğinde tuttu. Öne doğru eğilerek kulak mememi öptü ve dişlerinin arasına aldı. "Hadi sikime gel," Çakıllı sesi bile neredeyse beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyordu.

Orgazm üzerime yıkandığında Chrome'un ağzı benimkini buldu ve seslerimi kendisi için yuttu. İçten dışa doğru patlarken unutulmuşluk beni ele geçirdi. Onunla birlikte vücudumdan büyüümün mavi elektriğiyle karışan bir hava patlaması geldi. Chrome'u esirgemedi. Derin, zevk dolu bir inilti kulağımda gümbürdedi ve kontrolsüz büyü patlamamı vücuduna çekerek omurgasından aşağıya zevkli titremeler göndermesini hayretle izledim. Aniden geri çekildi ve beni serbest bıraktı.

Birbirimize bakacak şekilde yan yana yere yığıldığımızda Chrome beni kendine doğru çekti. Alnıma, burnuma ve yanaklarıma şefkatli öpücükler kondurduktan sonra dudaklarıma yerleşti ve beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. Daha önce hiç kimsenin bana hissettirmedeği bir şekilde el üstünde tutulduğumu hissederek eridim - Slate bile.

Ruh bağımızdaki bir şey yerine oturdu. Ne olduğunu bulamadım ama büyümün her iki şekli de farklı hissettiriyordu. Daha somut. Güvenli. Bizi birbirimize bağlayan akor daha somut hissettiriyordu.

Onu hissettim. Onun enerjisini yeni bir şekilde hissediyordum, sanki içimde Chrome GPS sistemi varmış gibi. Bizi birbirimize bağlayan bağın daha da sağlamlaştığını hissettim.

Geriye doğru eğilerek bakışlarıyla karşılaştım. *Hissettiğim* savaşıyan duygularla yüzüyordu.

onu maskelemeye çalışıyordu.

"Ben de hissediyorum," dedi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Ama öyle değildi. Hayır. Benim onu okuduğum gibi o da beni okuyordu.

Farkında olmadan aramızdaki bağla ilgili geri dönüşü olmayan bir şey yaptığımızı hissediyordum. Ruh düzeyinde anlamadığımız bir şey.

Bölüm 50

KROM

"İ Seni hissediyorum," dedim, sesim kısıktı. "Eskisi gibi değil ama daha net."

Gray başını sallarken gökkuşağı gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de," diye fısıldadı.

Enerjim yükseldi, büyüm elektriklendi. Seks sırasında farkı fark ettim ama bunu sadece zevkin içinde kaybolmak olarak değerlendirdim. Ama orgazm olup güçlerini açığa çıkardığında, ki bu kendi içinde alışılmadık bir durum, onun büyüsünü içime çektim. Yeteneklerimle değil, auramla, yani ruhumla. Sanki onun büyüsü bir şekilde benimkiyle birleşmişti.

Anlamalı gelmiyordu çünkü birdenbire onun yeteneklerine sahip olmamıştım ama onunla olan bağlantım daha somut bir hal almıştı, sanki onu istediğim zaman bulabilirmişim gibi.

Bir test olarak, onun duyguları ile benimkiler arasındaki bağlantıyı kapatmaya odaklandım. Basit bir düşünceyle, bizi birbirimize bağlayan bağ, bir kapının çarpması gibi kapandı. Gray şaşkınlıkla sıçradı ve bağın onun tarafında da sessizleştiğini hissetti. "Pekâlâ," diye düşündüm. "Artık sana nasıl mahremiyet sağlayacağımı buldum."

Gray ters ters baktı. "Bundan daha nazik olamaz mısınız?"

Saçlarına sokuldum, vanilya ve lavanta kokusunu içime çektim. "Dürüst olalım. Nazik olmasını istemiyorsun, küçük vahşi."

Gray kollarımda rahatladı. "Sadece seni istiyorum." Konuşurken dudakları göğsümdeki deriye değiyor, nefesi beni soğuktan ısıtıyordu.

"Sadece benimle kal," dedim saçlarına, tonları birbirine karışarak mermeri andırıyordu. "Seni her zaman bulacağımı göreceksin." Başının tepesini öptüm. "Kırık ruhum üzerine yemin ederim."

Ve varlığımın her zerresiyle bunu kastetmişim.

"Söz veriyorum." Gray'in sözü ruhuma işledi.

Göl kenarında rahat bir sessizlik içinde uzandıktan bir süre sonra Gray konuştu, sesi çıplak göğsümde boğuklaşıyordu. "İkiz Ruh Bağı hakkında ne biliyorsun?"

İçimi çektim. "Açıkçası pek bir şey yok." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek devam ettim: "Daha önce de söylediğim gibi, aynı ruhun iki yarısını paylaşıyoruz. Bu bizim için yaşamlar öncesine dayanan bir bağ. Ve bunu tam olarak tamamlamak için atılması gereken birkaç adım olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine Gray başını kaldırıp sarkık göz kapaklarının arasından bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun? Hangi adımlar?"

"Tekrar söylüyorum, detayları bilmiyorum, sadece bir tür tören gibi bir şey var." Tereddüt ettim, bundan sonra söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama bu konuda ona yalan söylemeyecektim. "Ve seks."

"Seks mi? Yani biz sadece..."

"Kısmen. Henüz tam olarak bağlanmadık." Eğildim ve burnunun ucunu öptüm. "Sanırım bu yüzden aramızdaki bu yeni berraklığı hissediyoruz."

"Ve bizim sihrimiz..."

Başımı salladım. "Evet, benim sihrim de farklı hissediyor. Seninkinden daha güçlü ve enerjik."

Gray bakışlarını boynumu saran dövmeli Elemental izine çevirdi, ben saçlarını nazikçe okşamaya devam ederken o yeni gelişmeyi düşünerek dudaklarını büzdü. Sonunda öne doğru eğildi ve göğsüme yumuşak bir öpücük kondurdu. Ve ruhumun kırık parçaları tekrar bir araya gelmenin yolunu bulmuş gibiydi.

Yatağımın rahatlığında, sıcak ve huzurlu bir şekilde uyandım. Göz kapaklarımın ardında, yumuşak sabah ışınlarının şafağı işaret ettiğini söyleyebilirdim. Yatağım, yanımdaki başka bir bedenin hareketiyle eğilerek kaydı. Uykulu gözümü açtığımda Gray'in yanıma kıvrıldığını, kolunu gövdemin üzerine, bacağını da benimkinin üzerine atmış bir şekilde içime sokulduğunu gördüm. Zihnim dün geceki olaylara odaklanırken, onun özünün benimkiyle nasıl birleştiğini fark ettim.

Gülümsedim. Nadiren nezaket ve saygıyla muamele görmüş bir kadının bana bu şekilde güvendiğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. En savunmasız halinde yanımda uyumak için. Bir zamanlar öldürmeye yemin ettiği bir adam.

Onu böyle görmekten onur duydum. Göstermek istese de etrafındakilerden ne kadar çok şey sakladığını hissettim. Hayatının büyük bölümünde reddedildikten sonra onu kim suçlayabilir ki?

Yüzünü örten saçlarını okşarken, alnına bir öpücük kondurduğumda vanilya ve lavanta kokusu duyularıma yerleşti. Uykulu bakışlarıyla gözlerimi buluşturmak için başını geriye doğru eğdi.

"Merhaba," diye nefes aldı, sesi havadar ve boğuktu.

Hâlâ aptal gibi sırtarak başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. "Merhaba."

Dün gece pansiyona döndükten sonra, diğerlerinin bizi ikna etmeye çalıştığı tüm aktivitelerden vazgeçtik. Kimse yakınlığımız ya da belini sahiplenmem hakkında yorum yapmadı ama ne olduğunu biliyormuş gibi gülümsemelerini ısıtırken bilmiş bakışlarını gördüm. Odama gittik ve orada saatlerce sertçe, nazıkçe ve aradaki her şeyi becerdik, sadece birbirimizin varlığını içimize çektik, kısıtlanmış her nefesi serbest bıraktık. Duvar yoktu. Bağımızda hiçbir engel yoktu.

Birlikte geçirdiğimiz geceye hiçbir korku girmedi. Turlar arasında birlikte güldük. Ve boğazından çıkan o boğuk sesi sevdim. Ve o gülümseme.

Parmaklarımla saçlarını okşarken yine o gülümsemesiyle bana baktı ve gözlerim yaşlarla dolarken beni aşk acısı çeken bir aptala çevirdi.

Bu kadın beni hayata döndürdü. İstese de istemese de bana kendimi geri verdi. Eğer isteseydi, onun için dünyayı yerle bir ederdim. Her şeyi yapardım. Onun paramparça olmuş her parçasını sevdim. Kendini yeniden bir araya getirebilmesi için her bir parçayı çıplak parmaklarımla süpürmem gerekse bile bunu hiç düşünmeden yapardım. Bu sırada derimin parçalanması umurumda değildi. Hatta kayıp parçaları bulmak için rüzgârları bile arardım.

O gülümseme benim felaketim olacaktı.

Başımı eğdim ve dudaklarına en yumuşak öpücükleri kondurdum. Onun uyarıldığını hissederek inledim. Aletim hemen tepki verdi. Önce çenesini, sonra boynunu okşadım. Sırtını dikleştirdi. "Bizim..." diye sordu, nefesi kesilmişti.

"Hayır," diye mırıldandım boynuna karşı. "Bütün gün burada kalacağız." Gray kıkırdayarak sikimi daha da sertleştirdi. "Hayır, kalamayız."

"Lanet olsun yapamayız. Buranın sorumlusu biz sayılırız." Boynundaki çıkıntılı damarı yaladım. Vücudunda tüyler diken diken oldu. Pürüzsüz, yaldızlı tenine karşı gülümsedim.

"Yapacak işlerimiz var. Önemli şeyler falan," diye mırıldandı, sesi kalındı.

"Bu çok önemli."

Yine güldü ama parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Başımı geri çekerek ağzımı boynundan uzaklaştırdı. Onun eğlenen bakışlarıyla karşılaştım.

"Odaklan."

"Odaklanıyorum."

"Eğitim. Nasıl gittiğini kontrol etmeliyiz. Orion'la kitap hakkında konuşun..."

Bir parmağımı kaldırdım ve dudaklarına götürdüm. "Bunu halledeceğiz Gökkuşağı," dedim. "Ama önce, içinde olmamın tadını çıkaracağız." Göğsümde dizginlenemez bir korku yükseldi. Ya bu elimize geçen son şansa? Saçma olduğunu biliyordum. Ama onu on yaşımdan beri bekliyordum. On altı yıl bekledim. Bu kadar değerli, güzel ve özel bir şeyi kaybetme korkusu beni Endarkened'a dönüşmekten daha çok korkutuyordu. Çünkü onsuz hayat boş geliyordu.

Gözlerim endişemi yansıtıyor olmalıydı çünkü Gray'in yüzü yumuşadı. Bir elini kaydırarak yüzümü ellerinin arasına aldı ve bakışlarımı inceledi. Başını salladı. Alt dudağımı ağzına almak için eğilmeden önce "Tamam," diye fısıldadı.

Onun üzerinde durduğum yere doğru kaydım, göğsünü düzensiz bir şekilde öptüm, paniğimi kovmaya ve onun burada olduğuna dair kendime güven vermeye çalıştım. Kalacağına dair.

"Buradayım Chrome," dedi, sesi telaşlı bir fısıltı gibiydi. "Buradayım." Parmakları saçlarımı çekiştirdi.

Nefeslerim kısa geliyordu. "Seni kaybedemem." "Kaybetmeyeceksin."

Çıplak bacaklarının arasına kayarak çarşafı üstümüzden attım ve yüzümü amına hizladım. Kalçasının iç kısmını yalayarak merkezine doğru ilerledim. Kıvranıyordu ve ben de ön kolumla kalçalarını tuttum. Yavaşça, ortasındaki yarığı yaladım, tadının dilimde olduğu gerçeğiyle rahatlardım. İnledim, dudaklarımı klitorisinin etrafına kilitledim ve yumuşak bir şekilde emmeden önce dilimi üzerinde yuvarladım.

Parmaklarımı içine sokup, elimle onu becerdikten sonra, sert bir şekilde boşalması birkaç dakika sürmedi, tüm bunları yaparken onu yuttum, onu kurtuluşummuş gibi içime çektim. Oyalandım, tembelce dilimle onu temizledim, artçı şoklarının tadını çıkardım.

Üzerine süründüm, onu tekrar sahiplenmeye hazırdım. Ve tekrar, bunun gerçek olduğundan emin olana kadar. Bunun bir rüya olmadığından.

Biz gerçektik. O benimdi. Ve ben de sonsuza dek onundum.

İki saat sonra, nihayet herkese tam bir pislik gibi davranmadan odadan çıkabilecek kadar şiddetli korkuyu bastırdım.

Bir kez daha göğsüme gömüldü. Parmakları göğsümden boynuma kadar yaldızlı tenimi boyayan siyah mürekkebin izini sürdü. Gümüş akımlarım canlı bir şekilde parlıyordu. "Mühürler ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Farklı şeyler. Markaladığımız Kinetik işaretlere benziyorlar."

"Elementaller hakkında bilmediğim çok şey olmasından nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben ve diğerlerinin arasında, kısa sürede her şeyi öğreneceksin." Burnunun ucunu öptüm. "O kadar uzun sürmedi."

"Bu nedir?" diye sordu, Freyr aile armasının tam üstünde, kalbimin üzerinde olanı izleyerek. İki kılıç çaprazlanmıştı ve ortasında bir kanat taslağı vardı. Kaçtıktan sonra Elementallere katıldığımda, soğuk kaltak anneme kocaman bir "siktir git" demek için mümkün olan en saygısız şekilde bunu örtbas etmek istedim ve yerine bir Elemental damgası vurdum.

Dudağımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. "*Kral* demek."

Gray güldü. "Bunu görmesini o kadar çok isterdim ki."

"Öldürecek. Ben onu öldürmeden hemen önce." Bir canavar istiyordu. Bir tane buldu ama şimdi o canavar, yaptıkları yüzünden onun en kötü kâbusuydu.

Gray'in yüzünde yavaşça beliren hınzır sırıtış her şeyi anlatıyordu. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Onu göğsüme doğru çektim, burada olduğum için çok minnettardım. Çok şanslıydım. "Mektup hakkında Blaize'le konuşacağım. Buradan çıkar çıkmaz onu bulacağım."

Gray kollarımda gerildi. "Ya onda değilse? O zaman ne olacak?" diye sordu, sesine endişe karışmıştı.

"Bulacağım," diye söz verdim.

Gray titrek bir nefes verdi. Bana bakmak için geri çekilmeye başladı. "Dün Orion'un ofisinde bulduğum şeyi sana söylemeyi neredeyse unutuyordum. Bir taş çizimi var..." diye başladı.

Kaşlarım çatıldı, başım hafifçe yana eğildi.

"Sadece ben ona baktığımda ortaya çıkıyor. Sanırım babamın Arcadia'da peşinde olduğu güç kaynağı bu."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gray başını salladı. "Ayrıca, Endarkened'ı düşünüp duruyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"Ne olmuş onlara?"

"İçimden bir ses Endarkened'ların türümüzün doğal düzeni olmadığını söylüyor. Kökenlerimiz hakkında temelde hiçbir şey bilmiyoruz." Konuşurken dalgın bir şekilde dövmelerimin ve damgalarımın izini sürdürdü. "Sadece... bana öyle geliyor ki, belki de *Esrar Kitabı'ndaki* taş ile Endarkedilmişler arasında bir bağlantı olabilir."

Zorla gülümsedim, saklamak için çok uğraştığı umudunu kırmak istemedim. Gözleri umutla parlıyordu. "Olabilir. Daha fazla araştıracağız." Onu tekrar kollarıma çektim ve yanağımı başının tepesine yasladım.

Gray boğazını temizledi. "Peki, bana gözcünün kim olduğunu ve neden onu öldürmeye karar verdiğini söyleyecek misin?"

Kalbim boğazıma düğümlendi. Mutluluğumun üzerine buzlu su dökülmüş gibi hissederek tereddüt ettim.

"Kimdi? Onları şahsen tanıyor muydum?" diye sordu, sesi titreyerek.

"Sen yaptın. Ama böylesi daha iyi. Güven bana."

"Hayır, kim olduğunu bilmeyi hak ediyorum Chrome. Arkadaşlarımdan biri miydi? Çünkü gerçekçi olalım, Kinetik Saray'da pek fazla arkadaşım yoktu."

"Pek sayılmaz." Ona vereceğim tek

cevap buydu. "Kim?" diye sordu.

"Sana söylemeyeceğim. Bilmemen daha iyi." "Chrome..."

"Hayır Gray. Bunu yapmayacağım."

"Scarlett miydi? Cotton mı?" Gökkuşaağı gözlerinde ihanet parlıyordu. Kalbim burkuldu.

"Bunun bir önemi yok. Onlar artık ölü." Sıkı bir gülümsemeyle çenemi sıktım.

Benimle göz temasını kesip pencereden dışarı bakmadan önce yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Duygularını bastırarak başını salladı.

Başparmağımla gözyaşını sildim. "Özür dilerim. Zaten sahip olduğundan daha fazla kalp ağrısıyla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim."

Yatakta doğruldu, burnunu çekti ve duygularından kurtulmak istercesine başını salladı. "Önemli değil. Gidip eğitimi kontrol edelim."

Yataktan kalkarken aramızdaki bağla olan bağlantısını bir anda kesti. Banyoya doğru yürürken çıplak bedenini örtme zahmetine katlanmadı, sırtı dimdikti ve yüzü bir kez daha metanetli bir sertlik maskesiydi.

Kendimden hiç o an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Gray ve ben çeşitli gruplar halinde eğitim gören Elementalleri izlerken yan yana yürüdük. Savaşçı olmayanların bile kıyasıya dövüşmesini izlerken gurur göğsümü ısıtıyordu. Elementallerin dövüş stilini seviyordum. Bir dans gibi hızlı, pürüzsüz ve kesindi.

Kodiak ve Void beni eğitti ve daha sonra Kinetiklerin daha acımasız ve doğrudan tarzını Elementallerle birleştirerek kendime ait bir tarz oluşturmayı öğrendim. Kimseyi savunmasız bırakmamayı umarak onları Kinetik saldırı ve savunma stratejilerine hazırlamak için Onyx'i kullandım.

Sonunda, son birkaç aydır yapılan hazırlıklar karşılığını veriyor gibi görünüyordu.

Alanın diğer tarafında Orion ve Void'i gördüm. Dirseğimle Gray'in omzunu dürterek o yöne doğru gitmemizi işaret ettim.

Gray'in tavrı odamdan beri değişmemişti. Yine kilitlenmişti ve pişmanlık ve suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Daha birkaç saat önce çok yakındık. şimdi ise aramızda büyük bir uçurum vardı.

Yürümeyi bıraktı, bakışları iki kadına kilitlendi. Birinin elinde kılıç, diğerinin elinde iki hançer vardı. Kafam karışmıştı, Gray ve diğer iki kadın arasında gidip geldim. İki hançerli olan yan tarafını savunmasız bıraktı ve ölümlü kılıçla bir kesik kazandı. Kadın irkildi ve geri adım atarak iki hançeriyle birlikte duruşunu düzelitti.

Gray onlara doğru bir hamle yaptı ve daha fazla ilerlemeden onları durdurmak için koşmaya başladı. "Durun!" diye bağırdı, aralarında durmak için hareket etti.

Elinde kılıç olan esmer ona doğru koşmaya başlamıştı bile, öldürücü darbeyi indirmek için bir piruet çizerek dönüyordu. Gray'in adım atacağını tahmin etmemişti. Gray sadece eğildi ve ayaklarına tekme atarak onu süpürdü ve kılıcı elinden kaptı.

"Ne oluyor lan?" dedi esmer kadın yerden kalkıp ayağa fırlayarak. "Bunu neden yaptın? Aptal mısın sen?" Kaşlarını saç çizgime doğru kalktı, Gray'in buna nasıl karşılık vereceğini görmeyi bekliyordum.

Gray yavaşça başını çevirerek esmerin yüzüne baktı, yüzü soğuk bir taşa dönüşmüştü. "Az önce bunu söylememişsin gibi davranacağım." Sonra dikkatini tekrar iki hançerli sarışına çevirdi.

Ne dediğini duyamadım ama kızın bileklerini ellerinin arasına aldı, tutuşunu yeniden düzenledi ve ardından duruşunu daha yere yakın bir pozisyona getirecek şekilde yönlendirdi. Gray'in hançerleri tercih ettiğini biliyordum ve ona karşı kılıç kullanan biriyle dövüşmekte hiçbir sakınca görmüyordu.

İşini bitirdiğinde geri çekildi ve sarışına gülümsedikten sonra çenesini dik tutarak yanıma döndü.

"Bence biz de burada herkesle birlikte antrenman yapmalıyız," dedi yaklaşırken.

Gözlerimi ona diktim, amacının ne olduğunu merak ediyordum. "Nedenmiş o, küçük vahşi?"

İç çekerek şöyle dedi: "Çünkü liderlerinin onlarla dayanışma içinde eğitim yaptığını görmeleri gerekiyor, sanki onlardan daha iyi olduğumuzu düşünüyormuşuz gibi diğerlerinden izole edilmiş bir şekilde değil. İyi donanımlı savaşçılar olduğumuz konusunda bize güvendiklerinden eminim ama bunu ilk elden görmek başka bir şey. Gerektiğinde onlarla yan yana savaşmaya istekli olduğumuzu görmek."

Çenemi ovuşturarak dudağımı çiğnedim. "Sanırım haklısın. Gidip Onyx ve River'ı getireyim. Onlarla ikiye iki dövüşeceğiz. Sen ve ben onlara karşı." Yanağımda muzip bir sırıtış belirdi. "Ne dersin?"

Gray bunu düşündü. "Onyx'in kıcını tekmelemeyi çok isterdim," dedi sırıtarak.

Onyx ve River'ı almak için koşmaya başlamadan önce eğildim ve başının üstünü öptüm, büyüm ve kanım zaten yanımda Gray ile savaşma beklentisiyle şarkı söylüyordu.

Bölüm 51

GRI

"T Bu hiç adil değil," diye homurdandı Onyx, Chrome ve benimle eşleştirilmesinden dolayı. Chrome başını eğerek sert Boynundaki eklemler. "Bunu bir büyüme fırsatı olarak düşünün."

Onyx gerinerek kollarını iki yanına bıraktı. Ofladı. "Her neyse. İkinizin de kıcıını tekmeleyeceğiz. Değil mi, River?"

River gözlerini devirdi ve ayak bileklerini tutarak diz ardı kirişlerini germek için aşağı indi. "Eğer seni taşımak zorunda kalmazsam, evet."

Chrome'un odasında bana söylemekten kaçındığı bilgiler hâlâ canımı yakıyordu. Arkadaşlarımdan birinin bana karşı dönme ihtimali ihaneti derinden yaralamıştı. Dürüst olmak gerekirse, onlardan biri olması çok makul görünüyordu.

Ama beni en çok üzen şey Chrome'un bu bilgiyi benden saklamasıydı. Beni korumak istemesini takdir ediyordum ama ben çocuk değildim.

Chrome'a kızgın olmama rağmen, yaşadığımız dünyayı sarsan gece ve sabahtan sonra bile, bunun gelişmiş bağımızı test etmek için harika bir fırsat olduğunu hissettim. Bu aynı zamanda diğerleriyle dayanışma içinde olmamıza da hizmet edecekti.

Hollow. Onların güvenini ve saygısını kazanmam gerekiyordu. Sadece buna ihtiyacım yoktu; bunu *istiyordum* çünkü burayı gerçekten seviyordum. Burası Kral'ın Sarayı'ndan daha çok evim gibi hissettiriyordu.

Chrome'un yanımda durmasıyla birlikte saldırı pozisyonuna geçtik. Chrome'un kedi ölümcüllüğü Onyx ile karşı karşıya gelirken ben River'a baktım.

Chrome'un benimle olan bağlantısını aramızdaki bağ aracılığıyla kapatmıştım ama şimdi, bir kavganın ortasında neler yapabileceğini görmek istiyordum.

İki yeteneğimi birleştirme konusunda epey ilerleme kaydetmiş olsam da, Orion'u neredeyse tükettiğim gün Chrome'un bana yaptıklarını ikimiz de taklit edememiştik. Denemiştik. Yapmak zorunda hissettiği şeye dayanarak, Chrome'un teorisi, bunun ruhumun bir arıza emniyeti olarak ona seslenme yolu olduğuydu. Ve büyük olasılıkla tam tersi de işe yarıyordu. Teori güçlü olsa da henüz tam olarak çözememiştik.

Basit bir düşünceyle, bağıın üzerine yerleştirdiğim zihinsel bariyeri kaldırdım. Kendime ait olmayan savaşçı duygular içime hücum etti ve bizi bağlayan akor her zamanki çekişle uğulدادı. Yerleşmesi için bir an verdim, onun dövüş heyecanına ve şiddetin heyecanına odaklandım ve kendi dürtümle karışırken kan dolaşımında yüzmesine izin verdim.

Daha önce olduğu gibi, onu yanımda, neredeyse ruhumun bir uzantısı gibi hissedebiliyordum. Birine bu seviyede bağlı olmak çok garipti. Alışmak kesinlikle zaman alacaktı ama bunun bir dövüşte ne kadar faydalı olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Hepimiz insan yapımı kılıçlar kullanıyorduk, öldürücü olmayan türden. Yani, gerçekten de kızıl veya kara kristal bıçaklarla zehirlenme tehdidi olmadan acı çektiriyor olacaktık. Aramızda çok kan dökülecekti.

Kulpu elimde döndürdüm, River'a doğru sinsice ilerlerken ağırlığına alışmaya çalıştım, onun tüm zayıflıklarını hatırladım - çok fazla zayıflığı yoktu.

Hepimiz gibi onda da vardı, sadece ulaşması daha zordu.

Chrome, çift ağızlı kılıcı yanında rahatça sallanırken Onyx'e doğru yürüdü. Turuncu renkte parlayan iki kılıç yerine, bu kılıçta bir mavi ve bir turuncu vardı. Yürüyüşü rahattı ama kendime kanalize ettiğim bir yoğunlukla sımsıkı sarılmıştı.

Onu bu kadar ölümcül, vahşi ve kendinden emin gördüğüm için karnımın alt kısmı tekrar sıkıştı. O ölümcül elleriyle bana dokunduğu tüm yolları hatırladım.

River bana doğru sinsice yaklaşırken zihinsel olarak saldırı hattını planlıyor gibiydi. Saldırması uzun sürmedi. Kılıcımı onunkine çarpması için kaldırdım, çelik sesler eğitim alanında çınladı. River'ın menekşe rengi gözleri benimkilerle eşleşen bir vahşilikle parlıyordu ve bu hoşuma gitmişti.

Çevremde bir kalabalığın oluşmaya başladığını fark ettim, çünkü Hollow'daki Elementaller gerçek liderlerini iş başında görmek istiyorlardı.

River'ı bir adım geriye ittim, ama sonra yan tarafına doğru yönelttiğim tekmenin etrafından hızla döndü. Aynı akıcı hareketle kılıcını yatay bir yay çizerek savurdu. Karnımı kesmesine bir santim kalmıştı. Geri sıçradım.

Bir hava kalkanı beni herhangi bir darbe almaktan koruyacaktı, ama aynı zamanda herhangi bir darbe almamı da engelleyecekti.

Sudan yapılmış bir kırbaç bileğime dolanırken, silah kemerimdeki bıçakları çekmek için havamı çağırdım. Kırbaç ayağımı altımdan çekip çıkardığında, bir bıçağı serbest bırakmayı başardım ve River'a doğru fırlattım.

Bıçak aramızdaki kısa mesafeyi kat ederek onun kalçasına saplandı. Ayak bileğimin etrafındaki su derime yapışarak donmaya başladı. River'a bir rüzgar gönderdim ve onu havaya fırlatıp sırt üstü yere düşürdüm.

Ayağımı yere yapıştıran buz erimeye başladı, ben de bıçağı üç kez hızlıca saplayarak ayağımı kurtardım.

Sol tarafımda kılıçların çarpışması dikkatimi Chrome ve Onyx'in turuncu ve gümüş akımların birbirine karıştığı bir girdapta hem büyü hem de silahlarıyla birbirleriyle düello yapmalarına çekti. Kılıçlarıyla birbirlerinin etrafında şiddetli bir dansla dönüyorlardı, bu da sık sık birlikte antrenman yaptıklarını belli ediyordu.

River ayağa fırladı. Ona doğru koştum, bir kolumu ona doladım ve sertçe yakaladım, bu sırada kılıcımı düşürdüm. Çırpınarak üzerine kapandım ve onu sabitledim. Metalin parıltısı elindeki güneş ışığından yansıyor. Yumruğunda bir bıçak, saf bir odaklanma bakışıyla beni mızrakladı.

Kaburgalarım indirdiği yumrukla diyaframımdan delici bir acı geçti. Dişlerimi sıktım ve tam avucuma bir hançer çağırđığım sırada ikinci bir darbe aldım. Hançeri göğsü ile omzu arasındaki boşluğa sapladım.

Acı dolu bir çığlık eğitim alanını yırttı. Bıçak çıkarıldıktan sonra iyileşebileceğini bildiğim için Kinetik büyümü çağırđım ve topallayan koluna bir şok göndermeye hazırlandım.

Odağını Onyx ile kılıç kılıca kilitlenmiş olan Chrome'a çevirdi. Chrome, Onyx'i geri itiyordu ve Onyx'in Chrome'a bir santim daha verirken daha fazla dayanamayacağı belliydi.

Chrome hırladı, dişlerini gösterdi ve Onyx'in termal Kinetik yeteneğinin görünmez büyüüne karşı koyarken yüzü acıyla buruştu.

Bir saniye içinde River, yaralanmamış koluyla tuttuğu bıçağı fırlattı. Ve Chrome'un dikkati tamamen dağılmış olduğundan, kendisine doğru uçan metal bıçağı, böğrüne saplanana kadar fark etmedi. Bu ona pahalıya mal oldu.

İçgüdüsel olarak yarayı korudu, diğer tarafını açığa çıkardı ve Onyx'i tutuşunu zayıflattı.

Onyx, Chrome'un iç organlarına uyguladığı ısıнын şiddetini artırırken karnına bir tekme attı. Chrome'un burun delikleri alevlendi ve erimiş gözleri tehlikeli bir şekilde döndü. River'la tekrar yüzleştım, çenesine elektrikli bir yumruk attım ve ardından havamı kullanarak böğrüne bir bıçak daha sapladım.

"Üzgünüm..." Gövdesinden atlamadan önce mırıldandım. Chrome'u hissettim ve döndüğümde onu dizlerinin üzerinde buldum.

Siktir et. Kimse için diz çökmez.

Onyx'in sırtına, voltlar vücudundan geçerken onu kilitleyen bir elektrik patlaması fırlattım. Havadayken, yere düşen kılıcımı Chrome'un zaten açık ve uzanmış avucuna doğru gönderdim. Bir sonraki hamlemi *hissetmişti* ve kılıcı yakalayıp Onyx'in karnına saplamak için hazırđı.

Oldukça hızlı bir şekilde iyileşebileceğimizi bilsem bile, değer verdiğim insanların bu kadar acımasız bir şekilde yaralandığını görmek yine de midemi bulandırıyordu.

Chrome ayağa kalktı, kılıcı hemen çekip çıkardı ve omzunu Onyx'in kolunun altına dayadı. Nefes almak için hırıldarken ağzından kan akıyordu. "Kahretsın..." diye homurdandı.

Arkamı döndüğümde River'ın doğrulduğunu ve bıçağı yanından çekerken yüzünü buruşturduğunu gördüm. Yanına çöktüm ve hançeri omzuyla kolu arasındaki bağlantıdan kurtardım.

"Kahretsın, iyi misin?" Koyu altın rengindeki teninin solgunluğuna dikkat ederek sordum.

River başını salladı, siyah saç telleri yüzüne dökölüyordu. "Evet. İyi olacağım."

Kendimi özür dilemek zorunda hissettim ama bu tür eğitimler hem Kinetikler hem de Elementaller arasında yaygındı. Sadece değer verdiğim insanları incitmekten nefret ediyordum.

Çevremdeki hareketlilik dikkatimi çekti. Eğitim alanındaki herkes, en iyi dövüşçüleri arasındaki bu acımasız dövüşe tanıklık etmek için toplanmıştı.

Orion'un okyanus gözleri gururlu bir gülümsemeyle benimkilerle buluştu. Geri çekilip Kodiak'ı Aella ve Void'in arasında dururken bulmadan önce ona karşılık verdim. Void bakışlarımı hissetmiş gibi bize doğru ilerledi ve River'ın yanına diz çöktü. Bir kolunu onun omzuna doladı. Siyah gözlerinin etrafındaki gümüş çift halkalar boş bakışlarında ıslıl ıslıl parlıyordu. "İyi iş çıkardın. Görünüşe göre beni dinliyorsun."

River orada acı içinde oturuyor olmasaydı, ona şakacı bir şekilde ukalaca bir şeyler söyleyebilirdim ama bunun yerine, onayından duyduğum gururun göğsümde çiçek açmasına izin verdim. "Teşekkür ederim. Yine de derslerini istiyorum."

Chrome ve Onyx'i aramak için döndüm. Çimlerin üzerinde oturdukları yere yaklaştım. Chrome, Onyx'in iyileşmekte olan yarasına yardım etmek için geri dönmeden önce bana hızlı bir gülümseme sunmak için yukarı baktı.

Eğitimden sonra odama döndüm, temizlendim ve Hogan ile Dash'i uğurlamak için aşağı indim. Her ikisine de çabaları ve bize *Gizemli Kitap'ı* getirdikleri için teşekkür etmiştik. Bu göz ardı ettiğimiz bir jest değildi.

Dash bana bir daha kloroform verilmemesi konusunda bir espri yapmıştı ve Chrome buna kahkahalarla gülmüştü. O küçük pisliği burada özleyip özlemeyeceğimi bilemiyordum. Bu tartışmaya açık bir konuydu.

İnsanlar ayrılıp yollarına devam ettiklerinde, grupla birlikte yemekhaneye doğru yola çıktık. Çok acıkmıştım. Şimdi burada oturuyordum, doymuştum ve güzel bir uykuya hazırdım.

"Neredeyse iki aydır buradasın, onun yemeklerini yiyorsun ve henüz annemle tanışmadın." Kodiak başını onaylamaz bir şekilde salladıktan sonra muzip bir gülümseme yayıldı.

Chrome'la geçirdiğim uzun ve hareketli gecenin ve bu sabahki yoğun antrenman seansının ardından biraz dinlenmek için masadan uzaklaştım. Kodiak da aynı şeyi yaptı.

"Hadi ama. Onu çok seveceksin." Toprak Elementalı bileğimden tuttu ve beni yemek salonunun arka tarafına, mutfağa doğru çekti. Sallanan kapıları iterek açtığımda, tereyağlı patates ve tuzlu kızartmanın lezzetli kokularının karışımı burnuma doldu. Az önce yemek yememiş olsaydım, Kodiak beni burayı yağmalamaktan alıkoymak zorunda kalacaktı.

Geniş ticari mutfakta ilerlemeye devam ettik, ocaktaki kızartma tavalarını hareket ettirmeden önce tencerelerin içinde kendi kendine karıştıran tahta kaşıklara dikkat ettik. Kodiak'ın annesinin de kendisi gibi bir toprak elementalı olduğundan bahsettiğini hatırlayana kadar kafam karışmıştı.

Bir köşeyi döndük ve kısa boylu, tıknaz bir kadınla neredeyse çarpışıyoruz. Bir eli göğsünü kavramış, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Bebeğim, ödümü kopardın!"

Kodiak'ın kısık kahkahası yüzüne şakacı bir ifade getirse de, kendisinden çok daha iri olan oğlunu kollarının arasına aldı. "Beni her korkuttuğunda kalbimi soktuğu durumdan dolayı erken yaşta mezara girmemi isterdi herhalde," diye mırıldandı Kodiak'ın gövdesine, sonra geri çekilip iyi olduğundan emin olmak için onu gözlemledi. "Sen ve kız kardeşin ikiniz de. Küçük dinsizler, sana söylüyorum."

"Ama biz olmadan sıkılırsınız." Yüzündeki sinsî sırıtiş, karşımızdaki esmerden isteksiz bir homurtu çıkardı.

"Sen diyorsun." Bir tutam ter alnını kaplamıştı. Gözüne düşen bir tutam saç üflendiğinde, nazik, güneşten bronzlaşmış bir yüz ortaya çıktı. Teni ve

Canlı masmavi gözleri, başının arkasında gevşek, karmaşık bir düğüm haline getirdiği siyah saçlarıyla güzel bir şekilde öne çıkıyordu.

Sanki varlığını yeni fark etmiş gibi, gülümsemesiyle birlikte gözleri de büyüdü. "Aman Tanrım! Bu..."

"Prenses Gray Monroe," diye bitirdi Kodiak onun yerine. "İkinizin tanışması gerektiğini düşündüm. Annem Katia ile tanışın."

"Sadece Gray. Formalitelere gerek yok hanımefendi."

Katia'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ve alt dudağı titreyerek öne doğru fırladı, kollarını boynuma doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Evinin yolunu bulman için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin canım." Bu kucaklama her zaman bir annenin hissettireceğini hayal ettiğim bir şeydi. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi ve aynı anda hem içim kıpır kıpır olurken hem de daha fazlasını arzulamama neden oluyordu. Geri çekildi ve beni kol mesafesinde tuttu. Gözleri yüzümde gezinirken, "Burada olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Tıpkı ona benziyorsun. Çok güzelsin."

Sıcaklık boynumdan ve yanaklarımdan yukarı süzüldü. Tepkimi gizlemek için başımı eğdim. "Teşekkür ederim," dedim boğazımı temizleyerek. İlgiden rahatsız olarak ekledim: "Duyduğuma göre buradaki harika yemeklerden sen sorumluymuşsun. Bence burayı işletmeyi hak ediyorsunuz. Eminim Chrome sizin delegasyon becerilerinizin eline su dökemez."

Katia iltifatımı elinin tersiyle itti. "Kes şunu. Oğlum sana bunu yaptırmış olmalı. Ben sadece buraya katkıda bulunmak için elimden geleni yapıyorum."

"Hiç de değil," diye kıkırdarak onu temin ettim. "Yemekler Kral'ın Sarayı'ndakinden çok daha lezzetli. Onları iyi ama lezzetten yoksun."

Katia'nın göğsü kabardı. "Elbette canım," dedi gururunu bastırmaya çalışarak. "Onlarda kalbe benzer bir şey yok."

Sırıttım. "Burada ilk yemeğimi yediğimde ben de aynen böyle düşünmüştüm."

Katia gözlerini kısarak bana baktı, alnında hafif kırışıklıklar oluşmuştu. "Nasıl yenileniyorsun canım?"

Konu değişince şaşırdım, kekeleydim ve Kodiak'a baktım.

Savaşçı General, "Bu onun için bir öğrenme süreci ama ağırdan alıyor," dedi.

Annesi sanki şüphelerini doğrulamış gibi başını salladı ve bol pantolonunun ön ceplerini karıştırdı. "Al bunu, Prenses. Ne zaman daralırsan bana gel."

Küçük bir teneke kutu avucuma bastırdı. Yuvarlak şekli avucumun içinde kolayca kavrandı. "Nedir bu?"

"Mushweed," dedi Katia. "Bir auradan bunu yapamadığınızda sizi yenilemeye yardımcı olan bir bitkidir. Hepimiz çok ileri gitmenin risklerini biliyoruz, bu yüzden rezervlerimiz çok azaldığında tükenmekten kaçınmak için bir güvenlik battaniyesi olarak Mushweed'e tutunuyoruz."

Teneke kutuya baktım, bunun varlığına hayret ettim ve rahatladım, neden şimdiye kadar kimsenin bana bundan bahsetmediğini merak ettim. "Bu yeni bir gelişme mi?"

"Oh, tanrılar hayır. Bu binlerce yıldır iyi saklanan bir sırdı, köylerde ve küçük klanlarda yaşadığımız zamanlara kadar uzanıyor."

"Kinetikler bunun varlığından haberdar mı?"

"Hayır. Ve bu şekilde kalmasını istiyoruz. Bu, savaşın büyük planında elimizde tuttuğumuz küçük bir avantaj." Katia'nın ses tonunda bir uyarı vardı.

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

Girdiğimiz çift kapı açılıp sertçe duvara çarptı. Kodiak ve ben döndüğümüzde River'ın yumruklarında ikiz Elemental kılıçlarla sert duruşunu gördük. "Hollow saldırı altında. Orman bulundu

"Kodiak o sözünü bitirmeden harekete geçmiş, onun yanından geçip gitmişti. "Hadi gidelim." Sessiz oyuncak ayı gitmiş, yerine evini korumaya hazır Elemental Savaşçı General gelmişti.

Onu takip etmek için harekete geçtim ama aklıma Katia geldi. Döndüğümde onu hemen arkamızda buldum.

"Geliyorum," diye ısrar etti Katia, nazik tavrı silinip gitmiş, gözlerinde şiddetli bir kararlılık parlıyordu. "Oğlum ve kızım savaşıyor, ben de onlarla birlikte savaşıyorum. Bir anne kendi çocuğunu korur."

Boğazımda bir sıkışma hissettim ve tekrar başımı salladım.

"Gel." Katia kolumdan tuttu ve River da yemek salonundan aceleyle çıkarken bize katıldı.

Duvar penceresinin diğer tarafında Kinetikler ve Elementaller arasında bir savaş devam ediyordu. Büyü ve silahlar ölmekte olan güneşin altında alev alev parlıyordu. Katılmak için can atıyordum ama River ve Katia ters yöne, kulübenin önüne doğru gidiyorlardı. "Nereye gidiyoruz? Orada olmamız gerek!"

"Silahlar! Ekstra silahlar. Sürpriz bir saldırıydı, bu yüzden bazıları hazırlıklı değildi ve zamanında silah alamazlarsa rezervleri tükenecek. Her ihtimale karşı fazladan panzehir de almalıyız," diye bağırdı River, kulübenin içinden geçip ön kapıdan çıkarken.

Savaş ön tarafta da şiddetlendi. Kinetik Savaşçı Loncası etrafımızı sarmıştı. Bir hava saldırısı başlatmak için elimi kaldırdım ama River onu indirdi. "Henüz değil. Kendine sakla."

Elim bir şey uçurmak için kaşınıyordu, herhangi bir şey.

Eğitim tesisine koştuk ve çeşitli bıçaklar ve panzehir şırıngaları stokladık. Herkese yetmeyecekti ama bu ekstra malzemeler birkaç kişinin hayatını kurtarabilirdi.

Öfke göğsümde bir cehennem yaktı. Babam hayatta olduğu sürece, huzur içinde yaşamama asla izin vermeyecekti. Elementallerin gitmesini istemesinin tek nedeni, güç arayışında onu durdurabilecek tek kişilerin onlar olduğunu bilmesiydi. Onun yüzünden pek çok masum insan öldü. Pislik herif, emirlerini yerine getirmeleri için beyinleri yıkanmış koca bir ırka sahipti.

Elementaller bana büyürken öğrettiği gibi değillerdi. Onları elimden geldiğince koruyacaktım. Onların lideri olmam gerekiyordu ve bu gece ona beni yaratarak çuvalladığını gösterecektim.

Hançerleri ve bıçakları ceplerime sokarak dört kılıç aldım. İkisini X şeklinde sırtımdaki kılıfa yerleştirdim, diğer ikisini ise elimde tuttum. River kıvrılmış dudağı ve keskin ifadesiyle öfkesini zorlukla kontrol altına aldı. Kodiak, kalın kollarını işaretleyen Element dövmeleeri boyunca kılıçları kılıflara yerleştirmeyi bitirirken sessiz kaldı. Tatlı Katia gözlerinde en ufak bir korku kırıntısı olmayan korkunç bir savaşçıya dönüştü.

Tek kelime etmeden, yıkımla karşılaşmayacağımızı umarak dışarıya, arbedeye doğru fırladık.

Bölüm 52

GRI

I Kodiak ve River arkamdan beni kuşatırken kaosun içine doğru koştum. Katia kenarlardaki davetsiz misafirlerle ilgilenmek için geride kaldı.

Her iki elimde birer kılıçla, hızımı kesmeden bir Elemental ile savaşa kilitlenmiş bir Kinetik'in boğazını kestim. Ulaştığım her Kinetik Savaşçıya vurarak kargaşanın içinden bir yol açtım.

Akımlar ve Elemental büyüler Hollow'un tüm arazisinde çarpıştı. Ölümün şarkısı çimenleri kıızıla boyarken silahlar acımasızca şangırdadı.

Büyü rezervlerime tutunmak isteyerek kendimi şimdilik bıçaklarıma bıraktım. Bir boğaz daha kestim ve kadının gözleri irileşip vücudu gevşediğinde omuzlarının üzerinden tanıdık bir yüz var mı *diye* baktım.

Yağmurda kendine özgü ölüm dansında tek kişilik bir ordu gibi savaşan Chrome'un uçlarından su damlacıkları saçan metalik saçlarına göz attım. Hayattaydı ve iyiydi. Onu kendi gözlerimle gördüğümde rahat bir nefes aldım. İlerledim ve turuncu gözlü adamın şakağına bir yumruk indirdim.

Elemental kılıcımı kaburgalarının arasındaki boşluğa saplamadan önce saçlarını okşadım. Savaşta kilitli kaldığı Elemental'in silahı yoktu. Kılıçlarımdan birini ona fırlattım ve sırtımdan yedek bir kılıç çıkararak ilerledim.

Chrome'u görüş alanımda tutarken dizlerin arkasını kestim, savaşçıları önden kazığa oturttum ve boyunlarını kestim. Metal elementiyle akıcı bir şekilde çalışıyor ve rakiplerini bir tür patlamayla fırlatıyordu. Kinetik yeteneğini kullandığını daha önce hiç görmemiştim. Onu her zaman kendine yakın tutardı.

Chrome'dan çok uzakta olmayan Orion, kılıcını kafataslarına ve omurgalara saplamak için hava büyüsünü kullanarak savaş alanında uçtu -kelimenin tam anlamıyla-. Alışık olduğum sakın ve şefkatli Orion gitmiş, onda göreceğimi hiç düşünmediğim bir şiddet ve intikam arzusu görmüştüm. Karayip Denizi'ne bakan gözlerindeki hüznün gitmiş, yerine kurnaz bir öfkeden başka bir şey gelmemiştir.

River ve Blaize su ve ateş büyüsüyle birlikte dövuştü. Kardeşler elementlerini iç içe geçirerek bir halat oluşturdu ve bu halat River'ın mücadele ettiği Kinetik'e yüklendi. Son saniyede elementler ayrıldı; su ipi savaşçının burnundan yukarı çıkarken, Blaize'in ateş ipi ayak bileklerine dolandı ve vücudunu yalayarak çığlıklarını alevler içinde tüketti.

Sıcak bir patlama yan tarafıma çarptı. Bir silahın kafama doğru sallandığını hissederek haykırdım ve eğildim. Diz kapağımın yan tarafına tekme attım.

"Lanet olası iğrençlik."

Saldırıma elektrik mavisi bir patlama fırlattım. Savaşçı tanıdık geliyordu ama yerini çıkaramadım. Yüzünü buruşturarak birkaç adım geriledi, sonra kılıcını havaya kaldırarak bana saldırdı.

Gelmesine izin verdim. "Kralınız bana hamile kalmak için güçlü bir Elemental'e tecavüz etti, o yüzden bu pisliği onunla halledin."

Hava elementim içimde yüzeye çıktı, bir esinti saçlarımı kamçıladi. Ona bir patlama fırlatmaya hazırlanırken, Kinetik'in boncuk gözleri büyüdü. Köklere baktım, bacaklarını sarıyor ve boğazına ulaşmadan önce gövdesine ve göğsüne tırmanıyordu. Kaynağı ararken, birkaç adım ötede kılıcını rakibinin kalbine saplayan Void'i gördüm.

Void'in yardımına minnettar olarak, silah kemerimden Kinetik'in gözüne bir bıçak fırlatmak için hava yaratma fırsatını değerlendirdim. "Senden hiç hoşlanmadım." Bıçağı elementimle daha derine ittim. "Cinsiyetçi domuz."

Koşmaya devam ederken, Onyx'in mavi saçlı bir kadınla sihirli bir Kinetik düelloya kilitlendiğini gördüm. Kollarında ve boynunda mikrodalga büyüsunü gösteren yeşil akımlar vardı.

Sikeyim.

Bıçağımı boğazına saplamadan önce botum bir kadının karnına çarptı. Su Elementallerinin eseri olan yağmur gözlerime doldu. Onyx'e yardım edebilmek için diğerlerini yolumdan itmek üzere havayı yönlendirdim. Mikrodalga büyüsu dalga geçmezdi.

Arkamda yer sarsıldı. Başımı hedef alan küçük bir sonik patlamadan kaçarken tökezledim. Döndüm ve Kodiak'ın yerde bir yarık açıp Kinetik Savaşçıları yuttuktan sonra boşluğu kapattığını gördüm. Yeraltından büyük kayalar havalanıp birkaç saldırgana çarptı ve diğer Elementalleri onları kazığa oturtmak ya da kafalarını kesmek için bıraktı.

Void, toprak büyüsuyle birlikte çalışmak için Kodiak'a katıldı. Void mızrağıyla hiç yavaşlamazken, ağaçların uzuvlarını şişlemek için ekstra silah olarak kullanıyordu.

Kökler onun boğazlarını sarma emrine karşılık verdi, gözleri kafalarından çıkana kadar sıkıldılar ve yere yığıldılar.

Yine de, her nasılsa, onları yok ettiğimiz kadar hızlı bir şekilde daha fazla Kinetik Savaşçı geldi. Ve ne yazık ki, çimenlerin üzerinde cansız yatan çok sayıda yaldızlı tenli Elemental vardı. Onyx'i hatırladım ve ona ve mavi saçlı Kinetik'e doğru koştum. Onu tanıdım. Onun Onyx'in eski kız arkadaşı olduğundan oldukça emindim. Ne kadar sağlıklı.

Chrome'un metalik saçları ve gümüş akımları belli bir mesafe öteden periferime yansımadan önce hissetmişim. Çift ağızlı kılıcını bir Kinetik'in boynuna sapladı. Ceset yere yığılırken, kanla kaplı yüzü yağmurun boynundan aşağı akmasıyla parladı.

Gözlerimiz kilitlendi. Vücudumda hızlı bir tarama yaptı, tüm kana bakarken sıkılmış çenesini aydınlatan saf vahşilik. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Öfkesinin yükseldiğini, beni içten dışa doğru haşlamakla tehdit ettiğini hissettim. Gözlerini benden ayırmadan bir kolunu uzattı ve bana doğru koşan, farkında olmadığım bir tehlide nabız gibi atan bir patlama göndererek onları bağırsaklarına kadar yok etti.

Şoktan ağızım açık kaldı ama kısa süre sonra kendini savaşa geri attı. Onyx hâlâ mavi saçlı Kinetik ile dövüşüyordu ama ben Aella'yı birkaç metre ötede, ona sonik patlamalarla saldıran bir Kinetik ile dövüşürken yakaladım. Aella, kendisini taşıyan kompakt havadan yükseltilmiş bir platformun üzerinde durdu ve ona bir kırbaç fırlatırken patlamalarından kaçtı. Adam her darbeyi küçük sonik patlamalarla savuşturarak ses bariyerini aşan gürültülü patlamalar çıkardı.

Bir Kinetik bana doğru koştu, yaldızlı tenim ve gökkuşağı gözlerim karşısında yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. Gülümsedim, ayaklarına doğru keskin bir hava akımı gönderdim ve

onları yerden kaldırdı. Kinetik çamura düştü ve ayağa kalkmak için acele ederken kaydı. O da *çok* tanıdık görünüyordu.

Somon saçları hafızamı sarsarken Mills'i, o meşum doğum günü eğlencemdeki barmeni tanıdım. "Ah, Vermillion, değil mi?" Yaklaşarak mırıldandım. "Görüyorum ki son görüşmemizden bu yana epey terfi almışsın."

Mills ağzındaki çamuru yere tükürdü.

Onunla başa çıkabilmek için vücudumun etrafına bir hava kalkanı fırlatarak yaklaşmaya devam ettim. "İçkileri zehirlemekten topyekûn savaşa geçiyorsun. Söyle bana Mills. Sana hiç yanlış yaptım mı?"

Alay etti. "Sen varsın."

"Ah," diye dişlerimin arasından tısladım, elim sahte bir acıyla göğsümdeydi. "Bunu ilk kez duymuyorum."

Orion sağımda bir daire çizerek vızıldadı ve yakut saçlı bir Kinetik'e iyi hedeflenmiş bir hançer fırlattı. Adamı Scarlett'in ağabeyi Kardinal Kittle olarak tanıdığımda kalbim boğazımda düğümlendi. Bu Scarlett'in de burada olduğu anlamına mı geliyordu? Cotton?

Tekrar Mills'in karşısına geçerek serbest elime bir Elemental bıçak aldım, kılıcım hâlâ diğer elimdeydi. "Bu çok kötü. Arkadaş olabilirdik ama hayır. Sen cinayeti seçtin. Sanırım iyiliğinin karşılığını vereceğim." Bıçağı fırlattım ve şimdi donmuş olan gözlerinin arasına mükemmel bir şekilde inene kadar dönmesini izledim.

Kardinal'in Orion'dan uzaklaştığını ve yerine başka bir Kinetik Savaşçının geçtiğini görmek için tam zamanında baktım.

Bir bıçağın havayı kestiğini hissederek, onu rotasından çıkarmak için bir esinti gönderdim. Chrome'un çift ağızlı kılıcının Elemental tarafını açık gri saçlı, iri yarı bir Kinetik'in boğazına sapladığını görmek için tam zamanında baktım.

Chrome ne kadar vahŖi görünse de, aldığı canla birlikte orada oturan hüzünden kaŖlarının  atılmasına engel olamadı. Adamı tanıyordu. Yere yığılmıŖ cesede baktığımda, Scarlett'in en büyük kardeŖi Granite'in boŖ gözleriyle karŖılaŖtım. İkiisi arkadaŖtı. Scarlett ve Chrome için kalbimde bir çatlak oldu.

Chrome dönerek arkadan gelen bir saldırıya yumruk attı. Darbe yere indiğinde yine bölgesel bir basınç patlaması gibiydi, Kinetik'i geri püskürttü ve onu kıpkırmızı parçalara ayırdı.

Chrome  ıplak yumruklarıyla   e bir d v Ŗ rken silahsızdı. İndirdiğı her darbe saldırganların üzerine basınçlı bir patlama gönderiyordu. Büyüsünü bu hızda kullanmaya devam ederse, rezervleri yakında t kenecekti. Ona seslendim ve yardım için elementimi çağırdım. Bakmadan elini uzattı, ben de ona bir kılıç gönderdim ve o da kalan iki Kinetikle d v Ŗmeden önce kılıcı sorunsuzca kavradı.

Su elementleri gazaplarını serbest bıraktı, Kinetikleri boğarken bizi ıslattığı kadar hızlı bir Ŗekilde kanı duruladı. H l  hava kalkanımın içinde durarak yardıma ihtiya ı olan biri olup olmadığını görmek için etrafı taradım. River'ın siyah at kuyruğı dikkatimi çekti ve kılıca karŖı kılıçla kilitli kalırken yeteneğine karŖı koyan termal bir Kinetikle mücadele etmeye baŖlamasını izledim. Bulundukları bölgede yağımur oluŖmuŖ ve donarak büyük buz parçalarına d n Ŗm Ŗt . Tam kadın savaŖcının yeŖim saçlarının tepesine ulaŖtığında buz eridi ve buhara d n Ŗt . River farklı bir taktikle tekrar denedi ama aynı sonuçla karŖılaŖtı.

Elektrik enerjisi damarlarımda vızıldadı. Mavi büyümün yüksek voltajını River'ın Kinetik rakibinin üzerine yağan yağımura gönderdim. Suyla birleŖen elektrik, kadın savaŖcıyı elektrik çarpmasına kilitledi ve River'a kılıcını karnına saplama Ŗansı verdi.

Onyx'in eski sevgilisiyle olan kavgasını hatırladım ve onlara doğru fırladım. Tam ona ulaşmıştım ki, yandan bir darbe aldım ve yere düştüm. Onyx'e ulaşmaya odaklanmışken, bıçağımı saldırganın böğrüne saplamak için hava büyümü kullandım. Bir lanetle vücudumdan fırladı ve ben de işini bitirmek için kılıcıma uzanma fırsatını kaçırmadım. Ama bıçağımı tutan kolumu sarsan elektrik şokları yüzünden içgüdüsel olarak kılıcımı düşürdüm.

Saldırganın yarasına rağmen bir saniye içinde bana saldırması için gereken tek şey buydu. Erkek savaşçı üzerime oturarak beni yere yapıştırdı. Bıçağı şakağımdaki deriyi delmek üzereyken, nereden geldiği belli olmayan bir hançer fırladı ve şah damarına saplandı. Bağdan gelen bir sarsıntıyla hançerin kabzasını yakalamak için avucumu açtım, ne olduğunu bile anlamadan vücudum tepki vermişti.

Arkama bakan Chrome sırtarak bana göz kırptı. Gözlerimi devirdim ve gürleyen Kinetic'i üzerimden iterek çamurdan çıktım. "Lanet olası küstah herif," diye mırıldandım kendi kendime.

Tanıdık bir ses acı içinde haykırarak etrafımızda yankılanan diğer seslerden ayrıldı. Onyx dizlerinin üzerine çöktü. Mavi saçlı Kinetik Savaşçı Onyx'in kaburgalarına bir hançer sapladığı sırada ihanet dolu bir bakışla genç kadına baktı.

Çılgılık attım ve bizi korumak için bir hava kalkanı fırlatarak umutsuzca çamurun içinden onun yanına doğru koştum. Ceplerini karıştırıp panzehiri ararken, ağzının kenarlarından akan kana bakmamaya çalışıyordum. "Kılıcı seni neden etkiliyor? Etkilememeli..." Mantıklı gelmedi ama yine de hayatını riske atmak istemediğim için ceplerini aradım. Cepleri boş çıktı. "Lanet panzehirin nerede, Onyx?"

"Kullanılmış..." diye hırıldadı, "o." Daha önceki eğitim seansından sonra stoklarını yenilememiş olmalıydı.

Cebimi karıştırdım ve eğitim tesisinden aldığım fazladan şişelerden birini çıkardım. Boynuna sıktığımda, ne kadar solgunlaştığını fark etmeden edemedim. Akımları titriyor, kısa devre yapıyordu.

"Hadi ama, Onyx. Sakın yapma."

Birden Onyx'in başının yanında siyah bir bulut belirdi, kül zerrecikleri yavaşça bir araya gelerek bir adam oluşturdu. Bir ya da iki saniye sonra Chrome onun yerinde durdu.

Şok olmuş bir halde, "Ne oluyor Chrome?" diye sordum. Sadece birkaç saniye önce yarım futbol sahası ötede antrenman yaptığı alana dönüp baktığımda ağzım bir karış açık kaldı.

"Yeni bir yetenek sanırım," diye mırıldandı aceleyle, görünüşe göre umursamadan. Çömelerek kollarını sevgili dostunun altına soktu ve onu göğsüne yasladı. Onyx'in kalın, koyu renk kirpikleri sarkarak koyu sarı tenine sürtünürken soluyordu. "Bakalım ikimizi de öldürmeden bunu tekrar yapabilecek miyim?" Ve tıpkı geldiği gibi, tersten gitti, rüzgârda savrulan siyah küle benzeyen bir şeye dönüştü.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Son sözlerinin bende yarattığı şiddetli endişeyle hava kalkanım yanıp söndü.

Bir altın parıltısı dikkatimi çekti, ama etrafımda savaşan Elementallerden değil. Altın Figarro, zaten galipmiş gibi bana bakarak bir hançeri savurup yakaladı ve diğer eliyle bir kılıç çekti. Hançeri silah kemerine sokarak, "Seni sarayda öldürmeliydim," dedi.

Ayağa kalkarak içimi çektim. "Ah, anladım. Benim ölümüm senin babanın bir numaralı orospusu olarak yerini sağlamlaştıracak," dedim hançerin kabzasını ayarlayarak.

Chrome, sırtımdaki son kılıca uzanırken beni gönderdi.

"Kahramanımız Krom Freyr'in bunca zamandır hayatta olduğunu ve düşmanın arasında saklandığını öğrendiğimde yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz. Ve sadece bu da değil, kendisi de bir Elemental," diye düşündü Golden sanki sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi.

"Evet, kralın bu konuda uzun zaman önce bir şeyler söylemiş olması gerekirdi, değil mi? Bunu hepimizden saklamış olması garip değil mi?"

Golden umursamaz bir tavırla başını salladı. "Hiç şaşırmadım. Elbette böyle bir iğrençliği rezil ederdi." Altın tenime ve eşsiz gözlerime dikkatle bakarken üst dudağını yukarı kaldırdı.

"Önlerindeki gerçeğe gözlerini açmayı reddedenlere gerçekten acıyorum; kesime götürülen koyunlar olmayı seçiyorlar ve güç sarhoşluğundaki bir adamın elinde tek kullanımlık silahlar olmalarına izin veriyorlar. Hiçbiriniz onun umurunda değilsiniz, sadece değerli bir şeyler sunanlar umurunda. Onun fino köpeği olmak için yarışan bir palyaçoya benziyorsun Golden," dedim dövüş pozisyonuna geçerek. "Bu saldırıyı durdur. Ne için savaştığını bile bilmiyorsun. Çünkü eğer bilseydin, hedeflerin hakkında iki kez düşünebilirdin."

Golden güldü ve Hollow'un savaş alanına dönmüş çimlerine baktı. Her iki tarafın da sayısı azalıyordu. Kan, güzel vahayı boyayan su birikintilerindeki çamurla karışmıştı. "Söyleyeceğin her şeye inanacağımı mı sanıyorsun? Şu haline bak. Sana boyun eğdiğime inanamıyorum."

Saldırdı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kılıçlarımız çarpıştı. Turuncu ve mavi parlayan kılıçlar yüzlerimiz arasındaki boşluğu aydınlattı.

Ona doğru ittim, vücut ağırlığımı harekete verdim, sonra hançeri ona fırlatmak için elementimi kullanmadan önce dönerek uzaklaştım. Altın

Sanki hamleyi bekliyormuş gibi bir yan adımla kaçtı. Onun yerine, ben ne yaptığını göremeden kendi bıçağını fırlattı.

Bundan kaçınmak için yana doğru daldım ve yuvarlanarak yere indim. Kalçamdaki bir sızı derimin altında cızırdadı. Ayağa kalkarken Kinetik bıçağın kesiği yüzünden tısladım ve küfrettim. Elementim sessizleşti, artık benim çağırma uymuyordu. Elektriğim akımlarımı yakmakla tehdit ediyordu. Düşmanıma çatırdayan bir safir top gönderdim. İstedğimden daha güçlü olmalıydı çünkü Golden korkuyla geri adım attı. Damarlarıma yayılan zehri görmezden gelerek avantajımı sürdürdüm.

Kılıcımı kaldırdığımda kollarım kurşun gibi hissetmeye başladı. Ölümcül bir darbeden kaçınmak için tam zamanında, Golden'ın kılıcı benimkini savurdu. Ritmik bir savuşturma ve saptırma dansının içine düştük. Ayak hareketlerime odaklandım, dik durmak ve görüşüm bulanıklaşmaya başladığında ona daha fazla avantaj sağlamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Damarlarıma pompalanan siyah kristalin artan acısı yüzünden çılgılık atmak istedim. Eğer panzehiri bir an önce vücuduma almazsam bilincimi kaybetmeme çok az kalmıştı.

Golden sağa dönüyormuş gibi yaptı ve puslu zihnimle bunu yedim. Ayak bileklerimi yerden tekmeledi. Çamura sırt üstü çakılırken ciğerlerimden hava kaçtı. Göğsüme bir ağırlık yerleşti.

Hayal kırıklığı. Başarısızlık. Utanç. O kazandı.

Bacağım uyuştı ve kolum kurşun gibi oldu. İstesem de ona bir elektrik patlaması bile nişan alamazdım.

Golden kalçama binmiş, üzerimde duruyordu. Burnunun ucundan ve çenesinden su damlacıkları düşüyordu. Suyun damlamasını önlemek için gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, ölmeden önce göreceğim son şeyin bu pisliğin yüzü olmasından nefret ediyordum. Tek umudum Chrome'un ve

Bu felaketten sonra Hollow hâlâ ayakta olsaydı diğerleri bir şekilde Forest'ı öldürecekti.

Tünel gibi olan görüşümün içinden, bu zaferden dolayı neşeyle gülümseyen parıldayan dişlerinin beyazlarını zar zor seçebiliyordum. Metalin yansıması görüş alanımdan vızıldayarak geçti ve ardından boynuma keskin bir delik açıldı. İğne derime batar batmaz Golden tökezleyerek geri çekildi, karnını kaplayan elleri kana boyanmıştı.

Kaba, nasırlı eller yüzümün yanlarını kavradı ve metalik gözlere bakmak için başımı yana doğru zorladı. "Benimle kal Gökkuşağı," diye mırıldandı, alnını alnıma bastırırken sesinde çaresizlik ve korku vardı.

Uzuvlarımın üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissederek kolumu kaldırdım ve boynunun arkasını kavradım. "Ben buradayım."

Burnunun ucunu burnuma dayadı, sıcak nefesi zehir etkisini gösterene kadar adrenalinin farkında olmadığım soğukluğunu ısıttı. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Katıksız panik gözlerinde parlarken bir başka sıcaklık dalgası göğsümü ısıttı. "Buradayım Chrome," diye güvence verdim.

Titreyen bir nefes verdi. Sonunda dizlerinin üzerinde doğrulmadan önce başını salladı. Panzehirin vücudumda etkisini göstermesi için zaman kazandırırken bir kalkan görevi görecektir şekilde vücuduma yayılmış olduğunu fark ettim. Başlangıçta içgüdüsel olarak onu itmek istedim. Ancak, puslu bir andan sonra, ruhumun bir parçası, ben savunmasız yatarken beni hayatıyla koruduğunu fark ederek yumuşadı, bu daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şeydi.

River bize saldırıyı haber vermeden önce Katia'nın bana verdiği bitkiyi hatırladım. Mushweed. "Oh, bende Mushweed var. Al biraz. Rezervlerinin azaldığını hissedebiliyorum."

Chrome'un çenesi sıkıştı. "Şükürler olsun. Yapmamak için mücadele ediyordum..." diye devam etti, dudağını ısırды ve utanç içinde yere baktı. O kadar düşmüştü ki, tükenmeyi reddedemeyeceğinden emin değildi. Son bir şansı daha vardı. Eğer pes ederse, onun için oyun biterdi. Bizim için de.

Derin ve ferahlatıcı bir nefes alarak doğruldum. "Hey," dedim onu düşüncelerinden kopararak. "Sen bunu halledersin. Ben de sana sahibim."

Chrome'un dudakları bir şey söylemek istermiş gibi aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi kaçırđım ve cebimdeki teneke kutuya uzandım. "Ne kadar alacağımı bilmiyorum." Ona uzattım.

Dikkatle kutuyu aldı ve kapağını açarak öğütölmüş ottan küçük bir tutam aldı. Başını geriye eğdi ve dilinin üzerine bıraktı. Boğazını sallayarak kutuyu bana geri uzattı. "Al bakalım. Sadece bir tutam."

Onun yaptığını taklit ettim ve topraksı maddeyi yuttum. Ağzım kuruydu, bastırmakta zorlanıyordum.

Kapağı yerine takarak teneke kutuyu cebime geri soktum. Bir kez daha, bir çift büyük, güçlü el yüzümün yanlarını kavradı. Ancak bu sefer, bir çift yumuşak dudak çaresiz ve açgözlü bir öpüşmeyle benimkine yapıştı. Dudaklarımızın birleştiğı yerde yağmur birikti.

Hazırlıksız yakalanmama rağmen, sorgusuz sualsiz öpücüğe karşılık verdim. Aynı hızla geri çekildi. Renk renk saç tellerine kan ve bir tür jelatinimsi madde yapışmıştı. Bağırsaklardı. Saçında bağırsaklar vardı.

Nutkum tutulmuştu. Kan revan içinde olsa bile, o güne kadar gördüğüm en güzel varlıktı.

"Hadi, benim küçük vahşim. Gidip oynayalım."

Bölüm 53

GRI

G eski kaybolmuştu.

Chrome yayılan çimleri tarayarak kaçan Kinetik'i aradı. "Bu bir Elemental bıçak değildi, yani iyileşecektir."

"Şimdilik."

"Derisini vücudundan ayıracağım. Canlı canlı." Chrome'un çenesi sıkılmış, yumrukları kılıcının etrafında sıkışmıştı.

Birbirimize son bir kez bakarak kargaşanın içine geri döndük. Sayılar azalmıştı ama Hollow'un hayatta kalması için verilen mücadele henüz bitmemişti.

Büyü ve dövüş becerilerimizi birleştirerek bedenleri patlattık ve doğradık, Kinetics'in etrafında hızla, yan yana ustalıkla döndük. Birlikte sezgisel bir seviyede savaştık, içgüdüsel olarak birinin ne zaman bir silaha veya yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorduk.

Panzehir beni iyileştirirken Mushweed enerjimi tazeledi ve bu dövüşün ikinci raundu için kendimi zinde hissetmemi sağladı. Her iki taraftaki büyülerim de yükseldi. Rüzgâr benim adıma duyarlı bir varlık gibi hareket etti.

Kinetik güçlerim. Elektrik voltajı öfkemden besleniyor, vücudumdan patlamakla tehdit edecek kadar güçlü bir yoğunlukta büyüyordu. Bir boşalmaya ihtiyacım vardı.

Artan endişemi hisseden Chrome gözlerimle buluştu. "Neye ihtiyacınız var?"

"Serbest bırakma."

"Bunun için ne yeri ne de zamanı, ama karşı çıkmam..." dedi ve bıçağını bir Kinetik Savaşçının boynuna sapladı. Yüzüne kan sıçradı ve yağmur boynunu yıkadı.

Kafamda yanıp sönen o berbat görüntü yüzünden içimi bir sıcaklık kapladı. Gözlerimi devirip bıçağımı neon saçlı bir adamın göğsüne sapladıktan sonra geri çektim, döndüm ve arkamdaki bir savaşçının karnını deştim. "Savaş alanında sikişmek," dedim bir kadının kaburgalarına dirsek atarak. "Bu bir ilk olurdu." Çeneme inen bir yumruk başımı yana salladı ve kafatasıma kör edici bir acı gönderdi.

Bir sonraki nefeste, suçlu bağırsaklarına kadar havaya uçtu. Hayal kırıklığı göğsümde kabardı. "Onu ben aldım!"

"Biliyorum," dedi Chrome, bir adamın boynunun yan tarafını bıçaklayarak. "Ama sana zarar verdi." Döndü. "Beni kızdırdı. Sana bir daha zarar vermeye cüret edeni öldüreceğimi söyledim."

Gelen adamın suratına avucumdan bir Kinetik büyü patlamasıyla karşılık verdim. Ama büyü rahatlamak istemedi. Dışarı çıkmak, göğsümü tırmalamak, savaş alanında gazabını serbest bırakmak istiyordu. "Hareket etmek isteyebilirsin. Bir şeyler oluyor."

Auramın etrafında statik elektrik oluşukça vücudumun her yerindeki küçük tüyler diken diken oldu.

Chrome bana şaşkınlıkla bakmak için durakladı ama yine de uğraştığı bir Kinetik'e basınçlı bir darbe gönderdi. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum," dedim, kendimi tutmaya çalışmak için harcadığım çabadan dolayı yüzüm buruşarak. "Kinetik büyüüm dengesiz gibi bir şey."

"Siktir," dedi. "Enerji kaynağın nedir?"

"Bilmiyorum," diye inledim. Ben kıpırdayamadan donup kalırken, Chrome sürüyü savuşturmak için önüme geçti.

"Bilmiyorum da ne demek? Bunu nasıl bilmezsin?"

"Yapamıyorum işte! Benimki her zaman farklı çalıştı. Enerjimi her türlü dalga boyundan alırım. Babam bana asla söylemezdi."

"Lanet olası piç. Bir çeşit elektromanyetik enerjiye benziyor. Bırakmak zorundasın."

"Chrome, korkuyorum."

"Biliyorum Gökkuşağı. Ama bunu yapmalısın. Güven bana."

Tereddüt ettim, dinlemezsem elektriğin damarlarımı kızartacağını hissediyordum. "Tamam."

"Aferin kızıma," dedi. "Bırak gitsin. Bundan daha iyi bir zaman olamaz." Ben de öyle yaptım.

Mavi enerjik voltlar yerine, saf beyaz şimşek çizgileri vücudumdan gökyüzüne doğru patladı. Büyümden gelen ışık savaş alanını kör etti. Bastırılmış enerjinin serbest kalması öforikti, boynumdan omurgamın tabanına kadar elektrik atımları gönderiyordu.

Voltlar havayı yararak yere düşerken etrafımızda gök gürültüsü gibi patlamalar meydana geldi.

Gücün içinde kaybolmuşken, saldırıları müttefiklerimden uzağa yöneltmeyi denemeyi bile düşünmedim. Donup kaldım. Yıldırımlar birkaç saniye sonra yavaşlayarak durdu.

dakikalar. Başımı çevirdiğimde, çalkantılı, hızlı gümüş gözlerle burun buruna geldim. Aurasından enerji akıyordu ve elektrikle yanıyordu. Akımları daha önce hiç görmediğim bir şekilde şiddetle akıyordu.

"Ne oldu lan? Sen iyi misin?" Etrafımızda daha önce olmayan geniş bir çap açılmış olmasına rağmen, savaşın devam ettiğini görerek endişeyle sordum ve savaş alanına baktım.

"Ben sadece yıldırımdan yayılan elektromanyetik enerjiyi emdim." Hepsini içinde tutmaya çalışmaktan omuzları titriyordu. Az önce emdiği güç astronomik bir miktardı. Vay anasını. "Bunu yaparken, onu senin için kontrol edebildim."

"Benimle paylaş," dedim ve elimi tutması için ona uzattım. Ne yaptığımızdan emin değildim ama bir şey bana bunu yapmamı söylüyordu. Belki de bağ? Yeteneğiyle bu kadar enerjiyi serbest bırakabilmesinin imkânı yoktu. Her şey kilometrelerce yok olurdu.

Bunu sorgulamadı. Onun yerine eli benimkine yapıştı ve içinde tuttuğu patlayıcı enerji bana aktı. Saçlarımın yeniden yükseldiğini hissederek gözlerini tuttum. "Hazır mısın, küçük vahşi?"

Başımı salladım, ne yapmak üzere olduğumuzdan emin değildim ama bu dizginlenemez gücün korumaya yemin ettiğimiz kişileri öldürmesine izin vermeyeceği konusunda ona güveniyordum.

"Bırak, Gray. Tuttum seni."

Gücümü geri kazandığımda, yıldırımın bana kanal muamelesi yapmasına izin verdim. Henüz onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum ama Chrome paylaştığımız bağdan içeri girip Kinetik gücümün kontrolünü ele geçirerek bu noktada devreye girdi. Tıpkı o gün Orion'a yaptığı gibi. Kinetiklere saldırarak onları kömürleşmiş siyah bedenlere dönüştürdü.

Kovuk, vahşi ve acımasız bir şimşek fırtınasına ev sahipliği yapıyordu. Her vuruşunda bir ceset düşüyordu. Her vuruşta, sanki bir bomba patlamış gibi ses çıkarıyordu.

kapalı. Kulakları sağır ediyordu. İşitsel yetenekleri olan bazı Kinetikler onu kontrol etmeye çalıştı ama yıldırım kısa sürede hepsini yere serdi.

Chrome hareketsiz kaldı, ellerimi sıktı ve hedefleri belirlemek için gözlerini savaş alanında gezdirdi. Ben enerjinin benden akmasına izin verirken o da saldırıları yönlendirdi. Birden fazla vuruş aynı anda gerçekleşiyor ve geride düşen Kinetikler bırakıyordu.

Kinetik büyüm azaldıkça, yerçekimi vücudumu her zamankinden daha fazla çekmeye başladı ve yorgunluk beni ele geçirdi. Chrome bana baktı. "H a d i Gray," dedi ve cebimden Mushweed'i aldı. "Biraz daha al. Bu sefer çok değil."

Göz kapaklarım düşmeye başladı ve bacaklarım güçsüzleşip soğudu. Öne doğru yığıldım ama güçlü kollar beni yakaladı. "Al şunu Gray. O güzel ağzını aç."

Uyudum. Altın rengi ve kromatik güzelliği görüşümde bulanıklaştı. Acı bitki kuru dilimin üzerine oturdu ve onu yutmaya çalıştım.

Ben Mushweed'in rezervlerimi geri kazanmak için sistemimde ilerlemesini beklerken Chrome beni dik bir şekilde yanında tuttu.

Kollarım ve göğsümdeki hafiflik geri geldiğinde başımı omzuna yasladım.

"Daha iyi mi?"

"Oraya varıyorum," diye mırıldandım. "Bu çok yoğundu."

Başını salladı. "Gitmişler. Savaşçı Loncası."

Gerildim, katliamı değerlendirmek için geri çekildim. "Lanet olsun..." Yüzlerce cesetle kaplı Hollow'un ön bahçesini tararken fısıldadım. Ne yazık ki, karışımda görmeyi umduğumdan daha fazla Elemental vardı.

Chrome çenesini sıktı, burun delikleri açıldı. "Onları hayal kırıklığına uğrattım."

Çenesini ellerimin arasına alarak ona doğru döndüm. "Hayır," dedim. "Kes şunu. Onları sen kurtardın."

"Şu Elemental bedenlere bak, Gray! Ve Onyx..." Başı öne eğilmiş, yansıtıcı saçları da morali gibi sıırıslıklam olmuştu.

Yağmur durmuştu ama soğuk iliklere kadar işlemişti, artık savaş bitmişti. "Nerede o? Yapamadım... Ona ulaşmaya çalıştım, ama ben-"

"Bu senin hatan değil." Chrome derin bir nefes aldı. "Şifacıların yanında. Umarım çok geç değildir," dedi. "Ona ulaşmam ve ne olduğunu anlamam gerekiyor."

"Git. Ben burada kalıp ne yapabileceğime bakacağım."

"Koğuşları tamir etmem gerek. Benim ve Onyx'in büyüsünün bir karışımı. Ama yer değiştirene kadar benimki şimdilik işe yarayabilir."

"Yerleri değiştirelim mi?" Kalbim duracakmış gibi çarparak sordum.

"Forest artık nerede olduğumuzu biliyor. Koğuşlar işi biraz zorlaştıracak ama çoğunlukla nerede olduğumuzu biliyor," diye açıkladı Chrome, kulübeye doğru ilerlerken.

"Bekle." Pazularını tutup onu durdurdum. "Daha önce Onyx'e yaptığın şey de neydi öyle? Küçük-" Parmağımı daire şeklinde döndürerek dönüştüğü siyah kül bulutunu gösterdim.

Chrome nefes alarak kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak bilmiyorum. Onyx'in düştüğünü gördüm ve ona yardım etmek için orada olmayı her şeyden çok istedim. Sonrasında bildiğim tek şey, eterde kaybolup onun yanında yeniden canlandığımdı."

"Işınlanmak gibi mi?"

"Öyle görünüyor." Eğildi ve dudaklarımı dudaklarına götürmeden önce alnımdan öptü. Onun içinde eridim, hayatta olduğu için çok rahatlamıştım.

Bu yeni yeteneğin olasılıkları üzerine düşündüm ve bu konuda ustalaşıp ustalaşamayacağımı merak ettim. "Onyx'e git."

Bir öpücükle daha yollarımızı ayırdık, tanıdığım birine rastlamamak için dua ederken beni ölümleri kontrol etmeye bıraktı.

Hava büyülerimle Elemental bedenleri Kinetik bedenlerden ayırdıktan yarım saat sonra Kodiak ve Aella'nın yanında durdum. İkisi de hava ve toprakla yardım ederek, cenaze işlemlerine kadar onları geçici, sığ bir mezarda tutmak için toprağı sökerek cesetleri çimenliğin belirli kenarlarına kaldırdılar.

Aella metanetli bir sessizlik içinde çalışıyordu, tek çıkardığı ses döktüğü gözyaşlarından gelen burnunu çekme sesleriydi.

Orion, çok kötü yaralanmamışlarsa temizleme çalışmalarına yardım eden hayatta kalan Elementallerle birlikteydi. Yaralananlar, kalıcı bir hasar oluşmadan önce kulübenin şifa koğuşundaydı.

Bazı ağır kayıplar aldık.

River'ı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; onlu yaşlarının sonundaki bir çocuğun cesedinin üzerine eğilmiş, onu göğsüne bastırmış, küçük kardeşini ailesinden korumak istercesine iki yanındaki iki yetişkinden saklıyordu. River onun göğsüne doğru feryat ederken, çocuğun kara kafası yana doğru gevşekçe yuvarlanıyordu.

Forest'ın bana Slate'in ölümünü söylediği gün beni mahveden ve nefesimi kesen ıstırabı hatırladım. Kodiak ve Aella'dan ayrılarak perişan haldeki arkadaşşıma doğru yürüdüm.

Yaklaşırken hiçbir şey söylemedim, River'ın yanında diz çöktüm ve Blaize kollarında sıkarken onu göğsüme çektim. Ailesi Blaize'in başında diz çökmüştü. Duygularını bastırmaya çalıştıkları, açıkça göstermemeye kararlı oldukları belliydi ama bu tür bir keder buna izin vermiyordu. Annelerinin yüzü acıdan iki büklüm olmuş, gözyaşları yanaklarından süzülürken onları uzak tutmak için başarısız bir mücadele veriyordu. Aynı şey babaları için de söylenebilirdi. Onlar bile feryatları susturamadı.

Göğsümden bir hıçkırık koparken kendi boğazım daraldı. Ateş elementi bir daha asla yaramazlıklarıyla benimle alay edemeyecekti. Şakacı bir alevle parıldayan o gözler sonsuza dek sönmüştü. O çok gençti.

"Orada olmalıydım," dedi River dişlerini sıkarak, başını göğsüme yasladığımda sesi boğuklaşarak.

"Hayır." Başımı salladım. "Yapma bunu." "Onu korumak benim görevimdi."

Anne ve babasına baktım, çocuklukları hakkında benimle paylaştığı hikâyeyi hatırladım. Ona ne kadar baskı yaptıklarını. "Sen elinden geleni yaptın. Kaos vardı, River."

"Yeterli değildim," diye inledi.

Vücudum kan ve çamurla kaplanmış halde kulübeye doğru yürüdüm. Mavi akıntıları ve yaldızlı tenimle çarpışıyordu.

Ciddi bir temizlik çalışmasının ardından, saldırıdan bu yana ilk kez nefes alarak ayrıldık. Ölen Elementaller için cenaze ateşleri yakılacaktı. Sayıları çok fazlaydı. Çok fazla kayıp vardı.

Bir ıstırap bulutu mülkün üzerinde asılı duruyordu. Herkes yorgun ve yastayken bile uzun bir gece olacaktı.

Ölenler için mümkün olan en kısa sürede ateş yakmak adettendi. Ateş elementi eski yaşamı yakıp yok ederken, rüzgâr onu toprağa yerleşmesi için uzaklara taşır ve ardından yağmurla temizlenirdi. Ceset ateşin önünde ne kadar uzun süre kalırsa, bu yaşamda tahakkuk eden karmik borç da o kadar derinleşirdi. Bu borç daha sonra ruhun dokusuna işleyerek bir sonraki yaşamı çok daha zor bir hale getirirdi.

Toplu törenin bir saat içinde başlaması planlanmıştı; böylece herkesin yemek yemesi, üstünü değiştirmesi ve uğurlamadan önce temizlenmesi için zaman kazanılmış olacaktı. Ölen Kinetikler de törene dahil edilecekti.

Kulübenin ön verandasına ulaşmadan önce, birkaç metre ötede, bir ağaç kovuğunun yanında saklanan Kinetik bir varlık hissettim. Dondum kaldım ve sihrimin yüzeye çıkmasına izin verdim. Onların enerjik büyüünden gelen enerji auramda zonklayarak omurgamdan aşağıya karıncalanmalar gönderdi.

Saklı Kinetik'e doğru yavaş adımlarla ilerlerken avuçlarımda mavi elektrik cızırdadı. Chrome ortaya çıktığında Golden'ın ortadan kaybolduğunu hatırladım ve bir saldırıya hazırlandım. Sürünerek yaklaşırken duyularımı açık tuttum, yas tutanların ve ezilenlerin sesleri uzaklaşıyordu. Enerjimin yeteyeğinden emin olmadığım başka bir dövüşü beklerken kalp atışlarım hızlandı.

Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da botlarımın çamurda çıkardığı sestten nefret ediyordum, bu sırada serinletici bir esinti kemiklerimi sızlatıyordu.

Gölgeler ağaçların dalları arasından üzerime doğru süzüldü. Kinetik öz her adımda biraz daha yaklaşıyordu, ama henüz araya girenin yerini belirleyemiyordum. Yakın çevremde dairesel bir yönde bir esinti yarattım ve onu kendime geri getirdim. Bir koku almak için havayı koklarken, narenciye kokusunu yakaladım ve onu ter kokusu takip etti.

"Prenses," diye konuştu sert bir erkek sesi bir ağacın arkasından. Parlak yakut rengi bir sıçrama görüş alanına girdi.

"Kardinal?"

"Bak, dinlemelisin..."

O sözünü bitiremeden elimde bir hançer belirdi. Kardinal tedirginlikle silaha baktı. Ellerini savunmak için havaya kaldırarak, "Buraya dövüşmeye gelmedim. Yardımınıza ihtiyacım var."

Geri çekildim. "*Yardım mı?* Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ciddi olamazdı. "Tüm bunlara yardım için gelmek mi diyorsun?" Katliamı işaret etmek için bir elimi arkamda salladım.

"O ben değildim. Babanı bilirsin, nasıl biridir. Gelmek zorundaydım. Ben kimseyi öldürmedim." Başını salladı.

"Ne kadar asılsınız."

"Neye inanacağımı bilmem gerekiyordu..." diye başladı, kaşları çatılmıştı. "Ama Chrome'u canlı görmek korkularımı doğruladı."

Başımı yana eğdim, ona bir an bile güvenmedim. "Ve?" "Ve Scarlett'le konuştum."

Gerildim. "O iyi mi? O..." "O yaşıyor. Şimdilik."

Hava boğazımda düğümlendi. "*Şimdilik* mi?"

Kardinal başını salladı. "Uzun sürmeyecek. Ben de bu yüzden buradayım." En iyi arkadaşımın ağabeyi elini Scarlett'inkinden biraz daha parlak bir kızıl tonu olan saçlarında gezdirdi. "Kral... o..." diye kekeledi.

"Tükür onu."

"Siz kaçtıktan sonra, bir sorgulama yürüttü. Cotton'a yeteneğini gösterdi. Doğal olarak, Scarlett ve Hazel şüpheliler listesinin başındaydı.

Onları korumaya çalıştı ama Grim yakaladı. Hepsi hapishanede, gün doğumunda vatana ihanetten idam edilecekler."

Hayır. Hayır. Hayır.

"Tanrılara yemin ederim ki Kardinal, eğer bunu bana babamın pençelerine geri dönmem için bir oyun olarak söylüyorsanız..."

"Değilim" derken çenesini sıkıca kavradı. Yemin ederim. Daha yeni kardeşimi kaybettim. Küçük kız kardeşimi de kaybedemem." Kardinal'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Sözlerini düşünürken kalbim sıkıştı. Ona inanıp inanmamakta kararsızdım ama zaman kaybederek arkadaşlarımla hayatını riske atabiliirdim. "Hapishane mi dediniz?"

Başını salladı. "Evet, şimdi gidersek seni gizlice bir trene bindirip saraya sokabilirim."

"Chrome'a söylemem gerek."

Kardinal bir nefes aldı, başını sallamadan önce düşündü. "Tamam."

Korku ve adrenalin bir kez daha vücuduma yayıldı. Scarlett'in Kral Sarayı'nın iğrenç hapishane hücrelerinde darmadağın bir halde oturduğunu hayal ettim. Hazel'ın kendi üzerine kıvrılmış, yüzünde morluklarla karanlıkta beklediğini gördüm. Ve Cotton, konuşmıyor ya da haykıramıyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim. Benim yüzümden ölemezlerdi. Ölemezlerdi.

Zihnimdeki dramatik görüntülere aşırı odaklandığımda, bedenim hafiflemeye başladı, sanki yaşam gücümü ve fiziksel formumu oluşturan parçacıklar ayrılıyor ve esintiyle uçup gidiyordu. Ama esinti yoktu.

Tıpkı Chrome'un Onyx ile birlikte ortadan kaybolduğu zamanki gibi siyah kül parçaları yüzümün önünde sürüklendi. Ayaklarımdan başlayarak vücudum küle dönüştü. Kardinal'in gözleri büyüdü. "Gray! Neler oluyor?"

Cevap veremedim. Ona Chrome'u bulmasını söylemek için ağızımı açtığımda boğazım ve ağızım rüzgârda kayboluyordu. Sonra hiçliğe doğru sürüklenirken dünya karardı, eterden bilinmeyene doğru çekildim.

OceanofPDF.com

Bölüm 54

KROM

FArtık iyice düş almıştım, parmaklarımı kucağımda birleştirerek Onyx'e baktım. Bilinci kapalı bir şekilde yatıyordu, derin bronzlaşmış teni Düzenli bir hızda ilerleyen turuncu akıntılar. En azından nefesleri eşitti.

Kan ve kurumuş çamur yüzünü ve ellerini kaplamıştı, kanlı savaşın kalıntıları hâlâ duruyordu. Royal tarafından bıçaklandığı yerden karnının etrafına bir bandaj sarılmıştı. Kahrolası kaltak. Bu hilekâr kızı hiç sevmemiştim. Kinetik Saray'daki konumunu yükseltmek için beni nasıl kullanmaya çalıştığından bahsetmiyorum bile.

Zihnim sorularla dolup taşarken korku mideme oturdu. Ancak asıl sorum şuydu: *Kinetik bir kılıç neden Onyx'i etkiliyordu?* Forest, Kinetik silahları Kinetikler tarafından kullanıldığında ölümcül hale getirmenin bir yolunu mu bulmuştu?

Bir şifacı elinde otlar, doğal karışımlar ve bir tepside ispirto gibi değerli temizlik malzemeleriyle odaya girdi. "O iyi olacak, Prens. Tamamen iyileşmesi birkaç haftasını alacak ama onu buraya

zaman. Sen olmasaydın, çok geç olurdu," diyerek beni temin etti Jude adındaki sarışın Elemental. Nazik gülümsemesi bana saldırının temizlenmesiyle ilgilenen Orion'u hatırlattı.

Onyx'in iyi olacağını bilsem bile gerginlik bedenimi terk etmemişti. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Git ve cenaze töreni için hazırlan. İnsanların şu anda sana Onyx'ten daha çok ihtiyacı var." Jude dikkatini, buraya sığındığımdan beri yıllar içinde benim için bir kardeş gibi olan en iyi arkadaşıma çevirdi. Bir bez aldı ve başucundaki su dolu kasede ıslattıktan sonra arkadaşımın derisini katliamdan arındırdı. "Ama önce," dedi, omurgasını dikleştirip cebini karıştırarak, "bunu al. Yakında ihtiyacın olacak." Elini uzatarak avucuma bir teneke kutu Mushweed koydu.

Cebime sokmadan önce neredeyse suçlu hissederek usulca gülümsedim. "Teşekkür ederim, Jude. Gerçekten hayatımı kurtardın. Senin için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver," dedim yenilgiyle iç geçirerek. Onyx'in yanındaki sandalyeden kalktım ve endişeli bir nefes aldım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Enerjim huzursuzdu ve az önceki savaştan sonra harekete geçme ihtiyacı hissediyordum. Henüz olanları sindirmeye bile başlamamıştım.

Jude Onyx'in üzerinde kambur durmaya devam etti ama başını omzunun üzerinden eğerek bana nazik bir gülümseme sundu. "Gereğinden fazlasını yaptın, Chrome. Her şey için teşekkür ederim. Bu saldırının Hollow üzerinde etkileri olacak ama sen ve Prenses Gray sayesinde toparlanacağız ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döneceğiz."

İnsanların bana olan inancı karşısında göğsüm daraldı. Bunu anlamıyordum, çünkü muhtemelen son birkaç yıldır Endarkened olduğum için kelimenin tam anlamıyla aklımı kaybediyordum. Onlar için dayandım. Orman'ın yok etmeye çalıştığı insanlar için.

Başımı eğdim, boğazım çok ağır duygularla daraldı. "Orayı temizlemeye yardım edeceğim. Onyx'le ilgili bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Elbette," dedi ve görevinin başına döndü.

İyileştirme koğuşundan çıktım ve Orion ile diğerlerini bulma umuduyla aceleyle çimenliğe geri döndüm. Hemen yeni keşfettiğim gücü nasıl deneyebileceğimi düşündüm. İstemedен olmuştu ve üzerinde fazla düşünecek zamanım olmamıştı. Ama bir dakika sonra, Royal'in bıçağının Onyx'in midesine saplandığını gördüğümde bir Kinetik ile dövüşüyordum. Bir dakika sonra ise küle dönüşüyor ve rüzgârda süzülerek Onyx'in yanına düşüyordum. Onu kurtarma telaşıyla tekrar denedim, çaresizlik kalbimi acımasızca sıkıştırıyordu.

Sahanlığın tepesine ulaştım ve durdum, zihnimin gözünde ön bahçeyi tekrar hayal ettim. Evimin hemen dışında gerçekleşen katliamı hayal ettim, bedenimin hiçliğe karıştığını ve siyah küle benzeyen bir formda uzay ve zamanda yolculuk ettiğini hayal ettim. Kül parçaları, yolculuktan sonra ağırlaşan bedenimi oluşturmak için kendilerini tekrar bir araya getirirken bunu hissettim.

Onyx'i bulmak için ayrıldığımdan beri kan gölü önemli ölçüde temizlenmişti. Toprak Elementalleri odun yığınlarını inşa etmeye çalışırken, ölenler geçici bir bekleme alanı olarak sığ çukurlara yığılmıştı.

En yakın arkadaşlarımı aramak için bölgeyi taradım. Göğsümdeki endişe tırmanıyor, siperdeki cesetlerden biri olduklarına dair korku kök salıyordu. Yoldan geçen, gözleri altın renginde bir Elemental adamı durdurup herkesin nerede olduğunu sordum.

Kızarmış gözleri ve altındaki koyu halkalara bakılırsa, iki gün boyunca derin bir uykuya dalmaya hazır, bitkin görünüyordu. "Cenaze için temizlenmeye gittiler."

"Herkes hayatta o zaman?" diye sordum ve o da kimi kastettiğimi anladı. Herkes biliyordu.

Tüm çabasını harcamış gibi görünen bir baş hareketiyle, aceleyle kulübeye girmeden önce bana öyle olduklarını söyledi.

Gray'in özünü bulmaya çalışarak başa odaklandım. Onun tarafından kapanmamıştı; bunu hissedebiliyordum ama onu bulamıyordum. Bir ağaçlığın yanında durdum, yerini tespit etmeye çalışırken daireler çiziyordum. Panik artık iyice etkisini göstermeye başlamıştı.

Bir şeyler yanlıştı; bunu hissedebiliyordum. Hangi cehennemdeydi?

Muhtemelen duşta olduğunu söyleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama bu onu neden burada hissedemediğimi açıklamıyordu. Hissetmemek için çok yakın olmalıydı. Ve aramızdaki bağ kapanmamıştı.

"Siktir!" Parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak kararan gökyüzüne doğru bağırdım.

Gray'i hissedemiyordum ama elemental büyüm bıçağın metalinin arkamdan bana doğru süzüldüğünü hissetti.

Golden'ın saldırısını engellemek için tam zamanında yan döndüm ve döndüm. Yüzü acımasız bir kararlılıkla çarpılırken geniş kılıcını savurdu. Kılıcım elimde değildi ama savurduğu kılıcı savuşturdum ve ön kolunu kendi kolumla engelledim. Kinetik gücümü toplayarak aynı nefeste karnına bir yumruk indirdim. Çarpmanın etkisiyle yumruğumdan yayılan yoğun elektromanyetik enerji, titreşen bir patlamanın ona çarpmasına neden oldu.

Kahretsin, bu her zaman çok iyi hissettirirdi. Sihrimi ve onun öngörülemez doğasını biliyordum. Ve Endarkening'imden geçerken, bu büyü daha da dengesiz hale geldi. Kontrolden çıkma riskini almak istemiyordum ama umutsuz zamanlar umutsuz eylemler gerektiriyordu.

Golden geriye doğru yükseldi, darbede fazla güç kullanmadığım için parçalara ayrılmadı. Kalın bir ağaç gövdesine çarptı, kafatası çatladı.

ağaç kabuğuna karşı. Ona canlı ihtiyacım vardı. En azından şimdilik. Gray hakkında bilgi alabilecek kadar uzun bir süre çünkü onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Kıçımdaki Kinetik ağırlı başını yana eğdi, dudaklarından mizahsız bir kahkaha döküldü. "Kafanı krala geri götürmek için sabırsızlanıyorum."

Alt dudağımı ısırıp ve sihrimi kullanarak bir Elemental hançer çıkardım. "Nereye. Nerede. O nerede?" Sesim, spiral çizdiğimde ortaya çıkan derin, öldürücü ahşaba dönüştü.

Buz gibi bir öfkeyle sınıksız sarılmıştım ve bu pisliğe saldırmak için doğru anı bekliyordum. Gray'ın kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmasa bile, ki bundan şüpheliydim, o zaman Gray'e elini sürebileceğini ve bundan paçayı kurtarabileceğini düşündüğü için yavaş bir ölümü hak ediyordu.

Golden alay etti, çatlayan kafatasını iyileştirmeye başlamıştı bile. "O öldü." Gülme sırası bendeydi, içimde şeytana benzer bir şey başını kaldırmış gibiydi.

Gray ortalıkta görünmezken geri dönmek isteyen yoksunluk semptomlarının yankılarını hissetmeye başlamış olsam da bu benim dönüşümümle ilgili değildi. "Oh, öyle mi?" Ona doğru ilerledim,

Onu tuzağıma çekiyorum. "Öyle mi?"

"Boğazını kendim kestim. Ama onu küçük bir fahişe gibi becermeden önce değil. Çok heyecan vericiydi... bana karşı savaşmasını izlemek. Ama hak ettiğini buldu, küçük orospu."

Kırmızı gördüm. Aslında hiçbir şey gördüğümü sanmıyorum çünkü bir de baktım ki Golden'ın üzerine çıkmış, parçalanmış cesedini parçalıyordum. Kanıyla yıkanmıştım, yüzü koyu kırmızıya boyanmıştı, vücudunun üst kısmının her santiminde derin kesikler vardı. Kanından çıkardığım demir, Golden'ın kanıyla karışmıştı.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Zırhı tarafından korunmayan neredeyse hiçbir yer kalmamıştı.

Öfkemden bayılmıştım ve orada ne kadar zamandır ölü bir Altın Figgaro'yu yontarak zaman harcadığımdan emin değildim. Göğsüm kabardı ve ondan uzaklaştım. Gray'i bulmam gerekiyordu. Bilinç kaybı öfkeleri iyiye işaret değildi.

Kahretsin, neredeydi?

Ağaçların etrafına baktım, batan güneşi, gittikçe koyulaşan gölgeleri fark ettim; geldiğim zamankinden biraz daha karanlıktı.

Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda küçük vahşimi bulamamanın verdiği panikle ellerim titremeye başladı. Ne kadar zamandır kayıptı? Her zaman şimdi ayrılabilir ve beni ona götüreceğini umduğum bağı takip etmeye çalışabilirdim.

Zorla bir nefes aldım ve tam bunu yapmayı planlıyordum ki yakınımıdaki bir ağacın arkasından bir gırtlak sesi duyuldu. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim, yırtıcı hayvan yüzeye çıkmıştı. Ona doğru yavaş ve hesaplı adımlar attım.

Saklanan bir Kinetik'in enerjisini hissettiğimde şiddete çağrı kalbimde güzel bir şarkı söyledi. "Dışarı gel..." Öptüm. "Orada olduğunu biliyorum."

Gövdeden bir siluet çıktı. Parlak yakut saçları dikkatimi çekti. Savaştaki Kardinal'i hatırlayarak adımlarım sıklaştı. Ve öldürmek zorunda kaldığım Granite'ı. Eski bir dost.

"Bu gece bir Kittle daha öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Kardinal ellerini havaya kaldırdı; silahları yoktu ama büyüye sahipken bunun bir önemi yoktu. "Buraya dövmeye gelmedim."

"Mhm... o zaman sorabilir miyim, bütün bir Elemental Kovuğu'nu ve prensesin Kardinal'i öldürmek için değilse neden buraya geldin?" Ona yaklaştım, Elemental ve Kinetik büyülerim parmaklarımın ucundaydı. Sanki pençelerimle yakalamak üzere olduğum bir fareymiş gibi ona baktım.

Kontrolüm cidden elimden kaymaya başlamıştı. Gray'i bulmam gerekiyordu, sadece Endarkened'a gitmemi engellemek için değil. Çünkü ona bir şey olsaydı, bir kalp atışında Endarkened'a giderdim. Umurumda bile değildi. O olmadan zaten kaybolurdum.

"Yapmak zorundaydım Chrome. Bunu herkesten çok sen biliyorsun," dedi Kardinal öfkeyle. "Ama ben kimseyi öldürmedim. Bak, Gray'in sana ihtiyacı var..."

Çenem sıkıştı ve burun deliklerim açıldı. "Nerede o?"

"Bilmiyorum! Bir anda ortadan kayboldu!"

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ne yaptı lan?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum. Boğazımdan çıkan ses alçaktı.

Cardinal bir adım geri çekildi ve benim Kinetik kalesinden tanıdığı Chrome olmadığını fark etti. Granit'le olduğu gibi Cardinal'le de arkadaşım. Artık bunların hiçbir önemi yoktu.

"Ona Scarlett, Hazel ve Cotton'un Kral'ın Sarayı'nda esir tutulduklarını anlatıyordum. Şafakta idam edilecekler. Ve birden ortadan kayboldu. Ama tamamen kaybolmadan önce seni bulmamı ve sana söylememi istedi." Kardinal'in tepkimden endişe ettiği için sözleri aceleye gelmişti. Olması gerektiği gibi.

"Siktir!" Bağırdım. Kral'ın Sarayı'ndaydı. Bu yüzden onu hissedemedim. Çok uzaktaydı. Arkadaşlarının hapsedildiği haberini duyunca savaş alanında benim yaptığımın aynısını yaptı.

"Gitmem gerek." Gözlerimi kapattım ve büyüdüğüm cehennem çukurunun zeminini hayal ettim.

"Ne? Nereye gitti?" Kardinal sordu, ani ruh hali değişikliğim karşısında kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Alt dudağımı ısırdım ve ona hangi bilgiyi vermem gerektiğini düşündüm.
"Kral'ın Sarayı'na."

Zihnimde Kinetik Saray arazisinin görüntüsüyle Gray ile olan bağlantıma odaklandım, onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyordum. Vücudumun hızla küle dönüşmeye başladığını hissettim, ayaklarımdan başlayarak eterin içine doğru sürüklendim. Zamanda ve uzayda küçük vahşime doğru süzülürken ağırlıksızdım.

Görünüşe göre kralın son kullanma tarihi beklenenden erken geldi.

OceanofPDF.com

Bölüm 55

GRI

T Kral'ın Sarayı hapishanesinin tanıdık kokusu midemi bulandırdı. Sürekli tıkanmaya karşı savaşıırken burun deliklerimi ve boğazımı yakıyordu.

Görünüşe göre Chrome'un savaş sırasında sahip olduğu ışınlama yeteneğinin aynısını keşfetmiştim. Doğal olarak, Chrome'un yaptığı gibi ilk seferimde sadece birkaç adım ötede değil, Kral'ın Sarayı'na kadar tüm lanet yolu kaybolacaktım. Ama madem oradaydım, Scarlett, Cotton ve Hazel'ı dışarı çıkarmaya karar verdim.

Ama asıl soru aklımı kurcalıyordu: Eğer hepsi hapishanenin rutubetli hücrelerinde kilitliyse, Chrome neden içlerinden birinin Hollow'un arazisine sızan izci olduğuna beni inandırdı? Gözcü kimdi? Ve Chrome ne saklıyordu? Geri döndüğümde bunun peşini bırakmayacaktım.

Hücre bloklarından oluşan karmaşık sistem, arkadaşlarımla nerede tutulduğunu bulmamı sonsuza kadar sürdürecekti. Son kırk beş dakika boyunca her bloktaki her hücreyi taramıştım ve onları yerleştirmeye geldiğimden daha yakın değildim. Bileziklerim takılı değildi, bu yüzden

henüz muhafızlar tarafından basılmamıştı. Eminim babam ve Ametist nerede olduğunu biliyordu.

Burnumdaki örtüyü sıktım ama çürüme ve ölüm kokusu için hiçbir şey yapmadı. Eğer onları yakında bulamazsam, bu pislik yüzünden bayılacaktım.

Beni bulanların gardiyanlar olduğunu düşünerek beton zemindeki her gıcırda ve sürtünmede sıçradım. Oysa gerçekte sadece Endarkened olmayan mahkûmlar vardı, varlıklarında birini hissediyorlardı ve yeni bir yüz görmeye hevesliydi. Onları engelledim ve arkadaşlarımın auralarındaki enerjiyi bulmaya odaklandım.

Hafif bir esinti saçlarımın arasından geçerek beni olduğum yerde dondurdu. Buradaki hava kalın bir bataklık kadar boğucuydu. Elementimle ellerime iki hançer aldım ve savunma pozisyonuna geçerken Kinetik elektriğimi çağırdım.

Kül parçaları birbirine karıştı ve ayaklarından başlayarak cismani bir beden oluşturmaya başladı. Yanımda durur durmaz başımın arkasından tuttu ve kalbimi sızlatan bir çaresizlikle beni sert bir öpücüğün içine çekti. Acı veren korkusunun verdiği rahatlama beni çarptı.

Alnını benimkine dayamak için geri çekerek, "Şükürler olsun," diye mırıldandı. Panik içinde çılgınca ve sert nefesler alıyordu.

"Kardinal seni bulmuş, görüyorum."

"Daha çok Golden'ı parçaladıktan sonra *onu* bulmuşum gibi," diye homurdandı. Burun delikleri alevlendi ve öfkesini kontrol altına almaya çalışırken gözlerini sıkıca kapattı.

"Cardinal'i sen mi öldürdün?"

Chrome çenesini sıktı ve kabaca başını salladı. "Hayır ama muhtemelen buraya gelmeden önce bunu yapmalıydım. O hâlâ Hollow arazisinde."

"Siktir," diye tısladım, az önce söylediği bir şeyi fark etmeden önce alnımı kırıştırdım. "Fade?"

"Evet, resmi olarak yeni ışınlama yeteneğimiz olarak adlandırdığım şey bu." Bir dakika boyunca bunun üzerinde düşündüm. "Mantıklı, sanırım." Omuz silktim.

"Elbette mantıklı Prenses. Ben hiçbir şeyi sebepsiz yere *yapmam*," diye alay etti, neredeyse alınmıştı.

Ellerimi yüzümde gezdirdim, şu anda onunla tartışacak havada değildim.

Sesi ciddileşen Chrome, "Kardinal'in elinde bir şeyler olması ihtimaline karşı acele edip Hollow'a geri dönmeliyiz," dedi.

Gerildim. "Onlar olmadan buradan ayrılmayacağım, Chrome."

Güzel yüz hatlarına yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Hadi canım, küçük vahşi. Buraya seni kurtarmaya gelmedim. Sana yardım etmek için buradayım." Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürüklerken bir mağara adamına dönüşeceğini düşünerek göğsümden ağır bir yük kalktı.

Chrome dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Değişken gözlerindeki şiddet parıltısıyla bu hareket çok yırtıcıydı. "Hazır başlamışken. Lanet kralı öldüreceğiz."

Üç Kinetik'i aramaya başladığımızda hiç konuşmadık. Çürüyen Endarkened'larla dolu hücrelerin yanından geçerken, babam ve Grim'le birlikte en son burada bulunduğum sırada diz çökmüş Endarkened kadının anısı ani bir farkındalıkla alevlendi.

Deliliğe doğru inişinde bile, Elemental özü beni Elemental kraliçesi olarak tanımıştı. Kraliyet ailesinin önünde diz çökmek artık bir gelenek gibi görünmese de, içimden bir ses bunun hayal edebileceğimden çok daha derin bir şey olduğunu söylüyordu.

Chrome ve ben loş koridorda ilerlerken, karanlık hücreler yanımızda sessizleşti. Her birinin içine göz gezdirerek Scarlett'in canlı yakut saçlarını ya da Cotton'un karlı saçlarını aradık.

Kinetik büyümü kullanarak onların özel enerjilerini aradım, Scarlett'in güçlü, parlak aurasını ve Cotton'ın bastırılmış aurasını tespit etmeye çalıştım. Hazel'ın nazik aurası, bana sinsice yaklaşmasını her zaman kolaylaştıran ince bir nüansa sahipti. Ama onlar yoktu.

Her adımda değerli saniyelerimizi tüketiyorduk. Chrome'un ısrarla söylediği gibi, hapishanenin içindeki solukluğumuz güvenlik önlemlerini kesinlikle tetiklemişti, bu yüzden kaybedecek zamanımız yoktu. Kaslarım sımsıkı sarılmıştı, beklenmedik şeylere hazırdım. İşitme duyum genişlemişti, her türlü istilacı sesi alıyordum.

Chrome elimi tuttu ve bir hücreye doğru keskin bir sağ hareket yaptı. Kalbim dondu.

Bir kadın çürümüş çimento zemine yayılmış yatıyordu, renk sıçraması kasvetli betonu bir kan havuzu gibi boyuyordu. Scarlett bilincini kaybetmiş bir şekilde yatıyordu, akımları kalın metal bir bilezik tarafından bastırılmıştı.

Chrome bana başıyla işaret ederek, kendisi Scarlett'le ilgilenirken benim de Cotton'u bulmamı istedi. Onu orada baygın halde bırakmak içimi acıtmıştı ama Chrome'un onu kurtaracağına güveniyordum.

Ben daha arkamı dönmeden Chrome metal parmaklıkları emri doğrultusunda buruşturup içeri girebileceği büyüklükte bir delik açmıştı bile.

Bir sonraki hücreyi buldum ve gözleri kan çanağına dönmüş bir Pamuk'la yüz yüze geldim. Renksiz saçları ve solgun cildi kurumuş kan ve kirle kaplanmıştı. Yanındaki hücrede neler olduğunu görmek için boynunu gerdi ama ben sessiz bir güvenceyle parmaklıkların arasından elini tuttum.

Yanı başımızdaki hücreye baktım ve Chrome'un, Scarlett'in gevşek bedenini kollarına almış, yakut rengi saçları hareketle birlikte sallanırken dışarı çıkan ürkütücü silüetini gördüm. Cotton'u bulduğumu belirtmek için başımla ona işaret ettim.

Cotton'un zeytin rengi gözleri korkuyla irileşirken, Chrome'u görünce kendini geriye doğru fırlattı, belli ki onu merhum efsane olarak tanımıştı.

Cotton'ın bu kadar duygu yüklü olduğunu hiç görmemiştim.

Onu sakinleştirmek için yatıştırıcı bir el kaldırdım. Konuşma riskini almak istemedim ama oradan bir an önce çıkmak istiyorsak bunu yapmak zorundaydım.

"Cotton," diye fısıldadım. "Sorun yok. Seni çıkarmak için buradayız." Cotton şüpheli bakışlarını Chrome ve benim aramda gezdirdi, bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu. Bakışları kanlı görünüşümde takılı kaldı. Kahretsin, muhtemelen korkunç görünüyordum. "Sonra açıklarım ama gitmemiz gerek. Şimdi."

Chrome, Scarlett'in hücresinde yaptığı gibi Cotton'un hücresinin metal parmaklıklarını eğip bükerken ben yoldan çekildim. Cotton birkaç nefes için tereddüt etti. Her biri hayatlarımıza bir saniye daha yaklaşıyormuş gibi geliyordu. "*Haydi.*"

Sersemlemiş halinden sıyrılıp hücrenin taş duvarını itti ve aceleyle dışarı çıktı. Koridorun soluk ışığında yanaklarını ve çenesini saran koyu morlukların yanı sıra derin kesikler ve şişmiş bir göz gördüm.

"Hazel nerede?" Onunkinin yanındaki hücrelere bakarak sordum.

Cotton'ın yüz hatları düştü ve sonra bakışlarını yere indirdi, belirgin yüz hatlarını yürek parçalayan bir hüznün kapladı. Yanıt vermesini bekleyerek omzuna uzandım. Sırılsıklam başını kaldırdı ve gözlerini karşıdaki hücreye dikti. Bakışlarını takip ettim, boğazımda safra yükselirken kalbim hızla çarpıyordu.

Elimle ağzımı kapattım. "Hazel... *hayır*," diye fısıldadım. Bronz saçlı güzel, solgun teninin kalın keteninden yapılmış bir ilmiğe asılmıştı.

mavi elbise. Bedeni, hücre kapısının dikey parmaklıklarını destekleyen yatay kirişten cansız bir şekilde sarkıyordu.

Chrome, Scarlett kollarının arasındayken döndü. "Lanet olsun," diye tükürdü. Gözlerini sıkıca kapadı ve başını göğsüne eğdi. "Lanet olsun," diye homurdandı kendi kendine.

İçinden geçerken savaşılan duygularının saldırısını hissettim: öfke, şok, üzüntü... suçluluk.

Asansörün kapıları koridorun sonunda gürültüyle açıldı ve bizi Hazel'ın ölümü karşısında yaşadığımız şok anından çıkardı. Chrome, Cotton'la yüzleşmek için döndü. "Onu taşıyabilir misin? İçimde dövüşmem gerekecekmiş gibi bir his var."

Forest'a gitmemiz gerekiyordu ama Cotton ve Scarlett bu durumdayken bunu nasıl başaracağımızdan emin değildim.

Cotton duraksadı ve yaralandığını tahmin ettiğim kollarını salladı. Başını salladı ve en yakın arkadaşını kucaklamak için kollarını uzattı.

Onu dikkatle süzdüm. "Eğer bize bir şey olursa... kaç. Siktir git buradan. Beni duyuyor musun?"

Cotton başını yana eğerek beni inceledi ve gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. Nedenlerimi anlamaya çalıştığını düşündüm ama yine başını salladı.

Ayak sesleri koridorda yankılanarak bize doğru geliyordu. Elimi sallayarak küçük bir büyü patlaması yarattım ve bir yandan da elektrik darbemi şüpheli muhafızı vuracak kadar uzağa taşıyacak bir esinti çağırdım. Ayak sesleri durdu ve ardından yere çarpan bir bedenin ağır gümbürtüsü duyuldu.

"Tamam, gidelim," dedi Chrome bana dönerek. İlerlemeye devam etmeden önce yakındaki bir hücrede gözlerini karanlığa doğru kısarak iki kez baktı. Birden dönüp başka bir hücreye baktı. Şaşkın bir şok ifadesi yüzünü boyadı ve sonra başka bir hücreye bakmak için döndü.

Onu neyin şaşırttığını merak ederek bakışlarını takip ettim. İlk hücrede hareketsiz, gölgeli bir figür iki büklüm diz çökmüştü. Karanlığın içinden görebilmek için gözlerimi kısarak baktığımda, alnını dizlerine bastırarak diz çöktüğünü gördüm. Yavaş bir daire çizerek döndüm ve diğer tüm figürlerin de aynı hareketi yaptığını fark ettim.

Hapishanenin derinliklerine doğru ilerlediğimizde inilti kesilmişti. Manzara geldikleri kadar ürkütücüydü. Bu hücreleri dolduran Endarkened'lar bunca zamandır bizim için mi diz çökmüşlerdi? Sinirleri bozulmuş bir Chrome ile göz göze geldim. "Kalkın," dedim ve kalktılar. "Rahat. Ve gidip dinlenin." İnemeler devam ediyordu ama ayak sesleri emirlerime uyduklarını gösteriyordu.

"Gidelim," dedi Chrome, sesi kararsızdı, bu kadar çok diz çökmüş Endarkened'ın görüntüsünden tedirgin olduğu belliydi.

Başımı salladım ve Hazel'in hücre kapısından sarkan gevşek cesedine son bir kez baktım. İçim parçalanmıştı. Bu dünyadan alınan bir Helair daha vardı. Onu burada öylece bırakma düşüncesi midemi yaktı, düzgün bir cenaze töreni yapılmayacağını biliyordum. Keşke buraya daha erken gelebilseydim...

Chrome yanımdayken koridorda yarı yürüyüp yarı koşmaya başladığımda bu duygunun kalbime ağır gelmesine izin verdim.

Omzumun üzerinden bir bakışla Cotton'un arkamızdan geldiğini gördüm, Scarlett'i göğsüne bastırarak bizim hızımıza ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Lobiye ulaşmaya çalışacağız ve ulaştığımızda sen kaçacaksın. Scarlett'le kaçmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Tamam mı?"

Cotton'ın ifadesi sert ve odaklanmıştı. Eğer sağlığı tam olsaydı ve büyüü bastırılmamış olsaydı, yanımızda olması çok iyi bir müttefik olurdu. O ve Scarlett, ama Forest ve büyük olasılıkla Amethyst'le karşı karşıyayken onları riske atmazdım.

Yeni solma yeteneğimiz pek çok açıdan test edilmemişti. Sadece bir kez yapmıştım. Ve savaş sırasında Chrome'un Onyx ile yaptığına tanık olmuş olsam da, bu tür bir durumda risk almaya değmezdi.

Merdiven boşluğuna giden koridoru döndüğümüzde, kirli bir yağ gibi omurgamdan aşağı sızan tanıdık bir ses sessizliği bozdu. "Geri dönmenize çok sevindim Prenses. Yokluğunuzda işler oldukça *ilginçleşti*." Akımlarım ve yaldızlı tenim sönerken büyüm damarlarımda soğudu, tamamen kapandı.

Üçümüz aniden durduk. Chrome sırtındaki kılıftan iki kılıç çıkardı. "Ona dokun," diye meydan okudu, daha önce ondan duymadığım bir acımasızlıkla. Tüyler ürperticiydi. "Sana meydan okuyorum."

Grim Valor boncuk gibi siyah gözlerini Chrome'a dikti ve çelimsiz yüzüne heyecanlı bir gülümseme yayıldı. Onun gibi bir adamda böyle bir gülümseme kâbus gibiydi. Ondan asla iyi bir şey çıkmazdı. "Ah, bu benim en sevdiğim üvey oğlum ölümden dönmüş! Evine hoş geldin, Chrome. Yoksa *Griffin* mi demeliydim? Sanırım kızımın öldürülmesiyle ilgili güzel bir hesabımız var."

Bölüm 56

KROM

M Göğsüm kabardı. Mantıksızca saldırmamak için içimde her şey vardı. Onun ne kadar kirli olduğunu biliyordum. Ucuz numaraların üstünde değildi.

üstünlüğü ele geçirmek için. Ve doğal olarak, başkalarının büyüleri enerji dalgalarını emme yeteneği sayesinde büyüm kapatıldı. Bu acımasız dünyada Grim'in tek gerçek silahıydı. O bir parazitti. Lanet olası bir parazit.

Çocukluğumdan kalan azıcık masumiyetimi de elimden alan, tek bir amaca ulaşmak için hastalıklı ve çarpık bir istismar uygulayan adama ters ters baktım: beni kırmak. Ve işe yaradı. İstedikleri bir canavardı ve elde ettikleri de bir canavar oldu.

"Biliyor musun, daha iyi bilmesem beni ve küçük *bağ kurma* anlarımızı özlediğini düşünürdüm," dedi sadist bir sırıtışla. Bu taktiği çok iyi biliyordum ve ona bir tepki verme tatminini yaşatmayacaktım. Avıyla oynayan bir yırtıcı olduğuna inanıyormuş gibi yavaşça bana doğru yürüdü. Bir yırtıcı olabilirdi, ama içimde daha tehlikeli bir yırtıcı yetiştirdi.

"Nereye, ah nereye, küçük *zayıf* bir sürtük gibi saklanmak için katın?"

Başımı omuzlarımla arasına sarkacak şekilde indirdim. Göğsümden karanlık bir kıkırdama yükseldi. Bu orospu çocuğu... Ses duvarlarda yankılandı ve en iyi türden bir şiddet vaat etti. İntikam. "Kstahlığın ne kadar aptal olduğunu kanıtlıyor," dedim.

Bir anda üvey babamın boğazına yapıştım ve onu yerden kaldırdım. Elemental kılıcım turuncu renkte parlıyordu ve serbest elimde, yanımda duruyordu.

Elimde sallanan Grim ayaklarını boş yere tekmeliyor, elimi peneleyip kavrarken yere dokunmaya çalışıyordu.

Merhametime hapsolmüş zavallı oksijen israfını inceledim. Başımı bir tarafa eğerek dudağımla kenarlarını tiksintiyle kıvırdım. Sonra yavaşça başımı diğer tarafa çevirdim. Bu hareketle, sanki başka bir kişiliğe brnmşm gibi, diğer omzuma ulaştığında tiksintim alaycı bir sırıtışa dönüştü. Bu gülmsemi şeytani ve çarpık bir his veriyordu.

İstirabın seçtiği bu adamın sesi yıllardır bana işkence ediyor, Endarkened olmanın cazibesine kapılmam için yalvarıyordu.

Uzun zamandır zorlukla bağlanmış olan öfkem sonunda istismarcılarımdan birini avucunun içine almıştı. fkem bu noktada kendi başına bir varlıktı ve ben onun taşıyıcısı olmaktan çok mutluydum. Bağın kopmasına neden olabilecek diğer tek şey, birinin Gray'e dokunmasıydı.

Grim'in karanlık ve boncuk gibi gözleri boğazını kavrayışımın baskısıyla şişti. Korku etrafımdaki havaya nüfuz etti ve ben de onu tükettim. Alt dudağımla ısırdım, bu bok parçasını çaresiz ve merhametimle görmek gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Sorun nedir, Grim? Bundan daha yetenekli olduğunu sanıyordum." Sahte bir sempati ile dudaklarımı araladım ama karanlık memnuniyetim gözlerimden kaçmadı. "Yoksa sadece çocukları mı kontrol edebiliyorsun?"

Grim avuçlarımın arasında gevşedi, kaderine teslim olmuş gibi görünüyordu. "Gurur duymalısınız *efendim*," dedim, ses tonum alaycıydı. Çenemi sıktım, sesim sertleşti. "*Umutsuzca* istediğiniz silah ben oldum."

Grim hırıltılı bir sesle, "Peri'yi düşün," dedi. "Ben onun babasıyım. Beni... öldürmeni istemezdi," diye yalvardı, tek zayıflığıı kullanarak beni bir kez daha kontrol etmeye çalışıyordu. "Seni asla... affetmezdi."

Umurumda bile değildi.

Peri, Grim'den korkuyordu. Onun pisliklerini görmezden gelmiyordu. Onu nasıl yatıştıracağını ve her zaman ısrar ettiğim gibi babası için nasıl tatlı ve naif bir rol oynayacağını biliyordu. Onun ölümü babasının, annemizin ve kralın elindeydi. Ben sadece onlar oynarken yanlış ateşlenen bir silahtım.

Çevremdeki bir hareket beni şimdiki zamana geri getirdi. Gray, kucağında Scarlett'le yakınlarda duran Cotton'a doğru ilerledi. Onları nasıl dışarı çıkaracağımı bulmam gerekiyordu. Lanet binayı yerle bir edebilirdim ama önce o üçünün dışarı çıkması gerekiyordu.

Grim'in boğazını daha sıkı sıktım ve ondan daha fazla boğulma sesi çıkmasına neden oldum. Dudağım geriye kıvrıldı. "Sakın. *Asla*. Bir daha bana onun adını söyleme."

Kılıcımı kaldırdım, bıçağı Grim'e saplamaya ve onu sonsuza dek bitirmeye hazırdım. "Keşke daha fazla kalıp hak ettiğin yavaş ölümün tadını çıkarabilseydim ama gitmemiz gereken yerler var."

Diyaframına saplamak için kabzayı avucumun içinde kaydırdım. Grim elimde çırpındı ve tam ortasında, küçük bir bıçak boşluğa saplandı.

kaburgalarımın arasında. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Bu, ona olan bağılılığımı gevşetmem için yeterliydi.

Grim homurdanarak yere düştü.

Dişlerimi sıkarak acıdan inledim ama öfke onu hızla yuttu ve aynı nefeste hırlamaya dönüştü. Kinetik silahından çıkan siyah kristalle zehirlenmiş yaramı tutarak kamburlaştı.

Grim yerden nefes nefese kalmış, yumruğundan mavi bir bıçak çıkmıştı.

Gray'e hızlı bir bakış attım. Dişlerini gösterirken gözlerinde çılgınca bir ateş yanıyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri gidip geliyor, bıçağını sıkıyordu. Araya girip Grim'in işini kendi bitirmek için sabırsızlanıyor gibiydi ama bana bunu veriyordu. Ben nasıl Forest'ın onu öldürmesini istediysem, o da bana Grim'le aynı şeyi vermek istiyordu.

Grim ayağa fırladı, elindeki bıçağı düzelitti ve artık ağzını açmadan saldırgan bir duruşa geçti. Gözlerini korku kaplamıştı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu çünkü ben hâlâ yaşıyordum.

Kendimi derin bir nefes almaya ve yavaşça bırakmaya zorladım, yan tarafımdaki yakıcı acıyı engellemeye ve kalp atış hızımı kontrol altına almaya çalıştım. Bu benim ilk Kinetik bıçak yaram değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Dayanılmaz hale gelmeden önce birkaç dakikam vardı, bu yüzden hızlı olmalıydım.

Omuzlarımı tekrar dikleştirerek bıçak yaramı koruyan kanlı elimi bıraktım. "Basit bir bıçak yarasının beni yavaşlatacağını mı sanıyorsun? Ağladığım için bana tecavüz ederken bıçaklarınla beni nasıl kestiğini ve bıçakladığını hatırlıyor musun? Sonra da iyileşmenin bir yolunu bulamazsam ne kadar zayıf olduğumu ve yaşamayı hak etmediğimi kanıtlayacağımı söylediğini?" Güldüm, içimde doğru dürüst bir şey kalmamıştı. "Evet, beni iyi eğitmişsin." Saldırdım ve bir piruet şeklinde döndüm.

Hareket o kadar hızlıydı ki Grim çok geç olana kadar ne olduğunu anlayamadı. Son saniyede, bıçağım boynundaki kemik ve dokuyu kesmeden hemen önce boncuk gözleri dehşet içinde genişledi. Çok tatmin edici bir sestti.

Grim'in kafası boynundan kayarak bir gümbürtüyle yere düştü, yüzü sonsuza dek korku içinde dondu. Vücudu da saniyeler sonra ona katılmak üzere yere yığıldı.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü ve Grim'in parçalanmış bedenine bakarken nefesim kesildi, ardından ayaklarımın dibindeki kanayan cesedine tükürdüm. Tek bir pişmanlığım vardı. "Bu çok hızlı oldu," dedim, bu görüntüyü yıllarca tadını çıkarabilmek için hafızama kazıyarak.

Tuhaf bir hafiflik hissi göğsümü doldurdu. Boynundan fışkıran kanı gördüğümde bile, gerçekten ölmüş olması gerçeküstü geliyordu. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Grim'in ölümüyle birlikte büyüümüz de geri geldi. Akımlarım kollarımdan yukarı çıkarken iç çektim, metalin tadı beni topraklarken duyularımı doldurdu ve yaldızlı tenim bir kez daha parladı.

Gray yanıma doğru yürüdü, bir eli çenemin altından yanağıma doğru kaydı. Beni sulu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Aramızdaki bağ sayesinde benim için duyduğu gururu hissettim. "Başardın. O gitti." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek beni son bir umutsuz öpücük için kendine çekti.

Öpücüğü kestim ve alnımı onunkine yasladım. "Gerçekten çılgık attığını duymak istedim. Sadece bir kez."

Gray kıkırdadı ve Cotton'la tekrar yüzleşmek için geri çekildi. Scarlett'in gevşek bedenini hâlâ kollarının arasında tutuyordu.

Cotton'un gözleri gergin bir şaşkınlıkla aramızda gidip geliyordu, muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Eminim bir sürü sorunuz vardır Cotton, ama buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Gray ve bir sonraki adımda hangi yöne gideceğimizi bulmaya çalışırken bana baktı.

Bu terk edilmiş cehennem çukurunun tüm köşe ve bucaklarını biliyordum. Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacaktım. "Beni takip edin." Döndüm ve Grim bizi pusuya düşürdüğünde geldiğimiz koridora geri döndüm. Gray'in emri üzerine yere yatmış olan Endarkened'ların yanından geçtik.

Tuhaf.

Gray ve Cotton da onu takip ettiler. Cotton'un yanında yürürken Gray'in Scarlett için duyduğu endişenin arttığını hissedebiliyordum. "Redfern zehirlenmesi mi?" diye sordu arkamdan. Cotton ona sözlü olarak cevap vermedi, ama Gray'in rahatladığını hissettim, bu yüzden cevap olarak başını salladığını varsaydım.

Bir el pazıma dolandı ve beni durdurdu. Gray'le yüzleştım, çenesi gerilmiş ve gözleri kısılmıştı. "Ne oldu? Neyin var?"

Gözlerini devirerek avucuma bir panzehir şırıngası sıkıştırdı. "Bunu halletmeyi mi planlıyordun yoksa zehirden neredeyse ölene kadar beklemeyi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Onları Kral'ın Sarayı'ndan çıkarmak için acele ederken yarayı bir kenara ittim. Üzerimde panzehir yoktu ama şükürler olsun ki Gray'de vardı. Savaştan kalmış olmalı.

"İşte yine beni kurtarıyorsun," diye mırıldandım boynumu ona gösterirken dudaklarımı yukarı doğru hafifçe eğerek.

Gray, tüpe vurmadan önce iğnenin üzerindeki plastik kılıfı çıkarırken gözlerini devirdi. Ama saklamaya çalıştığı gülümsemeyi gördüm. "Tabii ki senin kıcını kurtarıyorum. Bunu sakın unutma," dedi şırıngayı şahdamarıma saplarken.

Panzehirin etkileri damarlarımda dolaşarak hızla artan yanmayı yatıştırdı. Burada geçirdiğim süre boyunca kral, eğitimimin bir parçası olarak her gün Kinetik bıçaklarla kesilmemi ve bıçaklanmamı emretmişti. Bazen beni ne kadar zorlayabileceklerini görmek için ölümün eşiğine getiriyorlardı, bu yüzden acelemden yarayı unutmam neredeyse çok kolaydı. Acı benim için yeni olmadığından, ona karşı biraz tolerans geliştirmiştım. Yine de panzehiri alana kadar berbattı.

Damarlarımdın soğumasının tadını çıkararak derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kanlı yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak.

Gray avucuma doğru eğildi. "Her zaman." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hadi gidelim."

Cotton arkamızda duruyordu, bitkin ve yorgun görünüyordu, özellikle de Scarlett'i yere bırakmayı reddettikten sonra.

"Bir planın var mı?" Yeraltı hapishanesinin labirentinde koşturmaya devam ederken Gray sordu.

"Sayılır. Sadece bana güvenmeni isteyeceğim," dedim ve göz ucuyla ona baktım.

Gray homurdandı ama onun dışında sessiz kaldı. Bana bir şey sormak istediğini hissettim ama yine de kendini tuttu.

Bir kereliğine, konuyu zorlamamaya karar verdim. Şimdi zamanı değildi.

Hücre bloklarından birinin sonunda tanıdık bir kapı belirdi. Ona doğru koştum.

Gray dişlerini sıkarak, "Krom," dedi. "Ne o l u y o r be? Biz sorgu odasına giriyor!" diye tısladı.

İtirazını kabul etmedim; onun yerine daha hızlı yürüdüm. Orada bir çıkış yolu vardı. Forest'ın bunun varlığından haberdar olduğundan bile emin değildim.

Gençliğimde orada o kadar çok zaman geçirmiştim ki, günlerce orada yalnız kaldığımda o odadaki her yarığı keşfetmiştim.

Görmeden önce duydum. Bir bıçak Cotton'un boğazına doğru ilerlerken havayı ikiye böldü. Cotton kollarında Scarlett'le yanlara doğru fırladığı sırada, küçük bir hava kalkanına çarptı. Tökezledi ama ayakta kalmayı başardı.

Çift ağızlı kılıcımı elime alıp davetsiz misafiri aramaya başladım ama bitişik koridordan bize yaklaşan dokunaklı ve soğuk enerjiden kim olduğunu tam olarak anladım.

Gray'in engellediğı bıçağın kaynağıyla yüzleşmek için başımı salladığımda çenemi sıktım, soğuk vahşet ruhuma geri döndü. Ana koridorun ışığı keskin yüz hatlarını ve karanlık dudaklarını ortaya çıkarana kadar keskin topuklar gölgeler içinde beton zeminde tıkırdadı.

Sanki gölgelerde bekliyormuş gibi, Ametist ortaya çıktı. Menekşe rengi saçları başının tepesinde, sırtının alt kısmını öpen düz bir kuyruk şeklinde sıkıca toplanmıştı.

Annemi son gördüğümünden bu yana yıllar geçmişti. Hiç değışmemişti. Hala soğuktu. Hala lanet bir amcık.

"Grim'e yazık oldu," dedi, doğuştan ustalaştığı sahte acıma duygusunu taklit ederek, artık kafası olmayan kocası hakkında. "Ama oldukça yorucu olmaya başlamıştı." Gümüş bileziğini çıkardı, enerjisi bana saldırdı.

Bunca zamandır bizi takip ediyor, saldırmak için mükemmel anı mı bekliyordu?

Gray'e kurnaz bir bakış fırlattı, boş gözleri zaferle parlıyordu. "Kral seni bekliyordu. Kendi isteğininle dönmen ne güzel."

Onları binadan çıkarmam gerekiyordu. Eğer annem yakınlardaysa, bu Forest'ın da çok geride olmadığı anlamına geliyordu. Bu ikisinin her zaman böyle garip bir simbiyotik ilişkisi olmuştu.

Aklıma bir fikir geldi. Düşük bir ihtimaldi ama denemeye değerci. Denemek zorunda hissettim ve başarısız olursa başka bir yol bulacaktım.

Ametist bir hançeri serbest bıraktı ve metale gömülü keskin, mavi sembolleri tutuşturdu. Hemen bıçağı elementimle kaptım ve kenarını boğazına dayadım. Annem sadece gülümsedi.

Kılıcımı yanıma alarak etrafımda döndüm. Geçen seferki gibi Gray'in ellerini tutup sıktım ve bir yandan da bu üçünü Kral'ın Sarayı'ndan çıkarmanın aciliyetine odaklandım. Gray'in şaşkın gökkuşağı gözlerini tuttum.

Uzakta, zihnimin içinde, annemin soğuk kahkahası koridor boyunca yankılandı. Hiçbir şey olmayacağına dair umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Gray'in gözleri anlayışla parladı ve başını salladı.

Kulakları sağır eden bir çatırtı taş duvarlarda yankılandı, ellerimize baktığımızda beyaz bir ışığın ellerimizi sardığını ve onları birbirine mühürlediğini gördük.

Sol tarafımda hava dalgalanmaya başladı. Arcadia'ya açılan geçidin parıldayan perdesi, canavar-ayıya karşı hissettiğimiz aciliyet ve çaresizliğe cevap vererek net bir şekilde ortaya çıktı. Gray'le eğitimimdeki birçok başarısız denemeden sonra bir süredir bu konuda şüphelerim vardı ama şimdiye kadar bunu gerçekten test etmenin bir yolu yoktu.

"Pamuk! İçinden geç! Biri seni güvenli bir yere götürmek için orada olacak," dedim şüpheci ve sessiz Kinetik'e bakarak. Zavallı adam bu gece çok fazla sürprizle karşılaşmıştı. "Acele et!"

Cotton hemen harekete geçti ve Scarlett'i kollarının arasına alarak geçidin önünde durdu. Omzunun üzerinden bana ve Gray'in kenetlenmiş ellerine baktı.

Boğazındaki bıçaktan kaçmadığından emin olmak için Ametist'e bir bakış attım. Bıçağı orada yeterince uzun süre tutmazsam onu öldürmezdi.

Geçidi gördüğünde yüzünde beliren sevinç ifadesiyle midem bulandı.

Siktir, ölmesi lazım, hem de hemen.

Cotton perdeyi bir adım geçerek diğer tarafta kayboldu, Scarlett'in koyu kıvılcık saçları onlardan gördüğümüz son şey oldu.

Gray'e döndüm. "Sen de git."

Gray sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Pardon? Tabii ki hayır.

Düşündüm ki..." "Ne dediğimi biliyorum. Ama bir planım var ve senin buradan çıkmanı istiyorum.

bunu yapmak için."

"Hayır. Kalıyorum. Sakın beni denemeye kalkma. Orman *benim*," diye hırladı, içindeki küçük vahşi ortaya çıkmıştı.

Yüzümü kaplayan yavaş sırtışı engel olamadım. "İşte benim kızım."

Gray ve ben ellerimizi bıraktık, geçit hızla arkamızda kapanıyordu. Yanımdan kılıcımı kaptım. "Bu benim avım," dedim onun duyabileceği alçak bir sesle.

Amethyst bıçağı boğazından yakaladı ve ölümcül bir hız ve isabetle bana fırlattı, bıçak pazularımı sıyırdı. Hay sikeyim. Elemental büyüm soğudu.

Kılıcı kolaylıkla döndürerek ona saldırdım. Kırmızı akımları ürkütücü koridoru aydınlatıyordu ve elinde sadece silah kemerinden çıkardığı bir hançer varken saldırıma hazırlanırken dudağı kıvrıldı.

Ona ulaşmadan önce, ultraviyole büyüsünün düşük dereceli yanığı cildime yayılmaya başladı. Bunu engellemek için savaştım, kılıcımı diyaframına doğru aşağı doğru bir kavisle keserken çenem titredi.

Ametist darbeyi savuşturdu. Bunun yerine, bir dönüşle yere düştü ve stiletto'suyla ayak bileklerime vurdu. "Silah yok, evlat. Bu adil bir dövüş olmaz, değil mi?"

Tekmeden kaçınarak kenara çekildim. Derim kabarmaya başlamıştı ve kalp atışlarım hızlanmıştı. Acıdan homurdandım.

Rastgele bir mavi büyü patlaması Ametist'in karnına çarparak onu kık üstü yere düşürdü. Küçüktü, ona fazla zarar verecek kadar değil, ama yanığın azalmasına yetecek kadar.

Yere yığılmış olan Ametist'e doğru yürüdüm. Elemental büyüm yanımda olsaydı, bu iş çoktan bitmiş olabilirdi. Eğer kendimi kaybetmeyeceğime güveniyorsam, Kinetik gücümle onun işini bitirirdim.

Beni doğuran kadına karşı dudağım tiksintiyle kıvrılmış bir halde ona doğru yaklaştım. Başımın üzerinde tuttuğum kılıcın turuncu ağzı aşağı doğru eğilmişti ve göğsüne saplamaya hazırdı.

Ametist bir başka hızlı hareketle, hançerini mükemmel bir atışla savuracak kadar doğruldu. Buz gibi bakışları Gray'e odaklandı.

Yüzümdeki kan çekildi, buz gibi bir korku dişlerini kalbime geçirdi ve midemi çalkaladı.

Gray'le yüzleşmek için döndüm. Dehşete kapılmış bakışlarım gövdesine saplanmış hançere takıldı. Donup kaldım.

Her şey o kadar hızlı, o kadar beklenmedik olmuştu ki Gray'in kendini savunacak zamanı olmamıştı. Eğer lanet olası bir kalkanı olsaydı.

Neden lanet olası bir kalkanı yoktu?

"Hayır!" Nefeslerim çılgınca, umutsuzca geliyordu.

Sonra, içimde var olan şeytan çirkin başını kaldırdı, uyuşmuş, çelik gibi bir sakinlik beni ele geçirdi. Yavaşça döndüm ve öfkemi Ametist'e yönelttim.

Ayağa kalktı, muzaffer bir sırıtış yontulmuş yüzünü boyadı. Aynı kedi gözlerini paylaşmamızdan nefret ediyordum. "Artık sadece sen ve ben varız evlat."

OceanofPDF.com

Bölüm 57

GRI

F Zehirli bıçağın öfkesi içimi parçaladı. Elemental gücüm tekledi, göz kırptı.

Ametist omuz silkerek, "O bu yüzden ölecek," dedi. "Ve sen de bundan öleceksin." Avucunu Chrome'a doğru kaldırırken dudağı geriye doğru kıvrıldı. "Zehirlendiğini ve seni korumak için o iğrenç Elemental büyünü kullanamayacağını biliyorum."

Chrome acı içinde inleyerek geriye doğru tökezledi. Kılıcını daha sıkı kavradı. Büyüsüyle onu canlı canlı yakıyordu. Damarlarıma yayılan ve onları beyaz alevlere boğan zehir yüzünden zayıf düşmüş bir halde dizlerimin üzerine çökerken ağladım. "Krom!"

Chrome geri çekilmeye devam etti, boştaki eli yanan yüzüne gitti. Acı dolu, çığ bir çığlık koridorda yankılandı. Ağırlığına dayanamayacak kadar zayıflayan bacakları altına çöktü.

Ametist hesaplanmış bir cesaretle ona doğru ilerledi. Acıya ve daha iyi muhakeme yeteneğime rağmen, bu özelliği ondan miras aldığını fark ettim. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi ve sonra bana sırtıttı. "Baban seni öldürene kadar bekle."

ikinizi de ele geçirir." Acının ötesini düşünemiyordum. Dayanılmazdı. Yana doğru çöktüm, pis ve soğuk zeminde kendi üzerime kıvrılırken cenin pozisyonunda gövdeyi kucakladım. Nefes alamıyordum. Chrome'un da benimle aynı durumda olduğunu hayal edebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda bulanık bir çift siyah, cilalı makosen ayakkabının neredeyse burnuma değdiğini gördüm. Sonra, gama ışınlarının zehirli büyüyle vuruldum. Organlarım asitle ıslatılıyormuş gibi hissettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Bildiğim kadarıyla sadece bir kişi bu tür bir sihre sahip olabilirdi.

Midem yoğun bir bulantıyla burkuldu ve acıma acı kattı. Karşı koymaya bile çalışmadım. Yapamadım.

Kustum, yanağımı soğuk ve nemli zemine bastırdım. İçim paramparça olmuş gibiydi. Çözülmüş.

"*Sonunda* yerini öğreniyorsun kızım. Bir dışkı birikintisinde yüzüstü. Zayıf. İşe yaramaz bir fahişe gibi ayaklarıma kapanacaksın." Çömeldi, karanlık bir kıkırdama solmakta olan zihnime ulaştı. "Geri döneceğini biliyordum."

Başımı göğsümden kaldırdım. Çok ağırdı ama acı her geçen saniye azalıyordu.

Hapishane koridorunun sonundaki sorgu odasında oturduk.

Yanımdan derin bir homurtu yükseldi. Başımı yana eğip aynı durumdaki Chrome'a baktım, kapüşonlu kaşlarının altından ters ters bakıyordu. Bakışlarını takip ettim, vücudumun acıdan hafiflediğini ve boynumdaki gerginliğin hafiflediğini hissettim.

Babam tertemiz ihtişamıyla duruyordu, canlı yeşil sakalı mükemmel bir şekilde manikürlenmişti ve tıraşlı kafasındaki tek bir saç bile yerinde değildi. Forest takım elbisesinin koyu renk kollarını sildi, böylece hiçbir kir lekesi kalmadı.

Kollarımı sallayarak vücudumu test ettim. Soğuk, manyetik kelepçeler bileklerimi cıvatalı metal sandalyeye bağlarken, ezik masa karnıma bastırıyor ve bana kıpırdayacak yer bırakmıyordu.

Aklım Cotton ve Scarlett'e takıldı. Nereye giderlerse gitsinler güvende olacaklarını ve Scarlett'in iyileşeceğini umuyordum. Hazel'dan sonra onu kaybetmeye dayanamazdım.

"Sonunda." Forest'ın zarif sesi kafamın karışıklığını dağıttı. "Artık başlayabiliriz. Ne yazık ki devam edebilmemiz için ikinizin de iyileşmiş olması gerekiyor." İki dolu şırınganın yanında duran iki boş şırıngayı fark ettim, muhtemelen Kinetik bıçaklardaki kırmızıferin'in panzehiriydi.

Chrome kollarını sandalyede salladı, kaynayan öfkesini kontrol edemiyordu. Krala doğru hamle yapmaya çalıştı ama anında koltuğunda geri çekildi. "Başarılı olursan sonuçlarının ne olacağı hakkında *hiçbir* fikrin yok!"

Forest boş bir ifadeyle ona baktı. "Umurumda değil. Bu dünya her zaman boktan bir yer olmuştur." Lacivert takım ceketine baktı, sanki en önemli şey buymuş gibi yakalarını düzeltti.

"Ya hiçbir şey kalmadıysa?" Chrome sıkılmış bir çeneyle sordu.

Forest omuz silkerek, "O zaman bırak yansın," dedi. "EMP'ye neden olan ben değilim ki. Öyle değil mi, Chrome?" Kibirli ve bilmiş bir sırıtişla bana döndü.

Nefes alıp vermesi dışında Chrome sessiz kaldı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Babamın az önce söylediklerini algılamam bir saniye sürdü, beynim frene bastı. "Ne?" Kuru ağzım zımpara kağıdına döndü.

Forest'ın yüzü parlak bir sırtışla aydınlandı, koyu kahverengi gözleri kötülükle parlıyordu. "Ah, bilmiyor, değil mi?" diye alay etti. "Tabii ki bilmiyor. Hiçbir zaman gözünün önündeki gerçekleri görecektik kadar zeki olmadı."

Küçümseyici iğnelemeyi görmezden geldim ve kaşlarımı çatarak başımı Chrome'a doğru çevirdim. "Neden bahsediyor bu?" Sesim neredeyse tanınmaz haldeydi. Çığlıklarımın ses tellerimi parçaladığıma şüphe yoktu.

Forest kıkırdadı. "Chrome'la geçirdiğin onca zamana rağmen hâlâ Evrim Günü'nün ardındaki gerçeği keşfedemedin mi? Tanrım, çok kalın kafalısın kızım. Annenden gelen bir özellik olmalı."

"Sen neden bahsediyorsun? Tiyatroya gerek yok baba," diye tersledim. Artık canıma tak etmişti.

Forest kollarını kavuşturdu ve yüzünde memnun bir sırtışla masanın diğer tarafında rahat bir şekilde durdu. "Görünüşe göre Chrome sadece işine yaradığında gerçeği açıklıyor." Düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. "Pekala, kendisi açık konuşmayacağına göre, onun yerine çayı ben dökeceğim. Chrome burada-"

"Ben yaptım," dedi Chrome sözünü keserek. Bakışlarını Forest'ın üzerine dikerken dudağı seğirdi. "Evrim Günü'ndeki EMP'den ben sorumluyum. EMP *bendim*. Ama bunu *seni* durdurmak ve Elementalleri yok olmaktan kurtarmak için yaptım. İnsan ordusu teknolojileriyle bizi yok etmeye hazır. Bu da yetmezmiş gibi Kinetics'in dünya çapındaki yardımına sahiptin. Her şeyi durdurmak için şebekeyi çökertmek zorundaydım. Ve işe yaradı. Bir saniye bile pişman değilim."

Ona bön bön baktım, bunu nasıl olup da bir araya getiremediğimi anlayamıyordum. EMP, elektromanyetik darbe. Kontrol etme ve manipüle etme yeteneği

elektromanyetik dalgalar. Savaş sırasındaki nabız atışlarının anısı su yüzüne çıktı. Büyüsünün dengesiz olduğunu söyleyip duruyordu.

Kutsal tanrılar. Krom, insan nüfusunun dörtte üçünü tek bir darbeye yok etti.

Bunu anlayamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Öyle bile olsa, dünya çapındaki *tüm* elektrik şebekelerini tek bir darbeye çökertmesi akıl almaz miktarda güç gerektiriyordu. Bu yüzden, böyle bir başarıya sahip olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi.

"Bunu yapmak için ikinci kez tükenmek zorunda kaldın, değil mi?" Geri kalan parçalar yerine otururken sordum. Bana *iki kez* tükendiğini söylemişti. Bir kez, Peri'yi tükettiğinde, ama ikincisinden hiç bahsetmemişti. Halkını kurtarmak için son bir çabayla güç şebekesini çökertmek için olmalı.

Oh, Chrome.

Chrome sessiz bir kabullenişle başını göğsüne indirdi.

Bunu bana neden söylemedi? Bana söyleyebilirdi ve ben de anlardım. Böyle büyük bir sırrı benden saklamış olması bana hâlâ güvenmediğini gösteriyordu. Benim ona güvendiğim gibi değil ve bu beni incitti.

"Özür dilerim Gökkuşığı," diye mırıldandı Chrome yanımdan, hâlâ sandalyesine bağlıydı.

Cevap vermedim; sadece anlaşmazlığımızdan zevk alan deliye baktım.

"Artık her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, devam edelim." Kral ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına, duvara yaslanmış bir masaya doğru yürüdü. Üzerine çeşitli eşyalar yerleştirilmişti ama pek umut verici görünmüyordu. Hazel'ın saçının rengine, kenarlarında düzensiz girintiler olan, el yapımı bronz bir kâse, keskin bir bıçak ve eski bir kitabın yanında duruyordu.

Çatlamış, siyah metin çok eskiydi. Kitaptan sızan karanlık enerji, kapalı odanın havasını zehirliyordu.

Forest kitabı özenle aldı ve aradığı kitabı bulana kadar sayfaları çevirdi. Önümüze geldi, müritlerini onurlandıran dindar bir lider edasıyla kitabı ellerinin arasında tutuyordu. "Bu hediye çok güzel değil mi?" diye sordu çılgın bir sırıtışla. "Siz ikiniz düşünülmeden önce tatlı, küçük bir büyücünün değerli bir hediyesiydi."

"Bir Fırtına mı demek istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, görünüşe göre yirmi yılı aşkın bir süredir Arcadia'daki Tempest'larla birlikte çalışıyordu.

Orman alay etti. "Evet, kızım. Bir Fırtına, Arcadia'daki o sevimli küçük büyücüler. Belki de o kadar da aptal değildir." Omuz silkti. "Bu kitap zaman içinde perdeyi zayıflatmak için harikaydı. Ama siz ikiniz bir araya geldiğinizde, güçleriniz onu daha da zayıflattı ve geçidin açılmasına izin verdi. Ama başka yararlı büyüler de var." Forest bakışlarını kaldırıp bana dikti. "Örneğin, etkinleştirdiğinde senin zararsız küçük patlamalarının bana dokunmasını engelleyecek güzel, küçük bir koruma büyüsü gibi." Dikkatini kitaba verirken sırıttı.

Ametist odanın arka tarafından masaya doğru sallanıyor, şüphesiz her şeyi zorlukla gizlediği bir neşeyle izliyordu. Forest'ın yanındaki yerini almadan önce kaseyi ve bıçağın altındaki bezi kaptı.

Gözlerini Chrome ve benim aramda gezdirerek yabancı dilde bir pasaj okumaya başladı.

Ametist yanıma doğru yürüdü ve çömeldi; elindeki kasap bıçağı kötülükle parlıyordu. Oturduğum yerde debelendim.

Ametist kulağıma eğildi. "Senin ebedi eksikliklerini her zaman çok eğlenceli bulmuşumdur. Ama bu seferki? Kesinlikle listenin başında." Bileğimdeki damarları ortaya çıkarmak için kelepçeli kolumu çekiştirdi. Sandalyemde kıvrandım, bir yandan da renkli küfürler savurdum.

Ametist'in uzun, erik rengi tırnakları bileğimin eklem yerlerine inatçı, keskin bir basınçla saplandı ve bir çığlıkla öne doğru sendelememe neden oldu. Masanın kenarı diyaframıma saplandı.

Ametist damarım boyunca derin bir kesik açtığı anda bile Orman ilahiyi hiç kesmedi. Kanım karanlık, gri zemine akarken nefesim kesildi.

Ametist, karnındaki kan akışını yakalamak için masa üstündeki bronz kaseye uzandı. Yaşam gücümün vücudumdan kaçtığını hissedebiliyordum ama aynı hızla, kızılâğaç sistemimden temizlendiği için kesik kendini tekrar dikti.

Yara artık güçlü bir kan akışı sağlamayacak kadar iyileştiğinde, Ametist ayağa kalktı. Yine de, bıçağı yanağımda acı veren bir yara açacak şekilde kaydırmadan önce değil.

Muzaffer bir sırtışıla, kurnaz hünerlerini sergileyerek oğlunun yanına doğru yürüdü. Homurdandım ve bana verdiği kesigi sıyırdım, ona bir dizi küfür daha savurdum, bunu yapabildiği için yaptığından başka bir nedeni olmadığını biliyordum.

Akıl almaz bir öfkenin bedenimi tutuşturduğunu hissederek Chrome'a yan gözle baktım. Öfkeli bakışlarını ilahi söyleyen babamdan hiç ayırmadan, ölümcül bir sessizlikle homurdandı. Bizi dezavantajlı duruma düşürdüklerini biliyordu ve biz kelepçelerden kurtulana kadar zaman kazanmaya çalışıyordu. Chrome, Ametist'e karşı koymadı. Ametist benimkine yaptığı gibi onun da kolunu kesip açarken öylece oturdu ve onun çırpınışını görmesine izin vermedi.

Ayağa kalktığında ona baktı, yüz ifadesi beklenenden daha uzun süre oğluna odaklanmıştı. Gözlerinin etrafındaki gerginlik yumuşadı ve boğazı geçici bir duyguyu yutacakmış gibi kıvrıldı.

Hissedebileceğini düşünmediğim bu anlık dalgınlık karşısında gözlerimi kısıtım. Ama hissetmişti. Öfke bedenimi yakıp geçti. *Şimdi* de oğluna yaptıkları için pişmanlık mı duyuyordu?

Siktiğimin kaltağı.

Sanki onu yakaladığımı biliyormuş gibi Ametist gözlerini bana dikti ve hınzır bir sırıtışla dudağını kıvrıp dönerek Forest'ın yanına gitti. İlahisine devam ederek masadaki birkaç küçük eşyayı kâseye bıraktı. Teker teker, çeşitli şekil ve renklerde taşlar, tanımlayamadığım bitkilerle birlikte kanımızın bulunduğu kâseye düştü.

Yüzeyden dumanlar yükseldi ve paniğe kapıldım. Her ne yapıyorsa, kanımızı içeriyorsa ve bu şekilde duman çıkarmaya başladıysa iyi olamazdı.

Babamın bu ritüeli tamamlamak için başka neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama zihnim olası kaçış planlarıyla dolup taşıyordu.

Düşüncelerim hemen Chrome ve benim paylaştığımız bağa gitti. Çok fazla şey bilmiyorduk, sadece bizi ruhani bir düzeyde birbirine bağladığını ve birbirimizin duygularını hissetmek ve birbirimizin büyüsünü kontrol etmek gibi diğer Kinetiklerin ve Elementallerin yapamadığı şeyleri yapmamıza izin verdiğini biliyorduk. Oh, ve tamamen yeni bir dünyaya bir portal açmak. Henüz kimse bu bağın gücünü tam olarak bilmiyordu ama belki de şu anda yardımcı olabilirdi.

Belki de bileziklerimiz sadece bedenlerimizdeki sihri bastırdı? Sihir asla gitmedi, sadece uykuda kaldı. Ama ya ruhlarımızı birbirine bağlayan gerçek bir bağ varsa? Ve seks yaptığımızda ve sihirlerimiz iç içe geçtiğinde bu bağa ne oldu?

Bir fikir oluşurken Chrome'un yıkıcı güzellikteki profiline baktım. Düşük bir ihtimaldi ama belki bu seferlik işe yarayabilirdi. Eğer onu bir şekilde özgür bırakabilirsem, o da karşılığında beni özgür bırakmak için metal elementini kullanabilirdi. Gözlerimi kapadım, kaosun içinde huzurlu bir yer bulmaya çalıştım.

Büyümün kontrolünü ele geçirdiğinde bana aurama yapıştığını söylemişti, ben de öyle yapmayı planladım. Gözlerimi açtım, yenilgiyi kabul ettiğine dair içimi burkan işaretleri görmezden geldim ve bunun yerine vücudunu çevreleyen soluk ışığı görmeye odaklandım.

Sihrimi uyandırdığımdan beri başkalarının etrafındaki enerji alanlarını hissetmek benim için her zaman kolay olmuştu ama onları görmek pek yaygın değildi. Bizim türümüz arasında bile, benim görüşüm daha üstündü. Şimdi, bir melez olduğumu bildiğimden, bunun nedenini anlıyordum.

Chrome'un etrafındaki enerji parlaktı, ancak kenarlardaki gölgeler bu ışığı yutuyordu. Kalbim sıkıştı. Uçurumun kenarındaydı, Endarkening sürecinin onu tüketmesine ve borçlu olduğu şeyi almasına çok yakındı.

İkimizi birbirine bağlayacak bir bağ ararken korkuyu bir kenara ittim. Forest'ın sesi yükseldikçe ilahisi de azalıyordu. *Bir şeyler* bulmak için umutsuzca aramızdaki boşluğa odaklandım.

İlk başta hiçbir şey yoktu, sadece hava vardı. Ne kadar odaklanırsam o kadar hayal kırıklığına uğradım. Ben de farklı bir taktiğe yöneldim. Meditasyon yaparken öğrendiğim bir tekniği hatırladım. Ağır bir nefes vererek gözlerimi tekrar kapattım ve içimdeki huzuru aradım, endişeli düşüncelerin ilerlemesini beklerken beni toprakladı.

Tüm direncimi bıraktım ve etrafımdakilere kendimi kapattım.

Gözlerimi bir kez daha açarak, içinde bulunduğum boş duruma tutundum. Düşüncelerimin ve duygularımın enerjisi görüşümü bulandırmadan, kalp çakralarımızı birbirine bağlayan zayıf bir ışık akordu gördüm.

Tekrar içime daldım ve sihir kuyumu aradım. Kalbimin merkezinde, mavi-beyaz ışıktan oluşan parıldayan bir topun içinde duruyordu. Onu akorun giriş noktasına yönlendirdim ve keskin bir dürtmeyle bağdan aşağıya, Chrome'a gönderdim ve hava elementimle birleşen elektrik enerjimin bir darbesiyle onu içinden şok ettim.

Chrome nefes nefese kaldı ve sarsılarak doğruldu, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Sihrimin bir kısmını bağ aracılığıyla ona gönderdiğimde, manyetik kelepçeler takılı olsa bile uyuyan sihir kuyusu şokla uyandı. Sihrinin geri döndüğünü hissetmenin etkilerini gizlemeye çalışırken yaşadığı coşkuyu görebiliyordum. Geçici olacaktı, bu yüzden hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Yüzünü bana döndü. Şaşkınlık, minnettarlık ve kararlılık karışımı bir ifade, rahatlama hissiyle birlikte belirgin yüz hatlarına yerleşti. Bileklerini sandalyelere bağlayan kelepçeler tıkırdayarak açılırken, alışlagelmiş kara sırtışı yüzünün kenarlarına doğru yayıldı.

Sonra benimki geldi.

Forest mırıldanıyor, sert aralarla mırıldandığı sapkın dilin transına kapılıyordu. Ametist....

Ametist gitmişti, artık onun yanında durmuyordu.

Chrome hesaplanmış bir itidalle ayağa kalktı. Kendine geldiği anda bir plan hazırlamış olduğuna şüphe yoktu.

Siyah saçları, altın rengi teni ve gümüş akımlarının tutuşması gibi doğal renklerine geri dönmüştü.

Oturduğum yerden kalkarken, keskin bir noktanın boynumdaki deriyi, şahdamarımın hemen üstünü dürtmesiyle irkildim.

Kıpırdamadım. Buz gibi parmaklar boynumun arkasını kavradı. "Aptalca bir şey yaparsan evlat, o ölür. Bir şırınga dolusu kızıl ve siyah kristal bir arada."

OceanofPDF.com

Bölüm 58

KROM

I Gözlerimi Gray'in boynuna saplanan iğneden alamıyordum. Bıçağı saplamak için mümkün olan her yolu düşünürken zaman durdu.

Annemin boğazını. Tehdidini yerine getireceğini biliyordum; hiçbir zaman ucuz sözler veren biri olmamıştı. Akıllı davranmam gerekiyordu. "O zehri onun vücuduna koyarsan, keşke hiç doğmamış olsaydım dersin... *Anne*." Hafızamı oluşturabildiğimden beri bunu zaten açıkça belirtmiş olduğu gerçeğini boş verin.

"Karışma Krom," diye uyardı Ametist. Hayal mi görüyordum yoksa sesinde bir parça şefkat mi vardı?

Hayır, kesinlikle hayal görüyordum.

Küçük vahşi prensesimle gözlerimi kilitledim. Hayır, vahşi *kraliçemle*. Çenesi dikti ve gözleri buz gibi soğuktu. Müdahale etmemi isteyip istememesi onun seçimiydi. Yapmak istediğim son şey, eğer bir planı varsa araya girip işleri berbat etmektir, ama yoksa, yardım etmekten mutluluk duyardım.

Ben ebedi gazabın kurtuluşuydum. Gray'in saçının teline dokunan herkesin damarlarını kesmekte tereddüt etmezdim ama eğer kendini savunabilecek durumdaysa ona kendini savunma şansı verirdim.

Gray gözlerini kapadı ve en ufak bir hareketle çenesini eğerek bana adım atmam için izin verdi.

Omuzlarım beni tüketecek kadar yoğun bir öfkeyle sarsıldı. Bana izin verdiği için tanrılara şükrettim çünkü kendimi daha fazla tutamazdım. Aramızdaki bağ sayesinde onun kararlılığını hissedebiliyordum; ben cehennemi serbest bırakırken o da kendi rolünü oynayacaktı.

"Benimle kal," diye fısıldadı. Onu zar zor duydum ama yalvarışını hissettim, bu savaşı kazanma mücadelesinde kendimi kaybetmemem için bana yalvarıyordu.

Onunla birlikte mantram haline gelen bu sözler karşısında dudaklarım titredi.

Gray vücudunun etrafına sıkı bir kalkan örerken, ben de elementimi kullanarak masadaki bıçağı Ametist'in kafasına doğru fırlattım. Beklendiği gibi eğildi ve Gray'e elektriklenmiş mavi kürelerinden birini ona fırlatma şansı verdi. Annem odanın bir ucundan diğerine uçarak duvara çarptı.

Forest'ın zapt edilmesi gerekiyordu, hem de hemen. Ne söylediğinden emin değildim ama bizim için kötü olduğundan emindim.

Kralın en nefret ettiği şey kaostu, özellikle de kendi işi değilse. Kontrol manyağı olduğu için, bir kişinin bile çizgiyi aşmasına tahammül edemezdi.

Peki, en iyi neye sebep oluyordum? Onları öldürmek için çok erkendi. Hâlâ başka faktörler vardı. Cevaplara ihtiyacım vardı ve Gray'i korumaya almalıydım.

Bir kez daha elementimi kullanarak sorgu odasındaki tüm metallerin havalanmasını sağladım. Vidaları söktüğümde silahlar, masalar ve sandalyeler, hatta yere sabitlenmiş olanlar bile havalandı.

Oda bir enkaz girdabına dönüştü ve düzensiz hızlarda çılgınca dönmeye başladı. Yanlışlıkla Gray'e çarpmamak için yeterince yüksekte tuttuğumdan emindim. Açıkçası, onun dikey beceriksizliğiyle bunu yapmak zor değildi.

Odağımı bana bakan Forest'tan ayırmadım, yüzünde yavaş ve vahşi bir sırıtış belirmişti. "Bitti!" Güldü. "Çok geç kaldın!" Tavana bakıp benim kaotik patlamamı izlerken göğsünden daha da sinir bozucu bir kahkaha yükseldi.

Acı, göğüs boşluğumun altından geçerek beni neredeyse kör ediyordu. Sanki biri keskin bir metal kancayı alıp diyaframıma takmış ve sonra da çekiştirmiş gibiydi. Nefes almak için soluk soluğa kaldım ama canım çok yanıyordu. Durması için çaresizce birkaç adım geriye tökezledim. "Ne..."

Arkamı döndüğümde Gray'in bir elini diyaframının üst kısmına bastırmış halde kambur durduğunu gördüm. Acı azalmaya başladı ve ona doğru ilerlemeye çalışmama izin verdi. Ona ulaşır ulaşmaz doğruldu, nefesleri kesilmişti.

Bana iyi olduğuna dair güvence verdikten sonra, annemin ayağa kalktığını ve tertemiz giysilerindeki kiri temizlediğini fark ettim. Üzerindeki tüm silahları çıkardım ve onu yolumdan çekmeye yetecek kadar küçük, basınçlı bir patlama gönderdim. O kaltakla işim henüz bitmemişti.

Neşeli sırıtışına engel olamayan Forest'la yüzleşmek için geri döndüm.

Güçlü bir rüzgâr beni geçti ve göğsüne çarptı. Ayakları yerden kesildi, beton zeminde kaymadan önce birkaç kez döndü. Başını kaldırdı, kara gözlerinde tehditkâr bir parıltı vardı. "Senden bıktım artık, seni küçük kaltak."

Gray yanıma sokuldu, aurasını saran ve onu bağımızdan aşağıya, sikime doğru düz bir atış gibi gönderen kendi hırçınlığı.

Gray ona cevap vermeye tenezzül etmediğinde, bunun yerine sadece mutlak bir tiksintiyle sert bir bakış attığında, Forest sinirlendi. Görünüşe göre, kızından gelen açık itaatsizliğe ve saygıya alışık değildi.

"Bağ tamamlandı! Artık bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Forest ayağa kalktı, mükemmel şekillendirilmiş saçları savrulmuş ve takım elbisesi dağılmıştı.

"Ne bağı?" diye sordum. İlk aklıma gelen Gray'le aramızdaki bağ oldu ama kastettiği şeyin bu olduğundan şüpheliydim. Gray ve ben birbirimizin endişeli gözleriyle karşılaştık.

Forest başka bir kıkırdamayla gürledi, Gray ve benim bilmediğimiz bir şakadan zevk alıyordu. Bu sadece beni daha çok kızdırmaya yaradı. Sonunda kral konuştu. "Sifon Bağı."

"Açıkla," diye sordu Gray. Korku göstermiyordu, saf vahşi güzelliğinden başka hiçbir şey babasına bakmıyordu.

Forest, Gray'e eğlenen bir tiksinti ifadesiyle baktı. "Söyle bana, neden bu kadar kanlısın?"

Gray içini çekti, "Şirin olma *baba*. Kim bilir nereden topladığın iki Kinetik Savaşçı lejyonu, Chrome ve bana ev sahipliği yapan Elemental Hollow'u pusuya düşürdü. Bunu belirtecek kadar kibrine hakim olamıyorsun." Şimdi gülümseme sırası Gray'deydi. "Bunun bir kan banyosu olduğunu biliyor muydun? Üzerimdeki bu kanın bana ait olduğunu mu sanıyordun?" Akıl almaz bir kahkaha attı ve sikim bir kez daha sertleşti. "Size küçük bir sır vereceğim Majesteleri..." Aralarındaki mesafeyi kapatmak için üç cesur adım attı ve her kelimeyi heceleyerek fısıldadı. "Onlar. Hepsi. Lanet olası. *Öldüler*."

Kızı ve babası hareketsiz ve gergin bir şekilde durmuş, sanki sadece bakışları bile diğerini öldürebilecekmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Ben hazırdım

Ama bana yaşattığı her şey için Forest'tan ne kadar nefret ediyorsam, Gray'e yaptıkları için ondan o kadar nefret ediyordum. On altı yıl boyunca ona hissettirdiği her korkunç duyguyu hissederken gölgelerde kalmış, ondan uzak durmuş, hiçbir şey yapamamıştım.

Bu cinayeti hak etmişti.

Sonunda Forest sırtıttı. "Her zamanki gibi tahmin edilebilir. İkinizin de buraya geleceğini biliyordum, bu yüzden saray herkesten temizlendi. İkinizin planladığı hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Kraliyet Bölgesi'nin Kinetikleri ülkenin dört bir yanındaki diğerlerini topluyor."

Forest ekstra konuşkandı. Yirmi yılı aşkın bir süredir bu etkinlikleri stratejik olarak planladıktan sonra egosunun gururunu dizginlemesine izin vermediğini hayal ettim. Kazandığını düşünüyordu.

Gray onu görmezden geldi, sanki o hiç konuşmamış gibi yoluna devam etti. "Beni öldüremezsın," dedi alçak ve tehditkâr bir sesle. "Bana ihtiyacın var. Elemental tarafım yüzünden benden nefret etmiş olabilirsin ama amaçlarına ulaşmak için bana ihtiyacın olduğu gerçeği benden daha çok nefret etmene neden oldu. Çünkü sen güçsüz olduğun için başkalarının güçlerini onların iradeleri dışında kullanan zayıf bir adamsın." Gray gülmeye başladı, seksi, hırıltılı bir ses. "Kıskanıyorsun."

Forest başını salladı, yanağının iç kısmını çiğneyerek döndü ve daha önce düzeneğinin bulunduğu masaya doğru gelişigüzel adımlarla ilerledi. Havada duran nesnelere baktı ve bir kılıca uzandı. Kılıcı sıkıca kavradım ve ona vermeyi reddettim.

"Bırak alsın," dedi Gray, gözlerini babasından ayırmadan. "Onun gibi bir korkak olmayacağım, sadece onun en kötü kâbusu olacağım."

Gray havada duran kendi kılıcını çağırırken ben kılıcı tutmaktan vazgeçtim. Kılıcın üzerine kazınmış mühürlere bakılırsa bu bir Kinetik kılıçtı ama onu öldürmek için bir silaha ihtiyacı yoktu. Aslında, onu öldürebilirdi.

onu kolayca etkisiz hale getirebilirdi ama kana susamıştı ve kendine kanıtlaması gereken bir şey vardı. İçindeki vahşiyi, ondan çok şey almış olan adamın üzerine salmasını izlemekten çok mutluydum.

Orman kızına yaklaşırken alay etti. "Seni ve tüm o gücü ben *yarattım*. Bunu sakın unutma."

Gray kıkırdadı. "Daha çok beni doğurdu."

Onun çok sevdiğim ukala ağzı karşısında kendi kahkahalarımı bastırdım.

Ametist'in keyifsiz enerjisi farkındalığımın sınırlarını gıdıkladı, büyümden aldığı darbeye uyandı, ama gözlerimi Gri ve Orman'dan ayırmadım, annemin bana arkadan sinsice saldırmaya çalışacağını biliyordum. Yapabileceğini düşünmesine izin verdim, kibrinin onu alt etmesine izin verdim.

"Sana her şeyi verdim Gray. Sen kraliyet ailesindendin, Tanrı aşkına, seni nankör küçük pislik. Savunduğun her şeyden nefret etmiş olabilirim ama sen *benimdin*. Bensiz bir hiçtin," diye tükürdü Forest.

Göğsümün en karanlık derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Gray kimseye ait değildi. Her şeyden önce, o kendi kişiliği idi. Ama onun kalbi, ruhu bende idi. Korumak ve hizmet etmek için benimdi. Sahip olmak için değil.

Forest alaycı bir ifadeyle dikkatini bana yöneltti. "Ah, şimdi de küçük koruyucun mu var? Görüyorum ki burada başka bir bağ daha var. Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum."

"Syphon Bond nedir?" diye sordum.

"Yakında göreceksin."

Annemin ultraviyole büyüü yine cildimde sinir bozucu yanıklara yol açtı. Arkamdan yaklaştı. Hakkını vermeliyim; sessizdi ama Void'in duyusal farkındalık eğitimi sayesinde buraya son geldiğimden beri daha da eğitimliydim.

Tam üzerime gelene kadar bekledim, yükselen yanmaya karşı çenemi sıktım. Havanın boynuma doğru hareket ettiğini hissettim ve tam kırmızı-kırmızı ve siyah-kristal karışımıyla dolu bir şırıngayı sokmak üzereyken eğildim.

Topuğumun üzerinde döndüm ve ayaklarını altından tekmeledim. Yere yığıldı ama hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladı - her zamanki gibi çevikti. En azından kaltaktan faydalı bir şey almıştım.

Birbirimizin etrafında döndük ve Gray'in görüş alanımda olduğu bir noktaya ulaştığımda, onu Forest ile şiddetli bir savaşın ortasında gördüm. Kılıçları havada dönüyor ve birbirlerine çarpmadan önce havada süzülüyordu. Ona inanmıştım. Onu kolayca alt edebilirdi ama adam kirliydi.

Dikkatimi tekrar beni sadist kocasına satan hain anneme yönelttim. Sadist, *ölü* kocasına.

Tavandan bir kılıç çağırdım. Kabzası avucuma değdiği anda anneme doğru hamle yaptım. Silahsızdı. Kemiklerini çatlatacak bir vahşilikle vücuduna vurdum. Kılıcımın ucunu boğazına dayadım. Ellerini başının iki yanına açmış, çarpmanın etkisiyle sersemlemiş görünüyordu. "Lütfen. Chrome, yapma." Öksürdü. Acele etmezsem iyileşecekti.

"Eğer yaşamana izin vereceğimi düşünüyorsan, bu beyin sarsıntısı seni mahvetmiş demektir." Dişlerimi sıkımtım, boğazını yere çarpmamak için kendimi zor tutuyor, sonra da Elemental bıçağımı alıp vücudundaki tüm hayati organlara saplıyordum. Onun acı çekmesini, çocukken hissettiklerimin bir kısmını hissetmesini istiyordum.

Gray'in Forest'la nerede olduğunu görmek için başımı kaldırıp ona baktım. Ona doğru sertçe yaklaşıyordu. Kaba kuvvet kullanarak, savunmak zorunda kaldığı her vuruşta ona doğru ilerliyordu. Savaştan sonra zaten bitkin düşmüştü, sonra da Forest'ın hapishanedeki çilesinden dolayı tükenmişti.

gama zehirlenmesi ve Ametist'in ultraviyole büyü. Gücü azaldıkça paniklemeye başlıyordu. Bunu hissettim.

Sikeyim.

"Ben..." Ametist öksürdü. "Özür dilerim."

Şaşkın bir bakışla başımı ona doğru çevirdim. "Kapa şu lanet çeneni." Tam o sırada kafamı kaldırdığımda Forest'ın kılıcını Gray'in omurgasının dibine sapladığını gördüm. Aşağıya baktığında kılıcın dörtte birinin diyaframından çıktığını görünce şok içinde ağzı genişledi.

Zaman yavaşlıyor gibi görünürken kalbim durdu ve onu oluşturan kırılgan buz parçalarına ayrıldı.

Başını çevirdiğinde, zihnimden asla silemeyeceğim bir bakışla gözlerimle buluştu. Kılıcı elinden kaydı, dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce yere çarptı, ağzından kan akıyordu. *"Yardım edin," diye mırıldandı.*

Forest sırtarak topuklarının üzerinde rahatça döndü ve masasına döndü.

Aceleyle annemin göğsüne küçük bir darbe indirerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Gray'e doğru koşarken, beton zeminde dizlerimin üzerinde kayarken ve yüzünü avuçlarımın arasına alırken başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Hayır, hayır Gray. İyi olacaksın. Beni duyuyor musun?"

Başını salladı, gözleri korku ve acıyla irileşmişti. "Z...zehir."

Sırtına doğru kaymadan önce çılgınca gözlerini aradım. Kabzaya uzandım ama bıçağın tam olarak alt omurgasına saplanmış olduğunu fark ettim. Eğer yanlışlıkla çıkarılırsa, panzehir zamanında verilmezse sonsuza kadar felç kalabilirdi. Hem panzehirler hangi cehennemdeydi ki? Siktir, siktir, siktir.

Zihnimi yavaşlamaya, içimdeki canavarın yüzeye çıkmasına izin vermeye, hatta bu rahatsızlığı çağırmaya zorladım. *Düşünebilmeye* ihtiyacım vardı. Hareket ettim

kılıcı sarsmamaya dikkat ederek onu nazikçe yan yatırdım ve başını kucağıma koydum.

Solgun gözlerle bana baktı. Ruhumdan geriye kalanlar paramparça oldu.

Sıcak, öfkeli gözyaşları yanaklarımı yaktı. "Sakin beni terk etme Gray Monroe. Yemin ederim..." Eğildim ve onu acilen öpücüklerle boğdum. "Benimle kal." Sesim kesildi, panik içinde boğuluyordum. "Benimle kalacağına söz vermiştin!"

Gökkuşağı gözlerindeki ışık, her göz kırpışında azalıyordu. Her nefesinde zehirli, obsidyen kanını kusuyordu. "Seni bulacağım. Söz veriyorum," diye fısıldadım kararmış dudaklarına.

Şimdiye kadar gittiğim en karanlık yere gittiğimde göğsüm kabardı. Lanet dünyanın yanmasını istedim. Eğer o içinde değilse, o zaman dünya ayakta kalmayı hak etmiyordu.

Gray'in kirpikleri titreyerek kapandığında ve nefes alışları durduğunda başımı yavaşça kaldırdım. Hastalık geri gelmişti. Bu sefer onu kucakladım. Yardımını istedim. Ama ses artık Grim'in değil, Gray'in sesiydi. Çarpık bir versiyonuydu ama hissettiklerime uyuyordu, bu yüzden sorgulamadım.

Öldür onu. Bana ne yaptığına bak, Chrome.

"Orman!" Sesim sorgu odasının duvarlarında yankılandı. Yavaşça Gray'in başını usulca yere yatırdım. Parmaklarımla nabzını kontrol ettim. Zayıftı ama kalbi atmaya devam ediyordu.

"O kılıca ne yaptın?" Ona doğru yaklaştım. "Siyah kristal onu bu kadar hızlı etkilememeli."

Öfkeme aldırış etmeyen Forest kıkırdadı ve siyah kitabı avuçlarının arasına alıp kapatmadan önce ayağa kalktı. "Ah, evet. Siz ikiniz uyanmadan önce o bıçağı kızıl ve siyah kristale batırmıştım."

Başımı salladım, hiç şaşırmamıştım. Onu zamanında iyileştirmek için ne gerektiğini bilmem gerekiyordu. Ama önce Forest'ın ölmesi gerekiyordu. Bu cinayeti ondan almamın tek yolu, bunu kendi başına yapamamasıydı. Bunun için beni affedeceğinden oldukça eminim.

Tavandan bir bıçak çağırdım ve Forest'ın kafasına doğru ışık hızıyla fırlattım. Ama bıçak görünmez bir kalkandan sekerek yere çarptı. "Ne oluyor lan?" Homurdandım.

Forest'ın kendini beğenmiş sırıtişı içimdeki vahşi canavarla alay ediyordu. "Oh, sana bahsettiğim şu küçük güzel büyü. Beni her türlü saldırıdan koruyor." Kitabı övünerek bana doğru salladı. "Peri'yi öldürdüğünde yaptığın gibi yine aklını kaçıracığını biliyordum. Hâlâ kontrolün yok. Ne büyük kayıp."

Kendimi dizginleyebildiğim her şey kırıldı. Dürüst olmak gerekirse henüz nasıl yapmadığımı bilmiyordum. Gray'in iyiliği için tutunmaya çalışıyordum, canavarı kendi avantajıma kullanıyordum. Ama bu orospu çocuğu...

Döndüm, burun deliklerim alevlendi, odanın arkasında duran ve her şeyi uzaktan izleyen annemin güçlü büyüsunü hissettim. Onun büyüsunünün enerjisinin beni içine çekmesine izin verdim. *Sarhoş* ediciydi. Bu sefer arzuyla savaşmadım. Ona yaklaşıp kadar attığım her adımda zihnim daha da uzaklaştı.

Koyu mor saçları dağılmıştı ve mavi gözleri korkuyla açılmıştı, yapmak üzere olduğum şeyin farkına varmıştı. "Chrome... hayır..." diye fısıldadı başını sallayarak. "Bunu yapmayı hiç istemedim. Anlamalısın... Bu..."

Ona bir yanıt vermedim. Elemental büyümü yenilediğimde yaptığım gibi, onun aurasındaki enerjiyi emdim. Tükendiğim diğer iki seferde olduğu gibi, bu sefer de coşkulu hissettim - ama daha iyiydi. Daha önce olduğum her şeydi.

kaçırıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hepsine ihtiyacım vardı. Onun gücünün ruhumun dokusuna işlediğini ve benimkini desteklediğini hissettim.

Annem sanki onu soymuşum gibi nefes nefese kaldı. "Özür dilerim. Seni seviyorum oğlum."

Bu sözler üzerine, Grim'in tecavüz cezasını yerine getirdiğinden emin olmak için yaptığı kontrollere dair anılar zihnimde canlandı. Büyümü yeniledim ve akıl almaz bir sınıra ulaşmasına izin verdim. Damarlarımdaki gücü besledi, içimde az önce ölmüş olan bir şeyi yeniden canlandırdı. Yere yığılırken yaşam gücünün gözlerini terk edişini izledim. Gitmişti. Annem ölmüştü ve ben sevinçten başka bir şey hissetmiyordum.

Zihnim, bedenim ve ruhum güçle dolup taşıyordu, zaten amaç da buydu. Bir şeyi yok etmem gerekiyordu. Neyi yok etmem gerekiyordu?

Hayatımda ilk kez kendimi tam ve bütün hissederek arkamı döndüm ve Forest'la tekrar yüzleştim. Az önceki kendini beğenmiş sırtış, şimdi daha da genişliyordu. "Mükemmel!"

Yerde yatan kıza baktım. *Gri*.

Odayı taradım ve enkazda panzehir kalmış mı diye baktım. Benim ve Gray'in büyülerinin enkazı arasında, Forest'ın bizim için bir panzehiri olmasının mümkün olmadığını düşünerek umudumu kaybetmeye başladım. Ama planlarında belirttiği gibi bize canlı olarak ihtiyacı varsa, o zaman ölümümüzü riske atmayacak gibi görünüyordu.

Beş saniye geçti. On saniye. On beş. Forest takım elbisesini düzeltirken gözlerim her yöne daldı. Sonunda köşede, kâğıt yığınlarının ve diğer işe yaramaz eşyaların arasına atılmış bir tane gördüm. Koştum, şırıngayı aldım ve geri döndüm. Aklıma gelmesine rağmen, bu durumda kaybolmak aslında daha uzun sürecekti.

Çömelerek kılıcı Gray'in sırtından dikkatlice çıkardım, hayati bir yerini kesmemeye özen gösterdim. "Seni yakaladım Gökkuşığı. Beni duyuyor musun? Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, beni duyup duymadığını merak ediyordum. Az önce Ametist'e yaptığım şey için pişmanlık duymam gerekirdi ama duymadım. Bundan sonra yapmam gereken şeyin az önce elde ettiğim güç miktarını gerektireceğini bildiğim halde değil. Tek yol buydu.

Bıçak vücudundan çıkar çıkmaz, yaradan bozuk bir musluk gibi siyah kan fışkırdı ve ellerimi kapladı. Parmağımı karnındaki deliğin üzerine bastırarak umutsuzca akışı durdurmaya çalıştım. Boşta kalan elimle, her iki ırkın panzehir karışımıyla dolu şırıngayı şahdamarına sapladım ve çok geç olmaması için terk edilmiş ruhumla dua ettim.

Alnına son bir öpücük fısıldadıktan sonra tekrar ayağa kalkıp Forest'ın karşısına geçtim. Gray'in farkındalığının yeniden canlandığını hissettim ve çok ihtiyacım olan bir nefesi serbest bıraktım.

Karanlık ve çarpık bir şey özümün dikişlerine kendini ördü. Saatli bir bombaydım ve her şey boka sarmadan önce daha ne kadar zamanım olduğundan emin değildim. Zihnim şu anda sağlam olabilirdi, ama yakında solacaktı. Asıl soru şuydu: Gray'i tamamen unutmadan ve tek amacı tükenmek olan akılsız, çürüyen bir yaratığa dönüşmeden önce ne kadar zamanım vardı?

Elimi yüzümde gezdirirken elim hareket halindeydi. Yıldızlı tenimin altında beliren koyu gri damarlar kalbimin durmasına neden oldu. Endarkened olmuştum. Tamamen. Bundan geri dönüş yoktu. Gray'in iyi olduğundan emin olmalı, Forest'ı öldürmeli ve ruhumun var olan tek parçasını açmadan önce buradan siktir olup gitmeliydim.

"Görünüşe göre sonunda Endarkened olmaktan kurtulmayı başarmışsın," dedi Forest. "Bir şey değil."

Başımı eğdim ve gözlerimi ona diktim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Forest kıkırdadı. "Senin ve kızımın her zaman ne kadar nankör olduğunuzu görmek beni hiç şaşırtmıyor." Elini iğrenç yeşil saçlarında gezdirerek dağınık halini düzeltti. "Artık bağlısın. Sen bir Endarkened'dan daha fazlasısın. Hepimizden daha fazlasısın. Sen bir Infernal'sın."

Çenemi sıkarak gözlerimi kapattım. "Bu da ne böyle?"

"Detayları yakında öğreneceksin."

Bir inilti kafamı Gray'e doğru çevirmeme neden oldu. Kıpırdanıyordu, panzehir etkisini gösteriyordu.

Hadi, Gray. Ayağa kalk.

"Ve onun da bir Cehennemlik olması an meselesi," dedi Forest, gözlerini kızından ayırmadan. "O bağlı. Tıpkı senin gibi."

"Sen öldün lan!" diye hırladım, boğazımdan insanlık dışı bir ses çıktı. "Aklın sende kalsın! Bana teşekkür etmelisin, evlat!"

Onun narsisizmini eğlendirmek yerine Gray'in yanına döndüm. Gözleri irkilerek açıldı, sonra yüzümde gördüğü bir şeyle genişledi. "Hayır..." diye mırıldandı. Damarlar.

"Hadi, Gökkuşağı. Ayağa kalkmalısın," dedim, ayağa kalkmasına yardım etmek için eğilerek.

Sabit durduğunda, paramparça olmuş gözlerine baktım. Kalbinin kırıldığını hissettim, bu da işi daha da zorlaştırdı. Ruhum cam parçalarına ayrılırken, kalbim bir hançerin daimi yuvasıymış gibi hissediyordu. İçimden canlı canlı derim yüzülüyordu. "Benimle kal," diye fısıldadım, sesim boğazımı tıkayan duygular yüzünden çatlıyordu. Mükemmel yüzünü görmemi engelleyen nemi göz kırparak uzaklaştırdım, böylece yüzünü ellerimin arasında tutarak hafızama kaydedebildim.

İçimi rahatlatan tek şey, artık bir ailesi olması ve kendini koruyabilecek kapasitede olmasıydı.

Onun bir kalkanı olması gerekiyordu, güçlü bir kalkan. "Kendini koru." Sesim o kadar yumuşaktı ki Forest bunu duyamazdı. "Şimdi."

Gray teslimiyetle gözlerini kapattı, bastırma çabasına rağmen bir hıçkırık serbest kaldı. İlk hıçkırıktan sonra artık denemedi. Gerçekliğe teslim olurken omuzları sarsıldı, her hıçkırık beni daha fazla parçaladı. "Seni seviyorum." Siyah kanla kaplı dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Tuzlu gözyaşlarını emdim, ona ait alabildiğim her şeyi aldım.

Hava kalkanının yükseldiğini hissettim, sonra paylaştığımız bağa uzandım ve yeni keşfettiğim gücü ona ekledim.

Hâlâ öpücüğüne bağlıyken -onu son kez tadarken- tüm acılarıma, kayıplarına, başıma gelenlerin adaletsizliğine odaklandım. Bu duygu, hayal bile edilemeyecek seviyelere ulaşan muazzam güç kuyusunu besledi. Kral'ın Sarayı'nın tamamı da dahil olmak üzere etrafıma yayılan tüm elektromanyetik enerjiyi emdim ve çekirdeğimdeki en sıkı, en kompakt topa sıkıştırdım.

Tek bir darbeye onu vücudumdan çıkardım.

Şebekeyi devre dışı bıraktığımdan farklı olarak, bu fiziksel hasara neden olacaktı.

Nükleer bombaların çıkardığını hayal ettiğim sese eşdeğer olan ilk patlamada kısa süreliğine sağır oldum. Kral Sarayı'nın duvarları her yöne doğru havaya uçtu. Bir nefeste bina artık ayakta değildi. Bir saniye önce sağlam bir şekilde oradaydı ve bir saniye sonra, enkaz uçucu fırtınalar halinde etrafımızda şiddetle savruluyordu. Kalkan Gray'i korurken, enkaz benim yönlendirdiğim gibi benden tamamen kaçtı. Etrafımda neler olduğunu anlamak için Gray'in öpücüğünden kopmama bile gerek yoktu. *Hissediyordum.* Kontrol ettim.

Enkaz birkaç dakika boyunca dönüp dururken onu kendime daha sıkı çektim. Yönümüzü bulmak imkânsızdı, bu yüzden girdap boyunca dudaklarımı onunkilere bastırmaya devam ettim. Benimle ilgili son anısının bu olmasını istiyordum. Eğer dünyayı mahvedeceksem, bunu kollarımda onunla birlikte yapacaktım, o vedama ağlarken bile.

Dakikalar sonra öpüşmeyi kestim ve beni kendimden kurtaran kadını inceledim. "Seni her zaman bulacağım." Bakışlarımı ondan ayırmadan önce başparmağımla yüzündeki ıslak çizgileri sildim. İçimdeki her şeye rağmen arkamı döndüm ve kalbimdeki acıya karşı çenemi sıktım. Ayaklarım enkazda çıtırdadı, ben yıkımdan uzaklaşırken onu enkazda kırık ve yalnız bıraktım.

Nereye gidiyordum? Bilmiyordum. Sadece buradan başka bir yerde olmam gerekiyordu. Derimin altında karanlık bir şey, daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde kayıyordu.

Bozulmuş. Endarkened olmaktan kurtulmuş olabilirdim ama artık çok daha kötü bir şey olduğumu biliyordum.

Bölüm 59

GRI

T Parçalanmış kalbimin parçaları üzerime yağan küllerle birlikte yere sürüklendi. Manzara çorak bir araziydi. Ne vardı

Terk edilmiş ve harap olmuş bir şehir artık moloz yığına dönmüştü. Gökyüzünü kaplayan koyu renkli enkaz bulutunun arasından görmek zordu ama şehrin bloklarının yok olduğunu anlayacak kadar görebiliyordum. Terk edilmiş gökdelenler gitmişti. Ve geriye kalan tek şey benim harap olmuş bedenim ve parçalanmış ruhumdu.

Chrome'un beni bıraktığı yere yapışıp kalmış, silüetinin sabahın ilk ışıklarında kayboluşunu izlerken nefes alamıyordum. Çenem titriyordu ve kulağımdaki çınlama dinmek bilmiyordu. Nefes nefese göğsümü tuttum, içime uzanıp onu dışarı çıkarabilmeyi diledim. Acıyı dindirmek için her şeyi yapardım.

Olanları kabullenmeyi reddettim. Kabul edemedim. Sıcak, altın teninden koyu gri damarlar çıksa da onun artık Endarkened olduğunu kabul edemezdim.

Daha da fazlası, beni kurtarmak için kendini feda etmesiydi. Keşke yapmasaydı. Bu, Slate'i kaybettiğim zamandan katlanarak daha kötüydü.

Öpüşmeden hemen önce bana nasıl baktığını hatırlıyorum, metalik gözlerinde çok fazla sevgi ve pişmanlık parlıyordu. Yine de, o son anlarda ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da utancını ya da kırık kalbini benden saklayamadı.

Patlama, tek bir insanın yapabileceğini bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Gücünün derinlikleri dehşet vericiydi. Patlamanın ne kadar uzağa ulaştığından bile emin değildim ama kilometreler boyunca hiçbir şey yoktu.

Çektiğim acının ağırlığına dayanamayan bacaklarım çöktü, dizlerim beni moloz yığınının içinde yakaladı. Kendimi ikiye bölünmüş hissettim. Ama ondan vazgeçemezdim. Vazgeçemezdim.

Enkazda bir şey hışırdadı. Başımı kaldırıp gölgeli alanı taradım, düşen kül ve toz sabah güneşini engelliyordu. İçimde fazla bir şey kalmamıştı. Yorgunluğun ötesindeydim. Hollow'a nasıl döneceğimden bile emin değildim. Neredeyse tükenmişim ama Chrome'un bana verdiği panzehir sayesinde, gerekirse bir tehdidi savuşturacak kadar büyü rezervim vardı.

Ayağa kalkarak, birkaç dakika önce sorgu odası olan yerde ilerledim. Yeraltında olduğu için, patlama zemini düzleştirmiş ve kilometrelerce öteden görülebilecek yeni bir yükseklik kazandırmıştı.

Başım dönüyordu ve tüm vücudum ağrıyordu ama hiçbir ruhumdaki ıstırapla kıyaslanamazdı. Kendimi kapattım, tehdidi araştırmak için kendimi uyuşturdum. Yüzümdeki ıslaklığı silerken elime siyah bir sıvı bulaştığını fark ettim.

Forest'ın kılıcından gelen zehirli kanım.

Chrome beni kurtardı. Kendini *ve dünyayı* feda etti.

Ben.

Yaşadığım yıkımın etkisini yutmaya çalışırken kalbim sıkı bir düğüme dönüştü.

Molozların arasından gelen boğuk bir öksürük dikkatimi çekti. Kaynağa doğru tökezledim. Yeşil bir parıltı grileşen manzaraya çarptı. Her türlü şok ve keder duygusunun yerini pişmanlık duymayan bir öfke aldı.

"Çok geç kaldın," diye öksürdü Forest, ayağa kalkmaya çalışarak. O patlamadan nasıl kurtulmuştu? Benim hayatta kalmamın tek nedeni Chrome'un gücüyle güçlendirmeyi başardığı kalkanımdı. "Bir kez daha başarısız oldun."

"O olaydan sonra nasıl hâlâ hayattasın?" Ona yaklaştım, onu öldürmeden önce bana cevap vermesini sağlamaya kararlıydım... yavaşça.

"O kitapta Arcadia'da unutulmuş pek çok harika sır var. Bunlardan biri, dünyamız ile Arcadia arasındaki perdeye dokunan büyüden oluşan bir kalkan yaratmayı içeriyordu. Bu kalkan ancak perdeyi yok edebilecek kadar güçlü bir büyü tarafından kırılabilirdi. Ve kalkan perdenin bir parçası olduğu için, o da perdeyi yok etti." Forest güldü, omurgasını düzeltirken hırıltıyla nefes alıyordu. Gri is ve külle kaplanmıştı, komik görünüyordu. Başka bir durum olsaydı, ben de gülerdim.

Dünya dönerek durdu ve söylediği şeyi kaydetti. "Bu ne anlama geliyor?"

Kolunu fırçalayan Forest gülümsedi, şakaklarından kan damlıyordu. "Arcadia burada, bizim dünyamızla birleşti."

"Neden?" Fısıldadım, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. O konuştuğu içimdeki korku daha da artıyordu. Neredeyse onu öldürmeye karar verecektim, böylece daha fazla duymak zorunda kalmayacaktım. Ama içimden bir ses bilmem gereken daha çok şey olduğunu söylüyordu.

"Neden başka, kızım? Güç için. Arcadia'da büyük güce sahip kadim bir nesne var ve ben onu istiyorum." Orman omuz silkti. "Arcadia'ya ulaşmamın tek yolu perdeyi tamamen yok etmemdi."

Taş mı?

Benim sessizliğim içinde, kendisiyle gurur duyduğu her halinden belli olan bir şekilde devam etti. "Pazarlıktaki payım tamamlandı. Siz ikiniz artık Arcadia ve Terragard'a bağlısınız, beni hiçbir şey durduramaz." Göğsünü kabarttı ve saçlarını karıştırdı, kendisiyle fazlasıyla mutlu görünüyordu.

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum. "Terragard da neyin nesi?"

Forest sinirlenerek gözlerini devirdi. "Bizim dünyamız. Bu bizim diyarımızın adı." "Farklı diyarlara nasıl bağlıyız?"

"Soruların sinirlerimi bozmaya başladı. Sana küstahlığının hak ettiğinden fazlasını verdiğimi hissediyorum," dedi Forest sıkılarak.

Silahsızdım. Patlamayla birlikte, bir silah bulma umudumun kırıntısına bile sahip olmama imkân yoktu. Bana az önce söylediği tüm bilgileri işlerken, her şey yerli yerine oturdu.

"Az önce olan her şeyi sen mi düzenledin? Onun Endarkened olmasını istedin, böylece perdeyi patlatacak kadar güçlü olacaktı. Ve bunu yapabilmesi için de onu zorlaman gerektiğini biliyordun..." Babamın kurnazlık seviyesi karşısında başım dönmeye başladı. Ben bile onu hafife almışım. İstese bile bizimle daha mükemmel oynayamazdı. Hollow'a yapılan saldırıya ve Scarlett'le ailevi bir bağı olan Cardinal'i göndermesine kadar. Chrome'un peşinden geleceğini bildiği için, arkadaşlarımı tehdit ederek beni kandırmıştı.

Tüm bu olanlardan dolayı sersemlemiş bir halde geri çekildim ve çenesine bir yumruk attım. Kafası yana doğru sallandı ama o sadece gülümsedi ve

Yumruğumun vurduğu nokta. "Asla kazanamayacaksın." Derin kahkahası göğsümde kükreyen bir alevi daha ateşledi.

"İzle beni."

Elementimi çağırmaya gittiğimde, Forest'ın eli dışarı fırladı ve soğuk, kalın parmaklarını boğazıma doladı. "Fırtına sonunda seninle tanıştığına çok memnun olacak." Kavrayışını sıkılaştırdı, hava yolumu sıktı ve nefes alma yeteneğimi engelledi.

Koluna vururken kafamdaki basınç artıyor, vücudunun herhangi bir yerine darbe indirmeye çalışıyor ama başaramıyordum. Hareket ettiğim her yerde beni kıstırmış, boynumu kırmakla tehdit ediyordu. Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirmeye devam ediyor, zaferi kara gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Görüşüm azalmaya başladığında, elementimi tekrar çağırdım ve Kinetik voltlarımı avuçlarıma çağırdım. Mavi elektrik titreyerek canlandı, güç kazanmak için çabaladı ama bileğine yapışmayı başardım.

Forest tutuşunu gevşetecek kadar irkildi ve bana ellerimi çevreleyen elektriğin gücünü artırma şansı verdi. Ona elektrik verdim ve sonunda boğazımı bıraktı. Nefes nefese kaldım ve elementimi çağırdım, ciğerlerimi yatıştırmasına izin verdim ve bana rahatlık getirdi.

Azalan büyü rezervlerim onu tüketmem için bana yalvarıyor, güçlü aurası onu kendime almam için beni baştan çıkarıyordu. Chrome'un vücudundaki gri damarları ve benim için feda ettiği her şeyi hatırlayarak, nihilist ruh halime rağmen dürtümü uzaklaştırdım.

Bir kez daha hava emri vererek ciğerlerinin derinliklerine oksijen akıttım. Eli diyaframını kavrarken sessiz bir soluk geldi. Ciğerlerine akan ve onları bir balon gibi şişiren basınç yüzünden yüzünün kızarmasını izledim.

Hırıltılı bir sesle nefes almaya çalıştı ama olmadı. Forest çaresizce elini bana doğru uzatırken gözleri yuvalarından fırlamıştı. Umutsuz girişiminden kaçarak bir adım daha geri attım.

Dişlerimi sıkarak ve çektiği acıdan beslenerek, Kinetik büyümden geriye kalan her şeyi ona gönderdim ve tüm vücudunu onu hemen öldürmeyecek kadar düşük bir voltajla kapladım. Fiziksel olarak dayanabildiği sürece bu işi uzatmak istiyordum.

Dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken saf coşkudan başka bir şey hissetmedim. "Benden her şeyimi aldın! Annemi, düzgün bir çocukluğu, özgürlüğümü, Hazel'ı, Slate'i!" Gözlerimden yaşlar boşandı, boğazım düğümlendi. "*Chrome*." Sesim onun adıyla kesildi. Öngörülebilir bir gelecekte bu ismi duyabileceğimden ya da söyleyebileceğimden emin değildim. Bunu nasıl atlatacaktım? Yine mi? Bu sefer öncekinden daha kötü olacaktı.

Ciğerlerine bir hava patlaması daha gönderdim. Büyüsüyle karşı koyamayan Forest yan dönerek göğsüne sarıldı ve ağzı bir karış açıldı. Nefes almasına izin vermediğim için onu aşırı doldurduğum hava miktarıyla boğuldu. Acı çekmesinden zevk alarak yavaşça akışı artırmaya devam ettim. Bu asla yeterli olmayacaktı.

Chrome'un dokunuşunun fısıltıları zihnimde benimle alay ediyordu. O sırtışı hayal ettim, "küçük vahşi "nin sadece onun söyleyebileceği bir şekilde dilinden döküldüğünü duydum. Sonunda içimde yarı sağlıklı bir huzur bulmuştum, yeniden açılmıştım. Yeniden sevmeye başlamıştım. Sadece elimden alınmak için. "Şimdi *lanet* kraliçenin önünde eğil."

Elementimi kullanarak Forest'ı enkazdan kaldırdım ve önümde diz çöktürerek yakut gibi parlayan yüzünü ve sarsılan bedenini diz çökmeye zorladım.

Ona dudak bücktüm, ciğerlerini dolduran hava gibi kalbimi de beyaz bir nefret doldurdu. "Uzun. Yaşasın. Kral."

Ciğerlerine son bir hava dalgası gönderip onları göğüs kafesinin içinde içten dışa doğru patlatmak üzereyken gözleri daha da büyüdü. Acı veren bir ağrı göğsümü delip geçti. Kalp çakram yanıyormuş gibi hissettim.

-Bu dünyada var olmayan bir siyahlıkla zehirlenmiş.

Bağda bir şeyler oluyordu ve azap kör ediciydi, boş araziye yırtan gırtlaktan gelen bir çığlıkla beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Akor çözülüyormuş gibi hissettirdi. Hayır, çözülüyordu, şekil değiştiriyordu.

Diğer taraftaki doğa şeytani bir şeye dönüştü.

Krom.

Onu kaybediyordum. Bedenini değil, onu o yapan her şeyi. Geçen her saniye ruh bağımızın özünü değiştiriyor, onu daha karanlık bir şeye dönüştürüyordu. Chrome hala oradaydı, canlı ve mevcuttu. Yerini belirleyemiyordum ama özü siyahtı.

Dönüşüm dayanılmazdı. "Hayır!" Çığlık attım, kendi sesim olduğunu bile fark etmemiştim. "*Krom!*" Başım dönüyor, görüşüm tünelleşiyor ve kurtulmak için yalvarıyordum. Bu şekilde yaşayamazdım. *Onsuz* bir dünyada yaşamak istemiyordum. "Geri dön," diye inledim, ıslak yanağımı isin içine bastırdım.

Cenin pozisyonunda kıvrılmış yatarken üzerimde bir gölge belirdi. Göğsümü yırtan vahşet, ne kadar çabalasam da hareket etmeme izin vermiyordu.

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yine başarısız oldun," diye homurdandı Forest. Şerefsizin ölmesini diledim ama şansımı kaçırmıştım.

Attığı sert tekmeyle kaburgalarım keskin bir acı saplandı, kemiklerim çatladı ve nefesim kesildi. "Git...kendini...becer," diye hırıldadım.

"Keşke sana canlı ihtiyacım olmasaydı ama Celanea ısrar ediyor."

Celanea mı? Şu meşhur Fırtına olmalı.

"Birazdan bizi almaya gelecek. Neyse ki, Chrome evimi harap etmeden önce tüm Endarkened'ları alabildi," diye kendi kendine homurdandı.

Şükürler olsun mu? Ne zamandan beri Endarkened'ı sikine takıyor?

Dişlerimi sıktım ve acıyla gözlerimi kapattım, bir an önce bayılmayı diledim. Bundan sonra olacaklar için bilincimin yerinde olmasını istemiyoordum.

Kollarını gövdemin altından geçirerek beni itti ve kırık kaburgalarımın çığlık atmasına neden oldu. Bitkin düşmüştüm, onunla savaşmak için iyileşemiyordum. Ama deneyecektim. Kıpırdandım, tüm enerjimi tekme atmak için harcadım.

"Dur, seni küçük orospu..." diye homurdandı babam ve sonra dişlerimi sertçe pazusuna geçirdiğimde beni düşürdü.

Sert zemine çarptım. Daha fazla acı. Bu kez çeneme bir darbe daha indirdi, sonra başımı saç diplerimden tutup geriye çekti ve beni gözlerindeki siyah derinliklerle buluşmaya zorladı. Kahretsin, saçlarımdan bir parça koparacaktı.

Ağlamamdan tatmin olmasını engellemek için yanaklarımı kanayana kadar ısırdım.

Yaklaştığında sıcak nefesi burun deliklerimi yaktı, sesi de büyüü kadar zehirliydi. "Celanea büyüü emmeyi bitirir bitirmez, boğazını bizzat ben keseceğim ve Chrome'un yüzünde bir gülümsemeyle izlemesini sağlayacağım."

Kaburgalarına bir darbe daha, bu sefer yumruğuyla.

"Kafasındaki bir saç teline daha dokun, Forest ve neler olacağını gör..."

Halüsinasyon görüyor olmalıydım çünkü o sesin burada olmasına imkân yoktu. Şimdi olmaz.

Forest durdu, yüz hatlarında kısa bir süre için korku belirdi. Gözleri sanki bir hayalet görmüş gibi açıldı. Belki de öyleydi.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye öfkelenildi.

Bir bıçak başımın üzerinden vızıldayarak geçti ve Forest'ın omzuna saplanarak onu kış üstü yere düşürdü. Kaçmak için çabaladı.

"Gözlerini kapat Gray," dedi derin bir ses arkamdan. Hiç sorun değil. Göz kapaklarım çok ağırdı. Bugün çok fazla.

Kapalı göz kapaklarımın arasından parlak bir ışık y a n d ı . Light Kinetic. Kim...

Hayır. Bu mümkün değil.

"Geri çekil, Forest."

Yine o ses. Olan biten her şeyi algılayamıyordum.

Bedenim tekrar sarsıldı, bu sefer tanıdık bir kokuyla daha yumuşak kollarda. Neredeyse unuttuğum bir koku, gözlerime bir kez daha yaş getirdi.

"Slate?" Gözlerimi araladığımda sesim kesildi.

"Sizi tekrar görmek güzel Prenses," dedi, sesi yumuşaktı ve yüzünü buruşturarak hırpalanmış bedenimi taradı.

"Nasıl?" Çok yüksek sesle konuşursam her şeyin sona ereceğinden korkarak fısıldadım. Kesinlikle bayılmıştım ve rüya görüyordum. Bu gerçek olamazdı.

"Uzun hikâye. Ama ben hiç ölmedim."

Kalbim daha fazla dayanamadı. Ne demek hiç ölmedi? Hangi cehennemdeydi? Ve neden beni böyle terk etti?"

"Şşşt," dedi cebine uzanmaya çalışırken. Küçük bir teneke kutu çıkardı.

"Chrome bana bunu verdi. Bizi Hollow'a geri götürebilmen için bunu alman gerektiğini söyledi." Issızlık beni tüketirken, yavaşça beni kollarına aldı.

"Orman kaçtı. Gitmemiz gerek."

Chrome mu? Pardon?

Zaten harap olmuş dünyam uçurumdan aşağı yuvarlandı, kontrolden çıktı. Bu kadar büyük bir ihanetle beni kalbimden iki kez daha bıçaklayabilirdi.

"Kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum ama buradan çıktıktan sonra her şeyi açıklayacağım. Celanea seni almak için burada olacak. Gitmemiz gerek."

Bir tutam Mushweed'i dilimin üzerine bıraktı ve solmam için yeterince kök salmasını beklerken çorak araziye endişeyle taramaya devam etti. Bunun korkunç bir kabus olmadığını ve Slate'in bunca zamandır hayatta olduğunu anlayacak kadar kendime geldiğimde, Hollow'u hayal ettim.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," dedim yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımdan arasından zorla. Boğazım çok sıkılmıştı, nefes almakta zorlanıyordum.

Vücudumun parçalanmaya başladığını hissettim, gözlerindeki acı parıltısını yakaladım. "Biliyorum," diye fısıldadı Slate. Sözleri rüzgârda savrulurken Kule döndük, zaman ve uzayda sürüklenirken, parçalanmış kalbimi ve dövülmüş ruhumu Kral Sarayı'nın enkazında bıraktık.

Bölüm 60

KROM

E İçimdeki her şeyi ele geçirmeye kararlı kara bir zehirden kaynaklanan dayanılmaz bir acı ruhumu parçaladı. Hükmediyordu, iradesini zorluyordu.

Parçalanmış varlığımın her yarığını ve santimetrekaresini metodik bir şekilde araştırırken üzerime çöktü.

Zihnime dokunulmamıştı ama tükettiklerimin çürüyen enerjilerinin çelik pençelerini içeri sokup anılarımı ve tüm kimliğimi çalması an meselesiydi. Damarlarımda yeşeren kötülük beni bilinmeyen bir şeye dönüştürecekti.

İçimdeki derinin yüzülmesi göğsümü yutarken gökyüzüne doğru gırtlaktan gelen bir çığlıkla dizlerimin üzerine çöktüm. Ses tellerim parçalanıp dağılma tehlikesi geçirirken, parmak uçlarım kararan zehirden kurtulmak için çaresizce kaslarımın arasındaki kıvrımları kazıyor ve pençeliyordu. Yenilgiyle başımı eğdiğimde yanan boğazımdan boş nefesler geliyordu. Bu savaştan savaşarak çıkamazdım.

Göğsümde keskin bir acı daha hissettim. Ve kesik kesik bir solukla, sanki karanlık beni tüketmiş ve şekillendirmiş gibi sırtım kendiliğinden kamburlaştı

içten dışa.

Acıya rağmen nefes almakta zorlandım ve Gray'i zamanında uzaklaştıracak kadar uzun süre dayanabildiğim için tanrılara sessiz bir teşekkür gönderdim.

Onun zihnindeki görüntüsüne sarıldım. Yumuşak gökkuşağı gözleri, kendisini ona asla şefkat göstermeyen bir dünyadan korumak için oluşturduğu sert duvarın ardına gizlenmişti. Beni her zaman öpmeye teşvik eden düğmeli burnu ve savaşçı doğasını bastırmak için avucumda mükemmel bir kavrama sağlayan açılı çene çizgisi. Her zaman saçlarına sinmiş gibi görünen vanilya ve lavanta kokusu, sanki ruhumda dolaşan bu kaçınılmaz güçle savaşmaya hazır bir şekilde yanımda duruyormuş gibi duyularıma yayılıyordu.

Annemi tükettikten sonraki anlarda kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bu, Peri'nin ölümünden bu yana yıllardır peşinde koştuğum sarhoş edici ve yanılmaz bir duyguydu. O anda kendimi adaletin getiricisi, dünyanın üzerine çöken karanlığı yok etmek için cennetten gönderilmiş bir baş melek olarak gördüm. Kendimi gazap tanrısı gibi hissettim, her şeye gücü yeten ve her şeyi tüketen.

Gray'den uzaklaşmak ve onu kaosun ardından harap bir halde bırakmak yaptığım en zor şeydi. En azından Slate vardı.

Kara zehir bana bir erteleme sunarken kırık bir nefes çektim. Zaman kaybetmek istemediğim için titreyen ayaklarımın üzerine kalktım, şiddetli ağrılar kemiklerimi ve dokularımı delip geçerken bacaklarım jöle gibi zayıflamıştı. Fiziksel acıyı eski bir dost gibi kucakladım, Gray'den uzaklaşmanın duygusal acısından daha iyiydi.

Daha şimdiden, kim olduğum için çok önemli olan parçalarımı kaçırmışım gibi daha kibirli hissediyordum.

Gözden kaybolmadan hemen önce Slate'in beni bulduğu anılar zihnimden geçti. Gray'in kaçışından beri saklanmayı iyi başarmıştı.

Kral'ın Sarayı'ndan. Hazel aracılığıyla Kral Sarayı'ndan ve Arcadia'dan gelen muhbirim olarak - bunca zamandır saklandığı ve gidip gelebileceği bir portal açabilecek kadar güçlü bir müttefikleriyle birlikte - hayati önem taşıyordu.

Gray'in onu neredeyse hissettiği anlar oldu, ama neyse ki tam olarak tespit edemeyeceği kadar uzaktaydı. Kuzenimin sadakati temelsizdi. Benim koruyamadığım yıllar boyunca Gray'i korumuş, Forest'ın ve annemin niyetlerini ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Forest'ın bana karşı davranışları artmaya başladığında ondan istediğini yapmıştı. Planlarının tam kapsamını henüz bilmesem de neyin gelmekte olduğunu görmüştüm. Ve Gray'e dönmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Her şey plana göre işliyordu ta ki Slate'in casusluk yaparken yakalanmasına ve Forest'ın Slate'in görev yaptığı Loncalar görevine pusu kurmasına kadar. Ancak Forest, Slate'in "ölümünden" sonra geçen bir buçuk yıl boyunca gölgelerde benimle birlikte çalıştığını asla bilmiyordu.

Beni solmadan önce bulduğunda, Gray'e iletmek üzere sakladığım Mushweed'i ona verdim, büyüsünün tamamen tükeneceğini biliyordum. "Onu Hollow'a geri götür. Onu hayatın pahasına koru. Sonra onun yanında olacaksın."

Slate ne yaptığımı ve nasıl bir kadere mahkûm olduğumu bilerek hüzünlü bakışlarla beni süzdü. Ve neye mal olursa olsun sonuna kadar gideceğine güveniyordum. "Bu sefer onunla bir ilişki içinde olmayacağım. Yaşadığı onca şeyden sonra bu çok zalimce olur."

Başımı sallayarak onayladım. "Güzel çünkü o *benim*." Onun da uzun zaman önce aralarında yaptıkları bir anlaşma nedeniyle kız kardeşini kaybetmenin acısını yaşadığını biliyordum. Bu anlaşmaya göre eğer içlerinden biri

Kral'ın işkencesi altında sırlarını ifşa etmemek için kendi canlarına kıyarlardı.

Devam etmeden önce kalın kalın yutkunarak, "Onunla savaşmaya alış. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Ben savaşmak için doğdum ve büyüdüm. Ve bu dönüşüme dayanabildiğim sürece savaşacaktım. Bir Infernal olmanın ne anlama geldiğini ya da Endarkened olmaktan ne kadar farklı olduğunu bilmiyordum. Ama dönüşüm belirtilerine benzediğini hissediyordum. Forest zihnimi koruyacağımı söylemişti ama şimdiden anılarımı kaybetmeye başlamıştım.

Yine de Gray'e tutundum, ona bir cankurtaran halatı gibi yapıştım.

Zehirli özünü her kemik, kas, doku, damar ve hücreye yayan karanlığın yanı sıra suçluluk duygusu da içimi yakıyordu. Ama yıllar önce ona yakın olmak, arkadaşı ve desteği olmak ve neler yapabileceğini göstermek için Slate'i Gray'e gönderdiğim için pişman değildim.

Birbirlerine aşık olmalarını hiç beklemiyordum ama o mutluydu ve onunla sadece çocukken konuştuğum için üzerinde hiçbir hak iddia edemişyordum. Ama onun benimkine benzer ağır ve yoğun duygularına katlanmak zorunda kalmıştım. Ve bu konuda hiçbir şey yapamamaya dayanamıyordum.

Solmadan hemen önce Macon'daki dövme salonunu hayal etmiştim. şu anda durduğum yer, Buckhead'in saatler güneyinde, Gray ve benim bir zamanlar dvştğmz dövme salonuna hiç benzemiyordu. Etrafımdaki kl ve kumdan oluşan çorak arazi, gücümün mümkün olduğuna inandığımdan daha fazla yayıldığını gösteriyordu.

Lanet olsun. Bunu ben mi yaptım?

Daha keskin ağrılar göğsümü tırmalıyor, boğazımın ortasına ulaşana kadar gittikçe yükseliyordu. Parmaklarımı soluk borumun etrafına sardım,

Aynı anda hem yarı çığlık atıyor hem de inliyordum. Ayaklarımın üzerinde durabilmek için tökezledim.

Her acı dalgası beni kendimden daha da uzaklaştırırken, daha fazla güce olan açlığım görüşümü bulanıklaştırdı.

Acı tekrar dindiğinde gözlerimi açtım, ciğerlerimdeki azıcık nefes bir solukta dondu. Farklı bir yöne bakarken, manzara çorak araziye uymuyordu. Bu... *başka bir dünyaydı.*

Arkamda karanlık bir orman vardı. Macon hâlâ ayakta olsa bile, ormanın o noktada olmaması gerekirdi. Burası bir zamanlar araçların ve telaşlı insanların akın ettiği kalabalık bir şehirdi. Ormanın ürkütücülüğü ve yaydığı yanlışlık karşısında birkaç adım geriye doğru sendeledim.

Yukarıdaki gökyüzü masmavi ve bulutlardan arınmıştı, ancak içeriden doğal olmayan bir karanlık yayılıyordu. Beni çağıran bir zehir, sanki bileşimine bağlıymışım gibi beni kendisine doğru çekiyordu. Sendeleterek ilerledim, kendimi kötü karanlığa bırakırken her adımım bir öncekinden daha sertti.

Bir ağacın budaklı dalları aşağıya sarkmış, beni bükülmüş ve kararmış uçlarına çağırıyordu. Ağaç, tüm yaşamı ve ışığı söndürmek için kendi etrafında kıvrılıyor, bana avlarını sıkarak öldüren yılanları hatırlatıyordu. Yarıklardan sızan mürekkepli sıvı, çürüyen, iğrenç bir özsü gibi tahtadan aşağı damlıyordu. Koyu renkli yapraklar neredeyse bu kalın, siyah madde kadar zift rengindeydi. Jilet gibi keskin ve sivri uçlarıyla, kötülüğüne dokunmaya cesaret eden herkese meydan okuyorlardı.

Bir şey diyaframımı çekiştirerek beni ileri doğru itti. Karanlık akor ve zehir arasında acı dayanılmazdı ama ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu. Zihnim hâlâ sağlamdı ama ilerledikçe karanlıkta daha fazla rahatlık hissediyordum.

Diyaframımdaki çekiştirme beni sarsarak durdurdu. Baskıcı sessizlik tüm yaşamı söndürmüştü; hiçbir yaşam belirtisi ya da büyü yoktu. Kükürt ve ölümün iğrenç kokusu beni boğarken, doğal olan her şeyden tamamen yoksundu.

Bir şekilde evim gibi hissettirdi.

Yapraklar çıtırdadı ve hiçbir yankı gelmedi. Yumuşak ayak sesleri bana doğru geliyordu. Hava çok karanlıktı, ağaç dallarının arasından ışık sızılmıyordu. Artık akıl almaz bir güce u l a ş m ı ş olan Kinetik büyümü kullanarak bekledim. Kadınsı bir kıkırdamayla başımı çevirdim. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldandı şarkı söyler gibi bir sesle. "Sihriniz kesinlikle çok lezzetli Kral Freyr." Yüzünde tanınmaz bir ifade vardı. Aksan, eski ve tüm kalbiyle şeytani bir şey. Beni çağırdı.

Kadının ortaya çıkmasını beklerken konuşamıyordum, fiziksel olarak konuşamıyordum.

"Bana gel," diye emretti, sesi sertleşmişti.

İtaat ettim, kendimi onu takip etmek, ona hizmet etmek isterken buldum. Ayaklarım beni taşıdı, diyaframımdaki çekişme neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar azaldı. Siyah pelerinli bir figürün önünde durdum, uzun kuzguni saçları belinde toplanmıştı. Forest'ın bahsettiği Tempest bu olmalıydı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Çok fazla soruyla boğuşuyor olmalısınız."

Yine de, sanki bir şey ses kutumu kapatmış gibi kendimi konuşmaya zorlayamadım. Sadece kadına baktım; yüzü pelerininin gölgeleri arasında gizlenmişti.

"Kısaca cevap vermek gerekirse, sen *benimsin*. Sana sahibim. Sen ve sihrin, benim türümün sihrinin beslenmesi için Terragard ve Arcadia'nın enerjilerine bağlısınız. Sen bin yılı aşkın bir süredir ilk Cehennem'sin." Bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor gibi görünürken önümde adım atmaya başladı.

"Kahrolası Gökseller değerli yaratımlarımı diyardan sildi," dedi ve ardından bir başka çılgın kıkırdamayla devam etti. "Sonunda onları iki kat lanetledim." İçini çekti ve kararmış gökyüzüne bakarak hüzünlü bir anımsama yaşadı.

"Görüyorsun ya çocuğum, Elementaller ve Kinetikler bir zamanlar Gökseller denen tek bir ırktı." Kadın son kelimeyi zehirli bir şeymiş gibi tükürdü. "Ve Gökseller yaramazlık yapıyor ve planlarıma müdahale ediyorlardı. Uzun lafın kıssası, Arcadia'da uzun süren bir savaş patlak verdi ve Göksellerin gücüne karşı savaşabilecek askerlere ihtiyacım vardı. Ben de herkesin yapacağını yaptım; onları lanetledim ve sonra bir Göksel'in iradesini benim kontrolüme vererek onları kendime bağladım. Onlar benim çocuklarım, evcil hayvanlarım, bu güzel Cehennem varlıkları oldular."

Fırtına volta atmayı bıraktı ve kapüşonun içindeki gölgelerin arasından solgun dudaklarının somurttuğunu görebiliyordum. "Ama sonra, Gökseller çocuklarımı elimden aldı. Ben de güçlerini iki ayrı varlığa bölerek Gökselleri lanetledim. Sonra da onları Arcadia'dan kovdurdum. Lanetle birlikte, Endarkened geldi. Benim kendi küçük özel lanet markam." Tekrar adımlamaya başladı. "Gökseller kovulduktan ve ayrıldıktan sonra, asla geri dönemeyecekleri perdeyi kilitledim. Büyünün olmadığı bir dünyada yaşamakla lanetlendiler ve tam güçlerinde olmadıkları için güçleri zayıfladı. Çoğaldılar ve Göksel soy öldü... Ta ki sen ve küçük kraliçe ortaya çıkana kadar." Sararmış dişler gölgenin arasından bakarak hınzır ve hınzır bir gülümseme oluşturdu.

"Sen benim ilk yeniden doğan çocuğumsun. Türüm için işleri yoluna koymama yardım etmek için buradayım. Lanet tamamen etkisini gösterdiğinde asla arkana bakmayacaksın. Davam için onurlu bir şekilde savaşacak ve Arcadia'yı karanlığın hüküm sürdüğü hak ettiği yere geri getirmeme yardım edeceksin, ama bunu yapmak için güce ihtiyacım var. Ve sen benim her şeyimsin.

onu oraya götürmek için. Kraliçe de onu takip edecek ve kederinden Endarkened'a dönüşecek. Aranızdaki  kiz Ruh Bağı bozulacak ve henüz tam olarak kutsanmamış olsa bile, bağı geride bıraktığı boşluğu doldurmak için çaresizce tükenerek delirecek. Ama fiziksel birleşmeniz bunu yeterince sağlamlaştırdı."

Gray'i düşünürken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kahretsin, hiçbir şey yapamadım. Onu uyaramadım. Onu daha ne kadar bu şekilde d ş nebileceğimi merak ediyordum.

"şimdi," dedi Fırtına, tarih dersini toparlayarak. "D n ş m n z  tamamlama zamanı geldi. Yapacak çok işimiz var."

Yaprakların arasından bize doğru bir dizi ayak sesi daha geldi, Forest'ın alaycı yüzü önümde, tertemiz takım elbisesindeki is ve k l  silene kadar durmadı.

Nefesim kesildi, h l  hayattaysa Gray için en kötüsünden korkuyordum. Kahretsin, onu öldürmesi gerekiyordu ya da patlama öldürmüştü. Ne oldu böyle?

Etrafımızı saran  l  enerji tarafından yutulan alaycı bir kakhaha atarak, "Evine hoş geldin evlat," dedi.

Sonsöz

Eğer Altın ve Deliliğin Dokunuşu'nu beğendiyseniz, lütfen Goodreads'te ya da satın aldığınız yerde yorum bırakarak diğer insanların da bu seriyi keşfetmesine yardımcı olun. Kulaktan kulağa iletişim bağımsız yazarlar için çok önemlidir ve bunun gibi daha fazla kitabın yazılmasına yardımcı olur!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Vay canına. Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu hikâyeyi anlatmak için doğru yolu bulmaya çalışırken bu kitap neredeyse on yıldır yazılıyordu. Bir dizi yaşam olayından sonra, nihayet bir gün uyumsuz hayal kurma sırasında Gri ve Krom şeklinde bana geldi.

Bu kitap benim için pek çok açıdan iyileştirici oldu ve umarım bir okuyucu olarak siz de bu kitapla belli bir düzeyde rezonansa girebilmişsinizdir. Gri ve Krom beni kurtardı. Kesinlikle. Ve onlar sayesinde iyileşmeye başlayabildim.

Bu kadar çok insanın yardımı olmasaydı bu kitap burada olmazdı. Cidden, bir kitabı yayınlamak için bir ordu gerekiyor. Öncelikle aileme tüm süreç boyunca verdikleri destek için teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı, hala bu hikayenin hayalini kuruyor olurum.

Slate (gerçek hayattaki Slate), güveniniz ve desteğiniz muazzamdı. (Karakterin senden önce ortaya çıkmasını hâlâ çılgınca buluyorum). Bu hikayeyi tekrar ele almak istediğimde bana olan inancını asla unutmayacağım ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Beni hiç sorgulamadın bile. Bu hikayeyi nihayet bitirmek ve bir kitap haline getirmek için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Dünya. Ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikriniz olmadığı halde beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Tory, benim *parabatai*'m. Yıllardır birlikte yazıyor ve sonunda kitaplarımızı çıkaracağımız günü konuşuyorduk. Sen olmasaydın, uzun zaman önce yenilgiyle pes ederdim. En zorlu taslaklar boyunca alfa okumaları muazzamdı. Bu yolculuk boyunca hep yanımdaydınız ve size minnettarlığım sonsuz. Harry Potter'ı yeni nesil olarak canlandırmaya yirmili yaşlarımızın başında başladığımızı düşünmek çılgınca. Çılgınca fikirlerime katlandığın ve beni yargılamadığın için teşekkürler. Beni pes etmekten alıkoyan, hayallerime ulaşmam için bana olan inancın ve güvenin oldu. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz. Şimdi sıra sizde.

Eezy. Wattpad'deki o yorumlar bana hayat verdi. Bunca zaman beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Chrome'a ve bu hikayeye ilham veren Nova ve senin çektiğin duygusal akorlardı. Siz olmasaydınız bu hikaye ortaya çıkmazdı. Heyecanınız ve coşkunuz beni devam etmem için motive etti.

Amarah, gözlerimi açtığın ve beni yıkıcı bir hata yapmaktan kurtardığın için sana teşekkür ederim. Bu kitabı kurtardın. Tüm tavsiyelerin, emo müzik ve çocuklarla ilgili harika sohbetlerimiz için teşekkür ederim. Ve bu hikâyeye geri döndüğümde ilk yazar arkadaşım olduğun için. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şekilde yardımcı oldunuz ve size sonsuza dek minnettar olacağım.

Kendra, yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bir zamanlar sen olmasaydın tamamen kaybolmuş ve mahvolmuş olurum. Beta okumayla bu kitabı doğru bir şekilde yazmamda bana çok yardımcı oldunuz ve tepkileriniz bana hayat verdi. ARC ekibindeki rolün inanılmazdı ve seninle tanıştığım ve sana benim diyebildiğim için çok onur duyuyorum.

Dostum. Sonsuz desteğiniz ve heyecanınız karşılıksız kalmadı. Umarım bir gün hepimiz bir araya gelir ve bunu kutlarız.

Samantha. Teşekkür ederim. Öncelikle, yazar kankam olduğun için teşekkür ederim. İkincisi, bir yandan da satır düzenlemeye bakmalısın. Düzenlemeleri entegre etmeme yardımcı olarak k çımı çok kurtardın. O yüzden sana sonsuz teşekk rlar dostum. Chrome ve Vesryn'in nasıl anlaşacağını merak ediyorum. Birlikte yapabilecekleri dramatik maskaralıkları hayal edebiliyorum. (Bu sık sık aklımdan geçen bir düşünce.) Yazarlık kariyerin için çok heyecanlıyım ve Aelfyn Arşivleri'nin nasıl gelişmeye devam ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kirsty, detaylara gösterdiğin  zen ve bu hik yeyi şekillendirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Yardımın ve nezaketin için çok minnettarım. Bu hikayenin ortaya çıkmasına yardımcı olmak için gösterdiğin anlayış çok faydalı oldu ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hikayemi en başından beri görüyor ve anlıyor gibi g r nmen, bu kitabı hayal ettiğim yere getirmek için birlikte çalışmam *gereken* editörün sen olduğunu anlamamı sağladı. Ve başardınız da. Bu yüzden çok teşekkür ederim.

Rebecca Quinn, tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim. Nezaketinizi ve bilginizi paylaşma isteğinizi asla unutmayacağım. Sana hayranlık duyuyorum ve sana arkadaşım demekten onur duyuyorum.

The Avengers Assemble Discord grubundaki tüm yazar ve editörler, bu süreçte çok zor bir zamanda bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kadar kaybolmuşken ihtiyacım olan kaynakları ve bilgiyi sağladığınız için teşekkür ederim. En önemlisi, bu hikayeyi her zaman hayal ettiğim yere getirebilmem için aklımlı başıma toplamama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sevgili Travma Krali elerim. Bilgileriniz ve bunları paylaşma isteğiniz beni bir bebek yazar olarak daha fazla hata yapmaktan kurtardı. Çok teşekkür ederim. Kalp kırmaya devam edelim, olur mu? K.C., çok tatlı olduğun için teşekkür ederim. Julia ve Lacey, sizi sonsuza dek yazarım olarak anacağım.

İkizler. N.R., Chrome için kullandığım Murder Muffin terimini bana kazandırdığın için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. T.A., IG'ye katıldığım andan itibaren bana bu kadar destek olduğun için teşekkür ederim.

ARC ekibim ve A Touch of Gold and Madness'ın meşalesini bir sonraki Fourth Wing gibi taşıyan bookstagrammers/booktokers, sizler benim her şeyimsiniz. Benim için ne kadar önemli olduğunuzu anlatacak kelime bulamıyorum. Ne zaman kimsenin bu kitabı okumak istemeyeceğini düşünmeye başlasam, biri bana heyecanını ifade eden bir mesaj attı. Sayamayacağım kadar çok kez gözlerim yaşardı. Sizi bulduğum ve ekibimde olduğunuz için onur duyuyorum. Siz küçük vahşilerin hiçbirini asla hafife almayacağım. bookstagram ve booktok topluluklarının en başından beri bana gösterdiği nezaket asla unutamayacağım bir şey. Sizler kahramansınız. Size tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Bana şu ya da bu şekilde yardımcı olan pek çok kişiyi atlıyormuşum gibi hissediyorum ve keşke herkesin adını verebilseydim. Herhangi bir tavsiye, rehberlik, destek veya teşvik sunan herkese teşekkür ederim. Minnettarlığım sınırsız.

K. L. DeVore'un **The Little Savage Squad Reader Discord**'una katılarak *A Touch of Gold and Madness*'ın diğer okurlarıyla etkileşime geçebilirsiniz.

<https://discord.gg/xs4tuFn>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazar Hakkında

K.L. karmaşık olay örgüsü, karakterler ve dünyalar için yaşayan karanlık bir fantezi romanı yazarıdır. Yazmadığı ya da düzenlemediği zamanlarda ya okuyor ya da gerçekçi karakalem portreler çiziyor. İki heyecanlı çocuğun annesi olarak

Çocuklar, bir fincan şekersiz sıcak kakao içerken işine en iyi şekilde odaklanabildiği sessiz akşamlara değer veriyor.

Baharatlı bir yavaş yanma ve çok sayıda dövüş sahnesi yazmayı sevse de, kitapları diğer okuyucularla rezonansa gireceğini umduğu karanlık travma ve iyileşme temalarını tasvir ediyor.

The Celestials of Arcadia serisi ile ilgili güncellemeler ve içerikler için K.L.'yi okurlarıyla etkileşim halinde olduğu sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz.

Instagram: @authorkldevore

TikTok: @author_kldevore

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.